„ASOCIAȚIA EUROPEANĂ
A PROFESIONIȘTILOR
DIN EDUCAȚIE EDUMI”.

Coordonatori:

Irina-Elena Petcu Magda Cojocea Speranța Petcu

Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl

ISBN 978-973-0-33896-6

BUCUREȘTI 2021 edumi.ro

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate. Această publicație nu poate fi reprodusă parțial sau total fără permisiunea în scris a Asociației Europene a Profesioniștilor în Educație EDUMI. Responsabilitatea asupra conținutului articolelor revine în exclusivitate autorilor articolelor.

Coordonatori

PETCU, IRINA; COJOCEA, MAGDA; PETCU, SPERANȚA

Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl

București, 2021

ISBN 978-973-0-33896-6.

Design copertă: Veronica Opriș Angelescu, visualwise.ro

Tehnoredactare: Irina Petcu

Corectură: Magda Cojocea

Coordonatori:

Irina-Elena Petcu *Magda Cojocea* *Speranța Petcu*

Profesor VIZIBIL, profesor INVIZIBIL; portret de dascăl

Asociația Europeană a Profesioniștilor în Educație EDUMI
www.edumi.ro
București 2021

CUPRINS

SECȚIUNEA I 13

1. Anghel Mariana - *Profesori discreți și mai mai puțin vizibili 14*
2. Borz Camelia, Marcu Daniela, Oprea Laurențiu - *Importanţa comunicării didactice în procesul de predare online 18*
3. Bugă Lilian, Bugă Rudi - *Profesor în era digitală 20*
4. Petcu Speranţa - *Autoportret de dascăl văzut şi nevăzut 21*
5. Rotaru Diana - *Profesor vizibil, profesor invizibil 24*
6. Vrabii Violeta - *Dezvoltarea personală a cadrului didactic prin branding profesional 26*

SECȚIUNEA II 30

1. Agachi Ștefania Luminița - *Există profesorul ideal? 31*
2. Albert Adina - *Portret de dascăl 33*
3. Alexa Ozana-Maria - *Ion Creangă - dascălul vizibil al secolului al XIX-lea 35*
4. Andrei Carmen – Paula - *8 calităţi esenţiale ale unui bun profesor 37*
5. Antal Carmen Camelia - *O zi la grădiniţa online 39*
6. Anton Mihaela - *Rolul grădiniței în dezvoltarea copilului; munca invizibilă a unui educator 43*
7. Apostol Bianca-Mirela - *Profesor invizibil - profesor vizibil; portret de dascăl în pandemie 46*
8. Ardeiu Iulica-Daniela - *Profesor vizibil, profesor invizibil... ..... 48*
9. Armie Petrina - *Cariera didactică 50*
10. Baltariu Iuliana Flavia - *De ce să aprofundăm gramatica? 53*
11. Bălțătescu Gheorghiu Camelia Mihaela - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl . 56*
12. Bărboi Violeta - *Profesor în mileniul III 58*
13. Barbu Marcela - *Scrisoare deschisă 60*
14. Bejenaru Alina - *Arta povestirii în preșcolaritate 62*
15. Berende Monica - *Profesori eficienți - atât la școală, cât și în online 64*
16. Bîrsan Alina - *Profesor vizibil, profesor invizibil. portret de dascăl 66*
17. Blatniczki Maria Cecilia - *Portret de dascăl în era digitală 68*
18. Boatcă Cristina - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl 71*
19. Bodai Ana-Maria - *Cinci factori care sporesc vizibilitatea profesorului de religie în școală 72*
20. Bodea Roxana - *Folosirea platformelor educaționale pentru evaluarea on-line - KAHOOT/ QUIZIZZ 74*
21. Bogdan Ioana Alexandra - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl 79*

22. Bogdan Ioana Simona - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *82*
23. Bondaret Alina-Ioana - *Portret de dascal* *83*
24. Borugă Maria - *Cum ne adaptăm la predarea online?* *85*
25. Brabete Ionela – *Evelina - Profesor vizibil, profesor dăruit* *88*
26. Bucur Camelia - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *90*
27. Budău Liliana Victoria - *Profesorul zilelor noastre* *92*
28. Bulug Liliana - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl* *94*
29. Bunaciu Monica - *Portret de dascăl* *96*
30. Buruleanu Sidonia Gianina - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl* *97*
31. Butnaru Adriana - *Un grădinar prezent...* *98*
32. Buzatu Ana-Maria - *Portret de dascăl* *99*
33. Căpățână Simona - *A fi sau a nu fi... dascăl* *101*
34. Carabă Valeria-Georgiana - *Educaţia pentru toţi* *103*
35. Carțiș Alexandru M. - *Vizibilitatea profesorului „de după ecran”* *105*
36. Catana Violeta - *Profesor vizibil/ profesor invizibil?* *107*
37. Catrangiu Andrei - *Portret de dascăl – creativitatea* *108*
38. Cauacean Rosi Cristiana - *Activitatea didactică în mediul online - profesor vizibil sau invizibil..110*
39. Cenușe Elena Ramona - *Implementarea metodelor interactive-în procesul instructiv-educativ..112*
40. Chiac Teodora Valentina - *Personalitatea cadrului didactic, factor al învățării vizibile* *116*
41. Chiriac Aneta - *Portretul profesorului ideal* *118*
42. Chivu Haritina - *Profesor vizibil, profesor invizibil – un paradox?* *121*
43. Cialma Ioana - *Profesor vizibil - profesor invizibil - portret de dascăl* *123*
44. Cichiroiu Marina-Andrada - *Profesor vizibil, profesor invizibil. Portret de dascăl.* *125*
45. Ciobanu Nicușor - *De la managementul schimbării la nevoia adaptării - competențe și deprinderi necesare unui profesor în activitatea post-pandemie* *127*
46. Ciobotenco Camelia - *Historia-Magistra Vitae* *129*
47. *Ciocani Maria-Luisa - Profesor vizibil în mediul on-line* *131*
48. Cioltan Daniela - *Profesorul vizibil pentru elevii mici* *134*
49. Ciubotaru Adriana - *Capacitatea de adaptare a profesorului-necesitate sau obligatie* *137*
50. Clemente Maricica Monica - *Profesor vizibil, elev vizibil* *139*
51. Clim Oana Alexandra - *„Mă vedeți bine, mă auziți?”* *141*
52. Cobzariu Mirabela - *“La classe inversée” (clasa răsturnată) – o strategie inedită în învățarea-predarea limbii franceze* *143*

53. Colpoș Mirela - *Profesor vizibil în mediul online* *146*
54. Coșa Elena Daniela - *Calitățile profesorului - scara către succes* *148*
55. Costache Nicoleta Mihaela - *Importanța mentoratului la dezvoltarea personală și socială a elevilor și profesorilor* *150*
56. Costea Ioana Alina - *Sinceritatea - superputerea profesorului de astăzi?* *152*
57. Cotet Ioana - *Competențele și personalitatea cadrului didactic* *154*
58. Covaci Raluca Narcisa - *Profesor vizibil versus profesor invizibil. Orealitate a societății actuale* *156*
59. Covrig Meda - *Despre parcursul meu ca profesor* *158*
60. Cozaciu Diana Isabela - *Munca invizibilă din activitatea de predare la clasă* *160*
61. Cristea Constantina Tita - *„Profesor invizibil, profesor vizibil; portret de dascăl în online" - emoțiile și desfășurarea lecțiilor online* *162*
62. Cristuinea Diana Loredana - *Profesorul managerul de la clasa* *164*
63. Cucevan Liliana Minodora - *Profesor vizibil, profesor invizibil! portret de dascăl* *166*
64. Dafinoiu Mihaela Laura - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl* *168*
65. Damian Oana Gabriela - *Partea plina a paharului în învățământul special – online* *170*
66. Dănac Maria-Claudia - *„Sunt un cadru didactic vizibil sau invizibil?"* *172*
67. Diaconu Maria-Elisabeta - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *174*
68. Dinu Lucica Oana - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *177*
69. Dobre Theodora - *Portret vizibil, portret invizibil - portretul de dascal în contextul online* *179*
70. Dobrin Diana Roxana - *Mijloace de eficientizare a comunicării elev-profesor* *181*
71. Drăgan Alina-Ştefania - *Cum poţi deveni un profesor „vizibil" la ora de limba şi literatura română?* *183*
72. Drăghici Ana – Maria - *Profesorul vizibil, profesorul invizibil; portret de dascăl* *185*
73. Drăgoianu Constantina-Cristina - *Profesor de ieri, profesor de azi* *186*
74. Drobotă Milina - *Despre profesorul conectat la schimbare* *188*
75. Dumitru Cornelia-Cristina - *Portret de dascăl - rolul profesorului în incluziunea socială* *191*
76. Dumitru Doruta - *Cel mai iubit dascăl* *194*
77. Dună Ramona-Elena - *Profesor vizibil, profesor invizibil* *196*
78. Dungă Aritina-Carmen - *Despre profesorul vizibil de la clasă* *198*
79. Duță Elena-Laura - *Fii diferit!* *200*
80. Enciu Cateluţa - *Natura în non-formal* *202*
81. Eros Claudia Elena - *Comunicarea eficientă - o influență pozitivă asupra elevilor* *204*
82. Farcaș Maria - *Autoportretul unui dascăl* *206*

83. Fekete Florian Alexandru - *O perspectivă critică asupra diverselor întâlniri de educație de sprijin pentru persoanele rome* *208*
84. Fieraru Flori - *Profesorul vizibil* *212*
85. Filimon Andreea-Gabriela - *Pedagogia între limita artei și științei* *215*
86. Filimon Irina-Elena - *Profesorul - şlefuitor de suflete* *217*
87. Filipoaia Cristina-Iolanda - *„Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl”* *220*
88. Frunză Tatiana - *Portretul meu de dascăl* *222*
89. Ganea Emil - *Portret de profesor al secolului XXI* *224*
90. Ganea Sorina-Elena - *Profesor în secolul XXI* *226*
91. Gavriloaiei Doina-Iuliana - *Profesorul vizibil – de la „tablă și cretă” la „imigrant digital”* *228*
92. Gelea Mariana - *Emoții online* *230*
93. Gheorghe Cornelia - *Profesorul de la tradiţional la modern* *232*
94. Gheorghe Mariana - *Portret de dascăl* *234*
95. Gherlea Diana-Eliza - *Portretul unui profesor din mediul rural* *235*
96. Ghiţă Cornelia – *Statusul social al profesorului* *237*
97. Ginghină Nicoleta - *Profesor vizibil, profesor invizibil - portret de dascăl* *239*
98. Gogoci Miruna-Costina - *Profesor vizibil, profesor invizibil. portret de dascăl* *241*
99. Gogoneata Alina - *Profesor vizibil vs profesor invizibil* *243*
100. Gongănău Iuliana - *Profesorul de azi și acțiunile sale educaționale* *244*
101. Granic Andreea - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *246*
102. Griga Iuliana - *De noi depinde…* *248*
103. Grigore Adina-Gabriela, Grigore Liviu- Petrică - *Profesor „vizibil” în vremea pandemiei* *250*
104. Groza Mariana - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl - cine sunt eu?* *252*
105. Gruian Simona - *Portretul dascălului ideolog - corifeii școlii ardelene* *254*
106. Handra Adriana - *Rolul unui profesor vizibil în dezvoltarea copiilor preşcolari* *258*
107. Hângan Daniela - *În oglindă: profesor vizibil, profesor invizibil - portret de dascăl* *261*
108. Hîrju Alexandra Maria - *Profesor vizibil, professor invizibil; portret de dascăl* *263*
109. Hîrzoiu Marcela Floriana – *Profesorul* *265*
110. Hristea Radu - *Profesor vizibil, profesor invizibil* *267*
111. Iacobescu Cristina Andreea - *Profesor vizibil, profesor invizibil* *269*
112. Iamandi Maria Irina - *Dincolo de ziduri. Munca invizibilă a profesorilorc* *271*
113. Iancu Aurora - *Folosirea manualului digital în activitatea online* *273*
114. Iancu Daniela - *Profesor vizibil, profesor invizibil. Portret de dascăl.* *276*

115. Ienei Csilla - *Profesor invizibil sau vizibil?* *277*
116. Iftime Alina - *Profesorul – manager, o realitate a didacticii modernev* *279*
117. Iftimie Corina-Mihaela - *Profesor vizibil, profesor invizibil - portret de dascăl* *281*
118. Ilie Daniela - *Profesor vizibil / profesor invizibil* *282*
119. Illes Gabriela - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *283*
120. Ionescu Corina - *Dascălul - prima călăuză* *285*
121. Ionescu Maria - *Profesor în clasa reală, profesor în clasa virtuală* *287*
122. Ionescu Violeta - *Autoportret de profesor* *289*
123. Ioniță Gabriela - *Provocările profesiei de dascăl – școala on-line* *291*
124. Iorga Georgiana-Monica - *Dascălii în viețile elevilor* *293*
125. Iorga Mihaela - *„Ce anume îl face vizibil sau mai puțin vizibil pe profesor?”* *295*
126. Isachi Elena - *Profesor în clasa virtuală* *297*
127. Isachi Iulia Gabriela - *Profesorul virtual* *300*
128. Istrate Doina Mirabela - *Importanța personalității profesorului în formare a tinerilor* *302*
129. Jurebie Anamaria Nina - *Profesor vizibil, profesor invizibil* *304*
130. Jurj Cristina Eva - *Profesorul model* *306*
131. Leucă - Enache Elena - *Profesor vizibil, profesor invizibil - portret de dascăl - ecoul unei școli tăcute* *307*
132. Lichi Mioara - *Portret de dascăl* *309*
133. Linţa Cristina Maria - *Profesorul model* *311*
134. Lipcea Gabriela - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl* *314*
135. Luca Sorana Elena - *Profesorul, sursa de hrana pentru tineri și tratament pentru societate* *316*
136. Macsim Daniela Cristina - *Comunicarea sincronă- avantaje și dezavantaje* *318*
137. Maghiar Irina - *Un educator dedicat - copii fericiți* *320*
138. Magne Mihaela Cătălina - *Profesorul vizibil, profesorul invizibil* *322*
139. Maier Elisabeta Teodora - *Portret de dascăl între vizibil și invizibil* *324*
140. Măluțan Ioana - *Profesor în on-line* *327*
141. Manda Simona-Cristina - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascal* *329*
142. Mandia Andreea-Mirela - *Profesor fără frontiere – creșterea vizibilității activității didactice și impactul asupra învățării* *331*
143. Mantale Elena Bianca - *Profesorul vizibil transformă zidurile în ferestre* *333*
144. Marcu Simona Lenuța - *Vizibilitatea și vulnerabilitatea profesorului în pandemie* *334*
145. Mareş Nicoleta –*„Învăţare vizibilă, profesor vizibil şi şcoală vizibilă”* *336*

146. Matei Anca Ramona - *Profesorul vizibil în „oglinda" elevilor săi* *340*
147. Matei Ionela Daniela - *Portret de dascăl* *342*
148. Matei Raluca - *Profesor vizibil* *343*
149. Mateș Ionela Cristina - *A fi profesor vizibil sau invizibil?*..... *346*
150. Menegatos Valentina - *Vizibilitatea carierei didactice* *348*
151. Michai Andra Carmina - *Portret de dascăl într-o lume a schimbărilor* *350*
152. Mierluț Dana-Teodora - *Motivația și motivarea clasei de elevi pentru a fi un profesor vizibil* .. *351*
153. Mihailescu Teodora - *Profesor vizibil, profesor invizibil – portret de dascăl* *354*
154. Mihalcea Adrian - *Profesorul secolului XXI – o provocare sau o dilemă?* *356*
155. Mihalcea Cristina - *Portretul profesorului ideal* *358*
156. Mikloș Mihaela - *Profesor vizibil, profesor invizibil* *360*
157. Mocanu Alexandrina - *Lumea fermecată a basmelor* *362*
158. Mocanu Cornelia - *Creativitate în activitățile extracurriculare elevilor cu dizabilități mintale..364*
159. Mora Anca Simona - *Influența gândurilor pozitive asupra elevilor* *367*
160. Morar Avia Carmen - *Învățarea bazată pe cercetare, metodă de învătare vizibilă. „Cercetare cu privire la identificarea opiniilor, atitudinilor și comportamentelor elevilor, referitoare la protecția mediului - exemplu de bune practici"* *369*
161. Morar Ioana Loredana - *Cum devenim vizibili?* *373*
162. Moraru Cristina Elena - *Dinamica procesului de predarea diferențiată* *375*
163. Muntean Iuliana Monica - *Creionare portret de dascăl... profesor vizibil, profesor invizibil* *379*
164. Muntean Virginia - *Sunt profesorii vizibili sau invizibili pentru societate?* *382*
165. Murășan-Givadă Maria - *Dascăl în Oravița – oraș catalizator al culturii bănățene* *384*
166. Murtaza Ghiuler - *Dascăl vizibil sau invizibil* *387*
167. Nacev Liliana - *Portret de dascăl în școala specială pentru deficienți de vedere* *390*
168. Năstase Eugenia - *Profesorul și rolul acestui în procesul de învățământ* *392*
169. Neacșu Sanda Luminița - *Profesorul contemporan -competențe, calități și roluri-* *395*
170. Neagu Beatrice Suzana - *Proiecte educaționale în mediul online* *397*
171. Neagu Mădălina - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl* *399*
172. Neculau Andreea - *Formarea profesională a dascălului contemporan* *402*
173. Neferu Oana-Loredana - *Atragerea elevilor la ora de istorie prin intermediul jocurilor* *405*
174. Negrii Anca Nicoleta - *Profesorul – muncă dăruire, pasiune* *407*
175. Nicula Florentina - *Profesorul de Religie. profesor vizibil, profesor invizibil* *409*
176. Nistor Viorica - *Viziune asupra profesorului* *411*

177. Nistorescu Elena-Alexandra - *Influența rețelelor de socializare asupra portretului de dascăl în perioada pandemiei* *413*
178. *Noreanu Laura Cristina - Profilul profesorului eficient* *416*
179. Olari Georgeta Cristina - *Cum devine „vizibil" un profesor care predă discipline de specialitate la un liceu tehnologic?* *418*
180. Olaru Luminița Rozaura - *Școala caracterului* *420*
181. Olaru Mihaela - *Portretul dascălului contemporan* *422*
182. Oprea G. Florina - *Portret de dascăl* 424
183. Oprescu Elena - *Portret de dascăl - modalități de învățare și resurse educaționale utile în procesul de predare – învățare - evaluare on-line, fără a crea dependențe –* *427*
184. Pădurețu Emil - *Profesorul în era digitală* *429*
185. Pălănceanu Paula - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl - „eu sunt un profesor vizibil!"* *431*
186. Pănescu Dragoş - *Relaţia profesor – elevi în şcoala de azi* *434*
187. Pantea Marinela - *Educația fizică și lecția de tip STEM* *437*
188. Papuc Camelia Maria - *Formarea educativă, rezultat al compromisului social* *440*
189. Paraschiv Camelia - *Aspecte de care trebuie să ținem cont la predarea online* *443*
190. Pârvan Anca-Nicoleta - *Dascălii din viața mea* *446*
191. Pastor Elisa - *Profesorul vizibil pentru cei invizibili (integrarea copiilor cu nevoi speciale într-o școală de muzică)* *449*
192. Pătrășcoiu Ana-Maria - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl!* *452*
193. Penu Iuliana - *Vizibilitatea – variabilă a personalității profesorului* *454*
194. Peța Critina - *Cum poate fi un profesor vizibil/invizibil? portret de dascăl* *456*
195. Petec Carmen-Nicoleta - *Portret de dascăl … trecut-prezent-viitor* *458*
196. Petrescu Narcisa - *Profesor, ai* *460*
197. Pîrvoaica Tatomirescu Dorina-Georgiana - *A educa și nobila misiune de dascăl* *462*
198. Plugaru Rodica - *Docendo Discimus* *464*
199. Popa (Szabo) Judith Alicia - *Rolul profesorului în educație* *466*
200. Popescu Cristina - *Profesorul, amprenta generaţiilor viitoare* *468*
201. Popescu Emanuela Cornelia - *Școala în timpul pandemiei* *470*
202. Popescu Lucia Despina - *Profesorul, un model vizibil în viața elevilor săi* *472*
203. Poștan Liliana - *Profesorul în sistem - meritocratic sau suportiv?* *475*
204. Preoteasa Adina Gabriela - *Prima zi din restul vieții mele* *477*

205. Prihoancă Diana-Mirela - *Portretul unui profesor de excepție* *479*
206. Pușcașu Mirela-Simona - *Portretul dascălului modern* *481*
207. Răceanu Danubia-Ileana - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *484*
208. Radu Elena-Iuliana - *Profesor vizibil vs. profesor invizibil* *486*
209. Rățoi Otilia - *Profesorul, managerul clasei de elevi* *489*
210. Roiban Maria Nicoleta - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl* *491*
211. Roman Cristina - *Portret de dascăl* *493*
212. Romcescu Roxana - *Utilizarea tic în contextul actual al învățământului* *496*
213. Rusnaciuc Carmen-Sanda - *Portret de dascăl... împlinit* *499*
214. Rusu Mariana Ramona - *Profesor vizibil - profesor invizibil* *501*
215. Șandru Mihaela Ioana - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *503*
216. Săndulache Ioana Lidia - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *504*
217. Sângeap Nadia-Mihaela - *Vocaţia de dascăl* *506*
218. Sarosi Irina - *Scrisoare către doamna învățătoare* *509*
219. Scutar Angelica - *Profesor vizibil/profesor invizibil* *511*
220. Șerban Cristina - *Profesia de cadru didactic* *513*
221. Şerbănescu Carmen Cristina – *Profesorul - iniţiator şi coordonator de proiecte dedicate elevilor* *515*
222. Serghiac Nona - *Profesor vizibil, profesor invizibil - portret de dascal* *517*
223. Silaghi Valentina Gela - *Provocări în perioada școlii online* *518*
224. Sîrbu Simona- Manuela - *Stimularea interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi a elevilor* *520*
225. Slivilescu Aurora - *Portret de dascăl – decalogul unui dascăl bun* *524*
226. Sotirescu Daniela - *Rolul profesorului în formarea elevului* *527*
227. Spătaru Carmen - *Profesor vizibil și în on line* *529*
228. Spătaru Claudia-Simona - *Profesor vizibil > profesor invizibil - portret de dascăl* *531*
229. Sprîncenatu - Urecheanu Ionela - *Profesorul, dascăl pentru viață* *533*
230. Stan Gabriela - *Portretul meu de dascăl* *534*
231. State Claudia Gheorghița - *Management constructiv pentru profesorul vizibil* *535*
232. Stătescu Angelica - *Provocările educației actuale: modernitate, flexibilitate, aplicabilitate* *537*
233. Ștefan Monica - *Ce înseamnă să fii un profesor vizibil?* *539*
234. Stoica Adriana Elena - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl* *541*
235. Stoica Ancuța Lavinia - *Profesor vizibil, profesor invizibil, portret de dascăl* *543*
236. Stroe Alexandra Veronica - *Literatura pentru copii* *545*
237. Sultana Eliza Irina - *Dascălul cu vocație – între realitate și subiectiv* *547*

238. Taloș Crina - *„Dacă nu a apărut pe Facebook, nu s-a întâmplat!”* *549*
239. Talpai Enikő - *Relaţia educatoare - copil, factor de stimulare a comunicării* *551*
240. Tănăsescu Ortenzia - *Experiența mea online* *553*
241. Țăranu Vlad - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl* *555*
242. Tătaru Aureliana Florica - *Profesorul din pedagogia curativă și pandemia* *557*
243. Telescu Violeta - *Profesor vizibil, profesor invizibil* *558*
244. Țifrea Doina Florica - *Profesorul vizivibil* *560*
245. Țipluică Speranța - *Rolul profesorului în societatea contemporană* *563*
246. Tofan Cristina Elena - *Rolul profesorului şi performanţele şcolare* *565*
247. Toma Mihaela - *Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl în învăţământul special*..*567*
248. Tonț Anamaria-Bianca - *Povestea dascălului invizibil și a elevului vizibil* *569*
249. Trăistaru Daniela - *Dascălul viitorului între toleranţă şi autoritate* *571*
250. Tudor Elena-Adelina - *„Portretul dascălului în schimbare”* *574*
251. Udriștioiu Alina - *Portret de dascăl* *576*
252. Ujoc Maria - *Să fii: profesor vizibil, invizibil? Să fii un dascăl!* *577*
253. Vascan Nicoleta – *Nevăzuţi* *579*
254. Vida Daniela - *Cuponul de teme – inovaţie în abordarea interactivă a temelor de acasă* *580*
255. Voicea Elena Madalina - *Portret de dascăl* *582*
256. Voloc Dumitrița Camelia - *Menirea de dascăl…* *584*
257. Vrânceanu Irina-Cătălina - *Mentoratul în educație intre nou și vechi* *586*
258. Zaim Georgeta - *Portret de dascăl* *589*
259. Zissulescu Ianculescu Enache Ioana Cristina - *Profesorul factor decisiv în succesul copilului*...*591*

SECȚIUNEA III 593

1. Chiara Audia - *Visibile o non visibile? Questo è il problema* *594*
2. Drăniceanu Oltița – Leonida - *Teachers - Visible or Invisible* *596*
3. Margarida Marques, Rute Gaspar - *Visible and invisible teachers, how teachers are perceived in school communities* *597*
4. Sandu Laura - *What Is a Visible Teacher?* *599*
5. Ștefură Iuliana-Irina - *Profesor vizibil, profesor invizibil - portret de dascăl - love makes us visible* .. *601*

SECȚIUNEA IV 603

1. Benedek-Bloju Maria - *Profesor vizibil / Profesor invizibil* *604*
2. Cojocea Magda, Petcu Irina - *Profesor vizibil/profesor invizibil - comunicarea: de la triunghiul dramatic la triunghiul învingătorilor* *606*

SECȚIUNEA I

PROFESORI DISCREȚI ȘI MAI MAI PUȚIN VIZIBILI

Prof. Mariana Anghel

Colegiul Național Pedagogic „Carmen Sylva” Timișoara

Civilizația europeană s-a întemeiat, încă din antichitate, pe această paradigmă a relației maestru-ucenic. Ne amintim de discipolii lui Socrate, de Academia lui Platon, de școli și curente filosofice din antichitate. Ne amintim de Aristotel, dascălul lui Alexandru cel Mare, de vestitul rege Solomon care, pentru înțelepciunea sa, a fost căutat de foarte mulți oameni și vizitat chiar de regina din Saaba. Mai târziu, învățații și savanții medievali, teologii și părinții bisericești au avut zeci, poate chiar sute de ucenici. Unii învățau în școlile mănăstirești, în academiile vremii de atunci, iar alții corespondau cu dascălii lor prin scrisori sau epistole, unele rămase până la noi. Marii pictori medievali erau formați în atelierele unor maeștri renumiți. De asemenea, compozitorii, muzicienii se formau pe lângă un virtuoz al artei până când, prin geniul și originalitatea creației, unii artiști se desprindeau de dascălii lor, fapt firesc în procesul creației și dezvoltării culturale umane. Ne amintim cu siguranță mai târziu, când în Europa occidentală funcționa sistemul breslelor. Calfele, învățăceii deprindeau o meserie, un meșteșug sau învățau carte tot de la dascălii lor.. Exemplele ar putea continua.

De ce am făcut această introducere? Pentru a demonstra că în procesul învățării umane, la orice nivel, sunt doi factori esențiali: profesorul și elevul. Când rostesc sintagma *”portret de dascăl*” din titlul acestui simpozion, care ne-a reunit, iată, pe toți, dascăli, părinți și parteneri în educație, mintea mea rememorează chipurile de dascăli evocate de scriitorii români consacrați: Bădița Vasile din *Amintirile* lui Creangă, *Domnul Trandafir* învățătorul lui M. Sadoveanu, dascălul Clăiță și profesorul Wondracek din nuvela *Budulea Taichii* de Ioan Slavici sau profesorul de limba română Aron Pumnul, venerat de Mihai Eminescu, căruia i-a dedicat un poem. De asemenea, rememorez chipurile de dascăli și învățătoare evocate în poeziile lui O. Goga (*Dascălul, Dăscălița)* sau în versuri nostalgice, pline de lirism, ale poetei Nina Cassian (poezia *Învățătoarea).*

Întrebarea legitimă, lansată implicit și de tema acestui simpozion, este de ce, după atâția ani de școală și de pregătire universitară, de ce devenim noi, dascălii, uneori ”invizibili” pentru elevi sau chiar pentru comunitate? De ce vocea profesorului se aude atât de puțin și doar în sala de clasă? Am căutat să înțeleg, prin prisma experiențelor elevilor, ce anume îl face mai puțin vizibil sau mai puțin semnificativ, *uneori,* pe profesor. Am extras câteva explicații punctuale, mai multe din perspectiva elevilor, dar și câteva din perspectiva dascălilor. De aceea, voi reda aceste însă răspunsuri la persoana I plural, pentru că, fiecare,

am avut, la un moment dat în munca noastră, în doze diferite, anumite nemulțumiri, minusuri, scăpări sau uitări. Astfel, suntem sau am devenit mai puțin vizibili pentru elevi pentru că:

- informăm și nu formăm;
- pentru că îi copleșim pe elevi cu informații teoretice și uităm să fim selectivi sau să ne axăm pe esențial.
- nu-i provocăm pe elevi să gândească totdeauna probleme reale în situații reale;
- ne axăm pe respectarea la literă, și nu în spirit, a programei școlare și uităm să-i orientăm pe elevi spre un viitor predictibil. Astfel, a devenit un obicei ca, după liceu, mai toți absolvenții să-și depună dosarele la mai multe facultăți, ceea ce indică fie o criză de vocație, fie o derută în stabilitatea anumitor profesii pe piața muncii;
- chiar dacă unele materii studiate în școală au titluri frumoase și provocatoare, temele care se oferă spre studiu sunt prezentate într-o maniera fixă, sterilă, iar când le solicităm elevilor feedback-ul nu valorificăm îndeajuns creativitatea și spontaneitatea lor, pentru că așteptăm răspunsuri șablonizate. Treptat, acești elevi devin reticenți, apoi ostili, critici, în final, rezistenți la influențele noastre educative.

Mai devenim invizibili…

- și pentru că nu intuim universul lor social al elevilor, orizontul lor de așteptare, perspectiva. De exemplu, tinerii, prin accesul la atâta informație, cunosc foarte multe despre lumea în care se află, dar, în același timp, cunosc foarte puține *despre lumea care sunt ei înșiși;*
- nu le propunem elevilor ținte rezonabile sau îi orientăm exclusiv și nedrept asupra notelor, asupra examenelor; mass-media, prin falsele modele promovate pe diverse rețele de comunicare, îi orientează și mai tare asupra ”succesului în viață”, și astfel ratăm să le împărtășim elevilor *bucuria învățării*, învățare care nu încetează la finalul anilor de școală.
- de multe ori, în comparație cu promisiunile și plăcerea facilă pe care le-o oferă jocurile video, tehnologia, aplicațiile și gadgeturile, noi, dascălii, pierdem această competiție nedreaptă sub aspect valoric.
- în continuarea ideii anterioare, profesorii, lipsiți de resursele logistice sau de formarea digitală care s-a promis de atâtea ori și nu știm cât s-a făcut (dar fiecare s-a pregătit pe cont propriu), nu ajung să-și pregătească orele așa cum și-ar dori, cu metode activ-participative, cu proiecte, cu experimente, cu învățare prin dramatizare sau prin concerte-lecție, nu reușesc să ofere elevilor acces la ateliere de creație sau parteneriate cu școli din străinătate, ca să nu mai vorbim de accesul la biblioteci on-line, cabinete multimedia sau la resurse educaționale deschise pentru toți elevii;

- sentimentul des invocat, chiar imitat, de către elevii adolescenți este plictiseala, lipsa de conținut a unor ore pe care și le petrec fie la școală, fie în afara ei. Putem folosi această vulnerabilitate ca punct de plecare în demersul nostru formativ, educativ. Or, noi ne-am transformat într-un manual de reguli, prescriem stereotipii în învățare și nu observăm fragilitatea emoțională a educabililor noștri, faptul că ei, mai ales în această perioadă, se simt singuri, se simt izolați, deprimați sau nu știu să-și recunoască limitele. Personal, recitind diverse articole din presă despre dascăli și elevi, nu cred că elevii nostri sunt atât de rebeli și răsfățați, după cum nu cred nici că profesorii lor pot fi atât inflexibili sau incompetent după cum îi prezintă media. Cred că, undeva, pe drum, au pierdut împreună limbajul comun.
- Părem invizibili pentru că, în fine, noi, dascălii, copleșiți de atâtea hârtii și de atâta birocrație, **uităm să le arătăm elevilor noștri latura noastră umană.** Nu educăm emoția și nu-i deprindem pe elevi să gândească soluții sau să fie întreprinzători și vizionari. Pe de altă parte, politicile sociale, opinia publică, media creează false animozități între diverse categorii socio-profesionale, pun la zid, din când în când, fie profesorii, fie medicii, fie alte categorii, invocând exemple izolate, de dascăli ”neperformanți” sau chiar exemple triste, nefericite, de ratări ale sensului.

În ciuda acestei imagini, oarecum erodată, a profesorului, consider că noi, dascălii, avem soluții, și încă foarte multe, pentru a acționa firesc, chiar și din acest unghi „mort”, „invizibil”, care este sala de clasă. Relația dintre profesor și elev este unică pentru că implică două fenomene fundamental umane: **învățarea și comunicarea**. Prin actul predării eu comunic, nu doar transmit informații. Comunic într-o manieră expresivă și mă comunic. Elevul, la rândul lui, comunică și se comunică. El știe să opereze conexiuni între comunicare și expresie. În actul predării, elevul mă citește, mă scanează și mă validează printr-o cunoaștere naturală pe o are, asemenea unui sistem de apărare. Adevărata autoritate și respectul le câștigăm prin dialog, prin competență profesională, prin empatie, prin flexibilitate și prin disponibilitatea de a fi creativi. Nu în ultimul rând, dacă elevii nostri nu ne admiră, nu vom avea nicio influență asupra lor. Elevii au nevoie să fie validați. Într-un climat de comunicare armonic, securizat, elevul dobândește curajul sa se deschidă spre educație.

Profesorul–mentor devine vizibil de fapt după ce elevul a terminat anii de școală. Atunci când elevul „își ia zborul”, el dobândește perspectiva necesară aprecierii profesorilor care au contribuit la formarea lui. Abia atunci tânărul absolvent realizează că nu a fost singur în demersul său cognitiv, cultural, că în parcursul său de formare a avut alături dascăli exigenți și oameni valoroși. Cea din urmă responsabilitate a unui mare dascăl este să știe să-și ia elegant *rămas bun* de la o generație de elevi si „să ia scara/plasa de siguranță”, pentru că acele scări, acele auxiliare folosite în învățare nu mai sunt necesare sau pot crea dependență. După acest rămas bun, profesorul revine la catedră, în fiecare toamnă, cu entuziasm, creativitate și har spre a forma noi generații de elevi.

În final, gândul meu de recunoștință se îndreaptă spre profesorii pe care i-am avut în anii de școală, oameni providențiali, mentori în adevăratul sens al cuvântului și nu voi face nicio referință particulară pentru că n-aș vrea să greșesc prin omisiune. Toți acești profesori pasionați și exigenți nu au fost nici atunci vizibili. Au fost discreți, modești, dar admirați. I-au știut doar colegii de cancelarie și comunitatea de școlari și de părinți. Dar nu au fost mai puțin valoroși. Trebuie să acceptăm că acest impact direct al profesorului în planul imediat nici nu poate fi vizibil. Profesorul lucrează la un nivel mult mai profund. Posibil ca mediul competițional în care trăim să ne inducă acest complex, că nu suntem vizibili. Misiunea noastră este însă alta. Noi suntem asemenea semănătorului din Sfânta Scriptură care știe să aștepte cu răbdare rodul muncii sale peste ani.

Bibliografie:

Roland Schenn, *Învăţătorul, un uriaş printre pitici*, Editura Vizual, București, 1995

Teodora Silvia-Modoi, *Portret de dascăl*, în revista ”Dilema veche”, nr 815, 3-9 oct/2-19, sursa https://dilemaveche.ro/sectiune/tema-saptamanii/articol/portret-de-dascal

IMPORTANŢA COMUNICĂRII DIDACTICE ÎN PROCESUL DE PREDARE ONLINE

Prof. Borz Camelia - Colegiul National „Mihai Eminescu”, Bucuresti
Prof. Marcu Daniela - Școala Gimnazială „Sfântul Andrei”, București
Prof. Dr. Oprea Laurențiu - Colegiul Tehnic Feroviar „Mihai I”, București

„O bună comunicare nu depinde de cât de bine spunem lucrurile, ci de cât de bine suntem înţeleşi.” Andrew Grove

Comunicarea didactică desemnează ansamblul activităţilor de transmitere şi receptare de mesaj, al căror conţinut vizează învăţarea, formarea şi dezvoltarea cunoştinţelor, abilităţilor şi deprinderilor, în procesul instruirii şi educaţiei şcolare.

Comunicarea didactică adaptată mediului online nu este numai o activitate ce pune în relaţie cadrul didactic şi elevul pentru realizarea unor obiective comune, este un proces psiho-social de influenţare prin limbaje specifice a atitudinilor, comportamentelor, convingerilor, a componentelor motivaţional-afective şi volitive.

Necesitatea calității și eficienței în desfășurarea lecțiilor de educație fizică și sport în mediul online are drept consecință atât utilizarea unor noi abordări practico-metodice în cadrul secvențelor de instruire, dar mai ales o comunicare didactică eficientă și adaptată particularităților de vârstă ale elevilor.

Având în vedere că lecţia de educaţie fizică și sport se bazează pe interacţiunea continuă a profesorului cu elevii, îmbunătăţirea procesului de comunicare va duce la îndeplinirea obiectivelor propuse și la spargerea barierei din mediului online.

Pentru a îmbunătăţii procesul de comunicare este recomandat ca profesorul să folosească, în lecţia de educaţie fizică jocuri de atenție. Prin intermediul acestora se va dezvolta spiritul de fair-play, de echipă, de întrajutorare reciprocă, de respect al adversarului şi de respectare a regulamentului de joc.

Jocurile de mișcare aduc un aport pozitiv lecţiilor de educaţie fizică deoarece au caracter ludic, iar elevii nu conștientizează efortul depus în cadrul acestora comparativ cu exerciţiile clasice lipsite de competiţie. Aceste jocuri se pot desfășura cu usurință și în mediul online cu ajutorul diverselor aplicații unde elevii sunt implicați în mod direct (wordwall, quizizz, mentimete etc).

Consideram că procesul de cominicare didactică desfășurată în mediul online poate diferenția un profesor vizibil de unul invizibil.

„Un test al corectitudinii procedurii de învăţământ este fericirea copilului.”

Maria Montessori

Bibliografie:

1. Cucoş, C., - „ Pedagogie”, Editura POLIROM, Iaşi, 1998;
2. Vinţanu, N., - „Teoria instruirii şcolare”, Editura Zerana Flores, Bucureşti, 2008
3. Simona, I., - „Comunicarea-Curs de specializare pentru lucrãtori sociali în mediul rural”,EdituraWaldpress 2001
4. Urzeală,C.,-„Jocul de mişcare”, Editura Cartea Universitară,Bucureşti,2004;
5. Tudor, V., - „ Teoria şi metodica educaţiei fizice şi sportului”, Bucureşti, 2007.

PROFESOR ÎN ERA DIGITALĂ

Prof. Liliana Bugă - Liceul Tehnologic Roșia-Jiu

Prof. Rudi Bugă - Școala Gimnazială Nr.117 București

Un profesor este un arhitect al învățării, realizând o muncă invizibilă și una vizibilă. Cea invizibilă se referă la relații și se bazează pe emoții. Cea vizibilă se referă la desfășurarea lecțiilor propriu-zise și la realizarea obiectivelor.

Extremele, limitele, revolta, uimirea sunt interesante și provocatoare, purtând pe drumul învățării, profesorul și elevul deopotrivă. A găsi punctele pe care să construiești fie un colectiv nou, fie o lecție sau mai multe, care împreună alcătuiesc învățarea, este un demers care îi unește pe elevi.

Care este rolul profesorilor în sistemul tradiţional şi cum este el dat peste cap de predarea online?

Ce face profesorul azi, când toată informaţia este super accesibilă?

Rolul profesorilor în lumea digitală capătă noi valențe. În primul rând ei trebuie să-i învețe pe elevi cum să identifice cele mai bune surse de informare. Problema azi este că sunt foarte multe informaţii. Aceeaşi teorie, aceeaşi noţiune este explicată în zeci de locuri. Profesorul trebuie să-i înveţe pe elevi unde se găsesc informaţiile bune, care sunt criteriile unei surse de calitate.

Mai mult de atât profesorul trebuie să-i înveţe pe elevi ce să facă cu acele informaţii, cum să le aplice la problemele din lumea reală,cum să facă corelaţii între informaţii din mai multe domenii?cum să se folosească de informaţiile din psihologie, spre exemplu, privind natura umană pentru a explica deciziile unei personalităţi politice? Sau să se folosească de aceleaşi informaţii pentru a explica deciziile unui personaj din romanul studiat la limba română?

Azi, exemplul oferit de profesori trebuie să fie altul. Ei nu mai sunt depozitari şi transmiţători de informaţii. Ei trebui să se folosească de cele mai noi informaţii pentru a explica lumea înconjurătoare.

Transparenţa totală ca parte constitutivă a unei platforme digitale determină vizibilitatea procesului de predare-învățare. Totul este acum la vedere. Oricine poate evalua materialele pe care profesorul le recomandă pe grupul online al orei lui. Orice părinte poate vedea planificarea materiei. Poate vedea ce întrebări s-au pus şi care au fost răspunsurile date de profesor. Părinții pot verifica activitățile online a copiilor săi şi cât de bune sunt sursele pe care profesorul le recomandă.

Partea invizibilă a activității didactice bazată pe emoții și formare de caractere nu poate fi substituită de nici o platformă digitală. Aceasta se realizează prin interacțiune directă în mediul școlar.

Așadar, dragă profesor dă-le elevilor ocazii să vorbească despre cum se simt, ce dorințe au, ce bucurii au, ce apăsări au, ce cred despre ceea ce le propui să învețe, despre ceea ce au învățat. Îngăduiește-le să comunice, fii pozitiv, încurajator, încrezător și empatic! Starea aceasta se transmite.

AUTOPORTRET DE DASCĂL VĂZUT ŞI NEVĂZUT

Prof. Speranţa Petcu

Şcoala Gimnazială ,,Alexandru Ştefulescu" Tg Jiu, Gorj

Fiind copil, visam să devin învăţătoare. Stângeam sub corcoduşul din faţa porţii casei mele din sat copii mai mici din vecini şi îi puneam să scrie, să citească, să cînte, le făceam observaţii şi sub bagheta mea rămâneau ancoraţi în jocul nevinovat pe care îl inventasem. De alfel nu aveam jucării de aceea inventam jocuri precum ,,de-a mama şi de-a tata", ,,de-a vânzătorul", ,,de-a şcoala", unde fiecare avea un rol clar, iar noi ne simţeam bine împreună. Nu am ajuns învăţătoare, dar peste ani am devenit profesoră de chimie-fizică. Un rol esenţial l-a avut profesoara de chimie (Dumnezeu s-o ierte!), din clasele XI-XII, pentru care îi rămân profund recunoscătoare. Dumneaei m-a făcut să iubesc această materie, deloc îndrăgită până atunci. Între noi s-a creat o ,,chimie" încă de la prima întâlnire, m-a determinat să învăţ, recunosc la început de ruşine după care din plăcere. Astfel am recuperat materia din clasele IX-X şi iată-mă concurentă la Facultatea de Chimie din cadrul Institutului Politehnic ,,Gheorghe Asachi" din Iaşi, secţia chimie-fizică, profesori. Sunt recunoscătoare faţă de părinţii mei, oameni simplii de la ţară şi în sperial mamei mele care îşi dorea pentru cei doi copii să termine o facultate, că m-au susţinut material şi astfel mi-am îndeplinit un vis, acela de a lucra cu copii.

După absolvire am fost repartizată la Şcoala Generală Nr.1 Rovinari, şcoală care se trecuse de la statutul de şcoală de sat la unul de oraş pentru că între timp lua fiinţă oraşul Rovinari pe vatra satului Roşia Jiu, satul meu natal. Cu câtă emoţie am intrat în cancelarie pe 1 septembrie 1984! Emoţie pentru că îmi începeam cariera de profesor dublată de acea de a mă întâlni cu foştii mei profesori de generală care acum îmi deveneau colegi de cancelarie. Eram la început de drum însă am conştientizat că acum nu mai era o joacă de copii ci o responsabilitate care îmi apăsa pe umeri şi pentru care trebuia sa-mi iau rolul în serios. Acolo m-am format ca dascăl şi am trăit experienţe de viaţă inedite. Tot ceea ce am făcut am făcut cu entuziasm, cu maxim de implicare, cu respect şi multă iubire faţă de profesie şi elevi. M-am perfecţionat şi autoperfecţionat permanent, am îmbinat exigenţa cu indulgenţa, am abordat latura informativă cu cea formativă şi am pus mult accent pe educarea elevilor pentru viaţă. M-am străduit să-i fac pe elevii mei să le placă chimia, disciplină deloc uşoară. Relaţionarea eficientă cu copii, părinţii, colegii şi oamenii din comunitatea locală a fost un punct forte pentru mine, iar acest lucru l-am constat în timp pentru că atunci când am avut ocazia să interacţionăm, prima dată le apărea un zâmbet larg pe faţă, iar pe aceea care nu îi mai recunăşteam îmi reaminteau ,,mi-aţi fost profesoară!" sau ,,aţi fost

profesoara/diriginta copilului meu!". Am încurajat elevii spre performanţă, spre participarea la concursuri şi olimpiade şcolare şi extraşcolare. Atunci când au apărut şi primele rezultate ale elevilor mei, primele premii, m-am simţit obligată să muncesc mai mult, să ies din zona mea de confort, să caut permanent elevi capabili şi ambiţioşi care doreau să-şi depăşească limitele, să muncească suplimentar. Şi am găsit! Şi a fost minunat că am avut privilegiul de a lucra cu astfel de copii! Cât de bucuroasă am fost când primul copil din oraş care a mers la o fază naţională la o olimpiadă şcolară a fost la disciplina mea şi a mai obţinut şi locul patru întorcându-se cu diplomă de menţiune! Era prima mea experienţă de acest gen şi nu a fost uşor nici pentru mine, nici pentru elev, dar am muncit cot la cot şi a meritat efortul. Niciodată nu am plecat de la premisa de a câştiga premii ci de la a participa şi a concura într-o competiţie unde cei mai buni câştigă. Am cochetat şi cu funcţia de director adjunct al şcolii, însă plăcerea de a lucra cu copii m-au determinat să mă întorc în sala de clasă, preferând să coordonez activităţile extraşcolare la nivelul şcolii, să fiu diriginte şi profesor. Este bine să ne cunoaştem limitele şi să facem lucrurile din plăcere nu din ambiţii mărunte sau ambiţia de a ne face imagine.

După 17 ani petrecuţi la această şcoală şi unde credeam că am prins rădăcini, m-am transferat la Şcoala Gimnazială Nr 4 Tg Jiu, actualmente ,,Alexandru Ştefulescu". Motivul era acela de apropiere de domiciliu pentru că cele două fiice ale mele trebuiau să meargă la liceu la Tg Jiu şi astfel ne-am hotîrât să ne desprindem de oraşul Rovinari. Şi la această şcoală am întâlnit colegi minunaţi, copii motivaţi, iar primul an a fost unul ,,altfel" pentru că nu mai eram nevoită să organizez activităţi extraşcolare cu sute de copii, să întocmesc materiale peste materiale, eram un profesor ,,nou" şi până când nu eşti cunoscut nu te prea implică nimeni în activităţile şcolii, iar tu stai în espectativă să vezi cum merg lucrurile şi să nu deranjezi prea mult. Însă această relaxare nu a durat prea mult. Curând am demonstrat că sunt un profesor format şi determinat, deschis şi disponibil să se implice în viaţa şcolii, iar rezultatele obţinute de elevi nu s-au lăsat aşteptate. Am pregătit numeroşi elevi pentru olimpiade şi concursuri, am realizat sute de ore de pregătire suplimentară, ne-am bucurat împreună de fiecare rezultat obţinut, ne-am întristat pentru fiecare eşec, dar din fiecare experienţă am învăţat ceva. Am fost numită metodist şi sub îndrumarea mea s-au format mulţi profesori care îmi sunt colegi dragi şi de nădejde. Am participat la multe cursuri de formare, iar la rândul meu am devenit formator pentru alte cadre didactice, am fost cooptată în consiliul consultativ al inspectoratului şcolar, am participat la organizarea olimpiadelor şi concursurile şcolare la nivelul judeţean şi naţional, am fost propunător de subiecte şi evaluator, am pregătit elevi din grupele de performanţă, am însoţit loturile de elevi la fazele naţionale ale concursurilor şi olimpiadelor şcolare. Am coordonat câţiva ani activitatea extraşcolară fiind responsabil cu proiectele şi programele la nivelul şcolii, însă consider ca pentru aceste funcţii să se rotească permanent oamenii din şcoală pentru că fiecare are idei şi lucruri minunate de pus în practică.

Astazi mă bucur de rezultatele zecilor de generaţii îndrumate de mine, de faptul că apelez la serviciile medicului dentist care a fost elevul meu, că am fost nevoită să apelez la serviciile foştilor mei elevi care sunt bine ancoraţi în societate şi nu în ultimul rând numărul mare de foşti elevi care au îmbrăţişat meseria de medic, iar chimia este materie de examen. Păstrăm legătura pe reţelele de socializare, ne revedem uneori şi ne depănăm amintiri. Nimic din acestea nu le-aş fi putut realiza dacă nu făceam echipă cu cei din jur, dacă nu aveam susţinerea din partea colegilor, oamenilor din conducerile şcolilor şi instituţiile din oraş şi judeţ şi nu în ultimul rând sprijinul familiei mele. Foarte multe lucruri făcute pentru elevi au privat pe copii mei personali, însă au fost înţelegători şi nu m-au dezamăgit ajungând persoane responsabile şi pe picioarele lor. Am preferat să văd partea plină a paharului, nu a fost totul roz, am întâmpinat şi greutăţi, am întâlnit şi multe răutăţi pe drumul carierei mele, dar am preferat să iert, să rămân o persoană modestă şi respectuasă aşa cum îi stă bine unui dascăl. Peste câţiva ani trebuie să mă pensionez şi este ceva firesc. Consider că fiecare etapă a vieţii trebuie acceptată şi trăită cu demnitate. Totdeauna este loc de mai bine! Prefer să mă raportez la valori morale şi nu materiale, iar dacă ar trebui să o iau de la capăt şi să-mi aleg încă odată profesia aş alege acelaş lucru- să fiu profesor. De ce? Pentru că iubesc copii şi nu mă văd decât în prejma lor.

Motto-ul meu este: *,,Nu spune niciodată NU SE POATE, ci începe cu SĂ VEDEM"*- Nicolae Iorga

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Rotaru Diana
Școala Gimnazială Nr. 108, București

Doresc să încep prin a-mi prezenta părerea despre meseria pe care o practic cu mare drag, si anume: *a fi profesor este o vocație și această stare de fapt se simte*. Dragostea de a forma caractere, înclinatia spre lucrul cu copiii, dinamismul, creativitatea, empatia sunt calitați esențiale unei meserii atat de delicate.

Fiind inspirată de profesia mamei mele și avand înclinatie înca din copilărie de a coordona diverse activitați la joacă, afară, cu prietenii, am clădit ușor-ușor, fără să realizez, această tendință de a-mi dori sa ajung profesor. Apoi, am descoperit marea iubire, sportul și nu am reușit sa mă mai îndepartez de el, ca urmare, am dorit sa împartăsesc mai departe această pasiune. Înca o concepție personala, pe care mi-am format-o în cei 8 ani de lucru cu copiii este - *A-ți descoperi pasiunea și, ulterior, a lucra cu pasiunea ta, te face cea mai norocoasa persoană.*

Școala, activitatea de predare, interacțiunea cu copiii, diversitatea meseriei au fost mereu provocări pentru mine, însa cea mai mare provocare a venit odata cu pandemia: școala on-line. Nimeni nu a fost pregatit pentru această provocare, nimeni nu s-a născut învatat, nimeni nu credea ca vom reuși sa ne auto-depașim. Si totuși, unii au reusit….Prin studiu, documentare, participare la cursuri, folosirea eficienta a cunostințelor digitale, a tehnicilor de predare existente deja, prin participarea la întalniri pentru schimb de experiență cu alți colegi, prin căutatea și folosirea RED, consider ca am reușit să devin un PROFESOR VIZIBIL și în on-line, asa cum mi-am dorit.

În viziunea mea și prin prisma materiei mele, a fi profesor vizibil însemană: a genera bucuria copiilor în timpul orelor de educație fizică, a crea dorința lor de a participa la urmatoarea oră, a-i stimula în activitați creative, a-i face sa înteleagă ca miscarea este esețiala pentru om, și mai ales, a ma mulțumi pe mine insămi si a mulțumi persoanele care m-au ajutat să devin mai bună (formatori, colegi, prieteni, colaboratori). Cateva exemple de activitați prin care consider ca am reușit să devin UN PRFESOR VIZIBIL:

- Promovarea unui concept de lucru în echipa, cu alți colegi pentru a crea RED pentru disciplina Educație fizică, prin crearea unei pagini ***Educație fizică și sport***, pagina unde se dau exemple de activitati de lucru cu copiii, se postează RED, resurse ce pot fi folosite și de altii, împartașim din propriile experiențe. In cadrul proiectului creăm filmulețe pentru diverse unități de învațare din programa, promovam diverse dansuri populare, creăm diverse prezentări legate de teorie sportivă

- Folosirea aplicațiilor interactive: Mentimeter, Wordwall, Quizziz, YouTube, Spin it, Darebee pentru promovarea lucrului diversificat, pentru diverse sarcini interactive, pentru dezvoltarea competenței digitale și de folosire a limbilor străine de către elevi
- Promovarea în Classroom a activitatilor de tipul ***Provocare de Familie***, ***Profesor pentru o zi,*** prin îndrumarea spre mișcare și joc în familie
- Folosirea predării sincron, cu ajutorul aplicatiei Meet, menținerea contactului cu elevii, diverse interacțiuni verbale și vizuale cu aceștia
- Promovarea proiectului ***Strângem KM pentru Școala 108,*** în care fiecare elev participant își monitorizează activitatea de jogging individual pe o anumite perioada, iar numărul de KM adunați sunt centralizați în aplicația Mentimeter
- Consultarea programei, a documentelor de planificare și adaptarea ei la activitatea on-line, folosirea/înlocuirea unor activitați de învatare cu unele noi, adaptate la lucrul in casă, la spațiul restrans, la materialele elevilor existente în casă
- Promovarea unui concurs de ***Cultura generala sportivă*** cu ajutorul aplicației Quizziz, în care clasele V-VIII au obținut clasamente comparative
- Participarea la cursuri de formare - CRED, cursuri on-line, conferinte, webinarii în cadrul Centrului de e-Learning - Universitatea Politehnica Timișoara
- Promovarea si îndrumarea spre completarea unui JURNAL SPORTIV, monitorizare lunară a datelor: înaltime, greutate, anvergura brațelor, înaltimea bustului, lungimea plantei, măsurători biomotrice

Consider că această provocare de a fi PROFESOR VIZIBIL ne-a dat șansa de a ne dezvolta personal, profesional, de a ne dezvolta empatia, creativitatea, lucrul în echipa, ajutorul reciproc, responsabilitatea, ne-a dat șansa de a crea alte modalitați de predare, de a deschide alte orizonturi copiilor, de a modifica modul de gandire al elevilor, de a-i ajuta să treacă mai ușor prin schimbările zilelor noastre.

Indiferent de modalitatea în care scoala va continua, consider că fiecare profesor are un scop aparte în această lume și poate să fie și să ramană vizibil doar cultivand dorința de a fi din ce în ce mai bun

DEZVOLTAREA PERSONALĂ A CADRULUI DIDACTIC PRIN BRANDING PROFESIONAL

Violeta Vrabii, dr. , IŞE
Chişinău, Republica Moldova

Societatea contemporană – care este una a cunoaşterii şi schimbărilor permanente – solicită cadrului didactic o nouă dinamică de adaptare la condiţiile şi cerinţele actuale, necesare pentru a se realiza atât în plan personal, precum şi în cel profesional.

Dezvoltarea profesională prin implicarea la cursurile de formarea continue este necesară pentru ca cadrul didcatic să poată oferi o imagine asupra lumii ştiinţifice contemporane şi să îşi însuşească maniere eficiente de interacţiune cu actanții educaționali.

In acest context, Standardele de competenţă profesională ale cadrelor didactice din învăţământul general identifică condiţiile și determină scopuri de implementare a dezvoltării profesionale: motivarea cadrelor didactice pentru învăţarea pe tot parcursul vieţii, creşterea responsabilităţii fiecărui cadru didactic pentru reuşita propriei cariere profesionale. *Domeniul 4. Dezvoltarea profesională,* elucidează – cadrul didactic gestionează propria dezvoltare profesională prin indicatorii: realizarea și monitorizarea procesului de dezvoltare personală si profesională, motivare. [Apud 2]

La fel, se formulează expres obiectivul specific 4.4. *eficientizarea şi flexibilizarea sistemului de formare continuă a cadrelor didactice şi manageriale*, cu un şir de acţiuni prioritare, printre care: orientarea sistemului de perfecţionare a cadrelor didactice şi manageriale în conformitate cu cererea şi necesarul de noi competenţe, prin promovarea inovațiilor din domeniul pedagogiei, psihologiei, didacticii și activităților de consiliere metodică; promovarea activităților de instruire în *managementul educațional* în cadrul programelor de formare continuă a cadrelor didactice și de conducere. [ibidem]

Astfel, dezvoltare personală și profesională a cadrului didactic reprezintă cumulul activităţilor ce îmbunătăţesc conştientizarea şi imaginea. Cadrul didactic tinde spre vârf, iar timpul creează premise spre orizonturi de implementare pe scara valorică a dezvoltării sale.

Nevoile dezvoltării personale, ierarhizată în monografia *Dezvoltarea personal a cadrului didactic: perspective psihosociale*, au la bază *claritate, înţelegere şi aplicare,* deoarece considerăm că baza formată din aceste elemente va oferi suport informativ şi acţional pentru celelalte structuri. *Comunicările interpersonale* vor crea premise pentru relaţionări eficace prin atitudine pozitivă față de sine și ceilalți, iar *responsabilitatea personală* va fi coordonata conştientă pentru *automotivare şi*

autocontrol. Această sistematizare a nevoilor/trebuințelor reprezintă, de fapt, generalizat traiectoria dezvoltării personale a cadrelor didactice. [Apud 4]

In același context, *Dezvoltarea personală a cadrului didactic* din perspectiva psihosocială este formaţiunea complexă de evoluţie a Eului, creştere personală prin organizarea cunoaşterii şi autocunoaşterii, reglării afectiv – motivaţionale a comportamentului, influenţată de particularităţile de vârstă, profesionale, sociale de dezvoltare a persoanei, ce determină schimbarea intrapersonală şi eficientizarea relațiilor interpersonale a cadrului didactic în învăţarea pe tot parcursul vieţii a educaţiei adulţilor. [ibidem]

Modulul D *Branding profesional,* parte componentă a programelor de formare continue, promovează politica educațională a statului și este relevant în raport cu structura și tipologia necesităţilor / nevoilor actuale şi de perspectivă ale beneficiarilor direcți și indirecți ai programelor de formare.

Brandul personal/profesional este o sumă de elemente intangibile care *cresc valoarea* percepută în mintea celor care intră în contact cu o persoană / produs / instituție, reprezintă *nucleul de semnificație*, format din legăturile/relațiile fizice, emoționale, de creație, bazat pe *calitate și reputație.*

Scopul brandingului profesional reprezintă dezvoltarea imaginii profesionale a cadrelor didactice din învățământul superior, general/profesional tehnic și motivarea acestora pentru dezvoltare personală și profesională continua.

Promovarea personală (self promotion): promovarea ta, a evenimentelor la care participi, a realizărilor tale, a victoriilor tale, şi chiar a defectelor tale, a problemelor şi a lecţiilor pe care le-ai învăţat. [Apud 3]

Singura modalitatea ca lumea să te cunoscă la adevărata ta valoare este să te construieşti în baza a ceea ce Eşti.Brandingul personal este format din conceptele:

Percepţie social. 2. Imagine de sine. 3. Stima de sine.

Strategia 1. Brandul în „7 C”. Brandingul personal este un proces de Autocunoaștere, reprezintă identificarea acțiunilor printr-o Imagine construită în timp, exprimarea *unicității prin identitate și valoare.*

Crearea unui brand personal, metaforic vorbind, este similară construcției unei clădiri: există o față de *concepție,* una de *construcție*, lucrări de *consolidare, credibilitatea* care va putea și dezvolta proiecte avantajoase.

Prin urmare, brandul reprezintă individualitatea unei persoane/instituții ce semnifică originalitatea și forță de convingere. Consolidăm studiul prin *Fazele Brandului în „7 C”:*

1. ***Concepția.*** Stadiul de analiză în care identificăm puncte tari și slabe, domeniul de a expertiză cele mai importante elemente cu care „ieși în lume”.

Este o muncă de *autocunoaștere* și va fi diferit la finalul fazei de concepție.

2. Construcția. Stadiul ce determină stagiile de poziționare și canale de comunicare.

Câteva direcții principale de transmitere a mesajelor: internet, scrierea articolelor, participarea la evenimente. Principalul să găsești nu doar canalele de comunicare potrivite ci și doză corectă de informație pe care o transmiți.

3. Consolidarea. Stadiul ce consolidează mediul pentru exprimarea brandului, felul în care te îmbraci, oameni cu care te întâlnești, fac parte din echipa ta, reputația, identitatea ta prin ***marcă.*** Regula de bază este ***coerența***, de exemplu, în felul în care te îmbraci corespunde cu modul cum vorbești, cu locurile pe care le frecventezi și oamenii cu care petreci majoritatea timpului.

4. Credibilitatea. Stadiul identifică normele și valorile etice, morale ce formează reputația și încrederea.

5. Contextualizarea / Conectarea. Este etapa de a „ieși din cutie". Îți construiești un brand ce poate fi folosit în diverse contexte. Este stadiul în care oamenii de succes se întreabă: „Ce urmează?"

6. *Consacrarea.* Stadiul reinventării – Brandului Personal – cum să treci la nivelul următor este trecerea naturală de la stadiul de *discipol* la cel de *maestru.*

7. *Contribuția. Stadiul transcenderii* brandului, momentul în care devii *independent* de brandul tău și te poți dedica oricărui tip de proiect, întrucât brandul este *puternic și flexibil* „lucrează pentru tine". Este o reputație a persoanei / instituției / produsului. [Apud 3]

Prin urmare, promovarea dezvoltării profesionale porneşte, preponderent, de la nevoile, obiectivele, exigenţele instituţiei de învăţământ, ale politicilor educaţionale de stat, iar dezvoltarea personală plasează accentul pe nevoile personale şi sociale care sunt într-o consonanţă directă cu Brandul personal / profesional exprimat prin *Imagine și Conștientizare de Sine.*

Bibliografie:

1. Ilieș, V. Dezvoltarea personală și branding personal. Suport de curs. Universitatea Babeș-Bolyai, 2018. 35 p. https://www.google.com/search?q=14.+Ilie%C8%99+V.+Dezvoltarea+personal%C4%83+%C8%99i+branding+personal.&oq
2. Standarde de competenţă profesională ale cadrelor didactice din învăţământul general, Chişinău, 2018. https://mecc.gov.md/sites/default/files/standarde_cadre_didactice.pdf
3. VRABII, V. Branding profesional în educație. Ghid metodologic. Chișinău: Institutul de Științe ale Educației, 2020. 72 p. ISBN 978-9975-48-179-3. https://ise.md/uploads/files/1606164124_branding_profesional_in_educatie.pdf

4. VRABII, V. Dezvoltarea personal a cadrului didactic: perspective psihosociale. Chișinău: Institutul de Științe ale Educației, 2020. 208 p. ISBN 978-9975-56-803-6.

https://ise.md/uploads/files/1606164194_dezvoltarea_personal_a_cadrului_didactic-perspective_psihosociale.pdf

SECȚIUNEA II

EXISTĂ PROFESORUL IDEAL?

Prof. Agachi Ştefania Luminița
Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Iași

Motto: *„Cei mai buni profesori sunt cei care te învaţă încotro să te uiţi, dar nu îţi spun şi ce să vezi, lăsând libertatea fiecărui copil de a descoperi şi cunoaşte în stilul său propriu”.*

T.K.V. Desikachar

ÎNVAȚĂ pentru A ȘTI…
ÎNVAȚĂ pentru A FACE…
ÎNVAȚĂ pentru A TRĂI impreună cu ceilalți
ÎNVAȚĂ pentru A FI…

Educaţia se aseamănă unei construcții clădite pe patru piloni importanţi: să știi, să faci, să te faci înțeles, să te descoperi ție și celorlalți… Este motivul pentru care, profesorul trebuie să devină un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei şi pentru formarea în spiritul responsabilităţii şi culturii civice.

El trebuie să încerce și să reușească să creeze elevului, cadrul unei manifestări proprii, pentru a-şi putea forma puncte de vedere personale,experienţe şi trăiri din care poate învăţa lucruri noi şi utile pentru viitor.

In învățământul tradițional, profesorul, al cărui atu era în primul rând, autoritatea, era doar transmițătorul de informații. El domina elevul, din toate punctele de vedere, acesta neputând să conteste nimic. Elevul „prelua”, atât cât putea și cum putea, informațiile „oferite” de către profesor. Acesta, transmitea tuturor elevilor, aceleași informații, fără a ține cont de particularitățile acestora, iar solicitările erau aceleași…cine putea asimila și ține ritmul, era privilegiat…cine, nu …

In prezent, în educația modernă cadrul didactic are un dublu rol: acela de manager şi cel de formator al procesului instructiv-educativ, cu ponderea fiind egală . Pe de altă parte, elevul este în același timp, obiect şi subiect al acestui proces.

Profesorul nu mai este un simplu transmiţător de cunoştinţe, ci, el are marele rol de a facilita înțelegerea și însușirea acestora de către elevii săi. In relaţia cu elevii, pe baza dialogului, a cooperării și colaborării, el va şti să transforme procesul educativ, astfel încât să faciliteze elevului, accesul la înțelegerea noțiunilor predate, fapt ce va conduce la atingerea obiectivelor stabilite de către toți elevii săi.

Ca urmare, elevul, va ști să folosească ,,bagajul de cunoştinţe" dobândit, în formarea de capacităţi de muncă individuală necesare pe viitor.

În condițiile învățământului actual, a fi profesor, presupune o serie întreagă de calități, profesorul asumându- și o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui.

Activitatea extrașcolară și cea educativă, culturală, se adaugă activității didactice, întregind-o, imbogățind într-un alt mod, personalitatea și ,,imaginea" profesorului.

Pentru o bună prestaţie profesională, cadrul didactic are nevoie să aibă încredere în sine şi în competenţele sale profesionale, să stăpânească modalităţi de rezolvare a situaţiilor critice, tensionale sau conflictuale, să fie capabil să gestioneze situaţiile tipice şi să poată dezvolta soluţii pentru cele atipice, toate acestea şi multe altele fiindu-i indispensabile muncii cadrului didactic.

Principala calitate a acestui model, din punct de vedere structural, a fost considerată compatibilitatea dintre ,,vocația pedagogică" și ,,a te simți chemat, ales pentru această sarcină și apt pentru a o îndeplini". Vocația pedagogică presupune: ,,iubire pedagogică", certitudinea valorilor social-culturale, conștiința responsabilității față de copii, față de țară și față de umanitate, în general.

Alte însușiri ale ***„profesorului ideal"*** sunt de ordin:

- fizic (sănătatea, integritatea fizică, prezența agreabilă, ținuta decentă),
- intelectual (inteligența, spiritul de observație, memoria bună, imaginația bogată),
- afectiv (empatia, generozitatea, pasiunea, entuziasmul),
- volitiv (fermitatea, perseverența, consecvența, răbdarea),
- moral (modestia, onestitatea, corectitudinea) etc.

Chiar dacă ***„IDEALUL"*** este doar o noțiune, fiecare dintre noi, ne dorim și încercăm să ne apropiem de acesta, zi de zi, an de an, elev , cu elev…In același timp, suntem conștienți că este imposibil să înveți pe cineva să iubească dacă nu te iubești pe tine însuți; este imposibil să înveți pe cineva cum să învețe dacă nu înveți singur, nu-ți îmbunătățești abilitățile; este imposibil să înveți pe cineva să descopere talente în sine dacă nu le-ai căutat niciodată în sine!

Bibliografie:

https://edict.ro/rolul-profesorilor-in-formarea-si-pregatirea-elevilor/

https://iia-rf.ru/ro/women/esse-na-temu-idealnyi-pedagog-kakoi-on-esse-na-temu-moi-ideal/

https://www.qualform.snsh.ro/campanie-online/profesorul-modern-competente-calitati-si-roluri

PORTRET DE DASCĂL

Prof. Albert Adina

Școala Superioară Comercială „N. Kretzulescu” București

Am ales profesia de dascăl din dragoste pentru copii în primul rând, iar apoi tot traseul profesional parcurs mi-a demonstrat că în cele mai multe cazuri nimic nu este întâmplător… În cei 20 de ani de când sunt la catedra pot spune că fiecare zi a fost o provocare în dezvoltarea mea ca om și ca dascăl. Cred că amprenta majoră asupra alegerii acesui drum o datorez întâi primei doamne profesoare de limba engleză din gimnaziu iar apoi domnului profesor de filosofie din liceu. Două exemple remarcabile de profesionalism, dedicație, prestanță și un respect deosebit pentru noi elevii. Nu mi-am imaginat niciodată copil fiind că voi ajunge să fiu profesor. Am descoperit însă încet cu pași mici că în spatele cuvântului de profesor se ascunde un întreg univers de trăiri, sentimente, încercări, provocări. Am păstrat până azi imaginea acestor dascăli minunați pe care am avut oportunitatea să îi cunosc și să îmi rămână peste ani ca repere de dascăl adevărat. M-am oprit în prima parte a articolului asupra celor doi profesori pentru că pentru mine sunt niște repere de adevărați dascăli, foarte vizibili în aceea perioadă pentru că, deși nu epatau în nici un fel, vizibilitatea lor venea din respectul pe care îl aveau acești doi profesori din partea elevilor, nu pentru că alți profesori nu erau respectați ci pentru că nu depuneau nici un efort pentru a se impune într-un fel sau altul în fața elevilor, doar naturalețea și firescul cu care își exercitau meseria îi făceau „altfel”. Am parcurs prin natura împrejurărilor toate etapele în formarea profesională, am lucrat exclusiv în învățământ și nu mă pot vedea nici azi făcând altceva. Am trecut de la vremea studenției ca educatoare, apoi învățământ gimanzial și m-am oprit în cele din urmă la ceea ce am crezut atunci și azi că mi se potrivește cel mai bine și anume învățământul liceal. În prima parte a stagiului de debutant am avut norocul, șansa, de a porni alături de un colectiv de profesori deosebiți de o calitate morală și profesională excepțională. Susținerea necondiționată, ca tânără debutanta, a acestor dascăli a fost pentru mine certitudinea că pot face față acestei profesii destul de grea aș spune, azi, cu multe provocări ce vin din toate părțile cu cerințe diferite. Am avut de fiecare dată șansa de avea colective de colegi foarte bune, alături de care m-am format și am înțeles că nu doar într un loc sau altul sunt profesori buni sau foarte buni, ci pretutindeni doar ca unii reușesc să fie foarte vizibili iar alții trec neobservați aproape invizibili. Și mi-am pus întrebarea de ce? Apoi în timp am înțeles că acest tot unitar, elev, părinte, profesor, constituie un întreg mecanism care fac de fapt ca actul educational în sine să fie funcțional. Fiecare dintre acești factori implicați direct constituie cheia pentru o reușită, doar comunicarea permanentă între cele trei

elemente aduce rezultate cu adevărat vizibile și aceea satisfacție profesională, care în acest domeniu vine din păcate destul de târziu, recunoștința vine tot târziu dar incărcătura emoțională nu poate fi egalată destul de ușor. Destinul unui copil nu se face în zile, ci în ani, iar momentul în care știi că ești parte din reușita unui elev aduce cu sine o satisfacție enormă. Din păcate societatea s-a schimbat foarte mult, reperele pentru mulți dintre elevii sunt altele decât ceea ce oferă azi școala. Iar aici mă raportez la cum vedeam eu profesorul la clasă, elevă fiind și ceea ce văd azi eu ca profesor în clasa de elevi. Am întâlnit tineri excepționali, dedicați, serioși, foarte bine educați de către părinți, cu repere și valori clare, alături de care m-am simțit împlinită și am avut ocazia să întâlnesc tineri care au avut nevoie de sprijit mai mult, de o atenție deosebită mai mare și pentru mai mult timp, iar aprecierea din partea lor în anumite momente aș vrea să cred că m-a făcut doar si pentru câteva clipe, zile, ani….cine știe…vizibilă.

ION CREANGĂ - DASCĂLUL VIZIBIL AL SECOLULUI AL XIX-LEA

Alexa Ozana-Maria

Colegiul Național Pedagogic „Ștefan cel Mare”, Bacău

Așa cum școala românească din ziua de azi este într-o continuă transformare, punându-se accentul în mod constant pe învățarea activă, iar profesorul are un rol important în acest proces de cunoaștere căci el este cel care îi stimulează elevului gândirea creatoare, tot așa Creangă este o figură marcantă a secolului al XIX-lea, nu doar pentru că a fost un scriitor de o valoare inegalabilă care a încântat generații întregi cu operele sale, ci și un mare dascăl care s-a făcut vizibil în acea perioadă prin metodele de predare adoptate și printr-o serie de lucrări cu caracter pedagogic.

Ion Creangă este cel care a remarcat că învățământul din acea perioadă nu se îndrepta în direcția cea bună, lucru observat încă din perioada în care el însuși a avut statutul de elev, iar experiențele mai puțin plăcute pe care le-a avut cu profesorii săi care foloseau în mod frecvent metode rudimentare de predare l-au determinat să se gândească la o schimbare. De altfel, nu este singurul care critică școala românească, Eminescu și Maiorescu constată același lucru și nu ezită să critice slaba pregătire a cadrelor didactice. Deși nu a frecventat școli cu renume precum alți membri ai Junimii, totuși prin harul și viziunea pe care le-a avut, a reușit să se poziționeze în fruntea mișcării pedagogice din Moldova.

Creangă este numit institutor la Școala Primară la recomandarea lui Maiorescu unde se remarcă ca un dascăl care încearcă să facă trecerea de la învățarea de frica „Sfântului Neculai” și a „Calului Bălan” la învățarea intuitivă, fiind un pedagog desăvârșit care și-a iubit copiii. Și elevii l-au iubit pe el, drept dovadă clasa lui era foarte căutată și dacă în semestrul I din anul școlar 1866-1867 a avut 71 de elevi, în al doilea numărul lor a crescut la 93. Ion Mitican, scriitorul care a dedicat o lucrare autorului „poporal”, spune că acesta preda după o metodă proprie folosindu-se de poveștile sale pentru a preda aritmetica, iar la orele de citire insista nu doar pe lectura oprelor sale, ci și pe înțelegerea lor. Sfera ocupărilor sale se extinde dincolo de zidurile școlii și se întâlnește cu elevii de la Institutul Pedagogic cărora le vorbește despre menirea învățătorului, sfătuindu-i să fie harnici și blânzi cu elevii pentru a-i atrage pe aceștia spre învățătură. Participa la întrunirile „Societății pentru învățătura poporului român” și-i ajuta pe elevii care aveau o situație financiară precară, dar făcea și cursuri de scriere și citire gratuite pentru adulți tocmai din dorința de a-i ajuta și de a le oferi o șansă în plus .

Autorul „Amintirilor din copilărie” nu s-a mulțumit doar să adopte tehnici moderne de predare pentru vremea respectivă, ci a fost și precursor al didacticii moderne prin realizarea unor cărți de

pedagogie, venind încă o dată în ajutorul colegilor de breaslă. Este cel care elaborează prima carte de metodică din țară la cererea lui Titu Maiorecu care îl roagă să realizeze un ghid pentru generația tinerilor pedagogi, astfel că la finalul anului 1875 a apărut lucrarea „Povățuitoriu la cetire prin scriere după sistema fonetică". În calitate de revizor școlar, Eminescu în „Raport asupra cărții pedagogice << Povățuitoriu la cetire prin scriere după sistema fonetică >>" trimite un raport Ministerului Cultelor și Instrucțiunii publice în care arată importanța acestei lucrări care oferă indicații precise, concrete despre actul predării, mergând până la a da exemple de întrebări pe care învățătorul trebuie să le pună; prin această lucrare Creangă încearcă să reformeze instrucția elementară care se baza pe rutină și pe învățat mecanic.

Publică în colaborare cu alți institutori o altă lucrare cu caracter științific intitulată „Metodă nouă de scriere și cetire pentru usulu clasei I primară"ce este considerată primul abecedar modern românesc și lucrarea „Geografia județului Iași" care aduce un suflu nou în domeniul geografiei.

Deci, Ion Creangă, scriitorul și omul de cultură al secolului al XXI-lea, a reușit să fie vizibil în epoca sa nu doar prin operele cunoscute de cei mai mulți dintre noi, ci și prin ideile sale, prin viziunea sa nouă prin care a încercat să modernizeze sistemul de învățământ românesc.

Bibliografie:

George Călinescu, „*Viața și opera lui Ion Creangă",* Editura pentru Literatură,1964;

Florea Pavel, „*Din vremea Junimii"*, Iași, Editura Omnia, 1993;

Ion Mitican, „*Cu Mihai Eminecu și Ion Creangă prin târgul Ieșilor-itinerar sentimental",* Editura pentru Turism, 1990;

Site-uri:

www.liternet.ro

www.observatorcultural.ro

https://adevărul.ro

8 CALITĂŢI ESENŢIALE ALE UNUI BUN PROFESOR

Andrei Carmen - Paula

Şcoala Gimnazială ,,Miron Costin" Bacău

De-a lungul timpului, specialiștii în psiho-pedagogie au construit și reconstruit portretul unui **profesor bun**. Oare este de preferat să fie sever și autoritar sau tolerant și flexibil? Ar trebui să pună accent pe memorare sau aplicarea cunoștințelor? Teoriile sunt numeroase, însă evidențiază câteva **calități esențiale**, dezirabile, native și învățate, care fac un profesor sa fie bun. Iată care sunt acestea:

1. Profesorii buni sunt constructiviști

Constructivismul este o teorie a învățării diferită de educația tradițională, bazată pe un suport metodologic puternic în practica educativă. Profesorii constructiviști pun mai puțin accentul pe instruirea elevilor și mai mult pe construirea competențelor cognitive, fizice, atitudinale, emoționale și sociale ale copiilor.

Astfel, profesorii constructiviști integrează în procesul didactic multe componente spontane, cum ar fi învățarea prin descoperire, jocul, curriculumul la alegere, lucrul în echipă, experimentele etc. Să fii un astfel de profesor implică mult curaj, o pregătire aparte și o perfecționare continuă, însă rezultatele obținute sunt excepționale. Tipul constructivist implică:

- Dragoste pentru oameni;
- Invățare motivantă și semnificativă;
- Înțelegere în profunzime a proceselor și fenomenelor;
- Lucrul în echipă;
- Gândirea creativă (laterală);
- Multă imaginație;
- Excelente abilități de comunicare;
- Pasiune pentru povești și lectură;
- Răbdare;
- Simțul umorului.

2. Un profesor bun este echitabil

Un profesor bun se menține el însuși la standardele impuse elevilor săi. El aplică reguli și coordonate pe care le respectă la rândul său, pentru a consolida o legătură apropiată și sinceră cu copiii.

3. Un profesor bun este adaptabil

Performanța la catedră se obține și printr-o adaptabilitate sporită, schimbând lecția sau activitățile spontan, pe fondul unei situații imprevizibile. Dacă elevii par să nu înțeleagă un concept, de pildă, un profesor trebuie să identifice pe loc modalitatea mai bună prin care să-l explice.

4. Un profesor bun este atent la nevoile individuale

La fel de important este ca un dascăl să descopere personalitatea și interesele fiecărui elev și să introducă în actul pedagogic acele componente distincte care să ajute cu adevărat copiii să învețe și să se dezvolte.

5. Un profesor bun știe să lucreze în echipă

Abilitatea de a colabora eficient cu ceilalți profesori, cu părinții, administratorii școlii și cu alte părți implicate direct sau indirect în formarea elevilor este o altă calitate esențială a unui profesor bun.

6. Un profesor bun este creativ

A prelua un concept și a-l contura într-o lecție originală, interactivă și dinamică este o altă aptitudine de bază pe care un profesor bun o deține. Un astfel de dascăl va fi întotdeauna capabil să capteze atenția elevilor săi și să-i facă să își dorească repetarea acestor experiențe la clasă.

7. Un profesor bun este empatic

A fi sensibil la dificultățile cu care se confruntă elevii, deși la prima vedere nu intră în atribuțiile de la clasă, este o calitate excepțională a unui profesor. Atunci când un dascăl reușește să privească lucrurile din perspectiva elevilor săi, devine cu adevărat un mentor pentru aceștia în drumul lor către succes.

8. Un profesor bun se perfecționează constant

Proverbul“Omul cât trăiește, învață” are o importanță deosebită în vocația de dascăl. Un profesor bun se preocupă în permanență de propria sa perfecționare, găsind în sine resurse infinite de voință în a evolua. Iar această instruire continuă nu se referă doar la stăpânirea disciplinei predate, ci și la îmbunătățirea metodelor didactice și de relaționare cu copiii, ca un bun psiholog care știe ce abordare să adopte la nivel comportamental.

O ZI LA GRĂDINIŢA ONLINE

prof.înv.preşcolar Antal Carmen Camelia
Grădiniţa P.N.Nr.5, Târnăveni, Mureş

Scenariul unei zile de grădiniţă online la nivelul I -3 -5 ani :

Activitatea este asincron, profesorul este invizibil.

Este luni, educatoarea intră în Google Classroom, clasa virtuală postează prima activităţile:

Ora 8-9

1.ADP = Activităţi de dezvoltare personală: Întâlnirea de dimineaţă: „Staţia meteorologică"

„Bună dimineaţa, dragi părinţi! Bună dimineaţă, dragi copii!''

„Alessio, Andreea, Alexia, Antonio, Andrei, Bianca, Denisa, Erika, Elisa, Iochebed, Larisa, Salome.....te rog să mergi la fereastra camerei tale, să te uiţi pe geam şi să spui cum este vremea afară? În ce anotimp suntem? În ce an suntem? Aş dori să te gândeşti în ce zi a săptămânii te afli? Cere unui membru din familie să te ajute să completezi calendarul.

„Aveţi printate foi cu calendarul naturii, vă rog să le completaţi după indicaţiile date.

„Astăzi este data de……luna…….anul……

Dragi părinţi, oferiţi indicaţii copiilor dvs. Copiii învaţă la grădiniţă numerele în concentrul 0-5 gr.mică-mijlocie, 0-10 gr.mare; noi la grădiniţă avem cifrele 0-31 la calendar, când discutăm despre dată le cer de exemplu copiilor, dacă azi este 23, să caute combinaţia de cifre 2 şi 3 pe acelaş cartonaş. La fel procedez şi cu luna şi anul. Prin automatism copii vor reţine, luna, anul.

Ora 9-9,30.

2.ADP = Activităţi de dezvoltare personală: Întâlnirea de dimineaţă - Gimnastica de înviorare

După salut şi calendar facem puţină mişcare adică - gimnastica de înviorare.

Accesaţi link-ul, copilul execută mişcările din videoclip.

https://www.youtube.com/watch?v=LI8NAW5SXQ0&feature=emb_logo

Ora 9,30-11.

3.ADE = Activităţi pe domenii experienţiale: DLC = Domeniul limbă şi comunicare:

Educarea limbajului: „Ciripel cel lacom", de Luiza Vlădescu

Vizionaţi povestea „Ciripel cel lacom", de Luiza Vlădescu.Durează 10 minute să o ascultaţi accesând link-ul- https://www.youtube.com/watch?v=7MvKIYPWCIw&feature=emb_logo

Discutaţi cu copilul povestea adresându-i întrebări:

-Cine era Ciripel?

-Care era semnalul păsărilor când găseau de mâncare?

-În ce anotimp se petrece acţiunea?

-Care era mâncarea păsărilor vara?

-Cum ajută copii păsările iarna?

-Unde găsi Ciripel mâncare?

-De ce credeţi că, Ciripel nu a dat semnalul păsărilor când găsise de mâncare?

-De ce a minţit Ciripel când a fost întrebat pe unde a zburat?

-Cu cine se întâlneşte Ciripel pe balconul cu mâncare?

-Ce a făcut cioara văzându-l pe vrăbioiul Ciripel pe balcon?

-Cine i-a sărit în ajutor lui Ciripel?

-Cum au aflat păsările că cioara l-a atacat pe vrăbioi?

-Cum l-a mustrat vrabia cea bătrână pe vrăbioiul cel lacom?

-Redaţi replica vrabiei bătrâne după ce l-a scăpat pe vrăbioi de cioară.

-De ce credeţi că a rămas Ciripel singur?

-Ce ar fi trebuit să facă vrăbioiul când a găsit mâncarea?

-Voi împărţiţi cu colegii voştri jucăriile? Dar dulciurile?

-Ce a făcut Ciripel rămas pe balcon cu mâncarea după ce l-au salvat păsările?

-Credeţi că stolul de păsări l-a iertat pe vrăbiouiul cel hapsân?

-Voi l-aţi ierta în locul păsărilor? Motivaţi răspunsul!

4. ALA = Activităţi liber alese: Artă-Desen/Pictură: „Vrăbioiul Ciripel "

„Realizaţi un desen cu peisaj de iarnă apoi încercaţi şi desenaţi o păsărică, pe Ciripel, ca în imaginile ataşate.

Coloraţi sau pictaţi desenul realizat.

Trimiteţi-mi o poză ca să văd ce aţi lucrat!

Mulţumesc părinţi!

Bravo, copii!''

Ora 11-13

5.ALA = Activităţi liber alese: Construcţii: „Căsuţa lui Ciripel, fraţii şi surorile lui - vrăbiuţele"

Dragi părinţi,

În proiectul săptămânii „Ciripel cel lacom'', având tema păsările în anotimpul iarna, m-am gândit să le realizaţi o hrănitoare pentru păsări iar copiii vor avea ca sarcina permanentă hrănirea păsărelor din poveste. Este simplu de confecţionat şi agaţat apoi într-un loc în care pisica să nu ajungă.

Copiii trebuie să ştie că păsările sălbatice care iernează la noi în ţară au nevoie mare de hrană. Doar iarna au NEVOIE PĂSĂRILE de ajutorul nostru, DE HRANĂ, fiindcă este foarte greu de găsit. De aceea trebuie să le oferim ajutorul construind hrănitoare!

Aveţi nevoie de: o sticlă de plastic, grăunţe, o sfoară.

Cei care stau la bloc pot pune hrană pentru păsări într-o cutiuţă pe pervazul ferestrei. V-am ataşat paşii pentru construirea hrănitoarei şi câteva modele realizate de copii de la alte grădiniţe.Vă rog să realizaţi şi dvs. cu copilul o hrănitoare şi să-mi trimiteţi poze să le putem posta pe grupul proiectului, pe facebook - INSULA DE NISIP, respectiv „Poveşti sul lupă".

Aştep poze cu hrănitorile realizate de dvs. împreună cu copilul, pentru „Ciripel şi fraţii săi. Mulţumesc!!!!''

În toată această perioadă de postări, respectiv intervalul 8-13 profesorul este invizibil. Postează pe classroom, încarcă materialele pe WhatsApp, duce foi printate şi materiale la grădiniţă în intervalul orar stabilit de comun acord cu părinţi şi apoi aşteaptă feedback-ul.

Când devine vizibil profesorul?!

Varianta I

Atunci când părinţii reuşesc să posteze materialele realizate de copii lor, când ne trimit câte o filmare în care copilul recită, cântă sau ne transmite pur şi simplu un salut. Materialele postate pe classroom de părinţii copiilor din grădinţă sau pe WhatsApp aduc o bucurie imensă în sufletul profesorului care devine vizibil.

Varianta a II-a

Stabilim scurte întâlniri pe Google meet şi aşteptăm cu sufletul la gură să intre săracii copii dacă părinţii au timp, dacă telefonul sau laptopul nu este ocupat de fraţii mai mari de la şcoală .

Întâlnirile virtual scurte, după-masa, când în sfârşit pot şi micuţii intra pe meet sunt momentele de glorie ale profesorului care devine vizibil.

Acesta e ,,profesorul vizibil'' sau ,,profesorul invizibil''care face educatie copiilor pe parcursul a 300 de minute zilnic şi nu doar pe reperele orare prezentate în curriculum!

ROLUL GRĂDINIȚEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI
MUNCA INVIZIBILĂ A UNUI EDUCATOR

Educatoare: Anton Mihaela

Şcoala Gimnazială „Ciprian Porumbescu" Comăneşti - Bacău

Educaţia timpurie este unul din elementele esenţiale în dezvoltarea timpurie a copiilor alături de sănătate şi nutriţie, însă deseori această latură este neglijată. În procesul educaţiei timpurii, un rol esenţial îi revine sistemului preşcolar, care reprezintă o etapă incipientă pentru încadrarea copiilor în sistemul educaţional.

Învățământul preșcolar reprezintă prima treaptă de pregătire în educația formală și pentru pentru educația formală. Educaţia copilului începe încă de la naştere. Această educație este continuată de educația timpurie din instituțiile de învațământ. Este unul din elementele esenţiale ale educaţiei individului uman. În procesul educaţiei preşcolare, un rol esenţial îi revine sistemului preşcolar, care reprezintă o etapă incipientă pentru încadrarea copiilor în sistemul educaţional.

Focalizarea pe educația timpurie este foarte importantă. Aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid. Dacă procesul de dezvoltare, în acest stadiu, este neglijat, compensarea pierderilor se realizează mult mai dificil. Această perioadă este foarte importantă în formarea unor deprinderi și comportamente sociale, având ca scop integrarea persoanelor în societate.

Eșecul în educația timpurie poate contribui la marginalizarea copiilor în societate, iar, ulterior, a adultului format.

Conform Curriculum-ului pentru educaţia timpurie 2019 putem stabili următoarele caracteristici ale învățământului preșcolar :

- asigură intrarea copilului în sistemul de învăţământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacităţii de a învăţa;
- accentuează unicitatea copilului şi consideră că abordarea lui trebuie să fie holistică (comprehensivă din toate punctele de vedere ale dezvoltarii sale);
- solicită în mod fundamental ca la vârstele mici să avem o abordare pluridisciplinară (îngrijire, nutriţie şi educaţie în acelaşi timp);
- solicită ca activităţile desfăşurate în cadrul procesului educaţional să devină adevărate ocazii de învăţare situaţională;

- porneşte de la premisa că părintele nu poate lipsi din acest cerc educaţional, el fiind partenerul-cheie în educaţia copilului, iar relaţia familie-grădiniţă-comunitate devine hotărâtoare.

Formele si modalitaţile de realizare ale obiectivelor sunt: exerciţii diverse de completare a propoziţiei cu cuvinte date; jocuri exerciţii; exerciţii de folosire a diferitelor părţi de vorbire în funcţie de modul de expunere care trebuie folosit în cazul povestirilor create, al jocurilor de creaţie etc.

În activitatea matematică din grădiniţă se va urmări dezvoltarea gândirii, formarea unor abilităţi care să-l conducă pe copil la dezvoltarea unor situaţii problemă sau a unor situaţii fireşti de viaţă. Copiii recunosc cifrele, fac exerciţii individuale şi în grup cu obiecte, piese geometrice, cu materiale distribuite individual. Prin joc au posibilitatea să ordoneze materialele didactice care sunt folosite şi la alte activităţi. Bine organizate activităţile matematice vor dezvolta capacităţile intelectuale, vor forma abilităţi practice care mai târziu, vor conduce la formarea comportamentului pozitiv al copilului faţă de situaţile concrete ce urmează să le rezolve la şcoală.

Antrenamentul grafic formează copiilor comportamentul necesar însuşirii scrierii corecte; o poziţie corectă în timpul scrierii, formarea unor capacităţi oculo- motorii, ordonarea elementelor grafice în pagină, acurateţea în scriere, precum şi dezvoltarea unor motivaţii pozitive faţă de această activitate. Dacă aceste obiecte sunt realizate înseamnă că în cadrul invatamantului primar copilul va fi deja familiarizat cu activitatea respectivă, va scrie literele, structurile silabice, cuvintele şi propoziţiile corect şi cu plăcere.

Aceste domenii de activităţi necesită abordări interdisciplinare şi prefigurează activitatea din prima clasă a ciclului şcolar. Adică şcolaritatea este perioada când se modifică esenţial regimul de muncă şi de viaţă. Şcoala introduce în fluxul activităţilor copilului un anumit orar, anumite planuri şi programe cu valoare structurală pe activitate.

Datorita situației actuale, a trebuit să facem față noilor provocări și am reușit să ne adaptăm în scurt timp la noile cerințele și am planificat, organizat și desfășurat activități educative folosindu-ne de mijloacele digitale de predare. Multe din activitățile zilnice au fost transformate și adaptate preșcolarilor. Comunicarea temelor de studiu a săptămânii în curs, sugestiile de activități, de experimente și materialele informaționale pe tema de studiu, au constituit la nivel de fiecare grupă de învățare principala preocupare a cadrelor didactice.

Ca și concluzie, putem spune că grădiniţa asigură mediul care garantează siguranţa şi sănătatea copiilor şi care, ţinând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât şi comunitatea în procesul de învăţare si cel mai important asigură pregatirea copilului pentru școală.

Bibliografie:

- Andreescu E., Vlad V., „Modalităţi de realizare a activităţiilor cu conţinut matematic în vederea pregătirii preşcolarului pentru şcoala”
- Revista Învăţătură preşcolară Nr.1-2/1995
- Fărcaş, M. „Premise psihologice ale intrării copilului în clasa I”-1975
- Golu, P. şi colaboratorii „Psihologia copilului”-1995
- Kolumbus, E., „Didactica preşcolară”

Traducerea şi adaptare de Magdalena Dumitrana

PROFESOR INVIZIBIL - PROFESOR VIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL ÎN PANDEMIE

Prof. Apostol Bianca-Mirela
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu" Craiova

Provocările din ultimul an: apariția virusului, izolarea de cei apropiați, teama de boală și de pierderea celor dragi, izolarea de mediul în care fiecare din noi se simțea în siguranță și în elementul lui, ne-au făcut să ne dăm seama de câteva lucruri importante, cel puțin acesta este cazul meu.

Lucrurile pe care le-am realizat, nu imediat, ci la un anumit interval au fost că: nu eram pregătită pentru școala on-line **DELOC**, adică în afară de câteva cunoștințe în ale calculatorului, altceva nu știam, cumva acest lucru m-a transformat dintr-un profesor vizibil într-unul **invizibil.** Existența unor platforme educaționale, lecții digitale, aplicații cu diferite subiecte erau de domeniul SF pentru mine, știam de ele, dar nu aveam tehnologia și curajul de a le încerca. Faptul că începusem să studiez, împreună cu prietena și colega mea, cursul CRED a fost impulsul și momentul în care am descoperit o platformă, alte mijloace și resurse pe care ne putem baza și folosi în activitatea ce urma.

Se spune că această trecere în sistemul on-line are și beneficii pentru profesori, eu nu prea le văd în acest moment, este mai dificil, cel puțin așa o percep eu acum, poate și prin prisma faptului că am trei copii.

Poate cel mai important lucru pentru predarea online este acesta - profesorul joacă în continuare rolul principal în procesul de învățare. Tehnologia nu poate înlocui meseria profesorului, dar se pretează ca un instrument foarte util pentru îmbunătățirea experienței atât pentru profesor, cât și pentru cursant.

Inițial comunicarea cu elevii s-a realizat doar pe grupurile de Whatsapp unde, invizibilitatea a fost maximă, puteam interacționa cu elevii astfel: realizarea prezenței; trimiterea unor schițe ale lecțiilor predate astfel încât să realizăm fixarea cunoștințelor predate anterior întreruperii cursurilor, linkuri către filme pe care le urmăream și selectam în prealabil, care să fie specifice temei și vârstei copiilor; emoticon-urile(☺, ☹) erau folosite ca modalitate de feedback pe care o stabilisem cu copiii, pentru momentul organizatoric de început (prezența și starea lor emoțională la începutul orei) și legat de conținutul lecției (la final);

Suport emoțional – (de multe ori) discuții libere prin care încercam să le explic și să le insuflu că această perioadă este dificilă pentru toată lumea și este important că atunci, când realizăm sau simțim că nu mai „putem", să cerem ajutor/sprijin.

A urmat apoi goana după aprofundarea tainelor on-line, numeroase webinarii și ore petrecute în fața calculatorului pentru terminarea cursului CRED, a căutării continue de materiale, lecții regândite

astfel încât să se apropie de normalul unei lecții desfășurate față în față. Încet-încet am început să devin **vizibilă,** datorită webinariilor, să prind din nou încredere în mine și în noile abilități dobândite.

Printre numeroasele webinarii pe care le-am urmărit trebuie să le evidențiez pe cele cu adevărat importante în care am descoperit multe alte lucruri care trebuie luate în considerare în această predare on-line:

- webinariile CRED unde am căpătat încredere și ne-am obișnuit cu camera și cu faptul că eram „urmăriți" constant (foarte ciudată senzația la început, dar m-a ajutat foarte mult);
- webinarii Livresq – unde am învățat despre cum se realizează lecții digitale și ce resurse putem folosi;
- webinarii realizate de Editura Didactică şi Pedagogică, EduMagic şi Mozaik Education în care am făcut cunoștință cu manualele 3D și instrumente interactice pentru desfășurarea lecțiilor la distanță;
- webinarii realizate de Mozaik Education în care am realizat cât de rău stăm, asta ca să nu folosec cuvântul înapoiați suntem care ar exprima realitatea zilelor și învățământului nostru – faptul că am primit o licență gratuită și am folosit lecțiile intercactive și 3D, în predarea lecțiilor de biologie a contat enorm pentru menținerea interesului și atenției elevilor în timpul orelor on-line;

Acum, cu o experiență deja dobândită, **DAR** cu multe alte lucruri care mai pot fi îmbunătățite și învățate pot trece în revistă ce folosesc și cum se desfășoară activitatea mea de profesor în predarea și evaluarea noțiunilor specifice biologiei în on-line:

- **platforme specializate de eLearning** folosite: **Google Classroom;**
- instrumente și aplicații de e-learning on-line folosite: **Kahoot**, **ProProfs quiz, Worldwall, Roata, Spânzurătoarea, MozaBook, Manualele digitale, Livresq, Educație inMureș, WinSchool, YouTube, Educațieonline**.md, **Human body – male și female, Bacteria interactive, Biologie pentru BAC.**

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL...

Prof. Ardeiu Iulica-Daniela
Colegiul Tehnic Motru, Gorj

Motto *„Educația la puterea viitorului prin vizibilitatea profesorului în raport cu investițiile în infrastructura școlară!”*

Modernizarea infrastructurii educaționale pentru învățământul liceal tehnologic are ca scop dobândirea de competențe și învățare pe tot parcursul vieții prin dezvoltarea infrastructurilor de educație și formare.

Obiective

-dotarea laboratoarelor și atelierelor aferente învățământului profesional și tehnic.

Rezultatele pot fi analizate astfel:

- rezultate pe termen scurt
- rezultate pe termen lung.

Rezultatele pe termen lung ale proiectelor de dotare apar după implementare.

În calitate de profesor care am accesat proiecte prin atragerea de fonduri extrabugetare nerambursabile, consider că un cadru didactic trebuie să aibă o mentalitate deschisă, să fie vizibil prin voință, empatie, perseverență, implicare.

Profesorul vizibil trebuie să țină pasul cu actuala situație, tehnologia fiind tot mai pretențioasă și trebuie să se ghideze pentru crearea unor spații pentru derularea activității didactice,poate transforma comunitatea școlară prin orele interactive într-un act educațioinal autentic care promovează dobândirea abilităților practice.

Un profesor vizibil în mileniul III trebuie să dispună de:

-promovarea spiritului științific,respectiv a structurii discipline pe care o predă (a modulelor în cazul profesorilor de discipline tehnice);

-virtuți civico-democratice;

-capacitatea de a dialoga și de a informa obiectiv, de a comunica cu ușurință;

-capacitatea de a inventa noi modalități de utilizare a acestor tehnici;

Cum putem elimina antiteza dintre profesorul vizibil și invizibil pe timp de pandemie?

Efortul cadrelor didactice este primordial în timpul pandemiei. Desigur că sunt necesare, în primul rând, o serie de condiții tehnice și de context. Contextul școlii este înlocuit cu mediul de acasă, iar acesta

poate fi mai mult sau mai puțin adecvat învățării la distanță, de la spațiu dedicat sau măcar suficient, nevoia de intimitate față de celelalte activități din casă, aspecte logistice (cabluri, prize, spațiu pentru computer), până la organizarea activităților din casă astfel încât să existe condiții pentru a studia (liniște, să nu fie alți frați/surori cu școală on-line în același timp, activitatea profesională a părinților). Toate acestea sunt asigurate de familie sau, în absența resurselor, de școală sau de administrația locală.

În plus, sunt necesare competențe digitale specifice pentru a organiza învățarea în mediul on-line și pentru a participa la acest tip de învățare, deci competențe și la profesori, și la elevi. Și chiar competențele părinților, întrucât aceștia se implică destul de mult în a sprijini copiii de vârste mici să se conecteze, apoi, pe parcurs, să asigure (până la creșterea progresivă a autonomiei copiilor) chiar focalizarea elevilor și menținerea lor în sarcină. Urmează temele și efortul tehnic de încărcare/trimitere, cu tot ce înseamnă acest lucru (platforme, WhatsApp).

Bibliografie:

1. Țîru C. Maria „Pedagogia activităților extracurriculare” – Suport de curs, „Activitățile extrașcolare”, Cluj Napoca, 2007

CARIERA DIDACTICĂ

Prof. Armie Petrina
Liceul Teoretic ,,A. Iancu" Brad, Hd.

Ce înseamnă să fii profesor? De-a lungul timpului, mai precis în ultimii 30 de ani, s-a schimbat atitudinea societăţii faţă de această categorie socio-profesională. Ce este profesorul? Conform *Dicţionarului Explicativ al Limbii Române,* profesorul este o ,,persoană care predă o materie de învăţământ" sau ,,persoană care îndrumă, educă, învaţă pe cineva".

Pentru a ajunge profesor, sunt necesare mii şi mii de ore de studiu, pregătire temeinică, pentru a reuşi la un concurs corect de admitere, într- o facultate serioasă. După absolvirea facultăţii, trebuie să te titularizezi pe o catedră didactică, pentru a nu fi nevoit să predai ani de zile ca suplinitor şi să fugi de la o şcoală la alta, pentru a nu întârzia la ore. Eşti nevoit să faci faţă unui concurs de titularizare, în condiţiile în care nu prea sunt posturi, deoarece, în unele cazuri, sunt blocate, cu scopul de a asigura plata cu ora pentru pensionari sau ore suplimentare pentru unii titulari. Într- un fel, e de înţeles, având în vedere salariile mici din învătământul nostru, comparativ cu salariile colegilor din alte ţări.

După ce te-ai titularizat, ai de învăţat pentru gradele didactice: definitivat, gradul II, I, masterate, cursuri de formare, perfecţionare, majoritatea plătite din propriul buzunar. După ce ți-ai dat gradele, ca şi când nu era destul, ţi se cere să faci 90 de credite la fiecare 5 ani. În plus, hârtii peste hârtii, unele cu rost, majoritatea fără rost. Am devenit sclavii birocraţiei. În loc să ne concentrăm pe activitatea de la catedră, pe munca cu elevii, facem hârtii, documente, dosare, portofolii, tabele, statistici, etc. Este ca şi cum o minte bolnavă, diabolică, inventează tot felul de hârţoage, pentru a ne spăla creierele şi a ne manipula mai uşor. Tot făcând aceste hârtii inutile, am devenit nişte roboţi. La începutul fiecărui an şcolar, suntem ,,ameninţaţi" cu tot felul de inspecţii, care ne cer munţi de dosare, care nu au nici un sens, nici o legătură cu educaţia, cu esenţa meseriei de profesor.

Înainte de 1989, e adevărat că am trăit într-un regim totalitar, dar profesorul era respectat, era o mândrie să fi cadru didactic, chiar dacă unii ne respectau ,,de frică". După 1990, din cauza unei înţelegeri greşite a democraţiei, societatea românească, în loc să se aşeze pe fundamente corecte, să se bazeze pe valori autentice- competenţa, binele, adevărul, dreptatea, corectitudinea, respectul- s-a îndreptat într-o direcţie greşită. Valorile au fost considerate nonvalori şi invers.

În ultimii ani, învăţământul românesc şi nu numai, se confruntă cu o plagă- politizarea. Tot felul de specimene incompetente, sunt numite în funcţii, pe baza apartenenţei la un anumit partid, neavând

cunoştinţe serioase de management educaţional, dar având dosarul doldora de diplome cumpărate de la diverse universităţi fantomă. Se organizează, din când în când, aşa, să ne arunce praf în ochi, câte un concurs ,,de ochii lumii", dar nu mai crede nimeni în corectitudinea lor. Unii habar nu au ce înseamnă educaţie, îşi impun punctul de vedere prin frică şi intimidare, fără să-i consulte pe ceilalţi. Oamenilor le este frică să-şi spună părerea, pentru a nu fi persecutaţi. Dacă ,,îndrăzneşti" să nu fii de acord, ,,îţi arată ei". Dacă vrei să ocupi o funcţie de conducere, trebuie să te înscrii în partidul care e la putere, altfel te prezinţi degeaba la concurs sau nu se organizează nici un fel de concurs, fiind numiţi cei care ,,trebuie". De subfinanţarea învăţământului românesc, nu are rost să mai vorbim, în condiţiile în care profesorii cheltuiesc o grămadă de bani din salariile şi aşa mici, pentru mii de coli de hârtie, copiat şi imprimat. Nici măcar nu ni se pune la dispoziţie o imprimantă, toţi trebuie să ne descurcăm pe cont propriu, ceea ce nu mi se pare normal.

Profesorului i se cere să fie contabil, poliţist, gardian, paznic, psiholog, jurist şi multe altele. Ni se cere să facem tot felul de activităţi care nu au legătură cu specializarea noastră. Cei care nu au tangenţe cu învăţământul, nu ştiu câtă muncă presupune această meserie. Ei cred că meseria noastră se rezumă doar la cele 4-6 ore de predare pe zi, dar nu ştiu câte ore de studiu necesită pregătirea acelor ore de predare, câte examene, cursuri, documente şi activităţi extracurriculare trebuie să facă un profesor.

Ne confruntăm zi de zi cu obrăznicia, lipsa de respect a unor elevi şi părinţi inconştienţi. Elevilor li se acordă prea multe drepturi. Unii jignesc profesorii, deranjează orele, au un comportament deviant, nu învaţă, ne vorbesc urât dacă sunt ascultaţi şi primesc note mici, pe bună dreptate. Elevii şi părinţii iresponsabili dau vina pe profesori. În realitate, vina le aparţine, pentru că nu ştiu sau nu au timp să-şi educe copiii. Profesorul nu este de vină pentru greşelile altora. Noi nu putem face imposibilul, nu putem înlocui educaţia dată de familie. Ne străduim, facem tot ceea ce depinde de noi. Uneori reuşim, alteori nu. Din fericire, avem mulţi elevi responsabili, care fac performanţă.

Profesorul face consultaţii gratuite pentru bacalaureat, olimpiade şi alte concursuri, îşi rupe din timpul liber să organizeze excursii şi alte activităţi extraşcolare. Mulţi nu-şi dau seama câtă muncă gratuită prestează un profesor. E adevărat, orice pădure are şi uscături, dar cred că majoritatea ne facem datoria cu conştiinciozitate, în ciuda ostilităţii cu care ne confruntăm de multe ori.

De aproape un an de zile, învăţământul se confruntă cu o nouă provocare, şcoala online. A trebuit să învăţăm să facem faţă pandemiei, am participat la numeroase cursuri de instruire, ne străduim să ne adaptăm. Până acum câteva luni, profesorul era vizibil, prezent printre elevii săi, discutam faţă în faţă. Acum am devenit invizibili, facem ore prin intermediul calculatorului. Comunicăm prin intermediul ecranului. Cu toate greutăţile, mergem înainte, ca nişte soldaţi trimişi să dea piept cu gloanţele. Rezistăm, cu speranţa că mâine va fi mai bine.

Societatea actuală nu este capabilă să recunoască valoarea şi importanţa profesorului. Toţi dăm vina pe „sistem”, dar sistemul este format din oameni. Avem puterea de a-l schimba în bine. Dacă noi suntem prea obosiţi, măcar să educăm generaţiile viitoare, în spiritul valorilor autentice, să formăm tineri competenţi, responsabili, capabili să construiască o societate sănătoasă, corectă, civilizată.

DE CE SĂ APROFUNDĂM GRAMATICA?

Prof. Baltariu Iuliana Flavia
Școala Gimnazială „Tiberiu Crudu” Tudora, Botoșani

Studiul gramaticii în școală comportă o serie de dificultăți determinate, pe de o parte, de caracterul abstract al cunoștințelor și de complexitatea deprinderilor de folosire a limbii, iar pe de altă parte, de unele deficiențe datorate sistemului tradițional de predare.

În desfășurarea lecțiilor de gramatică, în condiții ideale, ar trebui ca volumul de cunoștințe transmis să fie egal cu cantitatea de informație percepută și asimilată de elev. De regulă însă, cantitatea de informații percepută de elevi este mai mică decât aceea emisă de profesor. Cauzele trebuie găsite atât în perturbațiile de ordin metodic, datorate profesorului, cât și în particularitățile psihice ale fiecărui elev. De aceea, cadrul didactic are obligația de a-și perfecționa continuu tehnologia didactică, de a-și cunoaște bine elevii pe care, tratându-i diferențiat, să-i determine să perceapă și să asimileze cunoștințe la nivelul transmis și să le formeze deprinderi corecte de folosire a limbii.

Studiul teoretic al gramaticii este necesar în școală, fiindcă, astfel elevul își însușește un minim de noțiuni, termeni, definiții, se operează unele clasificări necesare pentru cunoașterea obiectului de studiu și care dau posibilitatea descrierii limbii.[1]

Se are în vedere studierea amănunțită a părților de vorbire (din punct de vedere fonetic, lexical, morfologic, sintactic și stilistic), fiindcă numai un studiu complet duce la formarea intelectuală a tineretului, dezvoltând deopotrivă gândirea, observația și gustul estetic, interesul pentru exprimarea cât mai corectă și cât mai îngrijită. De aceea, prin activitatea proprie, cât și prin acea de îndrumare și control, mă străduiesc ca studiul limbii să nu se oprească la descrierea părților de vorbire. Deseori trebuie să se revină la „explorarea” cu minuțiozitate a cuvântului din punct de vedere fonetic, lexical, stilistic. Studierea gramaticii trebuie subordonată învățării de către elevi a mijloacelor de autocontrol corect și capacității de a-și organiza cuvintele în contexte cât mai expresive, ca semn al originalității și culturii. „ Alegerea și cursivitatea expresiunii, în expunerea vorbită sau scrisă - spunea Mihai Eminescu - e un element esențial, ba chiar un criteriu al culturii”.[2]

Pornind de la ideea, aplicată în practica școlară, că elevii nu studiază cuvinte simple, părți de vorbire care au o anumită formă, uneori variabilă, în actul comunicării, deci și substantive care se

[1] Cf. Mioara Avram - „Cum și de ce trebuie să se învețe gramatica în școală”, în L.L. 1976, vol. I, p. 153
[2] Gh. Bulgăr - „Limba română. Sintaxă și stilistică”, București, 1968, p. 8

integrează în enunțuri, propoziții și fraze, cu un anumit sens, care dovedesc în mod convingător legătura intrinsecă dintre limbă și gândire. Se știe că sintaxa impune formele morfologice și că din noutatea construcției, din noutatea legăturilor stabilite în context se naște stilul. Una dintre sarcinile profesorului de limba și literatura română este și aceea de a-i convinge pe elevi de autonomia relativă a compartimentelor limbii, cu scopul de a le trezi interesul pentru studiul susuținut al limbii române.

Abordarea temei de față face referire la rolul deosebit al substantivului în actul comunicării, el constituind în gramatică pivotul categoriei numelui, atât prin marea lui utilizare, cât și prin capacitatea de a avea un număr mare de adjuncți și de a da naștere la grupuri niminale deosebite, atingând dimensiuni maxime.

Ca orice cuvânt, substantivul poate fi considerat unitate sintactică minimală și în același timp este component al unor unități sintactice majore, intră în alcătuirea unor sintagme care nu formează o comunicare completă, sensul lor realizându-se în propoziții (ex.: cărțile elevului, președintele țării, crestele munților, etc.). Alteori, substantivele apar ca fragmente ale comunicării și, pentru a realiza o comunicare închegată, trebuie înglobate într-o unitate mai largă. De asemenea, sunt propuse unele observații științifice-metodice asupra substantivului, având în vedere faptul că din limba română au dispărut o serie de cuvinte, odată cu realitățile pe care le denumeau (arhaisme: sfetnic - boier cu care se sfătuia domnul țării în probleme de conducere, logofăt - mare boier, pretură - instituțe în care își exercita funcția un pretor, cocon- copil sau tânăr de neam bun, vlădică - episcop), după cum au apărut și apar mereu substantive noi, sintagme care definesc noile realități sociale și politice (societate multilateral dezvoltată, numele instituțiilor producătoare de materii prime, etc.). Unele dintre aceste sintagme aparțin stilului politico-administrativ și, ca o caracteristică a acestuia, substantivul se folosește obligatoriu determinat.

În limba română contemporană apar substantive a căror forme nu sunt chiar recomandabile, cracteristice unei anumite categorii de vorbitori - argoul: profa - profesoara, diriga - diriginta, mate - matematica, curcan - polițist, bengos - grozav, șase! - atenție, etc.

Intenția este de a insista mai mult asupra unor greșeli frecvente care se fac în folosirea substantivului (scrierea numelor proprii, articularea formelor de genitiv-dativ cu articol hotărât enclitic, frecvența unor forme incorecte de genit) și pentru a sistematiza funcțiile sintactice și mai ales stilistice ale substantivului, prin exmple.

Este conștient faptul că ideile emițătorului nu se pot realiza decât prin modelarea cuvintelor, deci și a substantivelor, prin punerea lor în relații diverse în cadrul contextului, căci numai contextual ajută în clasificarea funcției sintactice și a valenței stilistice a fiecărui cuvânt.

Bibliografie:

- ✓ Avram, Mioara, *Gramatica pentru toţi*, Bucureşti, Editura Humanitas, Ediţia a III-a, 2001
- ✓ Avram, Mioara, *Studii de morfologie a limbii române*, Bucureşti, Editura Academiei, 2005
- ✓ Bulgăr, Gheorghe, *Limba română: Fonetică, Lexic, Morfologie, Sintaxă, Stilistică*, Bucureşti, Editura Vox, 1995
- ✓ Crăciun Corneliu, *Metodica predării limbii şi literaturii române în gimnaziu şi liceu*, Ediţia a III-a, Deva, Editura Emia, 2009
- ✓ Pamfil, Alina, *Limba şi literatura română în gimnaziu, Structuri didactice deschise*, Piteşti, Editura Paralela 45, 2006
- ✓ Mina-Maria Rusu, Apetroaiei Elena, *Strategii activ-participative în predarea-învăţarea limbii şi literaturii române*, Editura Paradigme, 2009

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof.înv.primar Bălțătescu Gheorghiu Camelia Mihaela
Școla Gimnazială „Ioan Luca" Farcașa

Pentru mine, noțiunea de profesor înseamnă să afirm că modelul de dacăl este o serie „de trăsături, selectată din mulțimea de exemple oferită pe timpul anilor de școală".

Rolurile profesorului, descrise de către **Adrian Nicolau** sunt:

1) **calitatea de educator** – foarte importantă, deoarece „profesorul trebuie să se dedice transmiterii și cultivării valorilor morale, a dezvoltării și cultivării valorilor morale, a dezvoltării unor sentimente pozitive față de sine, cât și față de ceilalți (încredere, respect, generozitate etc

2) **organizator al procesului de predare-învățare-evaluare** – profesorul modern trebuie să fie un profesionist, un foarte bun cunoscător atât al domeniului de specialitate, cât și al celui psihopedagogic;

3) funcția de partener al educației - vizează relațiile educative pe care personalul didactic trebuie să le stabilească împreună cu alți factori educativi (părinții elevilor, alte instituții educative)

4) **membru al corpului profesoral** – fiecare cadru didactic trebuie să: participe activ la viața școlii, ca și organizație; să colaboreze cu colegii la creșterea actului educativ și la menținerea climatului optim educativ în școală;

Shaun Gallagher a identificat trei tipuri de roluri ale laturii pedagogice ale cadrelor didactice și anume:

- de executor, de aplicant al planurilor și al programelor școlare, al scopurilor obiectivelor cuprinse în paginile acestora;
- de persoană-resursă în rezolvarea problemelor emoționale și motivaționale ale elevilor;
- de facilitator al dezvoltării cognitive și morale ale elevilor.

Personalitatea cadrelor didactice, moderne, se formează, în mod conștient, prin impunerea „ca exigență o permanentă deschidere față de orice este nou", în dezvoltarea carierei lor, prin procese de lungă durată, care încep cu includerea fiecăruia într-un program de formare inițială și se continuă pe parcursul evoluției profesionale și chiar al întregii vieți. Cele două etape de formare și de perfecționare: inițială și continuă, sunt realizate prin efortul asumat de către instituțiile organizatoare și de către cursanți, constând în acumulare de credite/credite transferabile/ore de studiu. În ultimii ani, foarte multe cadre didactice au optat pentru efectuarea de cursuri de perfecționare prin învățământ la distanță (ID) și prin programe eLearning prin internet (cum ar fi: AEL, iTeach, eTwinning ș.a.).

În învățământul modern, procesul didactic a devenit și devine, tot mai centrat pe elev și mai optimizat prin intermediul tehnologiilor moderne și al instrumentelor web 2.0, web 3.0 etc., însă condiția reușitei este aceea că, profesorul modern, trebuie să stăpânească foarte bine didactica, pentru managementul performant al activităților.

Dar pe lângă activitatea didactică profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă.

Educația se sprijină pe patru piloni importanți: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii. În funcție de această optică, dar și de implicațiile globalizării asupra indivizilor, ale problematicii lumii contemporane, educatorii din învățământ urmează să îndeplinească roluri noi.

Un alt rol nou ar putea fi acela de meditator în procesul cunoașterii sau de consiliere, alături de rolul tradițional de transmițător de informații, la care nu se renunță, dar a cărui pondere este, vizibil, în scădere în cadrul învățământului modern, centrat pe competențe. De asemenea, profesorul este astăzi un veritabil agent al schimbării, pregătindu-și elevii în această perspectivă, care se constituie tot mai mult într-o dimensiune a omului contemporan.

Bibliografie:

1. Cucoș, C. – Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2008;

3. Bontaș, I. – Pedagogie. Tratat, ediția a V-a revăzută și adăugită, Editura BIC ALL, București, 2001;

4. Nicola, I. – Pedagogie. Ediția a II-a îmbunătățită și adăugită, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1994;

PROFESOR ÎN MILENIUL III

Profesor Bărboi Violeta
Școala Gimnazială „Constantin Săvoiu” Tg-Jiu

„Menirea unui profesor nu este să creeze elevi asemeni imaginii lui, ci să ajute elevii să își creeze propria lor imagine”. Anonim

Am ales meseria de profesor de geografie, pe care o practic de 33 de ani, din dorința de a-i ajuta pe elevi să înțeleagă lumea în care trăim și pe parcursul carierei didactice am înțeles că a fi profesor înseamnă mai mult decât o meserie, înseamnă o mare responsabilitate pentru că presupune modelarea sufletelor.

Este foarte importantă pregătirea științifică dar și mai importantă este vocația, nu poți fi doar un intermediar între carte și elevi, trebuie să te dăruiești, să te implici, să faci totul cu plăcere.

Privind retrospectiv, prin prisma rezultatelor obținute la examenele de capacitate și apoi la tezele cu subiect unic, dar și prin prisma rezultatelor la olimpiadele și concursurile de specialitate consider că disciplina geografie și implicit profesorul de geografie a fost vizibil în comunitate.

Am fost preocupată de dezvoltarea respectului față de mediul în care trăim, am antrenat elevii și adeseori și părinții în activități menite să dezvolte grija pentru lumea în care trăim și am simțit că aceste activități au fost apreciate, dar în ultimii ani deși aceste preocupări au continuat și au fost adaptate la schimbările impuse de evoluția societății am constatat că tind să devină invizibile.

M-am perfecționat continuu și am înțeles că profesorul mileniului trei trebuie să fie flexibil, să aibă capacitatea să se adapteze la alte generații de elevi și la alte cerințe pentru că acest mileniu a adus multe schimbări și nu doar în bine, contextul social face ca mulți părinți să nu aibă timp suficient pentru copii sau să fie nevoiți să lucreze departe de ei și atunci profesorul trebuie să ofere sprijin și afecțiune.

În acest moment al evoluției societății, am înțeles că dacă elevii s-au schimbat, și profesorul trebuie să se schimbe, să se adapteze noilor necesități ale acestora, să rezolve problemele de indisciplină, lipsa de interes pentru învățătură, lipsa de încredere în forțele lor, teama de a veni la școală și mai ales teama de note.

Încă de la începuturile carierei didactice am considerat că este foarte important să dezvolt la elevi competența „a învăța să înveți” și să îi încurajez să se autodepășească.

Educația se sprijină pe patru piloni importanți: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii, iar din această perspectivă trebuie să îmi asum o formare și perfecționare continuă pentru a face față unor noi provocări ale lumii contemporane.

Ne aflăm într-o perioadă în care societatea nu prețuiește activitatea didactică și tocmai de aceea efortul profesorului trebuie axat pe construirea unei relații eficiente între el și elevii săi, între el și familiile elevilor, de aceea consider că o atenție deosebită trebuie acordată tratării diferențiate a elevilor, pentru a le permite să-și manifeste unicitatea, individualitatea, creativitatea și originalitatea.

Profesorul noului mileniu este un autodidact, el este implicat într-un proces continuu de învățare, școala online a reprezentat o mare provocare și un mare volum de muncă, în fiecare zi am învățat ceva nou, am învățat din experiență, am învățat ascultând și observând elevii și mi-am dezvoltat competențele didactice. Am încercat mereu să mă pun în locul elevilor nevoiți să stea atâtea ore în fața calculatorului, de aceea m-am străduit să creez situații noi de învățare astfel încât lecțiile să fie diferite, cu metode noi de învățare bazate pe gândirea logică, pe interactivitate, centrate pe elev.

M-am întrebat cum pot să îi ajut în această perioadă, cum pot să îi atrag, am pus un accent deosebit pe captarea atenției și menținerea acesteia pe parcursul orelor, pe obținerea feedback-ului, m-am întrebat cum pot să îi provoc să se pună în valoare, am reușit în măsura în care am dezvoltat motivația pentru învățare și dezvoltare personală și mai ales dacă și familia s-a implicat.

SCRISOARE DESCHISĂ

Profesor limba franceză Barbu Marcela
Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, Râmnicu-Vâlcea

Motto: „Sapă, frate, sapă, sapă,
Până dai de stele-n apă!”

Ce să vă scriu? Și la ce bun să scriu? Ce ecou vor găsi cuvintele mele în sufletul vostru, căci lui aș vrea să-i vorbesc, încercând să vă privesc cu inima, nu cu ochii.

În fiecare dimineață deschid ușa spre voi. Intru în universul școlii. Aici încep constrângerile impuse de munca noastră, intru auzind deja soneria care vă cheamă la locurile voastre, vă aud înainte de a vă vedea, ca într-o poezie de Prévert : „deux et deux quatre, quatre et quatre huit”

Meseria de profesor... o meserie în care nu ar trebui să îmbătrânim. Elevii noștri au mereu între 11 și 18 ani, iar viața trece luând cu ea resemnările și micile revolte, dorințele, lașitățile și compromisurile. În acest tumult sunt iluzii pierdute și renunțări. „Ne laisse pas ta révolte devenir une habituelle révolte” cânta Léo Ferré.

Ar fi ideal să fii mereu entuziast, să vii cu energii reînnoite zilnic, dar cum să împiedici accesul de revoltă atunci când fiecare dimineață este o nouă încercare, când trebuie să înfrunți privirile elevilor obosiți să tot învețe pentru o lume în care încă nu își găsesc locul.

Sunteți foarte severi cu noi, dragi elevi! Criticați disciplina, vă plângeți că nu aveți activități extra-școlare și că nu se ține cont de părerea voastră. Sunteți morocănoși și nemulțumiți ca aproape toți adolescenții. Nu vă pasionează aproape nimic, în orice caz nu ceea ce ar trebui să aflați de la școală. Nu știți prea bine ce-ați vrea să deveniți nici măcar la final de liceu.

Noi, profesorii, nu ne putem însă împiedica să considerăm învățătura singura salvare. Poate greșesc, dar parcă e mai bine să cauți de lucru având o solidă formație universitară și câteva diplome în buzunar decât cu mâinile goale.

Vi se pare că în școală sunteți închiși, constrânși, judecați, umiliți, etichetați, manipulați. Ați vrea, poate, ca zidurile să se prăbușească, ca băncile să redevină copaci, iar profesorul să-și regăsească sufletul de copil.

Ce-ar fi să faceți din acest loc o casă privilegiată a renașterii ? Căutați aici cheia visurilor într-o lume fără visuri! Creați-vă propria viață și un mediu în care să trăiți în armonie, mizați pe dragoste, pe

bucuria cunoașterii și a aventurii! Nu așteptați un salvator miraculos, respectați-vă și gândiți-vă serios ce existență ați vrea să duceți! Este timpul ca memento vivere să înlocuiască memento mori.

Dragi elevi, drumul autonomiei, al independenței este aidoma aceluia al unui copil care învață să meargă. Nu se poate fără lacrimi și fără eforturi. Există riscul de a cădea, de a vă lovi, de a suferi. Suntem aici pentru a vă încuraja, pentru a vă ajuta să vă ridicați, să o luați de la capăt, să nu abandonați.

Aveți grijă de școala voastră, înfrumusețați-o, căci frumusețea incită la creație și la dragoste, transformați-o într-un atelier creativ, într-un loc al întâlnirilor, al uceniciei, al unei vieți în comun, al unei experiențe colective! Dați un sens vieții voastre, învățați să vă înțelegeți mai bine și să-i înțelegeți și pe altii, depășiți limitele unei existețe egocentrice, dezvoltați-vă resursele interioare astfel încât sentimetele, imaginația, intelectul să se sprijine și să se îmbogățească reciproc.

Ar fi trebuit să realizez portretul unui profesor...vizibil, invizibil...În aceste vremuri, elevii devin din ce în ce mai estompați, nișe cerculețe mai mult sau mai puțin tăcute, iar munca profesorului din ce în ce mai dificilă. Capacitatea lui empatică trebuie să traverseze lumea pixelilor și să-l facă pe elev să vibreze pe o coardă comună. Suntem de aceeași parte a baricadei și „numai încrederea în viitor ne poate susține împotriva adversităților pe care nu le putem evita” (Bruno Bettelheim).

ARTA POVESTIRII ÎN PREȘCOLARITATE

Prof. Bejenaru Alina
Grădinița P.P. nr.18, Iași

De ce arta povestirii? De ce nu doar povestirea, povestea, basmul…? Pentru că orice poveste, basm, povestire prinde viață și se transformă sub sforile povestitorului. Asemenea păpușilor pe sfoară care, dintr-o singură mișcare a păpușarului, devin fetițe adevărate sau animale fioroase, poveștile capătă formă, sens și scop în mâna povestitorului. Arta povestirii nu trimite la povestire, ci la arta de a spune fie o poveste, o fabulă, fie un basm, de a povesti un desen animat, o carte, o întâmplare. Povestea oferă un model, un exemplu. Prin intermediul ei asimilezi lumea și tot ce ține de ea. Poveștile sunt parte din noi, de aceea învățăm din ele. Ce anume și cât de mult extragem și păstrăm din ele depinde de povestitor. El ar trebui să dețină o serie de calități menite să capteze și să păstreze ascultătorii: memorie, imaginație, darul vorbirii, expresivitate și un anume simț al fantasticului. Căci, pentru a aduce și a păstra într-o poveste un copil, e nevoie de o anume doză de fantezie și fantasmagorie.

O poveste nu este niciodată doar o poveste; întotdeauna va avea un mesaj ascuns sau nu printre rânduri, dar, de cele mai multe, ori evident ascultătorului. Astfel, o simplă relatare poate deveni un instrument de învățare foarte eficient. În procesul ascultării, copiii învață cu ușurință cuvinte și expresii noi, ajung să stăpânească morfologia și sintaxa. Și fac acest lucru nu ca rezultat al unei „predări" intense, ci prin intermediului textului ascultat: învață să aștepte, să ceară, să ofere, să întrebe, să răspundă, să indice, să explice, să protesteze, să asculte, să-și manifeste emoțiile și să le înțeleagă. Altfel spus, învață să comunice verbal, nonverbal și paraverbal, ulterior și scris. În procesul povestirii/repovestirii copiii exersează vorbirea și își formează deprinderea de a exprima în mod independent gânduri, emoții, idei etc.. Fac acest lucru treptat, cu fiecare poveste ascultată/ spusă devenind mai siguri pe ei, vorbind mai clar, mai coerent, mai expresiv.

Arta povestirii constă nu doar în a povesti pur și simplu. Înseamnă pregătire, structurare a informațiilor, identificarea nevoilor ascultătorilor, înseamnă comunicare expresivă. A fi profesor este o artă, mai ales în preșcolaritate. Aproape orice subiect poate fi abordat prin intermediul povestirii. Din acest motiv mi-am îndreptat atenția către această abordare a conținuturilor de limbă română și comunicare prin intermediul artei povestirii.

În activitatea didactică se observa atenția sporită acordată de copii momentului de lectură și poveștilor spuse indiferent de moment. Este de remarcat faptul că o poveste spusă cu măiestrie poate

produce mai multe schimbări în gândirea și vorbirea unui copil decât orice altă activitate. Arta povestirii devine astfel o valoroasă modalitate de abordare a conținuturilor de limbă română și comunicare tocmai pentru că prin povestire este vizată în primul rând dezvoltarea limbajului, alături de dezvoltarea imaginației și de formarea valorilor morale ale preșcolarilor.

Povestea nu este doar o incursiune în lumea fantastică a imaginarului, ea conține constante trimiteri la prezent, la contexte sociale și la comunicare verbală. Ea informează și formează în același timp. Cuvintele și expresiile folosite în descrierea locurilor, a personajelor, a situațiilor, în dialoguri „vorbesc" ascultătorilor-copii. Ele constituie o resursă importantă de vocabular, intonație, structuri gramaticale și tipare diverse în contexte reale (Hsu, 2015). Povestirea se dovedește, astfel, a fi o piatră de temelie în construirea drumului de la oralitate către literație (Phillips, 1991).

Povestirile, indiferent dacă sunt citite sau povestite, se bazează în principal pe cuvinte, apoi pe gest, mimică, arta spunerii lor. Prin intermediul lor se creează un rezervor de cunoștințe, elemente de limbaj și de construcție a propozițiilor și frazelor care va fi ușor de valorificat mai târziu. Poveștile creează un context prin intermediul căruia sunt promovate abilități precum scrisul (în forma mâzgăliturilor), cititul (povestitul după imagini), ascultatul. Ele dezvoltă gradual vocabularul, îmbunătățesc exprimarea gramaticală prin exersarea de variate structuri verbale/ lingvistice.

În orice activitate de povestire profesorul este cheia. El trebuie să dețină abilitățile necesare modelării procesului instructiv-educativ, alături de atitudinea potrivită pentru implicarea și menținerea interesului copiilor în activitate. Educatorul este actorul principal pe scena clasei sale. El „joacă" din momentul în care intră în grupa sa. Acolo, el trebuie să uite că este adult și să-și amintească cum este să fii copil: ce anume îți atrage atenția, ce te face curios, ce te provoacă, ce te face să vrei să afli mai mult, ce te impresionează?

Pentru a menține atenția și pentru a rămâne în memoria preșcolarilor e nevoie de puțină „magie" actoricească…

Bibliografie:

1. Hsu, T-C. (2015). *Telling tales: Using storytelling to teach EFL kindergarten students in Taiwan.* International Journal of Research Studies in Education. 4. 10.5861/ijrse.2015.848
2. Philips, L. (1991). *The Role of Storytelling in Early Literacy Development, Rattler 51*

PROFESORI EFICIENȚI - ATÂT LA ȘCOALĂ, CÂT ȘI ÎN ONLINE

Profesor Berende Monica

Liceul Tehnologic „Liviu Rebreanu" Maieru

Experiențele trăite de noi profesorii arată mai multe fațete ale provocărilor prin care trece un profesor dedicat în contextul școlii de astăzi.

Cu toate că părem invizibili școala primește aproape toată atenția, de la prima oră a dimineții până seara. Profesorul "invizibil"începe să pregătească fișele de lucru, testele și aplicațiile pe care urmează să le folosească la oră,să se supună instrumentelor de învățare online.

Ei bine, de fapt, dacă criza nu s-ar fi întâmplat, poate niciodată profesorul nu ar fi știut despre niciunul dintre aceste instrumente. Școlile vor folosi mult mai mult instrumentele online. După cum a subliniat recent David Deming, instrumentele online pot fi complementare instruirii oferite în persoană pentru a le permite profesorilor să se concentreze mai mult pe implicarea elevilor și îndrumarea lor. Poate fi o oarecare schimbare în această direcție.

Trecerea la unele instrumente online ar putea, de asemenea, schimba rolul profesorilor, transformându-i mai mult în antrenori și mentori (adica invizibili). Aceștia pot ghida elevii către cursuri online foarte bune, pentru ca mai apoi să rămână prezenți (vizibili) pentru a oferi îndrumări și feedback și pentru a realiza conexiuni între subiecte.

Dar așa cum spune prof. *Carrie Lam- Canada*: este întotdeauna ceva pozitiv de găsit în orice situaţie, dar depinde de tine să îl găseşti. **Tine-ţi capul sus şi predă fericit în numele dragostei pentru educaţie!**

John Hattie, profesor şi cercetător, formator a peste 3000 de profesori din peste 1000 de şcoli, majoritatea din Noua Zeelandă şi Australia, a efectuat peste 800 de metaanalize care au stat la baza editării lucrării "Visible Learning", în 2009. Lucrarea se constituie într-o poveste despre puterea şi influenţa profesorilor şi a feedback-ului în învăţare, construind un model de învăţare şi înţelegere foarte modern.

În concepţia lui John Hattie, formarea unei gândiri critice în raport cu lumea noastră complexă, include: evaluarea critică a problemelor politice care afectează comunitatea, ţara şi lumea; abilitatea de a analiza, reflecta şi susţine un argument, cu referinţă la datele istorice şi tradiţie, având respect faţă de sine şi faţă de ceilalţi.

John Hattie introduce în educaţie conceptul de „învăţare vizibilă". Aspectele esenţiale ale conceptului revoluţionar, aş zice, dificil pentru învăţământul românesc, fiindcă pe la noi e la modă cea „invizibilă", sunt următoarele:

Primul se referă la **învăţarea elevilor devenită vizibilă profesorilor**.O învăţare vizibilă se cheamă atunci când **impactul** procesului de învăţare e perceput de toată lumea implicată în actul educaţional (elevi, profesori, directori, părinţi). Iar cât priveşte profesorii, aceştia au în vedere **atributele clare** prin care pot urmări progresul fiecărui elev în parte .

Al doilea, şi ultimul, aspect se referă la a face **predarea vizibilă** elevilor, astfel încât ei să devină propriii lor profesori.Adică, tu elev te apuci de studiu şi îţi dai teste? Tot tu le corectezi, apoi reînveţi? Accentul se mută pe **abilitatea autodidactă** şi pe **dorinţa de învăţa**.

Socrate ne învaţă şi astăzi că educaţia este ca aprinderea focului, nu ca umplerea unui vas, iar Margaret Mead ne avertiza pe undeva: „Copiii nu trebuie învăţaţi *ce* să gândească, ci *cum* să gândească".

Când profesorii şi şcolile evaluează impactul lor asupra învăţării elevilor, avem un sistem educaţional „dotat cu învăţare vizibilă". (John Hattie- Învăţarea vizibilă- ghid pentru profesori,)

Ne putem gândi, ca să avem efect de contrast, la o învăţare *invizibilă*. Ce ar putea însemna asta? Aceea în care în funcţie de simpatii, poţi crede că un elev e mai perspicace şi să-l favorizezi sau aceea în care „ucizi" orice urmă de curiozitate şi entuziasm. Acel tip de învăţare în care elevul nu gândeşte, deoarece nu e încurajat sau stimulat, în care evaluările sunt doar pe hârtie, de formă și eşuează în a departaja elevii mediocri de cei sărăluciți. Acel tip de învăţare care stimulează egoul elevului însă el nu ştie mare lucru şi nici nu e conştient de asta. Rezultatele învăţării invizibile devin mai târziu vizibile. Se cheamă incompetenţă, mediocritate, prostie şi, ce e mai rău, lăcomie şi vanitate.

În schema următoare, intitulată: **CUNOAŞTE-ŢI IMPACTUL**, John Hattie rezumă principiile şi ideile care susţin conceptul de *învăţare vizibilă.*

SISTEME DE GÂNDIRE	UN PLANIFICATOR COOPERANT ŞI CRITIC	UN EXPERT ÎN ADAPTAREA ÎNVĂŢĂRII	UN BENEFICIAR AL FEED-BACKULUI
· Sunt un evaluator/acti-vator; · Sunt un agent al schimbării; · Sunt un solicitant de feedback; · Folosesc mai mult dialogul decât monologul; · Îmi plac provocările; · Am aşteptări mari de la toţi; · Erorile sunt bine venite; · Sunt motivate şi promovez limbajul învăţării;	· Folosesc obiectivele educaţionale şi criteriile de performanţă; ·Vizez rezultate de suprafaţă şi de profunzime; · Iau în considerare achiziţiile şi atitudinile anterioare; · Stabilesc aşteptări şi obiective înalte; · Reduc decalajul din învăţarea elevului;	· Creez medii de învăţare securizante; · Ştiu să folosesc beneficiile colegialităţii dintre elevi; · Folosesc diverse strategii; · Ştiu când şi cum să individualizez · Stimulez exerciţiul practic şi concentrarea; · Ştiu că pot dezvolta încrederea în reuşită;	· Ştiu cum se folosesc trei întrebări de feedback (1. Spre ce mă îndrept?, 2. Cum voi ajunge acolo?, 3. Ce urmează?); · Ştiu cum să folosesc cele trei niveluri de feedback (1.sarcină,2.metodă 3. autoreglare); · Primesc şi dau feedback; · Îmi monitorizez şi semnific învăţarea/ predarea;

AŞA ARATĂ UN PROFESOR EFICIENT!
VĂD ÎNVĂŢAREA PRIN OCHII ELEVILOR MEI
ÎMI AJUT ELEVII SĂ DEVINĂ PROPRII LOR PROFESORI

Bibliografie:

John Hattie - Învăţarea vizibilă - ghid pentru profesori, Editura TREI, Bucureşti 2014

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL. PORTRET DE DASCĂL

Bîrsan Alina, profesor învățământ preșcolar
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 6 Buzău

Ce misiune măreață e aceea pe care ne-am ales-o, aceea de a educa! Sau poate că misiunea ne-a ales pe noi! „Scopul oamenilor este de a-și găsi darul, menirea și o dată ce le-a găsit să le dea oamenilor.” Nu oricine intră în acest spațiu, al dragostei față de copii, de oameni, pentru a împărtăși din știința de carte, dar, mai presus de toate, pentru a dărui încredere, îndrumare, afecțiune, înțelegere, dezvoltare!

Dascălul e asemenea lumânării care arde; așa cum lumânarea are sens numai atunci când arde, educatorul are sens atunci când dăruiește, fără a avea sentimentul că dăruind sărăcește!

A fi vizibil este sinonim a te prezenta pe tine însuți. Ne prezentăm din momentul când ieșim pe ușa casei: când ne urcăm în mijloacele de transport pentru a ne duce/întoarce la școală, când ne salutăm semenii pe stradă, când intrăm în magazin. În orice moment al zilei și în orice spațiu diferit de cel al casei, cu voia sau fără voia noastră, conștient sau nu, devenim vizibili!

Vizibili suntem peste tot în spațiul fizic al școlii, în afara ei sau oriunde în mediul virtual (site-uri ale unităților de învățământ, pagini de facebook, platforme educaționale, etc.). Rămânem vizibili peste timp în amintirea semenilor noștri prin ceea ce am făcut, spus, transmis fiindcă influența noastră, a educatorilor, se asociază cu eternitatea. „Singura moștenire pe care o lasă un om și care are valoare eternă este influența personală.”

A fost o vreme când ceea ce făceam rămânea vizibil în interiorul grupei și al colectivului de părinți, de cadre didactice. A venit vremea când apreciez că nu trăim izolat și ceea ce am făcut poate inspira pe alții, așa cum alții mă pot inspira pe mine.

Ce am făcut eu personal, în acest an școlar, pentru a fi vizibilă?

În septembrie 2020, am preluat o nouă grupă de copii, cu vârste cuprinse între 3-4 ani. Deși regulile de distanțare socială de la grădiniță nu mai permiteau părinților să intre în grădiniță, pentru a ne cunoaște mai bine, a ști ce anume face plăcere sau nu copiilor, după programul de lucru, ieșeam în curte unde schimbam fugitiv cu părinții informații despre starea copiilor pe durata zilei. Pentru a-i încuraja pe aceștia și pentru a le da speranța că proprii copii vor depăși perioada de adaptare la noul mediu, cel al grădiniței, pentru a le oferi prilejul de a mă cunoaște, de a le transmite încrederea că sunt pe mâini bune, postam zilnic, pe grupul de whatsapp, fotografii cu preșcolarii în diferite momente ale zilei. Bucuria lor a fost și a mea!

În acest an, poate mai mult ca niciodată, am conștientizat cât de important este să mă conectez cu oamenii, cu nevoile acestora, să fiu sinceră, chiar vulnerabilă. Să arăt înțelegere, să fiu de încredere, de ajutor. Am arătat-o aceasta familiilor copiilor de la grupă și propriilor mele colege de serviciu. Și, cum în univers funcționează legea reversului, adică ceea ce dai se întoarce, răsplata pentru atitudinea mea nu a întârziat să apară. Sunt mulțumită că am putut să dau o mână de ajutor și să adresez cuvinte care să sădească încredere.

A venit apoi iar vremea învățământului online. Această perioadă nu a fost o piedică pentru mine de a menține legătura cu copiii și cu părinții! M-am adaptat rapid și am încurajat părinții, în limita posibilităților lor temporale, să petreacă timpul împreună cu copiii prin joc și activități recreative. I-am ajutat, creând tutoriale (filme sau capturi de ecran), să se logheze pe platforma Classroom, să posteze fotografii din activitățile copiilor de acasă. Am menținut constant dialogul cu părinții, apreciind efortul, străduința lor de a lucra cu ei câteva sarcini transmise. Pentru a veni în întâmpinarea nevoilor de cunoaștere și de joacă ale copiilor de la grupă, am stabilit săptămânal meet-uri unde le spuneam povești sau ne jucam. Am creat mici clipuri sau jocuri pe care le-am dat copiilor spre folosire (Wordwall-uri, puzzle-uri online, ș.a.). Am fost încântată să observ că, alături de bunici sau părinți, copiii desfășoară activități, se joacă sau sunt de ajutor în gospodărie. Am apreciat verbal fiecare contribuție, fiecare implicare. În această perioadă, am abordat și teme extra-curriculare precum „Călătorie pe tărâmul Interland” (accesarea mediului virtual doar asistați de un adult, consecințe ale unor comportamente insecurizante în mediul online) și am continuat derularea proiectului extra-curricular „Tare bună ești, Natură!” prin organizarea unor meet-uri în care, prin povești și poezii („Povestea bradului de Crăciun”, „Eminescu, natura și copiii”), am atras atenția copiilor asupra frumuseților naturii.

Când am fost invizibilă? Atunci când am petrecut nenumărate ore în care mi-am perfecționat deprinderile digitale, când am participat la cursuri online de formare și dezvoltare în domeniul educației copiilor, când am pregătit materiale didactice fizice sau online pentru copii, când am parcurs lecturile recomandate în cadrul cursurilor de formare sau când am elaborat planificările săptămânale de la grădi, realizat și postat teme pe platformele furnizorilor de formare. Toate au constat în multe ore de muncă și pregătire. Însă toate cunoștințele noi dobândite și mai ales nivelul crescut de conștientizare creat în acest context au constituit pentru mine un imens rezervor motivațional de a face ca relațiile să fie armonioase, de încredere, iar implicarea mea în orice activitate a grădiniței să fie un câștig pentru toți.

Acum suntem în luna februarie și ne-am întors la grădiniță! Mă bucur nespus că suntem împreună, că interacționăm și că, zi de zi, joaca și învățarea ne vor aduce bucurie și împlinire!

PORTRET DE DASCĂL ÎN ERA DIGITALĂ

Blatniczki Maria Cecilia, profesor pentru învățământul primar
Liceul de Arte „Aurel Popp” Satu Mare

„Unii trăiesc fără niciun ideal, fără nicio țintă.Trec prin lume ca niște fire de paie pe un râu. Nu merg ei, ci îi duce curentul.” Seneca

Învățământul românesc actual nu are nevoie de oameni fără nicio țintă, de oameni care trec prin lume ca niște fire de paie purtate de râu, ci are nevoie de dascăli foarte buni, capabili să ofere elevilor lor o educație de calitate. Standardele precizează într-o manieră clară ce trebuie să se înțeleagă prin „profesori foarte buni”. Aceasta înseamnă că ele trebuie să specifice cunoștințele și abilitățile considerate a fi cele mai importante pentru practicarea profesiei didactice, nivelul de stăpânire al acestora, condițiile în care urmează a fi probate și modul în care vor fi măsurate și evaluate aceste competențe.

Cine este acel profesor bun? Cel care stă la catedră? Adică la pupitru sau masă specială, așezată de obicei pe o estradă, de la care vorbesc profesorii, oratorii?

Te așezi la înălțime ca să te vadă mai bine elevii? În clipa aceea devii invizibil.

În loc să explici când e necesar, tu ții discursuri lungi și plictisitoare? Poți să fii bine pregătit din punct de vedere profesional, generația Z te sabotează pe loc. Ei sunt multitasking și obișnuiesc să utilizeze diferite dispozitive în același timp. Nu te vor asculta stând nemișcați în bancă zeci de minute. Poate alegi să fii o unealtă menită să faciliteze procesul instructive-educativ, care îl ajută pe elev să descopere lumea care îl înconjoară, cu toate tainele ei și devii vizibil, dascăl adevărat,demn de urmat.

Un dascăl bun știe să comunice eficient.. Nu e un lucru ușor. Este o provocare imensă să reușești să comunici cu acești copii din generația Z. Ei se află în mod constant între realitate și virtual, între viața online și offline iar 46% dintre membrii acestei generații aleg rețelele de socializare ca formă de comunicare.

Un profesor bun comunică asertiv. Conceptul de asertivitate este preluat de la savanţii americani (Smith, Rakos, Lange, Wolfe etc.) şi înseamnă a-ţi susţine punctul de vedere fără a te simţi vinovat. Asertivitatea reprezintă comunicarea deschisă, directă şi onestă, care ne permite să avem încredere în noi şi să obţinem respectul interlocutorilor, înseamnă abilitatea de exprimare a emoţiilor şi a gândurilor într-un mod în care ne satisfacem nevoile şi dorinţele şi le respectăm pe cele ale interlocutorului. Aceasta facilitează rezolvarea situaţiilor interpersonale tensionate.

B. Rogers (2003) a observat că lipsa de asertivitate a cadrelor didactice derivă din particularităţile lor de personalitate, din dorinţa de a fi aprobate de elevi în condiţii de ordine şi disciplină. Să nu uităm că autoritatea se câștigă mai ales prin merite personale. Conduita și competența sunt ingrediente necesare.

„Înţelepciunea cere nu numai tăcere, ci şi ascultare.” –Vspunea Teodor Dume. Dascălul ideal știe să asculte. Ascultarea este unul dintre cele mai importante aspecte ale comunicării eficiente. Ascultarea despre care vorbim, nu presupune doar înțelegerea propriu-zisă a cuvintelor sau a semnelor ce ne sunt adresate, ci și înțelegerea a ce simte interlocutorul când comunică. A ști să asculți este un dar. Ai nevoie de multă răbdare și concentrație, fiindcă ascultarea trebuie să fie activă.

Dascălul bun e capabil să înțeleagă sau să simță ceea ce simte o altă persoană, deci este empatic. Empatia îi oferă profesorului posibilitatea de a privi toate influențele prin prisma celor cărora li se adresează și de a prevedea, nu numai eventualele dificultăți, dar și posibilele rezultate. Dascălul care e capabil de a se transpune în psihologia altuia, de a „intra în pielea” celuilalt, de a pătrunde cognitiv şi afectiv în cadrul de referinţă al elevului, identificîndu-se parţial cu acesta, „ca si cum” ar fi cealaltă persoană, dar fără a pierde condiţia de „ca si cum”, e empatic. Un profesor empatic înțelege mai bine nevoile elevilor. Poate fi mai convingător. Reușește să-i motiveze pe elevi. Privește lumea și viața din mai multe perspective și prin asta îi îmbogățește sufletește pe copii. Face față mai ușor negativismului, întrucât înțelege motivațiile și temerile elevilor săi.

Dascălul bun e model pentru elev. Știe că orice cuvânt sau gest al său, lasă urme în mintea copiilor. Elevul trebuie să înțeleagă că profesorul lui nu reprezintă un ideal de neatins, ci un exemplu demn de urmat. Un dascăl model ajută elevii să-și atingă obiectivele, insuflă experiența sa, oferă sfaturi bune. Prin exemlul lui personal reușește să atragă elevii la îndeplinirea conștientă, de bună voie, a obligațiilor și cerințelor pedagogice. Profesorul modern nu trebuie să fie o enciclopedei.Wikipedia și Google sunt enciclopediile lor. Copiii din generația Z sunt sceptici în legătură cu sistemul educational tradiáional și în timpul liber vor să învețe mai mult, în propriul lor ritm. Dascălul modern nu furnizează cunoștințe în sensul vechi al cuvântului, ci oferă modalități, drumuri menite să ducă la cunoaștere.

Copilul zilelor noastre caută personalizare și independență. Dacă ești capabil să-l ajuți să se dezvolte, ca să-și atingă scopul în procesul de învățare, vei rămâne vizibil. Oricât de stăpân pe sine ar părea, are nevoie de o privire care îl încurajează, sau îi aprobă pașii.

Însă, dacă nu respecți personalitatea elevului, nu-i cunoşti trăsăturile individuale, perspectivele de dezvoltare, nu adopți o atitudine diferenţiată faţă de el, nu- i acorzi consideraţia cuvenită, nu ești uman, nu ai toleranța corespunzătoare, nu creezi un climat afectiv pozitiv în clasa tradițională sau cea virtuală , nu apreciezi corect, nu știi să organizezi materialul de predat într-o formă accesibilă și atractivă, nu reușești să predai sugestiv și antrenant, nu ai spiritul de inventivitate și creativitate, dacă nu ești flexibil și adaptabil, nu cunoști tehnologia modernă , nu-i înveți cum să învețe,te va face invizibil cu un simplu „Click”.

Doar e copilul erei digitale…

Bibliografie:

1. Andreescu ,Magda Cornelia, Apetroae Mihaela, Apopei Alla, ... - Manualul mentorului, Iaşi Editura Spiru Haret, 2014

2. Dulamă, E. M., 2005, Practica pedagogică. Teorie şi metodologie, Editura Clusium, Cluj-Napoca.

3. Orțan F., (2012): Pedagogie și elemente de psihologie, Cluj-Napoca, Editura Risoprint

Poze:

Activitate de proiect

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Profesor, Boatcă Cristina,

Școala Gimnazială „Scarlat Longhin" Dofteana, jud. Bacău

Prin cine ne facem noi vizibili ca profesori?

Ne facem vizibili prin elevii noștri, prin modul în care ne facem datoria la clasă și ce sădim la acești elevi. Nu sădim doar competențele disciplinei ci și plăcerea de a învăța. Ca profesor trebuie să îmbini indulgența cu exigența. Ca profesori, ne facem vizibili nu numai prin elevi, ci și prin părinții acestora, colegi, comunitatea locală.

Indiferent de mediul în care predă, profesorul trebuie să ofere educație. Dacă o perioadă, profesorul era invizibil, în contextul actual, învățatul online a dat vizibilitate profesorului, făcându-l mai apreciat. Profesorul vizibil se referă la faptul că acesta își pune amprenta asupra copiilor. Un profesor vizibil creează un mediu propice învățării.

Profesorul exercită o meserie deosebit de importantă asigurând formare și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătire lor profesională, strâns legate de viață. A fi dascăl, înseamnă responsabilitate, empatie, dragoste de copii șă materia aleasă dar și a fi un bun psiholog.

Cu toate că trăim într-o societate în care atitudinea față de profesor este tot mai nepotrivită, consider că educația este motorul oricărei dezvoltări durabile, fie ea personală sau profesională și reprezintă rolul esențial în reușita oricărei generații. Educația reprezintă principala modalitate prin care se transmit valorile și tradițiile unei nații.

Profesorul vizibil este printre elevi, nu numai să predea o disciplină, ci și să formeze caractere, să AJUTE, să ASCULTE, și să ÎNȚELEAGĂ. Reușește să devină vizibil atunci când se concentrează pe esențial și cere elevilor creativitate.

Cred că fiecărui elev îi rămâne întipărit în minte atât portretul fizic cât și cel moral al unui profesor îndrăgit și stimat. În opinia mea, profesorul vizibil este profesorul ideal. Astfel îmi aduc aminte cu drag de doamna dirigintă din anii de liceu care avea un mare secret: RĂBDAREA. Cu multă iscusință și pricepere m-a scos din sfera mea de adolescent emotiv, întărindu-mi încrederea în forțele proprii.

Iată că vizibilitatea profesorului apare după ani de muncă la catedră în care dascălul este călăuzitorul de care elevii se agață cu încredere și speranță.

CINCI FACTORI CARE SPORESC VIZIBILITATEA PROFESORULUI DE RELIGIE ÎN ȘCOALĂ

Prof. Ana-Maria Bodai

Școala Gimnazială „Al.I.Cuza” Ruginoasa, Iași

Indiferent de contextul istoric, prielnic sau mai puțin ofertant în facilitatori ce conduc spre dezvoltarea spirituală optimă a elevilor, profesorul de Religie trebuie să-și amintească în mod constant de înalta sa chemare (vocație), ce implică insuflarea învățăturilor creștine în sufletele curate ale copiilor.

Este absolut esențial a preciza faptul că modelul absolut (desăvârșit) de *Învățător* sau *Pedagog* la care se raportează profesorul de Religie este Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Cel ce vorbea auditoriului Său ca Unul ce avea ***putere*** (Matei 7,29). Esența întregii Sale pedagogii a fost concentrată în termenul ***putere***, întrucât acest cuvânt implică la rândul său o serie de alte cinci înțelesuri (***știință, conștiință, dragoste, iubire, voce puternică***).

Considerăm faptul că toate aceste atribute pe care Hristos le-a folosit în activitatea Sa didactică pe pământ ar trebui să devină repere incontestabile și în amplificarea vizibilității profesorului de Religie.

1. ***Știința*** – pregătirea profesională riguroasă (cultură teologică dublată de o cultură generală bogată) și perfecționarea continuă pe toată durata vieții sunt esențiale în cariera didactică. Astfel, construirea unei baze puternice, fortificată de acumularea unui volum impresionant de cunoștințe, îl va determina pe profesorul de Religie să mixeze în predarea cunoștințelor elevilor săi atât informații valoroase cu caracter teologic, cât și formarea unor deprinderi corecte, care completează și susțin partea teoretică prezentată în sala de clasă. Fără îndoială, nivelul de pregătire al profesorului va fi vizibil, concretizat în rezultatele deosebite obținute de către elevii săi la diverse etape ale olimpiadei de Religie și concursurilor școlare.
2. ***Conștiința*** – îngrijirea atentă față de păstrarea sănătății vieții spirituale și echilibrarea sănătății psihice reprezintă puncte cheie în alcătuirea integrității profesorului de Religie. Profilul profesorului de Religie trebuie să cuprindă numeroase calități (smerenia, răbdaea, blândețea, iubirea, etc.). De asemenea, este imperios necesar ca judecata dreaptă și cinstită a lui să fie vizibilă în relațiile cu elevii și colegii săi.

3. ***Dragostea*** – implicarea și dedicația totală a profesorului în predarea cunoștințelor la clasă și în coordonarea activităților extracurriculare diverse denotă o imensă dragoste și responsabilitate față de vocația aleasă. Prima regulă după care profesorul de Religie trebuie să-și desfășoare activitatea la catedră este dragostea față de Dumnezeu, ce trebuie transmisă cu maximă intensitate, pentru ca elevii să poată simți, înțelege și practica religia în care s-au născut.

4. ***Iubirea*** – decizia de a deveni profesor implică iubire față de copii și responsabilitate enormă în procesul educativ al fiecărui elev. Prin urmare, rolul profesorului de Religie este de a-i ajuta pe elevii săi să descopere valorile importante ale vieții creștine, pentru a-și forma și consolida tipologia unui caracter dezirabil în societate, bazat pe principiile sănătoase ale învățăturii lui Hristos. În mod inevitabil, îndeplinirea celei dintâi dintre virtuțile creștine îl va face vizibil pe profesorul de Religie în relația cu elevii, părinții și comunitatea.

5. ***Vocea puternică*** – scrierile Noului Testament Îl plasează pe Hristos în diferite locuri atunci când vorbea mulțimilor de oameni. Pentru a fi auzit de către toți, Iisus Hristos Se asigura, spre exemplu, ca ecoul unui munte să transmită cu ușurință mesajul Său către auditoriu (*Predica de pe munte*). De asemenea, liniștea unei dimineți (lacul Ghenizaret), locurile de rugăciune (Templu), locurile publice (scăldătoarea Vitezda), locurile abandonate/contaminate de la marginea orașelor (*Vindecarea celor 10 leproși*), casele oamenilor (*Vindecarea slăbănogului din Capernaum*, Zaheu). Toate aceste exemple întăresc și mai mult rolul profesorului de Religie, care poate găsi soluții pentru ca întreaga sa muncă depusă la catedră să fie vizibilă cel puțin în comunitatea din care face parte.

În concluzie, cei cinci factori prezentați, folosiți de Însuși Mântuitorul Iisus Hristos cu scopul de învăța pe oamenii noua religie revelată (creștinismul), au efecte scontate chiar și peste 2000 de ani. Dacă acest fapt a fost posibil, considerăm că eficiența lor a trecut testul timpului mai mult decât ne imaginăm. Astfel, ne oferă încrederea că pot fi probați de către orice dascăl, care dorește ca mulțumirea sufletească proprie și recunoștința din partea elevilor să-l însoțească cât mai des în activitatea didactică.

Totodată, trebuie subliniat faptul că vizibilitatea la catedră va crește exponențial doar dacă adăugăm măiestrie în selecția metodelor, instrumentelor și materialelor potrivite, pentru a transmite informația teologică, întotdeauna îmbrăcată în dragoste și responsabilitate față de elevi.

La final, considerăm necesar ca termenul ***vizibilitate*** să facă parte din suita de calități pe care profesorul trebuie să le posede și să le perfecționeze pe toată durata carierei sale, mai ales în perioadele pline de provocări ale prezentului.

FOLOSIREA PLATFORMELOR EDUCAȚIONALE PENTRU EVALUAREA ON-LINE
KAHOOT/ QUIZIZZ

Profesor Roxana Bodea
Colegiul Național „Avram Iancu" - Câmpeni

Lecțiile online, în pofida emoțiilor firești ale unui început forțat de împrejurări triste, 12 martie 2020 este data când începe scoala de acasă, sunt o provocare pentru cei mai mulți dintre noi, obișnuiți fiind să ne desfășurăm orele în sala de clasă, dar aceasta este singura metodă rămasă pentru a continua studiul în timpul pandemiei.

Evaluarea în on-line

Offf!!! evaluarea este cel mai mare chin, din punctul meu de vedere. Să predai poate fi chiar *fun,* dacă îți place ce faci dar evaluarea este o provocare. Ea trebuie să permită o cuantificarea măsurii în care au fost atinse obiectivele programului de instruire și arată dacă au fost eficiente metodele de predare/învăţare folosite fiind o responsabilitate pentru profesori cât și pentru întreg sistemul educațional.Și evaluarea în on-line aidoma celei clasice trebuie să asigure cele 3C caracteristici esențiale ale evaluării: să fie continuă, completă și corectă.

Scopul evaluării on-line poate fi de auto-evaluare (uneori percepută prin platformele exemplificate mai jos ca și un joc) dar și metodă automată de examinare inițială, formativă (continuă) sau sumativă (cumulativă).

Deși este o formă de evaluare rapidă am constatat ca nu este ușor de aplicat. În crearea testelor se observă necesitatea utilizarii creativităţii, dificultatea de evaluare cu obiectivitate, este o forma de evaluare mai potrivită pentru discipline umaniste, necesită timp și familiarizare cu lucrul pe platformă pentru implementarea testului într-un sistem on-line în vederea evaluării automate.

Cele 2 platforme exemplificate, KAHOOT/ QUIZIZZ, oferă o aplicație de bază gratuită care permite crearea și aplicarea de teste cu întrebări de tipuri răspunsuri "da/nu" (true/false)/răspunsuri multiple (multiple choice).Nu se pune accent pe creativitate din partea elevilor ,oferă o evaluare cu un nivel înalt de obiectivitate dar necesită efort în pregătirea întrebărilor/răspunsurilor.

Avantajele unui astfel de tip de evaluare:

- Susţinerea simultană de evaluări multiple
- Prezentarea imediată a rezultatelor

• Identificarea studenţilor (dacă am importat clasele – reală dacă nu, nu este sigură)

• Evaluarea exclusiv electronică, fără a implica utilizarea de hârtie

• Restricţionarea automată a perioadei de timp disponibile pentru verificare

Folosirea platformelor KAHOOT/ QUIZIZZ permite structurarea procesului de evaluare in cele 3 etape ale sale:

Verificarea presupune colectarea de informații referitoare la nivelul performanțelor școlare ale evaluaților, respectiv la cunoștințele, abilitățile, capacitățile, competențele, comportamentele și atitudinile acestora, prin aplicarea unui ansamblu de strategii, metode, tehnici, procedee și instrumente (tipul de itemi este restrâns in modul gratuit al platformelor).

Măsurarea reprezintă acțiunea de interpretare și aprecierea performanțelor evaluaților prin raportarea lor la indicatori de performanță, la sisteme de referință, la standarde de performanță, la sisteme de criterii de evaluare. În general, evaluarea se referă la acordarea unei semnificații cantitative caracteristicilor calitative, măsurarea, în calitate de componentă a evaluării se referă la acordarea unor semnificații.(Platformele oferă o măsurare diversă din punct de vedere al elevilor sau al itemilor propusi).

Notarea sau decizia de ameliorare, presupune precizarea și mai exactă, rafinarea semnificației atribuite prin măsurare, grație emiterii unor judecăți de valoare asupra rezultatelor și adoptării deciziei. În actul evaluativ decizia este luată ca urmare a asocierii rezultatelor cu scări de notare și acordării de note sau calificative școlare. Notarea reprezintă acțiunea cadrului didactic de apreciere prin note școlare a progresului școlar realizat de elevi, respectiv cuantificarea nivelului lor de cunoștințe, abilități, capacități, atitudini, aptitudini, etc.(Modalitatea de notare este de preferat sa fie cea furnizata de masuratoarea oferita de platforma pentru a putea face importul notelor).

TEMA: LES LOISIRS

PLATFORMA KAHOOT

https://create.kahoot.it/details/d6cd667a-9e80-4718-a268-4f8ba28ba39d

Elevii se loghează la kahoot.it și introduc codul primit de la profesor.

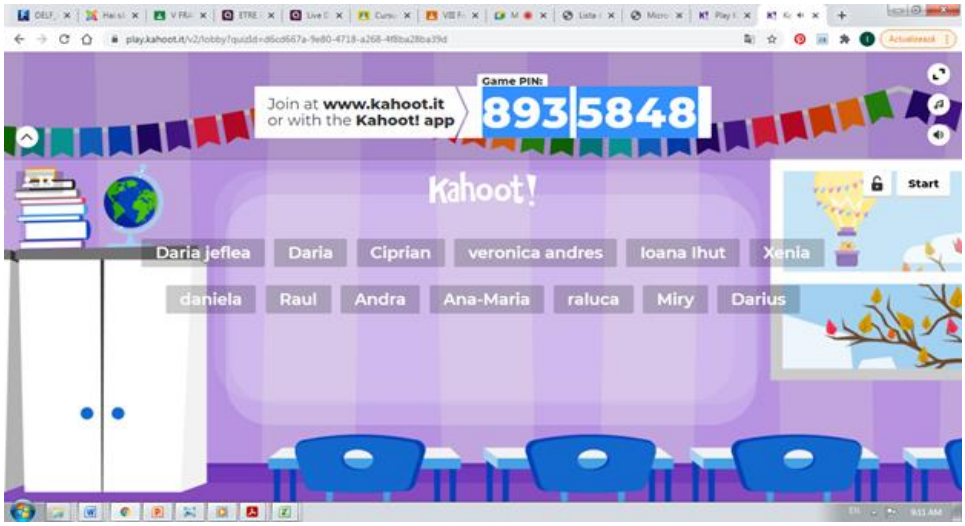

Dezavantajul acestei platforme este că nu se văd întrebările de către elevi dacă sunt sunt logați de pe telefon. Profesorul trebuie să citească întrebările sau să le proiecteze pe ecranul partajat.

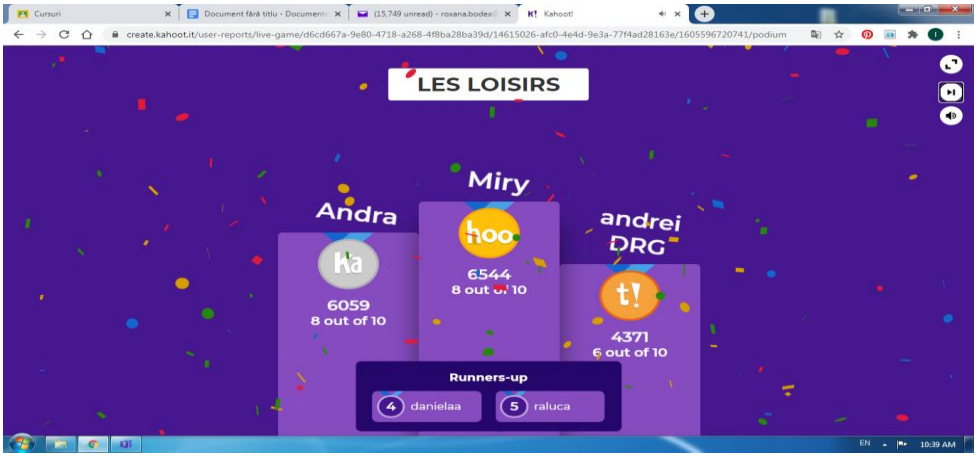

Aplicați oferă o clasificare a elevilor care au obținut scorul cel mai bun. Aici in punctele primite se calculează și viteza de răspuns.

Raportul oferit de platforma

Raport / clasa

- media clasei,podiumul,cele mai dificile întrebări

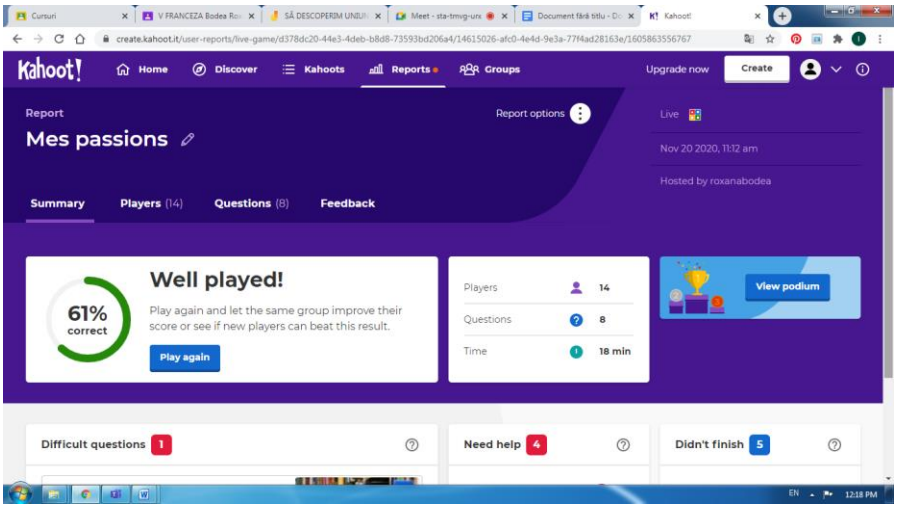

Se oferă un raport / intrebari - ce procent din totalul de elevi care a făcut testul au raspuns si se oferă și un raport punctaj/elev /, raport trimis format XL care se poate printa

Platforma QUIZIZZ

-păstrează un fișier cu jocurile create de fiecare profesor

- ofera notificari pentru verificarea testelor cand a trecut termenul de rezolvarea

-ofera o analiza a testului / elev / itemi

EXEMPLU :

https://quizizz.com/admin/quiz/5fad39db201898001d2d387b/les-loisirs-veme

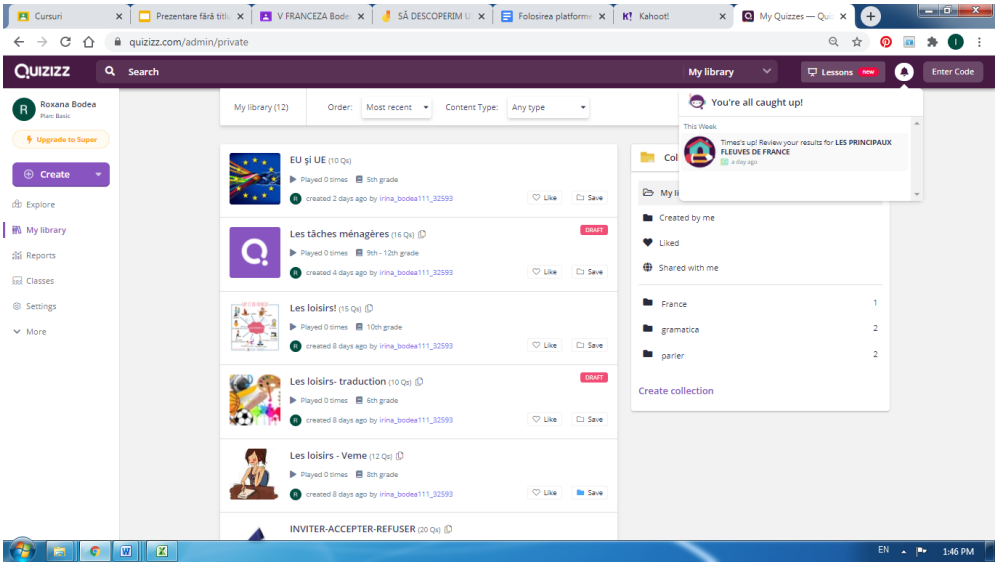

Elevii se loghează la joinmyquiz.com și introduc codul de acces furnizat de profesor.

Jocul se poate juca individual, în echipă sau sub formă de test. Pentru varianta de test se generează un cod pe care îl vom trimite elevilor.

Raport de analiza / elev /întrebare/ joc în echipă

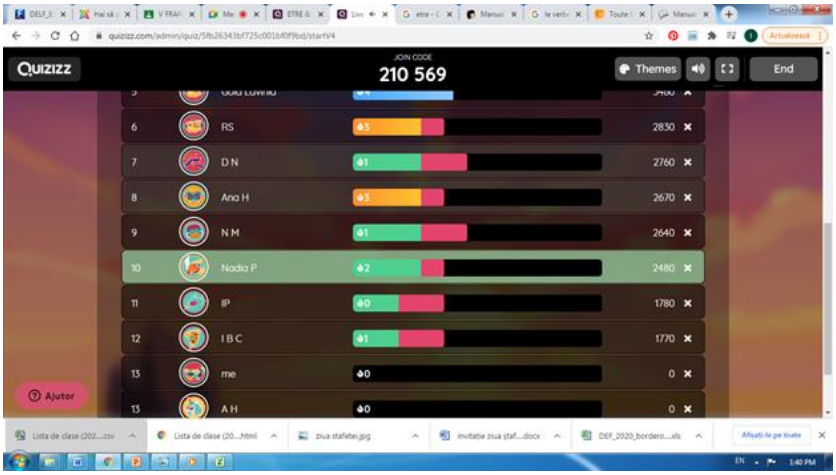

Un avantaj al platformei este că există opțiunea de import a claselor din GOOGLE CLASROOM. Pentru compararea cu prezenta elevilor la ora recomand celor care folosesc MEET-ul folosirea extensiei pentru prezență Google Meet Attendance. Oferă date despre elevii prezenți la curs (în verde), elevii care lipsesc(banda alba)intervalul orar când navighează pe alte pagini in timpul cât sunt logați la curs. (în gri).

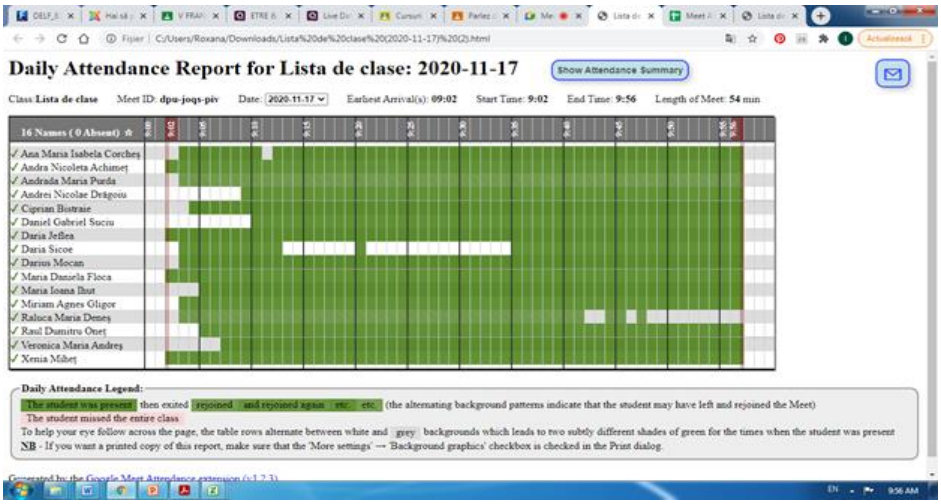

„Oricât de performant sau prietenos ar fi o aplicație de evaluare on-line, aceasta nu poate înlocui pe deplin multiplele acțiuni ale feedback-ului învățării, acțiuni inițiate prin microdeciziile educatorului”

Bibliografie:

- Cucoș, C., *Teoria și metodologia predării*, Editura Polirom, Iași, 2010
- https://www.researchgate.net/publication/230608787_Valorificarea_evaluarilor_privind_rezultatele_scolare_pentru_ameliorarea_procesului_didactic(consultat in 19 noiembrie 2020)
- https://valygreavu.com/2020/03/18/cateva-aspecte-despre-evaluarea-on-line/ consultat in 17 noiembrie 2020)
- https://profs.info.uaic.ro/~mihaela/teach/courses/iac/curs03iac.pdf(consultat in 18noiembrie 2020)

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL

Profesor pentru Învățământul Primar și Preşcolar
Bogdan Ioana Alexandra

Portretul meu de dascăl ascunde în spate o întreagă poveste.

Totul a început înca din primii ani de viață. Proveneam dintr-o familie modestă în care părinții munceau foarte mult pentru a putea să îmi ofere mie și fraților mei un trai bun.

Încă de mică eram pasionată de muzică. La grădiniță aveam două educatoare frumoase, elegante, iubitoare și mereu cu un zâmbet larg și călduros. În clasele I – IV am studiat la o școală foarte frumoasă din Sibiu dar, nu era școala visurilor mele. În clasele primare am avut o învățătoare cu o voce blândă care mă motiva mereu, să păşesc către visele mele oricât de greu este drumul și orice obstacol voi întâmpina, eu să cred în visul meu și în forțele proprii și voi căpăta aripi pentru a putea zbura peste orice obstacol.

Pornind la drum, plecând de la ceea ce îmi spunea mereu doamna învățătoare, am ajuns în clasa a V-a... Și acum îmi amintesc prima zi de școaloă, unde urma să îmi cunosc noii profesori. Păşind în curtea școlii, deodată, am zărit un domn înalt pe bicicletă, cu părul lung și o privide de o blândețe nemaiîntâlnită. Era noul profesor de muzică. La sfârșitul zilei îmi imaginam cum va fi prima oră de muzică și număram orele cu nerăbdare .

Uite că a venit timpul și primei ore de muzică mult așteptate unde Her (profesorul de muzică) ne-a întâmpinat cu un cântec din chitară. Sunetele magicului instrument a lui Her m-au copleșit și primele cuvinte pe care le-am rostit atunci când el și-a întrebat clasa dacă le-a plăcut interpretarea cântecului au fost: „Și eu vreau!”. La sfârșitul orei Her m-a luat de-o parte și mi-a spus că el este dispus să mă învețe să cânt la chitară după orele de școală, doar cu două condiții.

1. Ca parinții să fie de acord cu orele de chitară.
2. Să am rezultate foarte bune la învățătură.

   Iar în secunda doi am și bătut palma.

   Părinții mei au fost de acord. Mă îndreptam cu pași repezi către prima oră de chitară.

La prima oră am primit de la Her o chitară cum nu mai văzusem, era de un maro închis mat și de o elegalță pură. După ce notasem toate instrucțiuniile oferite am luat chitara în brațe și atunci Her mi-a spus:

„ - Această chitară veche, nu va suna la adevărata sa valoare doar în clipa când o vei lua în brațe din inima și o vei controla cu sufletul.”

Orele treceau și chitara mea suna din ce în ce mai bine. Într-o după-masă stăteam cu prietena mea ,,chitara” și îmi imaginam ... ,,cum ar fi să studiez într-o școală adevarată de muzică”. Atunci am fugit și i-am propus mamei mele să mă transfere la o școală de Artă.

Ea văzând bucuria și dedicarea mea a fost de acord.

Vacanța de vară a trecut ca vantul și uite că am ajuns în clasa a VI-a în fața celei mai frumoase școli din lumea întreagă. Pășind pe holurile Școlii de Arte, care erau de o minunăție pe care nu o pot explica în cuvinte, am întâmpinat un domn înalt și foarte drept care mi-a spus:

,,- Bun venit în noua ta școală Ioana” ... atunci inima mea s-a umplut de fericire și curiozitate.

Anii treceau, eu îmi trăiam visul iar curiozitatea mea atingea cote maxime, îmi doream din ce în ce mai mult să știu, să cunosc, să pot, să fac.

IÎ perioada liceului cântam atât instrumental cât și vocal. Îmi trăiam visul din plin și mă bucuram de fiecare clipă din viața mea. La terminarea liceului „visul” s-a spulberat atunci când am aflat că am căpătat noduli la corzile vocale și nu voi mai putea continua să cânt vreodată.

Atunci am simțit că cerul se apleacase peste mine .. am fost debusolată.

Știind că doresc să am studii superioare, mi-am adunat puterile și am căutat o facultate pentru a putea studia un alt domeniu. Bineînțeles simțeam că nimic nu mi se potrivește.

Într-o zi am ieșit cu prietenele mele la o cafea și mi-au povestit de o facultate care studiază Pedagigia Învățământului Primar și Preșcolar, știind că am o sensibilitate aparte pentru copilași. M-am hotărât să încerc și am mers la probe. Totul a decurs minunat.

La începutul facultății am avut mari emoții fiind un domeniu nou dar și foarte plăcut mie fiind vorba de copilași și educație. În prima oră de practică pedagogică la o grădiniță din orașul Sibiu am fost foarte surprinsă de faptul că simțeam că îmi doresc, să nu mai ies din sala de grupă și să nu mă mai despart de acei copilași. Era o lume nouă, magică și pură.

O urmăream pe doamna mentor cum le preda copilașiilor folosind metode atât de atractive și distractive pentru a aduce fericire pe chipul copilașiilor în timp ce îi instruia.

Dorința mea de a avea propria mea grupă de copilași pe care să îi iubesc, să îi fac fericiți în fiecare secundă din viața lor, să le aduc zâmbete pe buze și o rază de soare în ochișorii lor era tot mai mare și m-am hotărât să caut o gradiniță. Am sunat la două grădinițe și din păcate nu aveau nevoie de profesor fără experiență sau în curs de calificare. La cea de-a treia grădiniță am fost invitată la un interviu, și de cum am dat interviul am fost și primită cu brațele deschise în acel institut. Prima mea zi, la prima mea grupă cu copilași de trei anișori a fost de neuitat. Copii erau mici și plângeau, eu ne având experiența necesară pentru a ști cum să gestionez lucrurile doar i-am iubit. Din prima clipă i-am iubit, i-am strâns la pieptul meu și le-am vorbit despre cât de frumos poate fi la grădiniță și câte lucruri minunate putem învăța.

Studiam după terminarea programului la grădință până târziu în noapte materialele oferite de facultate și metode și procedee de dezvolare, psihologia copilului, pedagogie etc.

Nu am încercat să fiu cea mai bună educatoare din univers ci am încercat să devin un exemplu pentru mine cu un bagaj bogat de cunoștiințe, ca apoi să pot fi un exemplu de urmat pentru copilașii mei.

Străduindu-mă să devin cât pot eu de bună, pentru a putea face fiecare generație de copilași fericită și pregatită pentru anii ce vor urma de școală, am privit puțin în spate și am realizat că am avut rezultate foarte bune. Nu făceam altceva decât să:

- îi iubesc din inimă
- îi educ cu sufletul
- mă adresez copilașiilor exact așa cum mi-aș dori să i se adreseze profesorul copilului meu.
- mă gândesc că orice copilaș de la clasă ar fi putut fi al meu personal.

Consider că fiecare profesor este bine să își culeagș informațiile și să preia metodete potrivite creându-și propriul stil.

Consider că un profesor trebuie să fie original, cu un stil propriu care să știe să își pună amprenta în mod pozitiv pe fiecare copilaș în parte.

Am devenit un profesor vizibil atunci când am căpătat propriul stil original și am mers pe principiul că un copilaș se educă prin iubire.

Iubirea este cea mai mare putere de a educa. Iubirea este cheia educației iar această „cheie a educației" este un har primit de la Dumnezeu.

Și uite că am ajuns la momentul actual în care am aproape 25 de ani și sunt pe cale să închiei al V-lea an de învățământ și știu din tot sufletul că toate obstacolele, trăirile, emoțiile au fost har pentru bucățele din aripile mele iar oamenii de care am fost înconjurată (familia și profesorii) au lipit acele bucățele de har formându-mi aripi pentru a deveni un model de urmat.

Vizibilitatea mea nu constă în rezultatele foarte bune la examene și grade.

Vizibilitatea mea ca și profesor constă în iubirea față de copii, iubirea față de educație, iubirea față de frumos și iubirea față de evoluția copilașiilor de a ajunge adulți fericiți, asumaâi, învățați, educați și prin stilul meu propriu pe care mi l-am format.

În încheiere aș dori să spun că fiecare ușă care ne este trântită în nas, este defapt o altă ușă care se deschide, plină de har unde atunci când îi pășești pragul, găsești „cheia" și vei iubi atât de mult acea încapere încât nu îți vei mai dori să o părăsești până la pensie și poate chiar nici după pensie.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof.: Bogdan Ioana Simona

Liceul Tehnologic „Mircea Vulcănescu”, București

Meseria de dascăl? Poate cea mai grea și cea mai frumosă meserie din lume, noi profesorii modelem suflete, destine insuflăm idealuri! Să lucrezi cu copiii este minunat dar este și cea mai responsabilă misiune din lume! Profesorul există în viata noastră de la cele mai fragede vârste: creșă, grădiniță, gimnaziu, liceu, facultate...nprofesorul există în viața noastră de la început și în toată viața....

A fi dascăl nu se potrivește oricui, trebuie să iubești mult oamenii, să fii poate mai tolerant decât mai exigent, să fii pregătit să explici orice, să ai răspunsuri pentru fiecare întrebare și soluții pentru toate problemele lor, elevilor!

A fi profesor înseamană mult, dar mult ***RESPECT***, de ambele părți , respectul meu de la catedră pentru fiecare om din bancă și respectul elevului din bancă pentru fiecare om de la catedră! Fără respect nu putem merge mai departe! Între profesor și elev trebuie să existe înțelegere, prietenie, colaborare și respect! Și dacă toate acestea le combinăm putem să descoperim lumea și mai ales să fim învingători !

Profesor vizibil? Că să fii vizibil de acolo de la catedră trebuie să ai o chemare specială, să poți împărtăși tot ceea ce știi cu ceilalți altfel rămâi în rutina unei zile de școală; ai venit, ai predat, ai plecat...

Profesor invizibil? Pe timp de pandemie toți suntem invizibili, ne întâlnim cu elevii noștri pe platforme educaționale care mai de care mai performanțe, folosim instrumente digitale și aplicații descoperite ad-hoc pentru diverse exerciții și probleme, dar putem deveni vizibili dacă predarea noastră se face cu pasiune, dăruire și înțelegere pentru orice situație în care elevul nostru se află dincolo de ecranul calculatorului...

Portert de dascăl: să fii ***OM***, să fii echilibrat, să acorzi șanse egale la educație fiecărui copil indiferent de mediul din care provine, să fii demn și onest, deoarece știm că reușita fiecărui copil pe care îl învățăm , evaluăm, discutăm depinde de puterea noastră de înțelegere și capacitatea noastră de a acționa atunci când el are nevoie.

PORTRET DE DASCĂL

Alina-Ioana Bondaret, profesor de limba engleză
Colegiul Economic „Ion Ghica”, Bacău

Asistând cu plăcere și interes la primul webminar din cadrul simpozionului, mi-au rămas în minte doi speakeri de excepție, ce au punctat două noțiuni cheie, care de-a lungul timpului au avut un mare impact asupra carierei și a vieții mele.

Prima dintre ele este cea de dăscal. Domnul profesor care a vorbit despre aceste doua noțiuni de “profesor” si “dascăl”, prefera utilizarea primului dintre ele. Ei bine, eu nu! Consider, prin prisma anilor mei de școală, cât și a celor la catedră, că a fi dascăl este un termen mai potrivit multora dintre noi.

Uitaâdu-mă în urmă, la anii de școală generală și liceu, mi-a rămas clar în minte ce înseamnă a fi profesor și ce implică a fi dascăl. Pentru mine, profesorul are un profil foarte clar conturat. Este omul care venea întotdeauna cu faimosul catalog sub braț, își preda grijuliu materia două sau trei ore consecutiv, după care începea “ascultarea”, care de cele mai multe ori inspira frică, anxietate și palme asudate, pe scurt, emoții neproductive. Nu se abătea nici în ruptul capului de la manual și nu zăbovea prea mult asupra noțiunilor neînțelese de noi pentru a-și termina cu sârg materia de predat. Era acel profesor care întotdeauna te nominaliza cu numele de familie sau chiar cu degetul. Eram absolut îngrozită când trebuia să răspund sau să ies la tablă!

Ei bine, tot din anii mei de scoală, am clar formată o imagine despre ceea ce înseamna a fi dascăl, lucru pe care încerc să-l fac și eu cu elevii mei.

A fi dascăl este cu mult mai mult, este o vocație, un dar care se așează frumos pe calitățile umane ale unei persoane, înseamnă a fi empatic, cald, bun, generos, întotdeauna pregătit cu o vorbă bună și cu întrebarea „Cu ce te pot ajuta?” la purtător. Este omul care nu se lasă până când toată lumea înțelege noțiunile predate, fără a-i păsa dacă este cu materia la zi sau nu. Este cel care memorează prenumele elevilor, pentru că DA, acest lucru crează o apropiere între elev și cel de la catedră.

Cu bucurie îmi aduc aminte de două persoane dragi, care mi-au conturat viitorul profesional. “Doamna de engleză” din clasa a doua, diferită din toate punctele de vedere de doamna noastră învățătoare. Era o femeie frumoasă, înaltă, blondă, mereu pe tocuri, încât era aproape imposibil să nu fii fascinată de dumneaei. A fost prima persoană care a abordat-o pe mama la o ședință cu părinții, spunându-i că am “acel ceva” necesar învățării limbilor străine. Mama nu a luat-o în serios, considerând că doar româna și matematica erau cele mai importante. Eu, în schimb, eram în al nouălea cer. Nu-mi venea să

cred că doamna de engleză m-a remarcat și culmea știa și prenumele meu. Am fost încurajată de dumneai să mă înscriu, la terminarea clasei a patra, la singura clasă bilingvă din școală. Bineînțeles, am ascultat-o.

Odată cu începutul anilor de gimnaziu m-am trezit în acea faimoasă și mult râvnită clasă de bilingv engleză, ferm convinsă că tot dumneai îmi va fi profesoară (nu știu de ce, dar pentru mine era singura variantă!). Dar nu a fost așa.

În clasă au intrat două doamne drăguțe, amabile, care ne-au împărțit pe grupe. Am nimerit la doamna profesoară Aurora, care surprinzător pentru mine, emana o energie caldă. Era minionă, veselă și din primele interacțiuni cu dumneai am remarcat cât de mult se străduia să se apropie de noi. Ne vorbea calm și răspundea cu răbdare tuturor întrebărilor noastre (și nu erau puține).

Îmi aduc și acum aminte, că atunci când pășa în clasă, lăsa în urmă un parfum fin, ce i se potrivea de minune. Chiar și acum, când simt acel miros suav, îmi zboară gândul la dumneai. Era primul obiect la care îmi făceam tema, încercam mereu să lucrez în plus. Voiam cu orice preț să o impresionez, să-i fac pe plac! Nu venea niciodată cu catalogul, nu simțeam că eram evaluați, o făcea discret și când erai pregătit. Își rezerva mereu o oră pe săptămână să discutăm despre ce muzică ascultam, ce ne plăcea să facem. Pur și simplu, dumneai ne asculta de parcă ziceam cele mai interesante lucruri de pe pământ, iar noi, să îi facem pe plac, încropeam câteva propoziții în engleză cu vocabularul pe care îl aveam la momentul respectiv.

Știam de atunci ce vreau să fiu când voi crește mare. Făceam deseori simulări în sufragerie cu clase imaginare, unde bineînțeles eu eram profesoara. Celelalte obiecte parcă nici nu mai contau, le tratam cu un fals interes doar pentru a obține note bune sîși a-i mulșumi pe ai mei.

Traseul meu ca elevă a continuat la liceu și facultate cu profesori excelenți, bine pregătiți. Dar doar profesori, nu dascăli. Nu era nimeni ca doamna profesoară Aurora!

Dumneai a fost pentru mine definiția dascălului cu vocație și dăruire. A fi blând, empatic și apropiat de elevi pentru mine a dat rezultate, chiar cu unii dintre cei mai "dificili" elevi. "Dificili" pentru că nimeni nu-i ascultă, îi numește "obraznici" pentru că își exprimă opinia. Da, de multe ori ne deranjează reproșurile lor, dar dragi colegi, să nu uităm că nu suntem perfecți, că întotdeauna avem de învățat, de multe ori chiar elevii noștri ne pot oferi adevărate lecții de viață.

Important e să avem urechi să ascultăm, minte să înțelegem și inimă să dăruim mai departe!

CUM NE ADAPTĂM LA PREDAREA ONLINE?

Prof. înv. primar Borugă Maria
Şcoala Gimnazială Nr. 3 Rovinari

Perioada prin care trecem reprezintă pentru noi toți mai mult decât o provocare obișnuită – întregul nostru stil de viață este pus la îndoială pe o perioadă nedeterminată, veștile negative ne asaltează din toate părțile, izolarea ne afectează resursele pe diferite paliere. Ce se întâmplă cu elevii, cu școlile, cu sistemul de predare - învățare - evaluare în general?

Învățământul on-line deschide posibilitatea unei pregătiri structurate, coordonate și corect etapizate (vedem acum multitudinea de platforme și soft-uri educaționale on-line, care abundă media în această perioadă); reprezintă o formă de învățare la distanță, facilă, destinată celor care nu au posibilitatea de a accesa sistemul de învățământ clasic, tradiţional, ”față în față” sau adecvată unor contexte speciale, așa cum se întâmplă în perioada actuală de pandemie, când întregul sistem de învățământ, public și privat, indiferent de nivel sau ciclu curricular este închis. Acest mod de învățare este impus acum de perioada dramatică pe care o traversăm. Tot ceea ce înseamnă proces educațional de predare - învățare (și probabil, în curând de verificare și notare) a redevenit în atenția noastră sub titulatura de proces educațional la distanță. Cu toții ne-am mutat activitatea în mediul on-line, am făcut cunoștință și am ”îmblânzit” aplicații care facilitează învățarea la distanţă.

Sisteme educaționale din întreaga lume trec zilele acestea prin nevoia de a se reinventa, dată fiind situația în care milioane de elevi își petrec zilele în casele lor, la fel și profesorii lor. Ce putem face însă în aceste vremuri ca să continuăm să învățăm și actul educațional să se întâmple? Cum ne adaptăm la predarea on-line? Cum ne poate ajuta tehnologia acolo unde ea există și cum influențează aceasta procesul de învățare?

Metodele de predare aplicate în clasă au un puternic asupra calității educației. Practic, mult din calitatea actului învățării atârnă pe umerii dascălilor: **30% din succesul învățării depinde de comportamentul profesorului**. Așadar, la competențele pe care fiecare profesor le dezvoltă în relația cu elevii săi, iar această relație continuă să fie la fel de importantă și în mediul online.

Cercetând puțin pe această temă am descoperit mai multe studii care vorbesc atât despre avantajele cât și dezavantajele acestei opțiuni. E important să îi ținem în continuare aproape pe copii de învățare în această perioadă, astfel încât în momentul când revin la școală, readaptarea să fie mai ușoară. Datele arată

că după o perioadă lungă de timp (câteva săptămâni) petrecută doar în online motivația dispare și că e tot mai dificil să-i ții implicați pe copii. Dar nu este imposibil.

În situația în care suntem astăzi, statul asigură concediu unuia dintre părinți pentru a se putea ocupa de educația copiilor. Profesorii pot lucra cu aceștia în această perioadă pentru educația celor mici. Ei pot veni cu instrucțiuni clare în online, iar părinții pot dezvolta temele cu copiii în offline. În felul acesta se pot dezvolta relații între școală și familie, părinții pot înțelege mai ușor și pot empatiza mai mult cu efortul unui cadru didactic. Se dezvoltă, astfel, și relația profesor-părinte. Părinții pot explora împreună cu copiii diferite platforme, instrumente online și astfel învățarea se petrece și la adulți.

Adaptarea la predarea în online încurajează profesorii să colaboreze între ei, împărtășindu-și materialele și practicile pedagogice mult mai ușor, la distanțe foarte mari. Sunt profesori care au predat cursuri online și care sunt mai familiarizați cu unele metode, iar mulți dintre aceștia își doresc să împartă din cunoștințele lor cu cei care au nevoie de sprijin.

Mutarea cursurilor în online încurajează elevii să aibă mai multă autonomie în învățare, folosindu-și la maxim creativitatea. Totodată, mutarea temporară a procesului de învățare pe online, poate susține ritmul învățării și poate crește încrederea elevilor în capacitățile și resursele proprii pentru a fi autodidacți (de altfel, învățarea continuă pe tot parcursul vieții adulte este guvernată de capacitatea de a fi autodidact).

Confortul e crescut fiind într-un spațiu personal, atât poate pentru elev cât și pentru profesori. Nu mai există gălăgie, la nivel de management al clasei dinamica se schimbă iar părinții pot asigura cadrul potrivit pentru învățare. Copiii au mai mult timp de odihnă, nu trebuie să se mai trezească foarte de dimineață pentru a lua mijloace de transport în comun, se reduce din gradul de oboseală, părinții pot monitoriza mult mai îndeaproape stilul alimentar pe care îl adoptă copiii.

Învățarea există și în online, iar pentru școli, profesori, părinți și elevi înseamnă doar noi ferestre către educație.

Continuăm împreună, în mediul on-line, să oferim aceeași educație de înaltă calitate și să ne îndeplinim misiunea noastră în contextul în care școala ”față în față” este închisă. În astfel de circumstanțe (pandemia Coronavirus 19), angajamentele noastre sunt de a oferi un mijloc alternativ de educație sub forma unui plan de învățare la distanță, implicarea resurselor digitale în procesul educațional, care să corespundă nevoilor și particularităților grupului de elevi, este o adevărată provocare. Ne propunem să ținem o legătură cât mai apropiată cu elevii, astfel cât să trecem cu bine peste acest moment dificil. Credem că feedback-ul în timp util este esențial pentru învățarea elevilor; acest lucru este valabil mai ales în mediile de învățare on-line, atunci când elevii nu sunt în măsură să pună întrebări, așa ar fi în mod normal, în cadrul clasei..

Practica online de până acum ne-a oferit situații variate, în care strategiile didactice au devenit, cumva, mai flexibile, de aceea oferim colegilor noștri de breaslă (și nu numai!) câteva recomandări pentru acest tip de învățare la distanță, proprie acestei perioade:

→ Asigurarea unei comunicări clare, nuanțate, explicite și, în același timp, ferme în cazul în care elevii adresează întrebări și omiterea unui așa-zis ”dialog suprapus” astfel încât, într-un timp limitat elevii să poată oferi clarificări specifice obiectivelor de învățare, cerințe-sarcină;

→ Monitorizarea continuă și activă a e-mail-ului de către fiecare cadru didactic, a platformei utilizate, chiar a telefonului mobil în vederea asigurării unei comunicări eficiente, și optime, de suport, cu toți părinții elevilor implicați în acest proces de învățare;

→ Evitarea, cu excepția cazului în care sunt programate cu atenție și limitate, conversațiilor on-line îndelungi, fără eficiență didactică sau afectivă;

→ Evitarea solicitării imprimării (listării) tuturor fișelor de lucru individual recomandate (Toate activitățile ar putea să fie finalizate pe un dispozitiv sau încărcate ca imagine);

→ Asigurarea și respectarea sistematică a activităților de pregătire teoretică și metodică individuală (sau de grup) a cadrelor didactice pe tot parcursul perioadei în care unitățile școlare sunt închise.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR DĂRUIT

Brabete Ionela – Evelina, Profesor învățământ primar

Școala Gimnazială „Acad. Marin Voiculescu” Giurgiu

De cele mai multe ori, când vorbim de vizibilitate, aceasta se confundă cu popularitatea. O persoană vizibilă, este știută, cunoscută de o mulțime numeroasă de oameni. Prin deschiderea pe care o are, aceasta se identifică rapid într-un model pentru cei care o cunosc și o urmăresc. Modelele pot influența atât pozitiv, cât și negativ, atitudinea și comportamentele celor din jur.

Dar, când vorbim de profesori, vizibilitatea mai poate fi confundată cu popularitatea? Mai reprezintă profesorii modele pentru copii?

Vizibilitatea în domeniul învățământului poate fi privită din numeroase perspective: aceea a deschiderii către elevi, către părinți, către colegi, către comunitate.

Un profesor vizibil pentru un elev, este un profesor îndrăgit de către acesta, un profesor care reușește să fie aproape de el. Această categorie de profesori sunt cei care devin, fără a simți, modele pentru elevii lor sau persoane care îi provoacă să își depășească limitele și să accepte toate provocările care apar în parcursul educațional. Sunt persoanele învestite cu încrederea pe care o câștigă și care pot ajuta, dincolo de competențele academice și la formarea elevilor ca oameni.

Unui astfel de profesor i se dăruiește atât iubire din partea elevilor, cât și responsabilitatea de a fi un model pozitiv, demn de urmat, îndeplinindu-și cu responsabilitate profesia.

Școala online a reprezentat un concept care a adus cu sine vizibilitate profesorilor. Mediul online a creat un culoar fiecărui profesor și l-a aruncat, pregătit sufletește sau nu, să beneficieze de poate chiar mai multă vizibilitate decât și-ar fi dorit din partea părinților. Zi după zi, lecție după lecție, fiecare dascăl și-a dovedit măiestria, priceperea și puterea de adaptare de care a putut da dovadă. Iar părinții au apreciat.

Ședința cu părinții, printre puținele punți de legătura ale cadrelor didactice cu părinții până în acel moment, aducea în fața acestora frânturi, bucăți din actul educațional, rezumate. Acum, aceștia au putut să beneficieze de o deschidere completă către acesta, fiind cu adevărat parte a triunghiului de succes: profesor – elev – părinte.

Vizibilitatea unui cadru didactic față de colegi se construiește prin dorința acestuia de a fi parte a echipei instituției de învățământ în care lucrează, prin dorința de a îmbunătăți procesul educațional, prin împărtășirea de idei profesionale și prin disponibilitatea de a-i ajuta și sfătui și pe ceilalți.

Comunitatea locală este mediul în care vizibilitatea unui dascăl poate crește prin implicarea lui în activități comunitare, dar mai ales prin dedicarea cu care acesta își exercită profesia, prin dăruirea pe care

o arată elevilor săi, prin deschiderea și comunicare pe care o are cu părinții acestora, parte și ei din această comunitate. Rezultatele obținute pe parcursul anilor, reprezintă cea mai bună carte de vizită a unui profesor, care îl conduce pe acesta spre a fi vizibil în mediul în care trăiește.

Personal, aflându-mă la început de drum în această carieră, mi-am trasat anumite obiective pe care îmi doresc să le ating alături de fiecare elev. Orice adult trebuie să aibă o cultură generală, dar un om doar informat, fără capacitate de adaptare, fără abilități de comunicare, de empatie, de lucru în echipă, va fi un om singur și cu reale dificultăți de integrare. Astfel că, fiecare oră, fiecare lecție petrecută alături de elevii mei vreau să le lărgească acestora orizonturile cunoașterii, dar și să le aducă un plus în formarea lor ca oameni. Procesul de predare-învățare-evaluare se poate împleti, de-a lungul zilelor de școală, printre informații, cu valori și idei, comportamente și atitudini.

Iubirea de școală, de a învăța. Fericirea cu care aceștia vin în fiecare dimineață, bucuria pe care o trăiesc când se reîntorc în fiecare zi. Acestea nu trebuie să le lipsească. Un copil fericit, va asimila mai repede și mai ușor ceea ce îi prezinți, ceea ce îl ajuți să descopere. Va asocia cunoașterea cu bucuria și va rămâne mereu deschis, pozitiv în fața situațiilor de învățare pe parcursul întregii vieți.

Gândirea, exprimarea propriei opinii, a propriei personalități. Tânărul și adultul ce va răsări în viitorul fiecărui copil trebuie, bineînțeles, să aibă o bază serioasă de cunoștințe. Dar, cel mai important va rămâne modul în care acesta va ști și va fi obișnuit să le folosească. Un mediu deschis, în care școlarul, chiar și la vârste mici, este încurajat să își spună părerea, să facă alegeri și să le motiveze, să participe la discuții libere, îl va învăța să treacă prin filtrul propriei gândiri informațiile, să poată lucra în echipă, dar și să discearnă și să cearnă binele de rău.

Bunătatea, generozitatea, empatia. Copiii sunt buni. Auzim mereu acest lucru. Dacă avem grijă ca această bunătate a lor să nu dispară, ci să o cultivăm, să o îmbogățim cu recunoașterea emoțiilor proprii, dar și a emoțiilor celorlalți, cu gestionarea lor, aceștia vor crește și se vor transforma în oameni calzi, plăcuți, apreciați de cei din jurul lor pentru ceea ce sunt ei.

Vizibilitatea unui profesor poate fi tradusă și prin amprenta pe care aceștia și-o lasă asupra formării unui copil. Astfel că, dincolo de toate perspectivele care-i pot aduce profesorului vizibilitate de moment, ceea ce imprimă acesta, ceea ce sădește și crește în mintea și sufletul unui copil, devine vizibil în timp, peste ani, prin adultul și omul în care se transformă fiecare învățăcel care a poposit pentru o anumită perioadă în fața sa. În felul acesta, dăruirea profesorului este una dintre cele mai durabile influențe pe care fiecare om o primește în viață. Prin fiecare reușită e foștilor elevi, profesorul devine vizibil, este parte a ascensiunii acestuia, fiind omul care a reușit să așeze primele trepte, să construiască o bază solidă pe care elevul să se ridice.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof. Bucur Camelia

„Cititorii de stele se numesc astrologi. Cititorii în ochii elevilor poartă numele de profesori.”

(Anonim)

Sunt un profesor ca oricare alt profesor. Nu am nimic deosebit față de ceilalți colegi de breaslă.

De când mă știu mi-am dorit să devin profesoară, dar doar mai târziu, am decis că vreau să predau limba și literatura română, deși mă pregătisem pentru limba engleză.

Mulți m-au descurajat, dar nimic nu m-a făcut să dau înapoi. Ba chiar consideram că voi fi mai câștigată dacă aleg limba română, deoarece eu voi cunoaște și voi putea descifra tainele acestei limbi frumoase și inegalabile.

Debutul meu în cariera de dascăl a fost în 1986, în jud. Covasna, într-o localitate în care limba maternă este limba maghiară. Profesor de limba română la secția maghiară - îmi suna ciudat, necunoscut, înfricoșător! Eram total debusolată. Cum mă voi descurca? Cum ne vom înțelege?

Pentru mine a fost prima, poate și cea mai mare provocare, în tumultul vieții. Știam că trebuie să fac față acestei perioade –trei ani de stagiatură- , nu puteam să abandonez.

M-am trezit în fața unor copii frumoși, tandri, dornici să o cunoască pe „noua doamnă”. Nu pot uita niciodată privirea lor curioasă, nevinovată, întrebătoare …jucăușă.

Atunci am înțeles că menirea unui profesor este de a pătrunde în sufletul copilului, iar ochii reprezintă oglinda sufletului. Am învățat să citesc în ochii copiilor, să le înțeleg bucuriile, necazurile, frământările sufletești. Uneori cuvintele sunt de prisos. Ajunge doar o privire ca să poți merge mai departe. Nu pot spune că a fost ușor, dar nici imposibil. Nu am stat doar trei ani, ci zece. Am cunoscut oameni minunați care mi-au rămas pentru totdeauna în suflet.

Generații de copii au învățat limba română, valorile și tradițiile acestei nații.Ne-am respectat reciproc ,

Am fost profesor vizibil sau profesor invizibil? Sau ambele? Este imposibil să delimitez. A fi dascăl, pentru mine, înseamnă responsabilitate, empatie, dragoste de copii și de materia aleasă, dar și a fi un bun psiholog.

Cu mulți dintre foștii mei elevi țin și acum legătura. Le cunosc familiile, ne vizităm. Sunt prezentată copiilor acestora: Doamna care m-a învățat să vorbesc, să scriu și să citesc multe cărți în românește!

Ce simt?! Mulțumire, împăcare, recunoștință, dăruire, speranță! Un profesor vizibil sau un professor invizibil?! Sau ambele? Este imposibil să delimitez.

După această perioadă în 1997 m-am întors pe meleagurile natale, în Constanța, unde mi-am continuat activitatea profesională în mediul rural. De atunci sunt profesor la aceeași școală, în aceeași localitate Și am căpătat statutul de profesor navetist.

Altă provocare! Nu este ușor, dar nici imposibil!

M-am trezit în fața unor copii frumoși, tandri, dornici să o cunoască pe „noua doamnă”.

Un déjà vu! … privirea lor curioasă, nevinovată, întrebătoare… jucăușă.

Copiii sunt peste tot la fel. Au același suflet curat, aceeși privire care, parcă te îndeamnă să accepți provocarea de a citi în ochii lor o adevărată epopee.

Diferențe între generații există, dar acestea sunt date în mare parte de evoluția societății și mai ales a tehnologiei.

Sunt un profesor vizibil sau un professor invizibil? Sau ambele? Este imposibil să delimitez.

Predau o disciplină, dar, mai presus de toate formez caractere „Ajut, ascult, înțeleg...”

Sunt un profesor vizibil sau un profesor invizibil?

Mai presus de toate știu sigur că sunt UN CITITOR ÎN OCHII ELEVILOR!

PROFESORUL ZILELOR NOASTRE

Prof. Budău Liliana Victoria
Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Bacău

A fi profesor astăzi, într-o epocă de continuă tranziție, de susținere a ideii de reformă la reformă, este, fără îndoială, un act de curaj, dincolo de vocație, știință sau pasiune.

Nu cunosc să existe vreo formă de învățământ superior care să pregătească tineri pentru o viitoare carieră de profesori. Există, însă, un Departament de pregătire pedagogică în multe dintre facultățile de la noi. Un departament care propune o ofertă de studiu (opțională) celor care își spun că „dacă nu găsesc de lucru în domeniul pentru care se pregătesc, merg să predea”. Cu alte cuvinte, tot găsesc ceva de lucru. Și iată că școala devine uneori o ultimă soluție pentru cei care își vor asuma statutul de dascăl. Mai mult, imaginea lor va fi asociată cu cea a întregii bresle. La fel se întâmplă cu cei care își doresc să lucreze ca profesori „pentru că este un loc de muncă sigur”, „pentru că sunt multe vacanțe” etc. (vor constata, ulterior, că nu este așa). Adevărat, nu este o situație generalizată la nivelul întregului sistem de învățământ, dar există.

În egală măsură, putem distinge și o altă reprezentare a profesorului. Este vorba despre cel care crede în misiunea apostolică a profesiei sale. De aici, derivă apoi toate celelalte atribute ale lui: răbdare, conștientizarea necesității de continuă învățare, empatie, echilibru, rigoare (chiar cu sensul de exigență, uneori), dar și blândețe, toleranță, har, Și peste toate acestea, știință de carte. Acesta ar trebui să fie profesorul vizibil, majoritar în sistem. Cel a cărui muncă să fie apreciată, cel care ar trebui să se bucure de respectul societății, în general. Dar, pentru asta, cred că societatea, în ipostaza de judecător (cel care ar trebui să „vadă”), ar trebui să aibă și ea, la rândul ei, câteva calități de bază: valori autentice, cei șapte ani de-acasă, respect pentru Om, în general. Altfel spus, există o relație de interdependență între cel/cea care ar trebui *să vadă* și cel care ar trebui *să fie văzut.* O societate în care educația nu mai este înțeleasă ca absolută necesitate distruge statutul profesorului, așa cum îl știm, unii dintre noi, din anii copilăriei. De aceea, cred că, fie și într-un limbaj de lemn spus, vocația sau știința nu mai sunt suficiente profesorului de astăzi. Avem nevoie, în plus, de curaj. Pentru că, pentru a fi la un moment dat vizibili, purtăm zi de zi o bătălie cu părinți, elevi, media. Cu preconcepții, stereotipii care de-a lungul anilor scurși de la momentul-reper al Revoluției până astăzi, au distrus încrederea în sistemul din care facem parte.

Mai mult, cred că trebuie să ne asumăm o realitate. Munca noastră este greu vizibilă deoarece are nevoie de timp pentru a-și atinge scopul. Nu putem face minuni de pe o zi pe alta cu mințile și sufletele

celor care, așezați în bănci, ne privesc atât de diferit (în funcție de ceea ce aud acasă, la televizor). Există momente (cel mai adesea, chiar atunci când punem sub semnul îndoielii încrederea în misiunea noastră) în care un cuvânt de mulțumire, bucuria sinceră a unor foști elevi de a ne revedea, asumarea greșelilor pe care le-au făcut uneori, demonstrează că suntem vizibili. Că cineva vede efortul nostru. Cu cât vor fi mai mulți cei care vor înțelege importanța unui sistem de educație sănătos, cu atât șansa de întrerupere a acestui proces continuu de degradare morală/a valorilor este mai mare. Și, din nou, intervine rolul profesorului. El este cel care, chiar ispitit poate uneori de ideea efortului său sisific, poate schimba, cu răbdare, LUMEA.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL

Profesor Liliana Bulug

Colegiul Naţional Catolic „Sf. Iosif" Bacău

A fi profesor în vremurile noastre este o provocare, dar și o datorie. Suntem datori să creștem generații responsabile, capabile să facă față cerințelor societății, dar și aspirațiilor personale. Pedagogia ne învață că un profesor îndeplinește numeroase roluri în activitatea sa didactică: el este manager, prieten, evaluator, sfătuitor etc. Ce ne face însă vizibili pentru elevi?

Învățarea la distanță ne demonstrează că vizibilitatea depășește limitele fizicii. Profesorul intră în casa și în mintea elevilor chiar și de la sute de kilometri distanță. Dacă reușește să îi transmită un mesaj clar, eficient, util, atunci profesorul este vizibil. Dacă reușește să comunice cu elevul, să îl ajute să deslușească hățișurile științei prin intermediul unui calculator, el este cu siguranță vizibil. Invizibil rămâne cel care păstrează distanța chiar dacă se află la 1 m, 1 km sau 100 km depărtare de elev. Cel care nu reușește să fie cu elevii săi în orice condiții rămâne profesorul de care nimeni nu își va aminti vreodată.

Profesorul vizibil rămâne vizibil pentru totdeauna. Imaginea lui se întipărește pe retina celui care a simțit dragostea, pasiunea și ajutorul și supraviețuiește acolo o viață întreagă, dincolo de granițe, dincolo de ani, dincolo de vremuri. Ceea ce orice profesor ar trebui să își propună în zilele noastre este să își întipărească prezența în existența oricărui elev care îi trece prin mâini. Acesta este portretul dascălului ideal în opinia mea.

Profesorul vizibil trebuie să determine ca învățarea să fie intenționată, socială, emoțională, reprezentativă, să se întâmple în raport cu ceilalți, să declanșeze conexiuni emoționale. Profesorul vizibil trebuie să ofere elevilor putere asupra propriilor achiziții, putere în a-și exprima ideile, în a-și forma gândirea critică.

Profesorul vizibil trebuie să inducă elevilor dorința de a fi vizibili, de a fi priviți dincolo de construcția lor exterioară, de a fi implicați direct în deciziile de predare-învățare-evaluare, să conducă la o vizibilitate a învățării dincolo de clasă, de școală.

Pe fondul pandemiei generate de răspândirea visurului SARS COV 2 tehnologia și-a arătat supremația, iar profesorul a fost pus în fața unei mari povocări. Au fost utilizate platforme educaționale

capabile de a construi lecții programate. În primă fază profesorul este cel care a creat și crează lecțiile, dar asta se va întampla până într-o bună zi când algoritmii vor deveni capabili, să copieze tiparul și să creeze ei înșiși lecțiile. Profesorii, elevii și părinții au fost și sunt și vor fi expuși mediului online, oferind o dată în plus informații valoroase algoritmilor.

Când am auzit cu toții că vom începe cursurile online care a fost oare atitudinea noastră? Cum ne-am exprimat-o? O atitudine pozitivă, referitoare la vestea primită, s-a făcut vizibilă, a condus cu siguranță la rezultate bune, chiar foarte bune. Dacă atitudinea profesorilor, dar și a elevilor, a fost negativă și rezultatele obținute au fost pe măsură, nu au fost cele scontate.

Atitudinea constituie forța primară care determină succesul sau eșecul acțiunilor noastre. Unii „se înalță" având o atitudine pozitivă în timp ce alții „decad" din cauza unei perspective negative. Simplu fapt că atitudinea determină „înălțarea" altora, respectiv „căderea" altora constituie un motiv suficient de important ca să-i explorăm semnificațiile.

Pentru a înțelege specificitatea procesului de instruire online, pentru a-l putea organiza, conduce și controla este important înainte de toate să ne revizuim atitudinea. Atitudinea este cel mai bun prieten al nostru, sau cel mai aprig dușman, este purtătorul de cuvânt pentru prezentul nostru, este profetul viitorului nostru, rădacinile ei se află în interior dar fructele se văd în exterior.O atitudine negativă poate fi o boală incurabilă, poate avea un viitor întunecat.O atitudine pozitivă contribue la dezvoltarea noastră, orizontul de gândire ni se lărgește și astfel începe evoluția.

„Pământul s-a născut din clipe încrâncenate pentru a oferi vieții armonia necesară, însă omul a devenit cu bună știință ostaticul unui anotimp inventat de el. Planeta nu are nevoie de inteligență artificială, ci de fondul autentic al omului; pământului îi este dat să fie pământ după înfățișarea anotimpurilor care i-au fost date." (Camelia Opriță)

Bibliografie:

1. Yuval Noah Harari, *Sapiens scurtă istorie a omenirii*, Ed. Polirom, 2017
2. John C. Maxwell, *Atitudinea învingătorului*, Ed. Amaltea, 2002
3. Stefanie Stahl, *Vindecarea copilului interior*, Ed. Litera, 2019

PORTRET DE DASCĂL

Prof. Monica Bunaciu

Educatorul îndeplinește o profesie de o deosebită importanță, ceea ce asigură formarea și pregătirea tinerelor generații. Bazele capacității de a învăța pe tot parcursul vieții se formează în primii ani ai copilăriei.

Învățarea este un proces gradual, iar constituirea unor premise puternice în copilăria mică reprezintă o condiție prealabilă pentru dezvoltarea competențelor și pentru sccesul educațional de la nivelurile superioare.Putem spune că perioada preșcolară este debutul în lungul drum al cunoașterii, descoperiri, formării și integrării unui individ în viața socială.În acest moment intervin eu educatorul și îmi asum o sarcină măreață, aceea de a ,,crește''și ,,modela''ființa plăpândă, lujerul care calcă pentu prima data pe un tărâm necunoscut și poate niciodată uitat.

Cât de vizibilă sunt eu în acest moment? Este un răspuns aflat peste ani când primești vizite la grădiniță și ți se spune cu un glas la fel de plăpând ca prima data:,,Îmi amintesc cu drag de prima zi la grădiniță, atunci m-ați luat în brațe''. Încet, încet descopăr că am avut un rol, o influență covârșitoare în viața acestui copil și sunt mândră că am reușit, sunt mândră de tine, copil drag.

De multe ori, când ne strădui atât de mult, asteptăm aprecieri imediate și poate acestea nu apar în acel moment, nu sunt verbalizate, dar în sinea noastră suntem mulțumiți.Impactul asupra copiilor poate avea efecte imediate sau pot fi efecte cu bătaie lungă, vizibile mai apoi.Cei care ne confirme toate acestea de multe ori sunt părinții copiilor, colegele, directorul unității și comunitatea din care facem parte. Calitatea de parteneri în actul educțional în perioada preșcolară este esențială.Este un moment prielnic să fiu din nou vizibilă. Trebuie doar să am o motivație puternică, răbdare, toleranță și mult tact.

A creionat în câteva cuvinte esența vieții mele ca educatoare, mama și prietenă a tuturor copiilor mei.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL

Prof. Înv. Preşc. Buruleanu Sidonia Gianina
Grădinița Nr.224 București

M-am gândit foarte mult la această temă, pentru că nu este o temă la care să te poți inspira din cărți, din teorie, până când am citit un „îndemn" al D-lui Prof. Ovidiu Pânișoară, care spune așa „Acționează în așa fel ca până și umbra ta să spună o poveste și să lase, la rândul ei, umbre …".

Cred că despre acest lucru este vorba atunci când ne gândim la ce înseamnă să fii profesor vizibil.

Profesorul vizibil este acela care lasă urme în mintea, în sufletul copiilor cu care lucrează.

În ceea ce privește învățământul preșcolar, domeniu în care eu activez, este nevoie să fii profesor vizibil. Noi, educatoarele, întruchipăm multe din celelalte meserii – pentru copii trebuie să fim actori, pictori, muzicieni, sportivi, matematicieni, fizicieni, chiar și chimiști, dar și magicieni, și mai ales, mame. Cum ar fi să mergem la teatru și să urmărim o piesă, dar fără actori pe scenă pe care să-i privim, nu ar fi deloc atractiv.

Lucrăm cu suflete micuțe, trebuie să fim cât mai vizibili pentru ei, să ne vadă reacțiile, să le arătăm că pot avea încredere în noi, să fim lângă ei când au nevoie de noi, să îi ascultăm când doresc să ne spună ceva.

Din păcate, în învățământul preșcolar, rezultatele muncii noastre la clasă nu se observă prin rezultatele copiilor la diverse olimpiade sau la examene naționale, noi, profesorii ne facem vizibili prin apropierea față de copii, prin deprinderile, capacitățile, atitudinile pe cale reușim să le formăm copiilor pe perioada grădiniței. Noi punem baza, care trebuie să fie cât mai solidă, pentru a putea fi rezistentă în timp, le transmitem principii și valori importante, îi pregătim pentru urmatoarele etape din viața lor, le formăm și dezvoltăm limbajul.

Munca de profesor în învățământul preșcolar presupune o adevarată aventură, suntem creative, vesele, cu atitudine pozitivă, răbdatoare, calme și toate acestea cresc în momentul în care copiii te privesc zâmbind, când vin și te îmbrățisează spunându-ți: „Te iubesc, doamna!" și realizezi că, deși sunt mici, au multă dragoste de oferit. Atunci te poți considera PROFESOR VIZIBIL pentru copii.

UN GRĂDINAR PREZENT...

Butnaru Adriana

Grădinița „Surorile Providenței” Iași

„Oamenii au dat uitării adevărul acesta – zise vulpea. Tu însă nu trebuie să-l uiți. Devii răspunzător de-a pururi pentru ceea ce ai îmblânzit. Tu eşti răspunzător de floarea ta.”

(Saint-Exupéry, 2018, p. 71).

După cum spune autorul cărții *Micul Prinț*, fiecare este răspunzător de „ceea ce îmblânzește”. Toți cei care au primit darul de a avea în grijă un pui de om au primit, de fapt, o mare răspundere. Nu e ușor să îngrijești un pui de om. El este foarte firav, asemenea unei flori. Grădinarii, cei care au primit această misiune, trebuie să cunoască fiecare caracteristică în parte, pentru că fiecare floare este unică, trebuie să fie prezenți pentru a vedea când planta are nevoie de apă. De la cunoașterea acestor caracteristici, drumul va fi mai ușor de parcurs, întrucât grădinarii vor ști de ce, când și cât trebuie udată floarea. În acest sens, nu se poate vorbi despre un profesor invizibil, ci de un profesor care, atât în ochii părinților, cât și în ai copiilor devine unic, vizibil, devine un punct de reper pentru învățăcei.

Mulți profesori consideră că, dacă se ascund în spatele unei cortine, reușesc să-și practice meseria în liniște, însă, din contră, vizibilitatea unui profesor este dată de disponibilitatea sa de a fi gata să arate ceea ce știe să facă pentru că da, un profesor debordează în calități, în lucruri frumoase pe care știe să le facă. Profesorul este cel care dă curaj elevilor de a ieși din zona de confort, este cel care oferă un umăr de sprijin, este asemenea unei lumânări care se consumă pentru a oferi lumină celorlalte lumânări mai mici.

Așadar, cum putem spune că un profesor e invizibil? Un profesor este vizibil prin simpla, dar complicata lui creativitate; un profesor este vizibil prin dorința sa de pregăti generații care să se bucure pe deplin de clipele frumoase ale vieții. Un profesor vizibil este un dascăl care este neînfricat, care reușește să iasă la iveală.

Bibliografie:

- Saint-Exupéry, A. (2018). *Micul prinț*. București: Editura Cartex.

PORTRET DE DASCĂL

prof. Buzatu Ana-Maria,
Școala Gimnazială Nr.1, Todirești

Cel care conturează o idee clară despre ceea ce presupune meseria de dascăl este Ion Creangă. Acesta afirma: „Fie-vă dragi copiii, purtați-vă cu ei blând, învățați-i ce e de folos, fiți drepți și-ți vedea că nu-s sălbatici. Schimbați-le des ocupația, jucați-vă cu ei, căci între copii trebuie să fii și tu copil. Nu vă vărsați veninul amărăciunii voastre în sufletul copiilor, că-i păcat…" A fi dascăl este despre a avea vocație, despre a ști cum să modelezi frumos sufletul și mintea unui copil. Ion- Ovidiu Pânișoară sublinia în lucrarea sa, *Profesorul de succes,* „Căutați în dumneavoastră resursele necesare pentru a desfășura zilnic o activitate didactică performantă. Dacă nu le găsiți, poate că este timpul să vă găsiți vocația în altă profesie".

Literatura ne oferă numeroase exemple de dascăli care au reușit să câștige inimile și respectul celor pe care i-au ghidat în procesul educațional. Domnul Trandafir, din opera lui Mihail Sadoveanu impresionează prin atașamentul lui față de copii, atașament care, de altfel, este reciproc. Memorabilă este scena în care copiii își manifestă dorința de a-l urma, în cazul în care domnul Trandafir va fi mutat. Cezar Petrescu a publicat în anul 1933 un roman, în care a elogiat viața învățătorului său, Nicolae Apostol. Acesta i-a oferit impulsul de care avea nevoie pentru a-și pune în valoare talentul.

Așadar, fiecare copil se naște cu aripi, iar dascălul are menirea de a-l învăța să zboare, să se înalțe spre culmi înalte, spre succes. Pentru ca aripile să nu se frângă, asemenea aripilor lui Icar, profesorul trebuie să-i formeze valori și principii de viață solide care să-l ajute să depășească obstacolele, pe care viața i le va scoate în cale.

Atunci când un cadru didactic este întrebat cum arată elevul ideal, probabil ar enumera calități precum: responsabil, serios, implicat, creativ. Atributele enumerate nu ar trebui să lipsească nici în cazul persoanei resposabile cu educarea tinerilor. Este necesară dobândirea unui sistem complex de competențe, care să facă posibilă obținerea de plus valoare în activitatea sa de predare-învățare. Dascălul trebuie să fie întotdeauna conectat la ceea ce este nou în domeniul în care activează, trebuie să conștientizeze impactul pe care îl demersul său asupra celui pe care îl educă. A lucra cu elevii nu înseamnă doar înșiruirea unor informații, ci a-i învăța ce să facă cu acestea, stimularea dezvoltării intelectuale, prin structurarea sarcinilor de învățare, prin antrenarea lor în diverse situații de lucru.

Pentru a întregi tabloul competențelor fundamentale de care dispune un cadru didactic, pot fi adăugate și alte cerințe: un nivel cultural ridicat, stăpânirea noilor tehnologii pentru a crea ore antrenante,

capacitatea de a inova, mentalitate deschisă și disponibilitate de a observa și studia comparativ diferite sisteme și practici școlare din lume, toleranță.

Ion-Ovidiu Pânișoară este de părere că un cadru didactic cu viziune va căuta întotdeauna să ofere elevilor libertatea de a alege, de a-și spune opinia proprie. Astfel elevul este pregătit să devină o ființă umană independentă, încrezătoare în forțele proprii, adaptată societății în care trăiește.

De la postura corpului, gestică, ținuta decentă la capacitatea de a empatiza, de a personaliza relația cu fiecare elev, de a crea un ambient plăcut, fiecare detaliu contează în conturarea portretului unui dascăl care va marca, pozitiv sau negativ, evoluția unei ființe umane. Cel care îmbrățișează profesia de educator, trebuie să aibă capacitatea să se metamorfozeze.

Bibliografie:

1. Cristea S., *Pedagogie generală. Manegementul educației*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996
2. Glica L. (coord.), *Standarde profesionale pentru profesia didactică*, București: M.Ed.C.-Proiectul de reform a învățământului preuniversitar
3. Pânișoară, Ion-Ovidiu, *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*, Polirom, București, 2015

A FI SAU A NU FI... DASCĂL

Căpățână Simona

Liceul de Turism și Alimentație „Dumitru Moțoc”, Galați

Școala românească, la momentul actual, are multe lipsuri, iar acest lucru este vizibil la evaluările internaționale. Un alt rezultat al deficiențelor din sistemul educațional actual este abandonul școlar, România aflându-se, în anul 2016, pe locul trei in UE, după Spania și Malta la acest capitol.

Deși această situația presupune analiza tuturor factorilor implicați în procesul educativ, vom insista pe rolul profesorului și pe motivația acestui în perfecționarea actului educativ.

Pe de o parte, trebuie avut în vedere faptul că România finanțează cel mai puțin educația, comparativ cu celelalte țări europene. Acest lucru duce la o dotare precară a instituțiilor școale, dar și la salarii scăzute ale profesorilor. Un salariu scăzut face ca această profesie să nu aibă un grad ridicat de atractivitate, iar motivația pentru performanță, precum și gradul de implicare să fie scăzute.

Pe de altă parte, formarea profesorile este un alt aspect important. Se poate observa că există criterii scăzute de admitere pentru facultățile de profil, fapt ce poate conduce la scăderea calității formării. Atunci când vorbim despre formare, ne referim la formarea inițială, realizată în cadrul facultăților sau a liceelor pedagogice, dar și la formarea continuă. Aceasta se desfășoară pe tot parcursul carierei didactice și presupune concentrarea pe aspecte particulare.Multe dintre aceste formări vizează dezvoltarea competențelor digitale, însă această ofertă de învățare a unor metode noi de predare nu este susținută de o transformare a sistemului de învățământ preuniversitar, unde se pune accentul pe accumularea de cunoștințe și pe utilizarea inflexibilă a curriculumului.

Trebuie să recunoaștem că este mai confortabil pentru cadrele didactice să transmită informația, în timp ce elevul o receptează pasiv. Efortul este unul redus, întrucât nu trebuie să facă față întrebărilor, nu trebuie să gândească lecția, astfel încât elevul să rețină informația din timpul orei sau să participe activ, iar această neimplicare a elevului în actul educativ îi poate dă o senzație de putere. El deține informația, iar elevul trebuie să învețe ceea ce el a predat. Elevul nu trebuie să facă nimic altceva, decât să memoreze. În acest scenariu, profesorul este singurul care deține informația, este singurul care are drept de decizie, elevul fiind doar un instrument de memorare. Acest tip de profesor este unul captiv într-un sistem educațional învechit, care probabil are o capacitate scăzută de adaptare la nevoile noilor generații sau care are doar o motivație scăzută pentru schimbare.

Fiecare profesor de astăzi a fost format pentru un tip de elev care nu mai există. Schimbările sociale sunt rapide, elevii sunt diferiți față de cei de acum zece ani, iar profesorul trebuie să se adapteze la aceste

modificări. Deși nici formarea inițială, nu a pus accentul pe psihologia copilului sau pe managementul clasei de elevi, profesorul intrând în contact cu aceste informații doar prin intermediul cursurilor de formare, la care participă doar dacă este interesat, în acest moment este foarte important ca dascălul să îi înțelegă pe elevi. Acești elevi aparțin unei alte societăți, ei au preocupări, au nevoi și motivații diferite. În această perioadă în care elevii sunt tot mai prezenți în lumea virtuală, doar profesorii cu pasiune pot face performanță. În acest moment putem vorbi despre profesori vizibili și despre profesori invizibili.

Încă din cele mai vechi timpuri se știe că elevul este influențat în dezvoltarea lui nu doar de către părinți, ci și de către profesori. Fiind dată această situație, profesorul are un rol extrem de important în evoluția copilului, iar lipsa de motivație a acestuia devine un model pentru elevii săi.

Profesorul invizibil este cel care nu renunță la confortul său, cel care continuă să predea folosind metode depășite, este cel care nu recunoaște că informația poate fi găsită peste tot, important fiind modul în care este transmisă. Acesta este dascălul care este lipsit de motivație, care își face datoria fără a-i avea în prim plan pe elevii din fața lui, important fiind să respecte programa școlară și planificările calendaristice.

Profesorul vizibil este acela care este atent la nevoile elevilor, care înțelege că tot ceea ce a învățat trebuie modificat, care adaptează conținuturile de învățare și metodele de predare astfel încât să îi pregătească pe elevi pentru ceea ce va urma. În acest moment, profesorii îi pregătesc pe elevi pentru meserii care încă nu există și, din acest motiv, ei trebuie să pună accentul pe dezvoltarea gândirii, a imaginației, ei trebuie să îi învețe pe elevi să rezolve probleme, să ia decizii, să colaboreze, să comunice și, în același timp, să le insufle încredere, să îi încurajeze pentru a le crește stima de sine și încrederea în propria persoană.

Bibliografie:

Bădescu, Gabriel, Negru-Subțirică, Oana, Angi, Daniela, Ivan, Claudiu, ”*Profesor în România. Cine, de ce, în ce fel contribuie la educația elevilor în școlile românești?*”, Frierich Ebert Stiftung, București,2017.

EDUCAŢIA PENTRU TOŢI

prof. Carabă Valeria-Georgiana
Colegiul Tehnic „Mircea cel Bătrân”, Bucureşti

O civilizaţie nu se formează decât prin educaţie. Nu există alternativă la educaţie. Ca educaţia să fie eficientă în formarea unei societăţi civilizate, funcţionale, la ea trebuie să aibă acces cât mai mulţi din societatea respectivă, ideal, toţi. Există o veche zicală, care sună aşa: „cine are carte are parte”. Cred că puţini îşi pun problema că „a avea parte de carte” nu este benefic doar pentru persoane vizate, ci şi pentru toţi ceilalţi, căci, trăind într-o lume cu oameni instruiţi, te aştepţi ca derapajele sociale să fie mai puţine şi rata de independenţă financiară şi socială să fie maximă. Cu toate acestea, există o categorie de copii care, fără sprijinul celorlalţi, nu ar putea avea parte de carte. Aceştia sunt copiii integraţi astăzi în categoria elevilor cu „CES”. Şcoala este singura instituţie socială care poate reuşi să amelioreze calitatea vieţii şi să sporească posibilitatea ca respectivii copii să devină, după caz, independenţi sau, în orice caz, nu total dependenţi. Ca atare, şcoala are datoria de a asigura şanse egale tuturor elevilor, adică a asigura posibilităţi maxime de dezvoltare fiecăruia, în funcţie de aptitudinile şi interesele sale. Astăzi, educaţia incluzivă a devenit parte integrantă a educaţiei pentru toţi şi constituie răspunsul şcolii la nevoile ce decurg din diversitatea copiilor.

Ideea incluziunii elevilor cu CES în școlile de masă reprezintă cea mai bună soluţie pentru integrarea firească a acestor copii. Însă a face educația incluzivă în școala românească înseamnă a trece peste multe bariere, întrucât profesorii nu dețin informațiile necesare despre cadrul legal privitor la integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă: în şcoli nu există profesor itinerant, foarte puţine cadre didactice au urmat cursuri de pregătire pentru a lucra cu elevii cu CES, puţini dascăli cunosc ce le este permis şi ce nu, în cadrul curriculumului, pentru a trata aceşti copii diferenţiat. De asemenea, sunt puţine cadrele didactice care acceptă să lucreze diferenţiat şi la fel de puţini părinţi care înţeleg şi acceptă ajutorul specializat.

Consider că orele de limba și literatura română oferă prilejul dezvoltării copiilor cu cerințe educaționale speciale, numai dacă profesorul găsește strategiile eficiente de a lucra concomitent atât cu elevii capabili de performanță, cât şi cu cei care au nevoie de sprijin. Mai întâi, pentru aceşti elevi, programa şcolară trebuie adaptată. Majoritatea elevilor cu CES au dificultăți de scriere și de receptare a noțiunilor abstracte. În al doilea rând, trebuie să se recurgă adeseori la strategia jocului pentru a-i convinge să citească și să devină „producători” de texte. Jocul implică empatie, iar empatia este unul dintre beneficiile inteligenţei emoţionale. Nu poţi preda unui copil fără a-l înţelege. Iar copiii cu CES au nevoie

de o înţelegere sporită din partea celor care le predau. Conştientizarea din partea profesorului că el nu are o meserie, ci o misiune, ar putea duce la o mai uşoară înţelegere a fenomenului şi la o rapidă pliere pe situaţie. Dar el nu va reuşi singur, are nevoie, la rândul său, de îndrumători profesionişti. Nu e suficient să ajungi să stăpâneşti un limbaj de specialitate, acestor copii mai trebuie să le fie înţeles şi sufletul. O instruire psihopedagogică care să-i vizeze pe copiii cu CES ar trebui făcută pe scară largă profesorilor. Un prim pas bun a fost făcut. Cel puţin ştim şi vedem că locul firesc al copiilor cu CES este în şcolile de masă, alături de ceilalţi copii. Următorul pas este de a modela mentalitatea profesorilor să creadă şi să simtă cu adevărat că aşa este. În acest sens trebuie să existe conlucrare a factorilor de decizie din învăţământ şi profesori, şi nu doar directive din partea celor dintâi. Fără implicarea tuturor, „educaţia pentru toţi" rămâne o sintagmă frumoasă şi nimic mai mult.

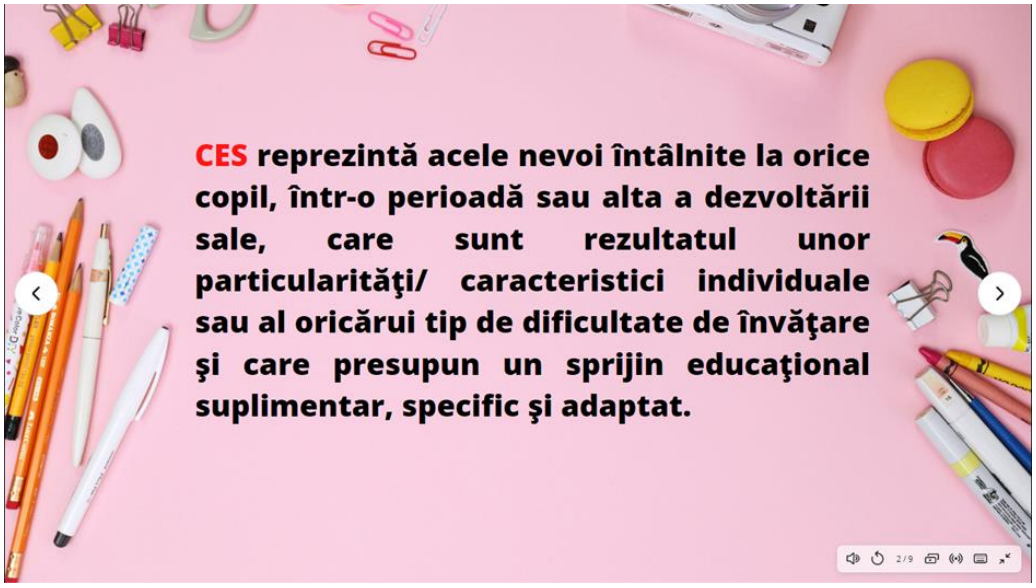

Imagine realizată în ***Canva*** de prof. Carabă Valeria-Georgiana:

https://www.canva.com/design/DAENmyStskg/share/preview?token=WRXCr85wgLH6LA2DZ5p7ug&role=EDITOR&utm_content=DAENmyStskg&utm_campaign=designshare&utm_medium=link&utm_source=sharebutton

VIZIBILITATEA PROFESORULUI „DE DUPĂ ECRAN”

Drd. Alexandru-Mihai Carţiş
Doctorand, Universitatea din Bucureşti,
Facultatea de Psihologie și Științele Educației

Internetul este unul dintre monumentele revoluționare ale umanității moderne și, de la acesta, totul a fost schimbat radical, fie că vorbim despre modul de gândire, fie că ne raportăm chiar la țesătura socială a relațiilor interumane și la mecanismele care construiesc aceste inter-relaționări. Cu o istorie timpurie, dar cu un impact imens asupra mersului social, internetul și extensiile acestuia în toate domeniile de activitate au avut un cuvânt greu de spus în schimbările pe care societatea prin complementaritatea ei le trăiește și le „suferă”. Ca extensie a acestui mecanism fundamental, social media sau media sociale, dacă ar fi să le traducem, sunt o realitate de facto a vieții noastre de zi cu zi.

Educația și locul ei sacerdotal în firmamentul existenței sociale, siajul acesteia în evoluția firească a umanității și croiala pe care noblețea ei o oferă atât imaginarului, cât și imanentului, fac din demersul structural al construcțiilor educaționale un punct crucial al tuturor direcțiilor de gândire socială și plănuire științifică. Omul de astăzi, mai conectat ca niciodată cu cel de lângă el dar, adeseori, mai departe ca niciodată de cel de lângă el, modelează propriile finalități ale actelor sociale și de dezvoltare pe care le propune societății și, concomitent, societatea le propune individului.

Contextul pandemic și post-pandemic ne plasează într-un ambient educațional mult diferit de spațiul în care ne plasam confortabil, ne scoate din uzanțe și ne pune la încercare, iar online-ul și mediile sociale virtuale joacă un rol crucial în tot acest angrenaj structural. Competențele digitale ale cadrelor didactice sunt din nou interogate, de data aceasta nu de proba de foc a dosarelor cu certificate peste certificate sau de vreun inspector la clasă, ci chiar de elevi, de părinți, de întreaga comunitate. Profesorii devin punctul de maximă convergență în care atâtea destine multiple se îngemănează. Dar, oare, am învățat ceva din asta? Am învățat oare, după tot acest traseu de foc, că trebuie să reabilităm profesorii? Oscilând între offline și online, între competențe și device-uri, între dorință și neputință, profesorii se aseamănă parcă unor luptători fără general, unor eroi fără rege. Dar, cine să îi conducă, ar spune un poet... Cu toate acestea, cred că vizibilitatea profesorului „de după ecran” trebuie să fie restabilită și, mai mult, imaginea „domnului învățător” (utilizat aici generic pentru nobila vocație dăscălească) trebuie repusă pe piedestalul făuritorilor de istorie și destin.

Școala viitorului nu mai face parte din viitor, iar unele dintre scenariile pe care OECD-ul[3] ni le propune ca imersiuni în viitorul educației par mai reale ca nicicând. Ce facem în acest context? Cred că nimic nu este prea mult să nu îl putem gestiona și nimic nu este prea departe pentru a nu îl putea anticipa. Dar, ceea ce cred cu tărie este că, dincolo de aceasta, profesorul „de după ecran" trebuie să fie vizibil. Am fi tentați să afirmăm că paradigma educației „prin ecran" apune odată cu eliminarea crizei sanitare, însă infuzia tehnologică în educație și procesul accelerat de adoptare au creat premisele unui parcurs cu sens unic. Cine consideră că educația post-pandemie va fi la fel ca cea de dinainte de pandemie se înșală, iar cei care nu vor rezona cu firescul unor noi viziuni educaționale vor avea de pierdut. Cred că imaginea profesorului „de după ecran" nu se șterge odată cu virusul, ci ea rămâne ca un dat al noilor perspective educaționale.

Cu toate că afirmațiile de mai sus pot să mă încadreze în tagma unor vizionari incurabili, putem demonstra că există multiple valențe pragmatice și, de ce nu, neprietenoase pentru nevoile educaționale post-Covid. Există marele risc și, din păcate, am demonstrat de multe ori că avem îndemânarea necesară pentru a face acest lucru, să tratăm nevoile educației post-pandemice în același mod în care tratăm, tipic autohton, problemele medicale: tratând efectele, nu cauzele. Ori, avem mereu de ales între meniul zilnic de antinevralgice sau cercetarea efectelor și tratarea acestora.

În timp ce lumea întreagă comportă un spectaculos proces de mutație (de la distance learning la online learning, hybrid learning și, în final, connected education), este imperios necesar să verificăm amplasarea educației din spațiul autohton pe această axă de progres. Dar, atenție, în mod just și transparent. Instrumentele de falsă politică educațională, cum sunt strategiile de digitalizare frumos marketizate, dar cu mult prea puține efecte în teren, lipsite de expertiză de specialitate și de argumentare științifică, nu conduc spre progres. Avem aici marele privilegiu că numeroase nume de prestigiu meritat (sic!) ale educației sunt în România. Tot ce trebuie să facem este să ne împropriem puțin smerenie și cumințenie și să apelăm la aceștia. Dar, cred că aici mai avem încă năravuri vechi care dispar greu.

Educația conectată aduce un mare factor de frică pentru mulți actori de pe scena educațională românească: transparența reală, clară și evaluabilă. Profesorul „de după ecran" devine un fel de „centrum mundi" pentru fiecare licăr de speranță. Viitorul este al educației și al cunoașterii doar în măsura în care ne putem asuma un viitor al cunoașterii, iar pentru aceasta avem nevoie de multă responsabilitate și mult profesionalism, în special din partea facilitatorilor acestui viitor: factori de decizie, cadre didactice, părinți și societate. Oare suntem pregătiți pentru o astfel de vizibilitate?

[3] https://www.oecd.org/education/back-to-the-future-s-of-education-178ef527-en.htm

PROFESOR VIZIBIL/ PROFESOR INVIZIBIL?

Prof. Catana Violeta

Grăd. Nr.2 Maglavit

Care ar putea fi acela?

În ziua de azi, puțini părinți sunt cei ce văd munca profesorului, la adevărata ei valoare, căci părinții sunt cei ce participă, în mare măsură, la etichetarea profesorului.

Părinții elevilor dintr-o clasă sunt mulți, însă când nivelul de pregătire al acestora este scăzut, ce așteptări poți avea? Cine poate clasifica un „bun" profesor sau unui profesor „altfel"?

Când vârsta părinților este mai înaintată, clar, este vizibil profesorul care știe să se impună printr-un caracter „mai" agresiv, specific perioadei comuniste, când totul se făcea cu frica! Când nivelul de trai al familiilor copiilor din clasă este scăzut, clar, vizibil este profesorul care nu solicită o implicare financiară prea mare a acestora în procesul educativ, gen auxiliare, rechizite și alte consumabile.

Își spunea cineva, cândva, părerea: „În România, în unele școli de la țară, se muncește, poate, mult mai mult pentru elevi, procesul educativ este mai amplu făcut cu materiale adunate cu trudă, copiii având tainele vieții naturale, deși noțiunile ce trebuie predate sunt aceleași pentru toate zonele, în același curriculum, dar profesorii în cauză nu au cui să își „vândă munca" și nici nu știu cum să o facă, precum celor de la oraș, care sunt la curent cu noutățile științei. Oricând, un profesor din rural, poate oferi o lecție, în toate domeniile, unui cadru didactic de la oraș, doar cu problemele pe care le întâmpină în fiecare zi! „Un părinte familiarizat cu ofertele citadine, ar putea vedea acest punct de vedere exact invers.

Un alt criteriu al definirii vizibilității omului de la catedră, l-ar constitui vârsta acestuia.

Oricare ar fi colectivul de elevi, vârsta profesorului de la catedră îl situează pe o scară valorică mai mare, cu cât acesta este mai tânăr. Cu toată experiența acumulată de-a lungul timpului, deschiderea spre nou a tinerilor îi fac să fie mai vizibil, în fața copiilor din bănci.

Deși deține informații suficiente necesare specializării sale, nu acela este profesorul vizibil , în fața elevilor săi. Vizibil este cel care are un așa tact pedagogic încât să reușească să convingă elevul să intre cu drag la orele sale, fără teamă, fără stres, nu cel ce promovează toate examenele „din dăscălie" cu note maxime, fără a ști să împărtășească și celorlalți din cunoștințele sale, este cel ce știe cum „să învețe elevul să învețe pentru toată viața", nu cel ce forțează copilul să învețe ceea ce vor uita curând!

Vizibil este, în timp, profesorul de care elevul își amintește cu plăcere, peste ani, profesorul ale căror sfaturi l-au însoțit în viață, profesorul care l-a făcut pe elev să îi aplice învățăturile în meseria pe care urmează să o practice cu drag, o viață!

Vizibili ne dorim cu toții să fim, dar, oare, câți vom reuși?

PORTRET DE DASCĂL – CREATIVITATEA

Catrangiu Andrei, Clasa a VIII-a
Şcoala Gimnazială Nr. 1 Jegălia
Îndrumător Cristina Dumitru

Creativitatea este o structură caracteristică psihicului, ce face posibilă realizarea unor producţii şi opere noi. Ea se relevă şi se defineşte ca o însuşire deosebit de complexă a întregii personalităţi, care implică componente intelectuale, afective, voluntare şi caracteriale. Creativitatea este o capacitate complexă şi fundamentală a personalităţii, care sprijinindu-se pe date sau produse anterioare, în îmbinarea cu investigaţii şi date noi, produce ceva nou, original, de valoarea şi eficienţă ştiinţifică şi social-utilă,

Creativitatea este un proces complex, care angajează întreaga personalitate a elevului, ce urmează a fi dezvoltată pe diferite căi, atât în procesul de învăţământ cât şi în cadrul activităţilor extraşcolare.

Creativitatea în procesul didactic ajută elevul să îşi dezvolte propria-i capacitate de critică, de creaţie, ca parte esenţială a modului de a gândi şi a personalităţii sale. Prin educaţie, profesorul nu trebuie să îşi asume rolul de paznic al elevului, ci de mentor, care cultivă şi provoacă la dezvoltare potenţialul elevilor săi; în aceasta constă creativitatea în procesul didactic. Ea presupune două variabile: stimularea acesteia la elevi şi formarea, aplicarea unor metode creative şi atractive în predare. Astfel, stimulând creativitatea elevilor, se stimulează dezvoltarea gândirii lor ca sursă de satisfacţie şi autorealizare.

Într-o accepțiune foarte largă creativitatea constituie un fenomen general uman, forma cea mai înalta a activității omenești. Elementele esențiale prin care se poate constata existența creativității sunt: noutatea și originalitatea, flexibilitatea, fluența, sensibilitatea senzorială, ingeniozitatea, expresivitatea. Creativitatea nu se poate cultiva decât într-o atmosferă de antrenare liberă a elevilor în căutări, schimb de idei, verificări. Elevii trebuie să se manifeste liber, fără teama de a greși, de a li se face imediat aprecierea critică. În felul acesta se poate cultiva îndrăzneala, independenţa, originalitatea. Profesorului îi revine sarcina de a organiza activitatea de gândire a copilului în mod judicios şi corespunzător forţelor sale, de a-l face să aibă încredere în el Foarte importantă este atitudinea profesorului, relaţia sa cu elevii. Atitudinea autoritară poate crea blocaje afective ale elevilor. Este de preferat o atmosferă democratică, destinsă, prietenoasă.

Profesorul trebuie să fie apropiat de elevi, îngăduitor (în limite rezonabile), să încurajeze imaginaţia. Categoria de activităţi care oferă terenul cel mai extins pentru cultivarea creativităţii îl constituie activităţile în care se lasă elevilor independenţă deplină Progresul creativităţii se realizează şi

prin metode şi procedee specifice, de care beneficiază procesul instructiv-educativ: metodele active cum ar fi învăţarea prin descoperire, descoperirea dirijată.

De asemenea, un rol important îl au metodele moderne de predare-învăţare, centrate pe elev. În concluzie, pentru educarea spiritului creativ în şcoală este necesară schimbarea modului de gândire tradiţional, a stilului de lucru în clasă, a atitudinii faţă de elevi.

Bibliografie:

1. Gârboveanu Maria – „Stimularea creativităţii elevilor în procesul de învăţământ‖, Bucureşti, EDP, 1981;
2. Stoica Ana - „Creativitatea elevilor„ Editura didactică și pedgogică București, 1983
3. Tereza Amabile- „Creativitatea ca mod de viata‖; Bucureşti, Editura Tehnica ,1997

ACTIVITATEA DIDACTICĂ ÎN MEDIUL ONLINE – PROFESOR VIZIBIL SAU INVIZIBIL?

Prof. Cristiana Cauacean Rosi

Începând cu anul 2020 și debutul pandemiei Covid 19, activitatea didactică s-a mutat în mediul online, aducând cu sine o serie de provocări la care fiecare cadru didactic a fost nevoit să găsească soluții. Pentru a desfășura activitatea didactică în mediul online, pe lângă pregătirea de bază primită în cadrul specializărilor realizate, a fost nevoie de o cercetare amănunțită în ceea ce privește resursele educaționale deschise, soft-urile educaționale și terapeutice, menite să favorizeze învățarea online.

Alegerea metodelor de predare nu se face la întâmplare ci în funcție de o serie de factori obiectivi cum sunt: specificul disciplinei, legile pedagogiei cât și de factorii subiectivi (personalitatea cadrului didactic, psihologia elevului, nevoile elevilor). Sistemul de Tokeni este una dintre metodele utilizate în cadrul activităților didactice cu elevii care au cerințe educative speciale, metodă care poate ajuta la apariția și consolidarea comportamentelor dorite. Metoda Premack sau metoda bunicuței – întâi citești, apoi te poți juca 20 de minute, este o metodă prietenoasă pe care o putem utiliza cu toți elevii atât în cadrul activităților online cât și la clasă.

Tehnologia digitală a facilitat continuarea unor activități didactice la distanță, în perioada suspendării cursurilor, însă o parte din activitatea didactică uzuală (față-în-față) nu se poate face la distanță, având astfel un impact negativ asupra învățării temeinice.

Pentru a susține activități de învățare la distanță, se pot folosi mai multe mijloace specifice:

- apeluri telefonice/ SMS/ canal de comunicare cu elevii;
- aplicații simple/ cunoscute deja, pentru comunicare sincronă de grup, precum Whatsapp, Facebook messenger etc.; platforma google classroom pentru lectii sincron;
- utilizarea resurselor educaționale deschise și conținutului digital, cum ar fi site-uri cu informații și ilustrații, biblioteci online, soft-uri educațional, muzee virtuale;
- software de învățare și terapie (cu adaptări pentru diferite categorii de dizabilități). Software-ul de învățare și terapie se alege în funcție de elev și de nevoile acestuia si reprezintă o metodă alternativă de a introduce noțiuni și competențe noi.

1. Cum comunicăm cu elevii în timpul activităților online?

La elevii cu dizabilități predare online se poate doar dacă există un suport pregătit, pe care copiii să poată interacționa, având de cele mai multe ori nevoie și de suportul părinților. Pentru realizarea

activităților online, un pas important a fost crearea grupurilor de facebook și what's up, introducerea întregului grup de părinți, introducerea pe platforma Google classroom a conturilor elevilor, stabilirea modalităților de comunicare cu părinții, stabilind împreună CÂND, CUM și CE lucrăm. Realizarea unui orar de comun acord cu părinții elevilor și celelalte cadre didactice care predau la clasă și terapeuți.

2. Cum adaptăm conținutul pentru învățarea la distanță?

Comunicarea temelor de studiu a săptămânii în curs, sugestiile de activități, de experimente și materialele necesare temei de studiu, a constituit unul dintre pașii de proiectare a activității didactice. Activitățile propuse de cadrele didactice au fost însoțite de explicații detaliate, folosindu-se imagini sugestive preluate de pe site-uri educaționale și adaptate tematicilor abordate. Conținuturile au fost completate cu filmulețe, prezentări PowerPoint, filmulețe și înregistrări.

Crearea resurselor educaționale deschise. Etape:

- Etapa 1 – profesorul pregătește conținutul de învățare în word
- Etapa 2 – profesorul verifică accesibilitatea acestuia inclusiv pentru elevii cu dizabilități
- Etapa 3 – profesorul adaugă cuvinte cheie; acestea trebuie legate de conținutul de predare și utilizate apoi de motoarele de căutare a RED
- Etapa 4 – atribuirea unei licențe deschise pentru RED
- Etapa 5 – publicarea și promovarea pe site-uri/rețele de socializare a RED-urilor.

Calculatorul face parte în această perioadă plină de schimbări din viaţa de zi cu zi, acasă şi la şcoală. Realizarea resurselor educaționale deschise și a materialelor didactice suport pentru învățarea online fac procesul educațional vizibil, susțin elevii în învățarea și consolidarea noilor cunoștințe și mențin legătura între cadrul didactic – elevi – părinți.

Bibliografie:

1. Brut, Mihaela, *Instrumente pentru e-learning*, Editura Polirom, Iași, 2006.
2. Cerghit, Ioan, *Sisteme de instruire alternative și complementare*, Editura Aramis, București, 2002.
3. Recomandările privind resursele educaționale deschise (RED), UNESCO, 2019
4. https://elearning.upt.ro/wp-content/uploads/2020/07/Ghid-OER-UNESCO-Romania.pdf

IMPLEMENTAREA METODELOR INTERACTIVE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Profesor Cenuşe Elena Ramona
Şcoala Gimnazială Novaci, Judeţul Gorj

Motto:*„Acum acceptăm faptul că a învăța este un proces ce durează întreaga viața, un proces ce ne menține în fața schimbării. Cea mai presantă obligație pe care noi o avem este să educăm oamenii cum să învețe*." (Peter Drucker)

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței dintre predare, învățare si evaluare, cu o finalitate bine conturată –aceea de transpunere în practică a idealului educațional,urmărind dezvoltarea integral-vocațională a personalității.

Calea principală prin care se realizează acest aspect este perfecționarea tehnologiei, respectiv a formelor, metodelor și mijloacelor prin care se ajunge la rezultatul scontat.

Tehnologia didactică include într-un tot unitar toate componentele procesului de învățământ, insistând asupra interdependenței dintre conținut și toate celelalte aspecte, cum ar fi: organizarea, relațiile profesor-elevi, metodele, procedeele folosite etc. Un loc important în cadrul tehnologiei didactice îl ocupă strategiile didactice.

Prin strategie didactică înțelegem un ansamblu de metode și de procedee prin care se realizează conlucrarea dintre profesori și elevi în vederea predării, învățării, dar și a evaluării unui volum de informații, a formării unor priceperi și a unor deprinderi, a dezvoltării personalității umane.Pentru definirea metodei ținem seama de faptul că termenul provine din cuvântul grec „methodes", care înseamnă „cale". Metoda de învățământ este un demers tipic, folosit în procesul de învățământ atât de către profesor cât și de către educat în scopul educării acestuia din urmă, demers care are ca principale determinări, pe de o parte orientarea spre sporirea cunoașterii și perfecționarea capacităților de cunoaștere, și pe de altă parte, relativa reglementare cu privire la etapele de parcurs, mijloacele strict necesare, limitele de eficiență.

Învățământul modern pune un accent deosebit pe metodele interactive. Acestea presupun ca instruirea să se facă activ, elevii devenind astfel coparticipanți la propria lor instruire și la educație.

Prin folosirea metodelor interactive în demersul didactic sunt satisfăcute următoarele cerințe psihopedagogice ale activizării:

➢pregătirea psihologică pentru învățare;

➢prevenirea și reducerea influențelor negative ale diferitelor surse perturbatorii;

➢asigurarea repertoriilor congruente;

➢asigurarea unui limbaj comun între educator și educat;

➢utilizarea unor modalități eficiente de activizare.

Prin folosirea metodelor interactive este stimulată învățarea și dezvoltarea personală,favorizând schimbul de idei, de experiențe și de cunoștințe, asigură o participare activă, promovează interacțiunea, conducând la o învățare activă cu rezultate evidente, contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, are un caracter activ-participativ, o reală valoare activ-formativă asupra personalității elevilor.Pentru utilizarea eficientă a acestor metode, în practica didactică, este necesară cunoașterea teoretică, o minimă experiență în utilizarea acestora și integrarea corespunzătoare în proiectul didactic, în interrelație cu metodele tradiționale.

Acest mod de predare transformă elevul într-un actor, participant activ în procesul învățării, pregătit să-și însușească cunoștințele prin efort propriu,urmărind o angajare optimă a gândirii, mobilizându-l în raport cu sarcinile de învățare date. Se identifică cu situația de învățare în care este antrenat, fiind parte activă a propriei transformări și formări, generată de cunoaștere.

Practica didactică bazată pe metode interactive presupune:

➢interacțiuni verbale și socio-afective nemijlocite între elevi, grație cărora se dezvoltă competențe intelectuale și sociale transferabile în diferite contexte formale sau informale;

➢atitudine deschisă, activă,bazată pe inițiativă personală;

➢o învățare în colaborare cu ceilalți colegi;

➢angajarea intensă a elevilor în realizarea sarcinilor (chiar dacă în cazul unora dintre ei nu se produce la primele experiențe de acest gen);

➢responsabilitatea colectivă și individuală;

➢valorizarea schimburilor intelectuale și verbale, mizând pe o logică a învățării care ține cont de opiniile elevilor.

Demersurile didactice de acest tip conduc spre un progres cognitiv centrat pe descoperirea celuilalt, a unei participări active și interactive, la reflecție comună în cadrul comunicării educaționale din care face parte.Specific metodelor interactive este faptul că ele promovează interacțiunea dintre mințile participanților, dintre personalitățile lor, ducând la o învățare mai activă și cu rezultate evidente.

Metodele interactive:

➢creează deprinderi;

➢facilitează învățarea în ritm propriu;

➢stimulează cooperarea, nu competiția;

➢sunt atractive;

➢pot fi abordate din punct de vedere al diferitelor stiluri de învățare.

Ofer spre exemplificare una dintre cele mai cunoscute metode interactive :

Metoda proiectului.

Metoda proiectului este o metodă de predare-învățare activ-participativă care promovează dezvoltarea capacităților dinamice, dezvoltarea aptitudinilor elevilor, dar și o metodă de evaluare.Proiectul este o activitate personalizată, elevii putând decide nu numai asupra conținutului, dar și asupra formei de prezentare.

Caracteristici:

➢se desfășoară pe o perioadă de timp de câteva zile sau câteva săptămâni;

➢începe în clasă prin precizarea temei, definirea și înțelegerea sarcinilor de lucru;

➢continuă în clasă și acasă și se încheie în clasă prin prezentarea unui raport despre rezultatul obținut și expunerea produsului realizat;

➢poate lua forma unei sarcini de lucru individuale sau de grup;

➢trebuie organizat riguros în etape, ca orice muncă de cercetare;

➢facilitează transferul de cunoștințe prin conexiuni interdisciplinare.

Avantajele folosirii proiectului ca metodă interactivă de predare –învățare –evaluare:

➢Valorizează experiența cotidiană, informațiile și interesele elevilor;

➢Oferă posibilitatea fiecărui elev de a se manifesta în domeniile în care capacitățile sale sunt cele mai evidente;

➢Oferă oportunități pentru realizarea unei cooperări educaționale între principalii actori ai educației: elev + elev, elev –profesor, profesor –elev –părinte;

➢Stimulează acumularea de cunoștințe, dezvoltă capacitățile și abilitățile de comunicare,de colaborare și de ajutor, determinând învățarea activă.

Trebuie, însă, să avem mare grijă, când, cum și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. Nu orice metodă poate fi aplicată în cadrul oricărei categorii de activitate sau la orice nivel de vârstă. În alegerea metodelor pe care le vom aplica, trebuie să ținem cont de tema tratată, de tipul ei (de predare, învățare, evaluare) și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor.De aceea, este necesar

un studiu profund al acestor metode, o analiză amănunțită, creativitate, responsabilitate didactică și capacitate de adaptare și de aplicare.

Bibliografie:

1. Boncu, Ștefan –„Psihosociologie școlară”,Editura Polirom, București, 2013;
2. Nicola, Ioan –„Tratat de pedagogie școlară”,Editura Aramis, București, 2003;
3. Mîndru, Elena –„Strategii didactice interactive”,Editura Didactica Publishing House,București, 2010.

PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC, FACTOR AL ÎNVĂȚĂRII VIZIBILE

Prof.dr. Chiac Teodora Valentina,

Școala Superioară Comercială „Nicolae Kretzulescu”, București

Personalitatea profesorului este considerată drept una dintre cele mai complexe structuri psihologice, întrucât se întemeiază pe un ansamblu de trăsături interne, valori personale, motive, reprezentări și se dezvoltă într-un context socio-cultural și instituțional specific prin interacțiune cu ceilalți.

Studiile de specialitate au evidențiat legătura dintre anumite structuri psihocomportamentale ale profesorului și structurile motivaționale vizibile la elevi, subliniind legătura dintre trăsăturile de personalitate ale profesorului și eficiența actului didactic.

Pentru a stabili rolurile îndeplinite de cadrul didactic trebuie ca școala să fie interpretată ca spațiu al interacțiunii sociale. Atât școala, cât și microsistemul ei, clasa de elevi, reprezintă un sisteme sociale a căror activitate se supune legilor și principiilor interacțiunii umane.

S-a constatat în ultima perioadă o redefinire a rolurilor profesorului ca urmare a dinamicii status–rol produsă de cerințele societății în contextul declinului numeric, dar și calitativ al personalului didactic.

Modul de comportare al profesorului este determinat atât de rol, cât și de caracteristicile de personalitate. Psihopedagogii au diferențiat trei stiluri comportamentale:

a. stilul normativ, centrat pe sarcină, pe obținerea performanței în îndeplinirea scopurilor instituționale;

b. stilul personal, în care abordarea problemelor specifice rolului este determinată de caracteristicile personale;

c. stilul tranzacțional, care combină optim primele două stiluri.

Pentru a-și îndeplini cu succes rolurile, profesorul trebuie să implice întregul său ansamblu structural- funcțional de atitudini, aptitudini, competențe, capacități și să lucreze la formarea și dezvoltarea sa personală și profesională.

Pentru a înțelege elevul, pentru a-l instrui și a- l educa adecvat, profesorul trebuie să cunoască motivele care contribuie la determinarea conduitei și a reușitei elevului în activitatea de învățare.

Dintre sarcinile cele mai dificile ale profesorului, controlul și dirijarea sistemului motivațional specific activităților de învățare necesită utilizarea întregului arsenal pedagogic. Stimularea motivației elevului se subordonează harului pedagogic al profesorului. Acest proces trebuie să debuteze cu analiza

și autoevaluarea motivației profesorului și a modului în care acesta își desfășoară activitățile de predare-învățare- evaluare.

Nivelul competenței profesorului, gradul lui de implicare în activitatea didactică, entuziasmul și pasiunea pentru meserie influențează dinamica motivațională a elevilor în mod profund. Lipsa de motivație a profesorului este la fel de gravă ca și incompetența sa.

În scopul motivării elevului, profesorul trebuie să realizeze un profil motivațional al acestuia, prin evaluarea intereselor, afinității pentru anumite discipline, a perspectivelor de viitor conturate, a valorii acordate învățării. În urma stabilirii acestui profil, se pot utiliza strategii diferențiate de instruire pentru elevi. Cea mai dificilă situație este cea în care elevul nu valorizează activitatea de învățare, ca efect al mediului familial sau chiar al societății.

Întreaga competență pedagogică trebuie canalizată spre îmbunătățirea opiniei elevului cu privire la propria competență. Acest rezultat se poate obține prin reușita repetată într-o acțiune pe care nu o putea îndeplini. Încrederea în sine dobândită crește motivația elevului de a se angaja într-o activitate și de a persevera în scopul ameliorării performanțelor. Profesorul susține acest demers prin propunerea unor activități nici prea facile, nici prea dificile și prin oferirea unui feed-back permanent elevilor, cu privire la efortul depus și al aptitudinilor și capacităților fiecăruia dintre ei.

Studiile de specialitate au pus în evidenţă faptul că există o relaţie de determinism între buna gestionare a clasei de elevi şi calitatea relaţiei profesor- elevi. Activitatea este eficientă în condiţiile în care dominanța profesorului este îmbinată cu relaţia de cooperare, iar profesorul cunoaşte şi tratează diferenţiat elevii cu cerinţe educaţionale speciale, stimulează calităţile şi ameliorează punctele slabe ale acestora.

Elevii fiind diferiţi şi experienţele de învăţare variate, cunoașterea pedagogică trebuie extinsă la creativitatea pedagogică în vederea găsirii unor soluţii optime la problemele concrete cu care se confruntă cadrul didactic. Predarea fiind vizibilă pentru elev și învățarea pentru profesor, rezultatele devin mai eficiente când elevul devine mai mult profesor și profesorul mai mult elev, așa cum spunea Hattie.

Bibliografie:

1. Cerghit, Sisteme de instruire alternative și complementare: structuri, stiluri și strategii, Ed. Polirom, Iași, 2008
2. C. Cucoș, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași, 2008
3. J. Hattie, Învățarea vizibilă: ghid pentru profesori, Editura Trei, București, 2014.
4. D. Sălăvăstru, Psihologia educației, Ed. Polirom, Iași, 2004.

PORTRETUL PROFESORULUI IDEAL

Chiriac Aneta, profesor de educaţie fizică, grad didactic superior,
Instituţia Publică Liceul Teoretic „Constantin Negruzzi”

Pedagogul ideal, adevărat, este acel dascăl care iubeşte copilul şi copilăria, pluralismul şcolar, căutarea şi acceptarea dialogului. Karl Popper spunea că: „**Niciodată nu poţi termina cu adevărat ceva, totdeauna suntem în drum. Trebuie deci, să mergem mereu**”. Aceasta este misiunea pedagogului adevărat: să meargă mereu înainte cu îndrăzneală, să caute şi să găsească soluţii de a nu se abate din drum, ci să facă drumul deschis, accesibil pentru copil, aceasta fiind şi cerinţa societăţii contemporane, care înaintează cerinţe majore faţă de educaţia tinerii generaţii: de a avea drum, cale liberă spre progres.

Cu toată certitudinea afirm că, principala calitate a profesorului ideal este vocaţia pedagogică, exprimată prin “a te simţi chemat, ales pentru aceasta sarcină şi apt pentru a o împlini”. Trei elemente îi sunt caracteristice vocatiei pedagogice: iubirea pedagogică, credinţa în valorile sociale şi culturale, conştiinţa responsabilităţii faţă de copil.

De aici rezultă şi sistemul de valori ale unui pedagog adevărat: *profesionalismul, valorificarea tezaurului pedagogic, spirit de iniţiativă şi inovaţie.*

Setul de valori ale unui dascăl ideal este completat de receptivitatea în luarea de atitudini şi decizii, de rezistenţa la schimbările şi exigenţile actuale.

În activitatea mea am mereu ca scop final formarea elevului cu spirit civic, cu poziţie participativă, focusat pe verticala de a-şi lărgi orizontul de cunoaştere, de a-şi antrena abilităţile, ce i-ar facilita elevului adaptarea şi încadrarea în societate, competenţe ce constituie *Idealul educaţional.*

În perioada de astăzi, schimbările din societate, pun în pericol valorile moştenite de la predecesorii noştri. Totodată, noile tehnologii sunt o deschidere pentru o cunoaştere mai largă a lumii. De aceea activez cu deplină măiestrie şi îmbin valorile general umane ca: binele, frumosul, adevărul, dreptatea, libertatea prin activităţi la ore, activităţi extradidactice, prin a folosi ceea ce aduce timpul, tehnica, ca pe o cale de a progresa în societate. Fac acest lucru conştient, deoarece copilul este pus faţă în faţă cu oglinda lumii, şi prin aportul meu îl ajut s-o descopere şi îl ajut, totodată, să-şi cunoască propria persoană.

În ochii copilului, profesorul nu trebuie şă fie un atotştiutor, ci o persoană care-l stimulează, motivează pe elev să devină atotştiutor.

Conştientizez că nu doar cunoştinţele decid destinul copilului, de aceea îl învăţ să înveţe, îl învăţ de a fi, pentru a se identifica în această lume a schimbărilor perpetue.

Devenirea şi formarea elevului este mai importantă, decît notele pe care le primeşte. În elev, profesorul ideal plantează seminţele valorilor şi principiilor umane ca: omenia, încrederea, adevărul şi credinţa. Ghidat de profesor elevul va găsi singur calea de a-şi schimba în pozitiv felul de a fi, va investi singur în personalitatea sa, sporind posibilitatea să devină autodidact.

Un profesor are autoritate doar în cazul cînd are verticalitate. Elevii sunt cei mai buni critici, ei vor observa neconcordanţa dintre vorbe şi fapte. Această verticalitate vine din adîncul sufletului şi nemilos îl răstigneşte pe crucea vocaţiei. Demnitatea va merge mînă de mînă cu credinţa, cinstea, onestitatea.

În contextul dat, profesorul autentic are cultivat în personalitatea o serie de valori: este inventiv, creativ, ingenios, răbdător, un umanist, care ştie să fie critic cu sine însuşi şi cu absurdităţile vieţii. Este o persoană care se autodezvăluie, astfel încât elevii îi pot vedea şi virtuţile, şi imperfecţiunile. Prin propriul exemplu, ajută elevii să-şi dezvolte voinţa, curajul şi speranţa în realizarea potenţialului.

Competenţa comunicativă este o trăsătură foarte importantă pentru profesorul ideal. Indiferent de disciplina pe care o predă, el este un excelent mînuitor al limbii în care comunică cu elevii, colegii sau cu membrii societăţii. Dispune de un grad înalt de abilitate verbală şi performanţă lingvistică.

Competenţa inovatoare stimulează pedagogul să înlocuiască strategiile, tehnicile de lucru atunci cînd descoperă altele mai eficiente sau cînd cele existente devin plictisitoare pentru elevi. El este un entuziast perpetuu, un actor ce pune la dispoziţia copiilor arsenalul de cunoştinţe pe care-l posedă, şi prin elanul său contagios, cuprinde procesul educaţional în general. Manifestînd bunăvoinţă, atitudini pozitive, pasiune şi dăruire, el încearcă sa-i pătrundă pe copii de gîndul, că anume acesta este locul împlinirii sale.

Profesorul ideal este acel profesor, care prin propriul model de a fi: prin capacitatea de gândire, vorbire, comportament, educă elevul de a fi el însuşi. Este profesorul ce trebuie să tindă continuu spre performanţă, creînd posibilitatea fiecărui elev să se exprime, să fie angajat în activităţi, să se simtă auzit, ascultat şi apreciat, facilitînd astfel implementarea didacticii moderne spre un proces prietenos de învăţare participativ-activă, asigurînd dezvoltarea personalităţii complexe, indiferent de capacităţile lor mentale, fizice, spre performanţe înalte şi succes.

Viaţa este un proces complex multidimensional şi inter-relaţionat, iar societatea în care trăim are nevoie de elevi multilateral dezvoltaţi, pregătiţi pentru activitatea ulterioară, pentru afirmare, cît şi pentru încadrare în viaţa socială.

Iată de ce interdisciplinaritatea în contextul educaţiei devine un concept cheie, cu ajutorul căruia profesorul ideal, prin realizarea şi stabilirea unor conexiuni între disciplinele curriculare, poate realiza un demers educativ centrat pe nevoile copilului, posibilităţile şi ritmurile lui de învăţare, promovînd dezvoltarea inteligenţelor multiple. Realizarea studiilor integrate ale conţinuturilor, formează la elevi

viziuni globale şi complexe despre viaţă şi univers, despre lucruri şi fenomene, asigură formarea sistematică şi progresivă a unei culturi comunicative necesară elevului în învăţare.

Societatea în care trăim are nevoie de personalităţi libere, armonios dezvoltate, creative, cu caracter şi pregătire profesională ce ar putea să-şi asigure un stil demn de viaţă, devotate ţării şi iubitoare de tot ce le înconjoară.

Asemenea personalităţi au şanse să devină fiecare copil, căci viitorul î-i așteaptă! Un dascăl ideal nu uită nicioadată să-și încurajeze discipolii să se afirme în societate. Să-i îndemne ca să -și păstreze visul tinereții viu, pentru că cu el și prin el vor rămâne ei înșuși, fără a avea teamă, să părăsească calea bătută și să-și urmeaze drumul şi inima!

„Şi dacă toate acestea fi-vor învăţate, restul o să vină, de la sine-apoi. Şi dacă acestea toate, cu drag le-om împlini- avem în viaţa noastră ceva spre-a ne mândri.

C-am modelat ceva, că am săditun „pom”, c-am reuşit în viaţă să pregătim un OM”.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL – UN PARADOX ?

Profesor Chivu Haritina

Școala Gimnazială Nr. 5, București

Temă de actualitate în această perioadă… O perioadă ciudată, în care pentru a ne proteja / salva de infectia cu SARS CoV 2, o maladie apărută de nicăieri, suntem sfătuiți să stam acasă, să lucrăm de acasă, adică să devenim invizibili noi, oamenii, la fel ca și acest virus. Școala s-a mutat în online, adică profesori și elevii au devenit vizibili dintr-o perspectivă ceva mai diferită.

Introducerea noilor tehnologii în scoală era cerută și dorită pentru Școala secolului XXI. Acum, forțați de condiții exterioare, la fel ca la realizarea unor reacții chimice care nu au loc în mod spontan, dar care totuși se produc la modificarea parametrilor exteriori, școala continuă și fiecare dintre partenerii implicați ne străduim să o realizăm cât putem de bine, pentru ca elevii să atingă competențele vizate, profilul cerut și dorit.

Observațiile și concluziile mele, ca profesor de chimie într-o școală dintr-o capitală europeană, după aproape un an de activitate online cu elevii, sunt următoarele: elevul are acces la informația digitală, dar nu are obișnuința de a învăța utilizand aceste mijloace, are un nivel scăzut în ceea ce privește competențele digitale, device-ul nu este cel adecvat de cele mai multe ori și prin urmare și cerințele de lucru sunt realizate parțial sau deloc de elevi. Implicarea părinților cu nivel mediu sau ridicat de competențe digitale și un control al activității școlare duce la un salt exponențial în ceea ce privește rezultatul școlar.

Profesorul, de cealaltă parte, a trebuit să învețe să folosească peste noapte noile platforme educaționale, să structureze și să esențializeze în format digital informația pentru a putea fi asimilată de elevi, să ofere suport tehnic, deci a devenit un supererou doar din pasiunea pentru meseria aleasă. Susținerea a venit mai ales din partea colegilor la fel de motivați să reușească ca dascăli și în învățarea alternativă, online, atenția centrându-se pe beneficiarul direct: ELEVUL. Toată această dedicare și pasiune a profesorul din online este relativ puțin apreciată de către parinți și elevi. Acei părinți care apreciază și respectă această muncă, sunt în general cei pentru care școala a reprezentat punctul de lansare pentru realizarea lor viitoare, cei care au participat sau au încercat să se implice în buna funcționare a scolii în această perioadă dificila pentru noi toti, convinși fiind din experiența proprie că scoala formează caractere și o societate civilizată.

Lipsurile cu care s-a confrutat în această perioadă profesorul au fost foarte puțin remediate de guvernanți și au tinut în general de structura întregului nostru sistem de învățământ, unul rigid, care respectă celebra replică a lui Caragiale: “Din două una, daţi-mi voie: ori să se revizuiască, primesc! Dar să nu se schimbe nimica; ori să nu se revizuiască, primesc! dar atunci să se schimbe pe ici pe colo, şi anume în punctele… esenţiale”.

Mă întreb… Conform dicționarului, ***invizibil*** înseamnă: care nu se poate vedea; iar… ***profesor*** – o persoană calificată care predă o materie de învățământ în școală. Oare ***profesorul invizibil*** este considerat un profesor care predă online?

Ca argument pentru profesor vizibil sau invizibil am putea lua ca exemplu o materie școlară precum – chimia – o știință a naturii, bazată pe observație și experiment, care are ca punct de pornire ATOMUL, pe care încercă să îl facă vizibil și palpabil pentru a întelege lumea din jurul nostru. Pentru a lămuri interacțiile dintre atomi care au dus la miracolul numit VIAȚĂ folosește “Modelarea” – o metodă utilizată pentru a studia teorii, concepte sau fenomene care nu sunt accesibile în formă naturală, autentică, prin intermediul unor copii materiale, denumite modele. Modelul redă doar elementele esențiale ale originalului, ajutând la conceptualizarea mintală. Utilizarea sistematică a modelelor de către elevi contribuie la stimularea capacității lor de a emite ipoteze, de a formula alternative, de a face raționamente analogice. Astfel, noi profesorii, ne transformăm și transformăm școala în…modele, pentru a putea continua procesul instructiv – educativ, pentru a oferii elevilor o educație de calitate în condiții de siguranță, iar cuvântul cheie devine pentru noi, RESPONSABILITATEA.

Suntem convinși că munca și dăruirea noastră a dascalilor în toată această perioadă de scoală online se va vedea în competențele și educația elevului iar aceasta perioada va întări relația familie-școală de care e atâta nevoie pentru viitorul copiilor noștri. Un argument și o încurajare că școala online oferă rezultate vizibile în formarea caracterului și al profilului elevului, secolului XXI, vine tot din chimie prin cunoscutul experiment, *cerneala invizibilă* care ne aduce bucurie după transmiterea, receptarea și descifrarea mesajului (*experiment*: dacă încălzim o coală de hartie pe care am scris în prealabil cu reactivi naturali: suc de lămâie sau de ceapă sau dacă scriem pe coala de hartie doar cu reactivi de laborator precum soluție de fenolftaleină sau azotatul de plumb și pulverizând apoi o soluție amoniacală respectiv iodură de sodiu sau potasiu, rezultatul este același: ***invizibilul*** trece în ***vizibil***).

Profesorii, sunt optimiști incurabili și mereu încrezători că mesajul ajunge la beneficiari: elevii – “oamenii de maine” având ca motto numeroase citate din literatură precum:

"Atunci când ești profesor nu poți vedea roadele unei zile de muncă. Ele sunt invizibile și rămân așa poate chiar și douăzeci de ani". Jacques Barzun.

PROFESOR VIZIBIL - PROFESOR INVIZIBIL
PORTRET DE DASCĂL

Profesor educație fizică și sport, Ioana Cialma
Colegiul Național „George Barițiu” Cluj-Napoca

Am învăţat că, meseria de dascăl presupune în primul rând, multă afecţiune şi dăruire, trebuie într-adevăr să te implici într-o activitate, ce solicită atât o foarte bună pregătire profesională, cât şi răbdare şi înţelegere. Consider că, învăţarea depinde în foarte mare măsură de dascăl, un copil nu poate asimila cunoştinţe, dacă nu simte afecţiunea şi implicarea cadrului didactic. O mare influenţă asupra mea, a avut-o sportul, pe care l-am practicat în copilărie. Disciplina, care era impusă, și rezultatele obținute în competiții de-a lungul anilor, m-au determinat, să merg mai departe.

Mi-am dorit să devin dascăl și să continui munca începută cu mulți ani în urmă, pe vremea când eram studentă. Una dintre cele mai mari satisfacţii o simţi, atunci când îţi dai seama, că ai reuşit, să stimulezi interesul elevilor, faţă de un anumit subiect. Te simţi răsplătit din plin, când un elev îşi exprimă recunoştința.

O atribuţie, care întregeşte statutul dascălului constă în desfăşurarea sistematică a selecţiei şi a orientării elevilor cu aptitudini spre diferite ramuri sportive. Principala sursă de talente pentru sportul românesc o constituie şcoala; valorificarea în cluburile sportive şcolare sau în clasele cu program sportiv a elevilor talentaţi ţine de profesionalismul profesorilor.

Crezul profesorului de educaţie fizică trebuie să-l constituie creşterea unor generaţii de elevi sănătoşi, integraţi social, obişnuiţi cu practicarea exerciţiilor fizice și în timpul liber, capabili să desfăşoare activităţi eficiente în şcoală şi în afara ei. Statutul cultural este determinat de raportarea profesorului de educaţie fizică, la valorile culturii. El este consumator, dar şi producător de cultură, nu numai pentru că este practicant al sportului, sau pentru că îl îmbină cu alte activităţi, ci şi prin faptul că desăvârşeşte educaţia elevilor, astfel încât aceştia să recunoască valorile culturale.

E plăcut, să-i vezi pe foştii tăi elevi deveniţi adulţi, să-i auzi spunându-ţi , că ceea ce au învăţat de la tine, le-a fost util. Te simţi atât de încurajat, când îţi spun, că îşi aduc aminte, cu drag, de anii petrecuţi împreună. Cea mai mare satisfacţie, pe care mi-o aduce această frumoasă, dar dificilă profesie, căreia i-am dedicat o parte din viaţă, este fără nici o îndoială, aceea de a-i vedea pe tinerii, cărora le-am predat, că au ajuns într-o anumită măsură şi datorită eforturilor mele, să-și împlinească visele.

UN VIS ÎMPLINIT

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL. PORTRET DE DASCĂL.

Cichiroiu Marina-Andrada, Profesor Învățământ Preşcolar
Grădinița Cu Program Prelungit „Phoenix”, Craiova, Dolj

Există frunze care nu cad, oricât de puternic ar fi vântul, există clipe, oameni şi fapte care nu se uită, chiar dacă uitarea este scrisă în legea firii. Fie, ca prin tot ceea ce facem să rămânem în sufletele copiilor şi gândul lor să se întoarcă mereu la prima călăuză!

Lumea copiilor este o lume aflată la hotarul nestatorniciei, iar paradisul acesteia se deschide neîncetat spre nou şi frumos. La acest hotar slujim cu dăruire, noi, dascălii.

Comunicarea didactică este un ansamblu de activităţi, o formă de relaționare între educat și educator, în cadrul căruia comunicarea prin limbaj este doar una dintre componente. Comunicarea are un caracter deosebit de complex prin multitudinea de factori care o infuențează, dar și prin multitudinea de acțiuni pe care le incumbă. Scopul final al acestei comunicări este modelarea în sens pozitiv a personalităţii elevului, transformarea lui într-o persoană care a dobândit competențe care o fac să se integreze pe piața muncii și în societate. Mesajul didactic trebuie făcut în așa fel încât elevii să transforme situața de învățare în experiență de învățare. Comunicarea didactică presupune, aşadar, interacţiune, căci altfel avem de-a face cu discursuri paralele. Pe lângă canalul verbal, lingvistic, se recurge și la comunicarea nonverbală și la cea paraverbală. La fel de importantă în comunicare este și spațiul didactic în care se desfășoară ora. Dirijată de profesor ca manager al clasei de elevi, comunicarea este instrumentată, rareori spontană, lăsată la voia întâmplării, căci doar așa este spre beneficiul tutoror.

Uneori activitatea şcolară nu se poate desfăşura la parametrii optimi din cauza unor surse de distorsiune, numite şi bariere sau blocaje în comunicare. Unii elevi nu manifestă interes față de școală și astfel închid canalul de comunicație.

Cauzele pentru care elevii se implică prea puțin sau deloc în dialogul școlar sunt uneori obiective, întemeiate, iar alteori subiective, nejustificate. Chiar și atunci când este vorba despre cauze subiective, simpla constatare a acestui fapt nu este capabilă sa rezolve problemele. Într-o intervenție educativă de succes, după indentificarea cauzelor se recurge la elaborarea unor strategii acționale de contracarare a manifestărilor nefavorabile și de promovare a celor favorabile.

Un profesor care are o comunicare cât mai bună cu elevii trebuie să ştie să gândească modalităţi de înlăturare a unor dificultăţi şi obstacole posibile. Deseori profesorii sunt tentaţi să poarte discuţii cu elevii buni, să le asculte explicaţiile, iar cei slabi să fie marginalizaţi. În acest caz, elevii, îndeosebi cei pasivi la lecţie întâmpină o serie de obstacole, mai ales în înţelegerea noţiunilor şi în interpretarea acestora. Comunicarea trebuie făcută cu toţi elevii, antrenându-i pe fiecare în parte, în funcţie de particularităţile şi

caracterul fiecăruia. Depinde, în primul rând de conduita profesorului, pentru ca toţi elevii să fie implicaţi în actul didactic. De multe ori relaţia dintre profesor şi elevii mediocri lasă de dorit. În general aceştia sunt marginalizaţi şi suferă din cauza neantrenării lor în actul de comunicare pe timpul ascultării sau predării unei teme, plecând din clasă cu lecţia neînvăţată. Aceşti elevii, cu precădere cei timizi, trebuie încurajaţi, motivaţi, antrenaţi în cadrul unei lecţii. Profesorul care cunoaşte arta comunicării şi care a dobândit aptitudini pedagogice ştie că lecţia se poate preda împreună cu clasa, că informaţia nu trebuie să fie unidirecţională, doar ca un bagaj de informaţii pe care elevul trebuie să şi le însuşească.

Un profesor bun trebuie să ştie calea pe care s-o aleagă pentru ca relaţia profesor-elev să fie cât mai eficientă. Profesorul trebuie să-i dea încredere elevului în forţele sale, să prindă curaj, să-l facă să se implice în relaţia de comunicare, să reuşească să-l antreneze intr-o discuţie constructivă. E necesar ca elevilor să li se transmită acea sete de cunoaştere, acea disponibilitate şi flexibilitate în gândire, dorinţa de comunicare. Profesorul trebuie să ţină seama de opiniile elevilor, de dorinţele acestora, de personalitatea fiecăruia în parte. Elevii trebuie consideraţi nişte persoane responsabile, cărora li se acordă un anumit credit.

În relaţia profesor-elev trebuie avut în vedere, nu în ultimul rând, şi personalitatea elevilor. Desigur, comportarea profesorului în clasă este condiţionată, în mare măsură, şi de atmosfera existentă, de comportarea elevilor. Contează, totodată, şi opiniile, valorile, atitudinile şi caracteristicile personale ale profesorului. De exemplu: nu este totuna dacă este sever sau nu, îngăduitor sau drastic cu elevii, flexibil sau rigid în raport cu aceştia, tolerant sau nu. Astfel spus, exercitarea rolului depinde de structura, personalitatea şi particularităţile psihice ale purtătorului acestora. Ca dovadă, fiecare profesor personifică rolul într-o manieră originală şi ajunge în cele din urmă la un stil propriu în actul comunicării educaţionale.

Aşa cum spunea Jean Jaures, „*Nu putem preda altora ceea ce vrem, ceea ce ştim sau ceea ce credem că ştim; nu predăm şi nu putem preda decât ceea ce suntem*".

Relaţia profesor-elev este reciprocă. Fiecare transmite mesaje-semnale, fiecare le percepe diferit dar se influenţează reciproc. Anumite cerinţe influenţează personalitatea fiecăruia putând deveni, cu timpul, constante ale personalităţii.

Bibliografie:

–„Pedagogie", Constantin Cucoş, Editura POLIROM, Iaşi, 1998;

–„Pedagogie generală", Rodica Niculescu, Editura SCORPION, 1996;

– „Management general şi strategic în educaţie- ghid practic", Alois Gherguţ, Editura POLIROM, 2007;

– „Managementul şi gestiunea clasei de elevi – Fundamente teoretico- metodologice", Romiţă B. Iucu, Editura POLIRIM, 2000;

DE LA MANAGEMENTUL SCHIMBĂRII LA NEVOIA ADAPTĂRII - COMPETENȚE ȘI DEPRINDERI NECESARE UNUI PROFESOR ÎN ACTIVITATEA POST-PANDEMIE

Nicușor Ciobanu

Nu mai este un secret faptul că *adaptare, răspuns imediat, feedback ce trebuie rapid integrat, atenție la nevoi și focus pe formă și conținut, digitalizare* sunt câteva dintre conceptele și reacțiile societale pe care trebuie să le integrăm cu toții în viețile noastre în urma unui proces amplu de schimbare, așa cum este pandemia generată de virusul COVID-19. Cu atât mai mult instituțiile educaționale și cadrele didactice, principalii responsabili pe umerii cărora se pune dezvoltarea gândirii critice și a creativității elevilor, sunt pionii care trebuie să se alinieze în timp real cu toate aceste reacții ale schimbării, existând oricum un fond generat de procesele globalizării și tehnologizării. La începutul anilor 2000, toate acestea păreau desprinse din cărțile pentru dezvoltare personală și profesională din culturile vestice, adevărate utopii în societatea românească și cu siguranță nerealist de implementat în formate și sisteme educaționale, fie ele private și, mai cu seamă, publice. În prezent, însă, realitatea arată că nu putem rămâne în paradigma scârțâitului de cretă pe tablă, ci al identificării faciale și al touchscreen-ului. Pare că s-a dus timpul sugativei și albastrului de cerneală de pe degete în favoarea smartphoneurilor și conexiunii 5G. Unde mai pui că nimeni nu se gândea la o translatare în telemuncă a unor adevărate industrii, mai cu seamă a predării și învățării integral pe masa din sufragerie.

Toate acestea sunt relități venite mai mult sau mai puțin dorit, aspecte cărora oamenii, în general, dar profesorii și elevii, în special, trebuie să li se alinizie și să facă din ele parte integrantă din rutina lor. În mod evident, au posibilitatea de a se împotrivi. Doar că efectul va fi cu siguranță de izolare și consecințele se vor vedea pe termen imediat și mediu. Astfel, apare o întrebare legitimă: cum gestionăm toate aceste schimbări și cum ne adaptăm la ele?

O variantă ar fi aceea de a nega evidențele sau de a ne supune unui optimism nejustificat, sperând că lucrurile rămân exact acolo unde le-am lăsat acum un an în urmă. Totodată, nici sensibilitatea și pesimismul nu își au locul în ecuație, dat fiind faptul că e nevoie de reacții imediate, mature și cu finalitate. Calea de mijloc iese și ea din discuție, deoarece e important să nu uităm că discutăm de relații, de proiecții ale învățării, de formabili și de oameni asupra cărora amprenta se pune adânc și ireversibil: elevii născuți în noul mileniu, supuși oricum multor provocări și alte realități. Și cu ei nu ne permitem experimente. Așadar, schimbarea și adaptarea noastră, a celor care dăm mai departe prin învățare dirijată, este abordarea

pe care o găsesc oportună, abordare care trebuie să curgă firesc, să schimbe mult în bine structuri interne și viziuni organizaționale care păreau imuabile.

În mod evident, schimbarea la nivelul individului presupune și o ajustare la nivel organizațional și de conducere, fiind nevoie de calibrări în sistemul de management al resurselor umane, de viziune și deschidere spre tehnologizare și digitalizare. Discutăm, așadar, de o nouă paradigmă la nivelul organizațiilor școlare ce presupune parcurgerea întregului ciclu al nivelurilor de schimbare: schimbări de cunoștințe, de atitudini, la nivel individual și ulterior de grup.

Noile cunoștințe necesare sunt, în mod evident, cele din sfera digitală, dar, nu trebuie neglijate cunoștințe din zona managementului timpului, precum și evaluare și dinamică de grup online, șamd. Atitudinile, pe lângă faptul că trebuie să fie constant pozitive și proactive, trebuie să cuprindă un cumul de empatie, deschidere spre nou, spre toleranță și acceptare. Astfel, schimbarea la nivel individual poate fi echivalentă cu însuși procesul de învățare. Și sub același proces se află și organizația educațională care, la rândul ei, trebuie să adopte rapid etapele firești ale schimbării: crearea viziunii despre schimbare, găsirea și implementarea unei politici adecvate de schimbare, consolidarea și susținerea schimbării în timp.

Astfel, chiar dacă procesul a fost mai degrabă impus, putem vedea experiența de schimbare ca una benefică, translatată în îmbunătățirea actului de predare-învățare din viitor. Cu siguranță activitățile de tip blended learning vor fi fost util de aplicat și în următorii ani școlari, chiar dacă va exista un context sanitar sigur ce va permite predarea în clase; putem să uzităm fără temere lecțiile virtuale, să inserăm concursurile de tip quiz, cărțile și materialele online- existând deja precedentul actualei perioade.

Este suficient să ne opunem rezilienței la schimbare, să căutăm modele de bune practici, să găsim echilibru și conlucrare cu toți cei care sunt parte a aceluiași angrenaj și să devenim cu toții parteneri. Este necesar să ne raportăm la ceea ce abordarea modernă de învățare numește tehnica celor 3 H (head, heart, hands): să fim raționali și focusați pe cunoștințe- head/cap, să nu uităm de potențarea inteligenței emoționale și latura spirituală- heart/inimă și, invariabil, să experimentă, să creăm și să raportăm la practic și palpabil- hand/mâini.

Bibliografie:

Burduş, E.- *Management comparat*. Bucureşti: Editura Economică.

Hofstede, G.- *Managementul structurilor multiculturale*. Bucureşti: Editura Economică.

Nicolescu, O.- *Management comparat*. București: Editura Economică.

HISTORIA-MAGISTRA VITAE

Prof. Camelia Ciobotenco
Școala Gimnazială 97, București

Cu toții am învățat, la prima oră de curs, că istoria este știința care studiază trecutul omenirii, din cele mai vechi timpuri și până în prezent. Dar istoria este mai mult decât atât. Este în primul rând poveste, aș putea spune cea mai frumoasă poveste și fericit este cel care are răbdarea și plăcerea s-o citească.

Istoria ne îmbogățește și în același timp ne ajută, căci *cei ce nu-şi pot aminti trecutul sunt condamnaţi să-l repete* (George Santayana). Nu ignorați și nu neglijați studiul ei, veți descoperi că vă poate aduce numeroase beneficii și vă ajută să vă formați ca viitori cetățeni europeni, în secolul XXI.

Mi-am propus astăzi să vă conving că *istoria este martorul care confirmă trecerea timpului, iluminează realitatea, vitalizează memoria, oferă călăuzire în viața de zi* (Cicero), aducând în fața dumneavoastră câteva argumente.

Un grup de lucru al CE a redactat şi promovat în 2006 un document care îşi propune să ofere un profil de formare european structurat pe baza a opt competențe cheie: comunicare în limba maternă, comunicare în limbi străine, competenţe matematice și competențe de bază în ştiinţe şi tehnologii, competența digitală, a învăța să înveți, competenţe sociale şi civice, spirit de inițiativă și antreprenoriat, sensibilizare şi exprimare culturală.

Poate vă întrebați unde se regăsește istoria în acest demers. Eu spun că în toate aceste competențe și ca să mă credeți, ca un adevărat istoric, voi veni cu argumente și dovezi.

Tot demersul nostru didactic, se desfășoară plecând de la comunicarea directă în limba maternă cu elevii noștri. Pe parcursul celor patru ani de studiu, programa propune mai multe tipuri de activități: elaborarea unor enunţuri simple/ texte utilizând termeni istorici, descrierea unor surse referitoare la un fapt istoric, exerciţii de descriere a consecinţelor acţiunii umane din spaţii şi perioade istorice folosind

surse variate etc. Toate acestea au menirea de a dezvolta aceste competențe de comunicare în limba maternă. Și dacă folosim și surse în alte limbi, dezvoltăm competențele de comunicare în limbi străine.

Istoria este o știință logică. Înțelegerea fenomenelor și proceselor istorice, pleacă de la cauze și merge spre consecințe; lucrăm cu axe cronologice, comparăm procese/evenimente, , completăm grafice etc. toate acestea vor dezvolta competențelor matematice.

Sursele noastre de documentare devin pe zi ce trece tot mai moderne, folosim diverse motoare de căutare pentru a realiza un portofoliu de imagini, filme, fotografii, referitoare la teme specifice istoriei recente-competențe digitale.

Prin activitățile practice propuse elevilor noștri, îi pregătim pentru viață, îi învățăm să învețe: descoperă, construiește, compară, analizează sunt activități prezente la toate orele de istorie.

În toți cei patru ani de istorie, programa are în atenție teme legate de cultură și artă, în funcție de perioada studiată, de la fresca antică la arta cinematografică-sensibilizare şi exprimare culturală.

Îi învățăm să lucreze în echipe, să elaboreze proiecte, reportaje etc, dezvoltându-le spirit de inițiativă și antreprenoriat.

Le dezvoltăm competențele sociale şi civice prin organizarea unor dezbateri, încurajăm învăţarea prin cooperare.

Cu speranța că nu am abuzat prea mult de timpul dumneavoastră, voi încheia pledoaria mea cu vorbele lui Nicolae Iorga: *Cunoscând istoria, eroii, tradiţia, ne facem mai sociabili, mai altruişti, mai iubitori de om şi viaţă.*

PROFESOR VIZIBIL ÎN MEDIUL ON-LINE

Prof. înv. primar Maria-Luisa Ciocani
Colegiul Național Pedagogic „Carmen Sylva”, Timișoara

Trăim într-o lume complexă și interconectată în care expansiunea informațională reprezintă, totodată, spațiul nostru existențial dar și energia propriei noastre evoluții.

În acest cadru de continuă schimbare, omul este nevoit să se adapteze rapid la contextele sociale, culturale și economice în perspectiva integrării sale globale.

Comunicarea se dovedește a fi competența prioritară necesară a se actualiza tehnologic, la nivelul instrumentelor, dar și la nivel de mesaj. Mijloacele IT de ultimă generație tot mai accesibile masei largi de consumatori, aplicațiile dar și situațiile extreme – precum cea în care ne aflăm de mai bine de un an, ne provoacă să ne depășim propriile bariere de spațiu personal, să ne integrăm acestei globalizări comunicaționale sau să ne izolăm prin inadaptare. Evoluția noastră ca ființe socio-culturale din ultimul timp se dovedește că deprinde de capacitatea noastră de a relaționa. Deși, debutul catastrofal al pandemiei ne închidea fizic în propriile case, reconsiderându-ne granițele personale pentru a păstra la nivel optim sănătatea fizică și preconizând o ruptură majoră în socializare, viața trăită în ultimele luni ne-a dovedit că am comunicat între noi mai mult decât oricând.

Desfășurarea activității didactice la distanță de pe parcursul ultimilor doi ani școlari m-a pus în situația restructurării creative rapide a întregului proces de predare în special prin adoptarea unor strategii de interacțiune educațională (feed-back permanent pozitiv și constructiv oferit elevilor online sincron și asincron, în sfera curriculară cât și a utilizării noilor tehnologii, simulări) prin teme științifice de cercetare și experimentare ori elaborarea de teste digitale de evaluare continuă și sumativă.

Am conștientizat rapid că elevii mei au nevoie nu doar de sprijin în învățare cât mai ales de ***suport emoțional*** în contextul izolării și am propus periodic, în colaborare cu aceștia, „MINI proiecte care ne țin împreună”: „Dulcele de acasă” (extracurricular), „Provocarea săptămânii: Cartea mea preferată” (Lectură).

Fiind constrânși a ne desfășura întreaga activitate educativă la distanță prin intermediul instrumentelor digitale, a platformelor și instrumentelor „Google pentru educație” (G Suite For Education), am încercat să fac acest proces cât mai atractiv iar elevii să profite din plin, controlat și organizat de resursele digitale.

Conținuturile propuse au abordat teme de interes pentru copii, specifice vârstei, aplicabile realității socio-economice actuale, selectate dintre resursele educaționale deschise la acel moment, pagini publice de internet, publicații cu caracter științific STEAM pentru copii: texte informative, cu un încărcat conținut științific din domeniul biologiei, oferind date matematice reale și actuale, experimente științifice cu finalitate artistico-plastică sau muzicală ori chiar în domeniul fizicii.

Creșterea motivației pentru implicare în studiu am realizat-o prin identificarea elementelor inteligențelor multiple și prin caracterul practic-aplicativ al itemilor. Sondajul m-a asigurat de formarea competenței de comunicare deoarece pentru elevii mei cititul este o stare de fapt firească.

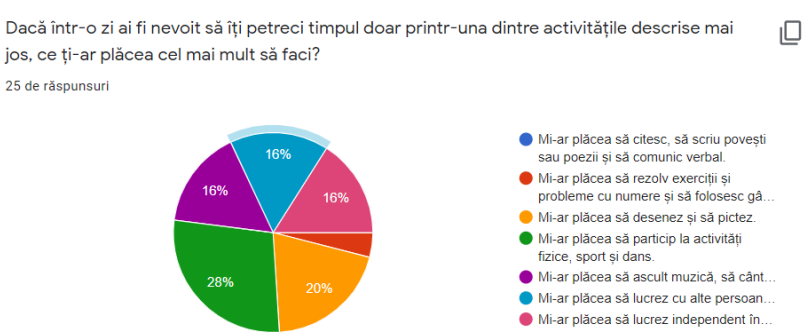

Sarcinile au fost complet digitalizate și accesibile online, cu linkuri către sursele bibliografice, urmărind taxonomia lui Bloom, nivelul evaluării referindu-se la proiectul în ansamblu.

Deși proiectul de evaluare a urmărit aceleași competențe, ***tematica s-a nuanțat în funcție de inteligențele multiple*** reliefate de fiecare elev la acel moment, accentul evaluării căzând pe competența ***„a învăța să înveți”*** reflectată în multiple forme de comunicare: text creativ, tabele cu date, afișe, prezentări de experimente, lucrări de artă experimentală, permițând accesul acestora permanent online asincron, cu posibilitatea de studiere, investigare și rezolvare a problemelor în ritm propriu.

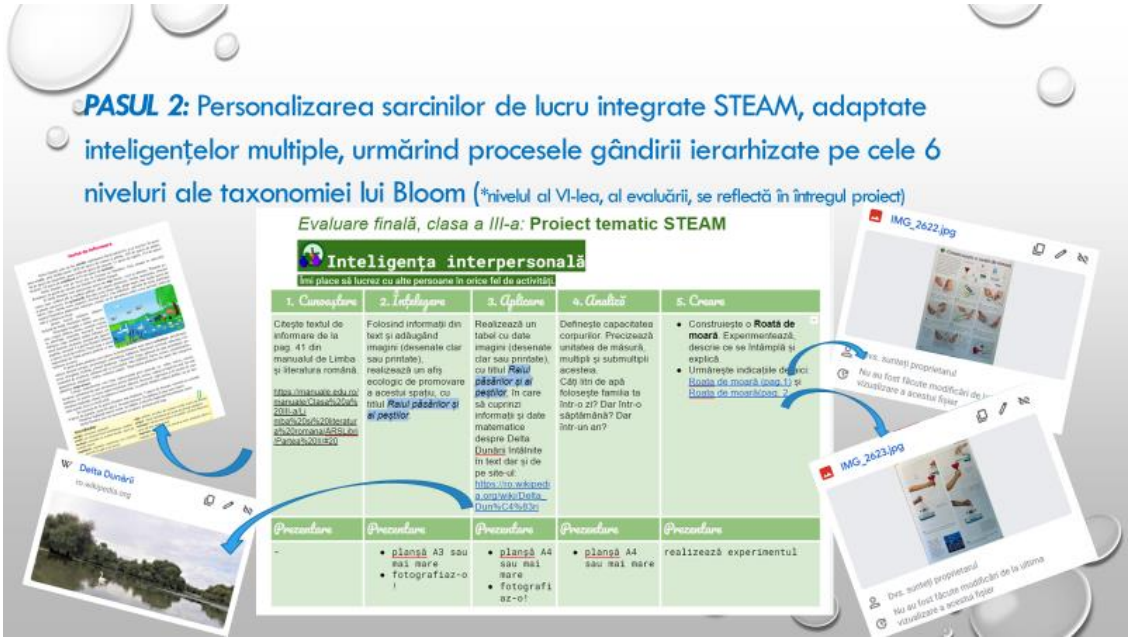

Pornind de la aplicabilitatea competenței de comunicare în diverse forme, am reușit să evaluez, atât a nivel de proces cât și de produs, cea mai complexă competență***: „a învăța să înveți”.*** Și, poate, cel mai îmbucurător fapt a fost însăși păstrarea relațiilor de comunicare, dovada că distanța fizică nu ne îndepărtează social, că am rămas în continuare o comunitate unită.

Bibliografie:

1. https://en.wikipedia.org/wiki/Science,_technology,_engineering,_and_mathematics
2. https://iteach.ro/experientedidactice/principiile-didactice-si-aplicarea-lor-in-e-learning
3. https://tribunainvatamantului.ro/stem-o-necesitate-in-stransa-conexiune-cu-realitatea/
4. https://edict.ro/de-ce-educatie-stem/
5. https://iteach.ro/experientedidactice/abordarea-stem-in-invatamantul-primar
6. https://www.twinkl.ro/blog/educatia-stem-importanta-dificultati-abordari
7. Neil Ardley, 101 mari experimente științifice, Ed. Litera, București, 2016

PROFESORUL VIZIBIL PENTRU ELEVII MICI

Profesor învățământ primar Cioltan Daniela
Școala Gimnazială „Iorgu G. Toma” - Vama

Și acum văd acei ochi mari, curioși și prea timizi, ce așteptau langă părinți și colegii lor mai mari începerea noului an școlar. Un nou început plin de speranțe, temeri și mister .Cei mai mari, deja obișnuiți cu învățătoarea, vorbeau între ei despre vacanță. La cei mici de clasă pregătitoare le citeai pe chip nerăbdarea de a pătrunde într-o lume nouă plină de necunoscut . Fiecare pereche de ochi de mă privea stingheră și totuși prietenoasă, totul în jur le ura acestor copilași „Bine ați venit!”.

Razele soarelui de toamnă pătrund prin geamul clasei, încălzind fețele și ochii curioși a celor mici.A venit timpul pentru un nou început. O nouă etapă în viața lor ...cea de elev…Am încercat să aduc liniștea pe chipul elevilor dar și a părinților ce îi însoțeau. Împreună aveam să descoperim o lume nouă plină de mister .Într-o atmosferă de siguranță și de încredere le-am explicat părinților și elevilor că obiectivul școlii este acela de a forma și dezvolta aptitudini de însușire a capacităților de învățare, dar și stimularea potențialului creator a elevului. Activitatea didactică se desfășoară în conformitate cu programa școlară, după un orar bine stabilit conform vârstei lor. Jocul este principala metodă de lucru cu elevii de clasa pregătitoare.

Copilul învaţă jucându-se şi în acelaşi timp se familiarizează cu atmosfera din şcoală. Ceea ce facem în clasa pregătitoare este să asigurăm trecerea lină pentru copil înspre o şcolarizare de succes. Copiii vor avea un curriculum nou, adecvat vârstei. Ei vor beneficia de resurse ale învăţării, precum jocuri şi materiale imprimate gândite pentru vârsta lor. Sala de clasă va fi adaptată vârstei copiilor, în aşa fel încât să permită învăţarea prin joc şi pregătirea pentru clasa I, utilizând resurse de învăţare adecvate. Voi folosi resurse ale învăţării moderne, adaptate scopului clasei pregătitoare. În clasa pregătitoare copilul va învăţa prin metode adecvate vârstei , tot ceea ce îi este necesar pentru a face faţă cu succes clasei I. De exemplu, copiii îşi vor dezvolta capacitatea de a comunica, vor stabili sau consolida primele contacte cu lumea numerelor şi a literelor, vor învăţa să observe mediul înconjurător şi să interacţioneze cu ceilalţi copii şi cu adulţi prin jocuri didactice, activităţi în echipă, activităţi de descoperire, prin desen sau muzică. Elevii vor beneficia de ore special destinate unei pregătiri fizice armonioase. În clasa pregătitoare elevii nu vor da niciun fel de testări, cadrul didactic putând însă să utilizeze modalităţi de încurajare şi de recompensare specifice vârstei.

Evaluarea copilului se va face la sfârşitul anului şcolar sub forma unui raport scris întocmit de învăţător. Din acest raport părinţii vor putea afla care este gradul dezvoltării fizice şi psiho-intelectuale, a limbajului şi a comunicării, precum şi a dezvoltării capacităţilor de învăţare şi a atitudinilor faţă de învăţare ale copilului. Acest raport va fi întocmit pe baza observării sistematice de către cadrul didactic a progresului elevului, pe tot parcursul anului şcolar. Rolul raportului este să stabilească prioritățile pentru copil în clasa I.

La **Comunicare în limba română** învățătorul va consemna, de exemplu, dacă elevul din clasa pregatitoare poate să recunoască cuvinte uzuale scrise cu litere mari și mici de tipar sau dacă știe să scrie mesaje simple. Învățătorul va completa, printre altele, dacă elevii reacționează la salut și răspund la o întrebare scurtă, simplă și clară, dacă știu numele unor obiecte, dacă pot învăța scurte poezii sau cântece.

La **Matematica si explorarea mediului**, vor scrie în raportul de evaluare dacă elevul știe numerele de la 0 la 31, dacă poate să compare aceste numere, să le ordoneze, să facă adunări și scăderi cu până la 5 elemente dintr-o mulțime dată. De asemenea, se va verifica dacă elevul identifică pătratul, triunghiul, dreptunghiul, cercul, cubul, sfera, dacă poate identifica relații de tipul "dacă... atunci" între două evenimente succesive, precum și alte informații.

La Arte Vizuale și Abilități Practice, la Clasa pregatitoare se verifică urmatoarele:

- Sesizarea semnificației unui mesaj vizual simplu, exprimat prin desen/ pictură/modelaj/ colaj/ film/ desen animat, care reflectă un context familiar
- Identificarea liniei, a punctului, a culorii și a formei în ipostaze familiare, în spațiul înconjurător
- Manifestarea curiozității față de explorarea de mesaje artistice simple, exprimate vizual
- Observarea unor caracteristici simple ale materialelor întâlnite în mediul familiar
- Exprimarea ideilor și trăirilor personale, în aplicații simple, specifice artelor vizuale
- Transformarea unui material prin tehnici simple
- Participarea la activități integrate adaptate nivelului de vîrstă, în care se asociază elemente de exprimare vizuală, muzicală, verbală, kinestezică.

La **Muzica si miscare**:

- Receptarea unor sunete din mediul înconjurător
- Diferențierea sunetelor vorbite sau cântate
- Receptarea sunetelor emise de jucăriile muzicale și percuția corporală
- Cântarea în colectiv, asociind mișcarea sugerată de text
- Improvizarea unei combinații ritmice asemănătoare celor din folclorul copiilor și asocierea acesteia cu mișcări adecvate.

La **Educatie fizică**:

- Recunoașterea influenței soarelui și a temperaturii asupra sanătății școlarului
- Identificarea principalelor caracteristici ale posturii corporale corecte
- Respectarea regulilor de igienă personală
- Aplicarea deprinderilor motrice în condiții de joc
- Redarea prin limbaj corporal a unor acțiuni/trăiri personale
- Sesizarea regulilor necesare desfășurării jocurilor
- Manifestarea atitudinii de cooperare, întrajutorare și fair-play în timpul jocurilor.

La **Dezvoltare personală**:

- Identificarea unor trăsături personale elementare
- Identificarea unor obiecte și activități simple de igienă personală
- Recunoașterea emoțiilor de bază în situații simple, familiare
- Identificarea regulilor de comunicare în activitatea școlară
- Explorarea caracteristicilor ființelor și obiectelor preferate și a interacțiunii simple cu acestea
- Identificarea unor rutine în activitatea școlară
- Aplicarea unor tehnici simple care sprijină învățarea și succesul școlar
- Identificarea hobby-urilor, jocurilor și activităților preferate.

Strategiile utilizate de către profesorul de la clasa pregătitoare, în școală, în vederea eventualelor dificultăți pe care le poate întâmpina elevul la clasa pregătitoare pot fi ameliorate prin observarea directă a evoluției și progresului pe care îl face . Pentru toate acestea , organizarea clasei pregătitoare la școală este în beneficiul școlarului mic, punându-și amprenta în mod pozitiv asupra activității educaționale ulterioare.

Profesorul nu poate fi invizibil ,este cel ce îl modelează pe elev... cu răbdare și pricepere..!

Bibliografie:

- Programa școlară pentru clasa pregătitoare conform Anexei nr. 2 la ordinul ministrului educaţiei naţionale nr. 3418/19.03.2013 MINISTERUL EDUCAŢIEI NAŢIONALE

CAPACITATEA DE ADAPTARE A PROFESORULUI-NECESITATE SAU OBLIGATIE

Prof. Ciubotaru Adriana

Șc. Gimn. „Miron Costin”, Galați

Asemeni unui copil ce se plimbă printr-un magazin plin de jucării şi se simte uimit, copleşit, neliniştit, curios, aşa si profesorul acestor zile de şcoală în pandemie, trăieşte nişte stări noi. Şi încearcă, prin orice mijoace să se adapteze, să-şi adapteze materia astfel încât să o facă atractivă copiilor, încearcă să descopere metode şi strategii moderne, digitale pentru a ajunge la sufletul copiilor.

Dacă contextul pandemiei a determinat reorientarea şi chiar reinventarea mijloacelor şi metodelor de predare-învăţare-evaluare, atunci se impune o aprofundare a resurselor pe care mediul online le oferă, o selectare a acestora, o îmbunăţăţire a conţinutului,dar mai ales oferirea de noţiuni şi informaţii corecte, pertinente şi valoroase. Aşa cum *elevii trebuie alfabetizaţi în privinţa mediului online,* şi *profesorul real trebuie să-şi înnoiască tacticile şi tehnicile de predare-învăţare-evaluare*. Nu e suficient să ştii să foloseşti wordwall, padlet, storyjumper, kahoot, toontastic, quizzuri şi alte multe forme de entertainment, ci e important să le foloseşti pentru a înfrumuseţa ora de.... română, în cazul meu.

Consider că profesorul reprezintă acel element al societăţii care se află în permanentă schimbare, o schimbare care este datorată modificărilor economice, sociale, politice şi mai ales emoţionale, relaţionale. Astfel, nevoile nativilor digitali depăşesc ceea ce am învăţat în facultate sau la cursurile tradiţionale de psihopedagogie. Trebuie ca profesorul real să se identifice cu elevii în ceea ce priveşte raportarea la elementele digitale, să încerce să se facă vizibil chiar dacă este în spatele unui ecran. Dacă înainte profesorul era **vizibil**, stând în faţa elevilor, trecând printre bănci, acum, se pare că din cauza discuţiei cu mai multe ecrane, devine **invizibil**. Însă fiecare dintre noi a identificat forme de relaţionare pe platformele de predare prin care trebuie să fim la fel de vizibili. Acest lucru l-am realizat printr-un brainstorming altfel, printr-un padlet, printr-un wordwall, printr-o prezentare powerpoint altfel, prin împărţirea clasei virtuale în camere mai mici în care mă duc în vizită, prin evaluări interactive, prin proiecte... şi printr-o serie interminabilă de strategii şi metode care i-au făcut pe elevi-chiar zilele trecute- să exclame că sunt cea mai drăguţă şi relaxată, că ora de română trece atât de repede şi atât de frumos.... Cuvinte magice care m-au emoţionat teribil, venind din partea unui elev care.... nu că nu iubea româna, dar nu era prea compatibil cu mine. Deci, toată strădania mea de a mă moderniza, aliniindu-mă la trendul vremii, a funcţionat. Toate cursurile şi webinariile, şedinţele de pe zoom de formare şi câte şi mai câte...

au funcţionat. Nu cred că este vreun profesor care nu şi-ar dori să audă acele cuvinte din partea unui elev. Nu cred că este mândrie mai mare să simţi că eşti **vizibil**, că te-ai aşezat în faţa copiilor cu adevărat.... deşi, fizic, suntem la mulţi metri depărtare.

Şi pentru că am reusit să mă fac **vizibilă** pentru el, am contabilizat şi alte lucruri bune: deschiderea unor elevi introvertiţi de la care greu scoteam două-trei cuvinte, îmbunătăţirea relaţiilor dintre ei,căci au lucrat în echipe la unele proiecte, relaxarea din timpul testelor, solicitarea de explicaţii în plus, cererea unor sarcini în plus.....

Să te aşezi pe scaunul de **elev**, la o vârstă... destul de matură, pare imposibil, însă absolut necesar. Şi nu vârsta trebuie să fie un impediment. Apetenţa profesorului pentru adaptare şi schimbare este cheia de a-i face pe elevi să empatizeze cu materia ce se transmite într-un mod atractiv. Fără o adaptabilitate şi o flexibilitate a cadrului didactic actul educaţional nu va avea o finalitate productivă, care să determine construirea unei personalităţi moderne a elevilor. Dacă am sesizat atâte lucruri minunate, am fost alarmată şi de partea opusă: de acele lucruri de pe online, care ar putea dăuna elevilor-expunerea la conţinutul negativ al internetului. Controlul părinţilor este un vis, căci părinţii au... multe pe cap, aşa că ne revine tot nouă, cadrelor didactice obligaţia de a-i învăţa că nu tot ce e pe internet e bun. Selecţia nu mai este aşa de uşor de făcut, iar interzicerea vizionării sau participării la astfel de platforme nu mai este posibilă, de aceea, noi, profesorii şi ceilalţi participanţi la actul educaţional şi la formarea adolescentului, trebuie să oferi modalităţi de identificare a elementelor pozitive, constructive. Exersarea şi aplicarea cunotinţelor dobândite nu se mai poate face clasic, prin întrebare şi răspuns sau prin eseuri de multe pagini şi mai ales nu prin reproducerea din memorie a unor pagini. Totul trebuie-a trebuit regândit. Infrastructura complexă a internetului seamănă cu mintea unui adolescent...iar noi trebuie să o descoperim.

PROFESOR VIZIBIL, ELEV VIZIBIL

Profesor Înv. Primar, Clemente Maricica Monica
Școala Gimnazială „I.D. Sîrbu" Petrila

Predarea vizibilă este predarea în care profesorul este un îndrumător și un activizator al învățării, îi pasă de ce se întâmplă cu elevii la finalul lecțiilor predate și oferă feedback constant acestora. Învățarea vizibilă este învățarea în care elevii sunt implicați activ în predare, pun întrebări, au curajul să nu fie de acord cu profesorii și sunt capabili să-și monitorizeze propria învățare. Hattie spune cam așa: cu cât elevul este mai mult profesor și profesorul mai mult elev, cu atât mai sustenabilă este învățarea!

Pentru profesorii dedicați, a fi o sursă de inspirație este un privilegiu, iar acest lucru contează enorm la măsurarea succesului lor. Elevii care sunt inspirați de profesorii lor pot realiza lucruri uimitoare. Inspirația poate lua mai multe forme, de la a ajuta un elev în timpul anului școlar cu obiectivele lui pe termen scurt până la îndrumarea acestora spre cariera lor viitoare. Mulți oameni de succes amintesc un anumit profesor ca fiind cel care a încurajat dragostea lor pentru profesia pe care o exercită, iar unii chiar atribuie realizările lor acelui cadru didactic.

Învățarea este o călătorie personală pentru profesor și pentru elev, deși există puncte comune remarcabile în această călătorie pentru mulți profesori și elevi. Este nevoie de atașament față de conținut, de o atitudine etică și grijulie, care sunt determinate de dorința de a insufla în ceilalți simpatie, chiar și dragoste pentru disciplina care este predată, dar și de demonstrarea faptului că profesorul nu doar predă, dar și învață(de obicei, despre metodele educaționale și despre rezultatele învățării elevilor.

Învățarea nu este întotdeauna plăcută și ușoară; implică în anumite momente fluctuația continuă a cunoștințelor, construirea unei relații funcționale cu ceilalți în procesul de confruntare cu sarcini dificile. Elevii își dau deama că învățarea nu este întotdeauna plăcută și ușoară, dar se pot implica în sarcinile dificile pe care aceasta le presupune.

Se fac adesea afirmații despre elevi, atitudinile și stilurile lor de învățare, dragostea lor de a învăța sau lipsa acesteia, despre familiile și experiențele lor, despre cultura acestora.

În foarte multe cazuri, ne referim la motivul pentru care putem sau nu să avem un impact asupra învățării elevilor. Un climat optim pentru învățare este unul care produce o atmosferă de încredere, un climat în care se acceptă că e în regulă să faci greșeli, pentru că greșelile sunt esența învățării.

În afară de învățarea de suprafață și de profunzime, ne dorim, de asemenea, eficiență și fluență, acestea fiin un rezultat dezirabil. Atunci când predarea și învățarea sunt vizibile, există o mare probabilitate ca

elevii să atingă niveluri înalte de reușită în învățare. Pentru a face predarea și învățarea vizibile, este nevoie de un profesor, care să stăpânească o serie de strategii de instruire pentru a construi cunoașterea de suprafață și de profunzime a elevilor și înțelegerea semnificației celor învățate. Profesorul trebuie să aibă abilitatea de „ a se retrage" atunci când are loc învățarea și când elevul progresează spre atingerea performanței. Cu cât este mai mare provocarea, cu atât este mai ridicată probabilitatea ca elevul să caute și să aibă nevoie de feed-back. Abilitatea profesorilor de a găsi soluții la probleme, de a fi flexibili și de a improviza modalități prin care elevii pot reuși în atingerea obiectivelor educaționale înseamnă că ei trebuie să fie căutători și utilizatori excelenți ai informațiilor obținute din feedbakul cu privire la predarea lor, adică din feedbackul referitor la efectele pe care le au asuprea învățării.

Imaginea profesorului este una de implicare și de respect pentru elevi, de disponibilitatea și receptivitate față de nevoile lor, de responsabilitate în procesul de învățare și de interes susținut ca elevii lor să învețe cu adevărat.

Calitatea fundamentală a unui profesor expert este de a a avea o influență pozitivă asupra rezultatelor elevilor, iar aceste rezultate nu se limitează la notele la teste, ci acoperă o gamă lărgită: elevi care nu abandonează școala, ci investesc în propria educație; elevi care dezvoltă strategii multiple de învățare și o dorință de a-și controla învățarea, disponibilitatea elevilor de a-și asuma riscuri și a se bucura de provocările instruirii, respectul pentru sine și pentru celălalt;elevi care devin cetățeni cu minți iscoditoare și cu o predilecție înspre a deveni niște participanți activi și cu critici la lumea noastră complexă.

Bibiografie:

1. John Hattie, *Învățarea vizibilă,* traducere din Limba engleză de Cristina Dumitru, consultant științific Adina Glava

„MĂ VEDEȚI BINE, MĂ AUZIȚI?”

Prof. învățământ preșcolar Clim Oana Alexandra
Școala Gimnazială „Ion Neculce”, Iași

Cum să te faci vizibil și auzit într-un mediu online, cadru didactic fiind? „Ai putea aprinde camera și da drumul la microfon” ar răspunde unii, dar oare doar la asta se rezumă educația online? La a da drumul la microfon și la cameră? Este suficient ca elevii să te vadă și să te audă? Uneori cu întrerupere pentru că e slabă conexiunea, uneori cu greutate pentru că le merge greu laptopul, uneori cu lacune pentru că li s-a blocat tableta? Este suficient să fim vizibili în fața camerei pentru a nu mai fi invizibili în viața elevilor?

Laitmotivul principal al educației din ultima perioadă a devenit: „Mă vedeți bine, mă auziți?”. Nu-i mai întrebăm pe copii cum se simt astăzi, cum și-au petrecut weekendul/vacanțele, dacă au înțeles, ci îi întrebăm dacă ne văd și ne aud. Cu noroc, poate reușim să stabilim o conexiune acceptabilă, fără întreruperi și lacune. Astfel, ar trebui să fim fericiți, nu? Ne-am îndeplinit sarcina, am reușit să le transmitem copiilor informațiile necesare, ar trebui să ne simțim împliniți, nu? Toți copiii au primit ce aveau nevoie: informația. Dar oare doar de acest lucru aveau nevoie? Și oare doar de acest lucru avem nevoie și noi, cadrele didactice?

Meseria de dascăl este o meserie vocațională, sau cel puțin așa ar trebui să fie. Și ca orice vocație, nu vom fi niciodată pe deplin mulțumiți că ne-am făcut treaba pe jumătate. „Cum ne-am făcut treaba pe jumătate dacă am reușit să le transmitem cu succes copiilor toate informațiile necesare?” Cu toții știm că meseria de cadru didactic nu constă doar în a transmite informații, și atât, lucrurile sunt mult mai complexe.

În primul rând, un cadru didactic trebuie să le transmită copiilor valori, informațiile pe care le aduc în fața acestora nu trebuie să fie doar corecte și să respecte programa, ci trebuie să fie și valoroase, morale, etice, să-i ajute pe copii să se integreze în societate. În fond, acesta e principalul scop al educației, nu?

În al doilea rând, copiii de toate vârstele, dar mai ales cei de vârstă mică (preșcolarii de pildă) au foarte mare nevoie de contact fizic. Simplul fapt că le zâmbim la cameră și le facem din mână nu este suficient pentru a lega o conexiune puternică. Nu putem compara o îmbrățișare călduroasă cu un zâmbet în fața unei camere web.

În al treilea rând, atât profesorii, cât și elevii, au nevoie de interacțiune, au nevoie de socializare. Când ne-am ales meseria de cadru didactic, am știut că vom lucra într-un mediu dinamic, într-un mediu interactiv, într-un mediu călduros și plăcut. Chiar dacă laptopul se poate încălzi uneori foarte tare din

cauza suprasolicitării, acest lucru nu ne oferă un „mediul călduros”. Lucrurile sunt mai degrabă invers proporționale, cu cât laptopul este mai solicitat și se încălzește mai tare, cu atât mediul este mai rece.

Într-adevăr, orice tip de contact este „mai bun decât nimic” și ar trebui să fim recunoscători că trăim într-o eră în care e atât de simplu să păstrăm legătura, în care tehnologia ne ajută atât de mult. În ultima vreme, foarte multe lucruri s-au automatizat, multe meserii și cariere au dispărut de mult, fiind înlocuite de roboți și mașinării, și multe altele vor mai dispărea și de acum. Indiferent de cât de mult va avansa tehnologia și de cât de mult ne vom dezvolta, meseria de profesor nu va dispărea niciodată. Oamenii trebuie să învețe de la oameni, nu de la roboți. Este atât de simplu și de logic.

Așadar, cum am putea descrie portretul unui dascăl într-o eră a predării online? Depinde foarte mult de capacitatea camerei web de la care îl privim, dacă îl vedem mai pixelat sau la o calitate mai înaltă. Un lucru foarte important este însă: zâmbetul. Chiar dacă nu înlocuiește un zâmbet real și autentic, un zâmbet virtual este cea mai bună soluție virtuală pe care o pot folosi cadrele didactice.

Astfel, data viitoare în loc să întrebăm „Mă vedeți bine, mă auziți?” mai bine am zâmbi și am spune: „Cine îmi oferă și mie un zâmbet virtual?”.

“LA CLASSE INVERSÉE” (CLASA RÃSTURNATÃ) – O STRATEGIE INEDITÃ ÎN ÎNVĂȚAREA-PREDAREA LIMBII FRANCEZE

Cobzariu Mirabela

Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir” Suceava

Această metodă folosită cu succes în cadrul orei de limba franceză transferă profesorul în rolul de moderator, elevul având un rol central în parcurgerea activităţilor lecţiei. Este o strategie care a cunoscut o mare amploare odată cu evoluţia competenţelor digitale aplicate în educaţie. Reprezintă o reformare a educaţiei şcolare în era noilor tehnologii, este o metodă prin care informaţiile accesate prin intermediul mijloacelor noi de comunicare sunt discutate şi confirmate/infirmate în cadrul şcolii care rămâne cel mai stabil reper de educaţie. Practic, este o metodă care inversează metodele tradiționale de predare-învățare punând accent pe munca de cercetare a elevului. Informațiile despre noua lecție sunt citite și studiate atent acasă, iar în clasă se va prezenta,dezbate si consolida tema propusa de catre profesor. În clasă, alături de profesor și de colegi, elevul va pune în practică informațiile dobândite, va formula întrebări va cere sprijin in ceea ce priveste chestiunile dificil de înțeles și va discuta cu ceilalți elevi propria viziune.

Exista o serie de avantaje care rezultă din aplicarea acestei metode revoluţionare. Elevii studiază lecția acasă, în propriul ritm, în liniște, fără a fi presați de timp,comunică cu ceilalți elevi din clasă și cu profesorul on-line, pot căuta informații suplimentare pe alte site-uri și se pot implica activ în actul de formare, fără a asculta pasiv ceea ce expune profesorul. Elevii sunt permanent impulsionaţi să descopere, să cerceteze şi să reformuleze informaţiile accesate astfel încât învăţarea se face într-un mod activ şi deci mai eficient. Activităţile desfăşurate în clasă sunt la fel de importante precum şi documentarea pregătită acasă. Ele vizează implicarea activă a elevului în învăţare, profesorul trebuie sa urmarească punerea în practică a unor activităţi motivante şi interactive care să însoţească corespunzător studiul pur teoretic al elevului.

Alături de un imens arsenal de metode și cărți existente, Internetul constituie, fără îndoială, un repertoriu infinit de care nu ne putem lipsi. O consultare pe internet este întotdeauna rapidă și cu siguranță, îi ajută pe profesori să obțină documente adecvate pentru fiecare dintre obiective: de comunicare, tematic, gramatical, lexical și cultural. Este adevărat că elaborarea secvențelor didactice necesită multă energie și timp, dar trebuie sa subliniem că astăzi avem resurse imense datorită inovației tehnologice care face ca munca noastră să fie cu totul posibilă.

Odată ce a fost găsit sau elaborat un material, acesta este modificat sau îmbunătățit în funcție de nivelul de limbă al cursanților, obiectivele programei, durata cursului, echipamentul din clasă etc. Dacă este prea lung, îl scurtăm. Dacă sala de clasă nu are un proiector, transformăm un videoclip (un fișier .pm4) într-un document audio (un fișier a.pm3). Apoi, aspectul fișierelor nu trebuie neglijat din cauza motivației cursanților și a structurării conținutului. Este recomandabil să adăugam imagini, cuvinte, să formatam texte. Un număr mare de software-uri actualizate ne permite să beneficiem de resurse educaționale pentru a obține mai întâi un document adecvat, apoi un fișier tematic bine structurat și, în cele din urmă, o secvență didactică satisfăcătoare. Folosim frecvent un software care este în mod normal gratuit, comun, ușor de manevrat sau specializat. Voi enumara cateva software-uri usor de folosit si la indemana oricui: PAINT: software pentru construirea unui produs care urmează să fie tipărit. Cu acest instrument, profesorul procesează imagini digitale. Putem schimba culorile și formatele, putem șterge sau adăuga cuvinte, putem desena câteva linii pe imagine, putem lua o parte din imagine sau, dimpotrivă, putem combina mai multe imagini într-una. AUDACITY: instrument pentru construirea unui document sunet. Considerat ca o soluție de editare și editare audio, acest software ne permite să înregistrăm simultan date audio digitale, să tăiem, să copiem, să lipim și să asamblăm clipuri sonore sau putem modifica viteza sau tonul unei înregistrări. HOT POTATOES: aplicaţie pentru a crea exerciții online. Acesta este un exercițiu care include mai multe aplicații precum JQuiz (editor cu alegeri multiple), JCross (editor de cuvinte încrucișate), JMatch (editor de exerciții potrivite) etc.

„Clasa răsturnată” necesită o cantitate enormă de muncă din parta profesorului, inclusiv evaluarea conținutului, scriptarea lecțiilor, consultarea colegilor, organizarea şi colaborarea elevilor. Pentru a face acest lucru, profesorul trebuie să fim pregătiţi să transmitem o parte din cunoștințe în avans, să pregătim un chestionar si activități de interacțiune în clasă, să elaborăm un proiect de sprijin demauto-învățare, să planificăm evaluarea continuă a conținutului și, de asemenea, să verificăm dacă elevii lucrează înainte și după curs. Astfel, relațiile umane (profesor / profesor, profesor / elev și elev/ elev) sunt cu siguranță întărite într-o clasă răsturnată.

Auto-învățarea este poate cel mai greu dar și cel mai important aspect în aplicarea acestei metode. Trebuie să stabilim legături strânse și permanente cu elevii noștri, să-i facem să învețe și să-i învățăm să învețe. Pentru a face acest lucru, folosim mai întâi rețelele sociale, în special Facebook. Pe Facebook se transmit o parte din cunoștințele, în general obiectivele cursului, vocabularul tematic deseori ilustrat și pronunțat, tabelele regulilor gramaticale însoțite de exemple care trebuie respectate, strategia de comunicare (cum să descrieți un persoană), activități de antrenare pentru fiecare document, exerciții de aplicare etc. Tot pe Facebook, oferim activități ludice care îi invită pe elevi să se implice: jocuri, cântece, ghicitori, concursuri sau distribuim videoclipuri despre situații reale sau educaționale de comunicare (ex.

cumpărături, transport în comun, călătorii, etc), imagini despre cultura francofonă (geografie, obiceiuri, traditii, viata sociala). Încet încet, acest lucru îi încurajează pe elevi să facă comentarii în limba franceză. Facebook rămâne un loc pentru linkuri și partajări de încredere, deoarece putem posta sau vizualiza o mulțime de conținuturi diverse în orice moment. Ne permite să transmitem sarcinile, dar și să verificăm rezultatele privind numărul de vizite, numărul de comentarii sau numărul de sarcini realizate.

În funcție de ceea ce observăm în timpul monitorizării elevilor, putem face ajustări necesare și îi putem îndruma pe elevi pe o altă cale. De exemplu, într-o lecție ce presupune învățarea unor noțiuni de gramatică a limbii franceze, elevii au citit informațiile noi acasă, iar la școală îi putem grupa în echipe pentru a comunica folosind acele noțiuni. Dacă un elev sau mai mulți nu au înțeles lecția, putem ruga un alt elev să le explice, în cadrul altei grupe sau, dacă preferă studiul individual, îi orientăm către munca independentă. În cazul lecțiilor de cultură și civilizație, elevii pot beneficia în timpul orei de imagini, materiale video sau mărturii on line despre locurile și perioadele despre care s-au documentat acasă. De asemenea, elevii pot împărtăși din propria experiență despre cultura și civilizația franceză. Întrucât profesorul este doar un ghid, elevii au ocazia să se exprime mai mult și să-și îmbunătățească competențele de comunicare, primind din partea acestuia doar indicaţii și un feed back.

Bibliografie:

- Bergmann, J. & Sams, A. (2012). Flip Your Classroom : Reach Every Student in Every Class Every Day. International Society for Technology in Education.
- Biggs, J. (2014). Constructive alignment in university teaching. HERDSA Review of higher education. 1, 5-22.
- Daele, A. & Sylvestre, E. (2013). Comment dynamiser un enseignement avec de grands effectifs?
- Lebrun, M. et Lecoq, J. (2016). Classes inversées. Enseigner et apprendre à l’endroit ! Réseau Canopé.

PROFESOR VIZIBIL ÎN MEDIUL ONLINE

prof.înv.primar Colpoș Mirela,
Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, jud. Bacău

Profilul și caracteristicile unei școli reprezintă în cea mai mare măsură, rezultatul muncii profesorilor.

Modul în care aceștia îmbină experiența profesională cu convingerile, valorile culturale, sunt definitorii pentru formarea copiilor, a viitorilor absolvenți.

Consider că noi, profesorii, avem inteligență emoțională crescută și mentalitate flexibilă, ceea ce ne face să ne cunoaștem, să acceptăm provocările care ne ajută să ne inspirăm din succesul altora. Avem capacitatea de a crea un climat pozitiv de comunicare și cooperare cu actorii educaționali.

Știm să fim autoritari și să impunem reguli, să sancționăm (constructiv), dar știm, în același timp, să comunicăm și să recompensăm eficient.

Nu știu dacă este greu să fii un profesor vizibil. Poate că acest aspect ține și de stilul didactic, de tipologia profesorului. Ca să fii vizibil, uneori e de ajuns să nu faci prea mare lucru. De exemplu, elevii îi consideră „cool” pe profesorii de educație fizică sau desen care par mult mai permisivi.

Eu sunt învățătoare și pot spune că mă consider un cadru didactic vizibil, deoarece am fost tot timpul atrasă de provocări, am căutat metode prin care să le stârnesc și să le mențin interesul elevilor mei.

Mereu le spun elevilor mei că „A nu ști nu este un eșec, ci primul pas spre înțelegere”.

Cum realizez toate aceste lucruri? Îi implic în tot ceea ce fac, le captez și susțin atenția, iau unele decizii consultându-i.

Câteva modalități prin care îi captez sunt:

- implicarea
- atenția
- exercițiile
- poveștile
- paraverbalul
- jocurile
- întrebările
- umorul
- digitalizarea etc.

De când suntem în online am descoperit și am învățat lucruri interesante despre care, mărturisesc, că nici nu știam. Cred că cel mai greu este sa fii vizibil în acest mediu, iar elevii mei au fost uimiți când le-am arătat lucruri simple: să acceseze un link, să rezolve o fișă, un joc. Nu mică le-a fost mirarea și bucuria când le-am arătat cum să lucreze în jumboard sau paint.

Aceste lucruri mărunte mă fac vizibilă pentru elevii mei, dar m-au făcut și mai vizibilă în ochii părinților, deoarece au conștientizat dificultatea muncii cadrului didactic.

CALITĂȚILE PROFESORULUI - SCARA CĂTRE SUCCES

Prof. Coșa Elena Daniela
Școala Gimnazială ,,Emil Racoviță'',Onești

Cine suntem noi? Suntem persoanele care fac parte din cele câteva milioane de dascăli ai acestui secol. Suntem cei care prin tot ceea ce facem, încercăm să rămânem în sufletele şi gândul copiilor. Luăm asupra noastră dulcea povară a științei şi încercăm să dăruim înţelepciune, dragoste celor care își aţintesc privirile pline de candoare cautând răspunsuri la întrebările ce îi frământă.

Un profesor își lasă amprenta asupra dezvoltării armonioase a elevilor săi, printr-o serie de calități care îl ajută să facă cinste misiunii alese- aceea de a fi formator de caractere. Dar ce înseamnă să fii profesor bun ? Oare este de preferat să fie sever și autoritar sau tolerant și flexibil? Ar trebui să pună accent pe memorare sau aplicarea cunoștințelor?

Se spune că un profesor trebuie să fie constructivist punând accentul pe instruirea elevilor și mai mult pe construirea competențelor cognitive, fizice, atitudinale, emoționale și sociale ale copiilor. Astfel ei reușesc să integreze în procesul didactic multe componente, cum ar fi învățarea prin descoperire, jocul, lucrul în echipă. Să fii un astfel de profesor implică mult curaj, o pregătire aparte și o perfecționare continuă, însă rezultatele obținute sunt excepționale.

O altă calitate este aceea a echitabilității. Profesorul se menține el însuși la standardele impuse elevilor săi. El aplică reguli și coordonate pe care le respectă la rândul său, pentru a consolida o legătură apropiată și sinceră cu copiii.

Alături de echitate trebuie să fie și adaptabilitatea. Performanța la catedră nu se poate obține fără această calitate, ce ajută profesorul să schimbe lecția sau activitățile într-un mod spontan, datorat de situații imprevizibile. Dacă elevii par să nu înleagă noțiunile predate, profesorul trebuie să identifice imediat alte modalități prin care să explice.

La fel de important este ca profesorul să descopere personalitatea și interesele fiecărui elev și să introducă în actul pedagogic acele componente distincte care să ajute cu adevărat copiii să învețe și să se dezvolte. Acest aspect conduce la lucrul în echipă, de a colabora eficient cu ceilalți profesori, cu părinții, cu alte părți implicate direct sau indirect în formarea elevilor .

Un bun profesor va fi întotdeauna capabil să capteze atenția elevilor săi și să-i facă să își dorească repetarea acestor experiențe la clasă, prin creativitatea din cadrul orelor.

A fi sensibil la dificultățile și nevoile cu care se confruntă elevii, este o calitate excepțională a unui profesor. În momentul în care un profesor reușește să atingă această calitate, devine cu adevărat un formator pentru aceștia în drumul lor către succes.

Proverbul ,,Omul cât trăiește, învață" are o importanță deosebită în misiunea de profesor. Un profesor bun se preocupă în permanență de propria sa perfecționare, în dorința de a evolua în mod permanent. Iar această instruire continuă nu se referă doar la stăpânirea disciplinei predate, ci și la îmbunătățirea metodelor didactice și de relaționare cu copiii, ca un bun psiholog care știe ce abordare să adopte la nivel comportamental. Elevii **au nevoie de afectiune** și de stima de sine, iar aceste nevoi trebuie asigurate atât în mediul familial, cât și în cel școlar, pentru o bună și corectă dezvoltare armonioasă a viitorului adult.

Relația profesor-elev nu trebuie să rămână închisă într-un modelul autoritar. Un profesor preferat este un profesorul vizibil: acela care știe cum să vorbească mereu cu elevii săi, care este capabil să facă și glume, pentru a destinde atmosfera în clasă, care impune respect nu prin teamă și pedepse, ci tocmai prin respectul pe care îl acordă el însuși elevilor. Acest gen de profesor se face iubit și influențează pe copii, astfel încât indiferent de materia pe care o predă va reuși să ajungă la inima acestora!

IMPORTANȚA MENTORATULUI LA DEZVOLTAREA PERSONALĂ ȘI SOCIALĂ A ELEVILOR ȘI PROFESORILOR

Costache Nicoleta Mihaela

Școala Gimnazială Nr. 49, Bucureşti

Mentoratul este o relaţie care are loc într-un mediu de confort şi siguranţă în care învăţarea şi experimentarea au loc prin analiză, examinare şi reexaminare, reflecţie asupra experienţelor, asupra situaţiilor şi problemelor, asupra greşelilor şi succeselor pentru a identifica oportunităţile de învăţare. Mentoratul este procesul prin care mentorul ajută debutantul să se dezvolte, să-şi dezvolte încrederea în sine, să devină independent, autonom şi matur. Este o relaţie specială prin care se formează o legătură construită pe încredere şi respect, deschidere şi onestitate, un cadru unde fiecare parte poate fi ea însăşi. Relaţia este puternică şi emoţională, iar pentru a obţine rezultate bune, relaţia de mentorat trebuie să fie calitativ superioară. Dacă nu se formează o legătură şi una sau ambele părţi nu se simte confortabil în această relaţie, atunci nu va avea loc nici mentoratul şi nici procesul de învăţare. Pentru ca această relaţie să fie una fructuoasă trebuie să fie recunoscută nevoia de dezvoltare personală. În primele etape, într-o astfel de relaţie, debutantul este relativ dependent de mentor, iar mentorul trebuie să ofere suport, să fie prieten şi să-l încurajeze pentru ca acesta să înveţe şi să crească.

Este necesară implementarea unor programe de mentorat, atât pentru perioada de pregătire inițială pentru profesia didactică, cât și pentru perioada debutului profesional și a proiectării unor programe de inițiere și formare continuă pentru mentori.

Avantajele mentoratului sunt indiscutabile pentru toți cei implicați:

- Pentru **studenții practicanți**: beneficiază de expertiza unor cadre didactice special pregătite în acest sens; sunt puși în situații de a discuta, observa, dezbate, analiza într-un mod critic și reflexiv; își analizează propriile convingeri și credințe cu privire la activitatea didactică în general și la misiunea și rolul cadrului didactic; face parte dintr-o comunitate de învățare; învață să lucreze în echipă; iau pulsul unei școli raele, cu elevi reali;
- Pentru **cadrele didactice debutante**: facilitarea integrării la noul loc de muncă; familiarizarea cu specificul școlii, cu cerințele și așteptările școlii, părinților și elevilor în ceea ce privește performanțele sale; oportunități de stabilire de relații și canale de comunicare cu diferite persoane-resursă; dezvoltarea unor comunități de învățare ale cadrelor didactice debutante; beneficiază de suportul unui cadru didactic cu experiență care dorește să îl ajute, să-i deschidă noi perspective; debutantul nu mai e singur în sala de

clasă și în cancelarie;

- Pentru **cadrele didactice - mentori**: este o bună oportunitate de evitare a rutinei; mentorul se bucură de un prestigiu profesional corespunzător; este o modalitate de stimulare a dezvoltării profesionale continue; face parte dintr-o comunitate profesională; contribuie la dezvoltarea personală și profesională a unor viitoare cadre didactice; este o persoană resursă pentru studenți și cadre didactice debutante;
- Pentru **elevi**: beneficiază de experiența unor cadre didactice bine pregătite, atente la nevoile lor; interacționează cu cadre didactice mai tinere, care nu învață meseria prin încercare și eroare; poate fi un element motivator în alegerea profesiei viitoare;
- Pentru **directorul școlii**: resursa umană din școală este una recunoscută din punct de vedere al competențelor; beneficiază de parteneriate stabilite cu universitatea/colegiile pedagogice/alte școli/alte instituții educaționale; este reprezentantul unei școli ce promovează învățarea, dar care și învață permanent;
- Pentru **școală ca întreg**: recunoașterea în comuniate a școlii; atragerea unor cadre didactice ce doresc să învețe; dezvoltarea unor parteneriate de colaborare; personal didactic bine pregătit; personal didactic ce trece mai ușor peste perioada debutului și se adaptează mai rapid; școala devine o adevărată comunitate care învață și se deschide spre comunitate.

SINCERITATEA - SUPERPUTEREA PROFESORULUI DE ASTĂZI?

Prof. Costea Ioana Alina

Ca profesor în învățământul gimnazial, cu puțină experiență, dar cu dorința de a cerceta, de a înțelege și de a mă perfecționa, încă din primul an la catedră m-am întrebat zilnic ce aș fi putut face mai bine, de ce unele ore au decurs conform planului, iar altele au părut haotice, de ce cu unii elevi rezonez, în timp ce la alții nu reușesc să ajung, orice metode citite în cărțile de specialitate aș încerca.

Generația pe care o educăm astăzi, are, după cum e și normal în cursul omenirii, caracteristici de personalitate și de comportament diferite de structura noastră internă, care ne pot părea greu de înțeles și cu care nu ne putem identifica. Sunt copiii erei digitale, deschiși către noutate, curajoși, inventivi și, mai presus de toate, foarte comunicativi. Obișnuiți să-și exprime ideile, să fie critici și să-și arate emoțiile, aceștia nu se identifică cu stilul rigid de predare, cu profesorul clasic, din amintirile multora dintre noi.

Deși sunt departe de a fi elucidat misterul sau de a fi descoperit formula perfectă care să poată fi aplicată în multitudinea de situații cu care un profesor se întâlnește la școală, cred ca am reușit totuși să identific o atitudine, o abordare cu ajutorul căreia simt că ies de multe ori de sub mantia invizibilității și reușesc să stabilesc o conexiune cu elevii, să detensionez situații și să captez atenția acestor copii inteligenți, perspicace si dornici să le fie ascultate opiniile: SINCERITATEA.

În *„Dicționarul Explicativ al Limbii Române''*, articolul dedicat acestui cuvânt prezintă sensuri multiple, iar oricare dintre ele se potrivește în sala de clasă, în interacțiunea profesor-elev și poate da o nouă valoare relației dintre aceștia: *„lipsă de prefăcătorie sau de viclenie; franchețe, loialitate, din toată inima, confidență, confesiune, destăinuire''.*

Având aceste date ale problemei, consider că sinceritatea devine abordarea esențială pe care profesorul o poate folosi atunci când simte că interacțiunea nu este fructuoasă, că între el și elevii săi intervin monotonia și dezinteresul, și, bineînțeles, când informațiile transmise par greu de înțeles.

Acesta este momentul când se cere o pauză. Da, o pauză în timpul orei, în care atât cadrul didactic, cât și elevii să renunțe la rolul jucat odată ce pătrund pe poarta școlii, cinci minute de sinceritate. Un moment de respiro, în care toți se opresc din analiza verbului, din lecturarea textului sau din orice altă activitate didactică și răspund la câteva întrebări simple. Unele dintre aceste întrebări îi vizează pe copii și felul în care percep actul educațional, iar altele, uneori inconfortabile, se raportează la acțiunile profesorului și la abordarea acestuia:

Ce se întâmplă astăzi cu voi?

Ce simțiți că este în neregulă la această oră?

Unde credeți că greșesc?

Este ceva ce aș putea face altfel?

Am simțit că o astfel de abordare tinde să fie stânjenitoare la început, pentru toți actanții. În primele interacțiuni de felul acesta, elevii nu au curajul să răspundă la întrebări, fie pentru că le este teamă că ideea lor ar putea fi înțeleasă greșit, fie pentru că nu au încrederea că s-a creat un mediu suficient de sigur în clasă, astfel încât părerile lor să nu fie judecate, blamate, luate în derâdere. În ceea ce privește celălalt membru al actului educațional, cadrul didactic, anumite întrebări vor primi răspunsuri surprinzătoare, diferite de imaginea pe care acesta o are despre sine. Astfel, e nevoie că profesorul să accepte că unele acțiuni nu sunt văzute drept utile de elevi, că o abordare pe care și-o închipuise ideală... dă greș.

Însă dacă acest exercițiu al sincerității este repetat și devine normalitate, elevii ajung să înțeleagă că pot să își exprime părerile, că pot critica în mod constructiv, că pot îmbunătăți actul educațional prin capacitatea de a fi prezenți și analitici. În același timp, profesorul creează o conexiune puternică cu aceștia, bazată pe încredere, astfel încât să-și adapteze abordarea în funcție de nevoile lor.

COMPETENȚELE ȘI PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC

Prof.înv.primar Cotet Ioana
Școala Gimnazială Nr.1 Urdari, jud.Gorj

„Un profesor care încearcă să predea fără a le inspira elevilor dorința de a învăța nu face decât să bată cu ciocanul într-un fier rece.” Horace Mann

Cadrul didactic în societatea contemporană are un statut de profesor bine precizat prin competențele de care trebuie să dea dovadă în activitatea didactică:

- competența profesională – asigurată și funfamentată pe cunoștințe de specialitate;
- competența pedagogică asigurată de cunoștințele psihopedagogice și de aptitudinile psihopedagogice;
- competența de a întreține relații atât pe verticală în ierarhia superioară, dar și cu beneficiarii procesului educațional: elevi, părinți, comunitate.

Profesorul va deține și calități manageriale necesare conducerii unei organizații: capacitatea de a dialoga, de a informa obiectiv de a comunica cu ușurință, atitudinea critică si non-dagmatică, virtuți civico-democratice.

Un cadru didactic competent are o solidă formare profesională, o viziune deschisă spre inovare și creație, spre autoformare permanentă. Dintre competențele profesionale identificăm:

- cunoșterea și aplicarea legislației specifice;
- cunoșterea și aplicarea programei activităților instructiv-educative;
- cunoșterea și aplicarea planului de învățământ și metodologiei de aplicare;
- cunoșterea și utilizarea corectă a documentelor de evidență a activității.

Toate aceste competențe se formează prin pregătirea inițială, continuă, permanentă, de-a lungul carierei didactice și din experiența acumulată în domeniu.

Din orice perspectivă ar fi abordată, datorită rolului atât de însemnat pe care îl are în viaţa copilului, peronalitatea cadrului didactic rămâne una dintre cele mai distincte din punctul de vedere al caracteristicilor specifice.

Dimensiunile structurale ale personalităţii de bază alcătuiesc o unitate integrativ-dinamică definitorie pentru viaţa şi activitatea cadrului didactic. Prima calitate pe care o implică statutul de dascăl este personalitatea. Înainte de a-i învăța pe alții trebuie să ne educăm pe noi înșine (educație profesională). Profesorul nu este doar o sursă de informații, ci este o personalitate. El nu doar dă indicaţii elevilor despre

ce şi cum să înveţe, ci prin întrebări analitice stimulează gândirea elevilor, creează premise pentru ca aceştia să ajungă la o mai bună înţelegere a problemei. Pentru a organiza învăţarea , dascălul trebuie să găsească metodele adecvate trezindu-le interesul elevilor şi stimulându-le performanţele. Ca să ajungi la sufletul unui copil, să-l stimulezi , să-i cultivi dorința de a învăța și să-l ajuți să descopere necunoscute pe tot parcursul școlarității ai nevoie de măiestrie didactică, de dăruire.

Ca să ajungi la sufletul unui copil, să-l stimulezi, să-i cultivi dorința de a învăța și să-l ajuți să descopere necunoscute pe tot parcursul școlarității ai nevoie de măiestrie didactică, de dăruire.

Măiestria psihopedagogică reprezintă capacitatea complexă personală şi specifică a profesorului de a concepe, organiza, proiecta şi conduce cu competenţă şi prestigiu, spirit creativ şi eficienţă sporită procesul de învăţământ, procesul de educare şi de instruire a elevilor. Măiestria psihopedagogică este rezultatul pregătirii şi al experienţei didactice îndelungate, bazată pe interacţiunea tututor calităţilor personalităţii profesorului şi pregătirea psihopedagogică.

Vocația, susține R.Hubert, constă în dragostea de a învăța pe cineva, credința în valorile educației, conștiința față de educația copilului, față de patrie și comunitate. El consideră că vocației pedagogice îi sunt caracteristice trei elemente: iubirea pedagogică, credința în valorile sociale și conștiința responsabilității.

Atât pregătirea ştiinţifică cât și vocația duc la succesul în activitatea pedagogului. Tactul pedagogic se datorează acelor calităţi ale dascălului, care îi permit să gestioneze activitatea pedagogică şi îi asigură succesul în această activitate. Asemenea calităţi trebuie căutate nu doar în competenţe, abilităţi, deprinderi, dar şi în trăsăturile de personalitate, care oferă dascălului posibilitea de a acționa creator.

Bibliografie:

1. Manea, A.D. (2019). Personalitatea profesorului din învăţământul primar, în Sinteze de Publishing House, Bucureşti,

2. Pânişoară, I.O. (2009), Profesorul de succes; 59 de principii de pedagogie practică, Ed.Polirom, Iaşi

3. Hubert, R.(1965), Profesiunea didactică – vocaţie sau provocare, http://www.scritub.com/profesorscoala/Profesiunea-didactica-vocatie-84699.php.

PROFESOR VIZIBIL VERSUS PROFESOR INVIZIBIL. O REALITATE A SOCIETĂȚII ACTUALE

Prof.dr. Raluca Narcisa Covaci
Școala Gimnazială „Anghel Saligny” Banloc
Școala Gimnazială Livezile

Ne este cunoscut faptul că societatea actuală reprezintă una dintre cele mai mari provocări cu care, majoritatea dintre noi, ne confruntăm în condițiile în care avem de-a face, la tot pasul cu o suită de evenimente pe care le considerăm, adesea, ca purtând pecetea noului și inexplicabilului.

În aceste condiții, demne de luat în discuție, învățământul românesc a suferit modificări de natură să creeze întrebări precum: suntem pregătiți să fim dascăli în condițiile impuse de societatea actuală?, care sunt metodele prin care putem să ne facem văzuți și auziți în condițiile în care, în ultimul timp, am pus în discuție, poate nu doar o dată, toate noțiunile pe care credeam că le avem?, care ar fi portretul unui dascăl care știe să se facă văzut și auzit?, care ar fi caracteristicile unui profesor aproape invizibil, împovărat de greutățile, pe care, adesea, le întâmpină?

Dacă ar fi să încep cu partea a doua a titlului articolului propus de mine, aș spune că în societatea actuală, oricât s-ar vrea de provocatoare și imprevizibilă, încă există dascăli care pot fi numiți ,,invizibili’’.

De ce? Pentru că, realmente, nu există?

Ba da, există, dar nu se fac remarcați prin nimic, nu lasă nici o urmă vizibilă în conștiința și personalitatea elevilor. Sunt acei dascăli atât de împovărați de greutățile zilei de mâine, încât munca la catedră reprezintă mai mult corvoadă decât plăcere și interes, acei dascăli care se plâng mereu de orice problemă oricât de măruntă ar fi fără să se întrebe dacă nu cumva, ei înșiși ar putea oferi soluția acelei probleme dacă ar manifesta un minim de interes, acei dascăli irascibili, mereu fără chef, care pun întotdeauna problemele proprii în fața problemelor elevilor chiar și în timpul orelor de curs, acei dascăli care refuză cu înverșunare orice soluții de predare novatoare, cu moțivația că sistemul de azi este unul prost construit, menit să promoveze lipsa învățării și seriozității.

Eu consider că, pentru a fi văzut și auzit, profesorul zilelor noastre trebuie să aibă capacitatea de a răspunde nevoilor elevului, dar nu doar nevoilor stricte legate de învățarea materiei pentru a doua zi, ci, în special, nevoilor emoționale, nevoilor afective, nevoilor de înțelegere și comunicare, nevoi cu care, elevii învățământului românesc, se confruntă din ce în ce mai des. Adevăratul dascăl trebuie să vadă, să audă, să înțeleagă și să încerce să rezolve, trebuie să asculte, să dea sfaturi, să dețină strategii de a ridica

elevul, chiar și acolo unde misiunea acestuia este una destul de grea. Dascălul vizibil este acela care intră la ore în fiecare zi cu zâmbetul pe buze, fără să arunce în spatele copiiilor povara propriilor sale griji, acela pentru care așa numitele greutăți ale societății actuale reprezintă, de fapt, provocări pe care încearcă să le depășească sau să le transforme în oportunități care pot fi valorificate de elevi, acela care este deschis la nou, la frumos și special, acela care are capacitatea de a valorifica orice progres, oricât de mic, în speranța că mâine, copilul va avea parte de unul mai mare, acela care susține învățarea prin joc, prin stimularea curiozității și, prin urmare, a intersului, care acceptă sau chiar propune, metode novatoare cu scopul unic de a obține rezultate vizibile pe termen lung.

Profesorul vizibil este profesorul care întrupează ideea de modernitate, de nou, de actual, de constructiv, de progres, de optimism, profesorul de care elevul zilelor noastre are nevoie pentru a face, el însuși față, unei societăți marcate de imprevizibil.

Profesor vizibil versus profesor invizibil, o realitate anostă într-o societate furibundă care tinde parcă , pe zi ce trece, să scape din mâini pârghiile fragile ale controlabilului.

Și totuși o realitate atât de discutabilă!

DESPRE PARCURSUL MEU CA PROFESOR

Profesor Covrig Meda Anca

Şcoala Vasile Alecsandri, Nufaru, Tulcea

Când am intrat în învăţământ a fost în urma unei chemări puternice, în urma sentimentului clar că asta trebuie să fac. Nu mi-am dorit să devin profesor când am început facultatea de limbi şi literaturi străine şi nici mult mai târziu, când încă nu mă vedeam în această postură, din multe motive. La un moment dat însă am făcut o schimbare decisivă: am plecat din Bucureşti, oraşul meu natal, în Tulcea, pentru a fi alături de omul pe care îl iubeam. Aici am început o nouă viaţă, şi tot aici mi-am început cariera de profesor. Entuziasmul meu era imens. Îmi doream foarte mult să devin profesor şi speram să pot ajuta mulţi elevi să-şi schimbe viaţa în mai bine. În primul an, am fost profesor suplinitor şi conexiunea mea cu elevii a fost incredibilă. Credeam că orice e posibil, aveam energie şi credeam că le pot deschide copiilor un univers de frumos, de posibil. Niciodată nu am mai simţit la fel după acel an, nu într-o măsură care să egaleze forţa pe care o aveam atunci. Copiii mi s-au părut minunaţi şi i-am iubit enorm. Orele, toate orele, cu toate clasele, erau ca într-o poveste, la propriu. Eram în primul an şi tot ce conta erau copiii, chiar dacă stăteam cu toţii cu haine groase şi mănuşi, atât era de frig – deşi existau lemne, şcoala era încălzită foarte puţin, insesizabil. Anul următor am dat examenul de titularizare şi am mers la altă şcoală, şcoala „mea“ în urma repartizării.

M-am bucurat că eram profesor titular, m-am bucurat să fiu diriginte şi m-am bucurat să pot face parte dintr-o comunitate: am acum elevi de clasa a VIII a pe care-i cunosc din clasa I.

Conexiunea mea cu elevii a fost foarte bună şi în al doilea an de învăţământ, deşi acum aveam aşteptări mai mari, atât de la mine cât şi de la elevi.

A fost începutul unor ani frumoşi, dar şi plini de stres inutil. Nu am înţeles nici până astăzi de ce şi nu cred că voi găsi un răspuns plauzibil pentru faptul că unii oameni pot genera o stare de disconfort accentuat. Frustrările personale, invidia, eşecurile, răutatea intrinsecă sau toate la un loc. Am încercat să-mi amintesc mereu de ce am vrut să devin profesor şi să mă concentrez pe munca cu elevii, am încercat să aleg frumosul şi să nu mă las afectată de rautăţi. M-a costat însă destul de mult: visurile mele, starea mea de bine, confortul psihic dar mai grav, încrederea în oameni, siguranţa.

În timp, am început să devin dezamăgită şi de faptul că elevii nu învăţau sau nu apreciau ce li se oferea spre cunoaştere, am început să nu înţeleg cum e posibil ca, după ani de zile de lucru intens, elevii să nu-şi însuşească nici măcar nişte elemente de bază. Acest lucru este împărtăşit de colegi foarte dedicaţi,

care constată acelaşi lucru. Despre aceste lucruri nu vorbeşte nimeni, dar sunt convinsă că nu se întâmplă într-un singur loc. Felul în care sunt concepute subiectele pentru examene demonstrează nivelul la care s-a ajuns.

Mă întristez de fiecare dată când aud critici la adresa profesorilor, în parc, în autobuz, în presă. Mă doare faptul că oamenii nu înţeleg cum se dedică un profesor elevilor şi consumul total de energie la care se supune.

Cred că sunt un om bun şi încerc să fiu un profesor bun. Nu mă simt protejată cu adevărat.

O prietenă mi-a spus că nu e bine să infuenţezi destinul cuiva. Dar când altcineva îl poate influenţa în rău pe al tău, doar pentru că aşa vrea, este corect?

De ce, de exemplu, evaluările pe care suntem obligaţi să le dăm directorului nu sunt cu adevărat anonime? Cum putem fi cu adevărat protejaţi de directori abuzivi sau de părinţi care vânează doar note şi nu acceptă o realitate mai puţin roz despre copilul lor? Cum este posibil ca tocmai nişte oameni abuzivi să avanseze? Cum putem fi respectaţi când nu putem impune un standard? De multe ori mi-au spus elevi buni că anumiţi colegi nu merită să fie promovaţi. Dar noi suntem obligaţi să o facem, şi transmitem mesaje greşite, deoarece acei elevi nu vor să depună niciun efort, ei ştiu că-i vom promova, iar idealurile noastre de a transforma vieţile elevilor rămân departe.

Aş vrea să închei pe un ton optimist. Încă mai cred în visele care m-au animat. Încă mai cred în oameni şi în faptul că binele învinge.

Am avut norocul să întâlnesc oameni – colegi – cu adevărat minunaţi, elevi pe care i-am apreciat şi i-am iubit foarte mult. Şi sper ca viitorul să-mi aducă lucruri mult mai bune în cariera pe care am îmbrăţişat-o. Cred că este cea mai frumoasă meserie din lume. Şi este trist că am avut gândul de a renunţa. Însă nu o voi face.

MUNCA INVIZIBILĂ DIN ACTIVITATEA DE PREDARE LA CLASĂ

Diana Isabela Cozaciu

Rezumat: Cadrele didactice sunt cunoscute pentru îndeplinirea activităților care asigură formarea și pregătirea indivizilor în cadrul instituțiilor de învățământ. Educația este un proces de lungă durată și nu este munca unui singur om, ci un cumul în care intervin mai multe părți pentru dezvoltarea eficientă din punct de vedere educativ și personal. În societatea actuală nu se acordă multă atenție activităților realizate de către profesori din cauza faptului că rezultatele nu sunt apreciate la prima vedere și, totodată, accentul cade pe forma finală și nu pe fragmentele care o compun. Invizibilitatea muncii în activitatea de predare la clasă ia formă, în mare parte, deoarece educația este un proces împărțit, iar rezultatele nu sunt mereu tangibile sau de efect imediat.

Cuvinte cheie: educație, profesor, predare, invizibilitate

Conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române, cuvântul *profesor* este definit ca „persoană calificată care predă o materie de învățământ (în școală)" sau „persoană care îndrumă, educă, învață pe cineva ".[4] Cu toții știm că obiectivul fundamental al muncii depuse de către profesori sunt elevii înșiși sau că vedem reflectată în imaginea dascălilor o parte fundamentală a educației. Cu toate acestea, cât de vizibil este efortul care se ascunde în spatele fiecărui elev?

În linii generale, profesorii se confruntă cu trei lucruri care nu sunt atât de evidente sau chiar deloc pentru cei care nu interacționează cu acest sistem: presiunea resimțită, interacțiunea zilnică cu elevii și părinții și disprețuirea timpului.

Presiunea resimțită de către cei care lucrează în unitățile de învățământ vine din evaluările constante și burocrația excesivă care sufocă și, în același timp, împiedică planificarea în mod eficient a activităților. Multitudini de hârtii de evaluări, autoevaluări și rapoarte care obligă profesorul să piardă timp prețios pentru a-și dovedi activitatea în mod constant.

Interacțiunea zilnică care se stabilește între cadrele didactice și elevi și care generează o comunicare și înțelegere mai bune are impact asupra funcționării productive a activității de predare. Această interacțiune educațională nu constă doar în transmiterea de noțiuni cognitive, ea presupune și stabilirea unor conexiuni socio-afective sau a unor percepții pozitive interpersonale.

[4] Dicționarul Explicativ al Limbii Române, Editura Univers enciclopedic, Bucureşti, 1998, pag. 855.

Una dintre problemele cele mai mari întâlnită în învățământ este evaluarea timpului. S-a format o confuzie generală între orele de predare și orarul de muncă complet, o anumită concepție a timpului care se aseamănă cu un orar de lucru bine stabilit. Conform NEA[5] un profesor petrece mai mult de 12 ore pe săptămână, în afara programului de muncă, pe activități necompensate legate de școală, lucru care are loc la nivel mondial. Această temă este o chestiune mult mai complexă decât arată în aparență deoarece presupune realizarea anumitor sarcini care nu fac parte din timpul de predare propriu-zis. Sunt extrem de importante pregătirea în mod eficient a materialelor, creativitatea și inovația în strategiile de predare - învățare - evaluare, alegerea strategiilor corecte de motivare și monitorizare ale învățării sau diagnosticarea și abordarea necesităților emoționale individuale.

Munca profesorului nu se termină după cele 8 ore zilnice destinate programului, ci continuă, sub diferite forme, micșorând din timpul său familial sau social. Într-o anumită manieră, se poate vorbi despre acest interval de timp acordat activităților în afara orelor propriu-zise ca despre un timp invizibil.

Educația utilă este cea realizată pe termen lung și care implementează cunoștințe și valori, care dezvoltă abilități și moduri de a acționa și care influențează progresul oamenilor și a societăților printre altele. Pentru o desfășurare eficientă sunt necesare medii adecvate, iar unul dintre aceste medii este reprezentat chiar de străduința ascunsă în umbră a cadrelor didactice. Cu toate că în spatele activității de predare la clasă stă o muncă a profesorului mai puțin vizibilă, aceasta este una necesară și care nu se oprește niciodată.

Bibliografie:

1. Dicționarul Explicativ al Limbii Române, Editura Univers enciclopedic, București, 1998.
   National Education Association, https://www.nea.org/resource-library/ [08.02.2021]
2. Qual Form, *Dinamica relației profesor-elev și stilurile de interacțiune didactică*, https://www.qualform.snsh.ro/articole/dinamica-relatiei-profesor-elev-si-stilurile-de-interactiune-didactica, [08.02.2021

[5] National Education Association, https://www.nea.org/resource-library/.

„PROFESOR INVIZIBIL, PROFESOR VIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL ÎN ONLINE”

EMOȚIILE ȘI DESFĂȘURAREA LECȚIILOR ONLINE

Profesor în învățământul primar, Cristea Constantina Tita

Școala Gimnazială nr 2 Barcea, jud. Galați

„Profesor în online” este o sintagmă vehiculată foarte mult în ultima perioadă pe fiecare canal de informare. Zilnic, îmbunătățim competențele digitale prin prezentarea interesului semnificativ pentru cursurile, conferintele online si webinarii, iar multe aplicații și materiale cu plată au fost puse la îndemâna utilizatorilor.

Timpul a devenit atât de prețios astfel încât formarea accelerată a devenit o necesitate. Teama de a nu deveni invizibil și lipsit de creativitate digitală a devenit un factor separator în desfășurarea actului educațional. Tehnologia, în perioada actuală, este puntea de legătura în transmiterea cunoștințelor. Sunt profesor și îmi place să cred că ceea ce ne caracterizează pe noi, ca generație este adaptabilitatea la "era digitalului", eră care nu va dispare odată cu încetarea pandemiei, din contră cred că este în plină desfășurare. Este perioada în care ne descoperim latura comunicării si a afecțiunii prin distanțare, prin integrarea în grupuri online de specialitate, prin socializarea cu persoane mai putin cunoscute dar, cu un punct comun și anume dezvoltarea calității actului educational în cadrul desfășurării orelor online.

Cu toate acestea ne adresăm multe întrebări în gând. Aducem energie si creativitate în cadrul orelor online? Elevii, în timp, își pierd interesul privind participarea la orele online? Profesorul este vizibil sau invizibil pentru copilul din ciclul primar? Aceasta pandemie a adus un plus-valoare profesorului?

Am putea enumera o parte din avantajele școlii online: libertatea navigării pe internet, ușurința de a creea jocuri atractive, dezvoltarea conversatiei în public a persoanelor introvertite, este un mod explicit si atractiv în prezentarea lecțiilor și a obiectivelor, eficiența rezolvării unor cerințe, siguranta păstrării sănătății în perioada pandemiei. Dezavantajele sunt si ele prezente, alături de avantaje, astfel amintim : lipsa mișcării care produce efecte asupra conditiei fizice si psihice totodată, lipsa interacțiunii cu semenii, limitarea exprimării si a observării emoțiilor .

Sunt un om al emoțiilor și cred foarte mult în adevărata conexiune profesor-elev, care se realizează prin sentimente pozitive. Este extrem de greu să produci si să captezi toate emoțiile în mediul online.

Cred în atingerea obiectivelor, mai exact, în captarea esenței lecției online, în transmiterea si dobândirea de noi cunoștințe care, în timp, se vor sedimenta cu amintiri frumoase în conecptia elevului aflat în spatele ecranului.

Este greu să fii un profesor vizibil în timpul desfășurarii orelor, să existe o coordonare corectă, din punct de vedere calitativ si cantitativ, a notării a informațiilor noi, a rezolvărilor individuale. Acest comportament poate transforma educatorul în profesor invizibil deoarece conexiunile din jur își fac loc cu ușurință în desfășurarea lor.

Acest spirit civic aduce un efort substanțial atât din partea educatului cât și din partea familiei, ca participant efectiv în dezvoltarea si acumularea cunoștințelor, a priceperilor și deprinderilor.

În concluzie, echilibrarea situației actuale se realizează prin vizibilitatea procesului educativ, a dezvoltării dorintei de creativitate a elevului, astfel metodele de predare să fie centrate pe elev. Elevul, în această conjunctură, devine soarele în jurul căruia se rotește actul educativ, fapt decisiv în, alegerea mea, a profesiei de dascăl.

PROFESORUL MANAGERUL DE LA CLASA

Prof. Înv Primar Cristuinea Diana Loredana
Şcoala Gimnazialã Coţofenii din Dos, Dolj

Motto: „Un profesor ştie. Un profesor bun explică. Un profesor superior demonstrează. Un profesor responsabil atrage elevii, îi motiveaza, îi activează, îi incurajează. Un profesor eminent este un profesor bun, superior şi responsabil.” W. Word

Când spun „dascăl” îmi răsar în minte chipurile evocate cu dragoste; de-a lungul timpului, de către scriitori consacrați ajunși la vârsta maturității. Bădița Vasile, domnul Trandafir, dascălul Clăița, profesorul Wondracek și, de ce nu „dăscălița” lui Octavian Goga - iată doar câteva nume din galeria de portrete de dascăli din literatura română. Nu se poate să nu ne întrebăm ce anume i-a făcut pe scriitorii noștri-Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, Ioan Slavici, Octavian Goga - să-și amintească de dascălul din copilărie ca de un chip de referință din viața lor.

Ce anume ne face pe noi, dascălii, importanți în viața elevilor noștri? Cum putem marca în bine existența lor? Cum le putem îndruma pașii spre un viitor împlinit și cum îi putem ajuta să-și făurească o viață frumoasă?

Cred că răspunsurile la toate aceste întrebări se află undeva în străfundul inimii lor. Meseria de dascăl – indiferent de timpul la care ne raportăm –nu e una oarecare; ea modelează suflete pentru toată viața. Copilul din bancă vede în noi, în primul rând, omul în care să poată avea încredere, care să-l înțeleagă în toate privințele, să-l ajute să înțeleagă tainele vieții.

Dacă-i întrebi, îți răspund cu sinceritatea proprie vârstei, că „doamna e bună” și ochii li se luminează ca de un licăr venit din sufletele lor, ca și cum de „doamna” depinde întreaga lor existență. Te privesc cu încredere și emoție din prima zi de școală. Dascălul devine din acea zi călăuzitorul de care se agață cu încredere și speranță. Din acel moment toate zilele lor sunt în funcție de ce „a zis doamna..”.

„Și asta trebuie să ne facă pe noi, dascălii, conștienți de imensa responsabilitate ce o avem față de aceste mlădițe pe care avem datoria – in primul rând morală – să le modelăm cu răbdare și măiestrie.Iată de ce consider că a fi dascăl este mai mult decât o meserie. Nu putem fi simpli intermediari între carte și elevi. Fără suflet, fără dăruire, fără plăcere e greu să îndeplinești această misiune.

Firește, e important să fim bine pregătiți științific, dar mai important este să avem vocație. Și nu doar atât. Înseamnă să avem capacitatea de a ne adapta nu doar la alte generații de copii, ci și la alte și variate cerințe. Este important să fim dacăli buni, cu dăruire? Desigur. Un dascăl bun face sufletele să rezoneze tot așa cum păpușarul, cu un simplu fir de ață, își „joacă” păpușile și le dă viață.

Noul mileniu ne-a adus schimbări majore in toate compartimentele sociale și nu doar în bine. Adesea ne simțim părinții adoptivi ai copiilor rămași acasă, fără o familie adevărată, fără o mângâiere de mamă, cu sufletele pustiite.

Sunt copiii acelor părinți care astăzi își măsoară iubirea față de ei între două sărbători, de la distanță. Sunt copii care-și caută alinarea alături de noi, dascălii. E ușor să-I ghicești căci au mereu ceva să te întrebe, să-ți arate, să-ți povestească - și totul pentru a câștiga o fărâmă de afecțiune după care tânjesc atât de mult!

Rămânem noi dascălii acestui mileniu, în amintirile copiilor precum domnul Trandafir sau bădița Vasile? Înclin să cred că da, căci după 32 de ani de „dăscălit" nu o dată mi s-a întâmplat să-mi reîntâlnesc foști elevi schimbați, maturizați, dar privindu-mă cu același zâmbet candid și spunând: „Știți eu sunt..mi-ați fost dirigintă...mi-ați fost profesoară.."

Și-atunci înțeleg și mai bine menirea noastră. Primești în schimbul muncii tale o recunoștință mută și totuși grăitoare, ce nu poate fi măsurată niciodată. Îmi place să cred că un dascăl adevărat rămâne dascăl în orice societate, în orice comunitate atâta timp cât înțelege ce așteaptă cei din fața lui, așezați cuminți în bănci, cu ochii larg deschiși de curiozitate. S-a schimbat profilul dascălului de la bădița Vasile al lui Ion Creangă și până astăzi? Și da, și nu. Da pentru că, evident structurile organizatorice, obiectele de studiu, obiectivele sunt într-o permanentă metamorfoză. Și nu, pentru că un dascăl trebuie să fie în egală măsură OM, PĂRINTE, EDUCATOR, PSIHOLOG și PEDAGOG. Și lista atribuțiunilor și a rolurilor unui dascăl ar putea continua, ilustrând astfel complexitatea profesiei didactice precum și multiplele funcții și roluri asociate statutului dascălilor. Importante nu sunt însă niște înșiruiri sterile de îndatoriri, ci mai degrabă cum și în ce măsură le ducem la bun sfârșit, căci așa cum spune Michael Scriven „Acei care pot face aceste sute de lucruri predau bine; acei care predau bine pot schimba lumea pe durata vieții".

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL!
PORTRET DE DASCĂL

Prof. Înv. Primar, Cucevan Liliana Minodora
Liceul Ortodox „Sf. Nicolae” Zalău

Să mă fac vizibilă în orașul meu, nu a fost ușor, dimpotrivă, am muncit și încă mai lucrez la acest aspect. De ce? Pentru că, am venit în școala la care activez în prezent, din mediul rural, și pentru a mă face cunoscută, vizibilă în această comunitate nouă, trebuia **să impresionez pozitiv** prin acțiunile mele inovatoare și starea mea de spirit atât colegii, părinții cât mai ales pe elevii mei! Apoi, fiind o școală relativ nouă, structurată pe trei cicluri de învățământ: primar, gimnazial și liceal, nu suntem atât de faimoși și celebri cum am merita în domeniul educației sălăjene. De-alungul acestor ani m-am confruntat cu tot felul de prejudecăți, incertitudini, îndoieli din partea celor din jur care etichetau școala și regulamentul ei cu viața de la mănăstire. Dar noi, avem parte ca și oricare altă școală din oraș, de profesori dedicați și de elevi frumoși la chip și suflet, minunaţi, sârguincioşi de care suntem mândri, parcurgem aceeaşi programă, participăm la concursuri, competiţii şi olimpiade școlare, desfăşurăm parteneriate, proiecte şi activităţi cu foarte multe instituţii, vizităm împrejurimile, facem excursii, **știm să ne jucăm** dar **știm să ne și rugăm!**

M-am străduit și am devenit vizibilă în primul rând pentru elevii mei, încercând să le transmit pe lângă deprinderile și cunoștințele esențiale de citit, scris, socotit acea **stare de bine, de iubire, bucurie și siguranță** pe care o simt copiii în preajma mea. Ceea ce m-a făcut să aleg această meserie, a fost în primul rând, dragostea pentru și față de copii, nenumăratele posibilități de a forma personalități, de a crea caractere, de a cunoaște fiecare suflet de îngeraș cu care lucrez și interacționez, de a-i asculta și înțelege în fiecare zi, fără a-i judeca. Ador să mă aflu printre copii și împreună să învățăm, să comunicăm, să explorăm, să experimentăm să ne jucăm, să cântăm, prezența lor mă încântă și încarcă pozitiv, mă simt plină de viață, uit de probleme și chiar de această pandemie care ne-a ținut atât de mult timp departe unul de celălalt. Cred cu cea mai mare tărie, că pot schimba ceva în mentalitatea acestor copii care s-au acomodat rapid la toate schimbările și transformările din școala online. Educația este motorul oricărei dezvoltări durabile și reprezintă rolul esențial în reușita fiecărui copil.

Un alt aspect care mă preocupă în mod constant este modalitatea prin care transmit copiilor cunoștințele, informațiile la fiecare materie în parte dar în special valorile, tradițiile, bunul simț, educația moral-civică-religioasă. Eu sunt **acolo.**.. prezentă la nevoile și dorințele lor... pentru a-i ghida, a-i îndruma și a-i ajuta să devină încrezători, optimiști, buni, iubitori, empatici, liberi în a-și

exprima punctul de vedere, în a-și expune ideile, părerile, plini de viață și visători în toate acțiunile și idealurile viitoare. Pe lângă pregătirea profesională de specialitate care este necesară sunt o învățătoare foarte flexibilă, autodidactă, creativă, muncitoare, înțelegătoare și cu simțul umorului. Doar așa am putut deveni **vizibilă** și foarte îndrăgită de către elevii mei și apreciă de părinți, deoarece starea de bine pe care o împărtășesc cu copii mei la clasă, mi-a adus recunoștința celor din jur și mulțumirea mea sufletească.

Rolul dascălului în dezvoltarea unui copil este unul fundamental. Pe lângă faptul că este un profesionist în domeniul său și asigură o educația de calitate, învățătoarea trebuie să fie un model pentru elevii săi, un bun psiholog, o mamă iubitoare și înțelegătoare. Pentru a fi și mai vizibilă în această perioadă de școală online, mi-a venit ideea inițierii unor proiecte educaționale prin care să promovez școala și la care să ia parte mai multe echipe de elevi. Iar proiectul nostru de suflet din primul semestru al acestui an școlar, a fost proiectul transnațional ***"Învățăm să dăruim, Învățăm să mulțumim",*** în colaborare cu parteneri din Republica Moldova și alte școli de la noi din țară. Argumentul și importanța acestui proiect constă în fapul că gesturile simple luminează chipurile copiilor, un zâmbet poate schimba ziua şi chiar omul căruia i-l dăruieşti… **gratis.** Pe lângă activitățile online de zi cu zi, mi-am dorit pentru elevii mei și prin acest proiect educativ să-i sensibilizez la nevoile celorlalţi, să îi conştientizez că există oameni, copii mai puţin fericiţi sau norocoși care suferă din anumite motive; să le formez atitudini de compasiune, dragoste, iubire faţă de semeni; să-i motivez la implicare, la dorinţa de întrajutorare. Am reușit să ieșim în evidență prin aceste acțiuni de voluntariat, acțiuni de suflet pe care le-am desfășurat în cadrul proiectului și am adus **un plus** imaginii școlii noastre prin bunătatea și inocența copiilor din clasa I, ne-am făcut vizibili și peste hotare.

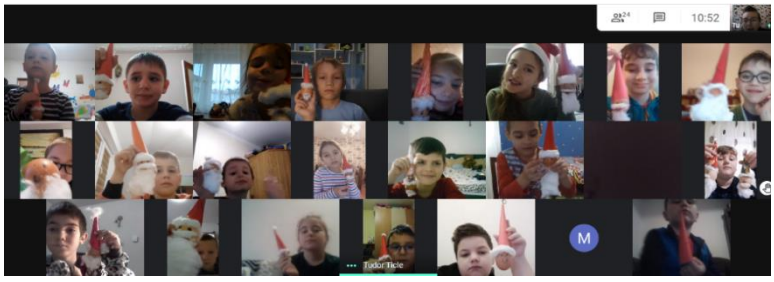

https://read.bookcreator.com/SBTGoXqaqqhYonWjEZ6u6j49UVh2/dCwjCY8tQz6tTdDw42diIw

În concluzie, **vizibil** sau **invizibil**, depinde doar de fiecare dintre noi! Meseria pe care o facem nu e una oarecare, este o meserie nobilă care modelează suflete pentru toată viața. Trebuie să fim foarte atenți la fiecare detaliu, la fiecare bucurie sau tristețe de pe chipul copilului, la reușita sau eșecul lui, să-l ajutăm să "se ridice" de fiecare dată când cade și să-l ghidăm o dată, și încă o dată, de la început cu mai mult elan, încredere și optimism. Dacă sufletul tău este deschis spre dialog iar inima ta bate în același ritm cu fericirea copiilor, **poți fi vizibilă** precum mottoul meu preferat: *„Menirea unui dascăl nu este să creeze elevi asemenea imaginii lui, ci să ajute elevii să își creeze propria imagine"* (anonim)

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL

Dafinoiu Mihaela Laura
Școala Gimnazială ,,Matei Basarab”- Comuna Brebu

„Spune-mi şi voi uita, predă-mi şi îmi voi aminti, implică-mă şi voi învăţa.”
Confucius

Menirea unui profesor nu este de a crea elevi asemeni imaginii lui, ci aceea de a le permite acestora să-și construiască propria imagine. Asemeni unor actori dedicați meseriei lor, profesorii sunt artiști desăvârșiți care sunt dedicați publicului lor, elevilor în fața cărora își desfășoară orele cu dăruire si măiestrie pedagogică.

Intrat în scenă, la începutul fiecărei ore, profesorul își lasă la ușa școlii grijile, temerile și problemele personale apoi, pe baza unui scenariu didactic pregătit cu grijă și atenție, reușește sau nu, să transmită informațiile pe care dorește ca elevii să și le însușească, fiind obligat să își adapteze stilul și metodele în funcție de particularitățile clasei de elevi. Uneori acesta este mulțumit de rezultatele muncii sale, alteori pleacă dezamăgit și atunci încearcă să schimbe ceva: metodele, modul de abordare, chiar mesajul.

Profesorul este acel om care trebuie să ofere dragoste și respect elevilor săi, cel care de multe ori este obligat de împrejurări să se „încarce” cu diverse probleme ale elevilor, cel care trebuie să gestioneze situațiile conflictuale ce apar între copii, să creeze un mediu cald, un climat favorabil desfășurării actului educativ în cele mai bune și optime condiții.

Datorită progresului tehnologic și accesului sporit la cunoaștere și la resurse ne putem propune și realiza schimbări la care, cu câtva timp în urmă nici nu ne puteam gândi. Trebuie, deci, să ne modificăm modul în care gândim prezentul și viitorul educației pe care îl dăm generației următoare având în vedere aceste aspecte. Nu ne mai putem permite o unitate școlară orientată spre trecut, care pune accent pe cunoștințe, ci avem nevoie de o școală ce-i pregătește pe copii pentru viitor, punând accent pe competențele sociale și de comunicare. E bine ca profesorul să modeleze tipul de personalitate necesar societății cunoașterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare și cooperare, abilități de relaționare și lucru în echipă, atitudini pozitive și adaptabilitate, responsabilitate și implicare.

În organizarea unui învățământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activitățile desfășurate. El însoțește și încadrează copilul pe drumul spre cunoaștere.

Acesta este profesorul vizibil, cel care prin puterea exemplului personal poate modela caractere și are un rol important în parcursul evoluției sociale și cognitive ale unui elev.

Într-o societate aflată în continuă schimbare, într-o perioadă precum este cea pe care am fost nevoiți să o parcurgem datorată crizei sanitare pe care omenirea a traversat-o în ultimul an, statutul profesorului s-a transformat într-unul invizibil. Școala online nu a mai permis prezența fizică a profesorului în fața elevilor săi, ceea ce a impus regândirea demersului didactic. Clar strategiile au trebuit schimbate și adaptate noilor condiții.

Profesorul aflat dincolo de zidurile școlii, dascălul invizibil a fost nevoit să se redescopere, să găsească cele mai atractive și eficiente metode pentru a face ca orele desfășurate pe platformele de învățare să aibă eficiență, iar elevii să aibă rezultatele pe care și le doresc.

Experiența mea ca profesor invizibil a fost la început marcată de nereușite, eu având clasa a treia, deci elevi de vârstă școlară mică, unii dintre ei fără posibilități care să le fi permis anterior conectarea la o lume virtuală. Eu, personal, deși aveam competențe digitale și cunoștințe medii în ceea ce privește tehnologia informației am întâmpinat probleme, însă am căutat permanent soluții, am urmărit tutoriale, am participat la webbinarii, astfel încât în ultima lună de școală desfășurată în sistem online am ajuns să fiu mândră de reușitele elevilor mei care deja deveniseră ,,artiști" în accesarea și utilizarea platformei de învățare.

Din punctul meu de vedere un profesor care este dedicat, care își cunoaște foarte bine elevii și posibilitățile acestora, care le-a descoperit pasiunile, va reuși, din fiecare ipostază, fie dascăl vizibil, prezent zilnic în fața elevilor, fie dascălul invizibil care urmărește din umbră reușitele celor pe care îi îndrumă, să obțină rezultatele pe care și le propune.

Nu e ușor să fii profesor, dar este o meserie incredibil de frumoasă care ne permite să modelăm suflete, să descoperim valori, să îi învățăm pe copii să iubească, să își construiască o lume mai bună.

,,Cei mai buni profesori sunt cei care te învață încotro să te uiți, dar nu îți spun și ce să vezi."

Alexandra K.Tranfor

PARTEA PLINA A PAHARULUI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SPECIAL - ONLINE

Prof. Educație specială - Damian Oana Gabriela
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.2, Sibiu

Învățământul online sau virtual înseamnă dezvoltarea unor programe care au ca finalitate învățarea cu ajutorul internetului.

A susține orele online este deja la modă. Datorită faptului că tehnologia a avansat foarte mult se pot crea conexiuni de calitate fără prea mare dificultate iar pandemia COVID-19 care a lovit omenirea ne-a făcut să grăbim lucrurile și să ne adaptăm învățământului online mult mai repede decât am fi crezut.

Deși sunt persoane care încă nu sunt foarte convinse, există o serie de avantaje, motiv pentru care orele online pot triumfa:

- Nu se pierde timp și nici bani pentru deplasare în afara locuinței
- Se pot susține mai multe ore într-o zi
- Se pot crea materiale educative ingenioase fără prea mare efort
- Se pot face ore cu participare națională și internațională a elevilor fără să conteze distanțele dintre ei
- Pe termen lung se reduc costurile pentru obiectele vestimentare, încălțăminte etc. (lucruri indispensabile atunci când te deplasezi într-o instituție)
- Emoțiile se gestionează mult mai ușor
- Multitudinea de resurse educative gratis de care putem dispune
- Se poate studia din orice loc te-ai afla cât timp ai un calculator/laptop/tabletă/telefon și conexiune la internet
- Se formează o relație mult mai apropiată între profesor-elevi-părinți mai ales în cazul copiilor cu nevoi speciale, acolo unde prezența părintelui este necesară.

În ceea ce privește învățământul special, tranziția de la învățământul cu prezenâă la cel online, a presupus un efort substanțial iar unele familii au întâmpinat dificultăți serioase știut fiind faptul că copiii din învățământul special au foarte multe nevoi fizice, emoționale sau de dezvoltare.

Cu toate acestea, barierele au fost depășite iar obiectivele au rămas aceleași și pe parcursul desfășurării activităților online chiar dacă fiecare elev și-a atins obiectivele în mod diferitc(Ex: un elev răspunde la o întrebare printr-un răspuns scris în timp ce altul răspunde oral,cprintr-un desen sau indicând cu degetul răspunsul corect, în cazul copiilor nonverbali).

Fără participarea activă a părinților acest lucru nu ar fi posibil și deși la început a fost mai greu din cauza faptului că părinții, deși au manifestat interes, nu au cunoștințe de metodică și pedagogie, lucrând totuși într-un parteneriat activ cu profesorul, s-au depășit bariere și s-au atins obiectivele propuse.

Pentru a-i motiva și pentru a duce la bun sfârșit orarul propus, am introdus între activități multe pauze pentru mici gustări, vizionare de cântecele sau o mică plimbare prin casă. Am considerat că trebuie să existe un echilibru pentru a-i menține interesați de actul educativ. De asemenea am folosit un ceas cu alarmă care atunci când sună ora de lectură se termină și urmă pauza, jucăria, gustarea sau cântecelul așteptat. Toate acestea au funcționat iar actul educativ a fost, de cele mai multe ori, un real succes, chiar și ăn mediul online.

Toți pașii pe care i-am făcut împreună cu elevii mei, pe traseul dezvoltării lor, în toată această perioadă, au fost posibili datorită efortului depus de către toți participanții la actul educativ (elevi, părinți și profesor) dar și datorită faptului că mereu am avut încredere în elevii mei și pentru asta nu au încetat să mă surprindă zi de zi, în online, la fel cum o făceau în sala de clasă.

Nu pot decât să mă declar fericită și mândră că am reușit să vedem partea plină a paharului, am speculat toate resursele disponibile și toate avantajele pe care învățământul online le oferă și ne-am continuat drumul către o dezvoltare armonioasă a copiilor noștri, făcând abstracție de toate piedicile, greutățile și necunoscutele care au venit la pachet cu orele online.

Mulțumesc pe această cale părinților elevilor mei dragi pentru tot ajutorul, susținerea și implicarea acordată. Iar elevilor mei le mulțumesc pentru că reprezintă motivația, dorința de perfecționare și astfel m-au împins să-mi depășesc limitele și să mă reinventez și să găsesc calea cea bună pe care să pășim împreună victorioși.

Am învățat împreună, suntem o echipă și știm că, uniți fiind, vom trece peste toate!

Doamne ajută!

„SUNT UN CADRU DIDACTIC VIZIBIL SAU INVIZIBIL?”

Prof. Dănac Maria-Claudia

Grădinița „Dumbrava Minunilor” Sector 6, București

În urma participării la Simpozionul European „Profesor vizibil, profesor invizibil-portret de dascăl”, am început să reflectez asupra acestei teme, mai exact asupra activității mele profesionale și să mă întreb dacă „Sunt un cadru didactic vizibil sau invizibil?”.

O temă care mi-a atras atenția, fiind foarte potrivită, din punctul meu de vedere, în această perioadă de incertitudine, în care activitatea didactică s-a mutat și în mediul online, iar societatea a pus o mare presiune asupra cadrelor didactice.

Din punctul meu de vedere, consider că întrebarea de mai sus ar trebui să și-o pună toate cadrele didactice, indiferent de nivelul la care predau. În calitate de cadru didactic, este important să știi cu adevărat cum ești perceput de copiii din fața ta, de părinții acestora și de comunitate, în general. Te consideră o persoană vizibilă, prezentă în viața lor, care contribuie la formarea personalității copiilor sau invizibilă?

Consider că, principala diferență dintre profesorul vizibil și profesorul invizibil constă în activitatea pe care o desfășoară la catedră și cum se resimte prezența acestuia în viața copiilor, ce impact are asupra copiilor.

În foarte multe cazuri, cadrele didactice sunt vizibile pentru copiii, părinții acestora, pentru celelalte cadre didactice din unitatea de învățământ, unde își desfășoară activitatea și atât. Acestea sunt invizibile pentru ceilalți actori ai societății din diverse considerente. Deseori, aceste cadre didactice desfășoară o muncă de calitate, punând multă dragoste în tot ceea ce fac, însă lucrează fără a atrage atenția celor din exterior, decât a copiilor și a părinților.

Acestea desfășoară își desfășoară activitatea la catedră în fiecare zi, cu multă responsabilitate, pasiune, entuziasm, au rezultate frumoase cu copiii, dar toate aceste lucruri nu sunt cunoscute.

Cine și cum ar putea transforma invizibilul în vizibil în acest context?

Cred că timpul ne va putea da un răspuns, la momentul în care copiii vor crește și vor deveni adulți. Aceștia din urmă, își vor aminti de cadrele didactice care și-au pus amprenta asupra formării personalității lor, vor deveni adulți responsabili, de care societatea va avea nevoie.

A fi un profesor vizibil, ar trebui să fie scopul oricărui cadru didactic.

În primul rând, un cadru didactic vizibil trebuie să fie reflexiv și să analizeze din când în când activitatea pe care o desfășoară, să conștientizeze acțiunile întreprinse, fie ele corecte sau mai puțin corecte. Ca să fie vizibil, chiar dacă doar pentru copiii și părinții acestora, cadrul didactic trebuie să fie inovativ și în fiecare zi să-i surprindă pe cei mici cu lucruri noi.

Obișnuiți cu astfel de activități, copiii sunt mult mai atrași, mai curioși și mai dornici pentru activitățile de învățare.

Deseori, sunt copii care mă întreabă „Ce activități facem astăzi?”. Personal, acest lucru mă încântă și mă provoacă în același timp să găsesc în permanență metode noi prin care să-i captivez, să aduc energia în fiecare zi într-un alt mod, să le aduc în fiecare zi zâmbetul pe buze.

Zilnic, copiii trebuie surprinsi cu ceva jucăuș, creativ, să le dea mici provocări, să îi distragă de la tehnologie. Atunci când ești profesor vizibil, copiii așteaptă cu nerăbdare a doua zi.

Este important, ca în fiecare zi să venim cu ceva nou, pentru că cei mici sunt obișnuiți cu tehnologia si vor imediat să se schimbe imaginile din fața lor, vor altceva, dau scroll pe ecran, căutând alți stimuli. Fiind o generație tehnologizată, cadrul didactic poate deveni invizibil în fața copiilor, atunci când aceștia nu sunt atrași de activittaea desfășurată de cadrul didactic și sunt ademeniți de rapiditatea cu care reușesșc sa obțină informațiile doar cu un click. În acest context, cadrul didactic, prin diverse strategii didactice trebuie să-i invite pe copii în lumea cunoașterii, dezvoltându-le diverse competențe, inclusiv competența tehnologică și să nu piardă competiția cu tehnologia.

O altă caracteristică a profesorului vizibil, constă în implicareaa părinților în activitățile școlare și extrașcolare, pentru a vedea mai aproape viața cadrului didactic și a copiilor. Sunt multe aspecte pe care cei din exterior nu le cunosc și fac aprecieri eronate uneori despre activitatea cadrului didactic.

Având în vedere caracteristicile enumerate mai sus, consider că sunt un profesor vizibil pentruu copiii din fața mea, pentru părinții acestora și pentru colegele din unitatea în care îmi desfășor activitatea cu multă pasiune. Îmi doresc să mă perfecționez în continuare și să desfășor alături de copii o muncă de calitate, să îi ajut să se dezvolte într-un mod armonios, atât pe planul fizic, cât și pe planul psihic, punând foarte mult accent pe dezvoltarea inteligenței emoționale. Prin toate acestea, îmi doresc să devin un cadru didactic vizibil la nivel macro.

Pe viitor, sunt de părere că activitatea cadrelor didactice ar trebui să fie desfușurată cu „ușile” deschise spre comunitate, astfel încât acestea să ofere multe exemple de bună practică și să fie apreciate la adevărata lor valoare.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof. Diaconu Maria-Elisabeta,
Colegiul Economic „Virgil Madgearu”, Tg-Jiu
Liceul Tehnologic Roșia-Jiu, comuna Fărcășești

Eforturile de adaptare a metodologiei la noile cerințe și exigențe ale învățământului marchează un punct forte al oricărui învățământ. În activitatea lor, cadrele didactice au nevoie de un cadru conceptual mai larg care să contribuie efectiv la lărgirea repertoriului lor metodologic de care au atât de mare nevoie. Este necesară revigorarea multor metode considerate tradiționale, dar care sunt foarte actuale în același timp. O clarificare a punctelor tari sau a punctelor slabe, a avantajelor și dezavantajelor diferitelor metode ar putea ușura și mai mult opțiunile în favoarea unora sau altora dintre alternativele metodologice.

Un profesor modern și vizibil nu înseamnă numai un profesor capabil să folosească cele mai performante computere, ci un profesor foarte bine informat, cu mintea flexibilă şi receptiv la nou, conştient de rolul său de a pregăti elevii pentru viaţă. Prin atitudinea şi comportamentul său la clasă, profesorul trebuie să confere credibilitate valorilor, conţinuturilor şi principiilor pe care le predă, demonstrând că ele nu sunt noţiuni abstracte, ci realităţi valabile și dincolo de zidurile şcolii. Pentru orice cadru didactic, este o adevărată provocare crearea şi menţinerea unui mediu de învăţare adecvat, în care elevii să participe cu entuziasm. Din acest motiv, utilizarea unor metode moderne, interactive în procesul de predare-învăţare reprezintă o nevoie reală. În special, trebuie insistat pe evidențierea potențialului specific: metodelor centrate pe elev și acțiunii acestuia; metodelor centrate pe grup sau interactive; metodelor practice și metodelor mai noi centrate pe tehnologiile electronice.

Pentru mine, să fiu profesor de științe economice este o adevărată provocare. Deoarece majoritatea elevilor nu au opţiuni şcolare şi profesionale clare și nu sunt suficient de motivaţi pentru a învăţa, consider că profesorul de științe economice trebuie să se reorienteze către acele metode menite să motiveze elevul şi să-i suscite interesul.

Să fii un profesor vizibil înseamnă să dai un sens activității tale didactice, să stârnești mereu curiozități în mintea elevului, să provoci elevul prin jocuri, simulări, prin transmiterea culturală a informațiilor, prin aplicarea teoriei în practică. De aceea, pentru a se face vizibil în domeniul disciplinelor economice, un profesor trebuie să utilizeze metode și mijloace didactice moderne și dinamice care să le transmită elevilor cunoștințele, să le dezvolte capacități, priceperi și deprinderi în domeniul studiat.

De asemenea, activitățile extrașcolare de tipul simpozioanelor, expozițiilor, concursurilor completează și ele vizibilitatea oricărui profesor. Prin participarea la concursuri, olimpiade, târguri ale firmelor de exercițiu, expoziții, realizări de materiale promoționale sau planuri de afaceri, întâlniri cu diverși agenți economici, și elevii își manifestă interesul vizibil pentru domeniul economic.

Procesul de predare-învăţare a disciplinelor economice presupune un volum de muncă considerabil, atât din partea profesorului, cât şi din partea elevului. Întrucât nu putem vorbi despre un stil de predare potrivit pentru orice profesor, putem vorbi despre dăruirea pentru meserie şi, mai ales, despre plăcerea de a preda științe economice, trăsături care trebuie să caracterizeze orice profesor care predă discipline economice. Acesta trebuie să găsească modalităţi de a se adresa tuturor stilurilor în care învaţă elevii săi, să folosească diferite metode şi să găsească, oricând este nevoie, metode de individualizare a învăţării.

O metodă foarte utilizată în predarea modulelor economice este simularea. Aceasta este o metodă de instruire centrată pe elev care îi ajută pe aceștia să înţeleagă faptul că toate conceptele economice studiate au aplicaţii în realitate. Simulările au un grad mare de atractivitate şi asigură participarea efectivă a elevilor, care sunt puşi în situaţii asemănătoare celor existente în realitate. Pentru buna desfăşurare a unei simulări, activităţile trebuie definite foarte clar, iar elevii să trebuiască să interpreteze roluri din lumea reală: cumpărători-consumatori, vânzători-producători, angajați etc. și să aibă sarcini clare de realizat, respectiv obiective de atins: să obţină profit, să fie realeşi în funcţia respectivă etc.

Firma de exercițiu reprezintă o simulare a unei firme reale. Este înființată de către elevi și coordonată de profesorul de discipline economice. Activitatea ei se desfașoară conform legislației în vigoare pentru firmele reale și este supervizată de Centrala Rețelei Firmelor de Exercițiu (ROCT), prin intermediul unei platforme virtuale. Instruirea în firma de exerciţiu oferă competenţe în ceea ce înseamnă comportamentul profesional, realizând o verificare şi o aprofundare practică a cunoştinţelor dobândite în anii de studiu, elevii putând obține mai multe competențe de afaceri, formarea unei personalități active, pregătirea pentru viața reală.

Profesorul de științe economice devine un îndrumător și trebuie să fie atent atunci când decide să organizeze o activitate de simulare la clasă, urmărind ca aceasta să fie suficient de simplă încât să poată fi realizată la clasă, dar și suficient de realistă încât să reprezinte o experienţă de învăţare valoroasă.

În concluzie, profesorul este vizibil prin rolul său educativ în diferite accepții ale conceptului modern de formare inter, trans- disciplinar al elevilor, accepții a căror evoluție să surprindă dimensiuni privind dezvoltarea sa personală, prin creativitate, respectiv integritate socială. În acest context, putem afirma că portretul artistic al dascălului de științe poate fi definit succint printr-o sumă de achiziții ale mijloacelor moderne de învățare a științelor economice. De asemenea, cadrul didactic

trebuie să fie centrat pe o formare permanentă, continuă în domeniul teoriei și practicii științelor economice.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof. înv. primar: Dinu Lucica Oana
Școala Gimnazială nr 1 Pantelimon, județul Constanța

Să fii vizibil sau să fii invizibil: o adevărată provocare pentru cadrul didactic. Suntem conștienți de ce presupune această vizibilitate sau ce consecințe poate avea invizibilitatea? Dorim ca vizibilitatea să fie un efect imediat sau să fie rezultatul muncii noastre resimțit în timp de către generațiile pregătite de noi?

Cadrul didactic are multiple valențe și roluri, multiple dimensiuni prin care să își exercite superputerile, dar toate acestea se petrec în contextul și viziunea grupelor de oameni pe care îi coordonează.

Capacitatea profesorului de a fi vizibil este condiționată de spectrul de vizibilitate în care dorește să se manifeste. Viziunile celor cu care interacționează profesorul sunt diferite: perspectiva copilului educat, perspectiva adultului care a fost educat, viziunea părintelui, viziunea comunității în care își desfășoară activitatea, viziunea managerului și/sau a colectivului de profesori.

Vizibilitatea cadrului didactic este atent urmărită de către societate, deoarece statutul nostru s-a modificat: nu mai suntem principale surse de informare și susținere în procesul educativ, ci ne transformăm în auxiliare necesare uneori. Critica a luat locul respectului de cele mai multe ori, dar lucrul acesta nu ar trebui să ne descurajeze, ci să ne motiveze.

Educația pe tot parcursul vieții ne caracterizează tocmai cu scopul de a ne perfecționa atât pe noi cât și pe elevii noștri. Demersurile noastre au scopul de a acumula cunoștințe și experiențe utile deși presupun efort necontorizat și nevalorificat.

Ținând cont de faptul că oamenii interpretează, de cele mai multe ori, într-o manieră subiectivă ceea ce se petrece în jurul lor, în societate, și cadrele didactice intră și ele sub incidența acestui subiectivism, ar trebui să ne desfășurăm activitatea didactică motivați de ideea de a face bine ceea ce facem.

Consider că munca noastră, care implică efort și sacrificii, trebuie să fie constructivă și, în nici un caz, distructivă. Chiar dacă avem momente sau poate perioade în care vizibilitatea ne este redusă din diverse cauze, darul profesorului pentru viitor este dorința de a face bine și încercarea de a realiza acest lucru. Rezultatele sunt sau nu vizibile în viitorul apropiat, dar impactul profesorului asupra elevilor, desi diferă de la o persoană la alta, se va concretiza la un moment dat. Feedbackul primit de către profesor din direcția elevilor coordonează acțiunile lui viitoare, dar fără a se îndepărta de la scopul de a-i ajuta corect și responsabil.

Nu sunt de părere că trebuie să ne canalizăm toate resursele pentru a fi cât mai vizibili pentru că nu știm dacă suntem pregătiți pentru tot ce implică lărgirea spectrului de vizibilitate, dar să ne ghidăm întotdeauna după dragostea față de copii și dorința de a-i ajuta să își formeze comportamente cât mai corecte și dezirabile. Cu toții contribuim la dezvoltarea copilului: de la educatoare, ale cărui străduințe sunt aparent cel mai puțin vizibile și apreciate, la învățătorul care cioplește caractere, la profesorii care șlefuiesc adaptativ preadolescentul și mai apoi adolescentul.

Bunătatea este autentică atunci când nu are intenția unei răsplate sau recunoștințe. Cadrul didactic își dedică viața pentru a forma, modela personalități fără a aștepta ceva în schimb. Recompensa constă în a-l face vizibil la un moment dat, dar ea nu este cerută; va rezulta firesc. Bunătatea îl caracterizează pe acest om numit profesor și de aceea indiferent de măsura influenței pe care a avut-o fiecare profesor asupra unui elev, aceasta va fi regăsită la momentul potrivit.

PORTRET VIZIBIL, PORTRET INVIZIBIL - PORTRETUL DE DASCAL ÎN CONTEXTUL ONLINE

Dobre Theodora

GPP Maria Clara Kindergarten Sibiu

Cu toții ne întrebăm cum arată portretul unui dascăl ideal, atât noi, cadrele didactice, cât și cei din exterior, probabil cadre din alte domenii de activitate, dar ne-am întrebat vreodată cum ne văd părinții copiilor pe care noi îi indrumăm în procesul de învățare și cum văd ei rolul nostru în viețile celor educați? Consider că această temă este una foarte bună de abordat, cea din contextul pandemiei, pentru că am avut posibilitatea de a ne afișa, de a ne putea face remarcați sau vizibili, dar mai ales apreciați dincolo de rezultatele pe care le au școlarii și preșcolarii și dincolo de cuvintele pe care ei le spun entuziasmați, acasă, despre noi.

Voi începe prin a defini ceea ce înseamnă profesor vizibil și ceea ce înseamnă profesor invizibil, dar mai ales, după toate părerile pe care le voi adăuga, voi marca această tranziție care a avut loc în perioada pandemiei cu SARS COV 2 și dacă aceste aspecte au avut vreun impact în cariera de dascăl.

Din punctul meu de vedere, când ne gândim la profesorul invizibil, ne imaginăm că este vorba despre un cadru didactic care nu se vede, care nu se afirmă. Aceste definiții ar fi cele mai coerente, însă părerea mea în cadrul online este una cu totul diferită, de unde va avea loc și tranziția către definirea profesorului vizibil.

Voi începe prin a mî exemplifica în toate amănuntele pe care le voi scrie, prin faptul că exemplele mele vor veni din cadrul grădiniței private la care lucrez și postul meu fiind de profesor învățământ preșcolar, cu program prelungit, având o grupă cu un număr mediu de copilași.

În fiecare zi petrecută la grădiniță, rolul cadrului didactic, al educatorului, este acela de a crea o ambianță plăcută, potrivită, în care cei mici să se încadreze, să fie fericiți, să aibă o atitudine pozitivă de-alungul zilei și să plece spre casă cu gândul că abia așteaptă să revină la grădiniță cât mai repede. Acest sentiment este cel pe care educatorul îl crează și încearcă să îl facă cât mai evident în fiecare zi, dar acest aspect al educatorului ține și de o anumită inteligență emoțională pe care o deține. Această inteligență emoțională ține de personalitatea pe care o deține educatorul și cum reușește el să o transmită către copilași. Pot adăuga faptul că din acest detaliu face parte invizibilitatea despre care a fost menționat mai sus. Contactul pe care îl are un dascăl cu copilașii este unul creat doar între ei, fără a fi prezente persoane din exterior, ceea ce face ca aprecierea să nu fie una ridicată la standardele

la care ne așteptăm, tocmai de aceea sunt în măsură să afirm că mediul online a avut un impact foarte mare în ceea ce privește implicarea noastră emoțională în viețile celor mici.

Având activitate în fiecare zi în mediul online, de la lucrat cu cei mici în caietele, până la pictură, confecționări, jocuri, cântecele, comunicare la liberă alegere și deschidere din partea lor față de noi, educatorii, s-a putut remarca în fiecare zi cum atitudinea părinților față de noi a devenit din ce în ce mai bună, fiind mult mai înțelegători și observând cât de ușor ne putem înțelege cu copilașii, cât de multe cunoaștem despre fiecare în parte și entuziasmul cu care ei povestesc și cel mic amănunt din viețile lor atunci când noi îi întrebăm. S-a putut observa recunoștința lor față de educatori, mai ales în momentul în care copilașii au spus că vor să revină cât mai repede la grădiniță, deoarece acest context a fost nefavorabil pentru toți, dar și prielnic pentru că nu a fost zi în care să nu ne îndeplinim obiectivele pe care ni le-am propus încă de la începutul anului școlar. A fost un context foarte bine organizat unde am putut avea implicare în educarea preșcolarilor, atât educatorii, cât și părinții, deoarece am reușit să lucrăm în echipă, concluzionând astfel, că, am reușit să devenim mult mai vizibili pentru ei și să reușim să le câștigăm o încredere mult mai mare, văzând astfel aportul pe care îl aducem în viața de zi cu zi în viețile copilașilor și modul în care la grădiniță am fi lucrat în fiecare zi.

MIJLOACE DE EFICIENTIZARE A COMUNICĂRII ELEV-PROFESOR

Prof. Dobrin Diana Roxana
Liceul Teoretic „Mitropolit Ioan Meţianu”, Zărneşti

În opinia mea, un profesor vizibil este, printre altele, un profesor care stăpânește „instrumentele” unei comunicări autentice, asertive și proactive, și care dovedește o mentalitate deschisă și o gândire critică foarte bine conturate.

Ca instituție, școala trebuie să îndeplinească multiple roluri, pentru că reprezintă cadrul optim nu doar pentru informarea elevilor, ci și pentru armonizarea dimensiunii cognitive a elevilor cu cea afectivă, atitudinală și comportamentală. Școala trebuie să fie capabilă să răspundă eficient și prompt nevoilor psihologice și sociale ale celui mai important beneficiar, școlarul.

Consider că este absolut necesar ca relația de comunicare dascăl-elev să fie eficientă și cade, în primul rând, în sarcina profesorului să identifice căile optime de eficientizare a acestui parteneriat, căci, profesorului îi revine nobila sarcină de a nu fi numai informator, ci, mai ales, formator al unei personalități. Nu este de neglijat nici aportul familiei în acest parteneriat, deoarece o bună comunicare elev-profesor trimite, de fapt, la triada elev-profesor-părinte. Atitudinea familiei față de actul didactic influențează semnificativ viziunea copilului, modul în care acesta se raportează la cerințele școlare; ideile inoculate în familie îi vor însoți pe elevi, care vor acționa ca atare...

În cele mai frecvente situații, blocajele în comunicarea didactică provenite de la catedră, constau în etichetări, tendința de a judeca și de a generaliza, de a moraliza în mod exagerat, dar și în încercarea de a impune remedierea unor situații prin argumente logice proprii.

Pentru eficientizarea comunicării, profesorii (mai ales cei care doresc să fie vizibili, în sensul pozitiv al cuvântului) ar trebui să reprezinte un real suport în identificarea, exprimarea și controlul emoțiilor negative trăite de copii. O altă modalitate ar fi echilibrarea așteptărilor în raport cu vârsta elevilor, cu felul lor de a fi. Metodele de învățare centrate pe elev, inovative ar constitui o soluționare a barierelor din perspectivă informațională și, implicit, emoțională.

Distorsiunile în comunicare pot fi evitate și printr-o gândire critică și o analiză nuanțată a problemelor care se ivesc, prin evitarea generalizărilor sau prin formularea unor concluzii pripite, născute, de cele mai multe ori, din prejudecăți sau din cunoașterea deficitară/ insuficientă a situației în cauză.

Cunoașterea trăsăturilor de caracter, de temperament, a aptitudinilor și a capacității intelectuale ale fiecărui elev, conduce spre o ameliorare evidentă a procesului de comunicare.

Totodată, oferirea de feedback înseamnă un dialog eficient, dezirabil în orice context, cu atât mai mult, în școala anului 2021.

Acțiunea pedagogică devine eficientă și eficace numai dacă procesul de formare se realizează urmărindu-se aptitudinile și caracteristicile generale de personalitate, asigurându-se concordanța dintre caracteristicile persoanei și obiectivele procesului instructiv-educativ.

Așadar, acestea ar fi doar câteva dintre cele mai importante aspecte care fac din comunicare didactică o comunicare cu sens, aspecte care reprezintă tot atâtea modalități de a deveni un cadru didactic vizibil din (aproape) invizibil...

CUM POŢI DEVENI UN PROFESOR „VIZIBIL” LA ORA DE LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ?

Prof. Drăgan Alina-Ştefania
Şcoala Gimnazială Nr.1 Băleni, jud. Galaţi

Având în vedere contextul social în care trăim, societatea fiind în plină transformare, se impune ca noi, profesorii, să ne reinventăm mereu pentru a fi „vizibili” în actul de predare-învăţare-evaluare. Cum poţi fi un profesor „vizibil” pentru elevii tăi? Simplu! Prin utilizarea unor metode didactice interactive, care să aducă dinamism în sala de clasă şi care să dezvolte elevilor o gândire independentă.

Una dintre metodele moderne ce ajută la însuşirea activă şi conştientă a informaţiilor este **metoda învăţării prin descoperire**, metodă care acţionează prin operaţionalizarea unor verbe ca „vezi”, „cercetează” şi „înţelegi”. Învăţarea prin descoperire se realizează cu ajutorul celorlalte metode şi, totodată, prin intermediul acestora, descoperirea fiind metoda finală şi se poate organiza sub diverse forme, pornind de la obiectivul propus şi de la vârsta elevilor. Are la bază inducţia, deducţia şi analogia.

Alături de metoda învăţării prin descoperire, o metodă care conduce elevul spre diferite piste de cunoaştere este **harta mentală a textului**. Acest tip de hartă poate lua forma unei sarcini de lucru cu scopul de a evalua cunoştinţele despre textul citit, în activităţile de lectură desfăşurate în cadrul orei de literatură română Apelez de foarte multe ori la această metodă, pentru că reprezintă o modalitate interesantă de receptare a unui text, care îi ajută pe elevi să înveţe în mod plăcut, şi pentru că poate fi folosită în orice moment al demersului didactic. De exemplu, am utilizat-o în etapa postlecturii a textului *Cititorul din peşteră* de Rui Zink, ca activitate individuală, pentru a sesiza nivelul de înţelegere al textului dat pentru fiecare elev şi modul în care aceştia îşi organizează cunoştinţele pe care le au în legătură cu textul citit. Această metodă este, de fapt, una vizuală, un instrument grafic ce conţine casete, culori, imagini, linii de diferite mărimi şi anumite legături logice între aceste linii, toate stimulând gândirea critică.

De asemenea, ca să realizeze o hartă mentală unui elev îi trebuie şi foarte multă imaginaţie, creativitate, deoarece o hartă poate avea diferite forme. Chiar şi un elev cu un nivel scăzut de gândire poate realiza conexiuni între informaţiile pe care le deţine, în funcţie de nivelul receptării textului parcurs. În realizarea hărţii, elevii trebuie să respecte următorii paşi: să stabilească ideea centrală de la care vor pleca (titlul cărţii), apoi să aranjeze, în mod personalizat, toate obiectele sau cuvintele-cheie (din textul citit) care vor contura reprezentarea grafică a întâmplărilor relatate în carte.

Raportându-mă la taxonomia lui Bloom, această metodă presupune operaţii de sinteză, de analiză, de identificare a semnificaţiei, emiterea unor raţionamente, dar şi anumite clasificări pe care le pot face elevii.

Dacă este folosită cu eficienţă, harta mentală poate constitui un instrument care dezvoltă

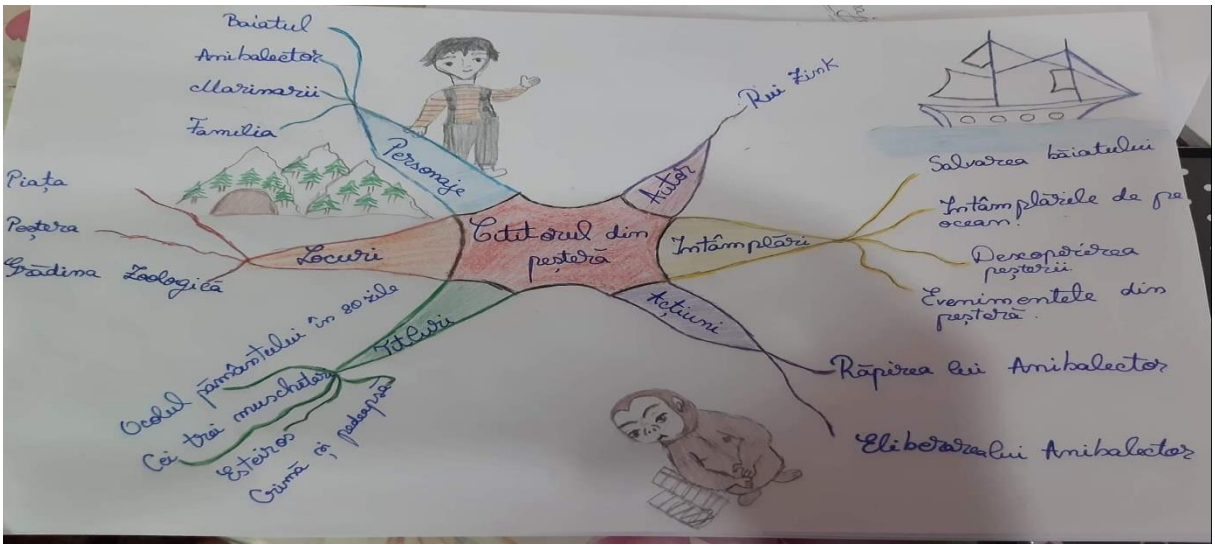

gândirea constructivă unui copil, viitor adult, învăţându-l în acelaşi timp să comunice eficent. Practic, elevul învaţă distrându-se.

Model de hartă mentală, realizată de o elevă din clasa a VI-a

Cel mai important rol pe care trebuie să-l aibă profesorul în relaţia cu elevii săi este acela de a fi el însuşi un model de gândire pentru ei şi trebuie să fie mereu atent la nevoile acestora, întrucât toţi copiii au dreptul de a se forma ca cetăţeni liberi în gândire, cu simţ democratic, încrezători în forţele proprii şi într-un viitor mai bun.

PROFESORUL VIZIBIL, PROFESORUL INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof. Drăghici Ana – Maria

Liceul „Constantin Brâncoveanu” Horezu, Jud.Vâlcea

Misiunea de dascăl a fost dintotdeauna cât se poate de vizibilă într-un fel sau altul: prin munca depusă, prin interacțiunea cu elevii, prin rezultatele acestora și prin influența pe care dascălii o au asupra copiilor pentru tot restul vieții. Totul începe cu educația, caracterul ei pluridimensional răspunde atât nevoilor elevilor, cât și societății din care el va face parte. Școlile reprezintă, de fapt, cea mai mare avere a unei țări. Din școli pornește totul, profesia de dascăl fiind una dintre cele mai importante din lume, dascălii pregătind milioane de specialiști în diverse domenii de activitate. Este important ca fiecărui copil să i se acorde șanse egale, să îi fie dezvoltate aptitudinile spre autodepășire. Este important ca dascălul să călăuzească fiecare copil, astfel încât acesta să fie pregătit pentru viață. Educația și școlaritatea urmăresc mai mult decât performanțele școlare: viitorul adult trebuie să dobândească o gândire critică, obiectivă în raport cu complexitățile vieții.

Pornind de la primele zile de școală, când copiii își văd și încep să își cunoască dascălii, apoi pe tot parcursul școlii, aceștia fac parte din viața lor și, într-un anume fel, și din viațavfamiliei lor. Echipa formată din elev-dascăl-părinte are drept scopuri binele și reușitele celorvmici. O echipă bună, în care fiecare își cunoaște rolul, își va atinge cu siguranță scopurile, de-avlungul unui drum care uneori este anevoios și plin de obstacole, acestea făcând cu atât maivprețioase rezultatele finale.

Profesorul invizibil în mod fizic, sau vizibil doar pe camera de la computer, așa cum s-avîntămplat în ultima vreme,în pandemie, se poate face „vizibil” și „prezent” într-o multitudine devalte feluri: prin vocea sa, prin legătura intelectuală și emoțională stabilită cu elevii: temele nu trebuie să fie strict niște exerciții date spre rezolvare, ele pot fi prilej de dezvoltare a imaginației și a gândirii. Copiii au avut nevoie mai mult ca oricând să știe că dascălii sunt alături de ei pe tot parcursul evenimentelor, că îi sprijină și îi călăuzesc în continuare, orice s-ar întâmpla și să îi asigure că „Totul va fi bine!”.

Un dascăl dedicat, un dascăl „vizibil” are nevoie de profesionalism, de cunoștințe solide în ceea ce privește disciplina pe care o predă și de arta de a o transmite, de implicare și empatie, de talent actoricesc, dar și de sinceritate. El trebuie să fie și sever și blând, și hotărât și răbdător și, cu siguranță, corect! Dascălul trebuie să fie până la urmă un „antrenor”, un modelator al gândirii și al sufletului copilului.

Este un adevăr bine știut că profesia de dascăl nu se termină odată cu programul de lucru, ci este permanentă, în mod absolut natural și evident.

„Copiii se nasc cu aripi, dascălii îi învață să zboare!”

PROFESOR DE IERI, PROFESOR DE AZI

Drăgoianu Constantina-Cristina
Unitatea de învățământ: Liceul Tehnologic Turburea

Făcând o paralelă între dascălul de altă dată şi cel de azi, descoperim foarte multe diferenţe, în principal legate de sistemul de predare.

Derulând acele ceasornicului până la începutul secolului al XIX-lea, când s-au pus bazele unui învăţământ, cât de cât organizat, ne dăm seama de efortul depus de înaintaşii noştri, dar şi de interesul populaţiei pentru o educaţie bună.

În minte avem ceea ce se întâmplase până atunci, când preoţii erau implicaţi în sistemul de predare, condiţiile destul de grele cu spaţiile neîncăpătoare şi şubrede, lipsa manualelor, dar cu o dorinţă extraordinară în rândul tinerilor de a se ridica prin studiu.

În România anului 2021, cu greu poţi contura portretul unui dascăl, fără să aminteşti de sistemul anapoda care îi pune pe umeri apăsătoarele hârţoage, instabilitatea postului şi legile ce îi sugrumă drepturile.

Dacă pe vremuri, profesorul era într-adevăr respectat şi elevii se ruşinau şi chiar se temeau de el, azi avem de-a face cu o protecţie exagerată pentru elevi, astfel încât, aceştia ajung să facă regulile, iar asta nu este normal.

Profesorul trebuie să-i roage pe elevi să vină la şcoală, să îşi facă temele, să fie disciplinaţi, dar tonul să fie extrem de scăzut şi blajin, ca nu cumva să se trezească acuzat de hărţuire.

Câteodată devine chiar victima unor elevi agresivi şi se trezeşte ameninţat, bătut, cu suficiente daune materiale şi morale.

Chiar dacă astfel de cazuri sunt izolate, nu trebuie trecute cu vederea.

Ca profesorul să rămână vizibil, ar trebui să aruncăm grămezile de hârtii pe care le tot completează ca să fie în ordine cu cerinţele vremii...

Ar avea nevoie de spaţiu să respire şi să se prezinte în faţa elevilor cu lecţiile bine pregătite şi cu un gram de curaj să dovedească faptul că legile bunului simţ au încă forţă şi aplicabilitate.

Există atâtea bariere, încât a devenit, de mult timp, invizibil. Numai vocea îi dovedeşte existenţa, dar şi aceea tremurândă.

A fi dascăl în ziua de azi înseamnă a risca foarte mult, a pierde timp şi a suferi în ziua când puţinii bani notaţi pe fluturaşul de salariu abia acoperă facturile.

Câţi dintre profesori nu simt că ar fi cazul să lase totul şi să plece la muncă în străinătate?

Realitatea este zguduitoare şi când vedem ce pot face oamenii cu şcoli mai puţine, dar curajoşi să muncească pe alte meleaguri, înghiţim în sec şi devenim filosofi.

Raportându-ne la planul religios, da, suntem pe urmele adevăraţilor creştini şi ne facem meseria cu drag, însă nicăieri nu scrie că trebuie să tolerăm chiar totul.

Nu sunt de acord cu agresivitatea de niciun fel, dar sunt de acord cu educaţia făcută în familie până la vârsta şcolarizării şi cu elevii care să realizeze cât de mult înseamnă pentru un cadru didactic ca ei să fie civilizaţi la orele de curs.

Destablizarea aceasta are la bază efectul negativ creat de plecarea ambilor părinţi la muncă peste hotare, iar copiii rămân în grija bătrânilor sau a altor rude care nu reuşesc să-i stăpânească.

Da, ne dorim cu toţii mai mulţi bani, dar urmările se văd cu ochiul liber privind în clase la elevii ce nu preţuiesc eforturile părinţilor.

Dascălul din zilele noastre înceară să explice, cu lux de amănunte, care este preţul plătit de copii, chiar dacă ei se bucură de hainele de firmă şi alte lucruri extrem de scumpe, tot educaţia a dus la dezvoltarea lumii, fără ea ar fi fost haos.

Mutându-ne în mediul online, din pricina crizei sanitare la nivel mondial, am încercat să-i atragem pe elevi fix pe terenul lor.

Deprinşi cu tehnologia, elevii s-au arătat mai deschişi la lecţii şi mai organizaţi.

Asta înseamnă că şcolile din România au nevoie urgentă de dotări la standarde înalte ca să le atragă atenţia şi să îşi dorească să înveţe în condiţii moderne.

Aşadar, profesorul poate fi din nou vizibil dacă sistemul se va îmbunătăţi, acceptând că fără progres viitorul ţării este în pericol.

DESPRE PROFESORUL CONECTAT LA SCHIMBARE

Milina Drobotă, psihopedagogie specială
Școala Gimnazială Specială „Constantin Păunescu" Iași, jud. Iași

Tehnologia prezentă în toate domeniile vieții sociale și este asociată pe bună dreptate cu evoluția, calitatea vieții, comunicarea, viitorul; ne schimbă modul și ritmul de a gândi, de a a comunica, ne schimbă modul de viață. Privit din acest punct de vedere offline-ul ar însemna în educație deconectarea de la viitor, de la o viață de calitate, de la conectarea socială.

Capacitatea profesorului de a se adapta și reinventa, de a crea un cadru atractiv și generos de învățare într-un mediu virtual pentru elevii săi, contribuie fundamental reușita învățării.

Nevoia de control a profesorului și siguranța dată de mediul cunoscut valorificat în educație s-au recontextualizat într-o dinamică dată de tehnologie. S-a schimbat dintr-o dată tot ce era clar, bine organizat și curgea firesc zilnic în viața noastră profesională. Profesorii vizibili în spații fizice

Noua paradigmă în care suntem cu toții, aceea de a crea în online un mediu de învăţare (numit de către Loris Malaguzzi „al treilea profesor", Coordonatori Anca Nedelcu, RODAWEL-Centrul Româno București, 2018) prietenos, suportiv, de a promova colaborarea, diversitatea și disponibilitatea pentru dezvoltare.

Updatarea datelor privind gestionarea timpului și a efortului, "strategiile de marketing" utilizate pentru a promova disciplina și învățarea altfel, conectarea tuturor elementelor necesare în educația online la nevoile elevilor, la potențialul lor, la ritmul lor și la provocările tehnologiei sunt doar câteva strategii la care profesorii proactivi au apelat pentru ca învățarea să proiecteze fidel elevilor intenția, acțiunea și starea de bine.

Trecerea învățământului în sistem online și adaptarea la tehnologiile viitorului necesită un nou tip de profesor profesorul digital care să schimbe paradigma de învățare; făcând posibilă trecerea de la învățarea bazată de memorare la învățarea activă și conștientă. Totodată profesorul digital ghidează și pregătește elevii pentru profesiile viitorului, profesii care poate astăzi nici nu există.

Cu siguranță că una dintre meseriile viitorului este și profesoratul, însă configurarea profesiei va fi cu totul diferită de ceea ce este astăzi.

Învățarea virtuală capătă un sens nou și o importanță argumentată de schimbările dictate de tehnologie în toate domeniile vieții.

Profesorul flexibil și adaptabil a transformat neprevăzuta experiență în câștig:

Am câștigat un context în care să putem regândi:

- ✓ ce înseamnă învățarea, cum o s-o facem în online, cum o s-o regândim atunci când ne vedem față în față, cum pot o face activă, eficientă, aplicată, conectată

✓ relațiile elev-profesori dar și între profesori; relații care trebuie să fie de suport în dezvoltarea ambilor parteneri, căpătând tot mai mult sens mentoratul, cocoching-ul, pentru că efortul de dezvoltare este pentru toți; profesorii au și ei nevoie să să fie înțeleși, sprijiniți, colaborativi

✓ dezvoltarea competențelor digitale ale profesorilor și de competența a învăța să înveți

Orice profesor poate avea de partea sa puterea conexiunii, căreia să-i dea valoarea de care are nevoie, astfel generăm șansa de a forma generații de copii pregătiți pentru orice tip de pandemie. Puterea colectivă a schimbării este mai mare decât cea individuală.

Lecții învățate de profesorii vizibili

✓ În educație e nevoie de metode creative pentru câștigarea autorității în situații de învățare la distanță, cu ”asistență familială”.

✓ Conectarea socio-emoțională cu elevii este crucială pentru sănătatea mentală a și păstrarea motivației pentru școală; elevii au nevoie să știe că cineva îi veghează să simtă parte dintr-un colectiv, că este importantă învățarea în orice formă.

✓ Profesorii au avut și au un ”job nou”pentru care s-au pregătit contracronometru în vederea susținerii examenului live cu elevii.

✓ O condiție pentru învățarea vizibilă”este crearea unui cadru educațional dinamic și stimulativ pentru învățare; profesorul provoacă, monitorizează și oferă feedback constructiv; fiecare greșeală sau eșec este o oportunitate pe care acesta o înțelege și o valorifică împreună cu elevii săi.

Școala ca entitate nu poate fi înlocuită în totalitate de mediul online, ci poate fi complementară învățării. Profesorul vizibil este profesorul conectat la elevii săi indiferent de spațiul de realizare a învățării înțelegând conștient fiind de influența modelului său uman și rolul mediului ca al treilea profesor în educație.

Devii profesor vizibil atunci când pasiunea se întâlnește cu motivația, iar contextele educaționale pe care le construiești ”oferă dovezi clare ale impactul pozitiv al predării asupra învățării la elevi” John Hattie, Invatarea vizibilă.

Constanta tuturor rezultatelor pozitive în educație este rolul profesorului de ghid consecvent, conectat la schimbare și atent la nevoile elevilor, indiferent de scenariul de învățare sau de zidurile care adăpostesc sau eliberează învățarea.

Bibliografie:

1. Anca Nedelcu, Cătălina Ulrich Hygum, Lucian Ciolan, Florin Țibu- Coordonatori, Educaţie cu stare de bine, După o reţetă româno-daneză, RODAWEL-Centrul Româno Danez Pentru Starea De Bine A Copiilor, București, 2018
2. Constantin Cucoș, http://www.constantincucos.ro/2020/07/educatia-online-intre-nevointa-si-putinta
3. Gáspár György, Copilul invizibil, Editura:Curtea Veche, 2016

4. Hasan Ucar, Alper Tolga Kumtepe, Effects of the ARCS-V-based motivational strategies on online learners' academic performance, motivation, volition, and course interest, https://onlinelibrary.wiley.com/journal/13652729
5. John Hattie, Învățarea vizibilă. Ghid pentru profesori, Editura: Trei, 2014 Colecția: Educație și formare

PORTRET DE DASCĂL - ROLUL PROFESORULUI ÎN INCLUZIUNEA SOCIALĂ

Dumitru Cornelia-Cristina
Şcoala Gimnazială Nr. 1 Jegălia

O nouă dimensiune care începe să se contureze în peisajul învăţământului românesc este aceea de democratizare şi egalizare a şanselor fiecărui copil în parte. În acest scop a fost înfiinţată şi şcoala incluzivă – un răspuns la redimensionarea educaţiei. Scopul acestei şcoli este de a crea pentru toţi copiii un cadru prielnic învăţării, pornind de la premiza că diferenţele dintre oameni sunt normale şi ele trebuie acceptate. Un rol important în cadrul şcolii incluzive îl are pedagogia şi învăţarea centrată pe elev. Acest lucru implică automat adaptarea curriculumului şi metodelor de predare la capacitatea şi nevoia fiecărui elev în parte.

Predarea la elevii cu nevoi speciale solicită aceleaşi strategii şi practici ca şi predarea la orice alt tip de clasă. Cu alte cuvinte, o bună metodă de predare în general va fi o bună metodă de predare şi pentru elevii cu nevoi speciale. Toţi elevii au dreptul să aştepte de la învăţământ cele mai bune şi eficiente metode, iar elevii cu CES nu fac diferenţă.

Şcoala incluzivă reprezintă o provocare pentru şcolile obişnuite, însă ea nu trebuie privită ca o ameninţare pentru performanţa acestor şcoli. Multe dintre aceste instituţii găsesc ca fiind dificil să integreze elevii cu nevoi speciale în cadrul claselor obişnuite. Însă această teamă poate fi depăşită prin educaţie, resurse didactice adecvate, sprijin şi nu în ultimul rând credinţa că incluziunea este un drept moral şi social ce nu poate fi negat nimănui.

Există anumite etape ce trebuie urmate în cadrul şcolarizării copiilor cu CES, printre care, în primă fază, este acceptarea ideii că există astfel de copii, recunoaşterea dreptului lor la educaţie, integrarea lor treptată în cadrul şcolilor obişnuite. Astfel pe măsură ce aceşti copii vor creşte, vor deveni adulţi şi vor avea probabil proprii copii, incluziunea va fi deja un fapt acceptat şi o măsură firească în cadrul educaţiei. Copiii educaţi în cadrul şcolii incluzive vor fi mai bine pregătiţi să interacţioneze cu diverşi indivizi precum şi cu diverse situaţii din lumea reală.

În cadrul şcolii incluzive profesorii trebuie să colaboreze cu diferiţi specialişti în domeniul educaţiei, cum ar fi psihologi, consilieri, terapeuţi şi alţi specialişti pentru că doar împreună vor reuşi să obţină cele mai bune rezultate. Profesorul consultant pentru CES este probabil cel care va lucra cel mai mult cu fiecare profesor în parte, el fiind şi cel care va participa în cea mai mare măsură la orele de curs. Şcoala incluzivă presupune îmbunătăţirea sistemului educaţional pentru toţi elevii. Implică

schimbări în curriculum, în modul de predare al profesorilor, în modul de învăţare al elevilor, precum şi schimbări în modul cum interacţionează copiii cu CES cu colegii lor şi viceversa.

Ideea este ca şcolile, centre de învăţare şi educaţie, să se schimbe astfel încât să devină comunităţi educaţionale în care nevoile tuturor elevilor şi profesorilor să fie îndeplinite. Şcolile incluzive nu mai asigură o educaţie obişnuită sau o educaţie specială, ci asigură o educaţie incluzivă, iar ca rezultat elevii vor putea învăţa împreună. Cu alte cuvinte, acest tip de şcoală este deschisă tuturor elevilor, astfel încât toţi elevii să participe şi să înveţe. Pentru ca acest lucru să se întâmple, profesorii şi şcolile, în general, au nevoie de o schimbare, pentru a întâmpina cu mai mult succes diversitatea nevoilor elevilor. Educaţia incluzivă este un proces de facilitare a procesului de învăţare pentru toţi elevii, chiar şi pentru cei ce au fost anterior excluşi.

Printre avantajele şcolii incluzive se numără faptul că profesorii adoptă metode diverse de predare-învăţare, de care beneficiază toţi elevii, nu numai cei cu CES. Cadrele didactice din cadrul şcolii incluzive trebuie încurajate să adopte practici moderne în cadrul orelor de curs, să se autoperfecţioneze în permanenţă în ceea ce priveşte copiii cu CES. Un alt rol important pe care cadrele didactice îl au este acela de a-i face pe copiii fără probleme să-şi accepte şi să-şi ajute colegii cu CES, fără a-i ridiculiza, sau exclude.

Aşadar, necesitatea de redimensionare a învăţământului pentru a stabili standarde educaţionale şi pentru a determina şcolile să devină responsabile de rezultatele elevilor, necesită un mare efort şi dedicaţie, atât colectiv cât şi individual. Pentru aceasta trebuie să credem că fiecare copil în parte poate învăţa şi reuşi, că diversitatea ne este utilă tuturor şi că elevii expuşi diferitelor riscuri le pot depăşi printr-o atenţie şi implicare din parte cadrelor didactice şi a comunităţii, în general. Cadrele didactice implicate în educaţia incluzivă pun accentul pe utilizarea de activităţi care comportă lucrul în echipă şi cooperarea, pe respectarea identităţii culturale a fiecărui copil în parte şi pe monitorizarea constantă a eficacităţii activităţilor de predare – învăţare – evaluare la nivelul fiecărui copil. *Conduita creativă a cadrului didactic* este unul din factorii care asigură dezvoltarea potenţialului creativ al elevilor, având un rol important în educaţia incluzivă. Astfel, profesorul Ioan Neacşu afirmă că „educatorii sunt solicitaţi astăzi, în mod continuu, să promoveze învăţarea eficientă. Şi nu orice învăţare eficientă, ci una participativă, activă şi creativă." Principiul egalităţii de şanse reprezintă conceptul de bază al şcolii incluzive, prin aplicarea căruia aceasta contribuie la anularea diferenţelor de valorizare bazate pe criterii subiective de ordin etnic sau social. Incluziunea la nivel şcolar se realizează prin respectarea şi valorizarea diferenţelor socio-culturale existente în rândul elevilor şi prin promovarea bogăţiei şi a diversităţii experienţei educative care rezultă din aceste diferenţe.

Educația sau școala incluzivă implică cu certitudine ideea de schimbare – reformă a școlii și societății în ansamblu, cu scopul de a răspunde dezideratului societății viitorului "o societate pentru

toți" care să răspundă mai bine prin co-educație nevoilor, potențialului și aspirațiilor tuturor copiilor, inclusiv al celor deosebit de dotați și/ sau talentați, al celor ce fac față în prezent în școala obișnuită, al celor cuprinși în școli speciale separate.

Concluzionând, putem spune că incluziunea nu-i implică numai pe copiii cu CES; ea este de fapt o realitate şi recunoaşterea faptului că fiecare copil este unic. Şcoala incluzivă ne demonstrează, aşadar, că suntem unul, dar nu unul şi acelaşi.

Bibliografie:

1. ***Declarația de la Salamanca asupra educației cerințelor speciale*** adoptată la conferința mondială „Acces și calitate" organizată de UNESCO și Ministerul Educației din Spania, 7-10 iunie 1994
2. ***Declarația Universală a Drepturilor Omului***, adoptată în 16 Dec. 1948 prin rezoluția 217A în cadrul celei de-a treia sesiuni a Adunării Generale a ONU, Paris.
3. Mara D. – „Strategii didactice în educaţia incluzivă", Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2004.
4. Ungureanu, D., Educaţia integrată şi şcoala incluzivă, Editura de Vest, Timişoara, 2000.
5. Vrăşmaş, T., Învăţământul integrat şi/sau inclusiv, Ed. Aramis, Bucureşti, 2001.

CEL MAI IUBIT DASCĂL

Dumitru Doruta
Școala Gimnazială „Elena Farago” Craiova

Acum câțiva ani aveam grupa mare undeva în mediul rural, la vreo 50 de km de orașul în care locuiesc. Așadar mergeam cu microbuzul. Alături de mine s-a așezat o tânără, despre care știam că e tot educatoare. Era mai mereu tristă. Intrând în vorbă cu ea am aflat că are tot grupa mare și că întâmpina probleme cu copiii. Aceștia nu știau să numere. Cum credea că o să rezolve problema? Întrucât înainte lucrarese ca profesoară, credea că totul se rezolvă prin scris. Deci, le dădea fișe de lucru, la vederea cărora copiii se puneau pe plâns. Nu mai suportau să le vadă. Fiind o persoană drăguță, veneau în continuare la grădi. I-am spus că problema e de fapt vârsta mică a copiilor. Că aici nu e ca la cei mari, nu totul se rezolvă prin scris. Tot exercițiu trebuie, dar de alt fel: trebuie inventivitate și material didactic cât mai bogat.

Fă-te din nou copil! Fă-te mică și apoi vei ști cum trebuie să procedezi! Și încă, ceva, trebuie să ai mai multă răbdare. Rezultatele se vor vedea târziu și cel mai probabil nu le vei vedea tu, ci învățătoarea! -așa am sfătuit-o atunci.

După câteva săptămâni am văzut-o zâmbind. Mi-a povestit că în sfârșit se înțelege cu copiii, ca și cum ar vorbi aceeași limbă. I se pare că în sfârșit se văd unii pe alții.

Vreau să vă mai povestesc încă o întâmplare. Fiind titular pe București, iar eu având locuința în Craiova, îmi trebuia neapărat o detașare în acel an, chiar și următorii, până reușeam să mă mut în orașul în care mă stabilisem. Am mers la Inspectorat și am depus dosarul. Peste vreo 2 săptămâni m-a sunat cineva de acolo și mi-a spus că există un singur post pentru detașare și că este pe învățători. Deși aveam dublă specializare și practică pe învățător, am ezitat. Dar fiind singura posibilitate, am fost nevoită să accept.

Mergând acolo, uimitor, am dat peste o clasă de copii foarte inteligenți. Care după 2 zile s-au atașat de mine și mi-au pus următoarea întrebare:

- *Doamna, rămâneți la noi?* - și nu am putut să-i dezamăgesc. În câteva zile, trebuia să devin învățătoare. Iar mie îmi plac provocările.

Deși erau înțeligenți și silitori, când intram în clasă mă simțeam invizibilă. Simțeam că nu îmi găsesc rostul și locul. Mă deranja foarte mult că deși erau atenți și executau sarcinile, nu înțelegeau noțiunea de respect. Și ceea ce îmi displăcea profund era faptul că nici măcar nu încercau să construiască punți între noțiuni. Prima oară când am decupat o felicitare la română au crezut că facem arte plastice. Pe mine mă interesa foarte mult crearea unor structuri logice.

La început m-au privit ciudat, nu înțelegeau ce vreau. Cum adică lecție despre fericire la română. Totul le părea cu susul în jos. Credeau că e nevoie de gândire și concentrare doar la matematică.

A fost un an interesant pentru toți, căci am învățat să vedem cu alți ochi decât cei fizici. Am învățat și progresat sufletește și mental. Am învățat să ne purtăm frumos unii cu ceilalți, chiar dacă nu avem aceleași dorințe sau aspirații.

Atât am avut de spus. Nu am dorit o prezentare academică. Din acelea am destule la portofoliu. Mi-am dorit să vă vorbesc din inimă, acesta fiind o profesie care necesită vocație. Ceea ce am dorit să subliniez este faptul că dascălul cel mai iubit nu este neapărat doar bine pregătit, ci trebuie să știe să vadă și să se facă vizibil prin atitudinea sa și prin modul de comportare.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Dună Ramona-Elena
Școala Gimnazială Nr.1, Mangalia

„Ţinteşte spre lună!
Chiar dacă nu reuşeşti, măcar vei fi printre stele.” (Les Brown)

Contextul pandemic ne-a determinat să ne regândim întreaga activitate, să ne analizăm mai atent viața și munca pe care o prestăm, reorganizând valorile și principiile care să ne lumineze drumul existențial.

Această criză generată de SARS-COV-2 a reimaginat rolul profesorului, a transformat activitatea acestuia, în același timp reconfigurându-i prestația.

În primul rând, consider că un profesor vizibil învață pe elevi cu iubire și dăruire.

Orice elev care este primit cu iubire în leagănul școlii, leagăn al devenirii sale, orice elev care este tratat cu multă afecțiune și atenție răspunde pozitiv actului educațional, indicele intrisec al motivației sale crește, iar armonia care se generează la ambii poli reprezentați de educabil și cadrul didactic trezește interesul elevului pentru cunoștințele predate.

Iubirea, dedicarea, răbdarea profesorului ”va îngenunchea” până la urmă dezinteresul manifestat din partea elevului.

Un profesor vizibi, în mod particular, în societatea actuală, expune un caracter demn de admirat care trebuie să trezească interes din partea elevului, devenind pentru acesta chiar un exemplu de urmat.

Caracterul deosebit cu care se etalează profesorul este cel care va întări spusele acestuia, învățătura sau cunoștințele transmise, pentru că faptele sunt întotdeauna mai puternice decât cuvintele. Astfel caracterul va întâri, va impacta informațiile transmise de acesta, fiind îmbrăcate cu mai multă putere.

În altă ordine de idei, susțin faptul că un profesor vizibil face rai din tot ce are, depășește obstacolele, aducând zâmbete și optimism în rândul celor din jur, generând emoții pozitive și ducând la bun sfârșit tot ce începe în sala de clasă și în școală.

Un profesor vizibil se implică în activitățile școlii, fiind serios în îndeplinirea responsabilităților care i-au fost trasate, este punctual cu termenele stabilite și contribuie la dezvoltarea pozitivă a imaginii a școlii în rândul părinților și a comunității.

Un profesor vizibil este cel care împarte lumină în locul în care este așezat, este atent la ținuta lui morală, este preocupat de dezvoltarea sa personală, țintind cât mai sus în încercarea de a se autodepăși.

Un profesor vizibil este o persoană caldă, atentă la fragilitatea emoțională a elevilor săi, ridică, îmbărbătează, mângâie, oferă direcții în viața învățăceilor săi, consolează, echipează sufletește și intelectual.

Nu în ultimul rând, un profesor vizibil este cel care are o mentalitate deschisă, flexibilă, este ancorat în cotidean, conectat la schimbările societății pentru a ști cum sa-și adapteze procesul instructiv-educativ, dovedește creativitate educațională în sala de clasă, fascinând astfel elevul.

Vizibilitatea profesorului de calitate va fi percepută instant pentru că acesta știe să aducă magie în actul didactic și prin calitatea sa umană, manifestă iubire, implicare, mângâind sufletele elevilor generație după generație.

DESPRE PROFESORUL VIZIBIL DE LA CLASĂ

Prof. Dungă Aritina-Carmen
Școala Gimnazială Nr.1 Țicleni

Educaţia – o prioritate naţională – reprezintă factorul de bază în transmiterea şi crearea de noi valori culturale şi general - umane, de dezvoltare a capitalului uman, de realizare a idealului şi a obiectivelor educaţionale, de formare a conştiinţei şi identităţii naţionale, de promovare a aspiraţiilor de integrare europeană şi are un rol primordial în crearea premiselor pentru dezvoltarea umană durabilă şi edificarea unei societăţi bazate pe cunoaştere. Calitatea educaţiei determină în mare măsură calitatea vieţii şi creează oportunităţi pentru realizarea în volum deplin a capabilităţilor fiecărui cetăţean. În acest context şcoala urmăreşte să educe elevul nu numai pentru a şti, ci mai ales pentru a şti să facă, a şti să fie, a şti să devină, practicând un învăţământ cu un standard înalt de calitate.

Într-o lume a noului şi a schimbării, şcoala trebuie să promoveze incluziunea, valorile şi practicile societăţii democratice, astfel încât beneficiatii să dobândescă unele cunoștințe, abilităţi și competenţe necesare adaptării rapide acestora.

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Activitatea didactică a profesorului modern, depășește evidențierea unor calități personale ale acestuia, apreciate prin terminii de: vocație, talent, măiestrie, prin faptul că presupune însușirea unui sistem complex de cunoștințe teoretice, formarea unor deprinderi, abilități, competențe, calități și asumarea unor roluri, într-o manieră riguroasă și controlată, ceea ce reprezintă profesionalismul său.

Vorbind despre profesorii motivați, John Hattie precizează că aceștia *„nu folosesc notarea ca metodă de pedeapsă, nu amestecă performanțele academice cu cele comportamentale, nu promovează conformarea liniștită în dauna muncii școlare, nu folosesc în mod excesiv fișele de lucru, nu au așteptări scăzute și nu sunt adepții lui «atât poate și el», nu preferă perfecțiunea temei pentru acasă în dauna asumării de riscuri care implică și erori”.*

Specialiștii, de-a lungul timpului, au încercat să contureze modelul „profesorului ideal”, prin care să prezinte într-o manieră sintetică totalitatea trăsăturilor și a calităților personale, necesare unui bun specialist.

Vocația pedagogică presupune: „iubire pedagogică”, certitudinea valorilor social-culturale, conștiința responsabilității față de copii, față de țară și față de umanitate, în general. Alte însușiri ale „profesorului ideal” sunt de ordin: fizic (sănătatea, integritatea fizică, prezența agreabilă, ținuta

decentă), intelectual (inteligența, spiritul de observație, memoria bună, imaginația bogată), afectiv (empatia, generozitatea, pasiunea, entuziasmul), volitiv (fermitatea, perseverența, consecvența, răbdarea), moral (modestia, onestitatea, corectitudinea) etc.

Pe lângă activitatea didactică, profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă, participând la evenimentele și frământările social-culturale ale timpului în care trăiește și ale poporului din care face parte. În această ipostază, profesorul ne apare ca pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură al națiunii sale, ridicând, astfel, prestigiul profesorului în cadrul comunității.

Profesorul joacă rolul de meditator în procesul cunoașterii sau de consilier, alături de rolul tradițional de transmițător de informații, la care nu se renunță, dar a cărui pondere este, vizibil, în scădere în cadrul învățământului modern, centrat pe competențe. De asemenea, profesorul este astăzi un veritabil agent al schimbării, pregătindu-și elevii în această perspectivă, care se constituie tot mai mult într-o dimensiune a omului contemporan.

Prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile și comportamentul său, profesorul este un exemplu pozitiv, un model pentru elevi.

Bibliografie:

1. Cucoș, C. (coord.) – Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a III-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2009;

2. Bontaș, I. – Pedagogie. Tratat, ediția a V-a revăzută și adăugită, Editura BIC ALL, București, 2001;

3. Hattie, J. - *Învățarea vizibilă: ghid pentru profesori*, trad. Cristina Dumitru, București, Editura Trei, 2014;

4. Popovici, D. – Didactica. Soluții noi la probleme controversate, Editura Aramis, București, 2000.

FII DIFERIT!

Prof. consilier şcolar Duță Elena-Laura,
C.J.R.A.E. Bacău

Auzim des în jurul nostru genul acesta de încurajare. O resimțim uneori ca pe o presiune ce ne apasă greu pe umeri. E obligatoriu să fiu diferit?...

Am stat uneori și m-am întrebat ce înseamnă „să fiu diferit". Am nevoie să fiu *diferit*?... Diferit în raport cu cine sau cu ce anume?... Cum îmi dau eu seama că sunt *diferit*? Sau că fac ceva *diferit*?... Ce emoții voi dori să experimentez când voi ajunge să fiu *diferit*? Până unde voi ajunge cu acțiunile mele de a face ceva *diferit*?...

Cam multe frământări interioare avem de trecut înainte de a ne angrena în acest demers. Ajungem să ne întrebăm la un moment dat: În ce măsură merită să merg în direcția asta?

Balanța o înclină fiecare în ce direcție dorește, în funcție de efortul pe care este dispus să îl investească și în funcție de momentul de viață în care se află.

Traversăm în zilele noastre o perioadă în care „să fii diferit" în sensul bun, desigur, al cuvântului, e chiar o necesitate pentru evoluția societății în care ne aflăm, când parcă tot mai multă lume se afundă în capcana lui copy-paste.

Așa după cum spunea George Bernard Shaw: „Oamenii rezonabili se adaptează lumii în care trăiesc. Oamenii nerezonabili încearcă să adapteze lumea la ei înșiși. De aceea, orice progres se datorează oamenilor nerezonabili."

În momentul în care am ales cariera didactică, mi-am propus să fiu un profesor *diferit*.

Mi-am adresat de la început următoarele întrebări:

- Care sunt acele calități ale mele care mă diferențiază de ceilalți?

Și am găsit și răspunsul: aduc informații noi în fața elevilor, sunt receptivă la feed-back-ul lor și schimb metoda din mers, mă joc cu ei și glumesc împreună cu ei.

- Ce caută oamenii la mine?

Empatie, claritate în gândire, flexibilitate.

- Ce spun ei despre mine în absența mea?

„Laura este o persoană serioasă, te poți baza pe ea."

„Își respectă cuvântul dat, nu te lasă la greu."

„Este zâmbitoare. Este atentă la ceea ce îi spun."

„Are întotdeauna un sfat bun pentru tine."

Aceste concluzii mi-au dat încredere să merg mai departe în același fel în activitatea mea, căci asta înseamnă că ceea ce fac, fac bine.

Andy Szekelly afirma la un moment dat că „Oamenii pe care îi servești, îți arată cum să crești.” Iar eu am acționat întotdeauna din convingere, în acord cu valorile în care cred; ceea ce mi-a adus suficienți colaboratori constanți în activitatea mea.

În concluzie, FII DIFERIT! nu înseamnă neapărat să înoți împotriva curentului sau să fii o pată roșie într-o mare de verde, ci **să ai nota ta de specificitate** între ceilalți asemănători!

De aceea, în loc de FII DIFERIT!, îndemnul meu este: **„PĂSTREAZĂ-ȚI SPECIFICUL TĂU!”**

NATURA ÎN NON-FORMAL

prof. dr. Cateluţa Enciu
Şcoala Gimnazială Nr. 33 Galaţi

Conceptele de dezvoltare durabilă și educație sustenabilă reprezintă teme centrale ale politicilor internaționale, europene și naționale. Integrarea în contextul educațional, social și cultural actual, avalanșa și diversitatea informațională, adaptarea profilului de formare al absolventului la cerințele în continuă schimbare ale societății determină necesitatea adoptării unor direcții de optimizare a demersului educațional, modernizarea și flexibilizarea abordărilor didactice.

Cadrul european a creat premisele dezvoltării unor programe, proiecte activități prin intermediul cărora procesul educațional să conducă la formarea competențelor necesare în secolul XXI, cunoscute sub denumirea de cei 4C:

- Gîndire critică (**C**ritical thinking)
- Comunicare (**C**ommunication)
- Colaborare (**C**ollaboration)
- Creativitate (**C**reativity)

Pentru disciplina biologie și disciplinele conexe aflate în oferta de curriculum la decizia școlii, abordarea educațională utilizează preponderent învățarea experiențială și interdisciplinaritatea, are în vedere transmiterea de cunoștințe și formarea de abilități și atitudini în mare parte prin activități practice, interactive și prin participarea la realizarea unor proiecte care să genereze schimbări la nivel de individ, școală și comunitate.

”Darurile naturii” și ”Culorile sănătății”, opționale derulat în cadrul Școlii Gimnaziale Nr. 33 Galați, au avut ca scop conștientizarea și responsabilizarea elevilor în raport cu serviciile oferite de natură (serviciile ecosistemice). Atât conținuturile cât și metodele utilizate au fost numeroase și variate, având ca principal obiectiv învățarea experiențială și valorizarea diversității: lucrul în echipe, folosirea efectivă a instrumentelor specifice (binocluri, microscoape, truse de analiză ale factorilor de mediu), utilizarea noilor tehnologii de comunicare (sisteme touch screen, concursuri și platforme online, utilizarea programelor de editare și realizare videoclipuri, accesarea resurselor educaționale deschise și a surselor online de documentare). Activitățile au respectat principiul educației incluzive, fără a face diferențieri între elevi, au avut un caracter integrat, interdisciplinar, combinând elemente specifice diferitelor domenii de studiu astfel încât să contribuie la dezvoltarea de competențe, abilități, aptitudini și atitudini specifice unei educații sustenabile.

Dintre elementele de originalitate și creativitate ale activităților desfășurate se pot enumera:

- Sustenabilitatea și continuitatea - elevii au participat sistematic la evenimente din calendarul ecologic și în cadrul diferitelor proiecte ecologice ale școlii sau partenerilor)
- Noutatea și diversitatea informațiilor și activităților - conectate permanent la tendințele naționale, europene în domeniul protecției naturii, biodiversității, educației ecologice
- Abordarea integrat-, interdisciplinară STEM și STEAM - experimente interdisciplinare, confecționarea de tablouri, diorame, marionete pentru teatru de umbre, mascote
- Adaptarea tematicii la specificul national și local - prin realizarea conexiunii cu problematica protecției naturii și biodiversității de la nivel local: vizitarea ariilor naturale protejate Galați, participarea la proiecte specifice zonei
- Utilizarea tehnologiilor modern digitale - concursuri online, accesare resurse educaționale deschise, material multimedia

Caracterul original, practic, creativ al activităților desfășurate a oferit multiple posibilități legate de transferabilitatea atât a informațiilor dobândite cât și a metodelor practice și active participative utilizate care s-a realizat prin mediatizarea proiectelor și a activităților prin intermediul unor expoziții, popularizarea pe site urile instituțiilor partenere (Agenția pentru Protecția Mediului Galați, Complexul Muzeal pentru Științele Naturii Galați, Biblioteca V.A Urechia – filiala Paul Păltănea), participarea în cadrul unor concursuri naționale și proiecte internaționale (e twinning).

Scopul principal al acestor activități l-a constituit responsabilizarea elevilor participanți, instruirea ca formatori și delegarea responsabilității pentru lucrul cu colegii din clasele mici, ceea ce asigură continuitatea unor astfel de activități și dezvoltarea interesului pentru tematica abordată și apartenența la comunitate.

Explorăm ecosistemele acvatice
- teatru de umbre -

„Bioatelierul din frunziș”
- atelier de creativitate în natură -

COMUNICAREA EFICIENTĂ - O INFLUENȚĂ POZITIVĂ ASUPRA ELEVILOR

Eros Claudia Elena

Şcoala Gimnazială Remetea Mare, judeţul Timiş

„O comunicare bună e un stimulator la fel de bun ca o cafea tare, și la fel de greu să adormi după.” – Anne Morrow Lindbergh

Sunt total de acord cu conținutul acestui citat; în meseria de dascăl, pe care o practic de mai mult de douăzeci de ani comunicarea e foarte importantă. Zilnic e ustensila noastră de lucru, mai presus decât stiloul și tabla. Și dacă comunici eficient cu elevii, cu părinții, cu colegii, cu direcțiunea școlii te stimulează în atât fel, încât și seara cu greu poți spune stop gândurilor care deja se învârt asupra activităților ce urmează a fi desfășurate ziua următoare.

O comunicare eficientă poate asigura în mare măsură progresul școlar, la fel cum deficiențele în comunicare garantează eșecul. Comunicarea trebuie să se realizeze atât între profesor și elev, cât și în cadrul colectivului de elevi. În egală măsură, comunicarea poate asigura un așa-numit „fir roșu” al lecției, care oferă elevului răspunsurile de care acesta are nevoie. De fapt, profesorul-model este acela care își structurează întreaga activitate de la clasă pe o comunicare eficientă, care să fie în concordanță cu nivelul de pregătire al clasei și care să răspundă nevoilor copilului.

În cadrul colectivului, elevii comunică întotdeauna, însă această comunicare trebuie să favorizeze consolidarea unor relații constructive între ei. Spre exemplu, elevii comunică cel mai bine atunci când trebuie să lucreze în echipă sau când profesorul utilizează în procesul de predare metode interactive. Munca în echipă generează ceea ce se numește „zumzet creativ” și în cadrul căruia copiii au ocazia de a-și spune părerea, de a învăța unii de la alții. Astfel, comunicarea eficientă înseamnă relaționare, intercunoaștere, întrajutorare, cooperare, muncă în echipă, cu alte cuvinte, o cheie care deschide „poarta succesului școlar”.

În sistemul social de educaţie şi învăţământ profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relaţii de cooperare cu elevii şi părinţii acestora şi cu alţi factori interesaţi ai societăţii. Ei nu educă numai la catedră, în clasă, ci prin fiecare contact relaţional cu copiii şi părinţii desfăşoară o muncă de creştere şi dezvoltare, de conducere şi direcţionare. Activitatea cadrelor didactice se desfăşoară în faţa unor individualităţi psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilităţi faţă de comportamentele şi intervenţiile educatorului.

Problemele de maximă responsabilitate care diferenţiază procesele manageriale din învăţământ faţă de procesele izomorfe din alte sectoare ale vieţii sociale, faţă de industrie spre

exemplu, unde între conducător şi executant se interpune maşina, sunt ca, în procesul de învăţământ conducerea se realizează nemijlocit asupra personalităţilor în formare ale copiilor şi tinerilor. Iar dacă în industrie rebuturile pot fi recondiţionate şi reintroduse în circuitul economic (pierderile nefiind prea însemnate), în educaţie eşecurile înregistrate în procesul de formare pot avea consecinţe individuale şi sociale nefaste: incompetenţa, analfabetism, inadaptare, delincvenţa. Apreciem, pornind şi de la aceste considerente, că perspectivele de abordare ale activităţilor din clasa de elevi într-o formulă noua şi modernă, aceea a managementului clasei, vin în întâmpinarea unei nevoi obiective de perfecţionare şi de eficientă.

În procesul de formare, cadrul didactic este figura centrală pentru elevi. Această poziție nu se primește de undeva, ci se câștigă. Influența educativă exercitată de manager asupra clasei de elevi este determinată de modul în care acesta își îndeplinește rolurile manageriale. În sistemul de învățământ, rolurile profesorului se exercită direct asupra elevilor. Între cei doi actori nu se interpune altceva. De asemenea, profesorul trebuie să fie conştient că în educație rezultatele nu se pot recondiționa şi că influența lui asupra elevilor este hotărâtoare.

Aşa cum spunea Jean Jaures, „*Nu putem preda altora ceea ce vrem, ceea ce ştim sau ceea ce credem că ştim; nu predăm şi nu putem preda decât ceea ce suntem*”.

Bibliografie:

– „Pedagogie”, Constantin Cucoş, Editura POLIROM, Iaşi, 1998;
– „Pedagogie generală”, Rodica Niculescu, Editura SCORPION, 1996;
– „Management general şi strategic în educaţie- ghid practic”, Alois Gherguţ, Editura POLIROM, 2007;
– „Managementul şi gestiunea clasei de elevi – Fundamente teoretico- metodologice”, Romiţă B. Iucu, Editura POLIRIM, 2000;

AUTOPORTRETUL UNUI DASCĂL

Prof. înv. preşcolar Maria Farcaş
Liceul Teoretic ,,Gh. Lazăr" Avrig-Grădiniţa cu P.P. Nr. 3 Avrig

„Dascăl"…un cuvânt ce mi-a rămas întipărit în minte încă din anii școlarității și care, pentru mine, reprezintă maestrul formator de educație și caractere și, mai ales, Omul care m-a învățat să scriu și să citesc. Dascălii care mi-au îndrumat pașii de-alungul timpului au fost atât de „vizibili", încât mi-au insuflat dorința de a deveni la rându-mi, dascăl.

Ca orice copil din lumea aceasta, am avut anumite visuri, aspirații. La întrebarea „Ce vrei să te faci când vei fi mare ?", de fiecare dată aveam același răspuns: învățătoare. Nu a fost doar un răspuns întâmplător, deoarece eu deja exersam această meserie în fața blocului, cu vecinii mai mici, cărora le făcusem carnet de note și aplicam ceea ce învățasem la școală. Tablele de la scara blocului erau pline de cretă, cu exerciții și probleme de matematică sau lucrări de control. Jucam un rol, însă un rol sincer și devotat pentru ceea ce făceam.

Jocul de rol s-a încheiat, visul meu materializându-se atunci când am absolvit Colegiul Național Pedagogic „Andrei Șaguna" din Sibiu. Am pornit pe acel drum, având o bază solidă, seriozitate, devotament și implicare în noul proces. Pe parcursul anilor, am profesat în diverse localități, unde am lăsat de fiecare dată ceva în urma mea. Am întâlnit fel și fel de copii, fel și fel de părinți cu care am avut o colaborare frumoasă, fructuoasă, sădind în sufletul fiecăruia dintre aceștia o bucățică din harul meu. Faptul de a fi un profesor vizibil se definește și prin mesajele și gândurile pe care le primesc de la foștii elevi, chiar și după 13 ani, lucru care mă încarcă pozitiv și mă face să simt că nu am trăit degeaba pe acest pământ. Voi cita câteva aspecte: *„Țin să vă mulțumesc foarte mult pentru influența pe care ați avut-o asupra mea!", „Anul acesta am vrut să îl orientez spre cunoașterea de sine și am realizat cât de mult contează educația din primii ani de școală și cum este ea oferită. Și chiar am avut parte de o educație cum se cuvine și vă mulțumesc foarte mult pentru acest lucru!", „Ați fost mai mult decât un dascăl. Eram puțin mai introvertit la vârsta aceea, dar ați însemnat mult pentru mine!"*, etc. Ce poate fi mai frumos decât această recunoștință din partea acelora pe care îi formăm an de an! Consider că e cea mai plăcută dovadă de „vizibilitate" a unui dascăl!

Am profesat la începutul carierei mele ca învățătoare, iar de câțiva ani mă dedic celor mici de la grădiniță, pe care îi consider „copiii" mei și pe care încerc să-i captez zilnic și să-i determin să descopere lumea mirifică a copilăriei.

Am fost și sunt întotdeauna deschisă la nou și pregătită de a face față și unor situații mai vitrege, așa cum a fost și perioada recentă a desfășurării activităților în on-line. Se pare că am devenit și mai vizibili în fața părinților, unii dintre aceștia realizând doar acum ce înseamnă a fi profesor și

câtă muncă stă în spatele pregătirii unei activități sau lecții. Consider că ne vor aprecia mai mult munca la clasă, după încheierea acestei perioade în care ne aflăm cu toții.

Relația de apreciere din partea părinților ar trebui să fie întărită de aprecierea managerului școlii, lucru care nu s-a întâmplat de fiecare dată. Confruntându-mă cu o situație de genul acesta, pot afirma faptul că am devenit un profesor „invizibil", deoarece munca și efortul, hotărârea și atașamentul sincer față de cauza profesiei mele erau subapreciate, ceea ce nu am înțeles niciodată ce a stat la baza teoriei acestui fapt. Însă, cu toate acestea, am rămas fermă și nu am uitat niciodată care este misiunea mea în această lume.

A fi educatoare, înseamnă a deține două daruri nemuritoare pe care să le oferim copiilor noștri: rădăcini și apoi … aripi.

Educația constituie factorul de bază.
Dascălul, reprezentând omul de vază,
Urcă pe treptele societății,
Copii și elevi în permanență formează,
Adulții în devenire, eficient progresează.
Talentul, dăruirea veșnic vor rămâne
Oază de frumos și înțelepciune,
Rolu-mi dat de Dumnezeu în astă lume!

O PERSPECTIVĂ CRITICĂ ASUPRA DIVERSELOR ÎNTÂLNIRI DE EDUCAȚIE DE SPRIJIN PENTRU PERSOANELE ROME

Fekete Florian Alexandru

Centrul Şcolar pentru Educaţie Incluzivă „Brădet”, Jud. Braşov, loc. Sacele

Problematica rolului educativ al părinţilor şi al raporturilor dintre părinţi şi copii a fost şi continuă să rămână o temă importantă pentru psihologie şi pedagogie, care a fost prioritară în a doua jumătate a secolului XX în atragerea practicilor educaţionale parentale.

Mai mult decât atât, timpurile prezente întâlnite peste tot pe planeta Pământ si, mai cu seamă, întâlnite în România, provocate de către SARS-CoV-2 ne demonstrează faptul că comunitățile sărace de romi, conutiuă să prejudicieze persoanele de aceast etnie și nu numai. De aceea, Fundația HoltIS a continuat activititățile începute în anii 2010, cu diverși parteneri însă adaptate specificului dat de pandemie, cu teme actuale și abordari interactive, captivante. Activitățile desfășurate pâna în acest moment cu beneficiarii direcți sunt copiii și părinți, împreună sau separat, depinde de problematica abordată și de capacitatea persoanelor de a înțelege conținuuturile. De exemplu, în cazul copiiilor, activitățile post fi selecționate în funcție de gen și vârstă.

Dacă ar fi să realizez o clasificare a celor mai dificile ”meserii”, cu siguranţă că “meseria de părinte” ar ocupa unul dintre primele locuri. Această “artă” se învaţă/ se deprinde cel mai greu. A fi părinte este, probabil, unul dintre cele mai dificile roluri pe care şi le poate asuma cineva. Copiii de astăzi vor fi adulții de mâine, generaţia care va avea menirea de a duce mai departe moştenirea culturală şi spirituală: valori, tradiţii, grija de planetă şi preocuparea de a perpetua un arbore genealogic sănătos din punct de vedere fizic şi psihic. Educaţia societăţii depinde de felul în care creştem şi educăm generaţiile viitoare. Pentru a putea îndeplini acest rol, părinţii au nevoie de o pregătire prealabilă care să ţină cont de caracteristicile şi nevoile copilului în toate etapele sale de dezvoltare, să fie “antrenaţi pentru acest rol”.

Educaţia părinţilor, este denumită aici însă eu o generalitaez și la copiii deoarece continuturile informative (texte, exerciții, slide-uri ori filmuțe) se referă la iniţierea şi susţinerea capacităţilor, competenţelor şi comportamentelor parentale deja manifestate sau ăn curs de formare. (E. Vraşmaş, 2008, p.121). Este știut faptul ca copiii romi provin din comunități închise, din familii largi și cu mulți membrii dar și de aceea eu am considerat că sunt utile aceste întâlniri. Materialele trezentate conțin și un îndrumări metodologice (menite să pregatească sesiunea de întânire) și sunt adaptate și usor de

înțeles/reprodus de către formator și nu conțin informații care pot să-i influențe negativ, emoțional, psihic și social pe minori.

Educaţia părinţilor (formarea părinţilor) desemnează, aşa cum specifică J. Lamb şi W. A. Lamb (1978, apud Boutin et Durning, 2994, p.264) o tentativă formală de creştere a conştiinţei părinţilor şi de utilizare a practicilor parentale. Unii autori consideră că programele pentru educaţia părinţilor au atât o componentă de pregătire pentru calitatea de părinte cât şi o componentă depregătire a celor care sunt părinţi. Programele desfăşurate direct cu părinţii au specificitatea lor, pentru că se adresează adulţilor şi urmăresc nu numai formarea unor valori, modele acţionale şi atitudini, ci şi schimbarea acestora. Într-o formă generală se poate considera ca formare parentală orice acţiune educativă de sensibilizare, învăţare, antrenare sau clarificare relativ la valori, atitudini şi practici parentale de educaţie.

În contextual unei societăţi care evoluează extrem de repede şi care solicita foarte mult, prin silirea la o adaptare foarte rapidă la situaţii noi, un părinte depăţit de stres-ul cotidian căruia trebuie să-i facă faţă sau fără abilitatea de a se confrunta cu greutăţile, este o problemă frecventă şi deloc neglijabilă care determină expunerea propriului copil la un risc psihosocial. Acest risc poate avea ca şi consecinţe renunţarea la rolul de părinte sau continuarea menţinerii acestui rol însoţit de comportamente care pot duce în pericol sănătatea fizică şi psihică a copiilor lor.

Nu înseamna că în lumea modernă ne iubim mai puţin copiii. Poate nu mai avem la fel de mult timp şi răbdare pentru ei, fiind constrânşi de necesitatile din ce in ce mai multe şi mai complexe care se cer a fi satisfăcute şi pentru care trebuie să ne zbatem mai multe de opt ore pe zi.

Dacă ar fi să mă refer şi la familile din cealată extremă şi anume la cele sărace, găsesc o scuză mult mai plauzibilă, ele fiind silite să muncească foarte mult sau să plece în alte ţări pentru a câştiga bani necesari asigurării unui minim pentru copiii lor.

Care este rolul şi cât de importantă este educatia parentală în acest context? Răspunsul este: foarte important. Acum este momentul în care părinţii au cea mai mare nevoie de sprijin specializat şi îndrumare vis-a-vis de procesul de educaţie a copilului.

Programul poartă denumirea de “QIE - Quality Inclusive Education” și este iniţiat înpreună cu UNICEF, Asociația Eliberare, Agenția de dezvoltare comunitară Împreună, Asociația Împreună pentru viitor şi implementat de Holt România - Filiala Iaşi, cu sprijinul Ministerului Educaţiei. Temele alese reprezintă o modalitate de educare a unei atitudini echilibrate a părinţilor vis-a-vis de familie, a copiilor față de părinți, educație și viață, carieră sau alte activitaţi prezente în viaţa de zi cu zi. De asemenea, acestea sunt o practică foarte importantă şi din prisma principiului “e mai bine să previ decât să tratezi”. Programul reprezintă unul de prevenire a eventualelor abuzuri care pot aparea în cadrul unei familii asupra copiilor, prin “educarea” părinţilor şi învăţarea lor cum sa devină părinti mai buni, despre informarea și prevenirea diverselor de abuzuri de timp online cât și fizic, informări

cu privire la istoria reală a romilor în Principatele Românie (vezi, dezrobirea romilor în urmă cu 165 de ani, timp de mai mult de 500 de ani).

Cursurile, sesiunile sau mai bine zis, programul educațional, intervine tocmai pentru a determina părinţii să-şi înţeleagă copiii, să-şi educe propriile porniri care nu sunt benefice pentru aceştia şi, foarte important, să-şi respecte proprii copii și mai ales că fie prăgătiți să cunoască problemele zilor nostre pentru ca mai apoi să știe să le preîntâmpine/evite/acționeze în cazul în care acestea au loc în momentul prezent.

În curricula acestui program sunt incluse noţiuni teoretice despre dezvoltarea copilului, despre disciplinarea acestuia şi metode de a managerie stresul şi furia ce apar inevitabil în viaţa de părinte și de elev, de a cunoaște aspecte generale despre etnia sa, despre încercările zilelor noastre, etc.

În cadrul acestui program, s-a subliniat de foarte multe ori ideea că părinţii sunt modele pe care de cele mai multe ori copiii le urmează şi că familia trebuie să fie un spaţiu care dă sentimentul de securitate şi bucurie şi nu locul de "răzbunare" a frustrărilor acumulate din alte activităţi exterioare. De asemeni, copilul este acea "tabula rasa" și acel "burete" care absoarbe tot ce este în jurul său apropiat și îndepărtat.

Pentru că educaţia părinţilor este un program ce presupune intervenţia în grup, ea prezintă şi avantaje caracteristice acestei forme de intervenţie. Simpla participare la aceste întâlniri reprezintă o modalitate de eliminare a stresului cotidian şi de binedispunere, dată fiind maniera interactivă şi cu foarte multe jocuri de desfăşurare a cursurilor.

Consider ca oferind părintilor romi (de diferită vârstă și gen) cât și elevilor romi (indiferent de vârsta și gen) oferă posibilitatea de a creea informații, comportamente, atitutini și valori pentru a conștientiza alternativele pozitive și a se spirijini reciproc.

Prin aceste activități am putut să-i ajut în luarea de măsuri pentru îmbunătățirea calității vieții a adulțiilor romi și, totodată, a propriilor copii. Programul se concentrează asupra importanței părinților în viața comunității, împreună cu familia sa – ca grup social și asupra punctelor forte; precum, și a copiilor ca vor fi în următoarea perioadă adulți, formatori de opinie și cetățeni europeni. Consider că principiile de bază ale sesiunilor de lucru sunt apreciarea, respectul și sprijinul.

Părinţii și copiii implicați, învață continuu importanţa de a se îngriji pe ei înșiși pentru a putea să-şi îngrijească copiii mai bine. Punctele centrale ale programului pentru beneficiarii direcți sunt: să învețe abilităţile de comunicare și comportament; să-şi inţeleagă mai bine copiii; să învețe abilităţile eficiente pentru rolul de părinte şi abordări pozitive ale disciplinării, să dețină cunoștințe și atitudini care să prevină anumite riscuri din viața familiei de zi cu zi, să utilizeze informații reale și probate despre etnia și care fac parte etc.

Pentru a atinge aceste obiective programul încurajează: responsabilitatea reciprocă, facilitarea accesului părintelui și/sau elevului la resurse de informare. În grupul de educaţie discuţiile

au fost centrate către identificarea a acelor succeselor legate de educaţia propriilor copii, de identificare a calităţilor proprii ale copiilor şi de modul în care cunoștințele, comportamentele și valorile sunt calităţi reale în acestă lume dominată de internet și de pandemie să conducă la reale succese. Relaţia de parteneriat continuu între actorii întâlnirilor din care rezultă interacţiunea, participarea şi atitudinea pozitivă faţă de ceilaţi participanţi la întâlnirile de grup şi faţă de educatorul parental este văzut ca o resursă, ca un ghid care le măreşte încrederea părinţilor, respectiv copiilor în propria lor experienţă prin crearea condiţiilor de valorizare a acestei experinţe. Exerciţiile, conversațiile, PowerPoint-urile, filmulețele, atitudinea pozitivă ș.a.m.d încurajează comportamentul părinţilor și copiilor faţă de ceilalți membrii ai familiei, cadre didactice şi alte persoane din jurul acestora. Mărimea grupului este de maxim 15 persoane, astfel încât aceștia să aibe suficiente posibilităţi de a participa activ. Mediul în care s-a desfăşură sesiunile se realizează într-un mediu nonformal, plăcut şi confortabil pentru toți.

În literatura de specialitate, motivele care duc la situaţii nefavorabile în procesul educaţional sunt numite dezavantaje. Aceste dezavantaje sunt dinamice şi trebuie înţelese în relaţie unele cu altele. Întrebările adresate cursanților în timpul orelor de educaţie îi condiţionează să se gândească la probleme, iar interacţiunile din grup fac ca aceaste atitudini negative să se diminueze deoarce dețin arme, soluții.

Opotunităţile care conduc la promovarea noului principiu al educaţiei noi – învăţ azi, produc azi, educației bazete de grup suport și de învățare pe experiențe tind să se apropie de obiectul general: crearea unei reţea de sprijin social împreună cu alţi părinţi și copii şi crearea unei legături în mod neoficial cu beneficiarii dîntre sesiuni. Aceasta oferă o bună ocazie pentru urmărirea oricăror îngrijorări pe care părinţii le-au exprimat în timpul cursului sau în mod particular.

Ameninţarea o reprezintă posibila pasivitate a părinţilor romi și elevilor romi faţa de educaţia în mod general deși majoritatea sunt interesaţi de posibilitatea de a-și ajuta propria familie, grupul nucleu.

În concluzie, întâlnirile din programul “QIE”, prezintă toate argumentele unei intervenţii eficiente în scopul modelării adulților de azi și a adulţilor de mâine prin intermediul acțiunilor de azi.

Bibliografie:

1. Bonchiş, Elena. (2011). *Familia şi rolul ei în educarea copilului.* Bucureşti: Editura Polirom.
2. Albulescu, Ion. (2007). *Doctrine pedagogice*. București: Editura Științifică și Enciclopedică.
3. Vrăsmaş, E (2008). *Intervenţia socio-educaţională ca sprijin pentru părinţi* București: Editura Aramis

PROFESORUL VIZIBIL

Prof.înv.primar Fieraru Flori
Școala Gimnazială, com. Drăcșenei, Jud. Teleorman

În zilele noastre, oamenii de știință, profesorii, psihologii se referă în mod repetat la problema profesorului, dând acestui concept alte nume, de exemplu, „competență", „calități profesionale" ale unui profesor. Această problemă rămâne relevantă, deoarece, în mod natural, în timp, statul și societatea se schimbă, ceea ce înseamnă că cerințele impuse de stat și societate profesorului se schimbă. Rămâne întrebarea, ce calități ale unui profesor (sau „competențe") ar trebui să fie constante, adică independent de timp, dar ce calități ar trebui să fie „mobile", adică necesar profesor-educator în legătură cu cerința timpului „nou". Astfel, de exemplu, acum doar 10-15 ani, deținerea tehnologiilor informatice nu se număra printre „competențele" unui profesor, dar acum această calitate este necesară pentru un profesor modern. Aceste întrebări sunt relevante atât pentru educația pedagogică: „Ce fel de profesor ar trebui să lucreze într-o școală modernă?"; "De ce fel de profesor are nevoie un elev modern?" și pentru părinții care au acum oportunități nelimitate de a alege o instituție de învățământ pentru copilul lor și, cel mai important, această întrebare este importantă pentru elevi: „De la ce profesor vor fi fericiți să învețe?" După cum știți, în diferite perioade ale timpului istoric, un reprezentant obișnuit al societății, fie el un părinte sau un reprezentant al structurii de conducere sau profesorul însuși - fiecare dintre ei, datorită pozițiilor sociale și economice diferite, își pune propriul conținut în conceptul de „personalitate a profesorului"

Poziția unui profesor este un calvar constant, un test de putere. Nu este doar subiectivism și părtinire personală în note și atitudini față de elevi. Într-un sistem de învățământ organizat birocratic, un profesor este, în primul rând, un funcționar public, un funcționar. Sarcina sa principală este de a preveni orice incidente și abateri de la opiniile acceptate oficial. În interesul propriei sale conservări, profesorul este obligat să suprime independența elevilor, cerându-le să spună nu ceea ce cred, ci ceea ce se presupune. Mai mult, este foarte ușor pentru el să se convingă că acționează în acest fel în interesul copiilor, asigurându-i de necazurile viitoare. Pentru a suprima gândirea independentă, ei folosesc semne, caracteristici, manipularea opiniilor colegilor practicanți și presiune asupra părinților. Trebuie spus sincer că de mulți ani școala noastră a fost și rămâne cel mai eficient instrument pentru educarea conformismului, adaptabilității și a gândirii duble. Restructurarea societății este imposibilă fără o restructurare radicală a școlii și gândirea profesorilor în sine în spiritul unei abordări personale a educației.

Profesorul este stăpânul! Numai un adevărat maestru care își iubește munca este supus faptului că subiectul său este înțeles și iubit de fiecare student. Lecțiile sale nu sunt la fel, de fiecare dată când

caută noi abordări și tehnici, folosește metode diferite, încearcă să conducă fiecare lecție astfel încât să fie amintită, iar elevii ar aștepta cu nerăbdare următoarea, care va fi și mai interesantă.

Un adevărat maestru nu tratează munca ca pe o modalitate de a trăi din salariu în salariu, el trăiește după munca sa! Este imposibil să înveți pe cineva să iubească dacă nu te iubești pe tine însuți; este imposibil să înveți pe cineva cum să învețe dacă nu înveți singur, nu-ți îmbunătăți abilitățile; este imposibil să înveți pe cineva să descopere talente în sine dacă nu le-a căutat niciodată în sine! Un cadru didactic ar trebui să se dezvolte constant, să nu stea liniștit, să se străduiască pentru auto-perfecționare.

Profesorul trebuie să fie capabil să construiască în mod competent procesul educațional și educațional, dar în același timp să poată improviza, să ia în considerare părerea elevilor săi, să nu se teamăîndepărtați-vă de planul planificat. Profesorul ar trebui să stabilească cu ușurință contactul cu copiii, să se asigure căcălătoria pentru cunoaștere a devenit un proces fascinant, a fi aproape de micul căutător, a-l susține în această căutare înseamnă a descoperi noi perspective și semnificații pentru el și pentru tine. Această „călătorie" comună îi face pe profesori și studenți pe oameni cu gânduri similare, membri egali ai echipei.

Desigur, există loc pentru greșeli în activitatea pedagogică, dar „numai cel care nu face nimic nu se înșală". Calea către stăpânire este direct legată de capacitatea de a-ți admite greșelile, de a le analiza cauzele și de a-ți asuma responsabilitatea.

Profesorul modern este cel care îl poate face pe elev independent, responsabil, intenționat și rezistent la încercările vieții, cel care știe să trezească elevul în copii și apoi interlocutorul.

Profesorul ideal pentru școala primară este un profesor iubit, o persoană amabilă care iubește copiii, care știe de ce are nevoie fiecare copil pentru a-i face să iubească școala ...

Scopul profesorului primar - să formeze dorința unui copil de a învăța, să-i facă pe elevi să se îndrăgostească de clasa lor, să arate valoarea fiecărui copil, să-și arate interesul. Copiii care sunt dezvoltați, apucând informații și dorind să stăpânească lumea, sunt necesari în școala secundară.

Profesorul ideal este interesat de procesul de dezvoltare al copilului, de rezultatele acestuia, este surprins și fericit de reușitele sale, iar copilul simte că este interesant pentru profesor. Profesorul vizibil este interesat de formarea sufletului, de imaginea copilului. Profesorul ar trebui să știe că fiecare dintre ei este însoțit de anumite circumstanțe ale vieții - părinți, securitate materială, abilități intelectuale, tendință spre simpatie sau conducere.

Diferite sisteme educaționale văd profesori in mod diferit, care corespund parametrilor și direcțiilor lor.

Profesorul vizibil stabilește direcția dezvoltării, ținând cont de caracteristicile copilului. El pune la cale copilul pentru o viață lungă și dificilă, dar creativă.

Profesorul vizibil este cel care își poate inspira elevul că este o persoană, că este un membru cu drepturi depline al societății, că opiniile sale despre acest lucru sau altul sunt împărtășite și percepute în modul corect, că are dreptul la opinia sa și că această opinie este ascultată...

Un profesor bun în niciun caz nu ar trebui să-și permită să - umilească elevul, să insulte, mai ales în prezența colegilor, să-și arate în același timp superioritatea sau puterea asupra lui, arătându-i că se află într-un fel de bară inferioară, să-și diminueze abilitățile mentale sau discutați aceste abilități în fața altora ...

Acum, sarcina principală a profesorului într-o școală modernă este de a identifica elevul care dorește să învețe și nu de a-și șterge pantalonii. Pe de altă parte, ștergătorul de pantaloni speră și așteaptă și relațiile umane și este de dorit ca profesorul să găsească o abordare și un motiv pentru a-l învăța și pe el.

Probabil, profesorul ideal este cel care este cu adevărat capabil să predea ceva, lăsând memoria subiectului său mulți ani. Lecțiile unui astfel de profesor vor fi mici vacanțe și nu ceva dificil, dureros, unde, în cuvintele unuia dintre profesorii prietenului meu, „ei stau afară”.

PEDAGOGIA ÎNTRE LIMITA ARTEI ȘI ȘTIINȚEI

Filimon Andreea-Gabriela

Student, Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației

A fi profesor înseamnă a vindeca și sprijini drumul elevului spre o educație de succes. După Constantin Cucoș (2014), *„omul ființează și devine ceea ce este prin educație”*. Așadar, educația devine un factor cheie al modelării unui viitor adult, în vederea construirii unor competențe ce-l vor îndruma în luarea deciziilor sau rezolvarea de probleme.

Profesorii adoptă un rol principal în actul instructiv-educativ, iar focalizarea vizează umătoarele planuri: conținutul informațional, afectiv și performanța. De altfel, arta pedagogică este *„înainte de toate afta de a te pune la dispoziția copiilor, de a simpatiza cu ei, de a le înțelege universul”* (Bloch apud Sălvăstru, 2013)

Trăim într-o perioadă marcată de inovație, dar și de luarea unor decizii pe moment. Ne axăm foarte mult pe evaluare și mai puțin de deprinderile/ aptitudinile pe care elevul încearcă să le valorifice. Conform testelor PISA, școala, prin ochii elevilor, este asociată doar cu actul de evaluare sau de amenințare (Bădescu, 2019). Prin încercarea de interpretare a textelor, prin temele pe care le lansăm în cadrul unor dezbateri în grupul de elevi, ne-am confruntat cu analfabetismul funcțional,

Ce reformă lipsește în actul educațional? A ști cum să înveți și ce să înveți. Pedagogia a fost tratată drept rezultatul relației dintre știință și artă. Vorbim despre știință deoarece are drept obiect de studiu educația, deține metode, teorii, dimensiuni, principii în funcție de care se poate ghida cadrul didactic, în vederea săvârșirii unui act educațional. Dilema artei pornește din faptul că educația este o pregătire pentru valori, simbolizând voința de iubire asupra ființei umane.

„Pedagogia devine o mitologie actualizată, o propedeutică a modelelor, livrată cu ingeniozitate în perspective că parte din predicțiile sale vor fi conștientizate și aplicate” (Cucoș, 2014).

Educația devine un proces complex, iar cunoașterea ei duce la întâmpinarea a două dificultăți:

- finalitatea educației
- metodele și procedeele care dau curs unui act instructiv-educativ

Sunt tinerii pregătiți pentru eșec? Școala se centrează doar pe formarea unei gândiri algoritmice, deși ea ar trebui să fie considerată baza euristicii, care servește dorinței de cunoaștere. Omul nu este ființă logică, ci psihologică. Tinerii nu sunt pregătiți pentru eșec, nu știu să rezolve un conflict interior sau exterior. De cele mai multe ori, ne confruntăm cu elevi care au o stimă de sine scăzută sau care adoptă o atitudine pasiv-agresivă față de școală, față de leader-ul lor.

Arta pedagogiei provine din îmbinarea educației formale cu cea nonformală, prin crearea unor module ce promovează sensibilizarea, autoeducarea, șlefuirea unor situații generatoare de schimbare în viața tânărului. Vorbim despre managementul stresului, conflictului, de unde elevii pot înțelege cât de „violent" pot fi atacați de un fast-food emoțional sau de un burnout școlar.

Învățarea își pune amprenta într-un mod decisiv în viața unui elev. Robert M. Gagné susține că „un elev este pregătit să înveţe ceva nou în momentul în care stăpâneşte condiţiile prealabile, cu alte cuvinte, în momentul în care şi-a însuşit, prin învăţarea anterioară, capacităţile necesare pasului următor". Tactica pedagogică este cea care va avea un răspuns asupra randamentului școlar, iar relația profesor-elev devine un punct de plecare într-o educație de succes.

Bibliografie:

1. Bădescu, G., Ce spun testele PISA despre calitatea școlii din România?, *Școala 9*, 2019
2. Cucoș, C., *Pedagogie- Ed. a 3-a, rev*., Editura Polirom, București, 2014
3. Gagné, R., *Condițiile învățării*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1975
4. Sălvăstru, D., 2013, *Psihologia educației*, Manual pentru învățământul la distanță, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza", Iași

PROFESORUL - ŞLEFUITOR DE SUFLETE

Prof. Irina-Elena Filimon
Liceul Tehnologic „Ovid Caledoniu”, Tecuci

Profesorul este un model de excepţie, pentru că el „modelează”, determină comportamente, atitudini, moduri de a gândi; noţiunea „de excepţie” este relativă şi implică nu numai ideea de superlativ, dar şi o delimitare netă de ceva; poate fi excepţional un întreg parcurs sau în lumea imperfecţiunii nu sunt posibile decât fragmente? „*Ceea ce este măreţ se naşte din lucrurile mărunte, dacă ştii să le acorzi suficient respect şi atenţie. Viaţa tuturor constă în realitate din lucruri mici. Măreţia este o noţiune mentală abstractă şi fantezia preferată a egoului. Paradoxul este că fundamentul măreţiei îl reprezintă tratarea cu respect a lucrurilor mărunte din momentul prezent, nu urmărirea ideii de măreţie*” (Eckhart Tolle, *Un pământ nou*). Tot aşa, o carieră didactică de excepţie nu poate fi decât suma unor lucruri mărunte privite cu mult respect. Dar poate fi un om centrat pe lucruri mărunte un mare seducător în ale spitirului? Practica arată că da. Toţi ne amintim cu tandreţe, nu napoleoniene tehnici şi strategii de abordare a actului didactic, ci un zâmbet, un cuvânt de încurajare adresat nouă personal, atmosfera deschisă, un gest de bunătate dezinteresată, toate într-un mediu securizant dat de certitudinea lucrului bine făcut.

Profesia de cadru didactic este „*profundă, solicită calităţi speciale, care se pot forma şi dezvolta doar dacă persoana respectivă doreşte, cu adevărat, să fie profesor*”[6]. Aceasta pentru că a fi profesor înseamnă să te dedici celor pe care-i educi, să ai sentimente pozitive faţă de ei, să le oferi respectul tău, să fii conştient că le influenţezi şi eşti răspunzător pentru asta în faţa lor, a părinţilor şi a societăţii. Când eşti profesor trebuie să te gândeşti mai întâi la elevi. Cum îi pregătim pe aceştia pentru o lume aflată în permanentă schimbare? Cum îi pregătim pentru joburi care nu există încă? Cum îi pregătim pentru a găsi cea mai bună soluţie la problemele cu care se confruntă şi cu care se vor confrunta de-a lungul vieţii? Personalitatea cadrului didactic este cea care determină într-o foarte mare măsură succesul şi eficienţa în exercitarea acestei profesii. Aptitudine pedagogică, tact şi competenţă psihopedagogică se pare că sunt elementele care asigură succesul în cazul cadrelor didactice.

Relaţia profesor – elev este punctul de plecare în activitatea instructiv-educativă. Nu putem vorbi de educaţie în absenţa unei relaţii. Tactul pedagogic este capacitatea de a găsi, la momentul oportun, forma cea mai adecvată de atitudine şi tratare a elevilor. Este capacitatea profesorului de a-

[6] Vasile Molan, *A fi sau a nu fi profesor*, disponibil la adresa http://www.tribunainvatamantului.ro/d_art.php?id=614&cat=69

şi menţine şi consolida stările psihice pozitive şi de a le domina şi inhiba pe cale negative, oferind astfel răspunsuri şi soluţii prompte tuturor solicitărilor procesului instructiv-educativ.

Calitatea de a fi empatic este o modalitate spontană şi rapidă de pătrundere în starea de spirit a elevului. Important este ca educatorul să poată evalua relativ corect ceea ce simte, trăieşte, gândeşte elevul, să se poată transpune psihologic în situaţia lui şi, printr-o comunicare eficientă, să creeze condiţii adecvate de influenţare. Pentru cadrul didactic este necesar să ştie cât mai exact cum este elevul, dar şi cum crede elevul că este, pentru că numai înţelegându-l îl poate influenţa.

Se ştie că la baza actului de învăţare trebuie să se afle o puternică motivaţie. Un bun profesor este cel care reuşeşte să trezească în elevi o astfel de motivaţie, pentru că un profesor transformă cu totul viaţa unui copil. Poate să îi dea aripi, încredere în sine şi în lume, sau dimpotrivă, poate să îi frângă multe vise. În fiecare elev se află o comoară pe care dascălul are datoria să o scoată la lumină, să o şlefuiască apoi să o dea societăţii privind mândru rezultatul muncii sale. Dacă un elev peste ani a devenit o personalitate într-un domeniu cu siguranţă acesta este şi rezultatul unei întâlniri fericite dintre un elev deosebit şi un profesor fascinant care a ştiut să-l îndrume spre o anumită disciplină ce avea să-i marcheze viaţa pentru totdeauna. Meseria de profesor este despre cum să participi, cu ştiinţă, iubire, răbdare şi har la marea construcţie a omului.

Cred că un mare profesor nu este doar un dăruitor de profesie, în numele patriotismului sau al vocaţiei, nici un frustrat ce ascunde sub masca generozităţii o mare suferinţă, o mare dorinţă de a primi. Un profesor bun, ca orice alt profesionist, este un om integrat, cineva care şi-a conştientizat şi asumat lumina şi umbrele. Şi, astfel, portretul robot al unui profesor de excepţie ar putea arăta aşa: prezenţă discretă, modestă, un om ce arată spre lumina din tine, un om ce îţi arată cât de frumos eşti, în ciuda etichetelor pe care alţii, „binevoitori", s-au grăbit să le ataşeze numelui tău.

Într-o clasificare a tipurilor umane în funcţie de nivelul cunoaşterii, figurează şi categoria „*Cel care ştie şi nu ştie că ştie, adormitul: trezeşte-l*!" Din acest punct de vedere, se poate spune că profesorul este „*o persoană care vorbeşte în somnul altcuiva*", adică cel care, socratic, te ajută să recunoşti în afară ceea ce, de fapt, ai în tine. Un somn larvar sau doar al raţiunii, născător de monştri sau doar de blânde iluzii, inocent sau culpabil. Ne trezim din el când apare Profesorul. Într-o clipă de iarnă sau de vară, aşa cum spunea Marin Preda în *Viaţa ca o pradă*, începe deodată aventura conştiinţei care ne arată că suntem.

Cum poţi să însetezi tânărul de azi de cunoaşterea pe care vrei să i-o oferi? Tânărul a cărui minte e obişnuită cu stimuli rapizi din programele de televiziune, care se plictiseşte la şcoală pentru că pierde şirul, pentru că spectacolul de aici e prea lent pentru el. Dacă s-ar putea întâlni cu un profesor din interbelic, tipul profesorului etern (uşor idealizat, ca şi ţăranul interbelic), în costumul cu lavalieră, uşor parfumat, impunător prin cultură, dar şi prin detalii, oare l-ar cunoaşte? Cândva, Andrei Pleşu

spunea că fundamentale pentru formarea unui om sunt trei întâlniri: cu o carte, cu dragostea şi cu un mare profesor. Cu siguranţă, fiind o întâlnire hărăzită, tânărul dintotdeauna n-o va rata.

Bibliografie:

1. Dragu A., *Structura personalităţii profesorului*, E.D.P., Bucureşti, 1996
2. Dumitriu Gh., *Comunicare şi învăţare*, E.D.P., Bucureşti, 1998

„Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl”

Prof.drd.Cristina-Iolanda Filipoaia
Colegiul Economic „Ion Ghica” din Bacău

Îmi desfășor activitatea într-o instituție de învățământ în care a fi dascăl este o sumă a recunoașterii muncii, valorii, dăruirii, implicării. Este locul în care ceea ce faci pentru alții, pentru elevi în special se răsfrânge pozitiv asupra a ceea ce faci pentru tine și ceea ce realizezi pentru tine se împletește prin munca ta cu rezultatele obținute de elevi. Este o instituție cu peste o sută de cadre didactice în care este foarte dificil nu neapărat să fii vizibil, cât mai ales să ramâi vizibil.

Statutul de profesor nou, relativ ” invizibil” într-un colectiv atât de numeros, statut pe care il aveam cu peste un deceniu în urmă, m-a obligat să mă mențin pe linia de plutire, dar să-mi doresc mereu să fiu mai sus și mai ales să fac mai mult pentru a deveni vizibil. Ofertele au fost mai mult decât atractive. De la cursuri de formare continuă oferite prin Casa Corpului Didactic sau prin alți furnizori de formare până la parteneriate, articole și reviste în care ai posibilitatea de a-ți exprima convingerile și proiecte de tip Erasmus, Comenius sau burse individuale fiecare devenea o tentație.

Voi insista asupra unui singur aspect și anume un proiect finanțat de Comisia Europeană și derulat prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale. În urma selecției la care am participat la începutul anului școlar trecut am fost admisă alături de încă nouăsprezece colegi pentru a participa la proiectul **“O ȘCOALĂ MAI BUNĂ ESTE O ȘCOALĂ FĂRĂ BULLYING!“**

Echipa din care am făcut parte alături de colegele Marinela Lăcrămioara Mihăilă și Ionela Andrei a beneficiat în cadrul acestui proiect de o mobilitate la Praga, care s-a desfășurat în perioada 20–26 ianuarie 2020. Acolo am întâlnit colegi deosebiți din Grecia și Spania, un formator extraordinar în persoana domnului Özcan Çan și un director de program de excepție, domnul Salih Çatal.

Participanții la mobilitatea de la Praga

Curul **Erasmus+ „ACADEMIC SUCCESS TROUGH CLASSROOM MANAGEMENT”** a fost organizat de iTeach ITL Institute Istanbul și a fost susținut de formatori cu experiență internațională, activitățile desfășurate fiind exemple de bune practici, deoarece gestionarea eficientă a clasei este de mare importanță, aceasta stând la baza întregului proces instructiv - educativ**.**

Activitățile de formare adecvate cursului, actuale, actualizate și foarte utile, au cuprins: sesiuni de spargere a gheții, de automotivare, jocuri de rol, discuții de grup, dezbateri, brainstorming, strategii bazate pe acțiune, proiecte. Participarea la acest curs a avut un impact pozitiv cu privire la conștientizarea legăturii dintre managementul eficient al clasei și succesul școlar al adolescenților, conștientizarea modului prin care fiecare poate contribui la un mediu fără violență, îmbunătățirea abilităților de gândire creativă pentru a reacționa mai bine în situațiile de zi cu zi.

Echipa de la Colegiul Economic și formatorul Özcan Çan

Spectaculozitatea cursului și a locației în care s-a desfășurat au fost completate de adevăratele lecții de geografie, civism, interculturalitate și civilizație pe care ni le-a oferit Praga, străbătută la pas în timpul liber... Orașul, adevărat muzeu arhitectural, superb privit din orice unghi, la orice oră, de pe fiecare pod în parte și de pe fiecare mal al Vltavei este un veritabil **“WAW!!!”,** care se impune și impune respect. Este o dovadă de armonie, de vechi și nou integrat perfect, de bun gust, grație și civilizație.Este o flacără care menține vie dorința de a reveni și sper ca acest lucru să se întâmple cât mai curând.

PORTRETUL MEU DE DASCĂL

Frunză Tatiana
Liceul Teoretic cu profil de arte „Elena Alistar”
Municipiul Chișinău, Republica Modova

Primul conținut pe portretul meu de dascăl a fost schițat încă de la 5 ani. Grădinița din sat nu funcționa, nu mai știu din care cauză, așa că mama, care a fost și ea profesoară, mă lua la ore, mă așeza în ultima bancă, lângă poznașul clasei, care trebuia numaidecât să mă distreze, ca nu cumva să mă plictisesc și să întrerup lecția.

Primele linii proeminente au început să apară când eram în clasele primare. Îmi plăcea să îmi notez colegii intr-un catalog improvizat de mine, în dependență de gradul nostru de prietenie.

Colegiul pedagogic, unde am hotărât să-mi continui studiile din dragostea pentru profesia de pedagog, i-a dat acestui prim conținut o formă plastică, care a fost conturată și nuanțată pe parcursul anilor de activitate. Cea mai multă culoare mi-au dat-o discipolii mei,prin succesele obținute, cu care am fuzionat profesional, intelectual și emoțional pentru a le îndruma pașii în lumea cunoștințelor, a transmite valorile culturale întemeiate de generațiile anterioare, a forma personalități multilateral dezvoltate. Individualitatea lor complexă a trebuit de fiecare dată înțeleasă pentru a o face să strălucească în tabloul social.

În decursul activității mele am tins mereu să-mi redesenez imaginea prin diverse tehnici și concepte: facultatea, studiile de master, cursuri de formare continuă, seminare, webinare, workshopuri etc.

După 23 de ani de slujbă, în funcție de învățător la clasele primare, mă simpt o compoziție plastică complexă și vizibilă în unele momente, dar și elimentară și invizibilă în altele, căci portretul unui dascăl este admirat de cei care i-au înțeles conținutul, au apreciat munca depusă la realizarea acestuia, au cules sensurile profunde împărtășite de el. Întotdeauna, însă, se vor găsi și din cei care îl vor privi superficial și îi vor lăsa o recenzie negativă.

Pe timpuri, portretul de dascăl era atârnat în cel mai vizibil loc și era admirat pentru mesajul său cultivat pe care îl transmitea. Astăzi, fiecare elev strălucește prin nuanța sa, iar reuniunea lor formează un colorit emancipat care diminuiază din imaginea portretului de dascăl. Acesta devine invizibil și din cauza necesităților impuse de progresul mondial, dar tinde să se renoveze pentru a face față schimbărilor din societate și a sta suspendat destoinic în fața clasei. Uneori, din cauza suprasolicitărilor și a surmenajului e gata să cadă și devine acromatic, dar chiar și atunci, dacă cineva i-ar cere un pic de culoare, ar găsi-o și ar împarți din ea.

Galeria portretelor de dascăl este foarte variată. Unele mai vizibile și mai expresive pentru că respecta tehnicile impuse de tendințele moderne, altele mai puțin vizibile și mai puțin atractive, care nu țin pasul cu moda, dar asupra cărora se muncește la fel de mult. Am admirat și am mulțumit celor de la care am preluat lucruri esențiale pentru activitatea mea și cu drag am împărtățit din ce am știut și am făcut mai bine.

Cât de bine arată portretul meu de dascăl în acestă galerie nu pot să spun pentru că nu m-a preocupat care și în ce rând este etalat.Eu știu că m-am străduit și am făcut tot ce mi-a fost cu putință să-mi pictez portretul cu cele mai relevante elemente, tehnici și culori pentru a obține o compoziție care să-mi placă în primul rând mie, care să-mi permită să privesc cu plăcere și să fiu privită cu respect.

PORTRET DE PROFESOR AL SECOLULUI XXI

Profesor: Ganea Emil

Liceul Cu Program Sportiv ,,Nadia Comăneci" Onești

,,De învățat înveți multe și de la toți. Dar profesor nu e decât cel care te învață să înveți!"

Constantin Noica

Conform dicționarului profesorul este o ,,persoană cu o pregătire specială care predă un obiect de învățământ la o școală/liceu sau în învățământul universitar." Teoretic. Dar practic? Dar azi?

Practic lucrurile sunt mult mai complicate. Cel puțin azi. Cel puțin din punctul meu de vedere.

Odinioară profesorul era precum ,,domnul Trandafir": exigent, dar știa a glumi când era cazul cu elevii; calm față de discipolii săi, înțelegător, dar preocupat de înțelegerea materiei de către aceștia; cu notări corecte față de testele date, fiindcă e primul care respectă regulile stabilite pentru elevi. El manifesta față de toți încredere, bunătate, sinceritate, respect, blândețe, cinste, admirație, spirit de echipă, pasiune, creativitate și răbdare și era capabil să introducă în actul pedagogic acele componente distincte care să ajute cu adevărat copiii să învețe și să se dezvolte. Totodată avea o adaptabilitate sporită, schimbând lecția sau activitățile spontan, pe fondul unei situații imprevizibile. Deasemeni punea suflet în tot ceea ce făcea și îl durea ori de câte ori elevul rămânea nepăsător; se bucura de succesul și reușita elevului, dar era trist când acesta dădea greș; era dedicat meseriei de dascăl, dar curios și interesat de nevoile elevului, educând nu doar minți, ci și inimi; era strict, avea încredere în el și inspira autoritate, dar în același timp era aproape de elevi și îi asculta fără a-i judeca atunci când aveau probleme, aducându-și aminte cum era să fii copil. El îi învăța pe copii să se uite în jurul lor, să-și pună întrebări, să decidă ce pot să facă, să fie curioși să învețe, să fie recunoscători pentru ceea ce au și să aibă respect pentru ceilalți dar nu uita niciodată ce înseamnă să fii elev: vulnerabil, speriat, neîncrezător. Într-un cuvânt îi simțeai mâna caldă pe creștet sau bătându-te ușor pe umăr: ,,felicitări copile!" ori ,,să nu mai faci așa niciodată!"

Azi calitățile lui au rămas aceleași, ori poate sunt chiar mai multe. Dar mâna caldă pe creștet sau pe umăr … nu-i! După ecranul telefonului sau laptopului ori tabletei nu poți face acest lucru! Oricât de mult comunici online cuvântul profesor este un cuvânt … rece. Menirea lui e una, dar face și alte treburi. Cu toate acestea nu-și uită rolul său în educația ta: să te ajute să te faci OM!

Cu toate aceste însă, să știi:

Dragă ELEV!

Axioma 1: Niciodată **profesorul tău** nu-ți va arăta ce probleme sau greutăți personale întâmpină el, ci doar modalități de a-ți rezolva problemele tale!

Axioma 2: Niciodată **profesorul tău** nu va înceta să te ajute să-ți îndeplinești visele!

Axioma 3: Niciodată **profesorul tău** nu se va supăra pe tine atunci când l-ai depășit!

Axioma 4: Întotdeauna **profesorul tău** îți va spune încotro să te uiți, nu ce să vezi!

Axioma 5: Întotdeauna **profesorul tău** se consideră un coleg mai mare din clasa ta!

Axioma 6: Întotdeauna **profesorul tău** va răspunde nevoilor elevilor săi, nu doar nevoilor programei școlare!

Observație: niciun profesor nu dorește să pună mult nedoritul 4! Însă unii elevi așa de mult și-l doresc încât ... cu toată opoziția profesorului insistă până îl obțin; cu toate acestea, bucuria oricărui profesor este atunci când, după ani și ani, elevul, cu tot curajul său spune cu mândrie: acesta a fost profesorul meu!

Eu personal mă regăsesc în cele șase axiome, chiar și în observație; iar de-ar fi s-o iau de la început cu meseria mea, m-aș face … tot profesor! De mate'.

PROFESOR ÎN SECOLUL XXI

prof. Ganea Sorina-Elena
Liceul cu Program Sportiv „Nadia Comăneci” - Onești

„Un profesor îşi pune amprenta asupra eternităţii; el nu poate şti niciodată până unde ajunge influenţa lui.” (Henry Brooks Adams)

Fiecare profesor își lasă definitiv amprenta asupra dezvoltării armonioase a elevilor săi, printr-o sumă de calități esențiale, care îl ajută să fie fericit și mulțumit când se întreabă după mulți ani de activitate didactică, dacă ceea ce a făcut a fost suficient. Oare care sunt aceste calități pentru elevii acestei generații?

Un profesor vizibil pentru elevi, părinți, comunitate, este conștient de faptul că trebuie să pregătească elevii pentru viitor și nu pentru prezent. Acest lucru presupune și o preocupare permanentă pentru a dezvolta elevilor abilități esențiale în lumea de azi și viitoare: comunicare, cooperare, gândire critică, creativitate dar și stabilitate emoțională, încredere.

Teoriile sunt numeroase, însă evidențiază câteva calități esențiale, care fac un profesor sa fie bun, să fie remarcat. Dintre acestea: **constructivism** (profesorul pune mai puțin accentul pe instruirea elevilor și mai mult pe construirea competențelor cognitive, fizice, atitudinale, emoționale și sociale ale copiilor; elevii învață să exploreze realitatea, să fie autonomi, să-și exprime opiniile și dorințele, să pună întrebări și să obțină informațiile de care au nevoie), **adaptabilitate** (performanța la catedră se obține și printr-o adaptabilitate sporită, capacitatea de a identifica permanent soluții pentru fiecare situație în parte), **atenție la nevoile individuale** (profesorul descoperă personalitatea și interesele fiecărui elev și introduce în actul pedagogic acele componente distincte care să ajute cu adevărat copiii să învețe și să se dezvolte), **bună colaborare** (colaborează eficient cu ceilalți profesori, cu părinții și cu alte părți implicate direct sau indirect în formarea elevilor), **creativitate** (face lecții originale, interactive și dinamice), **empatie** (sensibil la dificultățile cu care se confruntă elevii chiar dacă mulți consideră că nu intră în atribuțiile lor), **dorința de perfecționare** (se preocupă în permanență de propria sa perfecționare nu doar la disciplina predată, ci și pentru îmbunătățirea metodelor didactice și de relaționare cu copiii).

Orice profesor ar trebuie să ştie cum să procedeze pentru a fi apreciat de către elevi, să îi motiveze să vină cu plăcere la şcoală pentru a acumula noi cunoştinţe, să stabilească relaţii de comunicare cu ei şi cu părinţii lor, să îşi perfecţioneze constant calităţile şi competenţele, să ofere sprijin şi înţelegere elevilor şi să realizeze activităţi educative plăcute, diferite și inovative. Implicarea profesorilor în asigurarea bazei motivaţionale pentru învăţare indică faptul că ei sprijină elevii în

activităţile lor. Atitudinea unui profesor faţă de elevi trebuie mulată pe particularităţile şi nevoile acestora.

Educația în secolul XXI nu se mai poate face doar cu tabla și cu creta. Tehnologia a avansat și pune la dispoziția spațiului educațional instrumentele sale. Tinerii și copiii sunt atrași de tot ce este nou în tehnologie și de suporturile tehnice care o promovează. Pentru a intra în conexiune cu elevii, profesorii moderni trebuie să vorbească limba lor. Un profesor plăcut de elevii lui, știe care sunt cele mai bune instrumente care pot susține activitățile de predare-învățare-evaluare, știe cum și când să le folosească.

Dincolo de materia predată, sunt sigură că fără emoție, educatia este lipsită de conținut, este rece. Profesorii care nu provoacă emoție copiilor, doar informează, doar predau și evaluează cunoștințe. Un profesor eficient se preocupă să susțină o dezvoltare personală armonioasă a elevilor săi. Bucuria, lauda, reușita, încurajarea, surpriza sunt doar câteva elemente din sfera emoțională care pot fi corelate cu activitatea de învățare. Încrederea în sine și respectul față de propria persoană și față de cei din jur se dezvoltă ca urmare a experiențelor trăite de elevi în școală. Insultele, respingerile, jignirile, corectarea în public, critica excesivă, dăunează stării emoționale a copiilor și au efecte nedorite pe termen lung. O relație bună între cadrul didactic și elev implică: comunicare, empatie, afecțiune, deschidere, respect, corectitudine, ascultare activă, răbdare.

Succesul unui profesor se măsoară în schimbarea în bine pe care reușește să o provoace!

PROFESORUL VIZIBIL – DE LA „TABLĂ ȘI CRETĂ” LA „IMIGRANT DIGITAL”

Prof. Gavriloaiei Doina-Iuliana,
Liceul Tehnologic de Electronică și Telecomunicații
„Gheorghe Mârzescu”, Iași

Să fii vizibil în lumea educațională actuală este ceva ce n-ar fi putut să-și imagineze înaintașii noștri, oricât de creativi ar fi fost, atunci când, educația se făcea folosind doar tabla și creta. Evoluția tehnico – economico - socială a generat încercări greu de trecut, pentru cei care nu sunt „făcuți pentru munca de dascăl", care și-au imaginat că toată activitatea didactică se va baza pe "magister dixit”.

Anul 1991 a fost marcat de apariția cărții "***Generations. The History of America' Future, 1584 to 2069***", scrisă de William Strauss și Neil Howe. Autorii, folosind date istorice, lansează teoria conform căreia, evoluția istorică a societății poate fi asociată cu arhetipuri, iar fiecare arhetip, generează o etapă, care, durează aproximativ 20-22 de ani. Conform acestei teorii, membrii unei "generații" au caracteristici comune: trăiesc evenimente importante (istorice sau sociale) aproximativ la aceeași vârstă. Având experiențe de viață socială asemănătoare, vor avea convingeri și comportamente comune, ceea ce îi face să manifestă sentimentul de apartenență la generație.

Putem presupune că teoria poate fi extinsă la generațiile de profesori care au activat și activează în spațiul românesc. La sfârșitul anilor ˈ70, s-a constatat că de zeci de ani dominau metodele clasice, bazate pe discursul pedagogic și, foarte rar, se folosea câte un retroproiector, pentru a „înviora atmosfera”. Este perioada în care, izolat, se încearcă introducerea unor tehnici noi, „împrumutate”, la început sub pretextul „dezvoltării creativității”: brainstorming, sinectica, discuția panel etc (Ana Stoica, „***Creativitatea elevilor. Posibilități de cunoaștere și educare***”, 1983, Editura Didactică și Pedagogică, București)

Cercetătorii Pelaghia Popescu și Ioan C. Roman propun metoda „lucrul cu manualul”, care, avea menirea de a-i ajuta pe elevii cu dificultăți de învățare (inclusiv cele de scriere și citire) și permitea aprofundarea cunoștințelor în clasă, sub directa supraveghe a cadrului didactic. Aceștia publică volumul "***Lecții în spiritul metodelor active*** (***cercetări experimentale***)", (1980, Editura Didactică și Pedagogică, București) pregătind, astfel, "terenul" pentru următoarele tehnici și strategii didactice.

Metodele de dezvoltare a creativității vor reveni în atenția pedagogilor, într-o „ediție revizuită și adăugată”, în anii '90, ca fiind metode activ-participative, metode moderne, folosite intens, mai ales în lipsa unei baze materiale de specialitate. La „cumpăna dintre milenii”, cei mai curioși dascăli încep

să se intereseze de computere și cum ar putea fi acestea integrate în activitatea didactică. Sunt zorii unei noi etape.

Tehnica evoluează rapid și, odată cu aceasta, trebuie să evoluăm și noi. În anul 2001, Marc Prensky – scriitor, fost profesor la școala elementară (New Haven CT), la liceu (New York, NY) și la facultate (Wagner College, Staten Island, NY), atrage atenția asupra faptului că „*studenții noștri s-au schimbat radical. Studenții de azi nu mai sunt persoanele cărora sistemul nostru de învățământ a fost pregătit să le predea*." Totodată, lansează sintagmele „*nativi digitali*" și „*imigranți digitali*" diferențiind, astfel, generațiile despărțite de anul 1980. „Nativii digitali", născuți după anul de referință, au crescut înconjurați de tehnica digitală, motiv pentru care, „intuiesc" utilizarea acesteia, spre deosebire de „imigranții digitali", născuți înainte de acest an, care, trebuie să facă eforturi pentru „a ține pasul cu tehnica". Chiar dacă, între timp și-a mai schimbat „tonul discursului", Prensky insistă: „*domeniile educației și pedagogiei au devenit astăzi inutil și dureros de complicate, ignorând nevoile reale ale elevilor noștri (și ale lumii noastre). Este timpul să reevaluăm ce înseamnă predarea bună și eficientă într-o eră digitală și cum să combinăm ceea ce este important din trecut, cu instrumentele viitorului*."

Profesori „imigranți digitali", cu diferite specializări, au încercat să țină pasul cu cerințele contemporane și s-au străduit să ușureze transferul informațional științific, apelând la instrumente digitale. A fost mult? A fost puțin? Greu de spus.

Iată că a venit anul 2020, care, a produs schimbări majore în viața noastră. „Școala online" a devenit o realitatea greu de îndurat, pentru unii, incomodă, pentru alții și o adevărată binefacere pentru puțini (elevi și profesori). Se naște întrebare: „Știm să alegem modul și gradul de utilizare a tehnologiei astfel încât, aceasta să nu treacă pragul de la oportunitate la pericol?"

Profesorul care folosește „dreapta măsură" este profesorul vizibil al zilelor noastre, pentru că, așa cum spunea matematicianul Norbert Wiener, întemeietorul ciberneticii: „*E târziu, iar binele și răul bat la ușă*."

Bibliografie:

1. volum coordonat de: Ciprian Ceobanu, Constantin Cucoș, Olimpus Istrate, Ion-Ovidiu Pânișoară, Educația digitală, (2020), Editura Polirom, Iași

2. https://ro.wikipedia.org/wiki/Teoria_genera%C8%9Biilor_Strauss%E2%80%93Howe

3. https://en.wikipedia.org/wiki/Marc_Prensky

EMOȚII ONLINE

Prof. Gelea Mariana
Școala Gimnazială nr.81, București

Sunt multe emoții dificile pe care le poate experimenta copilul în timpul pandemiei – tristete, dezamagire, furie, vinovatie, frustrare sau singuratate. Ele sunt răspunsuri normale, la condiții anormale. Ne întristăm și experimentăm și durerea. Este important să adoptăm o abordare plină de compasiune pentru noi înșine și pentru cei din jurul nostru.

Mintea copilului, la nivel de reacție primitivă, știe că se întâmplă ceva rău, dar nu poate vedea răul. Este practic imposibil să-și facă o reprezentare. Acest lucru le fragmentează sentimentul de siguranță și, treptat, o pierd.

În fața șocului apariției noului coronavirus și odata cu el a unei vieți definite de o multitudine de restricții si noutăți, adulții sunt nevoiți să își gestioneze cu grijă propriile temeri și să creeze copiilor un mediu cât mai securizant în familie. Tot ei sunt responsabili de traducerea schimbărilor la nivel social pe limba copiilor lor, în funcție de nivelul de înțelegere, sensibilitatea și inteligența emoțională a lor.

Provocarea părinților este de a găsi soluții pentru a proteja sănătatea fizică și psihică a copiilor, de a minimiza disconfortul celor mici și de a crea un mediu satisfacator, sigur și împlinit pentru întreaga familie. Iar primul pas în acest demers este ca parinții să fie atenți la propria bunăstare psihica și să găsească mecanisme și modalitățisi eficiente de a-și gestiona propriile anxietăți, de a face față stresului și de a reduce gândurile negative sau reacțiile pe care le-ar putea experimenta în fața necunoscutului.

Reducerea anxietății începe prin conștientizarea sursei și acceptarea prezentului ca fiind o stare de fapt la care trebuie să ne adaptăm. Iar acceptarea începe cu adunarea informațiilor reale comparativ cu ceea ce ne dorim să se întâmple sau îngrijorările cu privire la ceea ce urmeaza să se întâmple.

Situația actuală nu cere schimbări majore în comportamentul nostru ca parinți și ține foarte mult de capacitatea noastra de a ne adapta situațiilor noi si de a gestiona dinamica familiei înspre ideea de a fi uniți, de a respecta nevoile celorlalți, de a găsi soluții pentru satisfacerea pe cât posibil a acestora, de a încuraja exprimarea liberă a fiecarui membru al familiei indiferent de vârstă și de a imprima, prin atitudine, sentimentul de acceptare și siguranță, acasă, în familie.

Distantarea socială face tot mai grea purtarea unei conversații față în față și în lipsa comunicarii non-verbale se produce confuzia și apare distanțarea emoțională.

Contextul pandemic actual vine la pachet cu o serie de restricții care limitează desfășurarea activităților normale, aria cea mai afectata fiind cea socială. Copiii, care până de curând mergeau la scoală sau la grădiniță, aveau activiăți comune cu alți copii, frecventau locurile de joacă din parcuri sau din cartier, sunt nevoiți astăzi sa facă școala online, să păstreze distanța față de alți copii si adulți, să poarte mască, să limiteze ieșirile în spațiile comune și să nu se mai joace împreună cu alți copii.

Odată cu încetarea tuturor acestor activitați, copiii au mai mult timp liber, pe care îl percep diferit. Rolul părinților este de a le sugera copiilor activitați prin care să compenseze acest timp liber și de a-i ajuta să gestioneze mai usor nevoia de socializare petrecând mai mult timp cu ei și, mai ales, căutând activitați în aer liber. În același timp, e nevoie ca părintele să lucreze permanent la a-i ajuta pe copii să se adapteze noilor condiții, explicându-le cu răbdare, de câte ori este nevoie, importanța de a respecta măsurile de siguranță pentru a se proteja pe ei înșiși, dar și pe cei din jur.

Crearea unui mediu familial calm, cald, înțelegător și confortabil crește nivelul de confort al copilului și reprezintă punctul de plecare în capacitatea lui de a se adapta.

Procesul de întelegere al copiilor este diferit în funcție de vârsta și de nivelul de dezvoltare, însă rolul principal îl are siguranța lor emoțională. Atunci când copilul se simte în siguranță în propria casă, el va căuta să se dezvolte chiar și la distanță de colegii, prietenii si profesorii lui și va încerca să cunoasca lumea într-un mod creativ. Un copil care se simte în siguranță acasă își gestionează cu ușurință energia, curiozitatea și nevoile sociale căutând soluții și nu invocând frustrări, ale căror soluții pot fi doar încălcarea regulilor sau chiar încălcarea drepturilor altor persoane.

Intensitatea sentimentului de siguranță depinde foarte mult de informația și modalitatea de transmitere a acesteia copilului, nivelul emotional al părintelui care i-a transmis informația, cât și comportamentul părinților de la declanșarea pandemiei actuale. În cazul în care au dominat anxietatea și sentimentul de nesiguranță, este foarte probabil ca adaptarea copilului să fie mai lentă.

Atitudinea de iubire și acceptare necondiționată, o reacție adecvată a părintelui, dezvoltă în copil sentimentul de apartenență și îi dă încredere că poate fi el însuși, îl învață să își exprime atât sentimentele pozitive, cât și sentimentele de frustrare, supărare, mânie, revoltă, care adesea sunt blamate de către adulți și duc la refularea și tăcerea copilului.

Părintele nu beneficiază de instrucțiunile de creștere ale copilului, exact așa cum nici copilul nu beneficiază de cunoaștere de la naștere, astfel încât tot ceea ce se întâmplă în relația copil-părinte este un proces de învățare continuă și reciproca, care necesită din partea părinților calm, răbdare, nevoie acută de introspecție și analiză a propriilor comportamente și reacții.

Bibliografie:

1. Emoții date pe față, Paul Ekman, Editura Trei
2. Emoțiile, Enciclopedia celor mici, Colecția Larousse
3. Nu există părinte perfect, Isabelle Filliozat, Editura Univers

PROFESORUL DE LA TRADIŢIONAL LA MODERN

Prof. Cornelia Gheorghe
Liceul Profesia, sector 3, Bucureşti

Profesor vizibil sau profesor invizibil? Mă întreb oare unde mă regăsesc eu acum, în calitatea mea de profesor cu o carieră de 20 de ani de predare la catedră?

Nu m-am gândit niciodată până acum dacă sunt sau nu un profesor vizibil sau invizibil, mereu am încercat să fiu un profesor care să fiu ţinut minte de către elevi, aşa cum şi eu la rândul meu am fost marcată pe viaţă de câţiva profesori, în cel mai bun sens posibil.

Practic, gândindu-mă acum, îmi dau seama că de fapt am avut profesori vizibili şi profesori invizibili încă din primele clase primare, când am avut şansa unor învăţătoare de care îmi aduc aminte foarte multe lucruri, chiar în detaliu, marcându-mă pozitiv, atât ca învăţători cât şi ca oameni, simţând chiar şi acum când scriu aceste rânduri nostalgia acelor vremuri când le consideram ca fiind ca o mamă. La fel şi în cazul unor profesori din gimnaziu şi liceu, care prin harul lor didactic reuşeau să ne determine pe noi, elevii, să ne dorim mai mult, să căutăm singuri cunoaşterea sub toate formele, să fim noi înşine profesorii de care avem nevoie, vizibili şi invizibili, astfel ca învăţarea să devină permanentă pe tot parcursul vieţii noastre.

Astăzi, eu sunt o persoană cu abilitate autodidactică cu accent pe dorinţa de a învăţa, datorită acestor profesori vizibili sau invizibili, pentru că ei sunt şi acum vizibili în tot ceea ce mă defineşte. Această stare de dualitate vizibil-invizibil este acum un adevăr mult mai uşor de perceput de către generaţiile actuale de elevi.

Globalizarea, digitalizarea şi libera circulaţie au condus la modificări majore în gândirea colectivă, crearea unor noi principii şi concepte ale societăţii în care trăim şi în care educaţia şi sănătatea unui popor sunt principalele obiective de care trebuie să avem o mare grijă pentru viitorul rasei umane.

De curând am aflat că meseria de dascăl reprezintă „portretul unei anumite persoane care întruchipează tot ceea ce credem noi că reprezintă modelul de dascăl”, aşa că de-a lungul vremii s-a considerat ca fiind o necesitate de a transforma meseria de dascăl în profesia de cadru didactic, de profesor, având drept obiectiv, politicile educaţionale pentru pregătirea pentru viață, la orice vârstă, a ființelor omenești.

Școala de acum, prin perfecționarea tehnologiei informațiilor și a comunicațiilor, prin dotarea unităţilor de învățământ și prin înnoirea conținuturilor, ca principal factor exponențial integrării în era digitală, ne face să acceptăm că profesorul modern reunește o serie de competențe, calități și roluri suplimentare faţă de dascălul tradiţional.

Profesorii vizibili consider că se formează indiferent dacă există sau nu abordarea tehnologiei informaţiilor şi a comunicaţiilor, aceşti profesori au personalitatea care se formează, în mod conștient, prin impunerea permanent în dezvoltarea carierei lor a dorinţei de deschidere față de orice este nou.

Întotdeauna au existat şi mereu vor exista profesori vizibili şi invizibili, pentru că eu consider că vizibilitatea şi invizibilitatea sunt practic trăsături specifice profesiei de dascal, transminţând vizibil prin reuşitele şi performanţele elevilor şi ale absolvenţilor, prin generaţiile de tineri care, la rândul lor, îşi vor pune amprenta în domeniile în care vor activa sau performa, dar şi prin latura invizibilă transmisă de dascal fiecărui copil, elev, absolvent în formarea caracterelor, a principiilor sănătoase care stau la dezvoltarea şi modelarea personalităţii viitorului adult având un impact cu caracter permanent în viaţa lor.

Profesorul de azi, profesorul modern, trebuie să fie un profesionist, un foarte bun cunoscător, atât al domeniului de specialitate, cât și al celui psihopedagogic, care trebuie să stăpânească foarte bine didactica pentru managementul performant al activităților, datorită faptului că procesul didactic a devenit și devine tot mai centrat pe elev și mai optimizat, prin intermediul tehnologiilor moderne și al instrumentelor digitale.

Concluzionând, consider că portretul de dascăl, atât vizibil cât şi invizibil, este ca o fereastră deschisă spre infinit pentru că prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile, prin comportamentul său, dascălul trebuie să fie un exemplu pozitiv pentru elevi, devenind un ghid al demersului lor euristic și al cultivării valorilor morale şi îi orientează spre ceea ce au de făcut pe plan educativ şi profesional, şi de ce nu pe plan afectiv, emoţional, al dezvoltării unor sentimente pozitive faţă de sine, cât şi faţă de ceilalţi.

Aceste trăsături le regăsim şi în portretul dascălului tradiţional, astfel că astăzi putem afirma că tradiţionalul şi modernul au cunoscut o simbioză, creând ceea ce numim azi **“profesor vizibil, profesor invizibil”.**

Surse bibliografice:

- Popovici, D. – Didactica. Soluții noi la probleme controversate, Editura Aramis, București, 2000;
- Învăţarea vizibilă. Ghid pentru profesori - de (autor) John Hattie, traducere de Cristina Dumitru

PORTRET DE DASCĂL

Prof. Gheorghe Mariana
Palatul Copiilor Craiova

„A fi dascăl înseamnă a fi un poet al iubirii”

Articolul realizat se dorește a fi un mic elogiu adus tuturor cadrelor didactice.

Acei oameni minunați, care ne îndrumă primii pași spre universul cunoașterii, al științei, care ne ajută în alegerea unei cariere, cu răbdare, profesionalism, dăruire și pasiune, se numesc DASCĂLI.

D - Dăruire

A - Afecțiune

S - Succes

C - Cunoaștere

A - Atenție

L - Loialitate

Cuvintele sunt prea puține pentru a exprima ceea ce pot realiza aceste ființe minunate pentru copii, pentru viitorul fiecăruia dintre ei. Când vorbim de dânșii, discutăm de EDUCAȚIE, care trebuie să fie cea mai importantă premisă de la care trebuie să pornească orice societate.

Dascălul nu este doar un bun transmițător de informații, el este și un moderator, negociator, confident, consilier și multe alte roluri importante, atât la nivelul clasei, cât și în exteriorul ei. Toate aceste calități reprezintă certe motive pentru care să considerăm profesorii ca fiind unii din factorii utili în dezvoltarea și formarea unui persoane.

Din păcate, în epoca modernă, noțiunile de „cadru didactic” și „școală” și-au cam pierdut din însemnătate. Acest lucru derivă din mai multe cauze: în zilele noastre, unii oameni nu mai valorizează instituțiile de învățământ, așa cum se întâmpla în trecut; educația nu mai este considerată ca un rol esențial în formarea unei persoane; exemplele din mass-media și, nu numai, relevă faptul că unii dintre noi au ajuns să aibă o stabilitate financiară, fără a fi necesare studiile, eliminând astfel conceptul că școala este pilonul formării, dezvoltării unui individ.

Trebuie să fie întreprinse anumite măsuri, întrucât: Fără DASCĂLI, nu există EDUCAȚIE! Fără EDUCAȚIE, nu există VIITOR!

Educația trebuie să fie privită ca un „tablou” în care cadrele didactice creionează cu grijă talentele, speranțele, aptitudinile copiilor, obținând cea mai frumoasă operă de artă sustenabilă, VIITORUL ELEVILOR!

Să nu lăsăm ca portretul dascălului să se piardă în neant, să nu-i lăsăm chipul invizibil!

Bibliografie:

- citatepedia.ro

PORTRETUL UNUI PROFESOR DIN MEDIUL RURAL

Prof. Gherlea Diana-Eliza
Şcoala Gimnazială nr. 1 Roşia, Bihor

„Each new day is a chance to be the person you want to be”

A fi vizibil sau invizibil în carieră, fie ea cea de dascăl sau oricare altă profesie, ţine în cea mai mare măsură de felul în care alegi să te raportezi în primul rând la tine, ca profesionist, şi pe urmă la toţi ceilalţi factori care coexistă.

Meseria de profesor este una complexă şi de o importanţă majoră deoarece profesorul se află la baza tuturor celorlalte meserii necesare într-o societate funcţională. Profesorul, privit în general, însumează o serie de valenţe care participă la formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească. Pe lângă rolul de formator, profesorul trebuie să fie mentor, ghid, el nu trebuie văzut ca un depozitar al informaţiei, ci mai degrabă ca facilitator al cunoaşterii şi, nu în ultimul rând, profesorul este om, o persoană care trebuie să arate empatie, să reuşească să comunice eficient.

Revenind la ideea de „profesor vizibil sau invizibil”, voi încerca să conturez un portret al profesorului din perspectiva „profesorului la ţară”, de multe ori lăsat în umbră sau punându-i-se pecetea de profesor invizibil, fără a i se recunoaşte misiunea vădit mai grea decât a celui care lucrează la oraş.

A fi profesor la ţară înseamnă, pe lângă toate trăsăturile enumerate direct sau indirect mai sus, a fi capabil să te adaptezi unor situaţii mai mult sau mai puţin uşoare sau de dorit precum: elevi provenind din medii defavorizate, insfrastructura deficitară, sistem de predare simultan, iar acestea sunt doar câteva exemple dintre situaţiile cărora profesorii „de la ţară” trebuie să le facă faţă, şi, totuşi, în şcolile de la ţară sunt formaţi elevi de excepţie care mai tarziu devin medici, ingineri, profesori, operatori sau alte meserii necesare într-o societate funcţională, iar în spatele lor se află atât profesorii vizibili, cât şi profesorii invizibili.

Ideea de „profesor vizibil sau invizibil” are diverse conotaţii, poate fi privită din diverse unghiuri. Daca un profesor este „invizibil”, înţelegând prin asta un profesor care îşi face treaba, dar căruia nu-i place să se implice în alte activităţi care să presupună ieşirea din „zona de confort”, nu înseamnă că meritele lui sunt mai atenuate decât ale celui căruia îi place să-şi evidenţieze munca.

Eu am ales să fiu un profesor vizibil, deşi, trebuie să recunosc că in primul an de lucru la catedră am fost de cealaltă latură, dar mi-am dat seama că este foarte important să fii vizibil fiindcă acest lucru devine motivant atât pentru mine, ca profesor, cât şi pentru elevi, mai ales în aceste

vremuri în care profesorii sunt de multe ori blamaţi, nerespectaţi, iar activitatea le este de multe ori pusă sub semnul întrebării de către cei din jur.

Fiind profesor de limbi străine consider că am un rol foarte important în formarea tinerei generaţii. În contextul actual al mobilităţii la nivel internaţional dezvoltarea competenţelor de comunicare în limbi străine constituie, fără îndoială, un factor de o importanţă majoră.

Bineînţeles că, de cele mai multe ori, ca profesor în mediul rural te loveşti de anumite preconcepţii ale parinţilor, de o rigiditate a elevilor neobişnuiţi să fie antrenaţi în anumite tipuri de activităţi, dar, totodată, dornici să cunoască, să experimenteze, să evolueze.

Încerc să fiu un profesor vizibil în primul rând în cadrul orelor de curs prin propunerea unor lecţii interactive la care elevii să participe cu drag, să nu se plicitsească şi să înveţe mai uşor. Bineînţeles că această perioadă pe care o traversăm reprezintă o provocare pentru noi, ca profesori, dar cu siguranţă încercăm să facem tot ce ţine de noi pentru a oferi un conţinut educativ de calitate. Consider că în această perioadă am devenit un profesor şi mai vizibil pentru părinţi deoarece aceştia au putut observa implicarea mea ca profesor, prin faptul că am încercat să le creez elevilor jocuri, quiz-uri, prezentări, exerciţii interactive prin care aceştia să poată înţelege şi învăţa mai uşor în condiţiile date, deloc facile.

De asemenea încerc să-i implic pe elevi in activităţi extracurriculare, concursuri şcolare, proiecte, proiecte eTwinning pentru a-i motiva şi a le da posibilitatea să iasă din zona de confort, să-şi dezvolte competenţe necesare pentru integrarea în societatea de astăzi şi de mâine. Bineînţeles că acest lucru presupune mult efort, timp şi dedicare din ambele părţi, iar ceea ce este cu adevărat important nu este faptul că il implici în diverse activităţi, ci ceea ce sădeşti în ei: dragul de a cunoaşte, de a se autodepăşi şi de a şti să facă faţă oricărei situaţii cu zâmbetul pe buze.

Aşadar, a fi profesor în mediul rural, poate fi mai greu, dar este, cu siguranţă, un statut onorant şi fiecare zi trebuie văzută ca oportunitatea de a deveni cine vrem să fim: facilitator al cunoaşterii, model, sursă de inspiraţie, etc.

STATUSUL SOCIAL AL PROFESORULUI

Profesor: Ghiţă Cornelia
Şcoala Gimnazială Nr.5 Bucureşti

Ca organizator al învățării, profesorul îmbină aspectele obiectiv-logice ale transmiterii cunoștințelor cu aspectele psihologice. Profesorul nu e doar un transmițător de informații care se rezumă în a da indicații elevilor în privința modului de învățare și a materialelor pe care trebuie să le învețe, ci și un antrenor care va ști să trezească interesul elevilor, să stimuleze motivația acestora și să dozeze corespunzător informațiile în conformitate cu situația concretă și individualitatea elevilor respectivi.

Organizarea învățământului trebuie să se orienteze după criterii proprii disciplinei, urmărindu-se aplicarea celor mai potrivite strategii de rezolvare a problemelor, dezvoltarea gândirii elevilor și a aptitudinilor de obținere independentă a informațiilor. Prin întrebări analitice, stimulând gândirea elevilor, profesorul creează premise pentru ca elevii prin aflarea independentă a răspunsurilor, să ajungă la o mai bună înțelegere a problemelor.

Profesorul este un model, un partener și un sfătuitor pentru elevi. Funcția de educator se îndeplinește prin crearea unei atmosfere de securitate și încredere în clasă, prin încurajarea succeselor fiecărui elev, prin crearea unui flux de simpatie între profesor și elev. A educa, alături de a instrui înseamnă folosirea unor metode care să dezvolte elevilor atenția pentru munca independentă, să dezvolte virtuți sociale, să întărească încrederea elevilor în propria valoare, ajutându-i să își găsească identitatea.

Înainte de a transmite valori cognitive, profesorul transmite valori morale și îi asistă pe elevi în însușirea acestora. Un adevărat pedagog privește mintea și sufletul elevului său și abia apoi îi evaluează cunoștințele teoretice, urmărind să ofere copilului siguranța unei relații stimulatoare, relevante. Într-o atmosferă destinsă, în care elev și profesor urmăresc același țel, vorbind același limbaj al bunelor intenții, mult mai lesne se vor asimila informațiile și mult mai armonios se va așeza fiecare în mozaicul de deprinderi și de abilități. Nu este suficient ca școala să creeze elevi cu memorie de computer, ci oameni sănătoși în interior, care au încredere în forțele lor, care privesc cu speranță viitorul, care își apără libertatea personală și demnitatea, care nu acceptă nedreptatea și care cresc purtând în ei dorința de a fi liberi. Elevul respectat de dascălul său va crește armonios, iar tot ce va fi așezat în mintea lui va fi primit cu bucurie și folosit cu eficiență mai târziu.

Dascălul are menirea de a cultiva, înainte de toate, respectul elevului față de el însuși. Este de admirat profesorul care vede în elevii săi oamenii de mâine și nu un simplu subordonat, o victimă a puterii sale de mînuitor al catalogului. Elevii recunosc ușor tendința de a fi umiliți, de a fi puși în

inferioritate și respectul lor față de cadrul didactic care savurează gârbovirea spinării elevului se anulează, o dată cu stima față de profesor și respectul față de om și atracția față de disciplina predată.

Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare și de aici derivă necesitatea unei maxime responsabilități în ceea ce privește comportamentele și intervențiile educatorului. Din această perspectivă cadrele didactice au o poziție oarecum specială, unică. Educatorii sunt reprezentanții lumii adulților, lume pentru care îi pregătesc pe copii. Influența educativă exercitată de cadrul didactic implică un raport educator-clasă și un tip specific de comportament al acestuia. Statutul cadrului didacticde reprezentant al științei, de mediator în construirea relației elev-știință, de agent al acțiunilo educative cu caracter formativ și informativ nu mai este suficient pentru a asigura eficiența acțiunilor pedagogice.

Pentru a face bine această meserie, pe lângă pregătirea de specialitate, e nevoie de multă diplomație și tact, de răbdare și de a fi capabil să te pui în locul elevilor tăi, să înțelegi ce simt și ce-și doresc aceștia, să îi înțelegi mai bine. Din aceste motive numai cine face această meserie cu pasiune și dăruire poate fi apreciat de elevi. Comportamentul profesorului și modul cum acesta știe să se impună în fața elevilor săi, să se apropie de aceștia, aduc după sine și respectul copiilor și respectiv al părinților. De multe ori, profesorii se plâng de lipsa de respect a elevilor, dar oare comportamentul lor nu a lăsat de dorit? Din experiența mea de până acum, pot spune că un profesor bine pregătit și care are un comportament corespunzător se va impune și va fi respectat dec elevii săi. Copiii sunt cei mai severi critici ai profesorilor. Deși privesc persoana dascălului în ansamblu, reține întotdeauna cu claritate usturătoare comportamentul acestuia. O conduită demnă, corectă, dublată de stăpânire de sine și de simțul umorului, o atitudine calmă, senină, rezervată, dar sugerând disponibilitate către solicitările posibile, dublate de buna pregătire profesională atrag respectul elevilor și atracția către disciplina predată. Toleranța moderată, încrederea în puterea elevului de a face față informațiilor cerute, sprijinul acordat necondiționat, blândețea, încurajarea oportună, vor face ca exigența unui dascăl să fie bine apreciată, iar asprimea notării să nu fie subiect de revoltă. Școala adevărată pornește de la blândețe și de la iubire. Un elev tratat astfel va menține legătura indispensabilă cu dascălul său, iar disciplina predată de acesta va figura printre preferințele lui. Profesorul nu doar pune note, ci și ia note de la elevii săi, într-un catalog al sufletului lor și mulți corigenți sau chiar repetenți, căci uită sau nu știu sau nu găsesc în ei resurse suficiente să fie dascăli cu adevărat.

Moralitatea, corectitudinea și demnitatea profesională sunt trăsături intrinseci cadrului didactic, și ele dau consistență reală statutului social și profesional al profesorului.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL - PORTRET DE DASCĂL

Prof. Ginghină Nicoleta
Liceul Teoretic „Emil Racoviță" Vaslui

Trebuie să recunosc că tema simpozionului m-a întors în timp cu ceva ani, în punctul absolvirii facultății și al începerii carierei în învățământ, când știam doar din teoria psihopedagogică și din orele de practică ce înseamnă să fii profesor. Devenind titulară la un liceu teoretic și predând la un număr mare de clase, începând cu a V-a și terminând cu a XIII-a seral, am intrat inițial într-un carusel de munci și strădanii, prin care trece orice debutant, ceea ce a însemna să consult programele școlare de la disciplină și de la dirigenție, să concep planificări anuale și trimestriale, să elaborez proiecte didactice și scheme de lecție, să formulez obiective operaționale, să creez materiale didactice, să mă acomodez cu un program și cu un ritm de muncă, să pierd nopți pentru a realiza toate cerințele impuse ori autoimpuse, să recitesc cursurile din facultate, să fiu la punct cu conținutul manualelor, dar și cu noutățile din domeniu, citind cât mai mult. Pe parcurs eforturile mele au început să aibă ecou în sufletele elevilor și să se reflecte la clasă, prin feed-back-ul primit de la cei pe care îi îndrumam. Nu voi uita vreodată pe eleva firavă dintr-a V-a care, în trimestrul I, nu reușea să-și învingă emoțiile și să arate ce știe, ce poate să facă, dar care în trimestrul al III-lea a închis seria notelor mici, obținând numai 9 și 10. Am stat și am analizat cum am procedat cu ea, dar și cu alți elevi ulterior și am văzut că am dat dovadă de răbdare, perseverență, că am abordat situația cu blândețe, i-am înțeles dificultatea și că am încurajat-o oră de oră. Bineînțeles, munca mea "din culise" pentru derularea optimă a activităților și lecțiile propriu-zise, au completat contribuția în obținerea acestui mic succes.

După această primă revelație, pe baza propriei experiențe, am învățat că procesul de învățământ este o artă în care trebuie să stăpânești toate tipurile și formele educației (formală, non-formală, informală) ca să devii profesorul complet, artistul propriilor ore. Astfel realizezi rolul tău de a modela minți și suflete, de a influența destine, precum și faptul că devii vizibil pentru sine (îți validezi importanța eforturilor) și pentru ceilalți (pentru că răspund eforturilor tale) prin dedicarea, rigoarea, profesionalismul de care ai dat dovadă.

Am trecut prin reforme în educație, care m-au mobilizat, ca pe toți colegii din sistem, pentru că trebuie să fii receptiv la nou, să te adaptezi la provocările schimbărilor, să fii flexibil. Am văzut și am fost atrasă de valoarea colegilor cu experiență, de la care am "furat" foarte multe idei bune și care mi-au stimulat creativitatea în actul didactic. Am învățat că prin inovare didactică, utilizarea de metode de predare-învățare-evaluare cu valențe formative, prin activități cu caracter activ-participativ în care elevul devine coparticipant, stimulăm angajarea elevilor, motivația, gândirea, creativitatea acestora. Am realizat că sprijinind elevii să descopere lucrurile, lumea, viața, îi ajutăm să își dezvolte

priceperile, capacitățile de a acționa asupra naturii și, prin cunoaștere, să își formeze caracterul și să își dezvolte personalitatea. Aceste trăsături alături de gândirea critică și creativă, adaptabilitate, capacitatea de comunicare și cooperare, spontaneitate, abilitatea de relaționare în echipă, reprezintă noi dimensiuni ale personalității elevilor cerute de societate.

Din punctul meu de vedere latura invizibilă a activității unui profesor cuprinde tot traseul început odată cu pregătirea pentru cariera didactică, examenele date și trăirile generate de ele, cursurile și formările la care participă, orele în care a gândit scenarii didactice sau a reflectat la abordări mai eficiente. Pe această bază se construiesc aspectele vizibile la nivelul școlii și comunității, consistente și deloc puține, cumulate într-o viață de cadru didactic: munca desfășurată zi de zi la ore, împreună cu elevii; ajutorul și susținerea acordate acestora; rezultatele elevilor și evoluția lor; performanțele obținute cu elevii; aprecierea din partea lor și a părinților; relațiile, durabile în timp - foști elevi care ne împărtășesc din realizările lor; proiectele comune cu colegii și elevii; parteneriatele derulate cu alte instituții; acțiunile de voluntariat; excursiile tematice și diversele activități extrașcolare. Prestația noastră devine vizibilă și atunci când cei pe care îi educăm devin conștienți de faptul că au dobândit încredere și independență în viața lor, prin cunoștințele asimilate în școală. De asemenea consider că munca noastră și-a atins scopul în momentul în care elevii noștri au ajuns să găsească răspunsuri la întrebările care îi frământă, dar și atunci când au știut sa ia o decizie privind cariera și vitorul lor.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL. PORTRET DE DASCĂL

Gogoci Miruna-Costina
Școala Gim. „Nicolae Efrimescu”, com. Săgeata, jud. Buzău

În ceea ce mă privește, am acceptat titularizarea la catedra de Matematică și T.I.C. din cadrul unei școli amplasate în mediul rural, în primul rând, ca pe o provocare. A trebuit să fac cunoștință cu persoane noi, cu obiceiurile fiecăreia, bune sau mai puțin bune, cu comunitatea locală, cu particularitățile ei sociale și, mai ales, cu un întreg mediu privit în integralitatea sa. După 4 ani pot aprecia că m-am adaptat în întregime și, nu în ultimul rând, am reușit să obțin performanțe cu elevi dintr-o școală din mediul rural, fapt ce a necesitat pe lângă o muncă asiduă și suport din partea conducerii și a comunității locale.

Ca o rutină zilnică, dis-de-dimineață, întâmpin copiii cu privirea în timp ce aceștia coboară din microbuzele școlare și pot citi pe ei speranța, speranța că vor deveni mai buni. Am convingerea că mulți dintre elevii noștri, pe lângă cunoștințe, îndrumare și sfaturi, au nevoie și de afecțiune, apropiere sufletească, pe care, din păcate, în unele cazuri, nu o primesc în sânul familiei parentale. Cu o astfel de apropiere am încercat să îi formez pentru a deveni superiori celor care au fost ei înșiși la începutul fiecărei zile, cu scopul declarat de a-și descoperi drumul în viață.

Am reușit să creez o apropiere față de elevii mei, iar aceștia au devenit, treptat, deschiși cu mine ca dascăl, profesor, îndrumător, oferindu-le, dar și primind din partea lor foarte multă afecțiune. Ca un element de mândrie personală, m-am obișnuit să aud foarte des pe holurile școlii că învață, autodepășindu-se, să nu mă supere sau pentru că, pur și simplu, le place de mine.

În această meserie rezultatele adevărate sunt vizibile doar pe termen lung, abia când fostul elev, cel mic, timid și neștiutor din prima, a doua sau cine știe a câta bancă ajunge adult și, având o carieră de succes, își aduce aminte de profesorul său care a contribuit esențial, poate, la dezvoltarea sa ca individ în societate.

Atât pe plan personal, cât și profesional, pentru a reprezenta un exemplu demn de urmat în viață, mi-am propus să fiu într-o continuă perfecționare, mai ales prin prisma faptului că generațiile de elevi se schimbă, se modifică atât social cât și fizic, cu repeziciune. Am reușit să dau orelor de matematică, materia pe care o predau și îndrăgesc, în același timp, o formă mult mai atractivă pentru elevi cu ajutorul diferitelor programe virtuale, platforme educaționale, sau jocuri în momentul organizatoric.

Sunt de părere că societatea în care ne mișcăm astăzi se află într-o continuă schimbare și transformare, iar eu, ca îndrumător de vieți, voi încerca în permanență să țin pasul. Profesia noastră

nu mai este una admirată sau respectată, dar fiecăruia ne revine datoria de a schimba câte ceva în bine, atât cât ține de noi.

Am convingerea și speranța că fiecare participant al procesului educațional, și în special, noi, profesorii, aspirăm la modelul domnului Trandafir, din opera lui Sadoveanu, tipologia învățătorului ideal, cel care este întru-totul devotat elevilor săi și profesiei, învățător ce rămâne pentru totdeauna în amintirea elevilor pe care i-a format.

PROFESOR VIZIBIL VS PROFESOR INVIZIBIL

Gogoneață Alina

Școala Gimnazială Nr. 39 „Nicolae Tonitza”

Profesorul, persoana care îndrumă, educă, formează comportamente dezirabile, poartă cu sine un capital de imagine. Profesorul prezintă credibiltate în fața educabililor, autoritate și repect. Înainte de Noul Curriculum, când procesul de învățământ era centrat pe conținuturi și nu pe competențe, profesorul repezenta imaginea livratorului de conținuturi. Acum, când întregul sistem este centrat pe elev, când teoria se îmbină cu practica, ceea ce știe elevul, dar nu știe să realizeze , nu mai este important.

În contextual actual, în care învățarea produce efecte vizibile, este durabilă, profesorul trebuie să fie vizibil, să fie validat într-un climat armonic. Profesorul vizibil, acela care se remarcă, care nu are un rol pasiv, va produce învățare durabilă.

Profesorul vizibil pus în comparație, situat împotriva profesorului invizibil.

PROFESORUL DE AZI ȘI ACȚIUNILE SALE EDUCAȚIONALE

Prof. Gongănău Iuliana
Șc. Gimn. Nr 1 - Budeasa, Argeș

Învățământul românesc tinde de ceva vreme să se armonizeze cu cel european, iar profesorul încearcă mereu să țină pasul cu toate schimbările accelerate ale vremii și toate exigențele care se impun.

A fi profesor în România nu-i deloc ușor, deoarece întotdeauna te lovești de societatea ce critică și etichetează acțiunile educaționale ale cadrului didactic, fără a cunoaște cu exactitate ce înseamnă acest lucru. Indiferent de greutățile cu care ne confruntăm, noi, profesorii luăm decizii eficiente care asigură procesului instructive-educativ standard de calitate.

Toată lumea discută despre performanțele profesorului după nr. de elevi cu rezultate excelente, însă se pierde din vedere nivelul de trai al unor elevi. Sărăcia e un factor major în a avea sau nu acces la educație. Există copii cărora familia le îndreaptă atenția către munca ce le asigură puținul necesar al „supraviețuirii". A fi profesor bun, azi, înseamnă diferite lucruri, privite de persoane diferite: părinții/societatea, de exemplu, dau valoare unui profesor după notele obținute de elevi la concursuri și examene, iar elevii, după aprecierea pe care au simțit-o/au primit-o, indiferent de nivelul lor de cunoștințe; ei s-au simțit importanți și valoroși prin ceea ce sunt.

Să fiu profesor mi-am dorit mereu datorită doamnei mele învățătoare si am înțeles ce presupune acest lucru după doi ani de predare, când am ajuns într-un sat departe de oraș. În prima zi, în drum spre această școală m-au încercat diferite sentimente: de la încredere și încântare la neîncredere și regret. De ce? Mă speriase un banal drum lung, de țară pe care îl străbăteam, timp de o oră, cu autobuzul. De la stație mai mergeam pe jos timp de vreo 20-25 minute. Când mi-am întâlnit și cunoscut copiii de clasa a VIII-a, cărora le-am fost dirigintă, mi-am dat seama, cu adevărat, ce este greu: nu drumul pe care îl parcurgeam eu, ci ceea ce viața, nedreaptă, le-a oferit unor copiii. Pentru un profesor e ușor să predea noțiunile științifice, dar e dificil să vadă suferința acestor copii, fără vină, pe viața i-a neîndreptățit. Aici mi-am învățat lecția și mi-am văzut menirea - să îi ajut pe toți în egală măsură, după putințele fiecărui elev.

În cei 12 ani de predare am făcut față tuturor situațiilor de acest gen și m-am străduit să le insuflu elevilor mei dragostea de școală, de limba română și să le cultiv ce este mai important: valorile etice și estetice fără de care nu pot deveni adulții de mai târziu și să răspundă la cerințele societății. Etica este o trăsătură umană, generală, bazată pe un cod de etică și, deși nu este același pentru toți, el prezentă particularități pentru fiecare societate, organizație sau pentru fiecare individ în parte. Astăzi, societatea ne oferă multe modele demne de urmat sau nu. Totul depinde de natura umană, de

caracterul fiecărei persoane pentru a putea face diferența între binele și răul ce ne înconjoară, între regulile morale după care oamenii se ghidează în viață. A fi profesor înseamnă a educa copii pentru viață, nu doar pentru o profesie, a stârni conștiința si respectul de sine in interiorul fiecărui elev. Asadar, reconstruirea educației și a statului de profesor pot porni de la fiecare din noi, de la atitudinea pe care o manifestam în sala de clasa și in mediul social; Să fim mândri pentru că avem aceasta șansa de a făuri caractere și valorizăm această profesie tocmai prin relația pe care o construim cu elevii noștri.

Îmi place să fiu în mijlocul elevilor, să îi învăț, să le descopăr atuurile și să îi ghidez spre valorificarea acestora. Le cer respect, respectându-i, apreciindu-i, înțelegându-le nevoile. De fiecare dată când a fost nevoie am implicat părinții în activitățile extracurriculare, la care au luat parte cu drag și unde și-au redescoperit copilul și au văzut talente pe care acasă nu le-au observat.

Activitățile mele instructive-educative sunt bazate pe metode active-participative, nu doar pe cele tradiționale, astfel încât elevii să plece de la școală cu lecția învățată/înțeleasă. Temele reprezintă o necesitate a aprofundării noilor informații prin studiul și munca individuală. Mi-am impus ca ele să nu reprezinte o corvoadă pentru elevi, de aceea au cât e necesar.

Profesorul de azi se remarcă atât prin dragostea pentru elevi sub diferite forme (un zâmbet, o încurajare, o vorbă bună,încredere etc), cât și prin dragostea de cunoaștere, cunoaștere pe care o împărtășim cu ei. Profesorul trebuie să dea dovadă de creativitate, originalitate, competență, perseverență și cunoaștere a tot ce presupune educație, astfel încât actul didactic să fie eficient și de calitate.

Nu vreau să cred, așa cum mulți spun, că profesorul-mentor nu mai există în aceste vremuri, pentru că eu și o mare parte dintre cadrele didactice ne facem munca de dascăl cu dragoste și vocație și, cu siguranță, putem fi numiți dascăl-model.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof. Andreea Granic
Școala Gimnazială Internațională Spectrum Iași

A fi profesor în România este o adevărată provocare, dar așa cum bine știm, orice provocare vine la pachet cu adaptare, transformare, reinventare și, mai ales, implicare, fără acestea profesia de dascăl fiind întunecată și neîndeplinită. Aș dori să încep prin a reaminti ceva ce și profesorii uită, uneori: faptul că suntem OAMENI și că menirea noastră, în principiu, ar trebui să fie aceasta, de a forma noi adulți, capabili să fie OAMENI. Noi avem în fața noastră, în bănci, de la cele mai fragede vârste, ceea ce au părinții mai drag, și ceea ce are o țară, o națiune mai valoros. De cele mai multe ori, elevii asimilează nu numai informațiile și principiile, ci și comportamentul nostru, ajungând astfel să fim un model pentru ei, model care va rămâne în subconștientul lor toată viața.

A fi vizibil astăzi pentru elevii noștri înseamnă, în primul rînd, a fi tolerant și a arăta umanitate, a manifesta empatie, înțelegere și răbdare față de elevi, a te conecta cu ei și a-i atrage către disciplina studiată prin metode moderne, aplicații și jocuri interesante, dar și a le arăta respect, fără de care o relație de comunicare, oricare ar fi ea, nu poate funcționa. Când mă refer la toleranță, am în minte renunțarea la metodele tradiționale de învățare, la acea rigoare care, de multe ori, pe noi, ca elevi, ne speria și ne determina să răspundem de frică și de rușine, și abordarea învățării experiențiale. Despotismul nu-și mai are loc în sala de clasă în secolul XXI deoarece generațiile de elevi s-au schimbat, trăiesc într-o altă lume și răspund la alți stimuli, pe care noi, ca profesori, este esential să îi cunoștem. Desigur, nu putem renunța de tot la expunere, analiză, transmiterea clasică de informații, dar contează foarte mult cum le abordăm și cum le armonizăm cu metodele moderne.

Un profesor vizibil are răbdare, de multe ori supraomenească, acea răbdare care face din întuneric-lumină, din noapte-zi și din neștiință-cunoaștere, toate acestea prin intermediul flăcării sale lăuntrice. Vă marturisesc că de fiecare dată când am o zi mai dificilă, cu toții avem, trebuie să recunoaștem, încerc să îmi întipăresc în minte imaginea dascălului care se mistuie pe sine câte un pic, precum o lumânare, și transmite picătură cu picătură, dragostea și omenia sa către toți elevii săi, pe care îi vede și îi cunoaște în decursul anilor de școală. În același timp, profesia de dascăl înseamnă și un dram de umor, acel simț al umorului care te face plăcut și agreabil, un "om de spirit".

O altă calitate a dascălului, la care mulți dintre noi ar trebui să reflectăm, este entuziasmul de a veni la școală și de a intra la ore, cu acel zâmbet pe buze care trădează dorința sinceră de a arăta elevilor ce știm și ce jocuri pline de magie ascundem în tolba noastră de comori. Desigur, ne-am dori să avem la fiecare clasă elevi interesați de materia noastră, astfel încât să le putem transmite același drag de carte, dar, de multe ori, acest lucru nu este posibil decât într-o mică măsură. Pe de altă parte,

orizontul cultural larg al fiecărui profesor şi deschiderea sa spre nou și tehnologie îi pot determina pe elevi să adopte acest model şi să-şi dezvolte ei înşişi astfel de calităţi, mai mult decât necesare în societatea contemporană.

De asemenea, o componentă de bază a meseriei de dascăl este statutul său, deoarece fără el, profesorul nu este niciodată luat în serios și apreciat la adevărata sa valoare. Ce-i drept, contează foarte mult și nivelul de dezvoltare al aptitudinilor pedagogice, specifice domeniului de învățare, şi care se formează de-a lungul a mulți ani de predare. Fiecare profesor îşi formează în timp un stil propriu de predare şi relaţionare cu elevii, care constituie o dimensiune a personalităţii lui, reflectată de multe ori asupra elevilor.

„*Profesorii eficienţi sunt cei ce ştiu să ţină o dreaptă cumpănă între controlul strâns şi exigent şi deplina libertate de decizie a clasei.*" (Neculau, A., 1999, p. 263)

Un simplu profesor de Istorie din Italia, Giuliano, ne vorbește mai mult decât elocvent despre menirea unui dascăl și satisfacția muncii sale la catedră, în pofida tuturor piedicelor: „Una dintre cele mai mari satisfacţii o simţi atunci când îţi dai seama că ai reuşit să stimulezi interesul elevilor faţă de un anumit subiect. De exemplu, după ce am explicat un anumit subiect la ora de istorie, unii elevi mi-au zis: «Continuaţi! Mai spuneţi-ne şi altceva!»Aceste cuvinte spontane sunt ca o rază de soare într-o dimineaţă mohorâtă, deoarece îţi dai seama că ai stârnit în copii sentimente până atunci necunoscute de ei. E extraordinar să le vezi feţele radiind de bucurie pentru că au înţeles un anumit subiect".

Bibliografie:

1. Cucoş, Constantin (2006). Pedagogie (ediţia a II-a revăzută şi adăugită), Editura Polirom, Iaşi.
2. Joiţa, Elena (coord.) (2003). Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară, Editura Arves, Craiova.
3. Cosmovici, Andrei şi Iacob, Luminiţa (coord.), 1999. Psihologie şcolară. (cap. Dimensiuni psihosociale ale activităţii profesorului, autori Neculau, Adrian şi Boncu, Ştefan): Iaşi, Editura Polirom.
5. https://wol.jw.org/ro/wol/d/r34/lp-m/102002164
6. https://dilemaveche.ro/sectiune/tema-saptamanii/articol/sa-fie-oameni
7. https://www.magazinsalajean.ro/editorial/profesia-de-dascal-meserie-vs-vocatie

DE NOI DEPINDE…

Griga Iuliana

Școala Gimnazială Tudor Vladimirescu, Pitești

Unii profesorii din România trăiesc cu impresia că științele educației înseamnă limbajul de lemn și redundant cu care au fost obișnuiți dintotdeauna, și sunt învățați că un cadru didactic este competent dacă poate reproduce pasaje care au prea puțină legătură cu activitatea la catedră. Dar nu este așa.

O pregătire adecvată în științele educației presupune abilitatea de a analiza critic literatura științifică de specialitate care a făcut progrese enorme în ultimele decenii și a înțelege implicațiile acesteia asupra sutelor de decizii pe care trebuie să le ia cadrul didactic la clasă în fiecare zi.

Sistemul de învățământ românesc are nevoie de optimizare și de adaptare la condițiile socio-economice actuale. Un pas important pentru ca acest deziderat să devină realitate ar putea fi schimbarea modului în care ne raportăm la școală - aceasta ar trebui să devină un loc în care fericirea tuturor celor implicați să fie o prioritate.

Până să ajungă față în față cu copiii, este fundamental ca profesorul să stea față în față cu sine, să își cunoască punctele forte, să își răspundă propriilor întrebări, să aibă acces la un mentor, să își clarifice ce ține de el cu adevărat în profesia sa și să îi poarte și pe copii în aceste ape cristaline, mai presus de cota alarmantă de confuzie din învățământul actual.

Oamenii sunt interesați să pună bazele fericirii la școala. Este important să fie creat și un cadru favorabil pentru schimbarea de mentalitate a profesorului, care este necesară și posibilă prin oferirea informațiilor recente legate de știința fericirii, dar și prin atenția acordata nevoilor reale ale profesorului din școlile din Romania. Un profesor fericit înseamnă că și elevii sunt fericiți.

În primul rând, un profesor are nevoie să nu se simtă invizibil în clasă sau în școală, să simtă că munca sa are un impact, că are o echipă de partea sa, dar și timp să respire, că are parte de îndrumare în situațiile de criză.

În momentul în care tot mediul școlar va fi implicat, abia atunci atmosfera din școala va fi cu adevărat împrospătată. Până când vom ajunge sa susținem în acest sens fiecare persoană din școală, angajamentul, optimismul, vitalitatea și alte elemente fundamentale vor fi la un nivel care oglindesc mai degrabă un deficit decât o mentalitate de construcție și dezvoltare.

Sunt din ce în ce mai mulți profesori a căror mentalitate începe să fie conectată cu conceptul de responsabilitate, de stare de bine, care are numeroase beneficii. Aceasta nouă abordare conduce la o scădere a nivelului de stres la catedră, iar cei care lucrează cu copiii în mod direct știu ce înseamnă fenomenul de epuizare emoționala care poate apărea.

Practic, o schimbare a modului în care privim activitatea și dăm sens muncii noastre poate face diferența. Profesorul nu este un judecător, un evaluator, o persoana care pune etichete și note, este de fapt un om care construiește stima de sine și încrederea elevului din fața sa, cu ajutorul cunoștințelor pe care le predă.

PROFESOR „VIZIBIL” ÎN VREMEA PANDEMIEI

Grigore Adina- Gabriela, Liceul Tehnologic Liteni
Grigore Liviu- Petrică, Școala Gimnazială Rotunda

Provocările impuse de contextul epidemiologic al anului trecut au scos în evidență următoarea întrebare: mai are profesorul același rol în procesul de predare-învățare- evaluare? Noul curriculum național care are la bază prevederile impuse de Parlamentul European vizează orientarea procesului de învățământ pe cele opt tipuri de competențe cheie. În acest fel, profilul de formare al absolvenților va fi dirijat spre un profil europea de competențe. În acest moment, educația nu mai poate fi făcută doar cu creta și tabla. Profesorul a fost pus în fața provocării de a se adapta din mers la tot ceea ce înseamnă tehnologie. Elevii sunt atrași de tot ceea ce este nou, de tehnologie și, pentru a fi pe aceeași lungime de undă cu ei, trebuie să ne informăm în permanență. Noile tehnologii ne pot ajuta foarte mult în procesul de instruire astfel încât să putem organiza toate etapele procesului de învățare cât mai eficient.

Un ,,profesor vizibil” va ști să utilizeze cele mai eficiente instrumente utilizate în procesul de predare- învățare- evaluare astfel încât să poată îmbina cât mai armonios aspectul tehnologic cu cel uman. Nu trebuie să uităm că sunt mulți copii care, din diverse motive, nu au acces la tehnologie. În multe localități accesul la internet este mult îngreunat, fie din cauza condițiilor de amplasament geografic, fie din motive materiale. Aici intervine rolul nostru ca dascăli. Nu ne putem permite să refuzăm dreptul la educație ai unor copii din cauza unor condiții de care ei nu sunt răspunzători! Mulți dintre noi am încercat să rezolvăm aceste probleme prin alcătuirea de sinteze, fișe de lucru care, prin diverse mijloace, au ajuns la ei. Astfel, centrarea pe elev se adaptează la nevoile și experiențele de învățare ale elevilor și valorifică experiențele de învățare ale acestora. Un profesor eficient trebuie să fie capabil să colaboreze cu colegii de la locul de muncă sau din alte părți ale țării/lumii, cu părinții copiilor, cu reprezentanți ai comunității. Împărtășirea experiențelor de lucru, comunicarea și învățarea de la ceilalți, derularea de proiecte educaționale implică abilități de cooperare din partea profesorilor. Profesorii trebuie să se perfecționeze continuu. Nu putem cere elevilor să se adapteze la nou, dacă noi nu ne putem autodepăși și nu dăm dovadă de pliere la contextul temporal actual. Noi trebuie să fim la curent cu ceea ce este nou în materie de educație sau la nivelul disciplinelor pe care le predăm. Un profesor care se respectă și care își respectă elevii nu încetează să se formeze pe tot parcursul carierei.

Ca profesori trebuie să fim preocupați să-i învățăm pe elevi nu doar să învețe, cât, mai ales, să formăm caractere, să-i ajutăm să-și consolideze anumite valori și atitudini precum: solidaritatea, spiritul civic, cinstea, respectul, spiritul de într-ajutorare, compasiunea față de ceilalți etc. Într-o lume

ale cărei repere morale sunt tot mai diluate, nu ne putem permite să uităm de valori. Nu trebuie să uităm că un profesor educă nu numai prin ceea ce știe, dar mai ales prin ceea ce este. Pentru a fi vizibili este esențial să promovăm o imagine pozitivă a profesiei didactice în fața elevilor, în societate. Toți ar trebui să acordăm atenție comportamentului elevilor, în condițiile în care de multe ori strada, mass media pun ,,sub lupă" activitatea școlii încercând, de cele mai multe ori, să așeze școala într-o lumină cât mai defavorabilă. În astfel de situații este bine să existe o alianță cât mai bună între profesori și părinți, asigurându-se contextul în care elevul să se dezvolte armonios din toate punctele de vedere.

În contextul actual, unele nevoi ale copiilor s-au schimbat, în timp ce altele au rămas la fel. Elevilor din ziua de astăzi nu trebuie să le impunem să memoreze informația dată de noi, ei pot să și-o însușească de oriunde. Problema care se pune este că elevul din ziua de astăzi are nevoie de o îndrumare, pentru a înțelege ce beneficii și ce riscuri implică utilizarea tehnologiei. Doar o simplă îndrumare asupra materialelor pe care elevul trebuie să le studieze nu este eficientă la orice vârstă. Capacitatea de înțelegere a elevilor este diferită. De multe ori, familia nu se implică în derularea procesului de instruire on line, fie din lipsă de timp, fie din nepricepere. În acest moment, începe drama elevului! Nu toți elevii sunt autodidacți și, de aceea, rolul unui dascăl priceput este de a încerca să integreze tehnologia cu spiritul ludic. Aici intervine capacitatea noastră de a-i învăța să învețe: gestionarea resurselor de timp, surselor de informare și de exprimare a sentimentelor. Experiența de școală on-line din anul școlar anterior a scos în evidență faptul că elevii și-au schimbat comportamentul, pierzându-și abilitățile de comunicare verbală, de comportament în cadrul unui grup.

Din acest motiv, un cadru didactic eficient se pliază pe nevoile elevului, pune în evidență calitățile, talentele și pasiunile acestuia, elimină imperfecțiunile caracterului și modelează când este nevoie orice aspect care poate fi modificat. Profesorul vizibil este acela care, indiferent de numărul de generații pe care le-a format, reușește să transmită dorința și setea de cunoaștere în fiecare zi și în fiecare oră petrecută cu elevii săi.

Bibliografie:

Cury, Augusto- *Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi, Editura For you, 2005*

Cucoş, Constantin- *Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire, Editura Polirom, Iaşi,2008*

Istrate, Olimpius- *Efecte şi rezultate ale utilizării TIC în educaţie*

Făt, Silvia & Adrian Labăr- *Eficienţa utilizării noilor tehnologii în educaţie. EduTIC 2009. Raport de cercetare evaluativă*

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL CINE SUNT EU?

Groza Mariana

Liceul Tehnologic Ioachim Pop

Mă numesc Groza Mariana și sunt profesor pentru învățământul primar la o școală dintr-o comună din județul Sălaj. Am revenit la școală după o pauză destul de mare, trei ani în care m-am ocupat doar de fiica mea.

Mi-a fost teamă la început, nu știam cum va fi întâlnirea cu micuții mei (sunt în clasa pregătitoare). Ei nu mă cunoșteau, eu nu-i cunoșteam…

Dar când vezi copiii roind în jurul tău, când îi auzi chicotind, șușotind, unii mai timizi, alții mai îndrăzneți, scapi de orice teamă, alungi toate fricile, ce îți năpădesc gândurile și ești acolo cu ei. Ce moment! A fost prima zi de școală a lor, călătoria spre lumea magică a literelor și a cifrelor a început!

Întâlnirea cu ei a fost minunată, parcă ne cunoșteam de dinainte. Emoția mea s-a contopit cu bucuria și cu entuziasmul din ochii lor. După câteva zile am început să ne cunoaștem mai bine, ne-am împrietenit. Mă simțeam minunat, eram EU, în sfârșit am știut că sunt pe drumul meu, m-am reinventat. Am mers la școală până pe 6 noiembrie, iar din 9 noiembrie, am început școala de acasă, școala online.

Îndiferent de condițiile în care ne-am desfășurat activitățile, activitățile noastre au avut success, au fost minunate. Cu excepția primei săptămâni de școală online, când fetița mea mă întreba în fiecare zi:

- Mama, tu cine ești?

Urmau multe explicații, eu sunt mama ta, dar pentru copilașii de la școală sunt doamna învățătoare și tot așa, până s-a obișnuit să audă glasuri de copii prin casă, să le răspund, să le ofer atenție, iar ea să stea într-o altă încăpere și să aștepte…

Am avut o satisfacție deplină și sunt convinsă că la fel va fi și în semestrul al II-lea, când rezultatele nu au întîrziat să apară. Încet-încet au încep să deslușească tainele cititului, să descopere cuvinte noi, să facem calcule sau să ajungem în zona din Cercul Arctic, urmărind ursii polari și focile. Am dansat, am cântat, am jucat câteva jocuri muzicale, de exemplu: *Palmă, pumn, capac*. Un joculeț îndrăgit de copilașii mei, s-au ambiționat și au reușit să execute corect comenzile. În fiecare dimineață începem activitățile cu acest joculeț. Sufletul copiilor se modelează mult mai ușor prin muzică, prin trăirile interioare, prin emoțiile transmise în cânt sau printr-un desen.

Am dat chiar și o petrecere în pijamale, când spre surprinderea tuturor, ne-a vizitat Moșul. Reacțiile copiilor au spus totul…entuziasm, mirare și emoție. Și-au strigat frații, surorile să vină să-l vadă pe Moșul. O fetiță, tare drăgălașă, o strigă pe mama, zicându-i:

- Mami, spune-i și tu Moșului ce dorești să-ți aducă!

A doua zi câțiva părinți mi-au mulțumit.

Pe lângă lecțiile noastre, am continuat activitățile și proiectele extrașcolare. Înainte de vacanța de iarnă am făcut o serbare online, au participat și părinții. Am sărbătorit Ziua Culturii Naționale, am învățat câteva poezii frumoase scrise de Mihai Eminescu și am vizitat online casa memorială a marelui poet. Pentru noi, clasa pregătitoare, timpul nu a stat în loc, ne-am descurcat de minune!

Eu, consider că m-am făcut vizibilă în ochii copillor, la clasă. Dimineața, când îmi spun: -Bună dimineața doamna învățătoare. Mă bucur că ne vedem și azi!, aceste cuvinte înlocuiesc o cafea fierbinte cu un miros irezistibil. Sau când observ o schimbare la un copil, căruia i-am atras atenția câteva zile, apoi are un comportament civilizat, decent, știu că m-am făcut înțeleasă.

Dacă te știi face plăcut copiilor, dacă elevii prind drag de tine prin lecții deosebite, atractive și pline de imaginație, atunci informația transmisă va fi recepționată mai repede și mai ușor. Menirea noastră, a cadrelor didactice este să modelăm personalități viitoare, să luminăm sufletul și mintea copiilor prin puterea cunoșterii, indiferent de condițiile trăite.

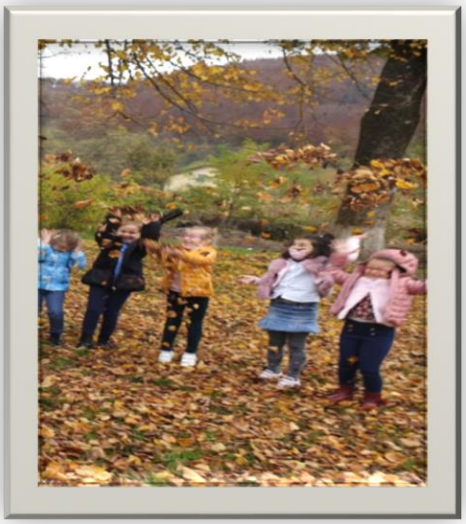

(Elevii clasei pregătitoare în pauză)

(Activitate- Dor de Eminescu)

PORTRETUL DASCĂLULUI IDEOLOG
CORIFEII ȘCOLII ARDELENE

Prof. Dr. Simona Gruian
Liceul greco-catolic „Inochentie Micu”, Cluj-Napoca

Vocația eternității limbii și culturii noastre pulsează astăzi în sărbătoarea luminii și a educației, ca ecou a ceea ce a însemnat pentru acest neam românesc Iluminismul Școlii Ardelene. Voi circumscrie, așadar, direcția erudită a activității Școlii Ardelene, conturând portretul dascălului ideolog. Complementare cercetării istorice, studiile lingvistice aveau menirea de a aduce mai multe argumente pentru susţinerea originii latine a limbii şi poporului român. Pe de altă parte, ideologia iluminiştilor transilvăneni viza emanciparea poporului român prin reforme şi cultură. Or, aceasta nu se putea face în absenţa instrumentului lingvistic adecvat. Tocmai de aceea cultivarea limbii devine un aspect prioritar al epocii.

Dezideratele programatice ale Şcolii Ardelene se grupează în jurul ideii de latinitate: demonstrarea latinităţii limbii şi poporului român, introducerea alfabetului latin şi a ortografiei latinizante, elaborarea de gramatici şi dicţionare, modernizarea vocabularului cu elemente latino-romanice. Renaşterea spirituală a poporului român, posibilă numai în condiţiile recunoaşterii drepturilor sale legitime, trebuia înfăptuită prin modernizarea elementelor de cultură şi a mijloacelor prin care ele erau difuzate. Ştiinţele şi literatura trebuiau transmise prin şcoli, dar era nevoie de un suport lingvistic potrivit. Reprezentanţii Şcolii Ardelene au acţionat în sensul cultivării limbii literare, care reprezintă, pentru ei, limba ştiinţelor, limba „muzelor”, limba învăţăturii. Pentru a transforma limba română într-un instrument capabil să exprime noţiuni variate din diferite domenii, cărturarii transilvăneni au fost preocupaţi de adoptarea scrierii cu litere latine, firească pentru natura limbii, de alcătuirea instrumentelor normative, gramatici şi dicţionare care să cuprindă în mod ordonat vocabularul acestei limbi.

Trei au fost direcțiile preocupărilor lexicografice ale erudiților Școlii ardelene: prima preocupare – demonstrarea originii latine a limbii române, a doua – de natură ortografică și cea din urmă preocupare a fost în materie de îmbogățire a vocabularului acesteia. Originea latină a limbii române a fost evidențiată încă din cea mai veche lucrare lexicografică a Școlii Ardelene îi aparține lui Samuil Micu și Gh. Șincai -"*Elementa linguae daco-romanae sive valachica*e", Viena, 1780- o gramatică redactată cu alfabet latin. Despre această lucrare, Iorgu Iordan afirmă că autorii prezintă limba română atât de apropiată limbii latine, încât ”chiar și un cititor exigent se lasă ușor convins de faptul că limba noastră este o limbă latină”. Caracterul savant al lucrării e conferit de consemnarea

de către autori a transformărilor limbii române din limba latină, fenomenul diftongării lui e în ea si a lui o în oa, sau exemplele numeroase de la nivelul lexicului. Înainte cu un an de editarea acestei gramatici, Samui Micu redacta, utilizând tot alfabetul latin, Carte de rogaciuni pentru evlavia homului crestin. O preocupare aparte asupra limbii române a avut-o Petru Maior, cel care elaborează mai multe lucrări lexicografice, prin care a dorit legitimarea acesteia: Dissertație pentru începutul limbei românești, Dialogu pentru începuturile limbei română, Dissertație pentru literatura cea veche a românilor – lucrare cu caracter istoric, Istoria pentru începuturile românilor în Dachia. Autorul a intenționat, de altfel, și scrierea unei gramatici românești, din care a redactat două capitole- Dissertatie pentru articlii limbii românești și Fragmente sintactice, din care se va inspira Timotei Cipariu, mai târziu, preocupat fiind și el de gramatica limbii române. Spre deosebire de S.Micu și Gh.Șincai, Petru Maior a susținut faptul că limba română s-a format din latina populară (vulgata): „*limba romanească e acea limbă latinească comună, care pre la începutul sutei a două era în gura românilor și a italianilor*". Cât despre haina scrisă a limbii române, ea a fost croită de către Petru Maior într-o lucrare specială – *Ortographia romana sive latino valachica una cum clavi* (1819), unde autorul pledează pentru adoptarea formei latinești în materie de ortografiere a cuvintelor. Modernizarea vocabularului, în perioada supusă cercetării, s-a făcut în două etape.

Prima fază a însemnat îmbogăţirea lexicului cu termeni din latină, considerată de cea mai mare parte a reprezentanţilor Şcolii Ardelene cea mai potrivită sursă de cuvinte înalte/nobile, în primul rând pentru că era limba–mamă a limbii române şi, în al doilea rând, pentru că reprezenta o limbă de cultură. Acest al doilea criteriu a îndreptăţit, în opinia iluminiştilor transilvani, şi împrumutul din greacă. O altă sursă acceptată de împrumuturi o constituie limbile romanice apusene, limbi surori. Tot în această primă etapă se recurge masiv la calcuri -fenomen lingvistic care constă în atribuirea de sensuri noi, după model străin, unor cuvinte existente în limbă ori în formarea unor cuvinte sau expresii noi prin traducerea elementelor componente ale unor cuvinte străineCalcurile erau necesare din cauza nivelului cultural scăzut al cititorilor, dar și datorită faptului că scrierile cărturarilor ardeleni aveau scopul de a popularizarea ştiinţele.

A doua fază se caracterizează prin pătrunderea, în număr mare, a împrumuturilor din italiană şi franceză. În ceea ce provește lexicul trebuie să amintim mai întâi Lexiconul de la Buda – un vast glosar de termeni (unii explicați foarte atent), prin care se propulsează ideea conform căreia cuvintele sunt nu doar purtătoare de cultură, cât și creatoare de cultură: acceptarea unor termeni noi înseamnă, deopotrivă, și asumarea noțiunii pe care o exprimă. De asemena, putem întrevedea o conștiință vie a eruditului care își îndeamnă urmașii înspre asumarea responsabilității asupra propriei limbi și îmbogățirea ei. În viziunea lui Corneli, menirea acestor fii ai limbii române este de „a completa Lexiconul și a îmbogăți limba și a lumina nația noastră carea întru esprimarea unor lucruri pana-acum e săracă și lipsită de termeni espresivi și a le face prin Lexicon întrebuințătoare lumei românești, bun

comun prin școale cunoscute". Totodată, autorii precizează și scopul lexiconului:„spre folosirea ce de comun și deșteptarea nației spre cuviosul trai, de cei iubitori de polirea limbei puse iscusite și spre explicarea a tot obiectul frumoase, lămurite și espresive cuvinte". Se punea astfel, problema acceptării neologismelor, dar și aceea a îmbăgățirii vocabularului prin mijloace interne, precum derivarea pe care o propune Paul Iorgovici în lucrarea sa, *Observații de limbă românească de la 1799* (prudentia, prudente, providenție, revidere). La mijlocul secolului al XVIII-lea, nu exista o terminologie adecvată, ci numai puţini termeni ştiinţifici specializaţi şi diferenţiaţi, deoarece nu erau diferenţiate în primul rând disciplinele ştiinţifice respective. Lexicul tradiţional românesc (vechi, dialectal popular), căruia i se adaugă accepţii ştiinţifice noi, prin polisemie, substituie termenii savanţi, absenţi încă, neintegraţi sau insuficient integraţi lexical şi gramatical, în română, cu un uz restrâns. Avem dea face cu un proces activ de terminologizare realizat în principal prin sinonimie, glosare şi metaforizare. Introducerea termenilor noi, adaptaţi culturii moderne, s-a făcut prin traduceri ce erau însoţite de glosare şi subsoluri, dar şi prin dicţionare, instrumente normative ale lexicului. Termenii ştiinţifici noi ce pătrund masiv în română evidenţiază bogăţia şi diversitatea elementelor savante de compunere şi a prefixelor şi sufixelor, dintre care unele caracteristice terminologiei unor domenii specifice (medical, biologic, istoric, filozofic). Productivitatea în limba română a acestor instrumente de derivare devine relevantă abia în a doua jumătate a secolului al XIX-lea.. Urmărind aşadar să demonstreze originea latină a limbii şi poporului român, şi înţelegând în acelaşi timp necesitatea culturalizării poporului, cărturarii ardeleni sunt întemeietorii lingvisticii române moderne. Conştienţi de faptul că procesul de culturalizare are nevoie de un instrument lingvistic adecvat, de o limbă capabilă să exprime cele mai diverse noţiuni din ştiinţe şi arte, reprezentanţii Şcolii Ardelene au teoretizat şi realizat, în mare parte, unificarea, normarea şi modernizarea limbii la toate nivelurile. Prin traduceri, prin scrierile de popularizare a ştiinţelor, prin dicţionare, au trasat căile de îmbogăţire a vocabularului şi au reuşit să creeze un fond lexical modern, adaptat unei culturi moderne, prin calcuri, împrumuturi sau afixare. Coexistenţa straturilor lingvistice, concurenţa şi, cel mai important, valorificarea limbajului tradiţional în procesul de modernizare a limbii, ilustrează eforturile cărturarilor ardeleni de a iniţia programatic şi sistematic procesul anevoios de creare a limbii române literare. Cronologic şi cantitativ, epoca modernă este etapa superioară din evoluţia limbii române ca limbă de cultură, caracterizându-se prin numeroase şi rapide schimbări, care au afectat toate nivelurile limbi: morfologie, sintaxă, fonetică, lexic. „Modificările majore petrecute la intervale relativ mici (de câteva decenii), conturează subdiviziunile puternic diferenţiate ale acestei epoci, pentru care lipsa de omogenitate este calitatea de bază şi semn al progresului cultural."

Perioada 1780-1860 are valoarea începutului de drum pentru limba română literară, în evoluţia sa complexă de la vechi şi autohton, la neologic şi modern, de la elemente concrete, rezultate din îndeletniciri practice, spre teorie şi specializare funcţională. Vocabularul literar românesc se afirmă

la jumătatea secolul al XIX-lea, în trăsăturile sale esenţiale: omogenitate, stabilitate, funcţionalitate, romanitate, modernitate şi se dezvoltă şi în perioada următoare, de-a lungul unui proces ce continuă şi în prezent. Academiile domneşti, întemeiate în Ţara Românească între 1678-1688, în Moldova la 1707, au reprezentat un însemnat focar de cultură, iar una dintre formele de manifestare a spiritului iluminist a fost și interesul pentru tipărirea de cărţi, așa cum o demonstrează perioada cuprinsă între 1700 şi 1800, când s-au tipărit de către români 799 de cărţi dintre care 617 în româneşte, iar 182 în greceşte, latină, sau slavă, etc. Procentul de carte laică a crescut necontenit. Ca un arc peste timp, în lumina erudismului vremii Școlii Ardelene, între cer şi pământ, graiul românesc a înălțat și încă mai construiește punţi pentru eternitate. Pe verticala locului, proiectată în lumina solară a unui răsărit continuu, limba română conjugă verbul „a fi”, căruia îi alătură organic substantivul „fire”. Despre miracolul acestei convieţuiri gramaticale, Constantin Noica vorbea ca despre o continuă Facere, un nou destin al cuvântului, fiindcă de fapt, „…asta suntem: nişte glasuri ale limbii, poetizând o clipă spre a ne cufunda apoi în tăcerea ei”. Am înţeles împreună că, la început a fost Cântecul inimii şi apoi s-a născut Cuvântul care să rostească demiurgic: „Să fie lumină!”. De atunci, în lumina Cuvântului, s-a înălţat Omul şi Poezia lui, în pacea luminii cereşti a unui început fără sfârşit. Dragi elevi, în societatea transparentă a desacralizării valorilor, dar și în cea de-a doua lume virtuală a rețelelor de socializare în care simulăm comunicarea, precum deopotrivă simulăm fericirea, omul contemporan se plimbă pe drum, așa cum spunea Borges, agățat de telefonul mobil, într-un secol al vitezei și tehnicii în care, paradoxal, are toate mijloacele comunicării, dar a uitat cum să comunice. Dacă ar fi posibil ca oamenii din epoca luminilor să vă transmită un mesaj pe telefonul mobil, acesta ar fi: Vita sine cultura quasi imago mortis est! A-ți închipui viața fără cultură înseamnă a-ți imagina moartea!

ROLUL UNUI PROFESOR VIZIBIL ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR PREȘCOLARI

Prof.înv.preşc:Handra Adriana
Grădiniţa PP.nr.14, Arad

,,Educaţia ne vine de la natură, de la oameni şi de la lucruri"
(J.J.Rousseau)

Fiind profesor pentru învățământul preșcolar și știind că urmează să scriu o lucrare pentru Simpozionul ,,Profesor vizibil ,profesor invizibil " i-am întrebat pe copiii mei și pe colegii lor:

- Cum ar trebui să fie un profesor din perspectiva voastră proprie?

Răspunsurile nu au contenit să apară. Fiul meu spune că un profesor ar trebui ,,să fie foarte apropiat de elevi, să nu fie strict, să predea lecția în așa fel încât elevul să nu mai trebuiască să tocească lecția acasă". Alți elevi mi-au raspuns că un profesor ar trebui:

- Să fie bine pregatit pentru lecție;
- Să puna accent pe munca in echipa ;
- Să fie empatic ;
- Să fie ca un prieten pentru elevi;
- Să ii provoace si sa ii capteze în cadrul activităților;
- Să nu ii pedepsească.

Pornind de la răspunsurile copiilor ,pentru mine un profesor vizibil pe lângă o bună pregatire profesională și pedagogică ,trebuie să aibă in primul rând vocație pentru această meserie nobilă,meseria de profesor.

Pentru a fi un profesor pentru învățământul preșcolar vizibil ,consider că un profesor trebuie să aibă mai multe calități. Consider că cele mai importante calități ale unui profesor vizibil sunt :un simț înnăscut al copilăriei, dragoste si căldură umană față de copii,rabdarea,creativitatea,empatia ,să formeze împreună cu părinții o echipă în beneficiul copiilor cu care lucrează,erudiția și nu în ultimul rând flexibilitatea.

Empatia, una dintre calitățile primordiale ale unui profesor bun,vizibil ,presupune după cum sublinia S.Marcus în cartea sa ,,Empatia şi relaţia profesor-elev", să percepem,,cadrul intern de referință al altuia cu toate componentele sale emoționale ,dar fără să pierdem noțiune de ca și cum". În esență, empatia are un rol important în educatie. Atunci când exista empatie între profesor și elevii săi, între profesor şi părinţii elevilor, procesul de predare-învaţare-evaluare se desfăşoara firesc, fără

blocaje, iar rezultatele sunt superioare. Un profesor bun va şti să le insufle elevilor un mod de gândire pozitiv,optimist şi să se poarte cu fiecare ca şi când ar fi cea mai importantă persoană din lume pentru el, comunicându-le acest lucru.

Empatia este și unul dintre cele mai frumoase daruri morale pe care le pot oferi părinții copiilor lor. Ea are o componentă emotivă si totodată morală și reprezintă respectarea și împartașirea unor sentimente pe care le trăieste copilul în raport cu anumite întamplări din viața lui conectate cu fapte ale unor alte persoane: furia pentru că un copil i-a luat o jucărie și pâna la veselia că un alt copil a reușit să termine un joc.

Un profesor vizibil stie ca inteligența emoțională este parte esențială a dezvoltării unui copil, iar copiii care au un nivel crescut al acestei inteligențe reușesc mai mult în viață și au mai mult succes pe toate planurile decât cei care se bazează mai mult pe IQ.

„Dacă lentila profesorului se poate schimba ca să vadă învățarea prin ochii elevului, acesta ar fi un excelent început.” (Hattie 2009, S. 252)

Un aspect esențial al reușitei unui profesor este să învețe ce însemnă reușita, pornind de la evaluarea efectului său pedagogic. Astfel, e necesar să evalueze dacă el și școala unde profesează sunt pregătiți pentru schimbare. Profesorii să-și evalueze propriile mentalități (concepții) pentru a vedea dacă sunt împărtășite de ceilalți profesori. Sau se poate începe de la analiza naturii și calității obiectivelor educaționale și a criteriilor de reușită.Profesionismul într-o şcoală este obţinut de profesorii şi coordonatorii şcolari care lucrează în colaborare,împărtășind din experiențele lor. Nu cunoştinţele şi ideile sunt esenţiale, ci organizarea acestor elemente de către elevi. Managerii şcolari şi profesorii trebuie să transforme şcolile, cancelariile şi sălile de clasă pentru ca ele să devină medii unde greşelile sunt acceptabile şi văzute drept oportunităţi de învăţare, medii în care cunoştinţele şi înţelegerile greşite sunt corectate şi unde profesorii se simt în siguranţă şi pot să înveţe, să reînveţe şi să exploreze cunoaşterea. (John Hattie - Învăţarea vizibilă - ghid pentru profesori, Editura TREI, Bucureşti 2014, pag. 48)

Profesorii vizibili, eficienţi, pasionaţi şi talentaţi sunt acei dascăli care se concentrează pe implicarea cognitivă a elevului faţă de conţinutul predat, pe dezvoltarea unui mod de gândire şi raţionament care accentuează problematizarea şi alte strategii de predare potrivite pentru conţinutul pe care doresc ca elevii să-l înveţe, pe împărtăşirea de noi cunoştinţe şi sensuri, după care monitorizează felul în care elevii capătă fluenţă şi o bună stăpânire a noilor cunoştinţe, se concentrează pe oferirea de feedback într-o manieră adecvată şi într-un timp util, pentru a-i ajuta pe elevi să atingă obiectivele educaţionale dezirabile.

În concluzie, rolul profesorului este cel de a îndruma elevii spre succes. În loc de a ține morală atunci când elevii greșesc, profesorul intră în rolul de îndrumător, ajutându-i pe elevi în procesul lor de învățare.

Conștientizând situația, un profesor vizibil este unul deschis, încrezător, empatic, care își da seama că oricând poate veni cineva mai bun decât el, care știe să îmbine frumosul cu utilul, are simțul umorului dezvoltat, dar și simțul datoriei și nu în ultimul rând , profesorul vizibil este cel care trebuie să știe că el, de fapt, nu lucrează ci modelează de suflete.

Bibliografie:

Marcus, Stroe; David, Teodora; Predescu, Adriana. Empatia şi relaţia profesor-elev. -Bucureşti, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1987

John Hattie- Învăţarea vizibilă- ghid pentru profesori, Editura TREI, Bucureşti 2014

- https://psihologpentrucopii.ro
- *https://www.copilul.ro*

ÎN OGLINDĂ: PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL - PORTRET DE DASCĂL

Profesor, Daniela Hângan

Liceul Tehnologic Zimmethausen Borsec

Până în martie 2020, portretul profesorului era realizat prin prisma elevilor, în baza aprecierii acestora, conform criteriilor subiective aferente vârstei și nivelului de pregătire. Corelat cu acesta, se creiona pe fundal portretul profesorului construit de cele mai multe ori pe baza prestației elevului și a relatărilor acestuia în familie. Fie era profesorul care explică bine, suficient, aplică, revine, reia, exemplifică, înțelege elevii etc, fie toate acestea cu *nu* în față – o oarecare modalitate de justificare pentru lipsa performanțelor sau a altor inconveniente. Am experimentat de nenumărate ori sentimentele de repulsie față de breasla profesorilor din partea anumitor categorii sociale, mai ales în momentele de nereușită ale elevilor. Chipul profesorului în viziunea mea este în creion... o schiță grafică mereu retușată de oricine dorește... publică, în galeria cotidianului. Un joc de umbre și lumini, o perpetuă încercare de potrivire a razei... din când în când, scânteie, flacără, lumină, căldură și har.

Ca-ntr-o poveste, prea mult lungită în labirintul căutării, se-ntâmplă un miracol! E un mod nou de conectare cu realitatea, *celălalt tărâm* de astă dată la-ndemână, de-acasă, de aproape ai zice, așa la *prima vista*. E *tărâmul online,* nedefinit, necunoscut suficient din prisma didacticului, neexplorat îndeajuns, necerut, neanunțat (iar cu *ne*-...).

De o parte și de alta stau aceiași oameni, deși total diferiți. Cu toții experimentează, caută, testează. Se știu. Se cunosc și totuși, încep a-și purta dorul: de chip, de cuvânt, de suflet! Iar lumina? Scânteia din ochii lor? Ce o poate înlocui? Unde se va mai aprinde? Și-ncep un nou portret. E altfel, e pe un perete, pe *wall*, e mai ales din cuvinte, cuvinte care să străpungă milioanele de pixeli, zecile de ecrane. E un portret din simțiri, din alte culori decât tonurile de gri. Devine cumva și necesar, parcă mai blând lucrat, întrucât *meșterii făuritori* observă ceea ce poate, prezenți fiind la școală, uitau să privească. Deodată, aceste chipuri din ce în ce mai luminoase, deși de multe ori privite din spatele unor ecrane negre, contează. Pentru copii, pentru părinți, pentru majoritatea categoriilor sociale.

A crea contexte de învățare, a transfera mai mult decât fărâme de conținut, a provoca la creativitate, a gestiona actul didactic în condițiile noi a presupus efort sporit și implicit o reconfigurare a scenariului didactic, o *umanizare* a planului zilnic de activitate.

Atunci când ceea ce ne dorim să-i învățăm pe elevii noștri se poate verifica rapid, capătă validare, parcă învățarea este mai facilă.

Am învățat unii de la alții și unii cu alții și ne-am pictat sufletele exact în culorile lor naturale, astfel că imaginea care surprinde chipul nostru de-acum e mult mai nuanțată, vie.

2020 ne-a schimbat mult. Și putem recunoaște că și în bine. Cu stângăcie la început, dar cu voință și neapărat perseverență, cadrele didactice au experimentat principiul învățării pe tot parcursul vieții, cu precădere adaptarea la noile didactici ale predării online. Suntem câștigați, iar noua optică sau noua lumină să ne dea tuturor imboldul necesar în a continua. Internetul este de altfel și o sursă extrem de bogată de conținuturi, pe care trebuie să avem capacitatea de a le selecta, adapta și oferi exact la momentul potrivit în demersul didactic. Recentele abilități pe care cu toții le-am dobândit ne vor fi cel mai probabil fundamentele unui învățământ modern, bazat și pe interacțiune online.

De un singur lucru să fim siguri: *Rămânem proprii arhitecți ai personalității noastre*! Rămâne de văzut dacă toți cei din jurul nostru vor alege să fie asemenea fotografilor iscusiți care să își dorească permanent să așeze profesorul în cea mai potrivită lumină.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESSOR INVIZIBIL
PORTRET DE DASCĂL

Hîrju Alexandra Maria

Profesorul are un rol esențial în viaţa elevilor. Abilităţile profesorale cât şi însuşirile de personalitate au un impact profund în inima elevilor.

Prin felul său de a fi ori de a nu fi, profesorul devine vizibil sau invizibil. Prin comportamente şi atitudini, profesorul apropie ori îndepărtează copiii: motivează, pedepseşte, povăţuieşte, blamează și încurajează.

Pentru ca ora de curs să fie eficientă şi în acelaşi timp pe placul elevilor , un professor vizibil trebuie sa creeze un echilibru între el şi elevi. Elevii își doresc să găsească în profesorul lor un sprijin moral în multitudinea de situaţii de învățare. Ei au nevoie de cooperarea profesorului.

Cerinţa unei relaţii pedagogice de parteneriat se poate construi numai pe baza respectării unei condiţii fundamentale şi anume cunoaşterea personalităţii elevului. Raportarea profesorului la elev presupune din partea celui dintâi înţelegerea unui ansamblu de idei. În primul rând, unicitatea sufletului copilului şi tânărului din care decurge concluzia că „în materie de educaţie fiecare tânăr constituie un caz particular". De asemenea, trebuie respectată inductibilitatea copilului la adult, ca şi faptul că adolescenţa şi copilăria sunt „momente" ale vieţii.

Profesorul nu ar trebui să fie doar un transmiţător de informaţii care se rezumă la a da indicaţii elevilor în privinţa modului de învăţare şi a materialelor pe care trebuie să le înveţe, ci şi un antrenor care prin întrebări analitice stimulând gândirea elevilor, creează premise pentru ca aceştia, prin aflarea independentă a răspunsurilor, să ajungă la o mai bună înţelegere a problemelor.

De asemenea, un porfesor vizibil, dupa parerea mea trebuie să stabilească cu claritate obiectivele pe care urmează să le realizeze elevii. Aceasta presupune ca profesorul să posede, de exemplu, competenţa de a identifica obiectivele educative de atins, prin luarea în consideraţie a caracteristicilor elevilor săi şi a aşteptărilor comunităţii sociale, de a operaţionaliza obiectivele alese spre a fi propuse elevilor, de a utiliza diferite tehnici de analiză a sarcinilor de învăţare implicate în realizarea fiecărui obiectiv selecţionat.

Profesorul vizibil spre deosebire de cel invivibil ar trebui să le prezinte elevilor care sunt cele mai înalte performanţe, în anumite limite rezonabile, la care se aşteaptă ca ei să se ridice în realizarea diferitelor activităţi care le sunt propuse, identifică şi concepe activităţi de învăţare care sunt relevante pentru contextele reale de viaţă cotidiană a elevilor.

Totodată, profesorul vizibil manifestă preocuparea de a se adapta la diversitatea elevilor prin selecţionarea unor strategii de instruire şi a unor materiale de învăţare.

Vizibilitatea profesorilor se reflect prin încurajarea interacţiunii sociale a elevilor în discutarea şi realizarea diverselor activităţi de învăţare legate de tema supusă studiului; ar trebui să le ofere elevilor o structură de lucru de natură să ghideze activitatea de învăţare a elevilor şi comportamentul lor în timpul lecţiei; să înlesnească elevilor prelucrarea/procesarea intelectuală a informaţiilor punându-i în situaţia de a desfăşura activităţi care implică procese cognitiv ce îi vor ajuta să înveţe şi să-şi reamintească informaţia.

Pentru o bună prestaţie profesională, cadrul didactic are nevoie să aibă încredere în sine şi în competenţele sale profesionale, să stăpânească modalităţi de rezolvare a situaţiilor critice, tensionale sau conflictuale, să fie capabil să gestioneze situaţiile tipice şi să poată dezvolta soluţii pentru cele atipice, toate acestea şi multe altele îi sunt indispensabile muncii cadrului didactic.

Din acest motiv un profesor trebuie să fie devotat elevilor şi învăţării acestora. Un profesor bun trebuie să plece de la ideea că toţi elevii pot cu adevărat învăţa. Mai mult decât atât, ei chiar trebuie să pună în practică acest principiu. Profesorului desăvârşit îi place să lucreze cu tinerii şi se pricepe să împărtăşească cunoştinţele lui tuturor elevilor, chiar dacă aceştia sunt foarte diferiţi prin trăsăturile şi talentele lor. Succesul este garantat de încrederea profesorului în demnitatea şi valoarea oricărei fiinţe umane şi în potenţialul care există în fiecare. Având în vedere că nu lucrează doar cu un singur elev, ei trebuie să ia în considerare faptul că elevii sunt diferiţi, iar diferenţele dintre ei influenţează învăţarea. Pentru a lua în seamă particularităţile individuale, profesorii trebuie să îşi cunoască foarte bine elevii.

Un profesor bun învaţă din experienţă, învaţă atunci când îi ascultă pe elevi, când îi observă lucrând. Lucrurile pe care le află depre elevi în timpul procesului de educaţie devine automat parte a competenţelor lui didactice.

PROFESORUL

Prof.înv.preşc. Hîrzoiu Marcela Floriana
Grădiniţa „Prichindel”, Bucureşti, sector 6

Se zice că performanţele elevilor sunt legate de dăruirea şi calitatea profesorului, de dotarea materială a şcolilor şi de felul în care este structurată intervenţia educativă în ansamblu. Aceasta înseamnă că elevii evoluează într-un mediu care le determină succesele şi eşecurile. Că eficienţa lor la învăţătură , chiar motivaţia, depind de mediul social organizat de adulţi. Meseria de profesor conferă prestigiu şi satisfacţii, vocaţia fiind considerată unul din motivele de bază în alegerea acestei profesiuni.

Această meserie este căutată îndeosebi de femei. Stereotipul care circulă în câmpul social este acela că meseria de profesor este o profesiune feminină. Unii sociologi cred că însuşi specificul acestei profesiuni, care presupune fragmentarea obiectivelor şi intensificarea controlului extern, o face neatractivă pentru bărbaţi. Conform unor cercetări, această meserie pare să convină mai bine femeilor, capabile să accentueze dimensiunea expresivă şi afectivă.

Profesorul lucrează cu grupe de elevi. Aceştia, la rândul lor, sunt asistaţi şi supravegheaţi de părinţi şi comunitate. Cota profesorilor este fixată, adesea, în funcţie de priceperea „de a ţine clasa”, de a utiliza corespunzător autonomia şi libertatea de care ea se bucură.

Unul din criteriile după care profesorii pot fi diferenţiaţi înăuntrul organizaţiei şcolare este experienţa pe care o posedă cu elevii. Profesorii cu experienţă şi-au format o structură de cunoaştere care le îngăduie să se adapteze repede la orice situaţie din clasă şi să propună cele mai adecvate soluţii de moment. Ei au o viziune clară despre elevi şi despre şcoală, ştiu să lucreze cu toate categoriile de elevi. Profesorii experimentaţi şi eficienţi iubesc mai mult copiii, se dovedesc mai implicaţi şi au credinţa că pot influenţa performaţele elevilor. În privinţa utilizării timpului, o resursă extrem de importantă în cadrul lecţiilor, sunt capabili să recupereze, fără să se abată prea mult de la planul iniţial. Ei nu acordă mult timp sarcinilor administrative, dar le acordă atenţia cuvenită şi obţin, de aceea, rezultate mai bune. Aceşti profesori contează mai puţin decât cei aflaţi la începutul carierei pe sprijinul şcolii în rezolvarea unor sarcini curente şi se arată mai dispuşi să se descurce cu mijloacele pe care le au.

Profesorul lucrează mai întotdeauna singur cu elevii, la adăpostul privirilor colegilor şi directorilor. Astfel, randamentul lui nu poate fi evaluat decât foarte greu. Prilejurile de evaluare fiind puţine şi oferind adesea aprecieri neconcludente, A., Neculau (1979) a propus „evaluarea prin beneficiari”: „În evaluarea profesorilor nu trebuie să se plece de la trăsături în sine, ci de la calităţi în acţiune, valorificate în munca şcolară. Aceste însuşiri şi atitudini sunt cel mai bine sesizate de către

beneficiarii lor, elevii.”(Neculau, 1979, p.158). Profesorii declară că satisfacţia lor cea mai mare o reprezintă performanţele înalte şi recunoştinţa elevilor. Feed-back-ul de care ar avea atâta nevoie, cel de la directori şi colegi, se lasă aşteptat. Astfel, în multe cazuri, şcoala ratează ocazia de a funcţiona ca o organizaţie eficientă, ce-şi stimulează membrii prin sistemul său de evaluare, iar această carenţă se repercutează asupra performanţelor elevilor.

Profesorul nu este doar un transmiţător de informaţii, care se rezumă la a da indicaţii elevilor, ce şi cum să înveţe, ci şi un antrenor care, prin întrebări analitice, stimulând gândirea elevilor, creează premise pentru ca aceştia, prin găsirea independentă a răspunsurilor, să ajungă la o mai bună înţelegere a problemelor. Trezirea interesului elevilor, stimularea motivaţiei acestora este un rezultat al conducerii procesului instructiv. Se are în vedere şi dozarea dificultăţilor în procesul învăţării, conform cu situaţia concretă şi individualitatea fiecărui elev. Deci, a organiza învăţarea înseamnă a găsi metodele cele mai adecvate, a construi secvenţe instructive bazate pe logica obiectivă a disciplinei, a trezi interesele elevilor şi a stimula performanţele, a crea o atmosferă prielnică studiului, a doza dificultăţile pentru a putea dezvolta strategii de rezolvare a problemelor (Geissher, 1981).

În şcoală, profesorul îndeplineşte următoarele funcţii: a) organizator al procesului de învăţământ; b) educator; c) partener al educaţiei; d) membru al corpului profesoral.

El trebuie să-și îndeplinească funcțiile cu multă dăruire și pricepere pentru a avea o carieră de succes și pentru a se face plăcut de elevi.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Radu Hristea
Liceul „Profesia" - București

În procesul de învățământ, de aproape un an de zile, pandemia de Corona-virus a însemnat și înseamnă, in continuare, o provocare pentru noi, fie profesori, elevi, inspectori școlari, părinți etc. Aș spune că am fost cu toții obligați, de împrejurările prin care trecem, la o digitalizare bruscă și forțată, iar acest fapt se răsfrânge direct asupra procesului didactic. După opinia mea, cursul oferă modalități interesante și utile pentru ca noi profesorii să ne adaptăm, din mers, învățământului online sau tipului hibrid, dar cu efecte de durată în utilizarea sigură a internetului în procesul didactic.

În ceea ce mă privește, nu am întâmpinat obstacole majore în procesul de predare, cele două facultăți absolvite (Electronica și Cibernetica) și ani numeroși petrecuți ca programator mi-au oferit baza unei racordări rapide, pentru a integra mediul digital în procesul de predare. Firește că mulți profesori, aproximativ 45%, după informațiile mele, au apelat la specialiști. De aceea, prin **acțiuni practice**, personal am implementat unele aplicații pe care le pot integra la orele de Matematică și Economie prin stimularea rezolvării exercițiilor prin mai multe metode de lucru, pentru ca elevii înșiși să aibă satisfacția descoperirii rezultatului. Tabelele și table online mă străduiesc să le folosesc cât mai corect pentru a dezvolta spontaneitatea și imaginația elevilor. Informațiile **asimilate pot fi folosite atât în procesul de predare,** având acces la resurse educaționale online, cât și in raporturile cu părinții elevilor. Personal, am adaptat aplicația prin care ofer părinților detalii despre notele la Matematică ale copiilor, temele de casă date, exercițiile suplimentare pentru stimularea creativității. Ca diriginte, ofer părinților, pe baza unei aplicații, acces la întreaga situația școlară a copilului, unele informații concrete despre disciplinele studiate, lista cu profesorii care predau la clasă etc. De altminteri, cred că, noi profesorii putem eficientiza mai mult beneficiile școlii virtuale, prin întărirea parteneriatului dintre școală și familie în procesul educativ.

In privința obstacolelor întâlnite, acestea sunt numeroase. De pildă, există unele inerente, care nu depind nici de școală, nici de profesor sau elevi, acestea fiind legate de lipsa internetului, la un moment dat, la unii elevi. In acest caz, colegii ajută elevul in dificultate, prin folosirea telefonului și transmiterea rapidă a exercițiilor. Apoi, sunt situații când unii elevi rămân în urmă cu efectuarea exercițiilor și în acest caz, plasez pe tablă, rapid, din nou exercițiul. Școala virtuală are și acest beneficiu de a oferi, în timp util, refacerea imediată, de pildă, a unei probleme.

În aceste ultime luni am reflectat, deseori, la experiența căpătată in cadrul activităților didactice online, care au, fără îndoială, consecințe asupra cadrelor didactice, elevilor și părinților. În primul rând, am dobândit noi modalități de predare , care se schimbă nu numai de la o zi la alta, dar

și de la o oră la alta. Iar, în acest context, cred că majoritatea corpului didactic și-a format o privire de ansamblu asupra oportunităților și riscurilor școlii virtual. Efectul benefic al acestor lunii este legat, fără îndoială, de rapida digitalizare a învățământului și de creșterea competențelor digitale, atât ale cadrelor didactice, cât și ale elevilor. De asemenea, oportunitățile sunt mai bune în privința controlului exercitat asupra desfășurării activităților didactice. Așa cum menționam anterior, cred că parteneriatul școală-familie va fi întărit. Se mai pot adăuga și alte beneficii ale învățământului online. Dar, indiferent cât de multe sunt ele, acestea nu pot suplini valoarea transmiterii cunoștințelor față în față, prin totalitatea mecanismelor directe profesionale, educaționale și sufletești ale cadrului didactic. Apoi, integrarea socială a tinerilor, pe care o realizează școala, prin tradiția ei de milenii, nu poate fi nicidecum înlocuită, prin metode virtuale. De aceea, așteptăm momentul redeschiderii școlilor după această perioadă de înnoiri digitale și experiențe didactice noi și semnificative. Sper ca învățământul românesc să intre, după pandemie, într-o perioadă mai bună!

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL

Iacobescu Cristina Andreea
Colegiul Auto „Traian Vuia”

John Hattie spune că profesorul trebuie să învețe ca un elev, iar elevul trebuie să predea ca un profesor![7]

Mulți dintre pedagogi sunt de părere că factorii de mediu au influența cea mai pregnantă în procesul de învățare al copilului, însă, eu sunt de părere că cea mai mare și hotărâtoare influență în procesul de achiziții școlare al elevilor o are profesorul. Aceștia pot influența în sens pozitiv sau negativ învățarea elevilor.

„Diferența dintre profesorii de calitate și cei mediocri este în principal legată de atitudinile și așteptările pe care le au atunci când planifică temele-cheie care urmează să fie predate – adică ce au de predat și la ce nivel de dificultate, respectiv cum evaluează progresul și efectele predării lor.”[8]

Unele cadre didactice predau cu anumită atitudine și cu un sistem de convingeri, care le stârnește copiilor curiozitatea și dorința de a învăța, îi stimulează și îi atrage să participe activ la activitățile didactice. Prin creativitatea de care dau dovadă și cu ajutorul mijloacelor didactice, profesorii pot influența decisiv parcursul școlar al elevilor.

„Aspectul vizibil se referă, în primul rând, la a face învățarea elevilor vizibilă pentru profesori, asigurând identificarea clară a atributelor care fac vizibil progresul în procesul de învățare al elevilor, dar se referă și la faptul că toți din școală trebuie să cunoască într-un mod vizibil impactul pe care îl asupra învățării. Aspectul vizibil, se referă, de asemenea, la a face predarea vizibilă elevilor, astfel încât ei să învețe să devină proprii lor profesori, ceea ce constituie însușirea de bază a învățării continue sau a autoeducării, precum și a dragostei de a învăța.”[9]

Profesorul vizibil este acel cadru didactic pasionat și motivat, care își iubește meseria. Deși pasionat și implicat, pentru realizarea unei învățări eficiente, profesorul trebuie să posede și un bagaj vast de cunoștințe pe care să-l transmită într-o formă cât mai inovativă și cât mai creativă elevilor.

Acești profesori sunt flexibili, găsesc soluții la probleme și improvizează modalități prin care elevii reușesc să atingă obiectivele educaționale. Astfel că modul de predare, metodele utilizate, mijloacele didactice, instrumentele și materialele sunt, de asemenea, importante în învățarea elevilor și asimilarea materiei.

[7] https://www.arlromania.ro/2016/01/03/invatarea-vizibila/;
[8] J. Hattie, „*Învățarea vizibilă. Ghid pentru profesori”,* Editura Trei, București, 2014, p.56;
[9] Ibidem, p. 16.

Profesorul vizibil are darul de a combina introducerea noilor cunoștințe cu cele anterior dobândite. Ținând cont de nevoile elevilor și cu respectarea obiectivelor educaționale, acesta realizează prin schimbări, combinări, adăugări lecții unice. De asemenea, cadrul didactic implicat realizează conexiuni între lecția ce urmează a fi predată cu alte subiecte din programă pentru ca informațiile noi transmise să poată fi mult mai ușor asimilate de către elevi. La polul opus, profesorul invizibil este acel tip de profesor care doar transmite și repetă niște informații elevilor fără să creeze entuziasm, fără să stimuleze curiozitatea și fără ai implica activ pe elevi în propria învățare.

Pentru a face predarea și învățarea vizibile este nevoie de cadre didactice implicate, care să stăpânească strategii de instruire cu ajutorul cărora să stimuleze acumularea de cunoștințe și înțelegerea semnificație celor învățate. Profesorii trebuie să fie îndrumători, pasionați, creativi și implicați activ în procesul de predare și învățare. În momentul în care predarea și învățarea sunt vizibile, există o mare probabilitate ca elevii să atingă niveluri înalte de reușită în învățare.

Bibliografie:

1. Hattie, John, „*Învățarea vizibilă. Ghid pentru profesori”,* Editura Trei, București, 2014;
2. http://en.wikipedia.org/wiki/Visible_Learning;
3. http://www.ccdcs.ro/uploads/1/0/8/2/10821265/7_john_hattie_invatarea_vizibila_ghid_pentru_profesori_rs.pdf;
4. https://www.arlromania.ro/2016/01/03/invatarea-vizibila/;
5. https://www.concursurilecomper.ro/rip/2015/februarie2015/44PeicanCorneliaRoxana-Referat_Visible_Learning.pdf.

DINCOLO DE ZIDURI. MUNCA INVIZIBILĂ A PROFESORILOR

Prof. Iamandi Maria Irina
Școala Gimnazială nr. 1 Pîncești, jud. Bacău

Unde începe și când se oprește munca profesorilor? Munca din afara programului de predare „se bucură" de o vizibilitate slabă, astfel încât ne confruntăm adesea cu prejudecata că eforturile noastre se limitează la 18 ore. Mai mult de jumătate din timpul real de lucru pe care profesorul îl consacră activității didactice trece neobservat. Ca urmare, ceva ce trece neobservat atrage după sine, din păcate, lipsa de recunoaștere și de apreciere. Una dintre durerile profesorilor este lipsa aprecierii și a recunoașterii efortului depus.

Din partea societății această atitudine este oarecum normală deoarece tendința actuală este de a ignora meseria celuilalt sau de a observa strict suprafața, nu și conținutul. Există stereotipuri și percepții greșite (auzim mereu că profesorul se bucură de vacanțe multe, are avantajul unui program lejer de lucru, este bugetar cu salariu nejustificat) alimentate în ultimul timp mai ales de presă, dar și de părinți. Se ignoră faptul că, în orice profesie, o parte a muncii nu este vizibilă, este o parte atât de obișnuită și de integrată încât nu ne dăm seama că se desfășoară. Fără îndoială că există unii profesori care contribuie involuntar la această manieră de a fi priviți deoarece au dificultăți (fie chiar depun prea puțin efort în activitatea didactică, fie se limitează strict la activitatea desfășurată în școală etc.).

În aceste condiții, avem tendința să ne bazăm mai mult pe aprecierea venită din partea elevilor, dar și aceasta este aleatorie deoarece ei nu sunt întotdeauna în măsură să facă acest lucru. Pot fi subiectivi sau influențați de factori subiectivi (de exemplu, simpatia pentru o materie, preferința pentru a anumită categorie de vârstă în care să se încadreze profesorul ș.a.m.d.).

Referindu-ne la prima jumătate a titlului nostru, trebuie să menționăm faptul că anul 2020 a fost, într-un context pandemic și trist, anul în care cea mai mare parte a activității noastre s-a desfășurat dincolo de zidurile școlii. În condițiile în care acestea au fost închise (cu mici excepții în prima parte a anului școlar actual), ne-am mobilizat zilnic pentru ca elevii să își continuie activitatea. Într-o lume transformată complet de pandemie, s-au depus eforturi fără precedent pentru a asigura continuitatea predării și învățării și ne-am adaptat rapid educației la distanță. Impedimentele cele mai multe și mai greu de depășit le-au întâmpinat profesorii din mediul rural și elevii provenind din medii defavorizate. Nu toate gospodăriile au acces la o rețea de internet, nu toți copiii au un dispozitiv de tip smartphone, tabletă sau laptop. Pentru acești copii, educația online nu este o soluție fezabilă. Experiența profesorilor a relevat faptul că este necesară o abordare atentă a învățării online pentru a nu risca apariția inegalităților de învățare. Din inițiative individuale și colective realizate de profesori

dedicați și motivați, s-a făcut posibilă continuitatea învățării tuturor (materialele tipărite pentru elevii defavorizați au avut un rol esențial).

Fără a avea toți o pregătire tehnologică avansată sau o experiență bogată în domeniul e-learningului, fără resurse financiare suficiente, profesorii și-au dedicat tot timpul, au demonstrat inovație, dedicație, pragmatism și sacrificiu de sine pentru toți elevii. Fiecare dintre noi s-a confruntat cu provocarea de a menține un echilibru între viața profesională (prin adaptarea practicilor profesionale) și gestionarea încărcăturii emoționale create de schimbările bruște cauzate de pandemie.

Am ridicat barierele care împiedicau abordarea învățării online și alte oportunități de învățare (în cazul copiii defavorizați), fără a înceta să oferim sprijin emoțional tuturor.

FOLOSIREA MANUALULUI DIGITAL ÎN ACTIVITATEA ONLINE

Prof. Iancu Aurora
Şcoala Gimnazială nr. 54, sector 3, Bucureşti

Manualul digital este în momentul actual, instrumentul de baza al profesorului modern. Orice disciplină de studiu are un astfel de manual, iar fiecare cadru didactic trebuie să ştie să aplice tehnica modernă în cadrul orelor sale. De curând totul este nou: planul de învăţământ, programa şi manualul. Vremurile pandemice ne-au făcut să apreciem orice material digital, iar realizarea unui manual sub această formă este un *must have*.

Sunt profesor de limba română şi am simţit că tehnologiile digitale nu mai reprezintă o simplă adăugare în planul de învăţământ, ci o integrare deplină în serviciul educaţiei, la toate nivelurile sale.

Cunoaşterea utilizării calculatorului este o condiţie esenţială a reuşitei şcolare, profesionale, dar şi în integrarea socială, asigurând condiţii pentru succesul în viitor. În ultimii ani asistăm la o dezvoltare în ritm alert a utilizării obiectelor electronice, spectrul aplicaţiilor se îmbogăţeşte continuu, numărul utilizatorilor se măreşte simţitor. Odată cu creşterea complexităţii programelor este necesară însuşirea modului de operare pe calculator, de toţi participanţii la actul didactic, profesori, elevi, părinţi.

Calculatorul şi internetul este foarte util atât elevului, cât şi profesorului însă folosirea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătăţească calitativ procesul instructiv-educativ, nu să îl îngreuneze. Acestea trebuie folosite astfel încât să urmărească achiziţionarea unor cunoştinţe şi formarea unor deprinderi care să permită elevului să se adapteze cerinţelor unei societăţi aflată într-o permanentă evoluţie. Profesorul trebuie să fie pregătit pentru schimbări, să le întâmpine cu entuziasm nu cu frică şi rezistenţă. Dacă elevii sunt orientaţi cu încredere spre schimbare, ei vor simţi nevoia de a fi instruiţi cât mai bine pentru a face faţă noilor tipuri de profesii.

Tehnologia informației ne schimbă viața de zi cu zi. Scriem deja folosind calculatorul, editǎm, facem calcule, căutăm informații, dar și, din ce în ce mai des, citim, ascultăm muzică, vedem fotografii și urmărim filme pe calculator. Purtăm calculatoare mici în buzunare și le utilizăm pentru a efectua apeluri telefonice, a scrie e-mailuri, pentru a obține informații de pe Internet și pentru a ne ține de urât, oriunde ne-am afla.

M-am bucurat când am descoperit manualul digital, întrucât mi s-a uşurat munca. Materialele vizuale, filme sau imagini, proiectate elevilor au fost mai atractive şi i-a captat pe elevi mai mult, într-un mod plăcut. Diferite softuri, realizate sub formă de jocuri, concursuri i-a acaparat şi pe cei mai neinteresaţi elevi de română. Deşi la început mi-a fost mie, ca profesor, mai greu, m-am acomodat destul de rapid schimbărilor moderne şi am văzut că manualul digital aduce beneficii în procesul

intructiv – educativ. M-am bucurat atunci că aveam făcute cursuri de instruire pe calculator. Astăzi este primordial să cunoști tehnologiile digitale: classroom, meet, zoom, wordwall, jocuri interactive, fără care nu ai reuși să realizezi procesul de predare – învățare – evaluare.

Copiii din era digitală sunt mult mai disponibili la noutăţi, la tehnologiile moderne şi atunci mai uşor de acaparat în timpul orelor de română.

Manualul digital este util în orele de predare, fixare şi consolidare a cunoştintelor. Predarea unui text literar este mai facilă, manualele noi având textul interpretat de actori, informaţii despre autori în format video, cu imagini sau prezentări power-point. Cuvintele necunoscute din text de către elevi sunt la îndemână, la un click distanţă, prin căutarea pe dicţionarul explicativ, varianta online. În partea de fixare sau consolidare apar scheme şi tabele care uşurează înţelegerea informaţiilor noi. În plus, sunt multe provocări sau idei de realizarea a portofoliului elevului, care îmbină limba română cu utilitatea lor din viaţă.

Pentru a preda elevilor din această eră, ai nevoie de internet, de imagini video şi audio. Este importantă predarea unui text prin folosirea mijloacelor moderne. Poţi găsi apoi interpretări ale unor critici literari adulţi sau copii, în bloguri sau vloguri, despre textul citit. De asemenea, pentru a intra în pielea personajelor pot deveni şi ei autori şi pot realiza un video dramatizând sau realizând un nou scenariu legat de textul predat. Un exemplu de acest gen am desfăşurat la elevii de clasa a VI-a, în cadrul orei de limba şi literatura română, când au avut de realizat un film pornind de la textul studiat *Un păianjen care se crede Spiderman*, cu scene în care să evidenţieze timpul, spaţiul şi personajele participante. Elevii au apelat la internet, la telefonul smart şi la o boxă audio, finalizându-şi cu brio activitatea.

Un alt exemplu, la comunicare. Elevii au primit provocarea de a scrie un e-mail unui prieten aflat departe. Se pune în valoare atât utilizarea limbii române, cât şi folosirea internetului, a telefonului sau a calculatorului. Mai mult, se poate realiza o conversaţie cu un prieten real pe Skype.

Mai mult, proiectul de grup reprezintă o metodă din ce în ce mai folosită în evaluarea elevilor. La una dintre orele de limba română, elevii au primit un proiect cu tema *Prietenia în filme*, în care au realizat o prezentare power-point.

Cel mai mult au apreciat elevii, de clasa a VIII-a, folosirea mijloacelor moderne, când au fost puşi în faţa unei dramatizări. Au avut de interpretat o scenă dintr-un dramatic, pe echipe, filmându-se singuri şi organizându-se cu décor, scenariu, regizor, actori. Competiţia dintre ei a fost imensă, deoarece fiecare voia să impresioneze. Finalul a fost impresionant, copiii au făcut un proiect bun, filmările au fost făcute, cu telefonul, apoi editate cu programe moderne. Acest proiect a avut şi o parte haioasă, fiindcă elevii au avut şi un al doilea film cu scene *altfel* din cadrul filmărilor.

Iată că manualul digital, calculatorul şi internetul ajută la facilitarea învăţării a noii generaţii de elevi, pentru care digitalul este un mod de a trăi.

Bibliografie:

1. Marcela Ghoerghiu – *Manualele digitale, riscuri majore la adresa copiilor, ignorate de guvernanţi*, octombrie 2018
2. Constantin Toader – *Mituri ale învăţării în era digitală, în Revista Tribuna învăţământului,* noiembrie 2019
3. http://www.elearning.ro/noua-generatie-de-elevi-si-dobandirea-competentelor-in-era-digitala-a-secolului-xxi
4. https://manualedigitaleart.ro/biblioteca/art-r7

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL. PORTRET DE DASCĂL.

prof. Iancu Daniela
Liceul Teoretic „A.I. Cuza”, Corabia

Experienţa la nivel global a unei noi realităţi ne-a determinat pe toţi sa reflectăm şi să ne interiorizăm, să recalibrăm valorile personale şi principiile etice, să ne transformăm din oameni ai unei rutine asumate în indivizi care să facă faţă, fără drept de apel, provocărilor, panicii, incertitudinilor diverse, dar şi soluţiilor.

În această lume aruncată într-un haos al existenţei, oamenii au căutat repere şi colaci de salvare, iar direcţia în care au privit, din reflex, a fost sănătatea, învăţământul şi credinţa. O trinitate salvatoare, aducătoare de echilibru! Profesorul devine încă o data o dimensiune a securităţii emoţionale şi un catalizator al curajului de a merge corect înainte.

Profesorul vizibil este cel care caută soluţiile de conectare permanentă, nu numai la platformele educaţionale, ci şi la sufletele celor tineri. A crea în clasa virtuală o legătură emoţională cu elevii, a le transmite la nivel subconştient mesajul că “îmi pasă de starea ta de bine”, cred că devine un fel de muncă de apostolat care salvează o perioadă decisivă din viaţa copiilor şi adolescenţilor.

Dascălul de pe vremuri era respectat a priori, era omul “cu carte” în masa de oameni fără instruire. Vremurile s-au schimbat, însă. E profund eronat să mai visăm la un astfel de respect, pentru că paradigma relaţiilor interumane e complet diferită azi. Nostalgia unui respect a priori sau a unuia bazat pe teamă devine nerealistă, respectiv toxică şi naşte marile dificultăţi de comunicare între generaţii. Astăzi respectul se dobândeşte.

Consider că, chiar dacă elevii nu integrează în topul preferinţelor de moment un anumit profesor care ţine la standardele sale, care dovedeşte seriozitate şi care impune un tip de atitudine profesională, timpul va confirma valorile pe care un astfel de profesor le interiorizează discipolilor săi. A fi vizibil ca profesor e un lucru relativ: percepţia elevilor este variabilă la nivelul superficial, în funcţie de starea lor de bine, sau de satisfacţia pe care o au când primesc note bune. Cu toate acestea, figura unui profesor rămâne adânc întiparită în conştiinţa tânărului dacă i-a marcat din punct de vedere emoţional sau intelectual personalitatea. Profesorul vizibil dă aripi unui suflet şi îl învaţă esenţialul pe tânăr: acela de a fi om, de a fi altruist, de a crea din lume un loc mai bun.

Din păcate, se perindă prin faţa elevilor şi persoane de o calitate morală şi pregătire îndoielnice, prin forţa unor circumstanţe nefavorabile. Omul de la catedra trebuie sa rămână întotdeauna un reper al dorinţei de cunoaştere, al unei pregătiri solide şi al unei umanităţi vizibile.

Aşadar, profesia de dascăl presupune vizibilitatea unor calităţi intrinseci şi maestria construirii unei punţi de comunicare autentice şi benefice cu personalităţile în formare.

PROFESOR INVIZIBIL SAU VIZIBIL?

Ienei Csilla
Liceul Tehnologic Aiud

În cartea lui Ross Welford „Ce să nu faci dacă devii invizibil**”**, personajul principal e o fetiță, care încearcă să scape de acnee și ajunge invizibilă! Culegând diferite informații am descoperit că există colegiul invizibil. Dacă există acest colegiu oare și profesorii sunt invizibili? Sunt roboți sau pur și simplu se ascund în spatele camerelor atunci când se face predarea? În urma cercetării am aflat că acest colegiu invizibil oferă cursuri acreditate online, formare continuă, informații de ultima oră ușor de folosit în practică, accesibile oriunde și oricând.

Mulți am vizionat filmul „omul invizibil” și sunt sigură că ne-a trecut prin minte faptul că ce bine ar fi dacă în anumite situații am putea deveni invizibili. Dar oare cum e să fii profesor invizibil? Nu cred că e bine. Și o spun din experiență, deoarece din când în când, mă simt nevăzută, neauzită și neînțeleasă, deci invizibilă.

Dar ce putem face să devenim vizibili?

În primul rând, trebuie să ne adaptăm materia la nivelul clasei și să alegem cele mai eficiente metode și mijloace de predare și stimulare a capacităților. Recent mi s-a întâmplat, ca într-o clasă să mă simt invizibilă, iar în cealaltă clasă vizibilă, chiar dacă aceeași lecție a fost predată prin metode identice, la două clase diferite de a zecea. Nu spun că nu am fost înțeleasă, dar faptul că nu toți elevii au participat cu mult entuziasm la actul predării, m-a lăsat să simt acest lucru.

În al doilea rând, profesorul trebuie să convingă elevii să învețe, să studieze, să se cultive. Acest lucru trebuie să vină din interiorul elevului, nu de frica părinților sau a dascălilor. Un profesor bun transmite plăcerea de a învăța, își motivează elevii, descoperă talentele și calitățile ascunse ale acestora, pe care încearcă să le dezvolte, să le pună în valoare. Elevul aflat în atenția profesorului va deveni mai responsabil, mai respectuos, mai deschis și mai ambițios, dorește să se afirme. Relaţia dintre profesor – elev devine mai profundă, mai familială.

În al treilea rând profesorul trebuie să fie un bun organizator. Profesorul trebuie să-și organizeze atât lecția cât și diferitele activități extrașcolare, cunoscând elevii și dintr-un alt unghi. Organizarea excursiilor, ieșirea cu clasa la o plimbare sau într-o drumeție apropie elevii de profesori.

În al patrulea rând profesorul trebuie să facă pregătiri suplimentare cu elevii pe care îi pregătește pentru olimpiade și concursuri. Rezultatele obținute cu acești elevi ne aduc satisfacții profesionale și și rezultatele mult dorite. Un exemplu pozitiv este faptul că în localitatea noastră olimpicii devin vizibili prin faptul că sunt premiați de către o asociație caritabilă, de autoritățile locale și autoritățile județene.

Asociația organizează anual de 1 iunie o festivitate în cinstea elevilor premiați la concursurile și olimpiadele școlare. Premiile primăriei și a prefecturii sunt financiare acordate elevilor și profesorilor pregătitori, tot într-un cadru festiv, în care este prezentă și mass media. Astfel atât elevii cât și îndrumătorii lor devin cunoscuți și vizibili.

Rolul profesorului este acela de a îndruma elevul spre succes, de a facilita procesul de învățare. Un profesor este un modelator de suflete, un personaj deschis, încrezător, empatic, înzestrat cu simțul datoriei și poate și cu simțul umorului, care îmbină frumosul cu utilul, teoria cu practica, cultura generală cu disciplinele tehnice.

În concluzie un profesor ideal este:

- echitabil - știe să impună reguli. Reguli pe care atât el cât și elevii să le respecte, pentru a consolida o relație strânsă profesor-elev;
- creativ - în momentul în care profesorul predă și observă că și-a pierdut ascultătorii, trebuie să fie creativ, să adauge un banc sau să schimbe metoda de lucru;
- respectat - un profesor hotărât e un profesor respectat;
- serios - un profesor serios este privit, la rândul său, cu mai multă seriozitate din partea elevilor.

După 26 de ani de experiență didactică îmi mai pun și azi întrebarea: sunt profesor invizibil sau vizibil? Pentru a afla răspunsul, am cerut elevilor mei, să-mi caracterizeze modul de predare în online, în perioada pandemiei, cu ajutorul aplicației MENTIMETER. Feed-bach-ul a fost următorul:

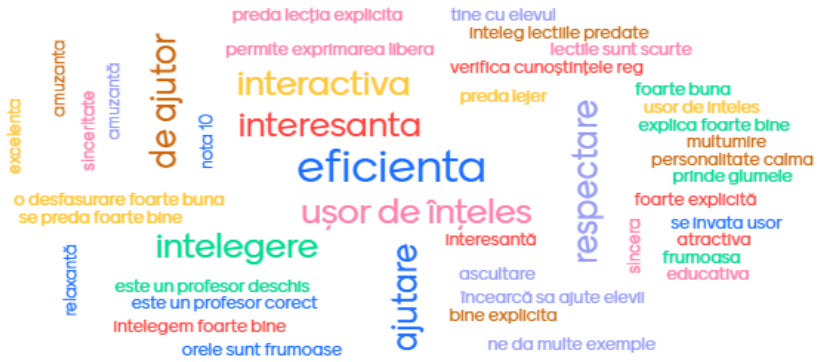

Sinceritatea lor m-a emoționat și am ajuns la concluzia că abilitățile ca: loialitate, sinceritate, încurajare, înțelegere, corectitudine, transparență, entuziasm, creativitate, putere de muncă nu pot lipsi unui profesor și pot determina, atât reușita elevilor cât și reușita proprie.

Bibliografie:

- Ross Welford, Ce să nu faci dacă devii invizibil, Editura: Smart Age
- http://colegiul-invizibil.ro/#despre-noi
- https://www.mentimeter.com/s/023112b02405caf9a4770d4d7c19b095/6165244d2c75

PROFESORUL – MANAGER, O REALITATE A DIDACTICII MODERNE

Prof. Iftime Alina
Liceul Economic „Virgil Madgearu" Constanța

Termenul de „management" a fost impus de literatura de specialitate anglo-saxonă, apoi el s-a extins şi în literatura de specialitate a ţărilor de limba latină. În limba română traducerea se poate face prin cuvântul CONDUCERE, dar, în limbajul curent, termenul are un sens limitativ ce desemnează, mai ales aspectul acţional: coordonarea, decizia, şi controlul. În sens larg, însă, „conducerea ştiinţifica" poate fi considerată ca termen echivalent celui de management – fiind implicate toate aspectele ce decurg din actul de conducere, toate funcţiile specifice ale acestuia: analiza, diagnoza, prognoza – planificare – programare, implementare coordonare, control, evaluare finală, toate acestea fiind însoţite permanent, cu accente specifice, de organizare, decizie şi circulaţia informaţiei.

În condiţiile actuale ale dezvoltării societăţii, ale dinamicii învăţământului pentru a se acorda continuu cu exigenţele acesteia, profesorul trebuie să aibă cunoştinţe de ştiinţa managementului, pentru a le putea aplica el însuşi, la nivelul şcolii sau al clasei, un management ştiinţific. Această capacitate presupune o mentalitate nouă, constructivă, precum şi arta de a convoca energii umane în scopul realizării obiectivelor stabilite. Într-un management ştiinţific trebuie să se ia în considerare şi prezenţa – mai mult sau mai puţin manifestă – a unor factori perturbatori, cum ar fi raporturile necorespunzătoare între tradiţional şi modern, între obiectiv şi subiectiv, între cerere şi ofertă.

Aplicarea managementului a determinat schimbări în practica actului educaţional/ instrucţional şi în limbajul de specialitate: apariţia profesorului-manager.

Profesorul-manager – pentru a reprezenta altceva decât profesorul de până acum – trebuie să posede un cuantum de cunoştinţe teoretice privind ştiinţa managerială şi un ansamblu de relaţii cu catedrele didactice, cu elevii. Dacă prima obligaţie poate fi dobândită prin studiu personal, a doua presupune, în mod obligatoriu, practica managerială. Prin aceasta se verifică şi se îmbogăţesc tezele teoretice; după cum în domeniul acţional, se consolidează şi se validează procedee, mijloace şi instrumente. Cele două laturi ale personalităţii profesorului-manager se situează în relaţie de complementaritate: cunoştinţe teoretice oferă bază pentru activitate, indică direcţii şi posibilităţi; activitate practică îmbogăţeşte şi confirmă sistemul teoretic. Aceasta este o realitate evidentă, cu toate că sunt specialişti care susţin că managementul implică mai mult acţiune decât teorie.

Ipostaza de profesor-manager presupune mai multe roluri, relevante de literatura de specialitate, atribuţii determinate, în primul rând, de obiectivele instruirii şi educării elevilor (profesorul mai are de îndeplinit şi alte roluri în afara celor legate strict de calitatea sa de cadru

didactic: el este membru al unei comunităţi, aparţine familiei sale, poate îndeplini un rol social, politic, cultural în mediul în care trăieşte).

Astfel, un bun profesor de limba română (de fapt, un bun cadru de didactic):

- va conexa problematica obiectului său la alte discipline de învăţământ;
- va modifica şi adapta tehnicile de predare, pentru a le face cât mai atractive şi funcţionale;
- va ţine seama de particularităţile, dorinţele, aspiraţiile şi limitele elevilor;
- va manifesta respect faţă de elevi;
- va fi corect în evaluarea cunoştinţelor lor;
- va învăţa continuu;
- va citi mult şi cât mai aproape de ceea ce va citesc elevii lui;
- va crea un cadru de învăţare în care elevii se vor simţii bine;
- se va prezenta în faţa lor ca un partener credibil;
- va dovedi că operele literare pe care le predă îi sunt lui familiare, agreabile şi are faţă de ele sentimente de consideraţie;
- va avea o exprimare corectă, coerentă,fluentă şi civilizată.

În compunerea managementului educaţional intră şi prevenirea şi rezolvarea stărilor conflictuale. Preocupare profesorului-manager trebuie să se îndrepte spre crearea unui climat didactic pozitiv, în care stările conflictuale să aibă şanse minime de apariţie, iar dacă se manifestă, să fie depistate din timp şi rezolvate prin metode de influenţare şi convingere.

Profesorul va ţine seama că, la nivelul clasei, stările conflictuale se pot manifesta între el şi clasă şi între elevi. Nesesizarea lor la timp şi actualizarea pot genera situaţii-criza care vor afecta desfăşurarea eficientă a procesului de învăţământ.

Bibliografie:

Viorel Lefter – 2007. *Fundamente ale managementului resurselor umane,* Editura Economica, Bucureşti;

Ovidiu Nicolescu – 2001. *Managementul întreprinderilor mici şi mijlocii*, , Editura Economica, Bucureşti;

- 2003. *Abordări moderne în managementul şi economia organizaţiei*, , Editura Economica, Bucureşti;

Rodica Mariana Niculescu – 1994. *A învăţa să fii un bun manager,* Editura Inedit, Tulcea.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL - PORTRET DE DASCĂL

Prof. Iftimie Corina-Mihaela
Școala Gimnazială „Ioan Luca”, Farcașa, Neamț

Meseria de profesor aduce cu sine expunere, în mod evident, mai ales în cadrul comunităților mici, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea. Dacă predai și o materie precum limba și literatura română, expunerea este cu atât mai mare.

Ca debutant, vii la catedră cu vise, cu dorința de a schimba lumea, de a face minuni! Revii însă ușor cu picioarele pe pământ și îți dai seama că practica diferă mult de teorie și că din fiecare pas greșit ai ceva de învățat. Într-o comunitate rurală mai ai de înfruntat și mentalități, ai de câștigat un soi de respect, o încredere a părinților, a elevilor în puterea ta de profesor. În primul an de învățământ am fost reclamată în consiliul local și mi s-a reproșat că le spun elevilor să caute informații despre scriitori pe Internet. A fost un șoc pentru mine, deoarece atunci când ai intenții bune, vrei să găsești colaboratori, nu oameni care îți contestă acțiunile. Am depășit onorabil momentul, mi-am spus punctul de vedere, am încercat să explic. S-a întâmplat să fiu reclamată pentru că am venit cu o schimbare, am propus ceva nou. Am devenit vizibilă? Posibil, dar nu în sensul în care mi-aș fi dorit în acel moment. Acum am înțeles că fiecare problemă pe care o întimpin mă ajută să-mi regândesc acțiunile, felul în care mă raportez la cei din jur.

O problemă majoră a unui profesor este aceea că el nu formează doar copiii, ci trebuie să țină cont și de reacțiile părinților. Unii dintre ei sunt convinși că toată lumea știe limba română, că multe din activități nu mai sunt chiar necesare din acest motiv.

Cu siguranță am devenit vizibilă în momentul în care am început să predăm online. De dincolo de ecrane, ochii familiei ne-au urmărit, cu siguranță. Părinții au văzut că uneori autoritatea lor lipsește și că nu-și puteau determina copiii să facă ceea ce ar fi trebuit. Mi-au spus că le este greu, că vor să-i trimită din nou la școală, acolo unde noi suntem răspunzători pentru tot. Sper ca societatea să fi înțeles că munca noastră nu înseamnă doar cele 4, 5 sau 6 ore dintr-o zi, că pentru a desfășura o activitate sacrifici din timpul personal și vii, de multe ori, cu resurse de acasă. Nu faci asta pentru că ești motivat financiar, ci pentru că ești profesor. Ai ales meseria pentru că ți-a plăcut, ai un set de convingeri, de principii și îți place să lucrezi cu copiii. O faci din pasiune, însă ești tot om și pasiunea nu poate totuși plăti facturi!

Sper ca după revenirea la școală, părinții să se implice mai mult în munca noastră, să o înțeleagă și să o susțină mai mult!

PROFESOR VIZIBIL/ PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Inv. Primar Ilie Daniela

Școala Gimnazială Nr 11 „Dr. Constantin Angelescu", Constanța

În acest contex actual, un context al schimbărilor, al pandemiei mondiale, sistemul de învățământ a fost supus unor tensiuni sociale enorme. Rolurile și statutul cadrelor didactice a fost pus la îndoială în momentul declanșării învățământului on line.

Întrebarea care se afla pe buzele tuturor părinților era una singura: Se poate face școală on line? Cadrul didactic a demonstrat că se poate adapta. Procesul de predare-învățare-evaluare a suportat multe shimbări. De la adaptarea și îmbinarea mijoacelor moderne de predare, până la schimbarea canalului de comunicare. Împreună am învățat un nou limbaj, am învățat să folosim un nou canal de comunicare- canalul mediat, în care conexiunea se realizează prin intermediul unui monitor. Elevii și cadrele deopotrivă au trebuit să își recontextualizeze întregul sistem de semnificații. Profesorul a apelat la platforme de lucru, la aplicații, cât mai atractive, cât mai sonore pentru a putea să măsoare feedbackul, să realizeze evaluarea. Stilul de învățare a devenit unul preponderent vizual, acum, mai mult ca oricând, apelul la imagini purtătoare de semnificații, a fost unul dintre instrumentele procesului de predare-învățare-evaluare.

A fost profesorul vizibil în acest nou cadru?

Școala de acasă a avut multe neajunsuri. Semnalul slab al internetului, camerele video care nu se deschideau întotdeauna, microfoane închise, totuși un lucru este sigur: profesorul a avut un rol major în derularea activităților educative. Deși smuls din cadrul firesc al clasei, profesorul a știut să se facă auzit, văzut, și nu doar atât, ci și înțeles. Profesorul nu a fost un livrator de continuturi, ci un formator, atingând competențele vizate de programă. În mod evident, profesorii vizibili produc visibile learning, o învățare în care elevul devine propriul profesor, capabil să își îmbunătățească procesul de autoeducare (vezi aplicațiile folosite în cadrul orelor, pe care elevii știau să le folosească aflând doar câteva lucruri de bază despre ele). Aplecarea elevilor pentru tot ceea ce înseamnă gadget-uri, le-a transformat acest mediu nou educațional, într-unul care le-a oferit siguranță și încredere. Profesorul prezent, vizibil, la un click distanță în acest nou context al educației, a reprezentat ancora elevilor cu mediul social, clasa de elevi, grupul de prieteni, nevoia de socializare, de apartenența la grup.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof.înv.primar Illes Gabriela
C.N.O. Goga Marghita

Anul 2020/2021 ne-a adus multe schimbări atât pozitive cât si negative. Noi dascălii putem fi foarte importanți în viața elevilor noștri, putem îndruma pașii spre un viitor împlinit de succese.

Îmi place să cred că un dascăl este considerat idol în ochii copiilor și în această situație critică. De când mă știu îmi doream să fiu dascăl, din copilărie. Ca orice om am avut mentori, niște dascăli de la care am învățat multe.Este frumos să optezi pentru această meserie,meseria de dascăl este o meserie vocațională.

Copiii mei din clasă văd în mine un om de încredere, un om care să îi înțeleagă, să îi ajute la nevoie.Vin la școală cu fețele zâmbitoare, participă cu bucurie la activitățile organizate. Comunicarea între noi este deschisă. Noi cu totii suntem deschiși la ceea ce este nou,totul este o provocare. Încerc să eman energie, bucurie de fiecare dată. Un copil are mereu întrebări, răspunsuri, vrea să arate, să povestească, vrea să știe cât mai multe etc. Am căutat întotdeauna să fac din elevii mei oameni buni, empatici, iubitori, darnici, corecti, prietenosi.

Răbdarea și bunătatea sunt esențiale în viața de dascăl pentru că nu toți elevii sunt la fel. Un bun profesor ajută elevii în activitatea de învățare, le explică lecțiile, oferă sarcini clare, are și simtul umorului în timp ce explică lecția. Pentru un dascăl fericirea unui copil trebuie să fie elementul principal. Cea mai mare bucurie a dascălului este să vadă cum elevul său progresează, vine pregătit la diferite materii, obține rezultate bune la concursurile școlare, înflorește ca o floare.

Dascălul muncește mult fizic sau online, citește mult, pregătește fiecare lecție, aduce pace în jurul ei. Toată viata mea am încercat să fiu un model pentru elevii mei si să mă perfecționez în acestă meserie. M-am implicat într-un proces continuu de învățare participând la diferite activități, cursuri, evenimente, proiecte etc. Consider că cine nu învață se plafonează.

De ce un profesor este invizibil ?

Trebuie să știi să asculți, să ții cont de părerea și interesele celorlalți, să observi ceea ce se întâmplă în jur. Limbajul e bine să fie accesibil elevilor, pe înțelesul tuturor. Elevul trebuie motivat să învețe.

Un cadru didactic devine invizibil atunci când în timpul orelor intervine plictiseala și lipsa de astâmpăr, dacă orele predate nu sunt atractive, interactive. Un elev nu trebuie marginalizat niciodată sau să fie făcut de rușine în fața celorlalți. Cauza comportamentului trebuie căutat de fiecare dată.

De asemenea avem tendința să cerem elevilor să lucreze perfect, să se comporte perfect. Nu este bine. Așteptările noastre sunt prea mari, nici noi nu suntem perfecți în viața de zi cu zi. Nu este

nevoie nici să atragi atenția copiilor pentru fiecare moment greșit. Interesul copiilor poate atunci să dispară. A schimba un elev spre bine nu am făcut-o niciodată prin descurajare la elevii mei și nici prin compararea cu alți copii din clasă. Elevii mei au învățat din propriile greșeli. Dacă insistăm prea mult la anumite lecții, dacă predăm mereu tot în același mod, stil, fără a introduce o captare a lecțiilor, fără cântece, jocuri, desene și lipsa de materiale didactice toate duc la o lipsă a atenției copiilor. Temele pentru acasă dacă sunt grele și foarte lungi este tot o problemă.

Profesorul devide invizibil atunci când vorbele nu coincid cu faptele sale. Niciodată nu va fi ascultat de elevi.

Predarea online presupune tehnici de învățare, abilități digitale. Neglijența în pregătirea orelor e o vină. Am încercat să modelez mai mult la elevii mei caracterul și nu cunoștințele. Eu văd valoare în fiecare copil. Atentia elevilor mei este mult mai scăzută atunci când stau in fața calculatorului. Având o clasă primară, clasa I, jocul didactic mă ajută foarte mult în activitățile mele.

De ce un profesor este vizibil ?

Devine vizibil dacă știe să comunice cu copiii, cu părinții acestora,dacă are o relație puternică cu elevii săi. Un cadru didactic poate să ajute copilul să iubească materia. Nu puteam pretinde elevilor mei să fie calmi, hotărâți, activi, punctuali, comunicativi sau să vorbească frumos dacă nu ofeream exemplul meu Profesorul este vizibil atunci când este serios și hotărât. Un profesor trebuie să fie prietenul elevilor, profesorul trebuie să îmbine utilul cu plăcutul. Rolul dascălului este acela de a îndruma copiii spre succes. În loc să țină morale atunci când elevul greșește, profesorul intră în locul unui îndrumător în educația copilului.

Profesorul ideal este acela care știe să se facă ascultat și cultivă dragostea de a învăța cu tot ceea ce este interesant.

DASCĂLUL - PRIMA CĂLĂUZĂ

Prof. Inv. Primar: Ionescu Corina

A fi dascăl este o artă!

Grigore Moisil afirma că „un profesor bun e cel care te face ca lucrurile mai grele să ți se pară ușoare”. André Gide susține că „un profesor bun are această grijă statornică: îi învață pe discipoli să se lipsească de el”. Nicolae Iorga este de părere că „este profesor orice om de la care poți să înveți ceva”.

Există nenumărate afirmații cu privire la menirea unui dascăl, cele mai multe fiind subiective, reflectând părerile fiecărei persoane în parte.

Un rol important în cultivarea spiritului elevului îl are dascălul. El oferă punţi între copil şi lumea înconjurătoare şi deschide posibilităţi de a ordona cunoştinţele si informatiile.

Cred că orice om se naşte cu un scop, iar menirea de a-i învăţa pe alţii este predestinată.

Lumea copiilor este o lume minunată aflată la hotarul nestatorniciei, iar paradisul acesteia se deschide neîncetat spre noutate şi veselie. La acest hotar slujim cu dăruire, noi, dascălii.

Luăm asupra noastră dulcea povară, dar greu de purtat, a cărţilor şi încercăm să dăruim înţelepciune, dragoste şi suflet asupra celora care îşi încredinţează mintea şi voinţa harului nostru de educator. Spre noi aţintesc privirile lor pline de candoare şi jovialitate căutând cu ardoare şi nestăvilită dorinţă răspunsuri la întrebările ce îi frământă.

Sădim primele seminţe, le ocrotim şi le lucrăm cu migală, le admirăm mlădiţe viguroase, pentru ca mai apoi să culegem roadele proaspete ale hărniciei.

Am îmbrăţişat această profesie, fiindcă dascălii mei m-au uimit, elevă fiind îi admiram, doream să fiu ca ei; mai târziu dragostea pentru copii m-a făcut să-mi iubesc profesia. Da, pot spune că am ales să fiu dascăl, fiindcă n-am plăcut o altă profesie şi mă simt foarte bine lângă elevi care devin la fiecare început de an şcolar copiii mei. De la ei îmi iau zilnic energia, datorită lor reuşesc să-mi păstrez sufletul de copil.

Intrarea în Ţara Cunoaşterii se face pe podiumul matematicii, dar şi limba ce-o vorbim, mult e dulce şi frumoasă! Câte nu pot face două mâini dibace! Descoperim frumosul din arta plastică - lumina, culoare şi fantezie; în excursii învăţăm că „patria sunt eu, eşti tu, e tot ceea ce iubim, tot ce visăm, tot ceea ce va fi când nu vom mai fi noi” (R. Rolland); lecţii de iubit natura; serbări şcolare; programe şi proiecte…şi exemplele pot continua.

Ne întâlnim în fiecare zi, în clasă: eu, omul matur supus timpului, grăbit, cu raţionamente ştiinţifice, cu fantezia uitată sau pierdută şi el, copilul, care vine din lumea lui, fără constrângeri, plină de râs cristalin, de iubire şi de mirare pentru tot ce este în jurul său.

Privesc cu curiozitate la cei 16 de năzdrăvani pe care îi am în clasă. Sunt ca un vulcan în fierbere, jucăuşi, spontani, imprevizibili, dar, Doamne, ce inteligenţi!!! Ce vor deveni? mă întreb. Către ce zări se vor îndrepta? Nu ştiu cum vor fi ca tineri, ca adulţi.

Fiecare dascăl cu vocaţie şi cu dragoste de copii a găsit răspuns la întrebările: „Cine sunt?" sau „Ce înseamnă a fi dascăl?".

Îmi iubesc mult profesia şi pentru mine este o artă, iubesc copiii şi nu de puţine ori am învăţat de la ei să redevin copil, să cred în minuni, în vise… Şi chiar dacă am plâns la despărţirea de fiecare promoţie nu îmi este ruşine, a-ţi arăta sensibilitatea nu este o slăbiciune. Bucuria reîntâlnirii cu foştii elevi este enormă, mândria de a-i vedea oameni realizaţi în viaţă este imensă, iar reuşita da a lăsa urmaşi, de a modela alte suflete pentru a deveni dascali este o adevarată realizare. Toate acestea îmi dau puterea de a merge mai departe indiferent de obstocolele care îmi ies în cale zi de zi.

PROFESOR ÎN CLASA REALĂ, PROFESOR ÎN CLASA VIRTUALĂ

Ionescu Maria

Şcoala Superioară Comercială „Nicolae Kretzulescu", Bucureşti

Predarea într-o sală de clasă reală este un instrument de formare necesar instruirii și implicării elevilor. Sala de clasă virtuală nu poate înlocui clasa tradițională deoarece nu este complet reală.

Profesorii sunt meniți să conducă într-un cadru din viața reală, unde interacțiunile față în față cu elevii stabilesc dinamica pentru proiectarea și implementarea lecțiilor și a materialelor. Interacțiunile profesor-elev, elev-profesor și elev-elev fac parte din experiența de învățare. Interacțiunile spontane și aleatorii prin întrebări sau opinii declarate sunt necesare pentru a prezenta o gamă completă a subiectului predat.

Într-o sală de clasă virtuală, profesorul este moderator al cursului, monitorizând activitatea unei săli de clasă online pentru a se asigura că elevii se conectează și finalizează sarcinile la timp. Temele sunt clasificate și feedback-ul este dat prin e-mailuri sau mesaje ocazionale. Nu există întâlniri personale individuale, discuții cu privire la materiale sau interacțiuni cu profesorul.

În clasa din viața reală elevii pot schimba modul în care decurge lecția. Un elev poate pune o întrebare legată de subiect care creează nevoia unei pauze pentru a reflecta sau pentru a explora un subiect complet diferit. În același mod, elevii se pot provoca unii pe alții când profesorul pune o întrebare, iar răspunsul dat de un elev conduce la un răspuns suplimentar sau la o întrebare de la un alt elev. În acest mod profesorul îndrumă elevii spre un studiu mai aprofundat al subiectului, ajutându-i să obțină o mai bună înțelegere.

Elevii care urmează un curs online și elevii care urmează același curs în clasa reală nu învață aceleași lucruri sau nu au aceleași experiențe. Cursul online este mai simplu. Elevii se înregistrează, citesc sau urmăresc lecția, rezolvă sarcina de lucru, o trimit și așteaptă o notă. Apoi trec la următoarea sesiune. În clasa virtuală interacțiunea este rară și, atunci când există, profesorul o monitorizează și o poate comenta sau nu, înainte de a da următoarea sarcină de lucru sau de a trece la o nouă secvență de învățare. Elevii din clasa tradițională au ocazia să pună întrebări, să exploreze subiecte, să socializeze și să împărtășească indicii utile pentru următoarea sarcină de lucru. Profesorul este capabil să monitorizeze sau să participe discuții, după cum este necesar să dirijeze experiența de învățare.

Într-o sală de clasă tradițională, un profesor are la dispoziție minim 35 de ore de instruire a elevilor, timp care include oportunități de a interacționa atât formal, cât și informal cu elevii. Îi poate cunoaște prin conversații, activități la clasă, prin simplul contact vizual și din limbajul corpului. Lipsa timpului face dificilă construirea acestor relații semnificative în mediile virtuale. Deoarece cea mai

mare parte a învățării elevilor se realizează pe cont propriu, oricând problemele de gestionare vor împiedica procesul de învățare.

Un mediu real în clasă, cu elevi și profesori care interacționează între ei, este singurul mediu în care profesorii pot dobândi instruirea completă de care au nevoie pentru a fi cei mai buni în ceea ce fac. Indiferent dacă un profesor dorește să fie profesor virtual sau profesor la clasă, bazele acestei cariere vor fi întotdeauna stabilite în mediul real al clasei. Mediul face clasa, motiv pentru care predarea virtuală nu va înlocui niciodată pe deplin predarea la clasă.

Personalitatea educatorului reprezintă filtrul care imprimă direcții și finalități nuanțate întregului demers educativ. Multiplele sarcini impun un larg orizont cultural, cuprinzând cunoștințe din diverse domenii ale științei, tehnicii și culturii, care urmează să fie valorificate în actul pedagogic al predării.

În noul context tehnologic apar noi medii și forme de comunicare și de educație. Însă abilitatea de a învăța și de a gândi, de a ne adapta și dezvolta în contextul în care trăim nu se va schimba fundamental. Cea mai mare influență asupra achizițiilor elevilor o au convingerile și angajamentul profesorilor. Profesorii pasionați și motivați monitorizează eficient învățarea și oferă dovezi vizibile ale impactului pozitiv al predării asupra învățării elevilor.

Referințe:

J. Hattie, *Învățarea vizibilă: ghid pentru profesori*, Editura Trei, București, 2014.

A. M. Marhan, *Psihologia utilizării noilor tehnologii*, Institutul European, Iași, 2007.

I. Nicola, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003.

https://study.com/blog/why-virtual-teaching-will-never-ever-replace-classroom-teaching.html

https://study.com/blog/what-i-wish-i-knew-before-becoming-a-virtual-teacher.html

AUTOPORTRET DE PROFESOR

Prof. Violeta Ionescu
Liceul „Dumitru Moțoc" Galați

Mă numesc Violeta (Mihai) Ionescu și sunt profesor de limba și literatura română la Liceul Tehnologic „Dumitru Moțoc" Galați. Aș vrea să mărturisesc faptul că am devenit profesor de limba română având-o ca model pe doamna mea profesoară de limba română din liceu. Am fost fascinată de această persoană care părea la momentul respectiv să aibă un răspuns la orice întrebare. Mi s-a părut un lucru extraordinar! Așa că am luat-o pe urmele dumneaei și am devenit profesor. Mi-a plăcut de la început și au trecut deja 15 ani.

Trebuie să recunosc faptul că nu sunt cel mai bun, dar nici cel mai slab cadru didactic. Sunt într-o continuă transformare și perfecționare. Așa am fost de la început. Deși programa de specialitate s-a modificat foarte puțin, deși predau aceleași lucruri în fiecare an, de fiecare dată este, totuși, altfel. Predau de 13 ani la același liceu tehnologic, nu a fost și nu este ușor. Nu vreau să încep să mă plâng acum de calitatea sistemului românesc de învățământ, dar foarte mulți elevi ajung la noi, la școală, cu lipsuri foarte mari: citit greoi, scriere deficitară, etc. Așadar, de cele mai multe ori, încep cu exerciții de lectură orală, reguli de ortografie, exerciții specifice învățământului primar. Dar lucrul ăsta nu mă demotivează, ci o privesc ca pe o provocare. Vreau să vă spun ce bine mă simt când elevii vin să-mi mulțumească, după patru ani, pentru reușita lor în cadrul examenului de bacalaureat („Doamnă, nu am crezut că pot să trec!", „Am luat aceleași note ca la școală!")

Munca unui profesor nu se vede imediat, n-o poți lua în mână ca s-o admiri . Însă efectele ei sunt decisive pentru țară, pentru societate, pentru umanitate. De faptul cum își face astăzi meseria un profesor depinde cum va arăta lumea de mâine.

Se pune o mare presiune pe umerii noștri; noi suntem vinovați pentru eșecurile copilului devenit adult, dar prea puțin pentru reușite. Se vorbește foarte puțin despre lupta noastră, a profesorilor, de a lua contact cu părinții, de a-i informa despre situația copiilor lor și de a-i îndruma în relațiilor cu ei. De multe ori, părinții sunt plecați, copii sunt crescuți de bunici, frați mai mari, sau familia nu se interesează de situația lor școlară decât în ultimă instanță când este deja prea târziu : elevul pierde un an de școală și apoi abandonează.

Nu pot vorbi în numele tuturor colegilor mei, ci doar din perspectiva mea. Sunt profesor şi nu sunt perfect. Fac multe greşeli şi le conştientizez uneori târziu. Nu mi-e ruşine să recunosc acest lucru. Dimpotrivă, am descoperit că doar atunci când iţi recunoşti propriile neajunsuri, evoluezi cu adevărat şi chiar devii activ încât faci ca lucrurile chiar să ţi se întample, să devină reale. Sunt într-un lung

proces de evoluţie, de transformare iar acest lucru mă motivează, mă reinventează, mă schimbă puţin câte puţin atât ca om, cât şi ca profesor.

Astfel dacă eu greșesc uneori, e normal ca și elevii să greșească, important e să știi cum să reacționezi. În acest sens mi-amintesc de cazul unui elev considerat „problemă” pe care l-am avut acum câțiva ani: nu citea nimic, nu-și făcea temele, prin urmare, nu putea să participe la ore. L-am abordat altfel: l-am întrebat dacă-i plac filmele și l-am rugat să urmărească unul care-i place. La ora următoare l-am rugat sa-l povestească și i-am pus notă, nu una foarte mare, dar l-am lăudat și felicitat: și-a făcut prima temă. A fost foarte încântat! Am invetat chiar o rubrică a orei de limba și literatura română: o dată pe săptămână un elev desemnat prezenta o emisiune, un film, etc, ceva ce-i plăcea pentru care era recompensat fie cu puncte pentru următoarea notă, fie cu o notă. La momentul ăla a fost lucrul care l-a motivat pe copilul „problemă” pentru alți profesori. A început să se pregătească pentru oră și să răspundă cu plăcere. A fost unul dintre cei mai activi elevi în cadrul unei ore de inspecție pentru susținerea gradului I. A doua zi a fost lăudat de dna Director în fața clasei, surprinsă de comportamentul pe care l-a avut la ora de inspecție. La un an după terminarea liceului, a venit la mine să-i scriu o recomandare pentru înscrierea la o școală de subofițeri. Mi-a zis atunci că am fot singurul profesor care a văzut potențialul din el. Aceste evenimente mă fac să îmi dau silința și mai mult.

Sunt în permanentă căutare de metode, concursuri, prin care să-mi motivez elevii, să-i modelez, să-i transform în adulți care să-și atingă potențialul, să-și urmeze visele. Așa că, deși sunt un profesor invizibil acum, sper să devin vizibil prin generațiile de elevi cu care intru în contact. Și sper să-mi păstrez atitudinea pozitivă față de meseria mea în ciuda muților de hîrtii pe care trebuie să le fac anual, lunar, săptămânal, zilnic.

PROVOCĂRILE PROFESIEI DE DASCĂL – ȘCOALA ON-LINE

Prof. Ioniță Gabriela
Școala Gimnazială „Gala Galaction” Mangalia

În noul context generat de apariția virusului SARS COV – 2 la sfârșitul anului 2019 în Asia, extins apoi la nivel mondial, existența umană a suferit modificări fără precedent, urmate de consecințe în plan personal, social, medical, economic, cultural.

Inevitabil, și sistemele de învățământ din întreaga lume se aflau în fața unei imense provocări: asigurarea continuării instruirii elevilor de la distanță și în condiții de maximă siguranță.

În urma deciziei mutării procesului educațional în sistem on-line la nivel național și școala în care activez s-a aliniat rapid acestei hotărâri, încă din martie 2020, accesând aplicația educațională oferită de Microsoft Office 365, respectiv platforma Microsoft Teams.

Implicarea în proiectele etwinning în anii precedenți și experiența acumulată în cadrul acestora, au constituit plusul care, cel puțin pe mine, m-a determinat să privesc și să abordez noua situație ca pe o oportunitate, facilitându-mi adaptarea rapidă la noile condiții de învățare.

Depășind primele demersuri, legate de înregistrarea pe platformă a elevilor și profesorilor și configurarea claselor cu canale pentru fiecare disciplină, a urmat un lung parcurs de informare susținută, dar și de învățare prin colaborare, atât cu colegii, cât și cu elevii, de perfecționare prin accesarea unor webinarii și cursuri, în vederea dobândirii unor competențe suplimetare IT, dar și de familiarizare cu aplicațiile și opțiunile oferite de platforma în cauză.

Am descoperit apoi tot mai multe resurse educaționale deschise, le-am folosit pe cele personale, create anterior, dar și pe ale altor colegi, fapt care m-a inspirat ulterior în structurarea conținuturilor lecțiilor. Cel mai mult m-a preocupat noul mod de a creiona scenariul didactic, astfel încât acesta să fie reprezentativ pentru tema tratată, atractiv prin utilizarea unor aplicații interactive și instrumente online și motivant pentru elevi, încurajând implicarea acestora.

Încă de la început, pentru a facilita transmiterea noilor cunoștințe cât mai adecvat, promt și pe înțelesul elevilor, am desfășurat ore în regim de videoconferință, pe platformă, elevii având astfel posibilitatea de a interveni cu întrebări și completări, de a viziona materiale audio-video în timpul orelor, urmate de clarificări și sintetizări, schemele lecțiilor sau fișele de lucru fiind postate pe canalele disciplinelor.

Evaluarea a fosr realizată prin utilizarea unor instrumente online precum Padlet (pentru realizarea de aviziere online cu proiectele elevilor), Kahoot (pentru realizarea unei evaluări obiective și precise), Quizz, Wordwall, Google Forms, Learning Apps etc.

În același timp, ca profesor diriginte, am căutat să mențin legătura cu elevii clasei și dincolo de programul școlar, colaborând în soluționarea unor probleme, susținându-i afectiv, emoțional, colaborând cu psihologul școlar, astfel încât perioada pandemică la care ne raportăm să fie depășită cât mai optim.

Pentru elevii cu posibilități reduse sau care au întâmpinat dificultăți în participarea la cursurile on-line, generate de lipsa dispozitivelor IT s-au făcut demersuri către autoritățile locale și școlare județene, aceștia fiind sprijiniți și obținînd în regim de comodat tablete sau chiar laptopuri de la firme în domeniu.

Desigur, experiența on-line nu a fost lipsită de neconcordanțe, de scăpări, de multe lacune, dar toate acestea au fost depășite cu tact, timp jertfit și multă răbdare și cred că achizițiile dobândite în această perioadă se impun a fi integrate în continuare în actul educațional, rămas poate tributar unui anumit format.

În concluzie, experința mea on-line a fost o provocare, pe care m-am străduit s-o valorific cât mai eficient, urmărind ca scop final menținerea instrurii elevilor și progresul acestora.

DASCĂLII ÎN VIEȚILE ELEVILOR

Georgiana-Monica Iorga,
Școala nr 27, București

Motto*: „Un profesor știe. Un profesor bun explică. Un profesor superior demonstrează. Un profesor responsabil atrage elevii, îi motiveaza, îi activează,îi incurajează. Un profesor eminent este un profesor bun, superior și responsabil.”*

W. Word

Fără îndoială că, în primă instanță, fiecare dascăl își va dori și găsi de cuviință că a deveni, în timp, un profesor eminent este țelul care ar trebui să definească profesia sa. Putem adăuga chiar că se impune un asemenea deziderat și pentru motivul că profesorul face parte din sistemul fundamental al societății, fără a uita bineînțeles de cel medical, de justiție și asigurare a ordinii în cetate și altele. Așadar, suntem responsabili de bunul mers al propriei noastre vieți și suntem chemați să deslușim tainele cunoașterii omenirii, viitorilor cetățeni care vor fi, la rândul lor, responsabili de viețile lor dar și ale noastre, ale celor ajunși la senectute.

Adesea, dascălul din copilărie rămâne un punct de reper în viața adolescentului, tânărului, ba chiar, a adultului și mai târziu vârstnicului care găsește în chipul de referință al primului său dascăl universal copilăriei cu ce are mai frumos, mai fermecat și mai liniștitor mai ales într-o epocă marcată de frenezie și viteză. Sunt educatorii, învățătorii și profesorii importanți în viețile elevilor? Cu siguranță, da. Toți aceștia marchează existenta elevilor, le îndrumă pașii, îi ajută și le este alături la nevoie. Chiar dacă nu le putem făuri cel mai senin viitor, îi putem sprijini în momente de cumpănă sau cruciale; examenele, problemele cu care se confruntă în familii sau în cercurile de prieteni, trăirile și căutările lor sunt exemple de momente când prezența dascălului se impune și poate face diferența între eșec și reușită. Modelarea sufletelor acestor copii și adolecenți este o răspundere majoră care presupune sensibilitate, răbdare, tenacitate, tact, dorința și voința cadrelor didactice de a le fi alături ca oameni și, ulterior, ca modele de comportament.

Ce trebuie să le oferim elevilor noștri? Ocazia de a afla cunoștințele specific specializărilor noastre? Fără îndoială. Posibilitatea de a-i îndemna să fie cât mai bine pregătiți din punct de vedere științific? Nimic mai adevărat. Impregnarea concepției că fiecare poate reuși într-un domeniu sau altul? Cu siguranță. Dar nu doar atât. Este la fel de mare nevoie să vadă în noi persoana care îi așteapta la școală sau liceu, mai ales pentru simpla lor prezență. Sădim astfel în ei conceptul de umanitate: ne întâlnim profesori și elevi, din plăcerea de a împărtăși bagajul de cunoaștere al omenirii. Ne întâlnim că să înțelegem rostul nostru pe lume, și anume contribuția importantă a fiecărui om la întreaga umanitate.

Rolurile profesorilor sunt multiple: pedagog, consilier, specialist al unui domeniu științific, etc. Dar cel dintâi rol este cel de om cu multă bunăvoință și iubire față de semenii săi, semeni aflați la început de drum.

„CE ANUME ÎL FACE VIZIBIL SAU MAI PUȚIN VIZIBIL PE PROFESOR?”

Prof. Iorga Mihaela

Grădinița „Dumbrava Minunilor” Sector 6, București

William Arthur Ward spunea că „profesorul mediocru vorbește, profesorul bun explică. profesorul foarte bun demonstrează, profesorul eminent inspiră.”. Pornind de la acest citat, sunt de părere că felul în care este văzut cadrul didactic de copii, părinți și alți actori ai societății este determinat de activitatea desfășurată de acesta la catedră.

Consider că, fiecare cadru didactic este unic și fiecare este perceput într-un mod diferit. Există foarte mulți profesori unici, care își desfășoară activitatea cu pasiune, responsabilitate, care pun foarte mult accentul pe calitate, nu pe cantitate, dar sunt vizibili numai în sala și unitatea de învățământ în care predă, din păcate.

Prin urmare, un profesor poate să nu fie vizibil, nu din considerente negative, ci din simplul fapt că este discret, având un mod de lucru mai profund, îl cunoaște doar comunitatea de copii, părinți și alți colegi din unitatea respective de învățământ. Acest lucru nu înseamnă că nu își desfășoară activitatea cu pasiune și nu prestează o muncă de calitate. Acesta așteaptă cu multă răbdare rodul muncii peste ani și ani de zile. De cele mai multe ori, cadrul didactic devine vizibil atunci când copiii cresc și își finalizează studiile. Aceștia din urmă, își amintesc de cadrele didactice care și-au pus aprenta asupra personalității lor, îi apreciază pe acei profesori care au contribuit la formarea lor profesională și personală.

Lily Tomlin spunea că apreciază profesorii care „îți dau, pe lângă obișnuitele teme, și ceva de gândit pentru acasă.”

Pentru a deveni vizibili pentru copiii din fața noastră, noi, cadrele didactice trebuie să facem mai mult decât să le transmitem cunoștințe, anume să le dezvoltăm anumite competențe, să le formăm anumite deprinderi și atitudini prin dezvoltarea inteligenței emoționale, să îmbinăm informațiile teoretice cu elemente practice.

Într-o societate plină de incertitudini, copiii caută modele după care să se orienteze. Prin urmare, cadrele didactice trebuie să fie vizibile pentru copii, să fie acolo pentru a-i sprijini și îndruma în lumea cunoașterii,

Ca să fie vizibil, cadrul didactic trebuie să aibă capacitatea de adaptare la nou, la noile generații de copii.

Din punctul meu de vedere, cel mai importamt aspect la care trebuie să fim foarte atenți este zâmbetul copiilor atunci când intră în clasă. Trebuie să ne propunem ca cei mici că intre în sala de clasă bucuroși, curioși, energici, creativi, independenți, dornici de cunoaștere.

În calitate de cadru didactic, pe mine mă determină să devin vizibil, copiii din fața mea, entuziasmul și energia lor pozitivă, dar și colegele în care găsesc inspirație, motivație și unde îmi pot dezvolta competențele de a lucra în echipă.

Devenim vizibili prin încurajarea copiilor în cadrul activității, ghidându-i în alegerea deciziilor corecte, ca mai târziu să poată să ia decizii în mod independent.

Un profesor poate deveni mai puțin vizibil, adică aproape invizibil pentru copiii din fața lui, în momentul în care aceștia din urmă iau contactul cu tehnologia.

În prezent, copiii generației actuale sunt foarte atrași de tehnologie și pot afla orice informație oricând doresc, nemaifiind atrași de informațiile transmise într-o manieră tradițională de către cadrul didactic.

În acest sens, cadrul didactic nu trebuie să piardă competiția cu tehnologia. Prin diverse metode și strategii didactice, aceștia trebuie să aducă noutatea în fiecare zi în sala de clasă.

După cum am observat, în pandemie, atât profesorii, cât și copiii și-au format și dezvoltat competența digitală.

Comunitatea școlară mă cunoaște foarte bine și îmi apreciază munca. Să fiu profesor vizibil înseamnă să permit întregii comunități să vadă dincolo de ușa unității de învățământ în care îmi desfășor activitatea. Mă consider un profesor vizibil pentru că implic toate colegele mele în proiectele mele. Având o experiență de foarte mulți ani în învățământ, îmi face plăcere să împărtășesc din experiența mea cadrelor didactice tinere, nou intrate în sistem.

Sunt de părere că, un cadru didactic mai poate deveni vizibil și prin implicarea părinților în viața școlii, în cadrul proiectelor și nu numai.

În concluzie, consider că, vizibilitatea tuturor cadrelor didactice ar trebui identificată la nivelul întregii societăți. Astfel, profesia de cadru didactic să se bucure de adevărata recunoștință și valoare.

PROFESOR ÎN CLASA VIRTUALĂ

Prof. Isachi Elena
Școala Gimnazială Cucuieți Dofteana

Popularitatea cursurilor online a creat multe discuții pe piața educației în ultimii ani. Profesorii, instituțiile și editorii educaționali care nu îmbrățișează schimbarea tehnologică riscă să fie lăsați în urmă. Indiferent dacă oamenii privesc pozitiv sau negativ cu privire la preluarea tehnologiei în clasă, este o dezvoltare a învățării care nu poate fi oprită. Dar, în timp ce ne grăbim să ne creștem utilizarea tehnologiei în mediul educațional trebuie să luăm în considerare în mod corespunzător avantajele și dezavantajele activităților on line.

Multe domenii de studiu au cunoscut o schimbare dramatică către învățarea on line: cursurile de limbi străine; cursuri vocationale; cursuri scurte; cursuri pentru plăcere sau interes personal; cursurile oferite de colegii și chiar universități au fost puse în aplicare fie parțial, fie în întregime într-un mediu on line. Acest lucru a avut, fără îndoială, un efect asupra rolului cadrelor didactice, care trebuie să includă tehnologia în strategia lor de predare dacă ar fi să rămână cel mai important instrument pentru elevi.

Cu siguranță, există multe beneficii pentru predarea într-un mediu on line. Pentru profesorii care au alte responsabilități de serviciu, predarea on line se poate încadra mai ușor în jurul rolului lor principal. Posibilitatea de a vă seta propriul program și a ratelor de plată poate fi un bonus major, deoarece vă oferă mai multă libertate în viață. Chiar dacă predarea on line este singurul rol de serviciu, mai aveți capacitatea de a vă alege propriul program de lucru. Acest lucru este util în special dacă înveți studenții care se află dincolo de ocean și trebuie să lucreze pe alt fus orar. Sunteți matinal? Începeți când se crapă de ziuă. Bufniță de noapte? Începeți munca după-amiaza și terminați târziu. Acesta este același caz pentru profesorii care au familii și poate că trebuie să-și dedice mai mult timp pentru creșterea copiilor sau pentru a fi acasă pentru perioade îndelungate pentru a avea grijă de rude.

Un alt avantaj este posibilitatea de a lucra la distanță. Vreți să locuiți într-un mediu rural, departe de instituțiile de învățământ? Nu este o problemă - acest lucru este posibil cu siguranță atunci când lucrați on line, deoarece nu este necesar să fiți prezenți fizic la muncă. Dacă doriți să vă luați o vacanță lungă sau să mergeți în călătorie, puteți preda, de asemenea, on line ca să câștigați bani în timp ce călătoriți - trebuie doar să vă asigurați că sunteți undeva cu o conexiune de internet stabilă.

Ar fi mai ușor pentru profesori să se concentreze pe studenții care au problele cu studiile, în special dacă orele lor sunt unu la unu. Nimeni altcineva nu are nevoie de atenția lor și acest lucru permite profesorului să se concentreze pur și simplu pe cursant, vizând zonele cu probleme și asigurându-l că profită la maxim de experiența de învățare.

Multe platforme digitale care facilitează învățarea on line permit profesorilor să salveze informația cu ușurință și să o poată accesa ori de câte ori se conectează. Acest tip de organizare automată permite profesorului să-și concentreze timpul asupra aspectelor muncii care necesită mai multă atenție, precum planificarea lecțiilor și comunicarea cu elevii/studenții lor. Unele platforme ajută chiar la notarea activității studentului - acesta este un beneficiu evident și extrem de eficient, deoarece mulți profesori consideră că petrec o cantitate mare de timp pentru a da note, ceea ce îi poate lăsa să se simtă epuizați după o zi de lecții.

Poate cel mai mare beneficiu pentru predarea on line este acesta - profesorii joacă în continuare cel mai important rol în experiența de învățare. Tehnologia nu poate înlocui meseria profesorului, dar se pretează ca un instrument foarte util pentru îmbunătățirea experienței atât pentru profesor, cât și pentru cursant. Decizia de a preda on line poate încuraja profesorul să recunoască controlul pe care îl au asupra propriei cariere și să-și pună mintea în repaus.

Clasa virtuală a devenit o reală șansă pentru învățământ în momentul în care școlile s-au închis din cauza coronavirusului. Situația pandemiei a nevoit profesorii să se mobilizeze pentru a continua procesul de învățământ și pentru a-și ține elevii aproape.

Pe 11 martie, viața oamenilor școlii a luat o întorsătură neașteptată. Clasele s-au mutat în on line, pe platforma GSuite. Băncile din clase au devenit conturi de utilizatori pentru Zoom, Google Classroom sau Microsoft Teams. Iar tablele s-au transformat în ecrane de laptop partajate de profesori în sesiuni video live cu elevii lor. Chiar mai mult decât de obicei, e un proces de învățare atât pentru profesori, cât și pentru elevi, iar majoritatea școlilor încearcă să se adapteze din mers la o situație care se va prelungi încă o bună perioadă de timp..

În momentul închiderii școlilor am căutat soluții pentru perioada în care elevii nu vor veni la școală. Am încurajat colegii și elevii pentru a-și face cont pe Google Classroom, platforma unde profesorii pot încărca teme sau materialele de lucru iar elevii pot posta temele pentru a fi corectate. Experiența acumulată în urma utilizării calculatorului au căpătat semnificații inimaginabile, cursul CRED parcurs doar pe jumătate până în luna martie aveau să constituie primul pas în activitățile didactice digitale viitoare și să-mi facă viața puțin mai ușoară. Am început să mă familiarizez cu diverse aplicații pe care le-am folosit și înainte în procesul de predare: cu OpenBoard, de exemplu, încarcă „paginile“ lecției pe care o ține în format PDF și le poate desena elevilor în timp real scheme pe tablă. Manualul digital a fost instrumentul de lucru cel mai la îndemână și de un real folos. De multe ori m-am simțit supărată, pentru că mulți elevi nu aveau dispozitivele necesare pentru a putea participa la ore. Unii dintre cei care intrau, nu acordau atenție sporită activității

O altă problemă a învățării on line, cu care încă ne mai confruntăm ține de accesul copiilor la internet și de resursele pe care ei le au acasă. Mai ales copiii din mediul rural pot avea conexiuni

proaste la internet sau, în unele cazuri, nu au internet deloc. La fel și când vorbim de laptopuri. Pentru ei, profesorii se gândesc la soluții alternative.

În concluzie, ceea ce initial era doar o propunere pentru învățământul de bază românesc, în momentul de față a devenit obligativitate. Tehnologia și dispozitivele on line au devenit indispensabile în derularea procesului de învățare.

PROFESORUL VIRTUAL

Profesor pentru învățământul primar, Isachi Iulia Gabriela
Colegiul Național „Mihai Eminescu“ Iași

Societatea umană evoluează continuu, uneori cu pași mai rapizi, alteori confruntându-se cu diverse probleme și crize. În orice situație, un domeniu important și prioritar al statului trebuie să rămână educația, care, la rândul său, are nevoie de o formare continuă pentru a corespunde cerințelor actuale ale societății și să pregătească copiii și tinerii pentru a se integra activ în viața socială și personală.

Situația de criză din primăvara anului 2020, provocată de pandemia Covid 19, a scos la iveală problemele existente în societate, care cu certitudine își va aduce aportul la o schimbare radicală a mentalității oamenilor. În acest context, se resimte o schimbare radicală a sistemului educațional, pentru a-i face pe educabili să devină mai conștienți, mai flexibili și mai bine pregătiți pentru viața de mâine cu surprizele sale. Schimbarea trebuie să includă, implicarea mai largă a părinților, dar și a membrilor comunității, în calitate de parteneri activi ai cadrelor didactice, în educația tinerei generații. Însăși elevii ar trebui să fie învățați să învețe, astfel devenind fideli parteneri ai dascălilor, deschiși să învețe în primul rând pentru sine, valorificând eficient multiplele sale inteligențe, care ulterior să devină achiziții importante pentru progresul societății.

În perioada pandemiei provocată de răspândirea Covid 19, accentul major s-a pus pe organizarea învățământului de la distanță/ învățământul online, fiind identificate anumite particularități în comparație cu învățământul tradițional, organizat în școală. Pentru că evaluarea calității educației să aibă un caracter mai obiectiv, s-a analizat implicarea tuturor actorilor educaționali: alături de cadrele didactice, managerii școlari și specialiștii în educație, au fost implicați membrii comunității educaționale (printre care cei mai importanți sunt elevii și părinții), dar și participanții indirecți – reprezentanții societății civile. Astfel, analizând demersul de organizare a învățării de la distanță și instrumentele digitale de organizare a învățării online, s-a demonstrat că sistemul educațional tradițional ar trebui resetat radical, fiind în mare parte prea rigid (când elevii învață în mod forțat de sistemul educațional bazat pe autoritatea cadrelor didactic), este axat preponderent pe domeniul cognitiv și mai puțin pe cel afectiv și psihomotor. Practic nu este valorificată concepția de formare a atitudinilor și a valorilor – bază a noii paradigme educaționale promovată la nivel european. În viitorul apropiat obiectivul major al educației va include preponderent elementele învățării personalizate / individualizate, organizată atât în cadrul instituțiilor de învățământ – care ar trebui să devină centre educaționale comunitare, cât și în mediul familiei sau al comunității. Pentru eficientizarea învățării personalizate este necesar să fie valorificate

posibilitățile copilului, utilizate mai eficient resursele mediului în care trăiește și învață copilul, posibilităților instituțiilor din comunitate și mijloacelor mass-media, dar și utilizarea tehnologiilor de învățare de la distanță/ online, fiind o oportunitate pentru situații speciale sau imprevizibile. În cadrul învățării personalizate, elevii nu vor pune accent doar pe conținuturi (rolul acesta nu va avea o pondere însemnată), ci mai importantă va fi analiza strategiilor și modalităților de învățare, precum și relațiile stabilite între participanții la actul învățării. În acest context, rolul și locul analizei procesului de învățare (debrifării) va fi cel mai important pentru asigurarea calității sistemului educațional. Majoritatea discuțiilor și reflecțiilor actorilor educaționali vor fi organizate în jurul întrebărilor de tipul: Ce am învățat? Ce produse am creat? Cum ne-am simțit? Ce a mers bine? Ce nu a fost clar? Cum am putea să depășim anumite situații dificile? Ce metode am folosit în procesul de predare-învățare? Ce am face diferit în caz că va apărea posibilitate să rezolvăm încă o dată sarcinile? Cu cine s-a interacționat mai mult în rezolvarea sarcinilor? Ce surse au fost utilizate? Ce gânduri avem la moment? Cum apreciezi activitatea proprie? În ce măsură suntem deschiși să ajutăm persoanele cu necesități speciale? Cum contribuim la dezvoltarea comunității

Bibliografie:

1. Pavel Cerbușca, *Învățământul general în mod online: eficacitate și eficiență*, Chișinău 2020

IMPORTANȚA PERSONALITĂȚII PROFESORULUI ÎN FORMAREA TINERILOR

prof. Doina Mirabela Istrate

Liceul de Turism și Alimentație „Dumitru Moțoc”, Galați

Termenul “profesor” este definit în DEX ca fiind “o persoană cu o pregătire specială într-un anumit domeniu de activitate şi care predă o materie de învăţământ; persoană care îndrumă, educă pe cineva.”[10] Profesorul este responsabil de modelarea personalităţii umane, de ceea ce filosoful Constantin Noica numea *devenirea întru fiinţă* a omului.

În procesul educativ profesorul participă cu întreaga sa personalitate: motivaţie, aptitudini, nivel de competenţă, experienţă personală. Dascălul trebuie să fie un exemplu de personalitate în fața elevilor săi, cu trăsături pozitive, dezirabile în orice societate, pentru că numai așa elevii vor adopta și manifesta conduite frumoase, armonioase și constructive.

O condiţie *sine qua non* care trebuie respectată pentru a avea succes în activitatea întreprinsă de profesori este aceea de a manifesta *capacitate empatică*. Empatia facilitează descoperirea de către profesor a unor modalităţi adecvate de optimizare a relaţiilor cu elevii, sub toate aspectele. Profesorul zilelor noastre trebuie să-și clădească procesul de formare a tinerilor astfel încât aceștia *să învețe să știe, să învețe să facă, să învețe să trăiască alături de ceilalți* și *să învețe să fie*. În funcție de această optică, dar și de implicațiile globalizării asupra indivizilor ale problematicii lumii contemporane, educatorii din învățământ urmează să îndeplinească roluri noi.

Se observă o criză a educației moderne, pentru că educația nu este umanizată. Din ce în ce mai mulți tineri cunosc tot mai mult lumea în care se află, dar nu ştiu aproape nimic despre lumea care sunt ei înşişi. Tot mai mulți tineri nu știu să-și gestioneze emoțiile sau gândurile, succesele sau eșecurile și se află în fața unui mare necunoscut – propria personalitate.

Cheia care poate asigura depășirea acestei situații problematice este *umanizarea cunoaşterii*[11]. Chiar daca trăim în era informaţiei, chiar dacă calculatoarele pot informa elevii, însă numai profesorii sunt capabili să-i formeze, doar ei pot stimula creativitatea, depăşirea conflictelor, atracţia faţă de existenţă, educaţia pentru exercitarea drepturilor omului etc.

Psihiatrul Augusto Jorje Cury oferă profesorilor o alternativă la ce înseamnă educaţia tinerilor acestei generaţii, având convingerea că elevii şcolilor din lumea întreagă pot fi atraşi în procesul de educaţie într-un mod paşnic, atractiv, democratic[12].

---

[10] I. Coteanu, Maria Seche, M. Seche, *Dicţionarul explicativ al limbii române*, Bucureşti, 1975, p.749

[11] Augusto Jorje Cury, *Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi*, Editura For You, Bucureşti, 2007, p. 57

[12] *Ibidem*, pp. 23-24

Aşadar, profesorii trebuie manifeste şapte deprinderi esenţiale care le vor asigura succesul în activitatea instructiv-educativă:

- Profesorii trebuie să fie fini cunoscători al modului de funcţionare a minţii elevilor, pentru a-i înțelege și a-i educa mai bine;
- Profesorii trebuie să aibă abilitatea de a se adresa inimii elevilor lor, pentru a le captiva emoţia;
- Profesorii trebuie să dea dovadă de iscusință și înțelepciune pentru a educa emoţia propriilor elevi, pentru ca aceştia din urmă să înveţe să fie altruiști, să-și respecte valorile, să aprecieze fiecare lucru oricât de mic din viața lor și să se bucure de el, să știe să piardă, să câștige și să aibă puterea să lupte pentru visele lor;
- Profesorii trebuie să folosească memoria ca suport al creativităţii, cu scopul de a-i învăța pe elevi să gândească;
- Profesorul trebuie să fie un maestru iscusit care formează fiinţe umane ce vor schimba lumea;
- Profesorul trebuie să rezolve conflicte prin tact și răbdare, oferind mici povestioare cu tâlc;
- Profesorul trebuie să educe pentru viaţă, să fie promotorul respectului de sine, pentru ca elevii să-și fie proprii lor lideri, să exploreze necunoscutul și să nu se teamă de eșec.

Un profesor al prezentului este acela care se preocupă să dezvolte priceperi şi deprinderi complexe elevilor, capacităţi de a dobândi noi informaţii, de a învăţa să înveţe şi să înţeleagă sensul vieții.

A educa înseamnă a semăna cu înţelepciune şi a culege cu răbdare, înseamnă a fi un căutător care caută comorile inimilor.

Bibliografie:

1. Coteanu, Maria Seche, M. Seche, Dicţionarul explicativ al limbii române, Bucureşti, 1975;
2. Augusto Jorje Cury, Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi, Editura For You, Bucureşti, 2007.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL

Prof. înv. primar, Jurebie Anamaria Nina
Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu”, Tg.- Jiu

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legată de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

În ultimii ani, profesorii au devenit invizibili. Munca lor nu se rezumă strict la ora de curs, așa cum se presupune. Aceasta constă în mai multe ore de pregătire a materialului didactic, informațional, care să fie conform cu nivelul clasei respective și cu particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor. Scriind aceste rânduri, mă gândesc la perioada organizării serbărilor școlare și la efortul depus în vederea derulării acestor activități. În primul rând, se începe cu strângerea materialelor (în cazul meu, scenete și cântecele), distribuirea rolurilor, activitate foarte importantă, deoarece trebuie să mulțumești fiecare copil, să-i atribui ceva care să-l reprezinte și să-l motiveze să participe cu drag, la activitate. Urmează pregătirea cu elevii, care constă în cât mai multe repetiții, strecurate printre orele de curs. Totul culminează cu momentul artist propriu-zis, care durează 40-50 minute, dar, în spatele căruia, se ascund câteva ore bune de muncă.

Chiar dacă efortul meu este invizibil momentan,m-aș bucura să aflu că ,prin elevii mei, va căpăta o formă vizibilă. Prin natura meseriei noastre, suntem niște persoane răbdătoare. În timp, când elevii noștri ajung la maturitate, atunci conștientizează valoarea și amprenta, pe care profesorul și-a pus-o asupra dezvoltării sale. Când primești acel feed-back din partea copiilor, respectiv a părinților, simți cum îți crește sufletul de bucurie. Pentru tine, ca și profesor, este suficient, nu ai nevoie de altă formă de recunoaștere. Impulsul pe care îl primești te ajută să evoluezi mai mult, să te dedici cu mai mult devotament, să cauți alte și alte modalități de predare, cât mai atractive, pentru elevi.

Profesorul nu este doar un simplu transmițător de informație, el lucrează cu sufletele fragile, ale copiilor, trebuie să știe să-i îndrume pe calea cea bună, să le sădească plăcerea de a învăța, să le dezvolte motivația, puterea de a empatiza unii cu alții, să-i formeze pentru viață. El este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor în soluționarea problemelor date.

Rolul și reputația profesorilor au suferit mari schimbări, de-a lungul timpului. Ei au nevoie de susținere, în desfășurarea activității didactice, susținere venită din partea părinților, elevilor, colegilor, conducerii, comunității locale. Lipsește aprecierea muncii lor. Este nevoie de o schimbare

a sistemului, realizată de sus în jos, schimbare, care să protejeze profesorul și să încurajeze activitatea didactică.

Profesorul este garantul educației de calitate, este un profesionist în domeniul său, dar este și un model pentru elevii săi, un bun psiholog, chiar un părinte. Acesta are rolul de a forma și dezvolta deprinderi și abilități multiple. Noi ne aflăm acolo, printre elevi, să predăm, dar și să formăm caractere, să ajutăm, să ascultăm, să înțelegem.

Mă bucur că am devenit profesor, fac ceea ce îmi place, iar munca cu cei mici mă ajută "să copilăresc",alături de ei, să mă dezvolt, să înțeleg altfel viața.

PROFESORUL MODEL

Prof.înv.primar Jurj Cristina Eva
Colegiul Național „M.Eminescu” Petroșani, Hunedoara

Profesorul model ar trebui să înțeleagă elevii și să comunice cu ei despre eventuale probleme, încercând să le dea sfaturi… nu doar să vină să predea lecția și să plece acasă (pentru mine profesorul ideal ar avea și un mic rol de psiholog). Profesorul ideal ar trebui să facă ora cât mai interactivă, să comunice și să asculte cât mai mult și opiniile elevilor. Un bun profesor ar trebui să-i facă pe elevi să înțeleagă totul din clasa (și să predea într-un mod atractiv) astfel încât temele pentru acasă să fie scurte și ușor de rezolvat

Profesorul model este acela care se înțelege cu elevii pe care îi învață, care le explică frumos și nu țipă, glumind deseori.

Un profesor ideal ar fi un profesor care te-ar înțelege și ajuta în orice situație, căruia îi pasă cu adevărat de elevi și ar face orice ca elevii să învețe cu cât mai mult drag și ușurință.

Un profesor trebuie să fie prietenul elevului. Trebuie să știe cum să explice unele lucruri pentru toată lumea, să nu se răstească la elevi. Mai cred că profesorul ideal trebuie să reprezinte în ochii noștri un individ altruist și boem (autentic), care reușește să-și determine ‘descendenții’ să își urmeze propria cale de la care să nu se abată niciodată.

Conceptul de profesor ideal ar fi acela care știe să îmbine utilul cu plăcutul. Să aibă o energie pozitivă și să nu spună că „fără materia mea nu ajungi nimic în viață”. Din contră, să găsească aspectele pozitive, dar și pe cele negative și să arate o cale de rezolvare. Profesorul ideal nu e doar acela care stă în față catedrei și vorbește. Este acela care știe să se facă ascultat și cultivă dragostea de a învăța, cu tot ce este interesant. Dar, mai întâi de toate, trebuie să fie om, apoi toate vin de la sine.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL - PORTRET DE DASCĂL ECOUL UNEI ȘCOLI TĂCUTE

Profesor pentru învățământul primar, Leucă- Enache Elena

C.N. Vasile Goldiș -Arad

Aș vrea să cred că este vorba despre o alegere ! Alegi să fii vizibil ,implicându-te cu tot sufletul in ceea ce faci, sau preferi să rămâi invizibil.

Nicolae Titulescu spunea: „Și chiar dacă nu voi fi far, ci doar o candelă, ajunge! Și chiar de nu voi fi nici candelă, tot ajunge, fiindcă m-am străduit să aprind lumina!”. Profesorul se află în fața provocării digitale. Nu am fost poate foarte pregătiți și totuși, dincolo de sincope, de indecizii ,s-au materializat lecții, prezentări, răspunsuri!

Nu m-am oprit nicio clipă; nici cu fosta clasă a IV a, nici acum, cu clasa pregătitoare. Am căutat soluții, am învățat, muncesc de două ori mai mult... Nu las pe nimeni în urmă! Sunt mereu acolo, în classroom . Repet, reiau , explic din nou.

Elevii mei s-au adaptat împreună cu mine. Au învățat să fie răbdători, să fie empatici și respectuoși. Programul lor este cât se poate de flexibil pentru ei, nu pentru mine! Ei sunt prioritatea mea! Acum, la clasa pregătitoare este și mai greu.

Însă sunt ajutată și sprijinită de către toți părinții. Și ei se simt în primul an de școală! Suntem neobosiți ! Așa este toată activitatea în Colegiul Național Vasile Goldiș, din Arad. Am ales să fim vizibili, vocali, pentru că profesorii buni pot schimba vieți! Vreau ca copiii mei să-și descopere pasiunile, și să-și urmeze visurile... Știu că amprenta mea va rămâne în sufletele lor, dincolo de anii de școală! De aceea încerc să-i EDUC, să-i INSPIR; să-i CONSILIEZ! Este foarte important.

La relația profesor-elev, am adăugat o altă dimensiune, mult mai reală, mai profundă – și anume, PRIETENIA\ EMPATIA! Astfel am ajuns să fiu foarte mândră de rezultatele elevilor mei. Sunt rezultate vizibile la evaluările naționale, concursuri școlare, olimpiade .Aceste rezultate îmi întregesc plăcerea de a fi învățătoare.

Sunt mereu cu zâmbetul pe buze, chiar și atunci când doar realizez materiale . Voi fi încântată atunci când copiii vor descoperi cu plăcere o nouă literă, o nouă silabă, o nouă poveste! Pun în fiecare gest, suflet... realizez totul frumos, prin metode și instrumente concrete. Așa, copiii înțeleg și mă urmează. Poate că sunt totuși o candelă! Ard și mă reaprind mai tare. Am ales să fiu profesor, mai presus de tot și toate. Am ales să fiu și să rămân vizibilă în mintea și în inimile copiilor. Aștept cu nerăbdare reluarea cursurilor față în față. Atunci mă voi simți întreagă. Până atunci îmi schimb modul de a relaționa, de a preda, de a mă juca. Încă mă mai joc! Între timp încerc să particip la cursuri de perfecționare, webinarii, să rămân încrezătoare și motivată. Motivată să aprind lumina din fiecare copil, să o fac să crească și să capete sens. Nu vreau altceva...vreau să fiu alături de copiii mei, să rămânem ancorați în prezent, dar pregătiți pentru viitor !

PORTRET DE DASCĂL

Prof. Lichi Mioara
Școala Gimnazială Cucuieți, Dofteana

Ne întrebăm deseori **:**

Ce anume ne face pe noi, dascălii, importanți în viața elevilor noștri ?

Cum putem marca în bine existența lor?

Cum le putem îndruma pașii spre un viitor împlinit și cum îi putem ajuta?

Trăsăturile profesorului bun sunt reunite de Thomas Gordon în sintagma profesorul eficient,iar acesta are următoarele calități:

- știe să asculte activ și eficient; transmite mesaje la persoana I;
- ține cont de mediul în care lucrează; nu se înfurie;
- știe să comunice, să relaționeze, cum să laude.

Ascultarea activă eficientă .

„Un profesor care nu-și ascultă niciodată elevii (în sensul de a răspunde nevoilor lor) va eșua până la urmă.Un profesor care își ascultă întotdeauna elevii va eșua până la urmă.”

Nu este o sarcină simplă să știi când să asculți.Ascultarea activă eficientă îl ajută pe elev să-și gestioneze și să-și domolească emoțiile,să ajungă la adevărata problemă,îl face să fie mai dispus să-l asculte pe profesor,îl responsabilizează și promovează o relație mai apropiată între cei doi.

Evitarea furiei este o altă calitate a profesorului eficient.Atitudinea pozitivă dezvoltă creativitatea.

Energia negativă ucide creativitatea și constituie un mediu propice pentru a hrăni frica sau eșecul.

Comunicarea și relaționarea sunt poate cele mai dificile acțiuni pe care trebuie să le practice un profesor bun.Numai stăpânind aceste procese profesorul va putea să gestioneze conflictele,va putea contribui cu succes la transmiterea valorilor ,la formarea elevului pentru adaptare,învățându-l pe acesta,la rândul lui să comunice și să relaționeze cu cei din jur.

A ști să laude

Profesorul de succes se așteaptă ca elevii lui să reușească .Elevii au nevoie de cineva care să creadă în ei.Aceasta îi va motiva pe elevi să continue să încerce până vor reuși să atingă așteptările pe care le ai de la ei.

Profesorul bun are simțul umorului

Deși ține de personalitate și temperament, umorul lasă o impresie de durată. Utilizând umorul poți face din cea mai plicticoasă temă una interesantă,poți reduce stresul și frustrarea și poți da elevilor șansa să privească o problemă și din alt punct de vedere.

Și lista calităților profesorului bun ar putea continua.Suportă adăugiri ,dar prin esența sa de om ,un profesor nu poate fi niciodată perfect,ideal .Nu toți copii sunt la fel și, în consecință ,adesea ei tind să se atașeze de profesorul care le seamănă prin personalitate. Așadar e nevoie deopotrivă de profesori cu spirit efervescent ca și de aceia cu ținută rigidă,academică ,de profesori apropiați de elevi,confidenți ,care pot ajuta prin aflarea unei probleme specifice și oferirea unui sfat adaptat ,dar este de apreciat și tipul de profesor distant,rece ,care își găsește și el admiratorii lui în grupul de elevi ,datorită ,poate ,unei ținute demne ,a simțului de dreptate,a probității profesionale.

Misiunea profesorului de astăzi și a aceluia de mâine este de a pregăti generațiile pe care le educă pentru a fi capabile să se adapteze la schimbări și să adopte decizii eficiente în condițiile abundenței de opțiuni posibile . Această misiune are nevoie de îndrăzneală,de încredere într-un viitor mai bun,de căutare permanentă a noului ,de ancorare în realitate ,de originalitate în executarea ei,de inovație și descoperire.

Dar ce mai înseamnă să fii profesor acum ?Acum când de fapt nu mai suntem o față ,ci am devenit doar o imagine pe o interfață ,dislocată și ea de schemele cu care partajăm ecranul prin care le virăm informația elevilor?

Îmi imaginez că țin lumea în mâini!Mai rămâne să aflu ce să fac cu ea .Marea provocare este să nu rămân în urmă ,ba mai mult să mă familiarizez cu tot ceea ce reprezintă internetul pentru a-mi putea ajuta elevii să profite de el .

Ce înseamnă să fii profesor acum ?

Nu am încă un răspuns,dar, …..profesorii de succes rămân curioși toată viața.

Bibliografie :

1. Ion Negreț -Dobridor -*Didactica nova sau arta de a-i învăța pe toți (aproape)totul*,Editura Aramis, 2005.
2. Ion-Ovidiu Pânișoară – *Ghidul profesorului*, Editura Polirom, 2017 .
3. John Hattie -*Învățarea vizibilă -ghid pentru profesori*,Editura Trei, 2014.

PROFESORUL MODEL

Prof. Linţa Cristina Maria
Liceul Teoretic „David Voniga” Giroc/ Grădinița P.P. Giroc
Jud. Timiș

„Ca să poţi povesti sau cânta copiilor, trebuie să-i iubeşti, să cauţi să pricepi firea şi lumea aparte în care trăiesc, să ştii să cobori până la nivelul personalităţii lor. Trebuie să iei parte împreună cu dânşii la toate manifestările sufleteşti; într-un cuvânt, rămânând om mare, să fii cât se poate de copil.” (George Coşbuc)

Educația este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane, de aceea ea constituie o necesitate atât pentru individ cât și pentru societate. Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă şi culturală a copiilor constituie o prioritate naţională şi globală, de aceea grădinița constituie o etapă fundamentală în dezvoltarea copilului. Activităţile desfăşurate în cadrul procesului educaţional sunt adevărate ocazii de învăţare situaţională, care contribuie la dezvoltarea globală armonioasă a copilului.

Azi din ce în ce mai mult se vorbeşte despre învăţarea eficientă şi management educaţional eficient. Cuvântul de bază fiind „eficienţă”. „A fi eficient” înseamnă a obţine rezultate pozitive, a produce efectul pozitiv scontat.

Misiunea dascălului din prezent este una nu tocmai ușoară, deși este tratată cu superficialitate și cu prejudecăți de societatea noastră românească. În aceste momente, când singura modalitate de colaborare cu copiii este on-line-ul, misiunea educatorului este destul de dificilă. Comunicarea cu preșcolarii a depins în totalitate de disponibilitatea părinților deoarece prin intermediul acestora, preșcolarii au putut avea acces la informațiile transmise de educatori prin intermediul device-urilor.

În relația educator-copil accentul se pune pe învățare, care se desfășoară de-a lungul procesului instructiv-educativ, totul bazându-se pe o relație specială între cele două părți. Copilul înscris la grădinița cu program prelungit petrece mai mult timp la grădiniță cu educatoarele și cu colegii de grupă decât stă cu propria familie (părinți, frați, surori-unde este cazul). Dar copilul are nevoie de dragoste, vrea să fie iubit așa cum este tot timpul și când are dreptate, și când nu are dreptate, și când este fericit și când este trist. Un dascăl eficient își manifestă permanent dragostea față de copii abordând pozitiv disciplinarea, încurajându-l să își exprime gândurile și sentimentele, îl ascultă când vrea să împărtășească ceva. Prin disciplinarea pozitivă educatorul contribuie la o dezvoltarea socio-emoțională armonioasă a copilului, îi oferă copilului posibilitatea de a lua decizii, de a alege singur modul în care să acționaze. Astfel, educatoarea din această perioadă specială poate propune diferite

jocuri interactive on-line prin care preșcolarii își pot evidenția trăirile emoționale, gândurile. Un astfel de joc se poate realiza destul de atractiv pe platforma https//wordwall.net.

Măiestria unui dascăl eficient constă în construirea unei relații eficiente între el și copiii săi. Aceasta trebuie să se concretizeze în aspecte precum: tratarea diferențiată a copiilor, permițându-le acestora să-și manifeste unicitatea, individualitatea, creativitatea; oferirea unei satisfacții mutuale, ceea ce înseamnă că nu trebuie să împlinească nevoile unui copil în defavoarea altuia; crearea sentimentului de interdependență, copilul manifestându-se liber. Un dascăl bun încă de la începutul anului școlar va planifica riguros evaluarea inițială. Concluziile desprinse în urma evaluării inițiale ajută la stabilirea coordonatelor esențiale ale activității viitoare, selectarea obiectivelor, alegerea strategiilor adecvate, a ritmului de parcurgere a conținuturilor.

Un dascăl eficient este preocupat de adaptarea conținului atât la particularitățile de vârstă, cât și la cele individuale ale copiilor. Copiii au diferite niveluri de dezvoltare, ritmuri diferite de dezvoltare şi învăţare precum şi stiluri diferite de învăţare. Aceste diferenţe trebuie luate în considerare în proiectarea activităţilor, care trebuie să dezvolte la copil stima de sine şi un sentiment pozitiv faţă de învăţare. Fiecare copil este unic, prin urmare, tratarea diferenţiată constituie o calitate a managementului educaţional, o abilitate a dascălului în dezvoltarea personalităţii fiecărui copil.

Mediul online de învațare vine cu provocari și resurse specifice, care presupun ca atât educatorii, cât și preșcolarii să se adapteze și să își schimbe modul de lucru. Dascălul model trebuie să aibă darul de a răspândi lumină în mintea celor care-l înconjoară, călăuzit fiind pe drumul succesului de măiestrie pedagogică şi de vocaţie. El acordă o importanță deosebită mediului educațional care îi permite dezvoltarea liberă a copilului, să-l stimuleze, să-l atragă, să-l invite să exploreze activ, utilizând materiale diverse. De exemplu poate folosi platforma https//voki.com unde profesorul își poate înregistra explicațiile și poate folosi ca avatar tot felul de imagini care sigur ii vor atrage și distra pe copii. Astfel, copiii vor avea acces la explicații ori de cțte ori vor avea nevoie de ajutor fără ca să fie necesar ca dascălul să fie live.

Eficienţa jocurilor şi a activităţilor didactice desfăşurate depinde în mare măsură de modul în care este organizat şi conceput. Jocul este forma cea mai naturală de învăţare și are o importanţă decisivă pentru dezvoltarea şi educaţia copilului. Dascălul este un partener de joc, matur, care cunoaşte toate detaliile jocului şi regulile care trebuie respectate. Copilul devine astfel un participant activ la propria instruire, este încurajat în luarea deciziilor, în medierea conflictelor, iar motivaţia pentru învăţare prin joc se conturează treptat, căpătând consistenţă şi trăinicie. Jocul asigură dezvoltarea intelectuală, contribuie la dezvoltarea fizică a copilului, oferindu-i posibilitatea să îşi exerseze mişcările şi să capete, astfel, tot mai multă siguranţă.

Cadrul didactic eficient diversifică strategiile de predare-învăţare-evaluare și pune accent utilizarea pe metodelor activ-participative, care încurajează copilul să exploreze, să coopereze cu

colegii, să colaboreze în vederea realizării unei sarcini. Astfel, prin folosirea la activităţi a acestor metode interactive care stimulează preşcolarul şi îl fac să descopere noile noţiuni pornind de la ceea ce cunoaşte, învăţarea este mai eficientă.

Un dascăl eficient are abilitatea de a face din orice părinte un colaborator. Educația copilului începe de la nașterea acestuia, mediul familial influențând dezvoltarea psihică și fizică a copilului. De aceea, părintele nu poate lipsi din acest mediul educaţional, el fiind partenerul esențial în educaţia copilului. Comunicarea bună cu părinții, implicarea lor în activitățile organizate și desfășurate cu preșcolarii îmbunătățesc atitudinea acestora față de grădiniță. Pentru buna comunicare on-line cu copiii, profesorii apelează la jutorul părinților pentru a se conecta pe platformele de comunicare zoom sau meet de device-urile de acasă.

Desfășurându-și activitatea profesională în cadrul educativ, dascălul nu încetează de a fi un educator și în afara ei, urmărind, bineînțeles, obiective specifice și apelând la mijloace și forme adecvate. Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează reciproc, imprimând acestei profesiuni un rol sporit în progresul general al patriei noastre. Astfel dascălul este preocupat să implice și comunitatea prin diverse parteneriate educaționale. Factori educaționali cu rol deosebit de important, precum biserica, poliția, serviciul de pompieri, biblioteca, etc, contribuie la construirea viitoarei personalități a copilului. În cadrul parteneriatelor educaționale cu aceste instituții se desfășoară diverse activități atractive și educative pentru preșcolari care influențează pozitiv formarea și dezvoltarea globală a copilului.

Un dascăl care dovedește măiestrie pedagogică este mai mult decât un reputat profesionist, este artistul desăvârșit în meseria lui. El este cel care are conștiința responsabilității și a misiunii sale, care înseamnă să arzi ca o lumânare pentru a-i lumina pe alții, adică să te dăruiești în totalitate, în mod dezinteresat, să fii oaza de verdeață într-un deșert nesfârșit sau sarea în bucate.

Bibliografie:

1. „Curriculum pentru educație timpurie (3-6 ani)” MEN, 2019
2. Mândâcanu, V. Profesorul maestru, Pontos, Chişinău –2009;
3. Nicola, I. Tratat de pedagogie şcolară. Bucureşti, EDP, 1996;
4. Stan, E. Pedagogie postmodernă. Iaşi: Institutul European, 2004.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL

Profesor: Lipcea Gabriela

Liceul Tehnologic „Ion Bănescu” - Mangalia

A preda nu este ușor, nu este pentru toată lumea, dar pentru aceia dintre noi care ne-am dedicat viața acestei meserii , știm că este menirea noastră. Iubim ceea ce facem.

Profesia didactică are o dimensiune umană extrem de puternică, fapt care implică nu doar cunoștințe și competențe, ci și atitudini, valori, într-un cuvânt o conștiință profesională.

Un profesor bun îmbină aspectele obiectiv-logice ale transmiterii cunoștințelor cu aspectele psihologice.

„A educa” înseamnă sa-ți desfășori activitatea sub semnul unor categorii morale determinându-i pe elevi să ia distanță critic față de atitudinile și performanțele proprii, dezvoltându-le aptitudinea de a stabili contacte pozitive și de a analiza critic propriile prejudecăți.

Un profesor bun trebuie să plece de la ideea că toți elevii pot cu adevărat învăța. Succesul este garantat de încrederea profesorului în demnitatea și valoarea oricărei ființe umane și în potențialul care există în fiecare.

Profesorul ideal, în viziunea mea, reprezintă o personalitate complexă formată din câteva componente. Fiecare este foarte importantă și indispensabilă profesorului. În primul rând, el trebuie să convingă elevii săi că sunt foarte capabili, să le arate că ei pot avea performanță. Profesorul trebuie să-i încurajeze în ceea ce învață, să îi motiveze la schimbare. Toți elevii au o valoare incontestabilă și au talent înnăscut, profesorul poate să-i arate elevului, cel puțin, că e posibil să însușească materia predată. Profesorul trebuie să-i încurajeze cu propria persoană, cu propriul exemplu. În al doilea rând, profesorul investește în caracterul elevilor mai mult decât în cunoștințele lor. Schimbarea elevului este foarte importantă și e mult mai importantă decât notele elevului.

Un elev cu caracterul schimbat va respecta profesorul, ceea ce a investit el și se va purta cu el cu respect. Profesorul nu va fi în poziția să „cerșească” respectul. Un elev schimbat va găsi singur motivația de a învăța și va încuraja și pe alții s-o facă. Un elev încurajat să-și schimbe atitudinea va investi singur în persoana sa și este o probabilitate mai înaltă ca el să devină un autodidact. Schimbarea elevului nu se face prin descurajarea lui și nici prin compararea cu alții, ci print-o competiție cu propria-i persoană.

Un profesor bun are un caracter integru. Deseori, oamenii învață mai mult prin propriul exemplu decât prin cuvinte. În cazul în care vorbele nu coincid cu faptele sale, niciodată nu va fi

ascultat. Un profesor are autoritate doar în cazul în care vorbele lui coincid cu faptele lui. Elevii sunt cei mai buni critici, ei vor observa neconcordanța și aceasta îi va dezgusta.

Profesorul este un autodidact. El este implicat într-un proces continuu de învățare. Un profesor bun este un elev bun, prin aceasta el dă exemplu elevilor săi și îi încurajează să depună un efort pentru a învăța. Profesorul găsește valoare în fiecare elev. Prin aceasta, el nu critică elevii și nici alți profesori. Chiar dacă elevii nu sunt la nivelul așteptării profesorului, aceasta nu este o piedică pentru a investi în ei și a-i face să respecte cunoștințele.

Un profesor bun îi ajută și pe ceilalți colegi ai săi, în special pe cei fără prea multă experiență. Mă bucur mult că am cunoscut astfel de persoane care sunt și în continuare exemple frumoase pentru mine și de la care învăț zi de zi.

Un profesor trebuie să fie prietenul elevului. Trebuie să știe cum să explice unele lucruri pentru toată lumea, să nu se răstească la elevi. Mai cred că profesorul ideal trebuie să reprezinte în ochii noștri un individ altruist și boem, care reușește să-și determine „descendenții" să își urmeze propria cale de la care să nu se abată niciodată.

Profilul unui profesor vizibil:

- dragoste pentru oameni;
- învățare motivantă și semnificativă;
- înțelegere în profunzime a proceselor și fenomenelor;
- lucrul în echipă;
- gândirea creativă;
- multă imaginație;
- excelente abilități de comunicare;
- pasiune pentru povești și lectură;
- răbdare.

„Profesorul mediu explică complexitatea, profesorul dăruit relevă simplicitatea ."– Robert Brault

„Atunci când ești profesor nu poți vedea roadele unei zile de muncă. Ele sunt invizibile și rămân așa poate chiar și 20 ani." – Jacques Barzun.

„Un profesor își pune amprenta asupra eternității, el nu poate ști niciodată cât de departe ajunge influența lui."- Henry Brooks Adams

PROFESORUL,
SURSA DE HRANA PENTRU TINERI
ȘI TRATAMENT PENTRU SOCIETATE

Luca Sorana Elena

„De învăţat înveţi multe şi de la toţi. Dar profesor nu e decât cel care te învaţă să înveţi.”

Constantin Noica în Carte de înţelepciune, Îndrumător pentru tineri (1993)

Ce este un profesor ?

Unele dintre modelele noastre cele mai influente și care schimbă vieți sunt profesorii.

A deveni un educator bun nu presupune doar alegerea unei materii, obținerea unei diplome și profesarea într-o școală. Acel profesor special care are să devină și vizibil în ochii elevilor dar și în sufletele lor este răbdător și dedicat. Însă există și altceva care îl transforma într-un model dorit de tinerele generații. Este vorba despre o anumită intelepciune care, prin autenticitatea sa si capacitatea de conectare emotionala, sufletească cu elevii îl fac să devină eficient, iubit și respectat. El înțelege că trebuie sa le ofere elevilor săi instrumentele și îndrumările **potrivite**, atat de necesare pentru a-i ajuta să-și maximizeze potențialul și să depună eforturi pentru a progresa uneori chiar și peste limitele lor auto-impuse. Cel care reușește să pună în mintea elevilor o temelie pentru gândirea lor proprie.

Profesorul reprezintă chipul istoriei, prezentului și viitorului care exprimă și promovează valori, printr-o înlănțuire continuă a ideilor și acțiunilor, șlefuind neîncetat interiorul elevilor, creând fundamentul pe care aceștia să se dezvolte. Profesorul bun este cel care poate scoate lumea din haos. Cel care ajuta tinerii să se înalțe păstrându-și identitatea proprie.

Cu siguranță un profesor de succes este un om virtuos. Acel om ale cărui fapte influențează viitorul tinerilor și îi conduc către cele mai bune roade, indiferent de materia pe care o reprezintă. Care înțelege că lumea de astăzi nu mai este cea de acum 50 de ani și care gândește interdisciplinar cautând cele mai bune metode pentru a adapta sistemul de învățământ la nevoile generațiilor secolului 21. Supraviețuirea societății depinde de măsura în care tânăra generație preia selectiv și esențializat experiența de viață a generațiilor anterioare. Creațiile purtătoare de progres sunt cele care depășesc funcțional și valoric pe cele anterioare. Acest lucru este perfect valabil și în domeniul educațional. Noua generație trebuie pregătită nu doar pentru reproducerea culturii, ci și pentru producerea noului, pentru creație si progres social.

In calitate de profesor, a fi vizibil sau invizibil nu reprezinta absolut binele si raul, ci ține mai degrabă de intenționalitatea sa. Vizibilitatea nu garantează automat succesul iar invizibilitatea, eșecul. De exemplu, putem compara meseria de profesor cu arta. Atunci cand participăm la un concert, de

regulă toate aplauzele îi revin cântărețului/interpretului și prea puțin celorlalți membri care se află în spate, care depun eforturi la fel de mari pentru reușita spectacolului și, fără de care concertul nu ar fi putut fi posibil în forma profesionistă. Așadar, putem spune, fără îndoială, că valoarea lor este foarte mare chiar dacă aceștia nu apar atât de vizibili pentru public. Sau asemeni unui medic specialist care are în spatele său o serie de profesori valoroși, invizibili pentru pacienții săi dar a cărui reușite sunt rezultatele investițiilor făcute de ceilalți în viața sa.

Scopul profesorului nu este să fie vedetă de circ ci să creeze momente favorabile pentru a trece în invizibilitate și a lăsa calea liberă pentru exprimare și reflectare a judecăților elevilor săi. Un exercițiu interesant ar fi, în decursul unei ore, monitorizarea timpului în care vorbește profesorul și a timpului (mai exact câte minute) în care vorbesc elevii.

Este important de menționat ca, în anumite cazuri triste, vizibilitatea profesorului în clasă poate constitui de asemenea un lucru negativ. Spre exemplu, comportamentul negativ al unui elev, dar fără răutate, poate deveni o chestiune dramatică pentru unii profesori în care îl vor condamna poate pentru totdeauna. Putem vedea cum anumitor profesori le pasa de ei mai mult decat este cazul. Aproape toți dintre noi, în calitate de elevi, am cunoscut un asemenea profesor care a fost ”într-atat de afectat” de o greșeală incat a recurs la umiliri dând dovadă de o adevarată personalitate histrionica! Într-o asemenea criză am putut vedea cum profesorul reușește să capteze rapid atenția tuturor și să devină foarte vizibil. Această reacție și, cu atât mai trist ar fi dacă ar deveni atitudine, poate fi extrem de dăunatoare și epuizantă emotional pentru elevi și este esențial să înțelegem că profesorul se descalifică pierzându-și scopul. De dorit ar fi să dea dovada de maturitate și să privească situația ori conflictul cu obiectivitate evitând emoțiile exacerbate. Cea mai bună aborare este sa nu plecăm cu idei preconcepute și să analizăm ce se întamplă de fapt. Un alt exemplu de vizibilitate negativ este nevoia de a fi în centrul atenției, mai mult decât este cazul, dintr-o dorință intensă de a controla sau de a domina surprinzandu-i pe elevi cu un comportament vizibil extrem care poate declansa spaima, stres si confuzie ce, pe termen lung îi va indeparta pe elevi și având suficientă putere pentru a crea traume.

În încheiere consider că un profesor de succes este cel care își ține ochii deschiși și mintea clară, cel care sfidează gura lumii (cu ale ei limite) ce pare veșnic interesată să observe defectele și să evidențieze doar trăsăturile negative ale tinerei generații și care uneori dezvoltă adevarate idionsicrazii însă fără a oferi un instrument de îmbunătăţire a performanţelor semenilor. Profesorul dorit este acel om căruia meseria îi trece prin vene și prin suflet.

COMUNICAREA SINCRONĂ- AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE

Profesor Macsim Daniela Cristina
Liceul Teoretic „Mircea Eliade” Galați

În calitate de dascăli nu putem realiza instruirea beneficiarilor primari în lipsa unei comunicări eficiente și-a eliminării factorilor care ne pot perturba comunicarea. Comunicarea dă sens și finalitate: aspirațiilor, atitudinilor, intențiilor și acțiunilor noastre.

Platformele virtuale din domeniul educațional și dispozitivele conectate la internet au facilitat existența comunicării sincrone. Sincronizarea reprezintă acțiunea de aranjare a două sau mai multe fapte astfel încât ele să se execute în același timp.

Prin comunicarea sincronă înțelegem totalitatea momentelor în care conversația dintre două sau mai multe persoane are loc în timp real, făcând posibilă circulația informațiilor, schimbul de idei, prezentarea unor conținuturi prin intermediul noilor tehnologii. Odată cu apariția și dezvoltarea tehnologiei informației și comunicațiilor (TIC) interacțiunea directă s-a îmbunătățit în mediul virtual indiferent de distanță. Copiii învață să folosească dispozitive tip telefon mobil sau tabletă chiar înainte de a învăța să vorbească corect, să scrie sau să citească. Noua generație născută în „era digitală”, are înclinația de a învăța rapid să utilizeze noile tehnologii în viața cotidiană. Acest comportament este impulsionat și de faptul că încă de la vârste fragede copiii au propriul smartphone pe care-l folosesc pentru : trimiterea mesajelor în grupul de prieteni, vizualizarea unor clipuri video, participarea la jocuri online, accesarea unor platforme de socializare.

Actualul context pandemic a introdus un nou concept acela al „Școlii online” , în care fiecare dintre noi: profesori, elevi, părinți au propriile așteptări.

Principiile care stau la baza comunicării sincrone în vederea evitării perturbărilor procesului instructiv-educativ sunt:

- ✓ Folosirea unei singure platforme virtuale,
- ✓ Respectarea duratei orei de curs și a pauzei,
- ✓ Asigurarea echipamentului tehnic necesar unei bune comunicări în mediul online.

Avantajele comunicării sincrone:

- ➢ Generarea unui dialog cu elevii indiferent de locul unde se află aceștia,
- ➢ Transmiterea instantanee a mesajelor, conținuturilor, materialelor audio-video,etc.
- ➢ Stocarea informațiilor,
- ➢ Posibilitatea lucrului în echipă, a schimbului de idei,
- ➢ Crearea unei comunități reale de învățare, a unui spațiu comun de întâlnire și dialog.

Dezavantajele comunicării sincrone:

- Apariția unor neînțelegeri sau confuzii datorate fluctuației conexiunii la internet,
- Lipsa interacțiunii fizice și a socializării ,
- Instalarea în timp a oboselii vizuale și psihice,
- Posibilitatea generării unei dependențe tot mai ridicate față de mediul virtual,
- Apariția sedentarismului și creșterea greutății corporale,
- Apariția în timp a unor tulburări anxioase.

La nivelul anului 2018 3,1 mld de oameni foloseau Social Media la nivel global, o persoană petrecând în medie două ore/zi, echivalentul a peste cinci ani de viață. Cu toții cunoaștem că un beneficiu al globalizării constă în transmiterea rapidă, practic instantanee a informațiilor numai că adolescenții care folosesc smartphonul pentru mai mult de cinci ore/zi sunt mai predispuși la tulburări de depresie sau anxietate.

Cum putem obține o comunicare eficientă în modulul sincron? În primul rând trebuie să fim conștienți de strategiile didactice abordate, ce vor trebui particularizate la nivelul grupului de elevi și la specificul disciplinei. În plan educațional o abordare corectă are la bază o bună cunoaștere a principiilor psiho-pedagogice care fundamentează procesul instructiv-educativ indiferent de modalitatea de comunicare (sincronă, asincronă) sau de metodele de predare-evaluare. Cadrul didactic trebuie să se focalizeze pe calitatea și relevanța învățării , astfel încât să stimuleze interacțiunea cu elevii , să le susțină motivația și continuitatea pentru învățare și să elaboreze instrumente de evaluare adecvate.

Elevii au nevoie de interacțiuni care să le asigure transferul informațional (profesor-elev), dar și de interacțiuni sociale (elev-elev). Cadrul didactic este capabil să regândească procesul didactic conform avantajelor și dezavantajelor oferite de tehnologia digitală , asigurând un climat optim derulării procesului de predare-învățare- evaluare în mediul online în vederea formării competențelor cheie.

Atingerea rezultatelor învățării trebuie evaluată prin proceduri bazate pe criterii clare și transparente, care au în vedere alături de achizițiile dobândite din punct de vedere teoretic și pe cele cu caracter practic-aplicativ din viața cotidiană.

Feedback-ul constructiv reprezintă un mesaj de tip evaluativ eficient prin faptul că furnizează informații referitoare la aspectele care se impun a fi îmbunătățite, planurile remediale având rolul de a ghida elevul spre ceea ce nu a asimilat încă, identificând și modalitățile prin care va reuși să-și formeze abilități și aptitudini.

Bibliografie:

- www.google.com
- www.edupedu.ro
- elearning.masterprof.ro

UN EDUCATOR DEDICAT - COPII FERICIȚI

Prof. Maghiar Irina

Grădiniţa cu Program Prelungit Nr. 6 „Albinuţa" Suceava

Păşim în meseria de **educator** înarmaţi cu o mulţime de cunoştinţe teoretice din domenii diverse şi ne aşteptăm ca învăţăceii noştri să reacţioneze asemănător celor alături de care ne-am făcut ucenicia în orele de practică pedagogică.

Realitatea ne obligă să conştientizăm diferenţele uriaşe dintre *teoria* şi *practica* educaţiei, să adaptăm şi să transferăm tot ceea ce am învăţat la realitatea fiecărui colectiv de copii în parte, la concretul fiecărei activităţi din programull zilnic la grupă.

Un educator este un vrăjitor care trebuie să „scoată din joben" ceva inedit cu care să ajute copilul să înveţe tot ceea ce are nevoie în scopul formării sale ca individ integrat în societate. El trebuie să aibă o mulţime de „aşi în mânecă" pe care să îi strecoare în momentele în care zăreşte privirea rătăcită a vreunei perechi de ochi candid aţintiţi asupra sa, dornici să priceapă explicaţiile care nu reuşesc să treacă dincolo de o barieră ridicată în minte.

Munca educaţională între copii arată faptul că ţine de măiestria fiecărui cadru didactic în parte să îmbine acele cunoştinţe pe care le consideră optime scopului urmărit de fiecare activitate din programul zilnic de învăţare.

Ca educator, trebuie să ştii să foloseşti instrumentele de care dispui în momentul în care eşti pus în faţa unui act de educare. Poate că în acest lucru constă acea „măiestrie didactică", acel „fler pedagogic", acea sclipire de care dă dovadă un cadru didactic cu har, transformându-se în „Domnu' Trandafir" al vremurilor noastre...

Strategiile didactice reprezintă instrumentarul meseriei de educator. Ele trebuiesc cunoscute şi foarte bine mânuite pentru a se atinge acea siguranţă atât de necesară de care trebuie să dăm dovadă în fiecare zi de muncă.

Ele ne ajută să ducem la bun sfârşit o activitate de transmitere de cunoştinţe sau de exersare a unor practici şi deprinderi. Actul de pregătire al activităţilor pentru ziua care urmează pun mare accent pe alegerea metodelor şi a procedeelor, pe materialul didactic pe care îl folosesc, pe întocmirea fişelor de lucru. Un material didactic inedit, o strategie didactică antrenantă, orice poate să transforme copilul pasiv şi indiferent la ceea ce se întâmplă în jurul său într-un subiect dornic de a şti mai multe, avid să descopere noutăţi, nerăbdător în a atinge un grad cât mai înalt al înţelegerii cunoştinţelor şi valorilor umane.

Copiii sunt tot mai dinamici, vin din familie cu un bagaj mare de cunoştinţe dobândite mai ales prin intermediul televizorului şi al calculatorului, aşa că trebuie mereu să inventez ceva nou, care

să sistematizeze şi să sedimenteze cunoştinţele dobândite uneori empiric şi totodată să le suscite atenţia şi să le menţină treaz interesul pentru activitatea de învăţare organizată în grădiniţă, care este mai riguroasă, mai puţin atractivă decât imaginile ecranului.

Fiecare copil este este animat de un anume interes, surescitat să desfăşoare un anume tip de activitate. Trebuie să ajungem să ştim pe ce „buton" trebuie să apăsăm atunci când ne dorim ca acest copil să dobândească nivelul de cunoştinţe care îi vor fi necesare ulterior sau acele deprinderi care îi vor ajuta în următoarea treaptă de dezvoltare intelectuală.

Măiestria constă în a şti să alegi, în fiecare moment şi pentru fiecare situaţie întâlnită în sala de grupă, ACEL ELEMENT care să aibă rol declanşator în mintea copilului, care să anime copilul de dorinţa de a participa la actul de instruire.

Bibliografie:

Sulea-Firu, Ion, *Personalitatea profesorului român,* Biblioteca Liceului Românesc, Bucureşti, 1939

Voiculescu, Elisabeta , *Pedagogie preşcolară,* Editura Aramis Print, 2003.

PROFESORUL VIZIBIL, PROFESORUL INVIZIBIL

Prof. Magne Mihaela Cătălina
Școala Gimnazială Valea-Seacă, structura Topile, jud. Iași

Considerată, teoretic, unul dintre sectoarele cele mai importante ale unei societăți, educația rămâne cumva în umbra celorlalte domenii, mult mai vizibile și, în consecință, mult mai îndreptățite de a ieși în față, de a-și cere drepturile, de a primi recunoștința celor din jur.

De ce nu mai sunt profesorii vizibili? De ce au devenit profesorii invizibili?

Personal, cred că există două tipuri de vizibilitate, aceea a categoriei sociale, a tagmei profesorilor ca dinamică a colectivului și aceea individuală, a fiecăruia dintre noi, ca individ.

La fel ca toate celelalte categorii sociale, profesorii au nevoie, pentru a-și face bine treaba, pentru a merge înainte, nu numai de satisfacție materială, ci și de recunoștința celorlalți. Problema este că valoarea unui profesor nu este percepută individual, ci colectiv. Dacă putem înțelege, chiar dacă nu ne place, părerea celorlalte categorii sociale (pentru că și munca lor este, de cele mai multe ori, pentru noi, invizibiă), nu putem spune același lucru și despre părerea autorităților din domeniu.

De cele mai multe ori, ceea ce contează sunt statisticile, cifrele care spun că doar x% dintre elevi au promovat examenele de final de ciclu sau că la o anumită instituție de învățământ promovabilitatea a fost maximă. Și într-un caz și în celălalt, profesorii ,ca grup, devin brusc vizibili și pentru o perioadă scurtă de timp ocupă spațiul emisiunilor TV, sunt subiectul unor lungi discuții asupra stării învățământului și.... cam atât. Nimeni nu vrea , cu adevărat, să privească lucrurile în detaliu și să identifice problemele, eventual soluțiile, pentru că, după cum știm, fiecare problemă are cel puțin o soluție. Profesorii mai devin vizibili în perioada campaniilor electorale, educația fiind considerată de fiecare dată și de fiecare partid politic, indiferent de orientare, una dintre prioritățile viitorului guvern. Și , întocmai ca într-un film în care se repetă la nesfârșit aceeași zi, imediat după alegeri prioritățile se schimbă, iar profesorii devin, din nou, invizibili, probabil până la următoarele examene naționale. În sfârșit, situația pandemică, prin care trecem cu toții, le-a oferit profesorilor posibilitatea de a ieși în lumina reflectoarelor. Poate pentru prima dată, părinții au înțeles măcar puțin ce înseamnă să fii profesor, cât de important este învățământul față în față, cât de importantă este munca educatorului, a învățătorului, a profesorului.

Mai importantă mi se pare însă vizibilitatea fiecăruia dintre noi, vizibilitate de care suntem pe deplin responsabili. De-a lungul întregii cariere, valorizarea muncii noastre se face prin performanțele pe care le obținem la materia pe care o predăm. De obicei, drumul unui profesor este bine stabilit. Pentru a intra în sistem trebuie să faci dovada competențelor în domeniu, urmează apoi perfecționările prin grade, cursuri de formare etc., munca din spatele fiecărui rezultat rămânând la fel de invizibilă

pentru cei din jur. Adevăratul examen îl dăm însă în fața elevilor și rezultatul acestuia devine vizibil în privirile copiilor atunci când au înțeles ceea ce le-ai explicat, în zâmbetul lor de la finalul orei sau atunci când își văd rezultatele la teste, în strângerea de mână sau mulțumirea unei mamei atunci când copilul ei a reușit la un examen. Toate acestea ne fac să mergem mai departe și datorită acestor lucruri nu regretăm că am devenit profesori, iar dacă ar fi să o luăm de la început, probabil că cei mai mulți dintre noi ar păși pe același drum.

PORTRET DE DASCĂL ÎNTRE VIZIBIL ȘI INVIZIBIL

Maier Elisabeta Teodora
Liceul Tehnologic Tășnad, jud. Satu Mare

Ce bun ai fost cu mine, Doamne,
Lasându-mă copil mereu,
Să pot veni atâtea toamne
La școală, făr să-mi fie greu…

Ce bun ai fost Doamne cu mine,
Când să fiu dascăl mi-ai menit!
N-ai fi putut s-alegi mai bine!
Nu știu de mi s-a cuvenit…

Gabriela Munteanu - *Să fiu dascăl mi-ai menit*

Profesia de cadru didactic este asemenea unui trandafir. E frumoasă, înfloritoare și frumos mirositoare, dar are spini ce te înțeapă de fiecare dată când te apleci să simți mireasma. A fi profesor e un har, trebuie să te naşti pentru asta, şi dacă faci bine, cu dăruire, lucrul pentru care ai fost trimis în lume, atunci acest lucru te poate face fericit. Un profesor își pune amprenta asupra eternității, însă el nu poate ști niciodată cât de departe ajunge influența lui. Atunci când eşti profesor nu poţi vedea roadele unei zile de muncă. Ele sunt invizibile şi rămân aşa poate chiar şi douăzeci de ani.

Nu există ființă umană care să nu fi interacționat în viața lui cu un profesor, iată de ce această meserie își accentuează importanța și atrage atenția mai mult decât oricare alta.

Portretul unui dascăl este complex. El trebuie să includă atât o pregătire de specialitate temeinică cât și capacități de aplicabilitate a teoreticului în practică, așa cum spunea *Gail Kathleen Godwin, ca să devii un bun profesor ai nevoie de o pătrime pregătire şi de trei pătrimi de actorie.* Partea de teorie e vizibilă, elevii o pot percepe, dar va deveni în scurt timp invizibilă dacă aceste noțiuni nu își găsesc aplicabilitatea în practică. De-a lungul experienței mele ca profesor de limba și literatura română mă întâlnesc deseori cu tendința elevilor de a însuși noțiunile mecanic, fără să le filtreze prin prisma propriei conștiințe, fără să le pună în aplicare. Apelez de multe ori la diverse activități extracurriculare, care transformă teoria în practică. Exersăm interviul, masa rotundă, dialogul. De curând am avut bucuria de a fi contactată de un fost elev care a intrat primul pe lista unei facultați de prestigiu din Timișoara. Cheia succesului a fost examenul sub formă de interviu, unde elevul a fost notat cu punctajul maxim. Cum a reușit? Datorită faptului ca a participat la diferite concursuri școlare a căror tematică includea și interviul.

Un alt elev a participat la numeroase activitați extracurriculare unde a fost pus în situația de a vorbi liber, deschis pe o scenă, în fața unui public, în ipostaza de prezentator al evenimentului. Acum studiază actoria. Acestea sunt pentru mine momentele de vizibilitate. Pentru elevii care au învățat de nota 10 pe moment și nimic mai mult am fost vizibilă pe moment, dar pentru cei care au reușit să

aplice teoria în practică am devenit vizibilă chiar și peste ani și cu siguranța voi rămâne mereu în mintea lor ca factor decisiv, ca imbold sau punct de pornire al unei viitoare cariere.

Îmbinarea teoriei cu cercetarea este o idee de mult vehiculată, chiar şi în poetica eminesciană, *Iar colo bătrânul dascăl, cu-a lui haină roasă-n coate, /Într-un calcul fără capăt tot socoate şi socoate*. Aşadar, dascălul nu este doar un simplu savant ci caută, scormoneşte, cercetează, dar şi transmite.

Dintre trăsăturile ce trebuie să definească personalitatea profesorului aș enumera: echilibrul intelectual, mintal, nervos; curiozitatea intelectuală, spiritul şi gustul observaţiei, simţul critic, luciditatea faţă de sine, adaptabilitatea la cerinţele elevilor, tinereţea spiritului, amabilitatea, înţelegerea, autoritatea pedagogică, creativitatea, intonaţia plăcută şi dicţia corectă. Să aibă dragoste pentru copii, bună dispoziţie, umor, o bună memorie, ordine şi claritate în gândire, atenţie distributivă. Pentru a fi iubit de elevi, trebuie să aibă capacitatea de a expune clar şi convingător ideile, uşurinţă în exprimare, limbaj adecvat, concizia şi precizia formulărilor, plasticitatea vocabularului, simţul măsurii în toate, talentul de a aprecia rapid şi corect situaţia.

Desfăşurându-şi activitatea profesională în cadrul şcolii, dascălul nu încetează de a fi un educator şi în afara ei, urmărind, bineînţeles, obiective specifice şi apelând la mijloace şi forme adecvate. Cele două laturi ale activităţii sale şcolară şi extraşcolară, nu numai că se presupun, dar se şi întregesc şi se completează reciproc.

O calitate de neprețuit a dascălului este respectul de sine. Acesta este vizibil în capacitatea sa de a lăsa deoparte problemele personale atunci când intră la clasă, de a se dedica exclusiv elevilor, cărora trebuie să le fie părinte și prieten în egală măsură. Am încercat întotdeauna să țin în echilibru această balanță în activitatea mea. Am fost prietena lor, dar deveneam simpli interlocutori atunci când vine vorba de teste, extemporale. Respectul nu se impune se câștigă. Eu încerc să îmi impun respectul nu doar prin intelect și afectiv, ci și prin aspectul fizic, îmbrăcaminte, pe care îl adaptez situației. La catedră adopt un stil mai degrabă elegant, motiv ce a creat elevilor mei un adevărat șoc când m-au văzut urcând în autocarul ce avea să ne ducă într-o excursie, în adidași și trening. Apoi au realizat că nu se putea altfel, că de fapt era normal să adaptez stilul vestimentar contextului, așa cum i-am învățat de multe ori în cadrul lecțiilor de dirigenție. Este înca un exemplu al unor cunoștințe care ar fi rămas invizibile, dar care și-au dobândit vizibilitatea în momentul aplicării în practică.

Profesorul este răspunzător şi de tonul afectiv dintre elevi. Supărările, amărăciunea, refuzul, invidia îngreunează foarte mult cooperarea, chiar şi în situaţii lucrative. „*Grupul depinde în mare măsură de felul relaţiilor din cadrul grupului, de sprijinul, de afecţiunea, de simpatia şi încrederea reciprocă*.” Sub aspectul educativ, profesorul se sprijină în acţiunea sa pe fenomene care întăresc coeziunea clasei. Sentimentele de prietenie, colegialitate şi solidaritate, bucuria şi mândria pentru performanţele clasei sau ale unor membrii ai acesteia întăresc coeziunea clasei şi tonifică

starea ei afectivă. O clasă cu un colectiv bine sudat, o clasă fără probleme de comportament și conduită școlară este rezultatul unui profesor vizibil, care și-a exercitat rolul afectiv asupra elevilor săi. Opusul acestui exemplu-clasa cu un colectiv divizat, cu probleme de comportament și conduită, note scăzute la purtare sunt toate rezultatul unui profesor invizibil, care nu și-a atins obiectivele.

Așadar meseria de profesor nu există, căci a fi profesor este o vocație, iar portretul dascălului este complex și în continuă schimbare, potrivit normelor impuse de societatea contemporană.

PROFESOR ÎN ON-LINE

prof. Măluțan Ioana
Grăd. cu p.p. „Căsuța Fermecată”, Gherla, jud. Cluj

Un cadru didactic „vizibil” trebuie să „facă saltul” în lumea digitală, să ajute sistemul educațional să evolueze și să creeze noi experiențe de învățare pentru copii și elevi, să își îmbogățească permanent cunoștințele referitoare la folosirea internetului, la oportunitățile pe care acesta ni le oferă, dar mai ales la provocările folosirii lui într-un mod inadecvat, excesiv, nesigur. Pentru a fi „vizibil” în fața elevilor, un profesor trebuie să creadă în puterea lui de a se adapta oricărei situații, oricărei noi provocări.

Tendința tot mai accentuată de digitalizare m-a determinat să mă informez cât mai mult, dorind să creez contexte de învățare care să le permită atât copiilor cu care lucrez la grădiniță, cât și propriilor mei copii, folosirea utilă, sigură și creativă a internetului. Nevoile copiilor din era digitală impun folosirea unor strategii de către adulții din jurul lor pentru a le conferi starea de bine. Toate aceste strategii trebuie aplicate însă cu dragoste, căldură, fermitate, dar și libertate pentru ca, mai târziu, acestea să se transforme în autonomie, curaj, competență și creativitate. Ca mamă și cadru didactic, am conștientizat că trebuie să fiu mereu „acolo”, mereu disponibilă, dar mai ales informată pentru a-i ajuta pe copii să-și conștientizeze gândurile, emoțiile, acțiunile oricând.

Copilăria nativilor digitali este una agitată. Aceasta e dată de absența din punct de vedere emoțional a părinților, de lipsa de contact autentic, susținut, neîntrerupt al copilului cu persoanele semnificative din jurul lui. Astfel, el se simte nesigur, trăiește sentimentul de frică. Nu de puține ori se întâmplă ca, atunci când părintele nu are timp efectiv pentru copilul său, acesta să „îi plaseze un ecran în față” pentru a-l suplini. Aceasta îl determină, în mod inconștient, pe copil să preia modelul părintelui și să suplinească, în viitor, nevoile neîmplinite cu diverse activități în mediul on-line. Tehnologia apare astfel ca soluția cea mai la îndemână pentru a scăpa de sentimentele pe care nu le știe gestiona: singurătate, plictiseală, abandon.

Mediul on-line este foarte tentant și generos, oferă multe oportunități, dar are și niște riscuri majore. Explorarea și relaționarea în mediul on-line, folosirea în exces sau fără îndrumarea unui adult, îl pot face pe copil să ajungă în situații neplăcute pe internet, să nu știe cum să reacționeze, riscând să devină dependent de tehnologie.

Multă lume folosește internetul ca antidot pentru singurătate, dar acesta creează de fapt un context foarte potrivit pentru însingurare camuflată de o mulțime de ore de navigare fără scop pe pagini de socializare. Internetul prezintă secvențe de viață care nu surprind întreaga realitate, de aceea par ideale.

Un adult informat și mereu prezent asigură succesul de mai târziu al copilului.

Internetul este un mediu complex, într-o evoluție continuă și va continua să devină din ce în ce mai prezent în viețile noastre. Pentru a putea face față noilor provocări pe care acesta le aduce, trebuie să fim la curent cu evoluția acestui mediu, să conștientizăm că el ne modelează percepția și înțelegerea asupra acestei lumi.

Informarea și participarea la diverse cursuri mi-a confirmat necesitatea impunerii unor limite în ceea ce privește utilizarea tehnologiei și a internetului, cum ar fi timpul petrecut on-line de către copii în funcție de vârstă. Vreau ca explicațiile mele să îi ajute pe copii să înțeleagă nu numai mecanismele și interesele financiare ascunse ale industriei IT, ci să îi ajute să decidă mai precaut ce informații personale împărtășesc pe rețelele de socializare.

Actuala pandemie a accelerat ritmul de adoptare a noilor tehnologii, a normalizat folosirea internetului pentru activități care înainte presupuneau interacțiune și a crescut considerabil durata de timp petrecută on-line. Acum, mai mult ca oricând, este imperios necesar să susținem copiii în dezvoltarea lor emoțională, să le dăm ocazia să aibă contacte autentice și susținute cu persoanele importante din jurul lor. Dezvoltarea abilităților emoționale ale copiilor (identificare, înțelegere, acceptare, exprimare a emoțiilor) îi va ajuta să gestioneze cu succes formarea și menținerea relațiilor cu ceilalți și să navigheze mai conștient în mediul on-line.

Bibliografie:

https://digitalnation.ro/profesor-online/

https://salvaticopiii.elearning.ro/

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCAL

Prof. Manda Simona-Cristina
Liceul „Constanin Brâncoveanu”, Horezu

Un rol fundamental în societatea cunoașterii îl deține, în mod incontestabil, tehnologia, aspect tot mai pregrant in ultima perioda in viata noastra si a elevilor, influența sa fiind din ce în ce mai puternic resimțită în toate domeniile, educația nefiind astfel omisă.

Analiza educației de tip virtual duce la concluzia existenței unei perspective noi de abordare a procesului de învățământ, acest tip de educație, care include tehnologia, având un grad ridicat de receptivitate în rândul tinerilor.

Internetul, spre exemplu, ne permite să accesăm informații, să împartașim sau să interacționam cu alți utilizitaori din întreaga lume, el oferind o serie de beneficii atât elevilor, cât și cadrelor didactice. Astfel, cadrele didactice economisesc timp, întrucât internetul le permite să stocheze materiale didactice în format electronic, care pot fi accesate mult mai ușor, înlocuind astfel maldărul de hârtii fotocopiate. De asemenea, utilizarea internetului poate ajuta profesorul în procesul instructiv-educativ prin creșterea motivației la elevi. Mulți elevi învață mai ușor prin interacțiune, iar activitățile care au la bază utilizarea internetului oferă oportunitatea interacțiunii cu probleme și situații din viața reală. Un real avantaj îl poate constitui și comunicarea și colaborarea cu alte cadre didactice, internetul permițând totodată și accesul la educație, atât formală, cum ar fi cursuri online, cât și informală, colaborarea cu colegi din țară și străinătate.

Din punct de vedere al elevilor, experiența virtuală îi pune în contact cu alte culturi, pot colabora cu elevi din alte țări în cadrul proiectelor internaționale și pot face schimb de materiale, le oferă acces mai rapid la informațiile din orice domeniu.

În continuare vom prezenta câteva modalități și metode de utilizare a internetului ca parte componentă a proceului instructiv-educativ, atat de solicitat in contextul actual al pandemiei cu care lumea se confrunta. Webquest este o nouă metodă bazată pe principii constructiviste, pe investigație prin care elevii interacționează cu informația preluată de pe internet. Elevii își fac proiectarea propriilor cunoștințe cu ajutorul acestei metode, aceasta fiind în același timp și un model de căutare pe web care include elemente de învățare prin cooperare. Aceasta tehnică a fost utilizată pentru prima dată în 1995 în SUA de către doi profesori universitari din San Diego, Bernie Dodge și Tom March.

Cu toții, fie profesori, elevi sau manageri, ne confruntăm cu prezentări de proiecte, acestea oferind publicului o imagine de ansamblu pe o anumită temă și cu toții optăm pentru aplicația Powerpoint, fiind deja familiarizați cu modul de lucru pe fiecare slide în parte. O altă alternativă o

reprezintă prezentarile Prezi (www.prezi.com), care sunt mult mai atractive și convingătoare, cu o grafică frumoasă și care oferă posibilitatea de a evidenția relațiile dintre componente.

În ceea ce privește instrumentele audio, putem aminti câteva dintre ele: Audacity, Vocaroo, AudiPal, Chirbit, Cinch, Voki, VoiceThread și altele. Audacity este un editor audio care poate fi folosit cu succes în cadrul orelor de limba modernă pentru a crea proiecte audio, cum ar fi: reclame audio, buletine de știri, pod casts, înregistrări de discursuri sau povești etc. Cu excepția instrumentului Chirbit, care necesită înregistrarea utilizatorului, Vocaroo și AudioPal nu solicită acest lucru, la ultimul fiind necesară doar oferirea unei adrese de e-mail.

Clasa virtuală (www.engrade.com) reprezintă și o modalitate de evaluare, nu numai de învățare, ea presupunând crearea unui cont și introducerea numelui și adreselor de e-mail ale tuturor elevilor dintr-o clasă. Cadrul didactic poate trimite informația, tema și chiar acorda note sau calificative elevilor, aceștia fiind înștiințați de fiecare dată prin primirea unui e-mail.

Tehnologia în instruire poate stimula și dezvolta potențialul cognitiv multiplu al elevilor, poate dezvolta abilități necesare în viață, poate contribui la dezvoltarea abilităților de gândire și orientează procesul instructiv-educativ către interesle elevilor.

Bibilografie:

1. Harmer, Jeremy, *The practice of English Language Teaching*, Longman, 2001;
2. Vizental, Adrana, *Metodica predării limbii engleze*, Polirom, 2014;
3. *Integrating Technology in English Language Instruction*, curs oferit de Pearson Educational, Londra, 2013;
4. *Impactul noilor tehnologii asupra educației*, www.razvidiaco.wordpress.com
5. www.prezi.com
6. www.rubistar4teachers.org
7. www.engrade.com

PROFESOR FĂRĂ FRONTIERE – CREȘTEREA VIZIBILITĂȚII ACTIVITĂȚII DIDACTICE ȘI IMPACTUL ASUPRA ÎNVĂȚĂRII

Consilier școlar, prof. dr. Andreea-Mirela Mandia
CJRAE Iași / Școala Gimnazială Alecu Russo, Iași

Ce înseamnă, de fapt, învățare vizibilă? Pe de o parte, se referă la procesul prin care profesorului îi parvine o serie de informații despre experiența învățării elevului, astfel încât el poate avea o perspectivă asupra impactului său în predare și învățare. Pe de altă parte, modificând puțin reflectorul, lumina va cădea și pe elev, pe modalitățile prin care strategiile de predare îi fac salientă și vizibilă predarea astfel încât aceștia să învețe să devină automotivați, autodidacți, o dimensiune importantă în contexul învățării pe tot parcusul vieții. Rezumând, învățarea vizibilă atinge un punct sensibil în educație: impactul asupra învățării elevului.

John Hattie este un cercetător australian, director al Institutului de Cercetare educațională de la Melbourne care a studiat impactul unei predări de succes. În cartea sa, *Visible learning for teachers, maximizing impact on learning*, autorul subliniază, în urma consultării mai multor meta-analize care au implicat un total de de 52 000 de articole științifice și 80 de milioane de elevi participanți, că există mai multe categorii de factori care influențează practicile de predare: sarcini provocatoare, stimulative, abilitatea de a oferi feedback, timpul petrecut în proiectarea didactică și discuțiile despre predare. Analiza a indicat că, deși efecte semnificative au fost raportate de fiecare factor, cele care implică profesorul au impactul cel mai mare asupra învățării, în timp ce factorii externi, legați de școală, au cea mai scăzută influență. Concluzia este că predarea și învățarea cu succes pot fi vizibile în timpul orei, dar necesită o evaluare a practicilor bazată pe dovezi. Un stil de predare eficient, axat pe învățare ca un proces activ, antrenează profesori care monitorizează, caută și oferă feedback, arată o mare pasiune în strategiile lor și adoptă, în mod dinamic, interactiv, strategii alternative de învățare, atunci când cele clasice nu funcționează.

Pe de altă parte, ceea ce face ca profesorul să conteze în ecuația învățării este identificarea de modalități eficiente de a rămâne prezent, implicat în mod intențional conștient în predare, un soi de acordaj fin, cu referire la procesul fin de acordare a unui pian - o abilitate extraordinară de a fi conectat *aici* și *acum*, la prezent, la celălalt - de a oglindi sau întâmpina conștient trăirea și nevoia elevului. Și aici nu e nimic vizibil. Procesul în sine este transformator, modelator pentru ambii actori implicați în interacțiunea didactică și această amprentare a unuia asupra celuilalt este, de cele mai multe ori, invizibilă ochiului liber. Efectele se văd în timp, pe parcursul unei perioade de învățare sau poate, de-a lungul vieții. Așadar, această transformare capătă vizibilitate o dată cu procesul de asimilare, de

așezare a informațiilor, de reconfigurare a experiențelor intime ale învățării. Iar uneori învățarea dobândește substanță în săptămâni, luni sau ani de zile.

În contextul pandemiei de COVID-19 și al școlii online, s-a conturat tot mai mult ideea creării unor strategii educaționale care să mizeze pe reziliență, pe adaptabilitate, pe flexibilitate, iar nevoia de a obține feedbackul cu privire la procesul de învățare a devenit o constantă a profesorilor, dar și a elevilor, deopotrivă. Când elevul, de pildă, cunoaște obiectivele activității, iar învățarea dobândește claritate prin explicarea pașilor parcurși în angajarea în sarcină, acesta are o imagine mai limpede asupra învățării, iar implicarea devine vizibilă și intenționlă, voluntară, asumată. Predarea și învățarea devin vizibile în măsura în care nu doar cerințele sunt provocatoare, cu un grad de dificultate adecvat particularităților vârstei, ci când sunt explicite, scopul este prezentat elevilor, iar profesorul oferă feedback în privința atingerii obiectivelor didactice. Cercetările din domeniul educațional au indicat că cele mai semnificative efecte au loc atunci când, în mod complementar, elevii se transformă în proprii profesori (prin dobândirea unor competențe de automonitorizare, de autoevaluare), dar și în situația în care profesorii participă la învățare ca beneficiari: adică învață la rândul lor, resemnificând experiența didactică, încadrându-o într-o formă de creștere personală și profesională.

Un exemplu de practică în care se valorifică aceste principii, al profesorului fără frontiere, este, fără îndoială, și este platforma eTwinning. Aceasta se adresează tuturor unităților școlare din învăţământul preuniversitar, tuturor profesorilor, indiferent de disciplina predată. Prin intermediul platformei, utilizatorii au acces la o reţea europeană şi oportunităţi pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaţionale şi prin participarea la seminarii internaţionale de formare și schimburi de experienţă. Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic, ceea ce adaugă un plus de valoare abordărilor actuale în perioada pandemică. Cadrul propus de platformă este atractiv, inovativ, pliat pe nevoile actuale de învăţare pentru elevi şi pentru profesori; presupune o recunoaştere oficială şi o mai mare vizibilitate a activităţii participanţilor la nivel naţional şi european, constituind o șansă de reflectare în activități realizate în alte colțuri geografice, în alte contexte culturale care ne pot conecta și îmbogăți personal și profesional.

Bibliografie:

Hattie J. (2012). *Visible learning for teachers: Maximizing effect on learning*. Routledge.

PROFESORUL VIZIBIL TRANSFORMĂ ZIDURILE ÎN FERESTRE

Prof. Mantale Elena Bianca
Școala Gimnazială Comuna Tămășeni, Județul Neamț

Moto: „Toţi oamenii mari au fost cândva copii…dar doar câţiva dintre ei îşi mai amintesc.” (Antoine de Saint Exupéry, Micul Prinţ)

Într-o societate în care rolul și rostul profesorului sunt deseori privite superficial, este necesar ca dascălul să se facă vizibil, să se valorizeze mai întâi în raport cu sine, apoi față de ceilalți.Acesta este, cu siguranță, un proces de autoreglare și de catharsis, căci, pentru a deveni vizibil și pentru a practica învățarea vizibilă, profesorul trebuie să pună accent pe dezvoltarea personală(emoțională, profesională) și pe nevoile reale de învățare ale elevilor întrucât, înainte de a deveni vizibil în fața unei comunități, profesorul devine vizibil mai întâi în fața sinelui, apoi în raport cu elevii, *depășind bariere și transformând zidurile în ferestre.*

Profesorul poate fi vizibil la întâlnirea pe care o are cu fiecare elev în sala de clasă, pe care îl va convinge printr-un stil de predare pasionat și motivant.În acest sens, profesorul va vedea învățarea prin ochii elevilor săi, ajutându-i să devină propriii lor profesori. Atunci când își planifică activitatea la clasă, profesorul trebuie să aibă în vedere patru aspecte-cheie ale învățării:„creierul se dezvoltă cel mai bine în contextul relațiilor pline de sprijin, atunci când există niveluri reduse de stres și activare emoțională, o focalizare echilibrată pe gânduri și emoții și prin folosirea creativă a poveștilor.”(Louis Cozolino, *Predarea bazată pe atașament.Cum să creezi o clasă tribală*, Editura Trei,București, 2017).

Un profesor vizibil este un formator care creează mai întâi sentimentul de „acasă” în sala de clasă, îndepărtând obstacolele emoționale din calea procesului de învățare, prin acceptarea sentimentelor copiilor, formularea de întrebări și de sfaturi, în locul criticilor, oferirea de alternative și de opțiuni în locul pedepselor, crearea unor situații care să le permită elevilor să își contureze singuri o imagine mai bună despre sine.

Un profesor vizibil are, așadar, elevi care se simt văzuți și înțeleși. El însuși nu a uitat că a fost cândva copil și nu educă pentru o profesie, ci pentru viață.

VIZIBILITATEA ȘI VULNERABILITATEA PROFESORULUI ÎN PANDEMIE

Prof. înv. primar Simona Lenuța Marcu
Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria" Deva

Anul 2020 a fost, cu precădere anul în care noi, cadrele didactice a trebuit să ne adaptăm noilor condiții de desfășurarea a activităților de predare-învățare. Am intrat pe un tărâm nou, nebătătorit și am constatat că s-a schimbat aproape totul. Întreg procesul de învățare a trebuit adaptat noilor condiții și „unelte" folosite în cadrul orelor de curs.

Nici care nu am fost pregătiți pentru acest mod de predare. Am fost nevoiți să ne adaptăm, să ne dezvoltăm abilitățile informaționale pentru a desfășura lecțiile online. Am reușit să ne mobilizăm, să învățăm din mers. Aceste adaptări au presupus multă muncă, cursuri, descoperirea și utilizarea de noi platforme, aplicații și periferice. Dar cel mai important a fost găsirea acelor metode și strategii de predare care să îl facă pe elev să participe cu drag și interes la orele on-line. Nu a contat că toate aceste adaptări au consumant timp, energie și uneori au implicat și costuri în bani. Noi profesorii am fost nevoiți să lucrăm nu de două ori, ci de trei ori mai mult. Pe lângă pregătirea pentru lecții, gândirea demersului didactic, a trebuie să pregătim prezentări pentru fiecare lecție. Și acest lucru s-a reflectat în faptul că practic nu aveam timp de multe ori pentru familie și proprii copii. Dar ca dascăl, este important să poți să faci tot ceea ce depinde de tine ca învățarea să fie cât mai plăcută și mai eficientă. Până la urmă, elevii din clasa mea, sunt copiii mei.

Predau la o clasă pregătitoare și perioada de învățământ on-line mi-a dat curajul să experimentez metode și procedee pe care în mod clasic, aș fi fost reticentă să le încerc. În fiecare săptămână veneam cu o noutate, un joc pe o platformă nouă, un alt mod de a rezolva sarcinile didactice, momente de mișcare atent alese, toate pentru a-i ține conectați emoțional și intelectual la micile provocări din clasa pregătitoare.

O mare schimbare s-a produs și în ceea ce privește comunicarea, atât cea cu elevii, colegii, cât și cu părinții. Din fericire, eu am experimentat o comunicare eficientă atât cu elevii cât și cu părinții. Dar asta a presupus o comunicare zilnică, pe toate canalele posibile. Să nu uităm, că și pentru ei, școala online era un tărâm necunoscut. Acum, mai mult ca oricând, au avut nevoie de susținerea noastră, de timpul nostru, de empatia și înțelegerea noastră. Dar să nu uităm, că fără implicarea și susținerea părinților, nu am fi avut aceleași rezultate. Am fost musafir în casele copiilor mei zilnic, un musafir primit uneori cu ochi somnoroși, alteori fără pre multă tragere de inimă, dar fiecare vizită

s-a încheiat cu „Doamna, te iubesc!”. E important să fim vizibili, mai ales în sufletele copiilor, așa putem produce schimbare în mintea și sufletele lor.

„ÎNVĂŢARE VIZIBILĂ, PROFESOR VIZIBIL ŞI ŞCOALĂ VIZIBILĂ''

Prof. Mareş Nicoleta
Colegiul Economic „Virgil Madgearu'' Ploieşti

Colegiul Economic „Virgil Madgearu" Ploiești a dobândit statutul de ȘCOALĂ EUROPEANĂ, ceea ce reprezintă certificarea că unitatea noastră se înscrie în categoria instituțiilor de învățământ European, având dotări corespunzătoare standardelor cerute de UE..

Colegiul Economic „Virgil Madgearu" Ploiești este recunoscut la nivel local și județean pentru dezvoltarea unui mediu de formare profesional, în context European, care să asigure pentru tinerii și adulții din Ploiești și din județul Prahova, un învățământ orientat spre excelență, creativitate, competențe și abilități în profesia aleasă. Această școală este locul în care elevii devin membrii unei comunități, parteneri de încredere într-un proces educativ, temeinic și de durată, care urmărește formarea unui individ pregătit și adaptat socio-profesional. **Fiecare profesor dorește să-și desfășoare activitatea într-o școală cu învățare vizibilă.** Poate fi de la sine înțeles că o școală care caută să se facă ușor recunoscută este de dorit să muncim, iar elevii să înveţe. Vorbim de vizibilitatea învăţării nu doar la final de ciclu de învățământ, când se susţin examene cuantificate în note sau calificative, ci „asigurând identificarea clară a atributelor care fac vizibil progresul în procesul de învățare al elevilor" (Hattie, 2014, p 16). Folosirea unor metode interactive face ca rolurile cadrului didactic să se diversifice, el devenind „animator, consilier, moderator, participant alături de elevii săi la soluţionarea problemelor, chiar membru în echipele de lucru" (Boncea 2016, p.33). Profesorul vizibil este acela al cărui acţiuni au impact pozitiv, aşteptat asupra copiilor pe care îi formează și educă, şi ale cărui metodele interactive se caracterizează prin: centrare pe elev și pe activitate, comunicare multidirecțională, accent pe dezvoltarea gândirii, a formării de aptitudini, deprinderi, evaluare formativă, motivarea elevilor, participarea elevilor, inițiativă, creativitate, îmbunătățirea relației profesor-elev, împărțirea sarcinilor de lucru în părți egale în cadrul muncii în grup/echipă, reducerea blocajului emoțional, dezvoltă capacitatea elevilor de a lucra în echipă, deoarece oricât de performant te dovedeşti individual, rezultatele aşteptate sunt cele ale unei munci de echipă.

Învăţarea vizibilă este un pas către o nouă paradigmă a educaţiei româneşti.

Să faci predarea-învăţarea vizibilă este nevoie şi un profesor expert în evaluare dar şi activator în predare, şi atunci probabilitatea ca elevii să aibă reuşite în învăţare este mare. Tot pentru acest lucru este mare nevoie de stimuli şi provocări noi pentru toate părţile interesate de educaţie (profesori, elevi, directori, părinţi, parteneri din comunitate). Criteriile de reuşită, la rândul lor trebuie de la început comunicate atât profesorilor cât şi elevilor.

Colegiul Economic „Virgil Madgearu'' Municipiul Ploiești, în parteneriat cu WILSHIRE BUSINESS HOUSE S.R.L. implementează proiectul „FUTURE – Elevul de azi, profesionistul de mâine" POCU/633/6/14/132822, proiect cu finanțare nerambursabilă în cadrul căruia un număr de 183 de elevi vor participa la activități relevante și obligatorii precum stagii de practică, ședințe de consiliere și orientare în carieră, dar și în cadrul unui program inovativ de antreprenoriat, prin planificarea, organizarea și implementarea unui tip de „Firme de exerciţiu". Proiectul are ca scop îmbunătățirea pregătirii profesionale a elevilor în vederea creșterii integrării lor pe piața muncii prin activități derulate de profesori de specialitate în cadrul unor firme de exercițiu, concursuri de antreprenoriat, gastronomie, stagii de practică la agenții economici din România.

În perioada 2019-2020, Colegiul Economic „Virgil Madgearu" Ploiești a încheiat parteneriat cu Școala Medie Voloca din Ucraina, proiect intitulat: „Educație interculturală – respect pentru cultura și tradițiile popoarelor". Obiectivul proiectului îl reprezintă dezvoltarea relațiilor de cooperare bilaterală, prin derularea de activități privind promovarea culturii, valorilor și tradițiilor, stimularea creației culturale și artistice în Ucraina și România.

Tot în această perioadă s-a derulat proiectul Erasmus – „Formarea personalului școlii pentru dobândirea de competențe anti bullying, în context European", având ca obiectiv formarea a 21 de persoane timp de 5 zile în Italia, Massa, format din echipa managerială, dar și responsabilii competențelor funcționale.Anual, Colegiul Economic „Virgil Madgearu" organizează Târgul Internațional al Firmelor de Exercițiu cu participarea directă pentru competițiile: „Cel mai bun catalog"; „Cel mai bun spot publicitar"; „Cele mai bune materiale de promovare"; „Cea mai bună pagină web".

Modul cel mai apropiat de învățare față în față este clasa virtuală, unde profesorul are in clasă o tablă virtualăfie că este o prezentare virtuală sau un spațiu unde se poate scrie.Desigur în comunicarea virtuală comunicarea este diferită.Elevii pot comunica scriind întrebări în chat sau dând clik pe buntonul ,,Ridică mâna'' pentru a le deschide profesorul microfonul. Pentru a creea un mediu de acces la învățătură,Colegiul Economic „Virgil Madgearu'' Ploiești a găzduit elevii fiecărei clase pe aplicații precum:Google Meet, Google Classroom, Whatsapp, Sype, Webex, Zoom, Meet, Teams, iar profesorii au luat parte la cursuri speciale pentru a putea reda informația complex, corect și coerent.Totodată, elevii și părinții au fost îndrumați să discute cu profesorii diriginți pe whatsapp și

la nivel telefonic. De asemenea, Colegiul Economic a creat un spațiu de învățare adecvat, asemănător cu o clasă reală utiliznd următoarele tipuri de resurse:

- O platformă de interacțiune în timp real;
- Aplicații sau platforme de colaborare online, care facilitează schimbul de documente, teste, aplicații, fișe de lucru sau teme;
- Resurse educaționale deschise conținutului digital: site-uri cu informații și ilustrații, biblioteca online, simulări, soft educațional, aplicații pentru apeluri video, video-conferințe;
- Aplicații pentru învățare pe care le poate crea profesorul sub forma unor prezentări, lecții, fișe, imagini, clipuri;
- Telefoanele, tabletele și calculatoarele sunt considerate instrumente utile în procesul de învățare. Platformele online sunt produse educaționale pe care tinerii le pot accesa folosind device-ul preferat cu rezultate similare lecțiilor private cu un profesor mediator;
- Folosirea echipamentelor de tip tablă interactivă pentru o predare eficientă;

O platformă e-learning este un set integrat de servicii online, care oferă elevilor, părinților, profesorilor și altor persoane implicate în educație,informații,instrumente și resurse pentru a sprijini livrarea și managementul educațional.

În concluzie, s-au putut expune câteva idei,însă cu toții știm că internetul este foarte util în învățare atât a celor mici cât și a celor mari.Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod eficient. Într-o clasă tradițională,elevii pot să-și împărtășească în mod direct opiniile și să-își clarifice propriile întrebări cu profesorul obținându-si astfel întrebările imediat. De asemenea, învățarea în clasă este mai utilă datorită unei interacțiuni continue intre studenți și profesori, deoarece îi ajută pe elevi să scape de temerile lor cu privire la examene, ceea ce rareori se poate întâmpla cu îndrumarea online. Participarea frecventă la cursuri îi ajută să interacționeze cu alte peroane de vârsta lor să fie disciplinați,să urmeze un program regulat și să-și îmbunătățească aptitudinea fizică și vigilentă mentală. În cele din urmă, interacțiunile cu profesorii buni contribuie la motivația elevilor de a obține note cât mari. Învățarea față în față este un proces de învățare interactiv, care are la bază receptivitatea față de experiențele noi căutate și rezolvate prin explorare, sinteză, deducție, analiză, sinteză, pe realizarea conexiunilor între sensuri,,pe o învățare activă astfel cadrele didactice stimulează elevii să își asume responsabilitatea desfășurării învățării conștientizând, aplicând, gestionând și dobândind progresiv autonomie în propria formare.Un rol foarte important în învățarea față în față îl constituie,utilizarea metodelor interactive de predare-învățare având un caracter activ-participativ și o reală valoare activ-formativă asupra peronalității elevului.

La Școala Europeană Ploiești putem găsi tot ceea ce avem nevoie pentru a ne urma drumul într-o lume aflată în continuă schimbare. Aici ne putem îndepliniidealurile și putem privi cu încredere spre viitor.

Bibliografie:

Boncea, A.G., (2016), Strategii didactice moderne. Metode interactive de predare – învăţare – evaluare, Annals of the „Constantin Brâncuşi" University of Târgu Jiu, Education Sciences Series, Issue 3/2016 http://www.utgjiu.ro/revista/dppd/pdf/2016-03/3_Amelia%20 Georgiana%20Boncea,pdf, accesat la data de 12 01.2021

John Hattie Învățarea vizibilă, Ghid pentru profesori, Editura TREI, 2014, Bucureşti

http://cevmpl.ro/proiecte.html, Colegiul Economic „Virgil Madgearu'' Ploiești

https://www.didactform.snsh.ro/campanie-online/invatarea-online-avantaje-si-dezavantaje, Învățarea online-avantaje și dezavantaje

https://www.10plus.ro/ro/blog/article/23, Învățarea tradițională Vs.Învățarea online:diferențe,avantaje

http://tribunainvatamantului.ro/cand-invatarea-devine-vizibila/. Când învățarea devine vizibilă

PROFESORUL VIZIBIL ÎN „OGLINDA” ELEVILOR SĂI

Prof. dr. Matei Anca Ramona,
Colegiul Național „Ștefan cel Mare”, Târgu Neamț

Relația dintre profesor și elev, dintre maestru și discipol este una greu de definit, prin complexitatea, dar și prin caracterul său particular. Didactica și pedagogia insistă asupra profilului unui adevărat dascăl, identificând moduri de interacțiune cu clasa de elevi, stiluri de predare și de comportament. Astfel, se pot deosebi:

a) **Stilul autoritar**

- presupune, din partea profesorului, impunere, hotărâre şi promovare a unor tehnici de predare şi relaționare cu elevii construite unilateral
- delimitarea timpului şi sarcinilor de învăţare pentru elevi este mai strictă
- limitează inițiativa elevilor
- își asumă responsabilitatea totală în ce privește rezultatele acțiunilor sale educaționale
- sancționează (pozitiv sau negativ) fără echivoc, după criterii strict definite, atitudinile şi rezultatele învățării elevilor
- din punct de vedere afectiv, relația cu elevii e distantă şi rece
- efecte: oferă rezultate bune numai pe termen foarte scurt.

b) **Stilul democratic**

- profesorul se folosește de posibilitățile participative ale elevilor în procesul de învăţare, de iniţiativele şi expectanţele elevilor pe care le valorifică în proiectarea şi derularea activităţilor educaţionale;
- este promovată colaborarea și cooperarea în definirea sarcinilor de învățare;
- din punct de vedere afectiv şi al climatului psihologic se manifestă un climat deschis, relații apropiate între membrii, profesorul însuşi comportându-se ca un membru al grupului și nu ca o autoritate absolută venită din afara grupului;
- este cel mai eficient, producând rezultate superioare atât în plan psihosocial, cât şi în plan didactic.

c) **Stilul *lassaise faire***

- profesorul adoptă un rol pasiv şi minimalizează procesele psiho-sociale şi didactice care definesc activitatea sa;
- profesorul acceptă deciziile şi inițiativele elevilor, apelează la experiența acestora, însă nu face evaluări în ce privește comportamentul elevilor şi nu primește feed-back-uri pentru reglarea propriului comportament;

- este total neproductiv, nu se pune accentul pe o evaluare propriu-zisă, corespunzătoare a rezultatelor elevilor;
- este demotivant și duce în timp la scăderea performanțelor elevilor.

Toate aceste noțiuni teoretice transpuse în practică demonstrează faptul că nu există „o rețetă" a profesorului ideal sau un prototip infailibil, care poate fi activat, la nevoie, de oricine. Fiecare profesor concret își construiește, treptat, o imagine personală, pe care și-o adaptează în funcție de specificul clasei cu care interacționează, în funcție de „materialul" uman pe care îl are la dispoziție, sau în raport cu propriile intenții, obiective. În cele din urmă, imaginea autentică a profesorului este cea care se reflectă în conștiința elevilor săi. Interpretând diferite roluri, alternând diferite scenarii (didactice), profesorul este un veritabil actor care trebuie să obțină efectul dorit asupra receptorilor săi, care trebuie să producă anumite reacții din partea partenerilor educaționali. Și sensul etimologic al termenului profesor (< lat. *professor/professoris,* derivat de la *profiteri*, cu sensul de „a declara/a vorbi în public") justifică această similitudine cu cel care performează în fața unui public, cu oratorul – interpret al unei partituri anume create pentru a convinge receptorii și pentru a le genera reacțiile dorite. Profesorul modelează (elevii) și se automodelează, imaginea sa fiind una dinamică, aflată mereu într-un proces de adaptare la condițiile schimbătoare ale realității. Tactul pedagogic este o noțiune dificil de definit, care presupune un demers echilibrat între autoritate și indulgență, siguranță conferită de stăpânirea impecabilă a materiei, plierea pe nevoile elevilor, dar și anumite calități umane – obiectivitate, seriozitate, spiritul dreptății, empatie, răbdare, etc. - prin care se reglementează relațiile cu beneficiarii actului educațional.

În încheiere, voi aminti câteva dintre vorbele înțelepte ale lui Ilie Moromete, personajul care, fără a avea o pregătire academică, intuiește unul din adevărurile esențiale ale educației: „[...] toată viața le-am spus și i-am învățat – dar pe tine să te vedem dacă ești în stare măcar de-atât! O să fii în stare? [...] *dar ce le spui!? Ce-i înveți, fiindcă un copil, chiar dacă nu-i intră lui în cap cât e mic, când se face mare își aduce aminte.*" (Marin Preda, *Moromeții*, vol. II)

PORTRET DE DASCĂL

Prof. înv. preşcolar: Matei Ionela Daniela
Grădinița cu P.P. Nr. 16, Târgu Mureș

Mulți dintre noi ne amintim, inclusiv la vârsta maturității, de acei ”profesori buni” care ne-au marcat copilăria și adolescența. Poate ne vine greu să spunem ce anume îi făcea ”buni”, dar ei ne rămân pentru toată viața ca repere și sperăm să le regăsim calitățile și la profesorii copiilor nostri sau de ce nu, să le împrumutăm noi, cei care suntem acum la cârma acestei meserii nobile. Din experiența mea de 17 ani de activitate ca profesor în învățământul preșcolar, calitățile unui cadru didactic care aduce calitate actului educational pe care îl desfășoară sunt:

1. Are o personalitate și un stil de predare antrenante. Un profesor bun știe să păstreze atenția copiilor/ elevilor în timpul oricărei discuții și se pricepe să creeze interacțiune cu aceștia.
2. Obiective clare pentru lecții/ activități. Știe să le stabilească pentru fiecare lecție în parte și se străduiește să le îndeplinească.
3. Capacitatea de a păstra disciplina. Poate să promoveze comportamentele pozitive și să își ajute copiii/ elevii să se adapteze.
4. Este un bun manager al grupei/ clasei. Este capabil să asigure o atitudine potrivită și eficientă a copiilor/ elevilor și, în același timp, să se bucure de respectul clasei.
5. Comunicare bună cu părinții. Îi menține informați în legătură nu doar cu evoluția academică a copiilor, ci și referitor la alte aspecte, precum disciplina sau schimbările de comportament. Un bun profesor este disponibil la telefon, pe e-mail sau pentru întâlniri directe.
6. Așteptări ridicate. Un profesor bun are aspirații înalte pentru copiii/ elevii săi și îi încurajează pe fiecare dintre aceștia să lucreze la cel mai înalt nivel de care sunt capabili.
7. Cunoaște bine aria curriculară și standardele pedagogice.
8. Este foarte bine pregătit în materia pe care o predă. Un cadru didactic performant trebuie să aibă cunoștințe vaste și să își păstreze entuziasmul față de materia pe care o predă la grupă/ clasă. Este pregătit să răspundă la întrebări și știe să facă orice lecție interesantă pentru copii/ elevi.
9. Pasiunea pentru meseria sa. Îi place să lucreze cu copiii/ elevii și este conștient de impactul pe care îl are în viața lor și de influența pe care aceștia o vor simți mulți ani după ce nu le va mai fi profesor.
10. O relație puternică cu elevii. Știe să atragă încrederea acestora și să o păstreze.

PROFESOR VIZIBIL

Prof. înv. preșc. Matei Raluca
Grădinița cu P. P. Nr. 6 Tg. Mureș

Învăţarea vizibilă se referă la eficiența învățării profesorilor de la alți dascăli și din discuțiile pe care le au despre proiectarea didactică, despre obiectivele educaționale, criteriile de succes, învățarea cu adevărat valoroasă, progresul învățării și despre ce înseamnă ,,să fii bun la" o disciplină.

Ideea este că există un criteriu esențial al reușitei pentru toți profesorii și liderii școlari: să înveți ce însemnă reușita, pornind de la evaluarea efectului tău pedagogic, DE A-ȚI CUNOAȘTE IMPACTUL! Astfel, e necesar să evaluezi dacă tu și școala ta sunteți pregătiți pentru o asemenea schimbare. „*Dacă lentila profesorului se poate schimba ca să vadă învățarea prin ochii elevului, acesta ar fi un excelent început*." (Hattie 2009, S. 252)

În concepţia lui John Hattie, profesorii sunt factorii cu cea mai mare influenţă asupra învăţării, profesorii trebuie să fie conştienţi de ce gândeşte fiecare elev din clasă şi de cât ştiu aceştia, să fie apţi să construiască semnificaţii şi experienţe relevante pe baza cunoştinţelor elevului, să aibă o pregătire solidă şi o înţelegere a conţinuturilor şcolare, pentru a putea oferi feedback semnificativ şi corespunzător.

Managerii şcolari şi profesorii trebuie să transforme şcolile, cancelariile şi sălile de clasă pentru ca ele să devină medii unde greşelile sunt acceptabile şi văzute drept oportunităţi de învăţare, medii în care cunoştinţele şi înţelegerile greşite sunt corectate şi unde profesorii se simt în siguranţă şi pot să înveţe, să reînveţe şi să exploreze cunoaşterea. (John Hattie- Învăţarea vizibilă- ghid pentru profesori, Editura TREI, Bucureşti 2014, pag. 48).

În concepţia profesoarei *Carrie Lam- Canada,* profesorul eficient are 11 obiceiuri*:*

1. *Se bucură să predea*

Ar trebui să devină profesor numai cel care iubește copiii și intenționează să-i pese de ei din toată inima. Nu te poți aştepta să se distreze copii, dacă tu nu te distrezi împreună cu ei!. Dacă tu doar citești instrucțiunile dintr-o carte este ineficient. În locul acestui lucru, fă lecțiile tale să prindă viață, făcându-le pe cât se poate de interactive și angajante. Lasă pasiunea ta pentru predare să strălucească pe parcursul fiecărei zile şi în orice zi. Bucură-te de orice moment al predării din plin.

2. *Face o diferență*

Ca profesor trebuie să fii conștient şi să-ți amintești marea responsabilitate care vine odată cu profesia ta. Unul din scopurile tale ar trebui să fie: ***Fă o diferenţă în viețile lor***. Cum? Fă-i să se simtă speciali, să se simtă în siguranţă și protejaţi când sunt în clasa ta. ***Fii o influenţă pozitivă în viaţa lor***. De ce? Nu o să ştii niciodată prin ce au trecut elevii tăi înainte de a ajunge în clasa ta în acea zi sau ce condiţii

au ei când se duc acasă după orele tale. Așa că, pentru cazul în care ei nu primesc suficient suport de acasă, măcar tu să faci o diferenţă şi să îl acorzi pentru ei.

3. *Răspândește pozitivitatea*

Profesorul aduce energie pozitivă în clasă în fiecare zi. Are un zâmbet minunat şi nu uită să-l lase să strălucească cât mai mult posibil de-a lungul zilei. Nu contează cum te simți, cât de mult ai dormit sau cât de frustrat ești, nu lăsa asta să se vadă niciodată. Chiar dacă ai o zi proastă, învață să-ți pui o mască în fața copiilor și lasă-i să creadă că tu ești un super-erou (asta îți va face și ție ziua mai frumoasă.

4. *Ia totul personal*

Aceasta este partea distractivă și absolut importantă pentru a fi un profesor eficient. Să ajungi să-ti cunoşti elevii și interesele lor în așa fel încât să poţi găsi căi să te conectezi cu ei. Nu uita de asemenea să le spui despre interesele tale! De asemenea, este important să ajungi să le cunoşti stilurile de învățare pentru a te putea ocupa de fiecare dintre ei individual. La începutul anului școlar, fă-le cunoscut părinților că ei pot veni la tine pentru orice și oricând în timpul anului. În plus, încearcă să îți cunoști și colegii la nivel personal. Vei fi mult mai fericit dacă vei izbuti să găseşti o rețea de suport puternică în şcoală şi în afara şcolii.

5. *Da 100%*

Fă-ţi meseria pentru dragostea de a preda şi nu pentru că te simţi obligat să faci asta. Fă-o pentru propria creştere. Fă-o ca să îi inspiri pe alţii. Da 100% din tine pentru tine, elevi, părinţi, şcoală şi oricine crede în tine. Nu renunţa niciodată să încerci să fii cât mai bun – asta e tot ce poţi să faci.

6. *Rămâi organizat*

Este de asemenea important să ţi un planificator organizat şi să ai un plan dinainte! Ține un jurnal la îndemână şi notează-ţi în el ideile imediat ce o idee inspirată se formează în mintea ta. Apoi, fă un plan pentru a pune ideile astea în aplicare.

7. *Deschis la minte*

Când cineva are ceva de zis despre predarea ta, fii cu mintea deschisă când primeşti critici constructive şi formulează un plan de acţiune. Demonstrează că eşti acel profesor eficient care vrei să fii. Nimeni nu e perfect şi există întotdeauna loc pentru îmbunătăţiri. Câteodată, ceilalți văd ceea ce tu nu reuşeşti să vezi.

8. *Standarde*

Creează standarde pentru tine şi pentru elevii tăi. De la început, fii sigur că ei ştiu ce este acceptabil versus ce nu este. Așa cum se spune “Practică ceea ce predici”.

9. *Găseşte inspirația*

Un profesor eficient este unul care este creativ, dar asta nu înseamnă că trebuie să creezi totul de la zero! Găsește inspirația din cât mai multe surse poţi. Fie că vine din cărți, cursuri, Pinterest, YouTube, Facebook, bloguri, TpT (teachers-pay-teachers) sau ce ai tu, continuă să o găseşti!

10. Îmbrățișează schimbarea

În viaţă, lucrurile nu merg întotdeauna conform planului. Fii flexibil și mergi cu valul când apar schimbările. Un profesor eficient nu se plânge din cauza schimbărilor. În loc să te stresezi din cauza schimbării, îmbrățișeaz-o cu amândouă mâinile și arată că ești capabil să lovești fiecare minge rotundă care apare în calea ta!

11. Creează reflecții

Un profesor eficient reflectează asupra propriei predări pentru a evolua ca profesor. Gândeşte-te la ce a mers bine şi la ce ai face diferit data viitoare. Continuă să reflectezi asupra muncii tale şi educă-te singur din ceea ce descoperi să sunt "slăbiciunile" tale, aşa cum toţi le avem. Cea mai importantă parte este să le recunoşti şi să fii capabil să lucrezi asupra lor pentru a-ţi îmbunătăţi abilităţile de predare.

Spunea prof. *Carrie Lam- Canada* : este întotdeauna ceva pozitiv de găsit în orice situaţie, dar depinde de tine să îl găseşti. **Tine-ţi capul sus şi predă fericit în numele dragostei pentru educaţie!**

Bibliografie:

John Hattie- Învăţarea vizibilă- ghid pentru profesori, Editura TREI, Bucureşti 2014

http://www.edutopia.org/discussion/11-habits-effective-teacher)

A FI PROFESOR VIZIBIL SAU INVIZIBIL?

Prof. Mateș Ionela Cristina

Liceul Tehnologic „Moga Voievod” Hălmagiu, județul Arad

„Nu am oferit atâtea ore familiei, câte ore am oferit școlii, elevilor …”.

Am ales să fiu un profesor vizibil cu ocazia acestor ”timpuri pandemice”. Am ales să deschid camera sau nu, dar să fiu prezentă, nu doar pe Google Classroom, ci și pe Meet, acordând atenție maximă orelor, pregătirii pentru ore, realizarea materialelor, căutarea materialelor adecvate pentru copiii mei, elevii, pasionați nu doar de Limba și literatura română, ci și de Limba engleză, de exemplu. Și cine îl cunoaște mai bine pe elev, decât profesorul?!

5 Am descoperit în cadrul cursurilor la care am participat tabla din Classroom, dar care este și pe Meet, Jamboard … și am încercat cu toate mijloacele de a crea o lecție pe înțelesul elevilor, creând diverse materiale pe care le-am postat și pe didactic.ro. Vă invit cu drag de a verifica contul meu: ionelacristina, de a folosi materialele mele, de a le perfecționa. Uneori în pauză le începeam, altădată, rapid, în timpul scurtei ore, iar altădată, în weekend-uri, când, în loc să fac o pauză, să ies la o plimbare, să stau cu familia, am stat câteva ore de a crea prezentări, materiale: fișe de lucru, proiecte didactice. Chiar după programul obișnuit cu elevii, imediat am început de a căuta alte idei, de a mă gândi și de a începe lecția pentru ziua următoare. La întrebarea cuiva dacă am ținut vreo lecție demonstrativă i-am răspuns că nu, dar am postat pe didactic.ro, proiectele mele. Poate, pentru unii, nu se văd nici acestea, cu regret față de aceste persoane, nu am ce să le mai transmit. Orele petrecute și în afara pandemiei, de a pregăti lecții, de a lista materiale, de a le explica elevilor subiecte pentru olimpiade sau pentru concursuri, nu se văd, rezultatele elevilor la etapele județene, nu le știu decât ei, efortul depus nu se vede.

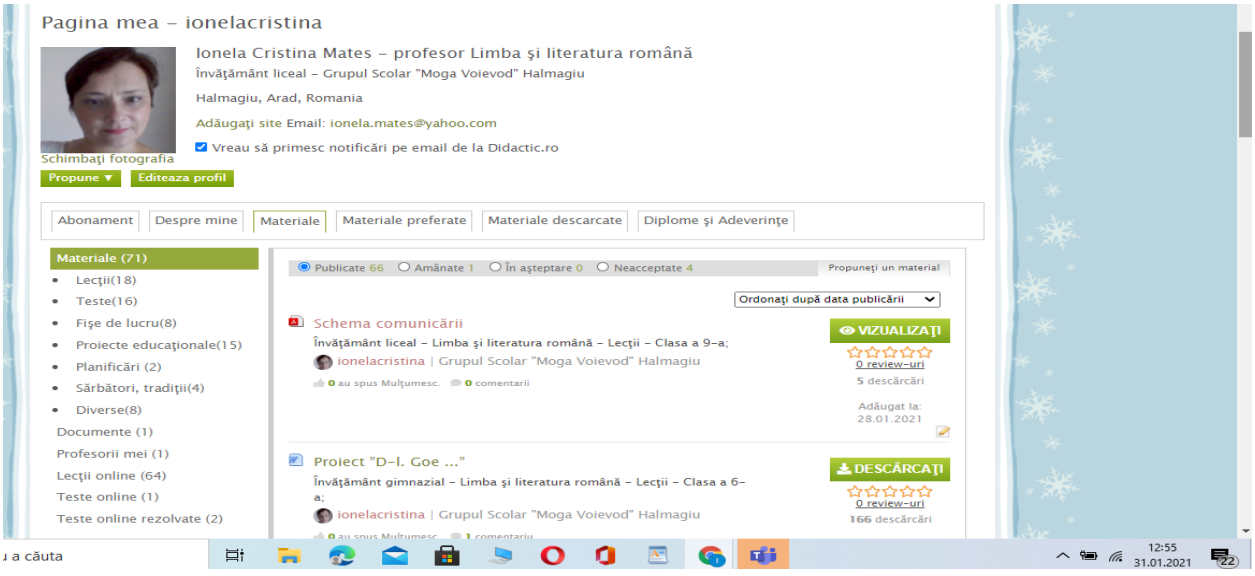

Munca noastră este valoroasă: am scris chiar și un proiect Erasmus în limba engleză, am participat la cursul de formare Erasmus pentru a ajuta școala de a intra în prima linie de selecție a proiectelor școlii noastre.

„Și nu vreau ca să mă laud…”, însă munca profesorilor este invizibilă, doar ei pot să-și promoveze rezultatele, munca, cu ajutorul internetului, deoarece mass media nu are în vedere decât aspectele negative, din nefericire pentru societatea românească.

„Eminescu să ne judece”, atât respect cât le acordăm noi, celor care au apreciat / apreciază valorile țării, omenia, adevărul, munca, atât vom primi și noi de la generațiile actuale și de la cele viitoare. Dacă nu vom primi ceea ce meritățm, respectul și iubirea, ce educație credeți că vor mai avea elevii, cine îi va mai putea educa? Poate doar roboții, cei care nu pot empatiza!

VIZIBILITATEA CARIEREI DIDACTICE

Menegatos Valentina

Şcoala Superioară Comercială „Nicolae Kretzulescu”, Bucureşti

Pentru obținerea celor mai bune rezultate în procesul de formare a tinerei generații devine de maximă importanță atragerea și păstrarea în domeniul învățământului a celor mai valoroase resurse umane.

Motivația pentru cariera didactică reprezintă o prioritate a politicilor de reformă nu doar în domeniul educației, ci și în plan social în general. De-a lungul timpului s-au inițiat numeroase studii privind factorii care reprezintă resurse motivaționale pentru a alege sau nu cariera didactică. Astfel, principala motivație intrinsecă o constituie importanța lucrului cu copiii și ajutorul oferit acestora pentru a învăța. Dascălii resimt „chemarea” spre profesiunea didactică, sunt persoane cu vocație pedagogică, cu pasiune pentru predare, care iubesc copiii, iubesc oamenii în general.

La nivelul Uniunii Europene obiectivul de a fi o comunitate cu cea mai competitivă și dinamică economie, bazată pe cunoaștere, capabilă de creștere economică durabilă, cu mai multe locuri de muncă și cu o mai mare coeziune socială, a condus la o serie de documente realizate de Comisia Europeană pentru a ajuta dezvoltarea sistemelor educative ale statelor membre în scopul compatibilizării la nivel european. Într-unul din rapoartele acestei comisii se precizează că educația și formarea sunt determinante pentru schimbările din plan economicc și social. Astfel, creșterea numărului și calității locurilor de muncă depind de garantarea faptului că toți cetățenii dobândesc competențele esențiale și își actualizează aptitudinile pe întreg parcursul vieții. Învățarea continuă este calea care conduce la susținerea creativității și inovării.

Pentru realizarea acestui deziderat sunt necesare investiții mari în formare și educație. În acest context, impus de aceste schimbări se modifică și rolul profesorului.

Prioritățile europene au fost sintetizate sub forma celor trei obiective strategice adoptate şi asumate prin politicile educaţionale româneşti :

1. îmbunătaţirea calităţii şi eficienţei sistemelor educaţionale şi de formare profesională din Uniunea Europeană ;
2. facilitarea accesului tuturor la sistemele educaţionale şi de formare profesională ;
3. deschiderea către lume a sistemelor educaţionale şi de formare profesională.

Cresîșterea calității activităților din învățământ este în strânsă corelație cu nivelul de pregătire dar și cu gradul de motivație al cadrelor didactice. Ca instrumente pentru aprecierea calității actului educațional s-au elaborat, aplicat și perfecționat în timp standardele de calitate.

Modul de organizare a formării inițiale a cadrelor didactice este determinat de necesitatea măririi șanselor absolvenților universităților pe piața românească și europeană a muncii, creșterii importanței pregătirii psihopedagogice în ansamblul pregătirii viitorului cadru didactic.

Actual, cadrele didactice se confruntă cu o eterogenitate crescândă a claselor, cu o cerere de noi competențe și cu nevoia de a acorda o atenție specială nevoilor individuale de învățare. Gradul înalt de tehnologizare și digitalizare a actvității didactice impune o reconfigurare a formării inițiale și formarea cadrelor didactice pe baza unor standarde profesionale corelate cu cele din educația europeană.

Bibliografie:

I. Cerghit, Sisteme de instruire alternative și complementare: structuri, stiluri și strategii, Ed. Polirom, Iași, 2008

D. Sălăvăstru, Psihologia educației, Ed. Polirom, Iași, 2004.

I. O. Panisoara , Motivarea pentru cariera didactica , Ed Universitatea din Bucuresti, 2010

PORTRET DE DASCĂL ÎNTR-O LUME A SCHIMBĂRILOR

Prof. Michai Andra Carmina

„Fără școală să nu aștepte nimeni nici părinți buni, nici fii buni, și prin urmare nici stat bine organizat și bine cârmuit și păstorit.” Ion Heliade Rădulescu

Se vorbește tot mai mult în zilele noastre de faptul că pandemia și pierderile suferite de copii în timpul trecerii școlii în online se vor vedea mai târziu și o să fie catastrofale. Și din păcate așa o să fie.

Sursa: Google.ro

Viața tuturor s-a schimbat în momentul în care un virus scăpat de sub control a lovit omenirea și ca multe alte activități școala a luat o pauză. Profesorii au trebuit să se îndrepte către noi tehnologii prin care să poată întra în contact cu elevii și să continue predarea într-o altă manieră. Schimbările majore au pus mereu la încercare măiestria profesorului însă acum mai mult ca oricând. Au căutat aplicații, dispozitive ce ofereau sprijin în restabilirea legăturii între elev și profesor însă cel mai greu a fost să se treacă dincolo de ecranul care parcă stătea ca un zid între cei doi pioni importanți ai învățării.

O parte dintre profesori au reușit cu măiestrie însă ceilalți se consideră pierzători. Toți știm că oricât ne-am dat silința au fost elevi care au refuzat să colaboreze sau profesori care s-au rezumat doar la a preda materia fără să empatizeze cu cel de dincolo de ecran , însă cred că acei profesori care la școală reușesc să rupă toate barierele și să ofere elevilor lor o educație aleasă, au reușit și acum pentru o mare parte dintre ei.

Viața este complicată însă mereu profesorii au știut să se organizeze în orice situație și să fie pentru elevii lui „părintele de la școală”. Profesorul nu are un simplu job, el nu construiește piese care cadă au o eroare pot să fie refăcute. Responsabilitatea lui este una foarte mare și piesele ce nu corespund nu o să mai poată să fie refăcute.

Profesorul este cel care în afară de specialiști într-un anumit domeniu formează și OAMENI. Cred că în aceste momente, mai mult ca oricând trebuie să formăm oameni, să oferim suport emoțional și să reușim să depășim barierele tehnologiei cu empatia și dăruirea pentru meseria de dascăl.

MOTIVAȚIA ȘI MOTIVAREA CLASEI DE ELEVI PENTRU A FI UN PROFESOR VIZIBIL

Mierluț Dana-Teodora, studentă a Modulului Psihopedagogic
de la Universitatea din Oradea, Oradea

Școala, asemenea întregii societăți, este influențată de schimbările care se produc neîncetat în lume. Toate lucrurile și situațiile evoluează de la o clipă la alta, astfel încât e nevoie de o continuă adaptare.

Elevii nu mai sunt impresionați de afirmația clasică a profesorilor "trebuie să înveți pentru că... trebuie", fiind în permanentă căutare de motive reale, prin care informațiile să le folosească în viață și să îi convingă că merită să își dedice timpul activității de învățare. Ceea ce este cu atât mai dificil de obținut acum, în contextul pandemic, când orele de curs se desfășoară online.

„Hoții de timp”, după cum sunt denumite dispozitivele electronice cu conexiune la internet și rețelele de socializare, sunt foarte șireți, iar profesorii trebuie să se lupte cu ei pentru a menține o perioadă cât mai îndelungată atenția elevilor. În caz contrar, riscă să devină absolut invizibili.

Astfel, ajungem la motivație și motivare. Un nivel ridicat a cel puțin unuia dintre aceste două elemente determină succesul unei acțiuni, în cea de față fiind vorba despre procesul de învățare. Dacă prima este intrinsecă și se referă la dorința elevilor de a ști, de a acumula cunoștințe și a evolua pe plan personal, cea de a doua este extrinsecă și vine din afară. Includem aici laudele, recompensele, cadourile și alte exemple de acest fel. Bineînțeles, pe același principiu există și motivație sau motivare negativă, cum ar fi teama de eșec, frica de pedeapsă și concepția dezamăgirii.

Pe de altă parte, competiția poate fi atât pozitivă, cât și negativă. Ea este pozitivă atunci când se urmărește depășirea propriei condiții și devine negativă dacă este se transformă într-o constantă comparație cu poziția celorlalți elevi din clasamentul clasei, având atunci rolul unui factor de stres.

Motivația (intrinsecă) primează în cazul în care nivelul dezvoltării personale este ridicat, cu toate că fiecare om se naște cu o sete de cunoaștere și învățare a cât mai multor lucruri. Copiii își pierd interesul acesta general pe parcurs, odată ce încep să își descopere pasiunile. Prin urmare, responsabilitatea profesorilor este de a le oferi elevilor lor surse de motivare externe ce îi vor ajuta să își dezvolte motivația internă pentru studiul materiei de la clasă.

Printre cele mai eficiente metode și tehnici pe care profesorii le pot utiliza pentru a-și motiva elevii spre învățare se numără:

- Apropierea de ei și cunoașterea intereselor lor este, în opinia mea, cel mai important aspect. Elevul se simte apreciat atunci când profesorul reține detalii legate de diverse preferințe ale sale, fapt care va contribui la creșterea sumei de sine a acestuia și, în final, va duce la crearea unei impresii mai favorabile referitoare la străduințele cadrului didactic în predarea materiei.
- Prezentarea unui model de conduită, a exemplului personal, este la rândul ei o modalitate extraordinară de a motiva. Dacă omul de la catedră este "cool", vorbește pe limba lor și totodată își iubește meseria, copiii vor fi tentați să-i copieze comportamentul.
- Implicarea acestora în activitățile de la clasă reprezintă un element central pentru identificarea motivației (intrinseci). Profesorul poate aborda ocazional teme de discuții libere pe un anumit subiect discutat la clasă sau sesiuni de brainstorming pentru a găsi soluții la unele probleme. Înseamnă mult pentru elevi să vadă că părerea lor contează și chiar se ține cont de ea.
- Predarea într-un mod interactiv s-a transformat într-o necesitate în ultimul an, dar este vital ca aceasta să nu se oprească odată cu reînceperea cursurilor în format fizic. Jocurile, aplicațiile și exercițiile le arată elevilor că poate fi cu adevărat plăcut și ușor să înveți. Platformele online vin în sprijinul dascălilor cu o mulțime de idei în acest sens.
- Desemnarea așteptărilor ridicate le induce elevilor sentimentul de responsabilitate, deoarece cineva crede în ei și le dă încrederea în sine că pot ajunge departe. Până și performanțele celor mai slabi din clasă pot fi îmbunătățite prin această tehnică.
- Încurajarea și recompensarea este poate cea mai clasică variantă din listă, însă întotdeauna va fi benefică. Tuturor oamenilor le place să fie lăudați și să primească recompense atunci când au rezultate bune, iar elevii nu fac excepție de la regulă. Aceste comportamente îi vor încuraja să procedeze la fel și în viitor.
- Empatizarea sau înțelegerea fac parte dintr-un mediu propice învățării. Un elev care știe că este special și iertat atunci când se întâmplă să mai și greșească, va fi motivat să o ia de la capăt și să dea tot ce e mai bun din el pentru a obține reușita.

Așadar, profesorii au la dispoziție o serie de instrumente prin care să se asigure că vor rămâne vizibili în fața elevilor lor. Au nevoie doar de o abordare corectă a acestora și trebuie să aibă grijă să-

și mențină propria motivație la un nivel optim, pentru a nu deveni chiar el un impediment în procesul de predare și învățare.

Bibliografie:

https://edict.ro/motivatia-scolara-tipuri-si-modalitati-de-stimulare

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL – PORTRET DE DASCĂL

Mihailescu Teodora

CJRAE Teleorman

„A fi dascăl este o profesie de vocație”

De regulă alegem să urmăm o carieră didactică având în minte imaginea dascălilor noștri care și-au pus amprenta pe viețile noastre în timpul parcursului nostru școlar. Toți ni-i amintim cu nostalgie și apreciere și încercăm pe cât putem să rămânem prezenți peste ani în memoria elevilor noștri, la fel ca ei. Dacă reușim sau nu acest lucru, numai timpul poate să decidă.

A fi un profesor vizibil nu înseamnă numai să deții competențe didactice, ci și o latură umană care să transmită elevilor capacitățile tale empatice și sociale. Astfel că nu este de ajuns să le transmiți informații specifice materiei predate pentru a fi într-adevăr un profesor apreciat de către elevi. Important este să ai abilitatatea de a capta încrederea grupului de elevi, de a-i înțelege și asculta cu atenție, de a fi pe aceeași frecvență cu lumea lor și, nu în ultimul rând, de a fi un model pentru ei, și acest lucru nu este imposibil. Numai acel profesor care reușește, va fi perfect vizibil.

Trebuie să recunoaștem că astfel de exemple sunt din ce in ce mai rare, din păcate, și aceasta deoarece în cele mai multe cazuri, persoana care se hotărăște să devină profesor ia decizia pentru o carieră în învățământ din rațiuni pur practice și nu din vocație, cum ar fi ideal.

Un profesor vizibil este acela care poate modela mintea tinerilor predându-le într-o modalitate creativă care să le stârnească interesul. Modul în care acesta comunică cu elevii săi este esențial, iar rezultatele se vor observa imediat. Este important ca profesor să poți stabili o relație deschisă, bazată pe comunicare, respect reciproc si atașament. Dragostea pentru copii și empatia sunt laturi extrem de importante la un profesor, iar atitudinea acestuia prin care le arată elevilor săi dragoste, respect și înțelegere va pune amprenta asupra relațiilor în clasa de elevi.

Elevii care își iubesc profesorul, vor iubi și materia pe care acesta o predă, și invers, dacă un profesor se face detestat de către elevi, aceștia vor ajunge să urască și materia asociată cu persoana acelui profesor!

Talentul oratoric cu care profesorul știe să prezinte informația, dar și tonalitatea ți măiestria pedagogică vor capta în mod vizibil atenția elevului. Când un profesor va ajunge să dicteze lecția pe un ton monoton și plictisitor, atunci el cu siguranță va deveni invizibil pentru elevii săi!

În concluzie, un profesor vizibil deține un stil pedagogic propriu, care ține cont de nevoile elevilor, nevoia de afecțiune, de securitate și de apreciere - stimă de sine - pentru o dezvoltare în armonie a viitorului adult. El are capacitatea de a relaționa nu doar cu clasa de elevi, ci și cu fiecare elev în parte.

Un profesor invizibil însă – cum din nefericire sunt mulți – care este nervos și autoritar, care își ignoră elevii și îi ironizează, nu numai că nu va avea rezultate didactice bune, ci va afecta și dezvoltarea personalității copiilor.

Cu atât mai mult, în vreme de pandemie, dascălii trebuie să fie vizibili. Realitatea este că, pe lângă amenințarea directă pe care o reprezintă virusul în sine, pandemia are și multe efecte care ne schimbă modul în care trăim și acest lucru se vede mai ales în comportamentul nostru de zi cu zi.

Emoționalitatea copiilor/elevilor este fragilă și foarte greu de gestionat fără suportul familiei și ajutorul specializat al consilierului școlar care, prin vizibilitate, dând dovadă de înțelegere și empatie îi va ajuta să depășească stările de anxietate, panică, frică, depresie, agresivitate, sentimente de vinovăție, care le pot afecta viața cât și capacitatea de a face față acestei situații .

Consilierul școlar trebuie să fie vizibil! Rolul lui este de a ajuta elevii, parinții și cadrele didactice să adopte o atitudine și o gândire pozitivă, o raportare rațională la realitatea pe care o trăim, suficientă motivație de a merge mai departe în această perioadă marcată de incertitudine, care se prelungește.

PROFESORUL SECOLULUI XXI – O PROVOCARE SAU O DILEMĂ?

Profesor: Mihalcea Adrian
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Buhuși

Secolul XXI și mai recent, omniprezenta pandemie care s-a insinuat în viața noastră începând cu anul trecut, au transformat radical modul de existență a întregii omeniri, incluzând aici și breasla „dascălilor”, ai celor care au sădit de milenii un sâmbure de educație în sufletele celor care le-au trecut pragul școlii. Iar într-o zi, poate, ideile foștilor ucenici vor înflori, împodobind cu înțelepciunea lor pomul cunoașterii.

Când ne gândim la portrete veritabile de dascăl, avem în minte imaginile incredibil de fascinante ale personajelor literare bădița Vasile, Bazil Drăgoșescu, Aron Pumnul și mai ales, domnu´ Trandafir... În ce măsură acești dascăli au fost vizibili în conștiința contemporanilor? Dacă marii clasici (Creangă, Caragiale, Eminescu) și Mihail Sadoveanu i-au evocat în operele lor și au realizat veritabile portrete literare, înseamnă că au fost „vizibili”.

Dar această „vizibilitate” se datorează unor factori speciali, pe de o parte, mentalitatea și contextul socio-cultural în care cadrele didactice se bucurau de respectul bine meritat, pe de altă parte, ucenicilor geniali care și-au întrecut maeștrii și au conștientizat importanța actului didactic și a unor mentori care le-au format personalitățile creatoare. Câți dintre profesorii de azi nu-și datorează carierele didactice unor astfel de omeni care și-au pus pecetea asupra destinului lor?

Însă, cred eu, „vizibiltatea” aceasta s-a datorat harului didactic, iubirii de copii, pasiunii și abnegației pentru „misia” lor sfântă și nu pentru că ar fi vrut să iasă în față cu realizările lor mărețe. De fapt, mulți dintre profesorii care sunt prea „vizibili”, s-ar putea să fie frumoși pe dinafară, dar goi pe dinăuntru.

Revenind acum la problema din titlul articolului, în ce măsură este o provocare sau o dilemă să fii profesor în secolul XXI, aș răspunde în felul următor: este o dilemă, deoarece dascălul de azi este supus unui stres mult mai mare și unei presiuni sociale tot mai stringente, pe de altă parte, este o provocare, determinându-l pe profesor să iasă din zona lui de confort, să se autodepășească, să se formeze și reformeze continuu, potrivit societății contemporane în continuă mișcare. Prins în „vortexul” acesta social, profesorului nu-i rămâne decât o alternativă, dacă vrea să fie „vizibil”: să se adapteze în mod constant, să facă față provocărilor de orice fel, să apară în „lumina reflectoarelor” prin munca de la catedră sau online, prin activități extrașcolare deosebite și concursuri școlare, publicarea unor articole de specialitate și de ce nu, prin participare la activități formative cum ar fi cursuri, simpozioane, seminarii.

Dar nu e nimic nou în asta. Atâta doar că profesorul secolului XXI trebuie să aibă cunoștințe de TIC, competențev digitale, să știe să utilizeze platformele educaționale etc. Este acest aspect atât de complicat? În bună măsură da, dacă ținem cont că majoritatea profesorilor a terminat facultatea înainte ca învățământul să se modernizeze.

Atunci când a venit pandemia, ne-a luat pe toți pe nepregătite. Cel mai mult a fost afectată însă educația deoarece elevii nu aveau resursele necesare (internet, dispozitive de conectare), iar cadrele didactice nu aveau competențele necesare, nu s-a constituit o platformă educațională unică la nivelul întregii țări etc. Dascălii și elevii erau sortiți să fie „invizibili" și destule persoane credeau că ne primim salariile nejustificat. Însă, părinții responsabili care au asistat la orele online, au devenit conștienți de efortul depus de cadrele didactice și cel puțin pentru aceștia, am devenit mai „vizibili."

În concluzie, nu e relevant cât ești de „vizibil" sau de „invizibil", ci cât de mult ți-ai făcut datoria, cât de mult ai transmis și dacă ai reușit să formezi destine, oameni în adevăratul sens al cuvântului. Dacă îți faci treaba, automat ești vizibil; chiar dacă nu ești mereu felicitat pentru asta, cineva dintre foștii elevi sau părinți precis se gândește la domnu´ sau la doamna...

PORTRETUL PROFESORULUI IDEAL

Prof. înv.preşc. Mihalcea Cristina

Toată lumea se întreabă cum ar trebui să fie dascălul de astăzi. Răspunsul sigur include: valoare, profesionalism, vocație. Dascălul este părintele, cel care imprimă ca pe o plăcuță moale de lut respectul față de muncă, în general. El este cel care șlefuiește și-i oferă copilului instrumentele necesare dezvoltării sale. Raportându-mă la experiența personală, aș enumera câteva calități de care ar trebui să dea dovadă acest dascăl ideal.

Prima calitate a unui profesor este să aibă conștiința datoriei. Dacă este pătruns de ideea datoriei, aceea de a face educație, atunci toate acțiunile lui le va subordona acestui interes. Nu îi va păsa de alte influențe, dificultăți, sau de imaginea proprie. În școală e greu să cosmetizezi, pentru că relațiile profesor-elev devin atât de complexe și de „la vedere", încât artificialul se simte. Având conștiința datoriei, profesorul își dorește foarte mult să fie acceptat de elevi (pentru că asta ajută enorm actului educativ), însă dacă discernământul îi semnalează că există decizii populare, dar dăunătoare pentru copil, atunci nu le va lua. Ceea ce este esențial e conștiința datoriei. Ea ne va face să ne respectăm propriile decizii, spre binele elevului, fără ca acțiunea să ne fie paralizată de diferite temeri sau amenințări.

A doua calitate ar fi aceea de a vedea copilul ca pe o persoană complexă, cu mai multe nevoi: de a fi curios și a afla, de a fi respectat, de a fi creativ, de a se simți valorizat etc. Felul în care fiecare alege să răspundă acestor nevoi este foarte variat și nu există o rețetă ideală. Profesorul găsește valoare în fiecare elev. Prin aceasta el nu critică elevii și nici alți profesori. Expresia „Scopul scuză mijloacele" nu face parte din mottou-rile sale. Chiar dacă elevii nu sunt la nivelul așteptării profesorului, aceasta nu este o piedică pentru a investi în ei și a-i face să respecte cunoștințele. Dascălul ideal este cel care îl duce pe fiecare copil la progresul de care este capabil acel copil. Acest lucru trebuie să şi-l dorească şi să îl urmărească fiecare profesor şi fiecare şcoală. Şcoala trebuie să formeze caractere. Societatea de azi şi de mâine are nevoie de oameni punctuali, creativi, perseverenţi, corecţi, loiali, determinaţi, ingenioşi etc. Fiecare disciplină şi fiecare proiect extracurricular sunt judecate şi prin contribuţia la formarea trăsăturilor de caracter menţionate. Curriculum-ul este construit încât să urmărească formarea acestor trăsături de caracter, manualele sunt evaluate şi în funcţie de capacitatea lor de a promova aceste trăsături de caracter, predarea profesorilor – de măsura în care le dezvoltă, iar elevii – şi în funcţie de măsura în care dovedesc respectivele trăsături de caracter prin portofoliul personal şi prin alte metode şi instrumente de evaluare complementare. Într-o societate în care foarte mulţi au acces la orice informaţie tastând „search" şi când poți găsi în câteva

secunde orice informaţie dorești, şcoala trebuie să formeze caracterul celor care dobândesc uşor informaţii şi chiar competenţe atunci când au nevoie de ele.

A treia calitate este să fii drept, corect. Copiii nu se revoltă când iau note mici sau când sunt pedepsiți (mustrare, nota la purtare) dacă aceste acțiuni vin din partea unui profesor drept, nepărtinitor. Desigur, copiii sunt foarte dezamăgiți de o notă mică, dar nu o vor pune pe seama profesorului drept și acesta va fi iubit de aproape toți copiii. Dacă elevii simt că acțiunile vin din partea unui profesor dominat de arbitrar („așa vreau eu, așa am eu chef"), atunci ei se revoltă. Așadar, consider că nu există tipul profesorului ideal. Suntem aici ca să le vorbim copiilor și de unicitatea persoanei, deci nu trebuie să adoptăm nici un model din nicio carte pseudo-psihologică care ne descrie un tip singular. În pedagogia științifică, nimic nu este "legiferat" la modul prea specific. Fiecare are manifestările lui, pe care unii copii le admiră, iar alții nu. Există doar câteva cerințe bazale, restul sunt variații.

Profesorul trebuie sa fie autodidact. El este implicat într-un proces continuu de învățare. Un profesor bun este un elev bun, prin aceasta el dând exemplu elevilor săi și încurajându-i să depună eforturi pentru a învăța.

Contextul epidemiologic actual a schimbat total modul de desfășurare a cursurilor. Activitatea de perfecţionare a cunoscu o amplă dezvoltare în mediul online. Diverse instituții, ONG-uri, asociații și specialiști IT vin în întâmpinarea cadrelor didactice cu o serie de cursuri online, webinarii, întâlniri pe Zoom care furnizează sprijin teoretic şi practic în vederea utilizării diverselor platforme și instrumentelor specifice acestora, totul pentru adaptare la cerinţele actuale și pentru depăşirea proximei dezvoltări în ceea ce priveşte competenţa profesională.

Surse:

didactic.ro
tribuna învățământului.ro

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Mikloș Mihaela
Şc. Gimnazială Nr. 7 Petroşani

Meseria de profesor este una dintre cele mai dinamice, frumoase și, în același timp, plină de provocări. Este nevoie de profesori pasionaţi şi dedicaţi misiunii lor de a educa viitoarele generaţii. Astfel de dascăli cu vocaţie există şi au încredere că şcoala românească îşi va găsi drumul.

Reprezentarea socială a unei profesii, un statut ridicat, recunoaşterea importanţei ei de către alte categorii profesionale, depind atât de nivelul de calificare a celor care o practică, de competenţa şi profesionalismul lor, cât şi de motivaţia acestora. Profesia didactică se încadrează cu succes în această regulă generală. Astăzi, mai mult ca oricând, profesorii au o misiune din ce în ce mai complexă, deoarece responsabilităţile lor sunt în continuă creştere, iar mediile în care aceştia lucrează sunt din ce în ce mai solicitante.

Perioada pandemiei a demonstrat o dată în plus capacitatea cadrelor didactice de a se adapta, angajamentul profesional și perfecționarea permanentă în pofida unor circumstanțe dificile.

Din dorința de a evolua, de a transmite elevilor conținut informațional nou, profesorii au ales să participe la programe de formare profesională, să se documenteze, să se înscrie în grupuri de discuții pe teme de interes școlar, să acceseze materiale existente pe diverse platforme, să parcurgă etapele necesare dezvoltării personale, să creeze noi resurse digitale, lecții și teste online, fiind deschiși la tot ce presupunere inovație în educație pentru a livra cunoștințe moderne de actualitate.

Educația on-line a devenit o oportunitate neașteptată de conectare a trio-ului educațional profesor – părinte – elev, de reflecție asupra a ceea ce este învățarea, de experimentare a unor noi moduri de a inspira învățarea și de regândire a sistemului educațional din perspectiva realităților sec. XXI.

Profesorii au primit șansa de a se interacționa cu elevii și părinții lor, de a înțelege nevoile și perspectivele acestora și de a crea legătura umană atât de necesară în procesul de învățare ulterior, dar și aceea de a se face vizibili.

Promovarea imaginii instituției trebuie mijlocită de personalizarea ofertei educaționale la nivel instituțional prin diversificarea și flexibilizarea acesteia, dar și corelată cu nevoile și interesele partenerilor și beneficiarilor procesului educațional. Un mijloc prin care putem promova imaginea școlii, o reprezintă parteneriatele educaționale încheiate cu diverse instituții care își desfășoară activitatea în comunitate. Rezultatele activităților pot fi mediatizate atât pe pagina web a școlii, pe grupurile de Facebook și Whatsapp, cât și în presa locală sau pe posturile locale de televiziune.

Şcoala trebuie să se afle în dialog autentic şi permanent cu societatea, străduindu-se să realizeze punţi de legătură între nevoile educaţionale, resursele şi disponibilităţile intelectuale ale copiilor şi perspectivele de dezvoltare economică a societăţii. Aceste activităţi întregesc activitatea educativă a şcolii, aducând un surplus informaţional elevilor şi completând condiţiile concrete ale educaţiei acestora.

LUMEA FERMECATĂ A BASMELOR

Mocanu Alexandrina
Clubul Copiilor Măcin

Mulți văd profesia de dascăl un simplu job, spun acest lucru deoarece pentru a fi dascăl este o chemare, o dorință, o artă. Unii oameni sunt predestinați să fie la catedră ,visează să devină cândva în locul celui care i-a fost călăuză, cel pe care l-a admirat, l-a idolatrizat și respectat.Nu poți fi apropiat, îndrăgit, repectat și ascultat de elevi indiferent de vârsta pe care o au, dacă prin firea ta îți lipsește tactul pedagogic. Există și acea categorie de profesori, în care mă încadrez și eu, cred că am acumulat destulă experiență de viață, cunoștințe formale, un anumit grad de înțelegere al societății și al cerințelor acesteia încât să mă pot prezenta în fața elevilor pentru a-i putea educa să le descopăr talentul și să îl pun în practică, să-i încurajez să se exprime liber, să-și urmeze instinctul de a promova în carieră, să iubească și să prețuiască tot ce îi înconjoară.

Dragostea pentru copii m-a făcut să-mi depășesc limitele, De ce spun acest lucru?Lucrez în învățământ de 28 de ani iar la Clubul Copiilor Măcin de 11 ani pe catedra de Informatică.M- am acomodat foarte ușor cu noii colegii si chiar din primele zile am încheiat un parteneriat cu profesorul de Teatru.În cadrul acestuia eu trebuia să mă ocup cu sonorizarea și cu fotografiile și tot ce ține de calculator în piesa de teatru ,,Scufița Roșie” .Eram foarte entuziasmată de noul meu parteneriat iar copiii din cadrul cercului se vedeau deja fotografi profesioniști. Lucrurile nu au fost la fel de ușoare pe cât au părut, doamna profesor a ieșit la pensie iar postul a fost blocat, nu puteam să le spun copiilor că proiectul nostru nu mai poate continua dar, dragostea mea pentru ei m-a făcut să văd peste norma si profilul pe care sunt încadrată, așa că le am spus că nu suntem numai fotografi ci si regizori, vom continua noi proiectul, în acel moment se auzea strigăte de bucurie. Așa s-a născut ,,Lumea fermecată a basmelor”. Marii mei

regizori nu erau decât niște prichindei de clasa a-I-a. A fost o muncă asiduă din partea mea dar și din partea lor, eu le am confecționat costumele de teatru, făceam repetiții pe fond muzical iar ei erau foarte fericiți, talentați, dar și responsabili. După câteva luni a fost lansarea proiectuli în sala de festivități a Clubului. Proiectul a avut un impact extraordinar asupra elevilor dar și asupra cadrelor didactice. Acum marii mei regizori, actori, fotografi sunt elevi de liceu și sunt prezenți la toate activitățile extrașcolare, simțindu-se ca acasă, lucru care mă bucură din tot sufletul.

Munca de dascăl nu are bariere, nu are granițe, dacă știi să iubești și să te faci iubit indiferent de vârsta pe care o ai la catedră!

CREATIVITATE ÎN ACTIVITĂŢILE EXTRACURRICULARE ELEVILOR CU DIZABILITĂȚI MINTALE

Doctorand Mocanu Cornelia
UPSC Ion Creangă, Chişinău, Republica Moldva/
Profesor logoped CJRAE Valcea-Liceul PREDA Buzescu

Creativitatea este un complex de însuşiri şi aptitudini psihice care în condiţii favorabile generează produse noi şi valoroase pentru societate.

Cultivarea capacităţii creatoare a devenit o sarcină importantă a şcolilor contemporane, chiar dacă există şi poziţii sceptice care susţin că învăţământul actual nu contribuie la dezvoltarea creativităţii, observându-se că el cultivă mai ales disciplina, conformismul, incompatibile cu climatul de libertate favorabil imaginaţiei creatoare. Zestrea genetică a fiecărui om poate fi stimulată, cu bune rezultate, în şcoală, cu condiţia să fie cunoscută la timp şi să fie dirijată în folosul societăţii.

Învățătorul trebuie să cunoască potenţialul creativ al fiecărui elev, să identifice şi să monitorizeze manifestările creative ale elevilor săi, nu numai în timpul orelor desfăşurate în clasă, dar şi în activităţile extraşcolare, sau chiar în recreaţie. Şcoala trebuie să stimuleze exprimarea potenţialului creativ al fiecărui copil, să încurajeze iniţiativele lui, ingeniozitatea şi curiozitatea, să favorizeze stabilirea unor relaţii care să nu exagereze prin autoritate, să ofere ocazii elevului de a lua singur decizii şi să stimuleze încrederea în sine, într-o atmosferă de comunicare liberă.

Dezvoltarea capacităţilor creatoare este un proces continuu ce trebuie realizat pe tot parcursul şcolii, având în vedere factori cognitivi, caracteriali şi sociali. Modernizarea şi perfecţionarea procesului instructiv-educativ impun îmbinarea activităţii şcolare cu activităţi extracurriculare, ce au numeroase valenţe formative. Desfăşurarea activităţilor şcolare şi extraşcolare permite şi manifestarea creativităţii de grup, a relaţiilor creative, iar pentru învăţător ele constituie un cadru de afirmare a spiritului său novator, a creativităţii didactice. Activităţile extracurriculare sunt activităţi complementare activităţii de învăţare realizată la clasă, urmăresc lărgirea şi adâncirea informaţiei, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale ştiinţei, atrag elevul spre viaţa socială, spre folosirea timpului liber într-un mod plăcut şi util, îl orientează către activităţi utile care să întregească educaţia şcolară, contribuind la formarea personalităţii lui. De aceea şcoala trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme: activităţi artistice, ştiinţifice, activităţi sportive, obşteşti, turistice etc. Pot fi activităţi extraşcolare de masă - excursii, concursuri, spectacole, serbări etc.- sau activităţi extraşcolare în cercuri de elevi; pot fi proiecte educative desfăşurate în parteneriat,

în cadrul şcolii, sau cu alte şcoli şi instituţii publice: biblioteca, teatru, Agenţia de mediu, Direcţia de sănătate, Centre de voluntariat, alte ONG-uri.

În activitatea didactică de la nivelul clasei, pentru a crea mediul propice manifestării creativităţii elevilor mei, încerc să mă raportez permanent la următoarele obiective:

-creativitatea nu se dezvoltă întotdeauna şi la toţi elevii de la sine, chiar dacă au un mediu propice;

-pentru a stimula gândirea creatoare nu e nevoie nici de dominare, nici de ameninţare; dirijarea învăţării prin descoperire;

- a „coborî" printre elevi, nu înseamnă „a te confunda cu ei";

- răbdare şi stăpânire de sine; încredere arătată în posibilităţile elevului;

- atitudinea îngăduitoare nu înseamnă indiferenţă;

- descoperirea şi conştientizarea potenţialului creativ al fiecărui copil;

- pătrunderea în interiorul fanteziei copilului;

- accent pe imaginaţia descătuşată şi apoi pe gândirea logică;

- stimularea la elevi cu CES a încrederii în sine, prin sarcini uşoare pentru a obţine laude şi aprecieri pozitive;

- educarea deprinderii elevului de autoapreciere;

- evidenţierea originalităţii şi tuturor ideilor valoroase; respect pentru întrebările neobişnuite puse de elevi;

- un învăţător creativ „transmite" creativitate la elevii săi.

Preocuparea pentru dezvoltarea capacităţilor creatoare ale copiilor este strâns legată de grija de a le respecta ideile, de a da curs iniţiativelor lor, de a le sădi în conştiinţă încrederea în propriile posibilităţi şi respectul pentru ceea ce cred şi cum se
exprimă colegii.

În educarea creativităţii există numeroase disponibilităţi psihice şi cognitive ale copilului: nevoia de a lărgi experienţa cognitivă; curiozitatea şi interesul pentru cunoaştere; dezvoltarea competenţelor lingvistice; constituirea formelor voluntare ale unor procese psihice; câştigarea anumitor abilităţi; apariţia competitivităţii ca factor catalizator al tuturor activităţilor desfăşurate şi ca expresie a creşterii şi implicării în colectivitate.

Activitatea personalităţii creative este dependentă de factorii de mediu, acest aspect este subliniat în lucrările multor autori care s-au ocupat de creativitate. C. Rogers (1959) arată, de exemplu, că între cultură şi creativitate există o strânsă legătură: culturile în care copiii sunt educaţi în spirit inovativ, obişnuiţi să pună probleme, să gândească creativ vor da naştere unor personalităţi creatoare. De aceea activităţile extracurriculare educă în acest sens elevii, şcoala devine deschisă spre familie
şi spre comunitate, băncile şi tabla sunt înlocuite de mediul vieţii cotidiene.

Contactul nemijlocit al copiilor cu activităţile desfăşurate sporesc eficienţa demersului educaţional, dat fiind marea disponibilitate a celor mici de a descoperi şi asimila tot ceea ce stârneşte curiozitatea lor vie, finalitatea constând în dobândirea unor comportamente creative: de a fi mai buni; mai sensibili faţă de ambient; mai plini de solicitudine; de a acţiona mai disciplinat, mai responsabil; mai plini de iniţiativă; mai prompţi în respectarea unor norme şi reguli ale actului creativ.

Bibliografie:

1. Cosmovici, Andrei; Iacob, Luminiţa coord. - Psihologie şcolară, Ed.Polirom, Iaşi, 2008
2. Stoica, Ana - Creativitatea elevilor, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983
3. Joiţa, Elena - Didactica aplicata, Editura ,,Gheorghe Alexandru",Craiova, 1994 4. Revista învăţământ primar nr. 4 din 1998,

INFLUENȚA GÂNDURILOR POZITIVE ASUPRA ELEVILOR

Profesor Mora Anca Simona
Liceul Teoretic „Lucian Blaga”, Cluj-Napoca

În această perioadă întreg sistemul de învățământ este supus unui test greu. Stilul nostru de predare, bine conturat de-a lungul anilor, nu mai ține pasul cu cerințele actuale, cu noua era digitalizată. De aceea, trebuie să ne redefinim, să ne adaptăm generațiilor noi, ritmului lor de a percepe informațiile.

Etapa pe care am parcurs-o de la închiderea școlilor ne-a pus la grea încercare . Noul sistem de predare on-line este o provocare atât pentru noi, profesorii cât și pentru elevi.

Trecerea de la o predare "face to face" la una la distanță prin intermediul mjloacelor on-line a fost o adevărată aventură. La fel ca primii pași în viață și acești primi pași, pe noul drum al predării au însemnat poticneli, cazături dar, prin perseverența tuturor celor implicați, am învățat să mergem corect și pe acest drum.

Dar, cei mai afectați sunt, din păcate, elevii. Consider că ei au cel mai mult de suferit datorită lipsei comunicării reale, a socializării, a stabilirii de legături între ei.

De aceea, am încercat în activitatea pe care urmează să v-o prezint, să organizez elevii astfel încât să fie "obligați" să lucreze împreună, să discute. Tema principală a fost influența poluării asupra organismului uman. Fiecare grupă a primit ca sarcina de lucru să explice cum afectează corpul uman poluarea solului, a apei, a aerului, cea sonoră… Modul de prezentare l-am lăsat la alegerea elevilor. Le-am sugerat doar că pot realiza un proiect Power Point, un eseu, un desen sau pot căuta date și să le prezinte liber.

Surpriza a venit de la o grupă care a ales poluarea psihică a organismului, o temă care nici măcar nu le-am sugerat-o eu. Tema aleasă sugerează clar preocupările care le au copii, ce îi frământă.

Personajul principal, Aurora, este o tânără veselă, mulțumită, liniștită, echilibrată, care pleacă din casa părinților în alt oraș. Este aranjată, culoarea folosită pentru păr este un galben viu, norul de gânduri care o insoțește este alb-gândurile sunt optimiste, curate, încrezătoare în etapa care urmează.

În marele oraș în care a ajuns, Aurora nu se acomodează, este copleșită de gânduri, de lipsuri materiale, gândurile ei sunt canalizate doar spre câștiguri financiare iar toate își pun amprenta asupra ei. Toate gândurile negre duc la schimbări: părul nu mai e așa lucios, galbenul e stins, trăsăturile feței sunt încordate, gândurile la partea financiară o domină, devenind o mare preocupare.

Pe măsură ce este tot mai copleșită de noua viață, psihicul ei este tot mai afectat iar acest lucru se vede în transformările care survin. Elevii au desenat părul Aurorei în culori închise, gândurile o

coplețesc o imobilizează ca și o mlaștină din care nu mai poate ieși. Mai mult, încep să apară și tendințe sinucigașe, pentru că i se pare că nu mai are nici o șansă de reechilibrare.

Elevii au găsit și soluția pentru a ieși din criză. Aurora va depăși criza dacă cere sprijin, însă trebuie să adopte o gândire și o atitudine pozitivă, care să o ajute să privească lucrurile cu mai multă speranţă şi încredere că va reuşi să treacă peste orice obstacol. Această atitudine o să o ajute să își construiască o atitudine pozitivă în fața aspectelor neprevăzute ale vieţii.

Aurora trebuie să învețe, să înțeleagă că nu degeaba se spune că: ți se intamplă ceea ce gândesti. Trebuie să înțeleagă că, gândurile au o influență extraordinară asupra vieții noastre și a ceea ce se află în ea și de aceea trebuie să învățăm să le folosim în avantajul nostru.

Cred că proiectul realizat de elevi poate fi extrapolat în mediul actual. Cu incredere, sprijin din partea apropiaților, a cadrelor didactice vom putea merge mai departe.Cel mai bun lucru pe care îl putem face în acest sens este să le oferim copiilor instrumentele necesare pentru ca ei să seajut. Nu este niciodata prea devreme sa începem să însuflăm gânduri pozitive copiilor noștri dacă ne dorim ca ei sa aibă succes și impliniri pe plan financiar, social, personal sau educațional.

ÎNVĂȚAREA BAZATĂ PE CERCETARE, METODĂ DE ÎNVĂTARE VIZIBILĂ. „CERCETARE CU PRIVIRE LA IDENTIFICAREA OPINIILOR, ATITUDINILOR ȘI COMPORTAMENTELOR ELEVILOR, REFERITOARE LA PROTECȚIA MEDIULUI
- EXEMPLU DE BUNE PRACTICI”

Prof. Morar Avia Carmen
Colegiul Economic „Iulian Pop” Cluj-Napoca

1. Învățarea vizibilă şi învăţarea bazată pe cercetare

Un profesor este cel care croieşte învăţarea, cel care face o muncă invizibilă relaţionând cu elevii săi la nivel de emoţii și una vizibilă, prin acţiunile propriu-zise întreprinse cu scopul atingerii obiectivelor. Acest demers didactic al învăţării, având ca suport metode, tehnici, instrumente, resurse, îi unește pe elevi şi îi face co-partcipanţi la lecţie. Comunicarea rămâne extrem de esenţială, îndiferent că se realizează direct în spaţiul alocat învăţării din sala de clasă, sau indirect în clasa virtuală (facilitată de utilizarea tehnologiei). Învăţarea este instrumentată de către profesor, el facilitează transferul cunoştintelor, formarea unor abilităţi, atitudini şi valori, este factorul de influență în învățare. John Hattie (2014) introduce în educaţie conceptul de „învăţare vizibilă”, ale cărui aspecte esenţiale sunt următoarele:

- **Învăţare vizibilă înseamnă că impactul** procesului de învăţare e perceput de toată lumea implicată în actul educaţional (elevi, profesori, părinţi, managementul şcolar), iar în ceea ce priveşte profesorii, aceştia au în vedere **atribute clare** prin care pot urmări progresul fiecărui elev în parte (nota nefiind singura componentă relevantă pentru analiză), sunt îndrumători și activizatori ai învățării, caută să obţină şi oferă feedback constant elevilor la finalul lecţiilor. Învățarea vizibilă este învățarea în care este încurajată gândirea critică. Hattie apreciază că atunci când elevul este mai mult profesor și profesorul mai mult elev, învăţarea este mai sustenabilă .
- **Învăţare vizibilă presupune predare vizibilă**, astfel încât elevii să devină propriii lor profesori, capabili să se evalueze, să facă propriile cercetări pe tema data, analizând, comparând opiniile diverşilor autori consacraţi ai domeniului, demonstrând **abilităţi de autodidact** şi **dorinţa de învăţa**.

Învăţarea bazată pe cercetare este o învăţare vizibilă, profesorul concentrâdu-se pe implicarea cognitivă a elevului, îl provoacă la investigaţie în profunzime cu privire la topica/tema lansată, căutarea de răspunsuri la întrebările cheie, efectuarea de conexiuni între conţinuturile disciplinelor de studiu şi propria lor viaţă, ceea ce face ca învăţarea să aibă astfel semnificaţie. Astfel, se generează

idei, soluţii, se argumentează critic. Elevii comunică, deoarece tema reprezintă o provocare ce-i determină să fie competitivi, preocupaţi de învăţare şi dincolo de spaţiul şcolii, ceea ce înseamnă insuflarea dorinţei de învăţare continuă, de căutare, de documentare. Aceasta este un model de instruire centrat pe elev, profesorul conştientizând nevoia de (auto)formare a acestuia, de dezvoltare de cunoştinţe specifice unui domeniu, promovează investigaţia oferind copilului un generos cadru de formare diferenţiată.

2. Rezultatele și concluziile cercetării

Segmentul de interes al prezentei cercetări îl reprezintă 96 de elevii înscrişi în clasa a X-la nivel liceal, profil servicii, ai Colegiului Economic "Iulian Pop" Cluj-Napoca și care prin natura specializării lor îşi dezvoltă competenţe pe problematica protecţiei consumatorului şi a mediului, suportul fiind conţinuturile la care au acces în învăţare stabilite prin Curriculumul Naţional, suplimentate cu informaţii ce le obţin prin implicarea în activităţi, proiecte educative, concursuri, expoziţii realizate la nivelul instituţiei sau implementate în parteneriate, protocoale de colaborare pe astfel de domenii. Obiectivul general constă în identificarea opiniilor, atitudinilor, comportamentului şi preocupările elevilor referitoare la protecţia mediului.

S-a urmărit să evidenţieze pentru atingerea obiectivului propus, următoarele:

1. Realizarea unei analize de identificare a interesului elevilor faţă de protecţia mediului caracterizat prin demonstrarea unor atitudini responsabile faţă de mediu sănătatea lor, familiarizarea cu conceptul de produs prietenos mediului, alegerea de a consuma acest tip de produs, precizarea considerentele personale ce stau la baza adoptării unei astfel de alegeri. Majoritatea elevilor (86,5%) spun că protecția mediului este importantă pentru ei. Există o tendinţă semnificativ ridicată, în rândul elevilor, de manifestare a unui comportament responsabil faţă de mediu, sănătatea lor, identificând drept acţiuni pentru protecţia mediului schimbările în stilul de consum şi achiziţia produselor de la organizaţii care se implică în protejarea mediului, dar şi o mai asiduă informare cu scop de prevenire a generării deşeurilor, de colectare separată a acestora. Ei consideră că „schimbarea obiceiului de consum, unul mai responsabil astfel încât să nu ne fie afectată sănătatea şi nici mediul" (32.29%), "o mai bună informare-educare cu scop de prevenire a generării deşeurilor, de colectare separată a acestora şi pentru un consum redus de resurse" - (27.08%), „dezvoltarea unor afaceri ecologice în domeniul alimentar"- (25%) şi "adoptarea unei legislaţii de mediu mai strictă"- (23.96%), sunt cele mai eficace metode de soluţionare a problemelor de mediu. Faptul că se menţionează nevoia schimbării obiceiurilor de consum, către unul sănătos, un consum de produse prietenoase mediului, majoritatea elevilor le asociază cu produse sănătoase, care nu au adaosuri chimice în compoziţie (56.25%), urmat de procentul celor care consideră că sunt lipsite de substanţe chimice de sinteză dar conţin îngrăşăminte şi pesticide în cantitate strict limitată (33.33%). Majoritatea (88.54%) elevilor declară că doar parţial consumă produse prietenoase mediului, 9.38% dintre ei achiziţionează şi

consumă majoritar produse ecologice, iar o categorie aparte, destul de mică, o reprezintă respondenţii orientaţi exclusiv pe acest tip de produse (2.08%). Dar, este important că la această vârstă se poate identifica o preocupare pentru un stil de viaţă sănătos (11.46%), dezvoltarea unui astfel de comportament de consum arătând că grija pentru sănătate poate fi încadrat ca un exemplu de bună practică.

2. Identificarea la elevi a unor **comportamente dezirabile** care au la bază credinţe, un sistem propriu de valori, ce pot fi transpuse în acţiuni şi fapte, comportamente în dezvoltare spre beneficiul sănătăţii lor dar şi a mediului, demonstrate prin practicarea colectării selectivă a deșeurilor. Un procent redus acordă foarte mare importanţă colectarea selectivă a deşeurilor de elevi (41%), în timp ce pentru majoritatea 51% acest lucru este important. Majoritatea (61.46%) sunt în acord total şi acord că „poluarea generată de deșeurile rezultate urmare a consumului de produse constituie o formă gravă de criminalitate deoarece dăunează sănătății umane și mediului". Prin reciclarea deşeurilor menajere, 70% dintre elevi consideră că ar fi o oportunitate de reducere a poluării, din care: 53% răspund categoric în aceasta privinţă, iar 18% răspund că implicit prin reciclare se diminuează considerabil depunerea deşeurilor la gropile de gunoi care nu numai că poluează masiv mediu dar generează şi o imagine dezolantă pentru oraşele din jur, distrugând sănătatea celor care locuiesc în preajma lor, în timp ce 24% consideră că ar fi mai multă curăţenie.

3. Informarea despre cum să ai grijă de mediu este esenţială, lipsa unei astfel de educaţii conduce la dezvoltarea unor comportamente distructive, iar a deveni mai responsabili din punct de vedere social și pentru a avea o interacțiune corectă cu mediul constituie un obiectiv major al sistemului actual de învăţământ. Principala prioritate în abordarea protecţiei mediului în foarte mare măsură, rezidă în creşterea nivelului de educaţie (22.60%) şi conştientizarea populaţiei în spiritul protecţiei mediului (15%), prevenirea poluării (32.60 %), respectiv crearea unui sistem legislativ adecvat și eficient (29.5%). Chestiunea educaţiei şi informării pe tema protecţiei mediului a scos în evidenţă că aceste lucruri cad în sarcina şcolii, (29,17%), autorităţilor locale (29,79%). Educaţia pentru protecţia mediului are rol imperativ în privința însușirii unor norme dezirabile de comportament care să asigure un echilibru sănătos între individ şi mediu. Prin educaţie şi încurajare continua a elevilor să înțeleagă, să practice și să promoveze în propria lor familie sau în cercul de prieteni principiile colectării selective și reciclării, oferirea propriului exemplu, sau dacă elevii au modele și susținere în școală se pot obţine rezultate. Împreună cu profesorii lor elevii se pot implica în acțiuni de protecție a mediului, fie prin organizarea de concursuri de colectare selectivă a hârtiei, a bateriilor uzate, fie prin activități eco-creative (regizare de filme, desene, realizarea de articole ştiinţifice sau experimente). Mulți dintre elevii investigaţi sunt receptivi la temele de protecția mediului. Dar, problema nu est doar una de mentalitate sau culturală, atitudinea și comportamentul ecologic se învață, însă educaţia pentru transformarea elevilor în adulţi responsabili merge mână în mână cu simțul civic şi implicarea social.

Bibliografie:

John Hattie- Învăţarea vizibilă- ghid pentru profesori, Editura TREI, Bucureşti 2014

https://www.superteach.ro/workshopuri/imaginatia-si-arhitectura-invatarii/, Imaginația și Arhitectura învățării, accesat la data de 30.01.2021

https://www.sasseramis.ro/invatarea-invizibila Învăţarea (In)Vizibilă, accesat la data de 01.02.2021

CUM DEVENIM VIZIBILI?

Morar Ioana Loredana
Școala Gimnazială „Matei Basarab" Brebu

„Părțile copacului pe care le putem vedea cu ușurință sunt trunchiul și coroana. Deoarece înțelegem că acest organism viu trebuie să se susțină, ne dăm seama că sunt multe procese care au loc în "interior". (...) Cultura reușitei într-o școală sau într-o clasă funcționează la fel. Sunt lucruri pe care le putem vedea imediat, cum ar fi procedurile. Dar știm că sunt alte elemente dedesubt care ajută la hrănirea întregului. Acestea sunt reprezentate de felul în care lucrăm, relațiile construite, cum ne informăm și mai ales încotro ne îndreptăm." Douglas Fisher

Pentru cei mai mulți profesori, a începe să cerceteze felul în care copilul învață și dacă învață, poate fi puțin descurajant. Începi să îți pui o mulțime de întrebări grele: Învață cu adevărat elevii mei ceea ce cred eu că îi învăț?, Îmi ating obiectivele propuse?, Mi-am stabilit obiectivele corect?, Temele pe care le dau au impact asupra învățării lor?, Materialele pe care le-am ales sunt adecvate, îi ajută să stabilească relații și conexiuni?

Dascălul își exersează zilnic leadershipul în fața elevilor. El modelează comportamentul, atitudinea și valorile așteptate din partea elevilor. Este esențial să păstrezi o atitudine atât fermă, cât și blândă față de elevii tăi. Ai responsabilitatea, prin poziția de cadru didactic, să stabilești și să întărești așteptări clare, înalte, de la fiecare dintre elevii tăi, individual, dar și ca grup. Scopul profesorului este de a facilita învățarea într-o clasă. Echilibrul dintre fermitate și blândețe se materializează prin afirmarea asertivității, adică exercitarea autorității într-un mod în care se ține cont atât de așteptările tale, cât și de cele ale elevilor tăi. Poți fi în același timp respectuos și asertiv. Înseamnă să rămâi ferm în ceea ce privește așteptările, să abordezi fiecare interacțiune într-un mod apreciativ, pre-determinat, astfel încât să gestionezi situațiile într-un mod calm și eficient de fiecare dată când este cazul. (după Farr, S., 2010)

Exemple de situații în care profesorul își poate exersa asertivitatea:

· *Un elev este distras în timpul orei.*

Răspuns non-asertiv: Profesorul îl ignoră, având în minte că măcar nu deranjează ora. Răspuns ostil: Profesorul se oprește din activitate și spune: "Hei, nu stau aici ca să vorbesc singur. Trezește-te și fii atent. Dacă îți place să te uiți pe fereastră, pot să faci asta și după ore." Răspuns asertiv: Fără a se opri din predare, profesorul merge și se poziționează lângă elev fără a verbaliza ceva.

· *Un elev despre care se știe că întrerupe de multe ori ora, de data aceasta se concentrează și lucrează bine*.

Răspuns non-asertiv: Profesorul apreciază asta în mintea lui, dar nu verbalizează. Răspuns ostil: Profesorul spune: "Era și timpul ca într-un final să începi să lucrezi ca un elev de vârsta ta!" Răspuns asertiv: Profesorul face contact vizual cu elevul și dă din cap în semn de apreciere. Mai târziu, când se termină ora, profesorul spune: "Ai făcut o treabă minunată la lecția de astăzi!"

Pe lângă celelalte roluri, profesorul devine și liderul care motivează elevii către atingerea scopului comun, element în construcția tribului clasei.

Ținând cont de acest concepte cheie, poți găsi resurse să îi motivezi pe elevi în depășirea provocărilor și să devii un professor vizibil.

Bibliografie:

Cozolino, L. (2017). Predarea bazată pe atașament. București: TREI.

Farr, S. (2010). Teaching as Leadership. San Francisco: Jossey-Bass.

Fisher, D., Frey, N., Pumpian, I. (2012). How to Create a Culture of Achievement in Your School and Classroom. Alexandria: ASCD.

DINAMICA PROCESULUI DE PREDAREA DIFERENȚIATĂ

Profesor Moraru Cristina Elena
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Brăila
Structura Scoala Gimnazială Specială
Tichileşti

Educaţia centrată pe elev pune accentul pe unicitatea fiinţelor umane, pe libertatea lor de a selecta propriul traseu de formare. Această abordare aduce în prim plan atât partea afectivă a educaţiei, cât şi pe cea cognitivă. Scopul este de a-i ajuta pe elevi să îşi optimizeze potenţialul de dezvoltare.

Predarea-învăţarea centrată pe elev constituie o condiţie a calităţii şi eficacităţii procesului formativ, dar şi o cale de rezolvare a unor dificultăţi ale învăţământului contemporan identificate de noi în practica şcolară, dintre acestea amintim: diminuarea motivaţiei, lipsa de atractivitate a programului şcolar pentru elevi, scăderea gradului de implicare a acestora în activitatea de învăţare, diminuarea importanţei acordate imaginaţiei, creativităţii şi afectivităţii elevilor în favoarea preţuirii exagerate a gândirii şi memoriei acestora, favorizarea abordărilor mecanice şi reproductive în învăţare în defavoarea celor euristice, accentuarea pronunţată a abordării pasive de către profesor/elev a activităţii didactice, rutină şi monotonie în procesul de învăţământ, tratarea frontală, nediferenţiată a întregii clase de elevi.

Activitatea de predare reprezintă consecinţa diferitelor niveluri ale proiectării, în mod direct a proiectării lecţiei. În conformitate cu The International Encyclopedia of Education, „predarea denotă acţiunea întreprinsă cu intenţia de a produce învăţarea altei persoane” (p. 5087).

Predarea nediferenţiată are la bază noţiunea că toţi elevii sunt în esenţă la fel. În faza obiectivelor de învăţare, presupune că toţi elevii pornesc având aceleaşi cunoştinţe şi aceeaşi capacitate de înţelegere şi înaintează de la un obiectiv de învăţare la următorul în acelaşi ritm. În faţa activităţii de învăţare, presupune că activitatea se potriveşte stilului de învăţare al tuturor elevilor din grupul respectiv. În faza de evaluare, presupune că evaluarea este sumativă şi diagnostic,că acelaşi test standardizat este potrivit pentru toţi elevii.

Raţiunile pentru care instruirea trebuie să se realizeze diferenţiat au resorturi în genetica umană şi în psihologie. Fiecare individ este unic, prin genotipul moştenit (zestrea genetică), dar şi prin particularităţile psiho-sociale care construiesc personalitatea umană. Pornind de la această premisă a unicităţii, educaţia trebuie să conţină o componentă diferenţiată.

Diferenţierea înseamnă scoaterea la lumină a celor mai bune resurse ale fiecărui elev astfel încât acesta să poată arăta ceea ce ştie, să poată înţelege nivelul la care a ajuns şi ce este necesar să facă în continuare.Pentru atingerea acestui obiectiv, procesul de diferenţiere trebuie să cuprindă:

- ❖ Adoptarea unor materiale şi mijloace de învăţare diferite în funcţie ritmurile diferite în care învaţă elevii şi de experienţele de viaţă specifice acestora.
- ❖ Diferenţierea obiectivelor de învăţare:să se ţină cont de faptul că elevii pot porni cu niveluri diferite de cunoaştere şi înţelegere şi că nu vor înainta toţi de la un obiectiv de învăţare la următorul în acelaşi ritm.
- ❖ Diferenţierea activităţilor de învăţare:elaborarea unor activităţi care să ţină seama de stilurile de învăţare şi de preferinţele tuturor elevilor din grup.
- ❖ Diferenţierea evaluării prin folosirea unor instrumente de evaluare multiple, inclusiv instrumente care implică elevii în acţiuni de autoevaluare.

Paradigmele şi evoluţiile recente ale teoriei şi metodologiei curriculumului, instruirii şi evaluării solicită din partea profesorilor noi competenţe, concretizate în:

- **preocuparea pentru adecvarea procesului de instruire la nevoile fiecărui individ:**

  - capacitatea de a identifica nevoile/domeniile de dezvoltare ale fiecărui elev,

  - de a identifica ritmul dezvoltării (a accepta că dezvoltarea se produce în ritmuri diferite la momente diferite);

  - capacitatea de a adecva situaţiile de învăţare, conţinuturile şi materialele educaţionale la caracteristicile individuale ale elevului,

  - de a încuraja spiritul de iniţiativă şi capacitatea de studiu independent ale elevilor

- **maximizarea potenţialului fiecărui copil (cu deosebire al copiilor dezavantajaţi):**

  - capacitatea de a diagnostica nevoile fiecărui elev, în termenii unor caracteristici fizice, cognitive, afective, socio-economice sau culturale;

- **evaluarea holistică a performanţelor:**

  - capacitatea de a adapta modul de evaluare la dezvoltarea globală a elevului şi de a utiliza informaţiile evaluative pentru a proiecta activităţi de predare-învăţare;

  - dezvoltarea capacităţii de autoevaluare la elevi;

  - elaborarea unor instrumente de evaluare;

  - interpretarea rezultatelor evaluării pentru adoptarea de decizii şi ameliorarea activităţii;

  - utilizarea adecvată a metodelor alternative de evaluare;

- **adaptarea la schimbare:**

  - capacitatea de a identifica schimbările din societate şi natura lor (direcţii, tendinţe, calitate),

  - a evalua acţiunile/practicile elevilor şi a sugera şi implementa modificările necesare;

- **implicarea elevilor în învăţare, dezvoltarea motivaţiei, negocierea cu elevii a diferitelor tipuri de reguli; favorizarea definirii unui proiect profesional al elevului, munca în echipă.**

Pot fi enumerate următoarele trăsături/dimensiuni principale ale abordării incluzive în procesul didactic:

• Diferenţele dintre copii, ca personalităţi în construire, cele dintre profesori, ca adulţi cu roluri bine definite social şi cu experienţa deja bogată în viaţa personală şi socială, dintre profesori şi părinţi (sau alţi membrii ai comunităţii), potenţează metodele folosite în predare-învăţare în clasă.

• Elevul este partener pentru profesor şi în acelaşi timp învaţă în parteneriat cu ceilalţi elevi.

• Profesorul poate utiliza experienţele diferite, stilurile şi ritmurile de învăţare ca o resursă pentru toţi copiii.

• Relaţiile dintre profesori sunt o sursă de învăţare şi un schimb de experienţă continuu.

• Practicile curente duc prin reflexivitate la acumulare de experienţă care trebuie împărtăşită cu colegii pentru a deveni o altă sursă de îmbunătăţire a învăţării.

• Învăţarea şcolară este un proces continuu care se desăvârşeşte în urma interacţiunilor din clasă şi pune în valoare acumulările fiecărui elev.

• Predarea este în acest sens, un proces de provocare la discuţii şi analize în grup. Ea poate deveni un proces de interacţiune, descoperire şi antrenare a experienţelor anterioare de viaţă dacă antrenează valenţele pozitive ale grupului mic de elevi.

• Profesorul este cel care organizează situaţiile de învăţare în care implică toţi elevii şi el poate valoriza potenţialul fiecăruia, într-o manieră pozitivă şi flexibilă. Interacţiunea este considerată o coordonată necesară predării, pentru că produce învăţare.

• Învăţarea didactică se produce în clasă. Procesul învăţării este un proces continuu în care este important modul de pornire şi mijloacele de susţinere şi sprijinire.

• Pentru dezvoltarea personalităţii elevului şi construirea competenţelor lui psihosociale, procesul de învăţare este mai important ca produsul.

• Elevul nu poate fi considerat o problemă, dacă nu se adaptează ritmurilor propuse de învăţarea şcolară. El este un model de învăţare, expresie şi dezvoltare. Preocuparea educatorilor pentru îmbunătăţirea activităţii trebuie să aibă în vedere procesul învăţării, condiţiile şi relaţiile implicate.

Pentru a sprijini o înţelegere mai extinsă a procesului de diferenţiere, au fost create metodologii de asistenţă în predare. Unele din cele mai importante sunt:

Predarea iconică: Profesorii folosesc tehnica socratică de adresare a întrebărilor pentru a încuraja elevii să se gândească mai profund la un anumit subiect. Li se poate cere elevilor să evalueze moralitatea unui personaj dintr-o lucrare sau să analizeze un eveniment istoric dintr-o altă perspectivă.

Respectarea ritmului personal de învăţare: Elevii sunt pre-testaţi anterior introducerii unei noi unităţi de învăţare. Dacă profesorul este convins că elevul a ajuns să stăpânească deja materialul,

elevul va lucra independent în cadrul unor activităţi care presupun un ritm mai alert şi o consolidare şi îmbogăţire a cunoştinţelor deja dobândite. Respectarea ritmului de învăţare este eficientă în sprijinirea elevilor cu abilităţi într-un domeniu.

Centre de învăţare: Elevii lucrează independent sau în grupuri mici la un proiect mai complex (transdisciplinar).

Proiecte independente: Elevii care manifestă un interes puternic faţă de o anumită disciplină pot lucra împreună cu profesorul sau un îndrumător din cadrul comunităţii pentru a elabora un plan de studiu independent al domeniului de interes. Atât în cazul centrelor de învăţare cât şi în cel al proiectelor independente, ideea de activitate în afara sălii de clasă şi în interiorul comunităţii, de multe ori cu sprijinul tehnologiei, câştigă teren.

Sarcini gradate: Profesorul concepe o varietate de sarcini în jurul aceluiaşi concept cheie. Aceste sarcini sunt elaborate ţinând seama de diferite niveluri de pregătire a elevilor. În timp ce elevii au o oarecare libertate de alegere, profesorul poate orienta anumiţi elevi spre sarcini mai complexe. Sarcinile gradate au legătură directă cu diferenţierea după sarcină.

O bună predare este doar o condiţie necesară, dar nu şi suficientă. Ea trebuie corelată cu efortul individual al elevului de a recepta, prelucra şi operaţionaliza mesajul transmis de către educator. Participarea activă a celui educat este cheia reuşitei procesului de învăţare educaţional și orice profesor trebuie să se asigure că gama de resurse este corespunzatoare si adecvată pentru satisfacerea nevoilor tuturor elevilor.

Bibliografie:

1.Chiș, Vasile, *Provocările pedagogiei contemporane*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2002;

2. Cucoș**,** Constantin*, Limite ale particularizării și diferențierii în învățare***,** 2014*,* în Didactica Pro*,* Revistă de teorie și practică educațională, a Centrului educațional PRO DIDACTICA, Chișinău, nr. 1 (83), 2014;

3. Hirst, P. H., Peters, R. S., *The Logic of Education* Published by: Cambridge University Press

CREIONARE PORTRET DE DASCĂL ... PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Muntean Iuliana Monica
Liceul Teoretic „Mircea Eliade" Întorsura Buzăului
Județul Covasna

Motto: „Să-l lași pe tânăr să se apropie de tine, sau să te apropii tu de el. Să-i iei în mână sufletul și să i-l joci ca pe un pumn de grâu: are greutate? E bun de sămânță? Și să fii dacă poți nu cel care încearcă să mai culeagă ceva: ci ploaia cea de toamnă care încă nu știe nimic despre culesuri…"

(Constantin Noica)

Pentru o bună reușită a educației este nevoie de un bun pedagog, înzestrat cu tact, dar și cu o vocație de dascăl, pe care să o împlinească cu pasiune și responsabilitate și de elevi motivați spre învățare și formare, dorind să devină oameni printre oameni.

Astfel, profesorul în cadrul procesului didactic este cel care influențează decisiv educația elevilor și de aceea el trebuie să aibă o personalitate deosebită. El trebuie să fie mereu aproape de elevii săi, dar și să fie asemenea ploii de toamnă, ce se răspândește pentru a face roadă, dar care așteaptă cu răbdare culesul acesteia, după cum reiese din îndemnul lui Constantin Noica din motto-ul citat.

Un profesor adevărat este acela care se implică atât în procesul educațional, cât și în viața socială, punându-și toată ființa, cunoașterea și priceperea în împlinirea profesiei sale, fiind stăpânit de o mare dragoste și dăruire pentru formarea elevilor săi.

Un dascăl se evidenţiază prin calităţile sale deosebite:o pregătire de specialitate temeinică, deschidere spre nou şi dorinţă de perfecţionare permanentă, iubeşte meseria sa pe care o face cu pasiune şi le insuflă copiilor sentimente înalte, valori şi modele desăvârşite de urmat, ţeluri spre care să aspire.

Profesiunea didactică necesită o capacitate deschisă spre cunoaştere, care nu este dobândită o dată pentru totdeauna, ci ea se desăvârşeşte pe tot parcursul vieţii. Excelenţa acesteia rezultă din respectul profesorului pentru această meserie, recunoscându-i complexitatea şi o angajare de dezvoltare profesională pe durata vieţii temeinică şi lucrătoare prin fapte, exemplu personal şi viaţă morală.

Meseria de profesor este rezultatul acumulării unei culturi profesionale, a unei tehnici de lucru, al formării unor calități specifice pe care le presupune această profesiune. Pentru a fi profesor

trebuie să fii înzestrat cu acele calităţi aptitudinale ale profesorului, să ai o cultură vastă, ce reiese din pregătirea şi experienţa acumulată, din formarea unor trăsături de personalitate

Personalitatea profesorului se conturează și din modul cum relaționează cu ceilalți și de aceea el trebuie să aibe unele calităţi dintre care amintesc: atitudinale, dragostea față de copii și umanismul, calități atitudinale morale, conştiinţa responsabilităţii şi a misiunii sale, calităţile aptitudinale pedagogice ale gândirii, limbajului, atenţiei, memoriei, de intuiţie, empatie, de observaţie, tact pedagogic sau" un simţ al măsurii"şi măiestrie pedagogică.

Se spune: un profesor care posedă măiestrie pedagogică este mai mult decât un adevărat profesor, este un artist în meseria sa. Iar cel care a atins acest nivel, fiind privit ca un adevărat dascăl cu siguranță poate fi numit și un profesor vizibil în viața, activitatea educațională a elevilor, dar și în comunitate, căci el este ploaia ce ajută sămânța să rodească, să înflorească și să ajungă la maturitatea dorită. Acestuia învățăceii îi aduc mai devreme sau mai târziu mulțumire și recunoștință.

În şcoală, profesorul este conducătorul activităţii didactice și în cadrul ei își asumă diverse roluri pe care le exercită dependent de personalitatea lui: de expert, de agent motivator, de lider, de prieten şi confident al elevilor, sprijin în tot pentru elevi, de consilier, de model, de profesionist reflexiv și de manager.

Pe lângă activitatea didactică profesorul desfăşoară şi o activitate extraşcolară. În această ipostază el ne apare ca un pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură şi civilizaţie al neamului său, fiind considerat un educator al poporului său. Prin implicare în diferite proiecte educaționale la nivel național și european (Erasmus+, Aces...etc.), profesorul devine vizibil prin implicarea, activitatea și rezultatele obținute cu elevii.

Reuşita unui profesor depinde de multe ori de natura relaţiilor pe care le stabileşte cu elevii săi în cadrul acestei interacţiuni, aspect deosebit de important, deoarece multe dificultăţi de învăţare şi educare se datorează unor relaţii deficitare. Natura relaţiilor pe care profesorul le stabileşte cu elevii este determinată nu numai de stilul de abordare a activităţii şi de trăsăturile sale de personalitate, ci şi de trăsăturile individuale şi de grup ale elevilor. De aceea, profesorul trebuie să aibă abilitatea de a-şi cunoaşte partenerii de activitate. Empatia profesorului înseamnă capacitatea de a depune un efort imaginativ pentru a-l înţelege pe celălalt, sub aspectul potenţialului de care dispune, al atitudinilor şi sentimentelor sale, al semnificaţiei conduitei manifestate. Profesorul trebuie să adopte un stil democratic, caracterizat prin relaţii deschise bazate pe încredere reciprocă şi acceptare, reuşind astfel să colaboreze cu elevii într-o atmosferă armonioasă, lipsită de încordare. Calitatea procesului instructiv-educativ este dependentă şi de relaţia afectivă dintre profesor şi elevi. De aceea este necesar ca fiecare cadru didactic să fie preocupat de cultivarea unor relaţii bune cu elevii săi. Trăsăturile negative de personalitate ca: superficialitatea, cinismul, încăpăţânarea, apatia, indiferenţa, rigiditatea, agresivitatea creează o atmosferă nefavorabilă în jurul său. Acestea îl fac pe profesor invizibil în

viața elevului, care îndepărtându-se nu mai are motivare și dorință de învățare. Însă, agreabilitatea, gradul de deschidere spre ceilalţi, permeabilitatea la schimbări, amabilitatea, răbdarea, stăpânirea de sine, dorinţa de a ajuta, sociabilitatea, încrederea, corectitudinea, capacitatea de înţelegere a problemele vor întări calitatea relaţiilor pedagogice, dar și vizibilitatea activității sale. Echilibrul intelectual şi psihic, luciditatea, intuiţia, bunul-simţ, tactul pedagogic sunt calităţi indispensabile cadrului didactic. Acestora li se adaugă calităţi morale ca: probitatea, obiectivitatea, generozitatea, modestia, blândeţea, cinstea, sinceritatea, demnitatea, conştiinciozitatea. Profesorul în calitatea sa de formator trebuie să fie în permanenţă preocupat de imaginea sa oferită elevilor, iar aspecte minore ca punctualitatea, valorificarea integrală a timpului lecţiei, modul de adresare, ţinuta, gestica, mimica sunt încărcate de semnificaţie şi au valoare formativă.

Devin profesori „excelenţi” acei profesori care ştiu cum să le capteze elevilor atenţia şi să le-o menţină pe tot parcursul lecţiilor, să formuleze cu claritate competenţele urmărite în cadrul fiecărei activităţi didactice, să reactualizeze cunoştinţele anterioare necesare învăţării, să predea accesibil şi convingător noile cunoştinţe, să creeze situaţii de învăţare adecvate, să dirijeze învăţarea şi să obţină feed-back, ori de câte ori este nevoie, să evalueze prin metode variate. Toatea aceste îl ajută pe elev să-și atingă țelul, iar efortul profesorului nu rămâne neobservabil, ci din contră e este vizibil, determinând recunoștință și respect.

În perioada pandemiei activitatea profesorului a devenit mai vizibilă în cadrul familiei elevului, care a fost nevoită să se implice mai mult în sprijinirea educației propriului copil, să îi fie alături pentru a-și putea continua studiile.

În concluzie, eu cred că: indiferent de disciplina pe o predă orice cadru didactic, el poate fi numit dascăl, dacă este înzestrat cu acele calităţi ce definesc această numire. De asemenea pentru tot ceea ce reprezintă profesorul și realizează prin munca sa, merită respect, mulțumire și recunoștință.

SUNT PROFESORII VIZIBILI SAU INVIZIBILI PENTRU SOCIETATE?

Muntean Virginia, profesor învățământ preşcolar
Grădinița cu P.P. „Micul prinţ" nr. 22 Braşov

Așa cum am constatat pe parcursul carierei didactice, rareori profesorii au reușit să fie purtătorii de cuvânt ai unei națiuni. Vocile lor au răspândit idei progresiste printre oameni, prin nobila lor misiune, cea de predare, au avut epoci de glorie și de realizări, atingând un loc de top în topul profesiilor la un moment dat. Situația s-a schimbat, dar se manifestă în mod diferit, atât ca localizare pe glob cât și ca ciclu de școlaritate la care se referă.. Conștienți de rolul și statutul lor în societate, cei mai mulți dintre profesori lucrează continuu și modest pentru a se dedica dezvoltării și îmbunătățirii societății. În prezent ne aflăm într-un nou context de cerințe, obligații și resurse care implică schimbări semnificative în atitudinea și comportamentul cadrelor didactice , în noi roluri și strategii educative.

Rolul profesorului a crescut în societatea contemporană, numărul cerințelor a crescut și a devenit mai complicat, activitățile sale s-au dezvoltat și s-au îmbunătățit, dar cu toate acestea, profesorul a devenit mai puțin vizibil. Deși este evident rolul lui în educație, deși responsabilitatea profesorului a crescut, se pare că există un punct de vedere diferit asupra profesorului, comparativ cu perioadele precedente, în sensul estompării considerației de care se bucura odinioară un dascăl. Acest fapt a dus inevitabil la scăderea interesului pentru această profesie și a respectului celorlalți membri ai societății. Am devenit oarecum…invizibili, deși indispensabili! În contextul școlii online, profesorul se confruntă cu mai multe provocări, dar rămâne la fel de ”anonim”.

Ar trebui să putem schimba acest lucru, pentru că educatorii ajută fiecare copil/ elev să evolueze, îl stimulează, îl ghidează pentru ca abilitățile sale psihice să evolueze de la stadii inferioare la etape superioare. Educatorul creează un mediu adecvat de învățare, se asigură că toți copiii beneficiază de aceeași grijă și că diferențele lor individuale, lingvistice, sociale, financiare nu influențează relația profesor-copil. Însă imaginea pe care o are profesorul în societatea actuală nu are aceeași evoluție pozitivă. Transformarea educației în societatea contemporană e o consecință a nevoii omului de schimbare în general, dar această schimbare e determinată de foarte mulți factori. Odată cu societatea, sistemul educațional se schimbă și el, pentru a asigura succesul individual și social. Dintotdeauna, indiferent de gradul de civilizație și bunăstare al unei societăți, educatorul a fost și este considerat în continuare ca model pentru elevii săi, dezvoltând diverse trăsături de caracter și comportament ale acestora și stimulându-le modul de gândire. Și atunci, cum am devenit o masă invizibilă?

Se pare că profesia didactică se află la o răscruce de drumuri. Deși munca de predare e mai complexă, și în ciuda recunoașterii pe scară largă că profesorii reprezintă cea mai importantă influență la nivelul școlii asupra realizării elevilor, profesorii au continuat să-și piardă autoritatea și puterea., deci implicit și importanța în societate.

Deci, cum putem schimba această tendință? Cum s-ar putea restabili imaginea educatorilor, atât ca muncă intelectuală, cât și ca relațională, esențială pentru viitorul societății noastre? Respectând noi înșine munca pe care o facem și făcând-o respectabilă! Noua generație de profesori își creează propriile materiale, își trasează propriile căi și învață mult din propria experiență.. Predarea este o muncă complexă și dificilă care necesită cunoștințe, abilități, judecată și mult discernământ.. Evidențierea clară a acestor caracteristici a activității profesorilor o vor face mai vizibilă.

De-a lungul deceniilor, profesia didactică a investit relativ puțin timp și efort în elaborarea unor descrieri specifice ale activității sale. Pentru a promova profesia didactică, ar trebui urmată direcția unor alte profesii a căror importanță și valoare este recunoscută și apreciată. În special, e nevoie de modalități mai bune de a surprinde modul în care profesorii creează situații de învățare individualizate și cât de importante sunt rezultatele lor și mai ales de a face cunoscute societății aceste eforturi.

În cele din urmă, un profesor încearcă să insufle dragoste pentru ceea ce este adevărat, bun și frumos. Dacă este cu adevărat dedicat, va inspira elevul să continue să învețe și să se dezvolte pe parcursul întregii vieți, așa cum o face el.

Bibliografie:

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/). Evaluare inter pares sub responsabilitatea Asociației „Educație pentru mâine” / [Asociația „Educație pentru maine”]. Florescu Maria-Cristina / Procedia - Științe sociale și comportamentale 180 (2015) 162 – 169

https://kappanonline.org/making-complex-work-teaching-visible-common-practice-grossman/

DASCĂL ÎN ORAVIȚA – ORAȘ CATALIZATOR AL CULTURII BĂNĂȚENE

Prof. Murășan-Givadă Maria
Școala Gimnazială „Romul Ladea” Oravița, jud. Caraș-Severin

Cu toate că istoria Oraviței este mult mai veche, prima informație scrisă despre orașul de pe Caraș datează de la sfârșitul secolului al XVII-lea. Pe parcursul următoarelor veacuri, Oravița a trecut rând pe rând de la organizarea administrativă și instituțională la dinamismul vieții culturale și spirituale, de la sediul administrației montanistice imperiale austriece, la sediul administrației comitatense sau, mai târziu, în perioada interbelică, la statut de reședință a județului Caraș. Astăzi, Oravița este un oraș de provincie, un habitat la margine de țări, de etnii și de culturi. Se cunoaște, bunăoară, faptul că Oravița a oferit cadrul de conviețuire și afirmare pentru mai multe comunități, ale căror înfăptuiri și trăiri conturează ceea ce azi denumim multiculturalism.

Conviețuirea interetnică, politicile de stat, dezvoltarea economică a zonei, racordarea la artele comerciale europene și contactele cu celelalte civilizații ale bătrânului continent, afirmarea unei active elite locale, ridicarea bisericilor și a școlilor, apariția și difuzarea periodicelor, înființarea teatrului, a despărțământului A.S.T.R.A., a reuniunilor, a asociațiilor, a corurilor și fanfarelor arată rolul orașului „dintre nuci” ca factor de dinamizare a vieții politice, economice, sociale, artisitice și culturale din Banat. În Oravița, fenomenul de asociaționism cultural a fost amplu și complex, în acest sens amintim teatrul, societăți culturale, asociații, reuniuni de citire și cântare, reuniuni ale femeilor, coruri ale bisericilor și școlilor și grupări de fanfare, colecții de bibliotecă, publicații, prelegeri și conferințe, adunări ale despățământului orăvițean A.S.T.R.A., acțiunile Societății pentru un Fond de Teatru Român, etc. Au menținut viu interesul publicului bănățean pentru arta dramatică, activitatea folcloristică, tradițiile locale, au militat pentru apărarea și cultivarea limbii române în școli și biserici, au sprijinit circulația ideilor prin tipărirea și difuzarea de cărți și gazete și s-au pronunțat pentru dezvoltarea culturală a poporului român. „*Și sub alte aspecte ale multiculturalității active, Oravița și-a desăvârșit constructul contribuției la ideea bănățeană, ca atitudine culturală a locului, prin orgoliul acumulărilor la întregul culturii române*” (Ionel Bota, *Istoria teatrului...).*

Putem reconstitui imaginea orașului de pe Caraș prin valorificarea patrimoniului și a istoriei seculare, prin moștenirea lăsată de oameni care au creat cultură și știință, în toate formele de manifestare a spiritualității și conștiinței Oraviței: teatru, muzică, şcoală, biserică, librării, tipografii, agrement. Rândurile de mai sus reprezintă câteva secvențe menite să surprindă schimbările succesive ale orașului Oravița, în vederea regăsirii, utilizării și prelucrării lor de către beneficiarii educației, în

scopul dezvoltării de competențe și atitudini care să îi ajute în viața lor personală, școlară și profesională, de zi cu zi. Elevii Școlii Gimnaziale „Romul Ladea" trăiesc într-o Oraviță „*a desțelenirilor culturale dintr-un colț de românitate, unde acestui nestoit orgoliu localnic al priorităților de tot felul i se pliază perfect determinanta spirituală care alimenta…conștiința națională*" (Ionel Bota, *Eminescu ...*).

Cu toate că trăim vremuri incerte, marcate de lupta pentru menținerea sănătății și a calității vieții într-un context epidemiologic nemaiîntâlnit vreodată, ca dascăl de istorie am continuat, sub diverse aspecte, cu orice prilej, valorificarea vieții culturale orăvițene în cadrul lecțiilor de istorie, încurajând dezvoltarea atitudinii pozitive a elevilor față de patrimoniul cultural orăvițean și față de valorile istorice, culturale și spirituale locale. Tratarea unei teme de istorie locală în cadrul lecțiilor de istorie poate să îi determine pe elevi să înțeleagă particularitățile Oraviței în cadrul europenității Banatului. Oravița a fost și este, prin plasarea sa geografică, o zonă multiculturală, interlingvistică, plurietnică. Deși și-a pierdut mult din importanța economică, viața culturală a continuat (sub formă de spectacole, festivaluri de teatru și muzică, lansări de carte, expoziții de pictură). Elevii Școlii Gimnaziale „Romul Ladea" reprezintă categoria tânără cu potențial în revigorarea Oraviței, sub multiple aspecte, economic, politic, cultural, turistic. Familiarizarea lor cu elemente de istorie locală poate permite o resuscitare a valorilor orăvițene, a spiritualității și a mentalităților care au validat pagini de istorie multiculturală la colț de țară.

Activitățile didactice le-am desfășurat în mediul virtual, prin intermediul instrumentelor digitale oferite de G Suite for Education, al aplicațiilor și uneltelor multimedia interactive, gen Mentimeter, Fast-Poll, Classtools sau Jigsaw Planet sau al extensiilor Google Meet Attendance sau Breakout Rooms. Cu ajutorul lor, elevii au reușit să identifice o noțiune-cheie privind politicile de exploatare a subsolului orăvițean sub stăpânirea romană ("wordcloud" – introducând un cod pe menti.com), să selecteze avantaje și dezavantaje ale integrării Oraviței sub dominație habsburgică (fast-poll), să realizeze puzzle pe tema moștenirii culturale locale (classtools/ jigsawplanet), să respecte limita de timp în realizarea activităților de învățare (countdown timer – classtools). Am reușit să țin o evidență facilă a prezenței lor la orele on-line (meet attendance) și să pot lucra cu întreaga clasă virtuală sau să îi grupez în echipe de lucru (meet breakout rooms).

Integrarea elementelor de istorie locală în lecțiile desfășurate în mediul virtual au avut drept scop valorificarea patrimoniului istoric și cultural orăvițean, conservarea tradițiilor și a obiceiurilor locale, a elementelor de cultură materială și spirituală, perpetuarea valorilor culturale ale comunității orăvițene, identificarea rolului și rostului fiecăruia în mica urbe de pe Caraș, conturarea identității personale și conștientizarea implicării fiecăruia în viața societății.

Bibliografie:

Bota, Ionel, *Istoria teatrului Vechi din Oravița*, vol. I., 1817-1940, ed. Timpul, Reșița, 2003;

Idem, *Eminescu și Oravița*, ediția a II-a, revăzută și adăugită, ed. Timpul, Reșița, 2002;

DASCĂL VIZIBIL SAU INVIZIBIL

Prof. învățământ preșcolar Murtaza Ghiuler,
G.P.P. AMICII Constanța, jud.Constanța

Motto: „Când ai un profesor care te inspiră şi chiar îi pasă de tine, atunci vezi diferenţa”
Tayla- Rae.

De-a lungul timpului, specialiștii în psihopedagogie au construit și reconstruit portretul unui **profesor bun**. Teoriile sunt numeroase, însă evidențiază câteva **calități esențiale**, dezirabile, native și învățate, care fac un profesor sa fie bun. Acestea sunt:

1. Profesorii buni sunt constructiviști

Constructivismul este o teorie a învățării diferită de educația tradițională, bazată pe un suport metodologic puternic în practica educativă. Profesorii constructiviști pun mai puțin accentul pe instruirea elevilor și mai mult pe construirea competențelor cognitive, fizice, atitudinale, emoționale și sociale ale copiilor. Astfel, profesorii constructiviști integrează în procesul didactic multe componente spontane, cum ar fi învățarea prin descoperire, jocul, curriculumul la alegere, lucrul în echipă, experimentele etc. Să fii un astfel de profesor implică mult curaj, o pregătire aparte și o perfecționare continuă, însă rezultatele obținute sunt excepționale.

2. Un profesor bun este echitabil

Un profesor bun se menține el însuși la standardele impuse elevilor săi. El aplică reguli și coordonate pe care le respectă la rândul său, pentru a consolida o legătură apropiată și sinceră cu copiii.

3. Un profesor bun este adaptabil

Performanța la catedră se obține și printr-o adaptabilitate sporită, schimbând lecția sau activitățile spontan, pe fondul unei situații imprevizibile. Dacă elevii par să nu înleagă un concept, de pildă, un profesor trebuie să identifice pe loc modalitatea mai bună prin care să-l explice.

4. Un profesor bun este atent la nevoile individuale

La fel de important este ca un dascăl să descopere personalitatea și interesele fiecărui elev și să introducă în actul pedagogic acele componente distincte care să ajute cu adevărat copiii să învețe și să se dezvolte.

5. Un profesor bun știe să lucreze în echipă

Abilitatea de a colabora eficient cu ceilalți profesori, cu părinții, administratorii școlii și cu alte părți implicate direct sau indirect în formarea elevilor este o altă calitate esențială a unui profesor bun.

6. Un profesor bun este creativ

A prelua un concept și a-l contura într-o lecție originală, interactivă și dinamică este o altă aptitudine de bază pe care un profesor bun o deține. Un astfel de dascăl va fi întotdeauna capabil să capteze atenția elevilor săi și să-i facă să își dorească repetarea acestor experiențe la clasă.

7. Un profesor bun este empatic

A fi sensibil la dificultățile cu care se confruntă elevii, deși la prima vedere nu intră în atribuțiile de la clasă, este o calitate excepțională a unui profesor. Atunci când un dascăl reușește să privească lucrurile din perspectiva elevilor săi, devine cu adevărat un mentor pentru aceștia în drumul lor către succes.

8. Un profesor bun se perfecționează constant

Proverbul "Omul cât trăiește, învață" are o importanță deosebită în vocația de dascăl. Un profesor bun se preocupă în permanență de propria sa perfecționare, găsind în sine resurse infinite de voință în a evolua. Iar această instruire continuă, nu se referă doar la stăpânirea disciplinei predate, ci și la îmbunătățirea metodelor didactice și de relaționare cu copiii, ca un bun psiholog care știe ce abordare să adopte la nivel comportamental.

În viața unui copil, educatoarea este cea care începe modelarea sa. Cadrele didactice din învăţământul preşcolar, reprezintă prima verigă socială cu răspundere formativă a viitorilor cetăţeni, au o misiune de maximă importanţă: ***educarea copilului preşcolar***.

Rolul educaţiei este de a determina dezvoltarea psihofizică a tuturor preşcolarilor, cunoscând totodată individualitatea, conform principiului accesibilizării şi individualizării învăţământului.

Educatoarea acţionează asupra personalităţii în formare a copilului, direcţionând şi oferind modele. În faţa acestor sarcini majore, exigenţele pregătirii acestor cadre didactice sunt maxime.

În grădiniţă, împlinirea misiunii profesionale se împleteşte cu personalitatea fiecărei educatoare. În structura personalităţii se configurează un anumit sistem de valori. Educatoarea reprezintă în acest proces factorul principal de influenţare a orientării valorice a copiilor şi în acelaşi timp modelul concret, posibil de urmat. Profilul de competenţă al educatoarei trebuie să facă referire şi la sistemul de valori al personalităţii acesteia, deoarece valorile sunt formaţiunile cele mai insistente şi influente exprimându-se pregnant în comportament. Educatoarea poate fi un professor invizibil, chiar de foarte multe ori, dar și vizibil.

Din perspectiva mea, există foarte mulți profesori invizibili, pot spune chiar de profesorii mei de la școală, care erau știuți numai pe plan local, dar au rămas după atâția ani în inimile noastre, ale generației mele. Acești profesori invizibili, își fac treaba la catedră cu foarte multă conștiinciozitate, sunt un exemplu bun de urmat pentru generații nenumărate.

Despre profesorii vizibili actuali, pot spune că sunt nenumărați și, mai ales în perioada aceasta cu pandemia, mulți dintre aceștia au putut fi vizibili datorită situației în care ne aflăm. Pot spune că în fiecare săptămână am realizat filmulețe cu activitatea online a copiilor din săptămâna respectivă, care au fost postate apoi pe site-ul și facebook-ul unității. Activitatea noastră a putut fi vizibilă de toată lumea. Odată cu această situație, prin digitalizare, mass media, internet, impactul dascălului a fost mai mare și mai vizibil.

Bibliografie:

- Dragu,A.(1996), „Structura personalitatii profesorului”, Bucureşti,EDP ;
- M. Dragomir si colaboratorii, 2000, „Management educaţional pentru directorii unităţilor de învăţamânt”,

PORTRET DE DASCĂL ÎN ȘCOALA SPECIALĂ PENTRU DEFICIENȚI DE VEDERE

Liliana Nacev

Liceul Teoretic Special „Iris”, Timişoara

Relația dintre profesor și elev este unică pentru că implică două elemente fundamental umane: învățarea și comunicarea.

Pentru educaţia integrală a copilului deficient de vedere, nu este suficient să-l înveţi cum să folosească echipamentul tehnic, nici nu este suficient să-i vindeci sfera intelectuală, astfel cum a fost deja cazul în cele mai bune şcoli speciale din străinătate, dar avem nevoie de o educaţie care se adresează persoanei în întregul ei, în toate elementele sale.

Profesorul trebuie să fie în măsură să ia în considerare nevoile specifice ale copilului şi gradul său de defect vizual, deoarece în caz contrar deficienţele cognitive ar putea reverbera în sfera afectivă, provocând o personalitate apatică sau agresivă, altfel închisă într-un fel de abandon de sine.

În educarea şi instruirea copiilor cu deficienţe de vedere pe primul plan se află, după cum este şi firesc, obiectivele generale proprii întregului nostru învăţământ.

Ca toţi copiii, şi ei au dreptul la învăţătură, fiindu-le deschis drumul spre toate gradele şi formele de învăţământ pe care le pot parcurge.

Profesorul urmărește dezvoltarea personalităţii fiecărui copil, afirmarea capacităţii lui creatoare, pregătirea lui pentru viaţă, pentru muncă. Şcolile şi clasele speciale pentru deficienţi de vedere reprezintă nu o restrângere a perspectivelor acestor copii ci o modalitate de a-i ajuta să învingă dificultăţile provocate de deficienţa vizuală şi să se dezvolte cât mai armonios, să-şi valorifice toate posibilităţile.

În cadrul acestei dezvoltări, un prim obiectiv îl constituie pregătirea ştiinţifică, tehnică şi culturală, care asigură baza de cultură şi cunoaştere necesară fiecărui elev. Şi în învăţământul pentru deficienţi de vedere profesorul urmărește să formeze, treptat, deprinderile de muncă fizică, de transpunere în practică a cunoştinţelor tehnice, de îndemânare manuală, pregătindu-i astfel pe copii pentru a exercita mai târziu o profesie utilă societăţii şi lor înşişi.

Orientarea şcolară şi profesională capătă o importanţă deosebită în cazul elevilor deficienţi de vedere, care trebuie orientaţi spre profesii corespunzătoare posibilităţilor lor reale, ţinând seama de cerinţele producţiei si economiei actuale.

Consecinţele primare ale deficienţei de vedere ca şi consecinţele secundare impun şi stabilirea unor obiective speciale, cu caracter recuperator.

Pe prim plan se afla ocrotirea vederii restante, protejarea acesteia prin limitarea activităţii vizuale (în cazul şi în măsura în care este necesar), prin evitarea condiţiilor de lucru care ar putea dăuna.

Protecţia nu înseamnă însă a nu utiliza vederea. Vederea nesolicitată pentru că este deficientă devine din ce în ce mai deficientă pentru că este tot mai puţin solicitată. Conservarea vederii presupune utilizarea ei în condiţii optime. Un obiectiv primordial al profesorului constă în a-l învăţa pe elev să-şi folosească posibilităţile vizuale, a-i dezvolta capacitatea de a percepe activ şi sistematic. Este vorba de constituirea schemelor perceptive şi în acelaşi timp a unei „strategii perceptive" în detectarea obiectului percepţiei, în investigarea lui, în analiza şi sinteza vizuală, în folosirea practică a vederii, în orientarea spaţială. Copilul deficient de vedere trebuie să înveţe să se pună el singur în condiţiile în care să obţină imagini vizuale cât mai clare.

Acest obiectiv se împleteşte strâns cu altele, tocmai această împletire asigurând o compensare eficientă. Este vorba de a învăţa să utilizeze cât mai eficient celelalte aferente senzoriale, nu pentru a înlocui vederea ci pentru a completa datele vizuale. Vederea slabă îl obligă pe copil să recurgă, adesea, la informaţiii tactile, auditive sau ale altor simţuri, ceea ce trebuie să se întâmple fără ca vederea să-şi piardă preponderenţa.

Este vorba, de asemenea, de dezvoltarea unor însuşiri ale gândirii şi memoriei, ale atenţiei şi voinţei şi ale altor procese psihice care intervin în procesul compensaţiei, sprijinind percepţia vizuală. Solicitarea repetată a acestor procese psihice în activitatea vizuală, cu întărirea corespunzătoare, poate duce la stabilizarea unor noi capacităţi psihice cu rol compensator.

Prin obiectivele recuperatorii profesorul urmărește, aşadar, o dezvoltare cât mai armonioasă a posibilităţilor copilului, prevenind şi îngrădind sau înlăturând consecinţele secundare ale deficienţei de vedere şi limitindu-le, în măsura posibilului, pe cele primare.

Profesorul nu uită niciodată că trebuie să zâmbească, să lase la uşa clasei toate problemele personale şi să fie mentor şi prieten pentru elevii săi. Dacă zâmbeşte, zâmbetul se va întoarce aproape mereu. Zâmbetul şi râsul întăresc sistemul imunitar, apără de boli, inspiră idei, atrag prietenii şi înfrumuseţează viaţa.

PROFESORUL ŞI ROLUL ACESTUI ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof.înv.preşc. Năstase Eugenia
Grădiniţa „Prichindel”, Bucureşti, sector 6

Profesorul reprezintă autoritatea publică, este transmiţător de cunoştinţe şi educator, evaluator al elevilor, partenerul părinţilor în sarcina educativă, membru în colectivul şcolii, coleg. Profesiunea de educator este încărcată de tensiune. Pentru a putea răspunde atâtor cerinţe şi articula oferta sa comportamentală unor solicitări diverse, el trebuie să aibă conştiinţa misiunii sale, are obligaţia de a observa şi evalua, disponibilitatea de a primi sugestii, aptitudinea de a organiza şi regiza procesul de instruire.

Câteodată, profesorul se găseşte în situaţii conflictuale. O primă situaţie conflictuală rezultă din raporturile sale cu părinţii şi cu instituţia şcolii. Părinţii solicită adesea o atenţie specială copiilor lor, profesorul fiind obligat să-şi distribuie imparţial atenţia asupra tuturor elevilor, reprezentând consensul instituţional. Profesorii sunt puşi adesea în dificultate de două sarcini aparent diferite: pe de o parte, ei sunt responsabili de transmiterea corectă a unei cantităţi de informaţie şi verificarea asimilării acestor cunoştinţe. Pe de altă parte, să dezvolte elevilor „aptitudini critice”, strategia fiind punerea sub semnul îndoielii a unor adevăruri, prezentarea materialului ca pe o confruntare între teze diferite.

Cel mai important conflict de rol e acela dintre transmiterea cunoştinţelor de specialitate şi calitatea de educator a profesorului. La unii predomină preocuparea pentru transmiterea de cunoştinţe, alţii sunt cu precădere preocupaţi de a forma. Geissler sintetizează astfel contradicţiile îndeplinirii rolului de profesor:

- informatorul transmite, păstrând distanţa rece impusă de ştiinţă;
- partenerul sfătuieşte, apelează, admonestează, îndrumă, frânează;
- modelul stabileşte şi oferă cerinţe morale;
- examinatorul se străduieşte să fie obiectiv şi imparţial;
- educatorul e preocupat îndeosebi de om, de „educat” ca partener în relaţia comună. El transmite valori- orientări de viaţă;
- specialistul se axează pe predare şi instruire unitară.

Avem de a face deci cu o tensiune intra-roluri, care se rezumă la:

- partener contra examinator;
- informator contra distribuitor de şanse;
- model contra specialist.

Stările tensionale sunt inevitabile. Soluţia e organizarea unui învăţământ educativ, articulând cele două tendinţe: educaţia fără instrucţie e imposibilă, componenta educativă stimulează şi motivează instruirea.

Un factor important al evoluţiei climatului din clasă, pentru participarea elevilor, îl reprezintă profesorul. Intervenţiile sale se constituie în strategii de control, control ce poate fi mai mult sau mai puţin strâns. Progresul învăţământului înseamnă slăbirea controlului profesorului, nu dincolo de un anumit prag şi instaurarea unei atmosfere relaxate de învăţare, în condiţiile locomoţiei optime a grupului spre scopul pe care şi l-a propus. Controlul exercitat de profesor pare să se afle într-o relaţie de proporţionalitate inversă cu intensitatea interacţiunii elevilor, deşi un grad redus de control e necesar pentru a asigura focalizarea discuţiilor dintre elevi pe sarcina şcolară.

Psihologia şcolară a oferit o confirmare empirică a acestor idei. Experimentele lui Lewin, Lippitt şi White asupra stilurilor de conducere, realizate acum aprox. 50 de ani, şi-au propus să constate impactul acestor variaţii asupra comportamentului de grup şi individual. Grupurile de copii executau aceleaşi sarcini, în acelaşi cadru. Cele trei tipuri de *leadership* (conducere), a căror eficienţă s-a testat, au fost *leadership*-ul autoritar, cel democratic şi cel *laissez- faire*.Liderul autoritar se caracteriza prin aceea că el lua toate deciziile privind organizarea grupului şi activităţile desfăşurate în grup. El nu împărtăşea copiilor planul de ansamblu al activităţilor şi nici criteriile de evaluare a performanţelor individuale sau de grup. Evoluţia sa presupunea exercitarea unui control strict. Nici adultul care juca rolul liderului democratic nu participa prea mult la activităţi. El însă evita să ia singur decizii, invitând grupul să participe la stabilirea manierei de organizare. Copiilor le era oferită posibilitatea de a alege de fiecare dată când solicitau un sfat cu privire la îndeplinirea sarcinii: liderul sugera cel puţin două alternative, lăsându-i să hotărască ei înşişi. Mai mult, membrii erau liberi să se asocieze cu cine doreau în vederea realizării sarcinii. Ei aveau cunoştinţe despre toate etapele ce urmau a fi parcurse până la atingerea scopului comun. În sfârşit, climatul *laissez-faire* traduce un rol pasiv al adultului. Acesta îşi limita participarea cât mai mult cu putinţă, lăsând în seama copiilor toate iniţiativele. El afişa o atitudine prietenoasă, dar prin tot ceea ce făcea, sugera indiferenţă şi neimplicare: ezita atunci când era pus în situaţia de a da sugestii şi evita în mod constant orice evaluare a ideilor ori conduitelor participanţilor.

Una din diferenţele cele mai evidente în comportamentul grupurilor conduse astfel a fost faptul că în condiţiile *leadership*-ului autoritar, copiii au tendinţa de a transfera toată responsabilitatea către adult. Dependenţa îi face pasivi, irascibili, uneori dispuşi să-şi exprime nemulţumirea în gesturi de revoltă. În celelalte grupuri nu găsim astfel de comportamente, relaţiile cu liderul fiind amicale. Relaţiile dintre copii sunt detensionate, armonioase, dând naştere la manifestări de prietenie şi la confidenţe. Climatele sociale de grup induse de adulţi se deosebesc şi în ceea ce priveşte motivaţia şi productivitatea. În absenţa liderului autoritar, copiii încetau lucrul, în vreme ce absenţa celui

democratic nu avea deloc acelaşi efect. În ceea ce priveşte schimbarea unui stil de conducere cu altul, la trecerea de la un climat autoritar la unul democratic, apăreau la copii manifestări zgomotoase, de „defulare”.

Deşi, în majoritatea cazurilor, conducerea democratică este mai indicată, având ca rezultate relaţiile amiabile dintre elevi, performanţele înalte şi acceptarea profesorului de către clasă, în unele condiţii stilul autoritar se dovedeşte şi el util.(Detsch şi Hornstein, 19789. Când sarcina este structurată, liderul se bucură de simpatia membrilor şi are puterea de a recompensa şi pedepsi, conducerea autoritară poate determina obţinerea unui randament excelent. De aceea, profesorii eficienţi sunt aceia ce ştiu să ţină o dreaptă cumpănă între controlul strâns şi exigent şi deplina libertate de decizie a clasei.

PROFESORUL CONTEMPORAN
-COMPETENȚE, CALITĂȚI ȘI ROLURI-

Profesor: Neacșu Sanda Luminița

Personalitatea cadrelor didactice contemporane se formează, în mod conștient, prin impunerea ,,ca exigență o permanentă deschidere față de orice este nou", în dezvoltarea carierei lor, prin procese de lungă durată, care încep cu includerea fiecăruia într-un program de formare inițială și se continuă pe parcursul evoluției profesionale și chiar al întregii vieți.

În învățământul contemporan, procesul didactic a devenit tot mai centrat pe elev și mai optimizat prin intermediul tehnologiilor moderne și al instrumentelor web., însă condiția reușitei este aceea că, profesorul trebuie să stăpânească foarte bine didactica, pentru managementul performant al activităților. Acesta îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Profundele transformări înnoitoare au avut efecte considerabile asupra statutului și a rolului cadrelor didactice și implicit, asupra științelor educației.

Meseria de dascăl este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, mangementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate etc.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului contemporan presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă astfel o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. La clasă, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare. Fiind coordonator al actului de predare-învățare, profesorul poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ, profesorul, declanșează și întreține interesul, curiozitatea și dorința elevilor pentru activitatea de învățare, profesorul este un prieten și confident al elevilor, un substitut al părinților, obiect de afecțiune, sprijin în ameliorarea stărilor de anxietate, în ipostază de consilier, este un observator sensibil al comportamentului elevilor, un îndrumător persuasiv și un sfătuitor al acestora.

Profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă pe lângă activitatea didactică. Conținutului social al acestei profesiuni constă în participarea la evenimentele și frământările social-culturale ale timpului în care trăiește și ale poporului din care face parte. În această ipostază, profesorul ne apare ca pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură și al națiunii sale.

Desfășurându-și activitatea profesională în cadrul școlii, dascălul nu încetează de a fi un educator și în afara ei, urmărind, bineînțeles, obiective specifice și apelând la mijloace și forme adecvate. Numai în măsura în care profesorul își continuă misiunea și în afara cadrului profesional pe care îl oferă școala poate fi considerat un educator al poporului său. Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează reciproc, imprimând acestei profesiuni un rol sporit în progresul general al poporului nostru.

Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text; independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

În funcție de necesități, de gradul de autonomie sau semiautonomie a învățării, el poate interveni din când în când, canalizând energiile partenerilor săi. Astfel, el este cel care oferă explicații, dă lămuriri, răspunde la întrebări, îi ajută să utilizeze corect anumite materiale, instrumente sau utilaje, caută să-i ajute să evite devierile inutile, încercările fără obiect, eventualele erori și pierderi de timp.

Profesorul este cel care, ținând seama de logica învățării, orientează ceea ce elevii au de făcut, devine ghid al demersului lor euristic, canalizându-i în direcția obținerii rezultatelor așteptate, în loc de a le impune într-o manieră directă, dinainte stabilită cu mai multă sau mai puțină rigurozitate.

În literatura de specialitate se apreciază că profesiunea didactică nu se poate restrânge doar la cea de simplă sursă de cunoștințe. Rolul conducător al profesorului în activitatea didactică rămâne însă una dintre coordonatele de bază ale misiunii sale.

PROIECTE EDUCAȚIONALE ÎN MEDIUL ONLINE

Prof. Beatrice Suzana Neagu
Colegiul Național „Roman-Vodă”, Roman

În contextul actualei revalorizări a actului instructiv-educativ prin promovarea cu consecvenţă a metodelor activ-participative de învăţare, proiectul educaţional, înţeles ca un complex de activităţi interdependente, desfăşurate în conformitate cu un plan, subscrise unui set de obiective bine determinate, cu scopul obţinerii unor rezultate reale şi cuantificabile, oferă o reală oportunitate de consolidare şi dezvoltare a relaţiilor interumane specifice spaţiului şcolar.

Cooperarea activă a şcolii şi a profesorilor cu ceilalţi factori educaţionali – familia, comunitatea locală, mass-media, organizaţii nonguvernamentale – trebuie să conducă la realizarea unor parteneriate viabile, de natură să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi. Şcoala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicaţi în acest proces de educare să poată gestiona resursele umane, să aibă cunoştinţe de psihologie şi pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală. Totuşi, rolul cel mai important îl are şcoala, cadrele didactice care, prin activităţile elaborate, pot dezvolta la elevi abilităţi şi conduite morale şi civice, în contextul european actual.

Valoarea educaţiei creşte într-o lume în care schimbările s-au accelerat simţitor, într-o societate a opţiunilor individuale şi sociale multiple, marcată de o multitudine de tranziţii, de naturi diferite.

În cadrul Colegiului Național ”Roman- Vodă” din Roman, unde profesez, am participat și am coordonat mai multe proiecte educaționale, atât la nivel de școală și local, cât și alături de parteneri europeni. Experienţa dobândită la participarea unor astfel de proiecte m-a încurajat să implic elevii în cât mai multe proiecte educaționale, pentru a încuraja folosirea limbii engleze și a elementelor de TIC. Cel mai mare proiect în care s-au implicat elevii a fost concursul online “*Tell me a story”*, ce îl organizez anual și cuprinde două secțiuni: eseuri-povestiri și postere. În fiecare an, tema concursului este nouă. Personaje ca *Huckleberry Finn și Tom Sawer, Sherlock Holmes sau Harry Potter* fiind sursa de creație în limba engleză a elevilor. Dezvoltarea abilităților de scriere în limba engleză reprezintă o provocare pentru profesori dar și pentru elevi care au o nevoie constantă de a învăța o limbă modernă prin activități cât mai diverse și mai antrenante. Din această perspectivă, învățarea prin povești s-a dovedit a fi una din cele mai eficiente metode de facilitare a achizițiilor lingvistice. Prin urmare, lansăm elevilor invitația de a participa la acest concurs, provocându-i să facă astfel pasul de la “*story-listening”* la „*story-telling*/ *writing”,* (de la *ascultare* la *scriere).* Scopul acestui concurs este de a dezvolta abilitățile de scriere în limba engleză, precum și stimularea potențialului creativ a

elevilor. Obiectivele proiectului au fost: dezvoltarea unor competenţe, abilităţi de comunicare în limba engleză, facilitatea achizițiilor lingvistice, valorificarea potențialului creativ, dezvoltarea spiritului creativ al elevilor.

Acest proiect le-a oferit elevilor posibilitatea de a lucra în echipă, de a colabora între ei şi cu partenerii din alte licee, de a-şi căuta singuri informaţiile, de a-şi îmbunătăţi comunicarea în limba engleză şi de a utiliza calculatorul. Elevii şi-au folosit creativitatea, cunoştinţele de limba engleză, de literatură universală şi chiar cunoştinţele de cultură generală pentru participarea la acest proiect.

Participarea la acest proiect le-a permis elevilor de a participa la alt gen de activitate, diferit de cel tradiţional, care le-a solicitat implicare, cercetare, investigare, colaborare între ei şi comunicare într-o altă limbă. În urma derulării acestui proiect am constatat o îmbunătăţire a relaţiilor profesor-elev, elevi-elevi, cât şi o creştere a procesului de învăţare al elevilor, prin realizarea mai multor activităţi extraşcolare cu elevii cu rol colaborativ.

Proiectele educaţionale se subscriu unui program de cultivare a stimei de sine şi a simţului răspunderii la elevi, program care porneşte de la realitatea că adultul de mâine este rezultatul mediului său, al obişnuinţelor de viaţă şi de gândire pe care i le-a impus societatea, şi al cărui obiectiv strategic este cunoaşterea şi promovarea individualităţii fiecărui elev.

Bibliografie:

- Baran- Pescaru, A., "Parteneriat in educatie", Ed. Aramis Print, Bucuresti, 2004, cap. 2.
- Istrate, O. et al. "*Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare international". Raport preliminar eTwinning RO12*. București: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație, 2013.
- http://ccdmures.ro/cmsmadesimple/uploads/file/rev8sp/invp/invp11.pdf
- http://corneliaviju.blogspot.ro/2012/06/parteneriatul-educational-scoala.html
- http://proiecte.pmu.ro/c/document_library/get_file?p_l_id=14661&folderId=18026&name=DLFE-1201.pdf

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL

Profesor Mădălina Neagu

Succesul în munca instructiv-educativă depinde in cea mai mare măsură de cadrele didactice, de competenţa şi dragostea lor pentru profesie. Nici planurile de învăţământ, nici programele scolare, nici manualele, nici baza materială a şcolii nu pot avea asupra elevului o influenţă care să se poată compara cu aceea a cadrelor didactice. Educatorul creează condiţiile necesare de muncă, organizează şi conduce activitatea elevului, prin care dispozitiile lui se dezvoltă necontenit şi se transformă în calităţi. Tot atât de puternică este şi influenţa pe care o exercită cadrul didactic asupra dezvoltării memoriei, imaginţiei, gândirii, spiritului de observaţie al elevilor. Procesel psihice se dezvoltă prin exercitarea lor, prin activităţi corespunzătoare. Profesorul ajută pe fiecare elev să facă progrese, îl stimulează, îl îndrumă şi îl corectează, încât capacităţile lui psihice să treacă treptat de la stadii inferioare la stadii superioare.

Misiunea cadrelor didactice este înaltă, nobilă. Dascălii transmit generaţiilor tinere, în mod organizat şi planificat, valorile culturale create de generaţiile trecute, le îndrumă paşii în vastul domeniu al ştiinţe. Un profesor bun își lasă definitiv amprenta asupra dezvoltării armonioase a elevilor săi, printr-o sumă de calități esențiale care îl ajută să facă cinste vocației îmbrățișate. Orice părinte își dorește pentru copilul său un dacăl desăvârșit, însă știm oare să recunoaștem cu adevărat un profesor performant?

Proverbul „Omul cât trăiește, învață” are o importanță deosebită în vocația de dascăl. Un profesor bun se preocupă în permanență de propria sa perfecționare, găsind în sine resurse infinite de voință în a evolua. Iar această instruire continuă nu se referă doar la stăpânirea disciplinei predate, ci și la îmbunătățirea metodelor didactice și de relaționare cu copiii, ca un bun psiholog care știe ce abordare să adopte la nivel comportamental.

Profesorul nu ar trebui să fie doar un transmiţător de informaţii care se rezumă la a da indicaţii elevilor în privinţa modului de învăţare şi a materialelor pe care trebuie să le înveţe, ci şi un antrenor care prin întrebări analitice stimulând gândirea elevilor, creează premise pentru ca aceştia, prin aflarea independentă a răspunsurilor, să ajungă la o mai bună înţelegere a problemelor.

Exercitarea funcţiei de educator este dependentă de concepţia care stă la baza semnificaţiei care se acordă şcolii şi organizăriei, de felul în care profesorul îşi înţelege misiunea, de totalitatea sarcinilor cuprinse în funcţia de profesor şi nu în ultimul rând, de atitudinile părinţilor. Funcţia didactică a profesorului se exprimă prin îndeplinirea statutului de model, partener, sfătuitor. Ea se îndeplineşte prin crearea unei atmosphere generale de securitate şi încredere în clasă, prin încurajarea succeselor fiecărui elev, prin crearea unui flux de simpatie între profesor şi elevi.

„A educa” înseamnă a-ţi desfăşura activitatea sub semnul uno categorii morale determinându-i pe elevi să ia distanţă critic faţă de atitudinile şi performanţele proprii, dezvoltându-le aptitudinea de a stabili contacte pozitive şi de a analiza critic propriile prejudecăţi.

Conceptul de partener al educaţiei se referă la raporturile profesorului cu alţi factori educativi, îndeosebi cu părinţii şi la concepţia conform căreia profesorii şi elevii formează împreună o comunitate şcolară. Şcoala este a doua instanţă de socializare, după familie, iar profesorul trebuie să colaboreze cu toţi factorii educativi, să armonizeze educaţia formală cu cea nonformală şi informală. El poate juca rolul de consultant al părinţilor, împarte răspunderea formării copiilor cu familia.

Un profesor ideal ar trebui să aibă următoarele competenţele specifice profesiei didactice: Competenţe metodologice (să utilizeze adecvat conceptele şi teoriile din ştiinţele educaţiei, să utilizeze adecvat conceptele şi teoriile din ştiinţele educaţiei, Să aplice concepte şi teorii moderne privind formarea capacităţilor de cunoaştere, să proiecteze conţinuturile instructiv-educative, să organizeze adecvat activităţile didactice în funcţie de tipul de lecţie dominant, să utilizeze metode şi strategii de predare adecvate particularităţilor individuale sau de grup, scopului şi tipului lecţiei, să utilizeze optim factorii spaţiotemporali în vederea eficientizării procesului instructiv – educativ).

Competenţe de comunicare şi relaţionare (să stăpânească concepte şi teorii moderne de comunicare: orizontală si verticală; complexă totală; multiplă; diversificată şi specifică, să manifeste comportament empatic, să acceseze diverse surse de informare în scopul documentării),

Competenţe de evaluare a elevilor (să utilizeze strategii adecvate de evaluare individuală sau de grup, să elaboreze instrumente de evaluare în funcţie de scop şi particularităţile individuale sau de grup, să utilizeze metode specifice gândirii critice), Competenţe psiho-sociale (să formeze capacităţi de adaptare rapidă la schimbările de natură socială, să valorifice metode şi tehnici de cunoaştere şi activizare a elevilor, să se implice în elaborarea si derularea în şcoli a proiectelor de cooperare internaţională, să elaboreze strategii eficiente ale parteneriatului şcoală – familie, să organizeze şi să administreze mediului de învăţare în colaborare cu Comitetul de părinţi al clasei, să colaboreze cu părinţii în scopul realizării unui autentic parteneriat în educaţie), Competenţe tehnice si tehnologice (să utilizeze calculatorul în procesul instructiv – educativ, să exerseze schemele de acţiune în vederea dobândirii / perfecţionării deprinderilor practice, să aplice strategiile didactice de utilizare eficientă a mijloacelor / auxiliarelor didactice in procesul de învăţământ),

Competenţe de management al carierei (să utilizeze metode şi tehnici de autocontrol psihocomportamental, să adopte de conduite eficiente pentru depăşirea „situaţiilor de criză”, să aibă deschidere faţă de tendinţe inovatoare necesare dezvoltării profesionale, să asimileze cunoştinţe de tip organizaţional).

De asemenea, un porfesor bun dupa parerea mea trebuie să stabilească cu claritate obiectivele pe care urmează să le realizeze elevii. Aceasta presupune ca profesorul să posede, de exemplu, competenţa de a identifica obiectivele educative de atins, prin luarea în consideraţie a caracteristicilor elevilor săi şi a aşteptărilor comunităţii sociale, de a operaţionaliza obiectivele alese spre a fi propuse elevilor, de a utiliza diferite tehnici de analiză a sarcinilor de învăţare implicate în realizarea fiecărui obiectiv selecţionat.

Profesorul ideal ar trebui să le prezinte elevilor care sunt cele mai înalte performanţe, în anumite limite rezonabile, la care se aşteaptă ca ei să se ridice în realizarea diferitelor activităţi care le sunt propuse, identifică şi concepe activităţi de învăţare care sunt relevante pentru contextele reale de viaţă cotidiană a elevilor.

FORMAREA PROFESIONALĂ A DASCĂLULUI CONTEMPORAN

Prof. Andreea Neculau

A fi profesor astăzi, într-o lume dominată de schimbări, într-o societate globalizată în care nonvaloarea este întâlnită la tot pasul, într-o societate multiculturală, pluralistă, dinamică reprezintă o adevărată provocare (Mircea, N., 2011, p.9). Diversitatea problemelor la care este trebuie să răspundă cadrul didactic îl face să își redimensioneze principiile și să se adapteze noilor provocări. Astfel, personalitatea acestuia trebuie să devină din ce în ce mai complexă, nevoit fiind să răspundă și noilor provocări ale societății bazate pe cunoaștere și schimbare. Se simte nevoia unei redimensionări a statutului profesional al profesiei didactice, de o reorganizare și o reprioritizare a competențelor specifice profesiei didactice, de o dezvoltare a profilului de competențe necesar unui dascăl astfel încât, în procesul instructiv educativ să fie înregistrate progrese. Exigențele din ultima perioadă, impun o reconfigurare a modelului profesiei didactice în termenii trecerii de la meserie la profesie didactică.

Conceptul de „profesionism" (Iosifescu, Ș. 2001, pp.37-41) se referă la recunoașterea socială a anumitor indivizi sau grupuri, în condiții clar definite, la recunoașterea statutului social, legitim, oferit prin exercitarea unei profesiuni, precum și a modului de exercitare a acesteia- în special modul de derulare a actului profesional, formarea profesională, contextul practicii și inserția socială. În tratatul Uniunii Europene de la Lisabona, din anul 2000, sunt prevăzute aspecte esențiale care țin de prioritățile naționale privind pregătirea profesională, locurile de muncă, creșterea și coeziunea socială. Acesta pune bazele societății bazate pe cunoaștere și trasează obiectivele în vederea îmbunătățirii sistemelor de educație și formare profesională.

Nenumărate cercetări au fost realizate în ultima perioadă ce au urmărit aspecte precum, gradul de satisfacție profesională a cadrelor didactice (care este din ce în ce mai scăzut), lipsa unei viziuni în ceea ce privește cererea reală a programelor de formare continuă care fie nu își ating scopul, fie nu sunt adaptate nevoilor. Un studiu de referință este cel al lui Romiță Iucu, din anul 2004, care sublinia faptul că reorganizarea sistemului de formare inițială și continuă a cadrelor didactice nu reprezintă un scop în sine, ci este o premisă pentru realizarea unei misiuni esențiale în cariera didactică. Proiectul Consiliului Național pentru Pregătirea Profesorilor, din anul 2001, a avut ca obiectiv principal conceperea unui sistem de standarde pentru profesia didactică. Lucia Gliga (2002, p. 24)considera standardele ca fiind *criterii și repere de calitate a prestanței celor care lucrează în sistemul educațional*. Astfel, Gliga, susținea impunerea și construirea obligatorie a unei strategii naționale bazate pe un sistem de standarde profesionale prin care să se identifice condițiile și stimulentele necesare în vederea sprijinirii educației profesorului înainte de a intra în sistem, precum și dezvoltarea profesională ulterioară a acestuia în acord cu cerințele noilor Standarde Profesionale Naționale pentru

Profesori. Demersul venea în întâmpinarea prevederilor din Legea Învățământului nr. 1/2011 care prevede că sarcina Ministerului Educației Naționale este aceea de a stabili ”prin organisme de specialitate, standardele naționale pentru atestarea calității de cadru didactic.”

Atunci când vorbim de profesionalism în cariera didactică ne raportăm atât la sistemul de calificări propus de Uniunea Europeană, cât și la un sistem de standarde recunoscut în țara noastră. Aceste standarde nu sunt străine, ele au existat mereu sub forma legilor, metodologiilor, criteriilor sau a exigențelor. Sub aceste forme standardele nu sunt suficient de clare și de explicite, nu există corespondență și o corelație evidentă între ele și uneori nu sunt suficient de relevante. În plus responsabilitatea elaborării lor, a criteriilor și modalităților de aplicare și evaluare este împărțită între mai multe instituții și structuri, ceea ce diminuează gradul de responsabilizare și împietează aplicarea coerentă a diferitelor instrumente de lucru. În aceste condiții, se impunea, elaborarea unei strategii naționale bazate pe standarde profesionale, prin care să se delimiteze condițiile de pregătire înaintea exercitării profesiei didactice, cele de atestare a competențelor dobândite, dar și direcțiile de dezvoltare profesională viitoare. De menționat este faptul că Standardele Profesionale contribuiau substanțial la restaurarea statutului și prestigiului din țara noastră.

Standardele profesiei didactice precizează ce abilități și ce cunoștințe sunt necesare pentru diferitele niveluri de calitate ale predării și care este traseul în vederea evoluției în cariera didactică. Așadar, profesionalizarea era văzută ca fiind un proces de formare, a unui sistem de capacități și competențe, într-un domeniu, având la bază asimilarea unui sistem de cunoștințe.

Profesionalizarea activității didactice nu se rezumă la asimilarea sistematică a unor competențe descrise în standardele profesionale, ci presupune utilizarea acestora într-o manieră inovativă în situații și contexte diferite.

Bibliografie:

1. Iosifescu Ş., coord., 2005, *Asigurarea calităţii: concept şi cadru metodologic,* Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei, Bucureşti;
2. Iosifescu Ş., 2007, *Calitatea educaţiei: concept, principii, metodologii,* Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei, Bucureşti;
3. Iosifescu Ş., Mihăilă C. V., Munteanu M-V., 2013, *Studiu naţional privind stadiul dezvoltării culturii calităţii la nivelul sistemului de învăţământ preuniversitar,* Editura Qual Media, Cluj-Napoca;
4. Iosifescu Ş. (coord.), 2013, *Manual de evaluare internă a calităţii,* Editura Qual Media, Cluj-Napoca;
5. Iosifescu Ş. (coord.) *Calitate în şcoala din România prin standarde şi standarde de referinţă, ghid general;*

6. Iucu R., 2004, *Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii*, Editura Humanitas Educaţional, Bucureşti;
7. Mircea N, 2011, *Formarea continuă premisă a profesionalizării carierei didactice. Teză de doctorat*, București;

ATRAGEREA ELEVILOR LA ORA DE ISTORIE PRIN INTERMEDIUL JOCURILOR

Neferu Oana-Loredana

Liceul Tehnologic Auto, Câmpulung, jud Argeș

În acest studiu o să arăt cum am folosit jocurile didactice pentru a-i atrage pe elevii mei la orele de istorie. În această perioadă de on-line am folosit mai multe platforme pentru jocuri. Dar mai întâi să explicăm ce rol are jocul didactic? Astfel, Tonegaru Garofița Maria afirmă, în articolul său, că ,"la vârsta școlară mică, jocul didactic este o formă accesibilă și plăcută de învățare activ-participativă, stimulând în același timp inițiativa și creativitatea elevilor. De aceea, prin joc se realizează obiectivele învățării" (Tonegaru, 2015, p. 1).

Cercetătoarea Oneț Ana-Maria, este de părere că „jocurile didactice oferă un cadru propice pentru învățarea activă, participativă, stimulând iniţiativa si creativitatea elevului" (Oneț, 2015, p. 6). Generalizând, cercetătoarea Grațiela Sion, conchide că, "pentru perioada copilăriei, până la tinereţe, jocul are funcţii formative complexe" (Sion, 2003, p. 114).

Pentru lecţiile de istorie am folosit Wordwall pentru a crea jocuri, care poate fi utilizat pentru a crea activități atât interactive, cât și imprimabile. Jocul de Wordwall se crează cu ajutorul șabloanelor, cele mai multe dintre ele sunt disponibile atât în versiunea interactivă, cât și imprimabilă. Cele interactive se pot reda pe orice dispozitiv activat pentru web, spre exemplu: computer, tabletă, telefon sau tablă interactivă. Pot fi redate individual de către elevi sau coordonate de profesori, iar elevii ajung pe rând în fața clasei.

Cele imprimabile pot fi imprimate direct sau descărcate ca fișier PDF. Ele pot însoți activitățile interactive sau cele independente. Şabloanele pot fi cele clasice familiare, ca: Chestionarul și Cuvintele încrucișate. Sunt și jocuri în stil arcade, precum Maze Chase și Avioane, și există instrumente de gestionare a clasei, cum ar fi Planul de locuri.

Pentru a crea o activitate nouă, se începe prin selectarea șablonului, apoi se introduce conținutul. După ce am prezentat lecţia Mica Unire la clasa a X-a i-am invitat pe elevi să rezolve un joc de Wordwall numit Cuvântul lipsă. Atunci când l-am creat am intrat pe șablonul Cuvântul lipsă care este o activitate ce constă în fixarea de cuvinte în spaţiile goale dintr-un text. Ca să creez această activitate mai întâi îi pun un titlu și apoi trec la conţinut. Am scris prima propoziţie completă apoi apar două rubrici: cuvinte lipsă adică ce cuvânt să dispară si cuvinte incorecte să alegi cuvântul lipsă din mai multe variante. Apoi se adaugă altă propoziţie și se continuă până la câte propoziţii vrem să avem.

Apoi se salvează totul și se trece la opţiuni, spre exemplu: cât timp au elevii la dispoziţie pentru a rezolva exerciţiile, să se amestece ordinea propoziţiilor ori de câte ori se repetă jocul, la sfârșitul jocului să se afișeze răspunsurile. Există mai multe fundaluri sau teme care apar elevilor atunci când joacă spre exemplu: junglă, o tablă albă sau neagră. După ce ai salvat activitatea poţi să o partajezi cu alţi profesori sau cu elevii.

După ce ai creat o activitate, poți comuta la un alt șablon cu un singur clic. Acest lucru te ajută să economisești timp și este excelent pentru diferențiere și consolidare.

De exemplu, dacă ai creat o activitate de Potrivire bazată pe nume de forme, o poți transforma în Cuvinte încrucișate cu exact aceleași nume de formă. Ceea ce înseamnă că poți crea o activitate complet interactivă în doar câteva minute.

PROFESORUL – MUNCĂ DĂRUIRE, PASIUNE

Negrii Anca Nicoleta
Școala Scarlat Longhin Dofteana, jud. Bacău

Sunt clipe în viață în care se cuvine să evocăm cu emoție trecutul în lumina prezentului și să privim încrezători spre viitor.Încerc să deschid cartea amintirilor, să mă întorc la vremurile din copilărie, atât de dragi și pline de semnificații,să-mi amintesc de dascălii cărora le port o vie recunoștință ,cei care mi-au deschis drumul spre lumină , pentru ca astăzi la rândul meusă modelez și eu copiii asemeni lor.

Copilul – această floare a vieții, acest foc a cărui căldură mângâie este curiozitatea care caută să știe totul, temelia pe care se clădește omul. După Maria Montessori, el este „ființa divină, dar neînțeleasă", iar pentru Antoine de Saint-Exupery, copilul este „aidoma albinei care adună nectarul pentru a face miere". Este „ca o oglindă care te amețește puțin sau ca o fereastră". El „nu este decât cel ce te ia de mână pentru a te face să înțelegi".

La școală, sufletul pereche al copilului este dascălul. El este „grădinarul de suflete" ori acea „stea" ce-ți călăuzește mersul înspre autodepășire. PROFESORUL este acela care modelează materialul cel mai de preț – copilul, dorind ca din fiecare să realizeze o ființă înzestrată cu cele mai frumoase trăsături și cu calitățile morale cele mai înalte. Ștefan Bârsănescu îl definește astfel: **„Este locul unde arde și se purifică lumea… harul care se pogoară asupra lumii și îi deschide porțile luminii".**

Munca dascălului este complexă și cere o mare dăruire**. „Cea mai grea și mai gingașă sarcină a unui stat",** spunea Simion Mehedinți, **„este alegerea și pregătirea celor chemați să îndrume tineretul".** Este un adevăr, ce altă profesie poate să aducă mulțumirea, decât aceea de a vedea copilul cum se deschide și se dezvoltă sub ochii dascălului ca o floare. Această înflorire constituie desigur răsplata cea mai înaltă a dascălului.

Deși stăpânit de instinctul de explorare și curiozitate, de trebuința de varietate și noutate, de dorința de a reuși, copilul e nesigur în formarea a ceea ce încă nu are, în cunoașterea a ceea ce e nou pentru el, de aceea el cere și dorește aprobarea și sprijinul profesorului.. I-am încurajat pe copii să atingă obiectul dorințelor lor, i-am apreciat în tot ce au făcut bine, i-am ascultat și i-am urmărit cu răbdare, procurându-le zilnic plăcerea biruinței, bucurându-mă de succesele lor, întristându-mă pentru neîmpliniri.

I-am iubit din tot sufletul**. Am considerat o mare onoare să instruiesc și să educ asemenea „comoară", cel mai frumos dar lăsat de Dumnezeu pe pământ.**

Apropierea de elevi este adevărata cheie a succesului școlar. Cunoscând copilul sub toate aspectele, mediul în care trăiește, modul de viață familial, până la cele mai intime preocupări sau gânduri ale lui, am putut să descopăr posibilitățile sale intelectuale și morale, trăsăturile de caracter, astfel încât să le cultiv pe cele pozitive și să le îndepărtez pe cele negative.

Copilul este extrem de receptiv și sensibil, iar pentru a ajunge la sufletul lui e necesar să-i oferim posibilitatea să se exprime, să-și deschidă poarta spre lumea lui interioară. Orice copil simte când este privit cu încredere, cu dragoste și când nu, de aceea reacția lui față de cei „mari" este diferită. Știind că are alături un prieten, un partener în dascălul său, copilul capătă putere de muncă, trece mai ușor peste problemele pe care le are, poate, în familie.

M-am străduit întotdeauna să le deschid sufletele. Am avut o comunicare deosebită cu ei, iar ei nu m-au dezamăgit, hrănindu-mi sufletul la fiecare lecție cu istețimea, puritatea și gingășia lor.

Spun că nu m-au dezamăgit , deoarece simțeam de fiecare dată strădania lor pentru pregătirea temelor cu responsabilitate și implicarea cu mai mult interes în rezolvarea sarcinilor pe care le aveau de efectuat. Adevărat că au fost momente în viața de profesor când am considerat că ,,Ei,COPIII,, nu au fost suficient de receptivi și parcă nu răspundeau pe măsura cerințelor mele.În astfel de momente am căutat cauzele …Poate eu greșesc în modul de a transmite cunoștințele în sensul că noțiunile de biologie sunt mai greu de înțeles. Mi-am schimbat tactica de predare ,antrenându-i în diferite activități practice care le-au stârnit interesul ,curiozitatea și am observant că lucrurile s-au schimbat .Am căutat o altă cauză, aceea în care copilul având un vocabular mai slab, nu poate asimila acei termini dificili și atunci m-am axat pe lucrul diferențiat ,pentru ca și acea categorie de elevi să-și însușească minimul de cunoștințe care să-i fie folositoare în viață. Ca profesor, i-am privit nu numai ca elevi așezați în bănci, ci și în devenirea lor umană. Am insistat în toate activitățile organizate atât în cadrul celor extracurriculare cât și în cadrul orelor de dirigenție să le cultiv sentimente de umanitate, prietenie, respect, dragoste de adevăr și frumos, iubirea de neam și de țară În organizarea activităților, am pornit de la universul de viață al copilului, de la fapte și situații concrete cunoscute de elevi sau prezentate de profesor, totdeauna însă fiind accesibile înțelegerii lor.

Dincolo de activitățile desfășurate în cadrul disciplinelor de la clasă , am antrenat elevii în activități extracurriculare mult îndrăgite de ei: spectacole cultural-artistice (serbări şcolare), excursii, vizite, drumeţii, concursuri, întreceri sportive, cercuri pe discipline, , vizionări de spectacole, proiecte educaţionale, unde am descoperit adevărata valoare a acestora, strălucirea sublimă din ochii lor, bunătatea, inocența, înțelepciunea.

Toate acestea le-am făcut cu pasiune și dragoste, lăsând o parte a sufletului meu pentru totdeauna în școala unde funcționez și în sufletele elevilor mei.

PROFESORUL DE RELIGIE. PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Nicula Florentina
Școala Gimnazială nr. 117, sector 6, București

Mântuitorul Iisus Hristos era numit și Învățătorul (Rabbi) apelativ pe care Însuși l-a confirmat: „Voi Mă numiți pe Mine Învățătorul și Domnul și bine ziceți, că sunt” (Mt.23, 8-10). La începutul misiunii Sale, audiența era restrânsă, dar după puțin timp a avut mulți oameni care Îi ascultau învățăturile. Învățământul lui Iisus Hristos este educativ, pentru că El nu s-a mulțumit doar să împărtășească cunoștințe, ci a căutat să-l transforme pe omul vechi, cum face aluatul cu făina, să creeze omul nou, să creeze caractere puternice.

Consider că mult timp profesorii de religie au fost invizibili, dar în ultimii anii au început și aceștia să fie vizibili prin activitățile desfășurate și făcute publice și la televiziune. Se pot face vizibili prin activitățile extrașcolare pe care le desfășoară cu elevii lor. Atunci când profesorii merg cu elevii la biserică și sunt împărtășiți află și părinții despre această activitate și astfel profosorul de religie se face vizibil și este apreciat pentru această activitate. Personal, am desfășurat diferite activități la biserică, dar am și participat cu elevii la concursuri religioase, dar și la olimpiada de religie, iar în anul următor am fost întrebată de elevi sau de părinți despre concursurile de religie. Am încercat să fiu apropiată de elevii mei, dar să-i și îndrum spre partea spirituală pentru că un profesor de religie nu trebuie doar să transmită informații ci are scopul să-i apropie pe elevi de Dumnezeu.

Pentru ca profesorii de religie să fie vizibili îi pot implica pe elevi în activitățile curente ale bisericii, prin parohie: organizarea Departamentului de Tineret, în cadrul Comitetului Parohial, participarea la serviciile divine, participarea la programul de catehează ținut în biserică, organizarea de acțiuni sociale (ajutorarea nevoiașilor, bătânilor, orfanilor, implicarea în activitatea de la trapeze și cantine sociale, vizite la spitale, azile etc.), participarea la pelerinaje.

„Dacă munca învățătorească angajează numai preocuparea și efortul dascălului, această muncă rămâne seacă, săracă, rece, statică, ea nu dezvoltă capacitatea intelectuală a ucenicului, nu cheamă la contribuție rațiunea acestuia, și drept urmare, nici nu-și poate realiza rostul.” (pag. 208, *Catehetica. Manual pentru Facultățile de Teologie,* preot prof. Dumitru Călugăr, editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2005). De aceea cunoștințele din orice domeniu trebuie orânduite în așa fel încât ucenicul să prindă sensul și fondul lor nu numai din ceea ce îi prezintă dascălul, dar și în urma unei activități personale.

Dimensiunea duhovnicească și educațională a misiunii profesorului de religie rezultă din responsabilitatea și din rolul hotărâtor pe care acesta îl are în transformarea profundă a personalității, în formarea deprinderilor și atitudinilor de factură duhovnicească și socio-morală ale elevilor săi.

Puține sunt profesiunile care cer posesorului lor atâta competență și dăruire cum este cea de dascăl. Profesorul este știință și artă deopotrivă. O bună parte din viață, copilăria, adolescența și o parte a tinereții ne-o încredințăm profesorului. Iată motivul pentru care fiecare dintre noi ne aducem aminte cu drag de învățătoarea care ne-a pus în mână stiloul și de profesorii care ne-au marcat viața.

Profesorul de religie este ca un iceberg. Este mai degrabă ceea ce nu se vede decât ceea ce se vede. Ca la orice alt profesor putem să-i observăm cunoștințele de specialitate, conduita profesională, conceptele privind procesul educațional. Ceea ce nu se vede sunt sentimentele lui, conștiința, atitudinile și mai ales vocația. Am putea spune că profesorul de religie este și coechipier. El este alături de elevi în soluționarea situațiilor dificile prin care trec ei și familiile lor, cooperând cu preotul în parohia în care se află școala.

Idealul educației religioase este în ultimă instanță trăirea după voia lui Dumnezeu. Misiunea noastră comună va avea finalitatea în măsura în care se va realiza prin lumina iubirii și iubirea lui Hristos.

Bibliografie:

1. CĂLUGĂR, Pr. Prof. Dr. Dumitru, *Catehetica. Manual pentru Facultățile de Teologie*, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2005

2. GORDON, Pr. Prof. Dr. Vasile, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, Editura Sophia, București, 2004

3. TIMIȘ, Lect. Dr. Vasile, *Profesorul de religie între mentor și ucenic*, suport de curs

VIZIUNE ASUPRA PROFESORULUI

Viorica Nistor
Școala Gimnazială „Constantin Blănaru” Cornu Luncii

„Oamenii nu se deosebesc atât prin ceea ce zic, cât prin ceea ce fac.” - Mihai Eminescu

Pornind de la acest citat al marelui poet putem evidenția și surprinde esența meseriei de profesor indiferent de materie deoarece în fond și la urma urmei are mai multe ramificații care întocmai pleacă din aceeași cuvânt de bază. Meseria de profesor se poate spune că este cea mai longitivă meserie existentă, astfel după mult timp și multe generații amprenta profesorului, dirigintelui, cadrului didactic se regăsește asupra elevilor sau foștilor elevi .

Cu siguranță, nu este un drum ușor, elevi diferiți, caractere diferite și totuși profesorul trebuie să reușească să-i aducă pe toți la aceeași nivel de percepție, la un nivel cât mai bun pentru ei, și nu în ultimul rând pentru cei din familia lor. Astfel, intervine misiunea cea mai grea a unui dascăl, ca cele mai bune calități și truda profesorilor să se reflecte în reușitele discipolilor săi. Profesorul vizibil este acel profesor care reușește să fie prezent în reușitele profesionale ale elevilor săi, iar prin reușitele lor, sunt răsplătite toate eforturile și încrederea avută în elevi. Profeserul vizibil pune pe primul loc bunăstarea elevului, perceperea acestuia chiar dacă necesită o repetare treptată până se ajunge în punctul dorit de ambele părți. Ca rezultatele să fie cele dorite, profesorul dar și elevul trebuie să formeze o echipă, să comunice între ei pentru a nu exista neînțelegeri. Profesorul vizibil nu este doar cel care are mereu cuvinte te laudă sau încurajează prea excesiv, este și cel care își face elevii să fie stimulați și pe baza unei greșeli sau al unui eșec, iar asta îl face să fie prezent și vizibil nu doar în momentele de glorie și la strânsul laurilor . Profesorul vizibil este cel care nu caută doar perfecțiune în elevi, este cel care reușește să-i ridice de la condiția lor de bază și să-i scoată din zona de confort, nu doar să le prezinte diferite informații pe care ei să le învețe ca niște roboți progrmați doar pe învățat.

Meseria de profesor reprezintă o artă, iar artistul este profesorul care ține în mâinile sale pensula care trasează viitorul profesional al elevului. Profesorul vizibil este acel care pe lângă bagajul impresionant de cunoștințe își face vizibil și o parte din suflet în slujba celor cărora le fac meseria să conteze.

Însă așa cum fiecare lucru are o parte mai bună și mai pozitivă, pe de altă parte se găsește și lucrul mai puțin favorabil și cel anume că profesorul poate deveni treptat, invizibil . Lucrul ăsta nu ține doar de profesor, vina lui este parțială deoarece cealaltă parte de vină este a elevilor. Factorul negativ care face comunicarea dintre profesor și elev să dispară este dezinteresul. La fel ca și în natură, nu există pădure fără uscăciuni, atât din partea profesorilor dar și al elevilor. Nu toți oamenii sunt

făcuți pentru o anumită meserie, tocmai din această cauză auzim peste tot și din ce în ce mai des îndrumarea de a face ceea ce ne place din pasiune, să facem, ceea ce ne dorim din alegerea noastră, nu din pricina influenței sau a dorinței celor din jur. Asta îl face pe un profesor să se piardă printre umbre, în culise, să fie invizibil. Fără a exista pasiunea, iar sentimentul predominant să fie obligația atunci, efortuile oricât de mici sunt, sunt în zadar.

Mulți dintre noi ne întrebăm „De ce ajung profesorii în primul rând nemulțumirile celor din jur?”

Răspunsul la întrebare este că noi, oamenii avem tendința de a căuta ceea ce ne deranjează sau ceea ce ne nemulțumește asupra noastră sau asupra celor din jurul nostru. Astfel, derulăm șirul întâmplărilor înapoi pentru a ajunge la cauză, iar în situația dată, ca mulți alții, când așteptările pe care le avem față de un elev care ne poate fi, fiu, prieten sau care are o legătură directă cu noi, tindem să învinovățim pe cel de la care ar fi trebuit să preia informația și anume profesorul care de multe ori este țap ispășitor pentru nereușitele elevului său.

Meseria de profesor este o meserie care face parte dintre cele mai frumoase, mai dinamice și mai diversificate meserii. Se spune că toate domeniile ce țin de meseria de profesor pentru un elev, pentru un copil, reprezintă o a doua familie și un al treilea părinte, astfel, ca profesori suntem responsabili în mare parte de evoluția elevilor, de cunoștințele acestora și de deciziile pe care aceștia le iau.

INFLUENȚA REȚELELOR DE SOCIALIZARE ASUPRA PORTRETULUI DE DASCĂL ÎN PERIOADA PANDEMIEI

Prof. învățământ preşcolar Nistorescu Elena-Alexandra
Grădinița „Peştişorul de aur", București

Perioada pandemică pe care o traversăm a revoluționat din temelii fiecare domeniu al vieții normale pe care o aveam. Fiind puși în situația adaptării la o educație desfășurată prin intermediul mediului online, activitatea educațională a devenit mult mai transparentă decât anterior pandemiei, familia devenind parte integrantă în timpul orelor de activitate. Implicarea activă a familiei în activitățile educaționale zilnice a atras după sine reacții ale beneficiarilor indirecți ai educației, pro sau contra modalității de desfășurare a actului educațional.

Făcând parte din câteva grupuri ce au ca subiect și scop discuții privind educația și activitățile educaționale, nu de puține ori am întâlnit ca subiect de discuție activitatea profesorului la clasă, prezentată de cele mai multe ori într-un mod negativ. În funcție de feedback-ul înregistrat în mediul online, pare că cel mai afectat aspect în această perioadă a fost imaginea dascălului. Din întrebările: 1."Ce impact au dezbaterile pe rețelele de socializare asupra imaginii dascălilor?"; 2."Desfășurarea activităților educaționale prin intermediul mediului online a avut impact asupra aprecierii cadrelor didactice? În ce măsură?" - a rezultat această cercetare de mică amploare, realizată la nivelul cadrelor didactice din învățământul preuniversitar.

La o scurtă căutare în DEX descoperim printre multiplele explicații ale cuvântului "dascăl" următoarele descrieri: învățător, profesor, persoană cultivată care activa și crea într-un anumit domeniu al cunoașterii, al culturii; persoană care a adus contribuții valoroase într-un domeniu de activitate, într-o doctrină. Este binecunoscut faptul că în istorie dascălii erau persoane de referință în comunitate. Ne aducem aminte de domnul Trandafir care întruchipa în literatură portretul ideal al dascălului: cunoștințe ample, pasiune, dedicare, pregătire profesională, sistem suprem de valori generale umane. Alături de I. Creangă, M. Eminescu și O. Goga au portretizat de asemenea imaginea dascălului, iar în operele fiecăruia importanța majoră a acestei profesii în societate a fost aceeași. Fac apel la propria experiență personală și-mi amintesc că inclusiv după anul 1995, respectul față de dascăl era bine impregnat în conștiința socială. Chiar dacă părinții poate nu erau de acord în totalitate cu modul de lucru al profesorului era considerat lipsă de respect să pui la îndoială recomandările primite.

Odată cu sedimentarea ideii de democrație precum și a deprinderii modului de exprimare liberă, au intervenit schimbări atât în abordarea dascălilor cât și în gestionarea problemelor educaționale. Când anume s-a produs schimbarea de percepție asupra imaginii dascălului în societate nu se poate afla decât prin studii de cercetare mai aprofundate și de mare amploare. Profesorului secolului XXI i s-a cerut din start adaptarea la comportamentul și nevoile nativilor digitali. Provocările acestuia implicau nevoia de adaptare la noutăți, de a crea situații de învățare deosebite pentru a le atrage atenția elevilor și în același timp să comunice asertiv, să coopereze, să dea dovadă de gândire critică și să pregătească elevii pentru viitor. Însă oare acestea sunt apreciate corespunzător sau intră ”în fișa postului” în context actual fără ca dascălii să merite un respect anume?

În cercetarea pe care am realizat-o am folosit ca instrument de cercetare chestionarul, pe baza căruia am colectat opinii cu privire la întrebările menționate anterior. Eșantionul a fost reprezentat din 57 de profesori – 25 de profesori din învățământul preșcolar, 20 de profesori din învățământul primar și 12 profesori din învățământul gimnazial. Având în vedere structura eșantionului precum și perioada scurtă de înregistrare a datelor (7-9 februarie), rezultatele înregistrate nu pot fi extrapolate însă pot reprezenta o bază pentru o cercetare ulterioară și ne pot conferi o imagine aproximativă asupra influenței rețelelor de socializare asupra imaginii dascălilor în context actual. Bineînțeles, într-o cercetare mai amplă se include și aplicarea unui chestionar beneficiarilor direcți și indirecți ai educației. Cu toate aceste este interesant de observat modul în care profesorii percep influența rețelelor de socializare asupra imaginii de dascăl în societate.

Datele arată că toți respondenții au cont pe rețelele de socializare și toți sunt parte din diverse grupuri educaționale specifice domeniului educațional. Principala rețea de socializare unde au loc dezbateri ale problemelor actuale din învățământ rămâne Facebook în proporție de 88,2%. 70,2% dintre respondenți consideră că dezbaterile din mediul online au un impact foarte mare asupra imaginii dascălului în societatea actuală. Se pare că printre postările realizate pe grupurile respective în mod repetat s-au regăsit postări în care părinții subapreciau profesorii (29,4%), părinții aveau o părere mediocră despre profesori (23,5%) însă se regăseau și profesori care își susțineau colegii de breaslă (23,5%). Bineînțeles că având în vedere multitudinea membrilor din aceste grupuri s-au regăsit și părinți care apreciau profesorii (11,8%), precum și profesori care își criticau public colegii de breaslă, dar într-o proporție mai mică (5,9%). 47,1% dintre aceștia consideră că respectul față de profesia de dascăl a rămas același (se menționează că nu s-a precizat gradul de respect acordat dascălilor anterior acestei perioade, ceea ce poate duce la alte interpretări), 29,4 % consideră ca a scăzut în timp ce 23,5% sunt de părere că a crescut. 52,9% sunt de părere că dezbaterile problemelor actuale ale sistemului educațional în mediul online nu aduc un plus de imagine profesiei de dascăl, în timp ce 11,8% consideră contrariul iar 35,3% afirmă că nu își dau seama de acest lucru. 47,1% dintre respondenți consideră că părinții au apreciat activitatea profesorilor prin intermediul mediului online

pe timp de pandemie ca fiind bună, în timp ce 23,5% au apreciat aceeași activitate ca fiind ”de sacrificiu”. Cu toate acestea, se pare că motivația cadrelor didactice în această perioadă a rămas aceeași în proporție de 52,8%, a scăzut (5,9%) și uimitor chiar a crescut (35,3%).

Din această cercetare reiese că dascălii sunt conștienți de impactul major pe care îl au discuțiile din rețelele de socializare asupra imaginii profesiei, mai ales în context actual. Cu toate acestea, majoritatea cadrelor didactice se simt motivate spre a investi atât în formarea continuă, perfecționare, cât și în procesul educațional. Chiar dacă pare că de multe ori mass-media și rețelele de socializare nu prezintă problemele implicând mai multe puncte de vedere (părinți, profesori, manageri, comunitatea locală) pentru a avea o imagine holistică asupra întregului sistem, motivația intrinsecă determină cadrele didactice să investească resurse, inclusiv emoționale, în activitatea de la clasă. Consider că astfel de grupuri de Facebook au o parte bună pentru că prezintă pe de o parte activitatea realizată de profesori, însă amenințări precum știrile false, dezinformările, percepțiile eronate sau subiectivismul unor participanți contribuie considerabil la gradul de apreciere negativă a profesiei de dascăl. Acest lucru este observat și în numărul participanților la concursurile naționale pentru titularizare în învățământ precum și în posturile libere existente la nivelul unităților de învățământ. Odată cu pandemia, se va cere conturat un nou portret al dascălului secolului XXI.

PROFILUL PROFESORULUI EFICIENT

Noreanu Laura Cristina
C.N. ,,Frații Buzești" Craiova

Eficiența profesorului se învârte în jurul unor operațiuni elementare pe care acesta deja le face zilnic. Este vorba despre un set adițional de aptitudini, despre un plus perceptiv și acțional.

În școală, profesorul este conducătorul activității didactice ce se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute in documentele școlare. Clasa nu este însă doar un spațiu în care se tratează un conținut academic, este locul în care se formează personalități umane, se modelează comportamente, este locul în care se câștigă încrederea în forțele proprii, etc., iar realizarea unor astfel de sarcini depinde de măsura în care profesorul posedă calitățile necesare trebuințelor și intereselor elevilor.

Pe lângă activitatea didactică, profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă. Corolarul conținutului social al acestei profesiuni constă în participarea la evenimentele și frământările social-culturale ale timpului în care trăiește și ale poporului din care face parte. In această ipostază, profesorul ne apare ca pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură și civilizație al națiunii sale.

Desfășurându-și activitatea profesională în cadrul școlii, dascălul nu încetează să fie un educator și în afara ei, urmărind obiective specifice și apelând la mijloace și forme adecvate. Numai în măsura în care profesorul își continuă misiunea și în afara cadrului profesional pe care îl oferă școala poate fi considerat un educator al poporului său. Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează.

Profesia de educator este rezultatul acumulării unei culturi profesionale, a unei tehnici de lucru, al formarii unor calități specifice.

Multiplele sarcini pe care le are de îndeplinit în școală și în societate impun, ca o primă coordonată a pregătirii sale, un larg orizont cultural, cuprinzând cunoștințe din diverse domenii ale științei, tehnicii și culturii, dublat de o bază filosofică menită să-i asigure o viziune de ansamblu asupra lumii și devenirii ei. Fără a se confunda cu omul de știință, profesorul trebuie să fie la curent cu cele mai recente descoperiri, cu discuțiile și controversele ce au loc in acel domeniu.

Întrucât profesia de educator presupune raportarea și confruntarea continuă cu alții, anumite calități atitudinale sunt indispensabile acelora care își aleg și prestează această profesiune:

- *umanismul,* în general, *și dragostea de copii,* in special. Aflându-se in fața unor ființe umane, adulte sau în devenire, profesorul trebuie să dea dovadă de multă sensibilitate, atașament și respect față de ele, transformându-se în cele din urmă într-un coparticipant la propriile lor confruntări.

O expresie concretă a umanismului este dragostea pentru copii. Dragostea educatorului este altceva decât dragostea maternă. Ea presupune, în primul rând, respect și încredere față de posibilitățile latente pe care le posedă oricare copil, dorința sinceră ca aceste posibilități să se dezvolte, încrederea deplină în viitorul său. Ea nu are nimic comun cu sentimentalismul și compătimirea, cu diversele simpatii manifestate sau ascunse față de unii copii, cu toleranța exagerată.

- *calități atitudinale de natură caracterial-morală* - din aceasta categorie fac parte spiritul de obiectivitate și dreptate, principialitatea, cinstea, curajul, demnitatea, corectitudinea, modestia, fermitatea, răbdarea, optimismul, stăpânirea de sine, etc.

- *conștiința responsabilității și a misiunii sale* - după opinia lui R. Hubert, această responsabilitate și-o asumă față de copii, față de patria sa și față de întreaga umanitate. În mâinile sale se află, într-un fel, nu numai viitorul copilului, ci și al patriei și națiunii al cărei membru este. A fi conștient de această misiune, și de a te dărui total și dezinteresat pentru înfăptuirea ei înseamnă, implicit, a fi un adevărat patriot. Conștiința responsabilității și a misiunii nu pot fi concepute în afara adeziunii și atașamentului față de valorile culturale, naționale și universale, create de-a lungul veacurilor.

- *calități aptitudinale* - în această categorie intră toate acele însușiri psihice care asigură îndeplinirea cu succes a diverselor sarcini pe care le implică activitatea instructiv-educativă și obținerea în final a unor performanțe ridicate. Ele sunt cunoscute în literatura de specialitate sub denumirea de aptitudini pedagogice. În funcție de natura, conținutul și laturile activității pedagogice, se face distincția între ***aptitudini didactice*** (privitoare la activitatea de instruire) și ***aptitudini educative*** (privitoare la activitatea de modelare a personalității umane). Fiecare grupă include apoi diferite aptitudini legate de realizarea unei sarcini concrete.

CUM DEVINE „VIZIBIL” UN PROFESOR CARE PREDĂ DISCIPLINE DE SPECIALITATE LA UN LICEU TEHNOLOGIC?

Olari Georgeta Cristina

Colegiul Silvic „Bucovina” Câmpulung Moldovenesc

„*A fi profesor... este oare o meserie ca oricare alta”?* [13] O întrebare la care este greu de răspuns deoarece în acest caz nu avem un produs final tangibil, cuantificabil, vizibil ci doar oameni care au acumulat cunoștințe, trăiri, visuri.

În perioada actuală, când informația se transmite aproape instant, putem spune că rolul profesorului de a informa s-a diminuat însă a crescut rolul lui de a forma. De a forma oameni care să gândească, să utilizeze informațiile primite și să le valorifice în favoarea lor.

Ideea aceasta de dimensiune vizibilă sau invizibilă a profesiei de dascăl este greu de explicat. Misiunea unui profesor este foarte grea în perioada în care trăim deoarece lucrurile din jurul nostru se desfășoară cu rapiditate iar el, profesorul, trebuie să se adapteze și să-și adapteze activitatea didactică la elevii și perioada actuală.

A fi profesor de discipline de specialitate la un liceu tehnologic, pare a fi o activitate și mai dificilă. Pe de o parte elevii pornesc cu premisa că aceste discipline nu au un rol major în pregătirea lor (cu toate că au ales să urmeze un liceu tehnologic), nu sunt discipline de examen la bacalaureat iar pe de altă parte orele de instruire practică li se par unora cu totul inutile. Activitatea este și mai îngreunată din cauza lipsei manualelor (la unele module), a materialului didactic destul de limitat și a resurselor materiale reduse din unele școli.

În această lucrare aș vrea să punctez trei aspecte ale vizibilității profesorului pe care le-am identificat: a fi vizibil pentru elevi, pentru părinți și pentru comunitate.

Profesorul vizibil pentru elevi

Cred că singura modalitate de a deveni un profesor vizibil este crearea și susținerea unor lecții interactive prin care să îi implicăm și să îi atragem pe elevi. Doar astfel ei vor deveni interesați de orele respective, informațiile transmise se vor imprima în memorie fără prea mult efort iar amintirea unei ore reușite, care a trecut pe nesimțite va avea efectul dorit. Însă pregătirea unei astfel de ore implică mult timp și efort iar uneori din cauza numeroaselor sarcini pe care profesorul le are în cadrul comisiilor școlii trece activitatea didactică, în plan secund.

[13] Tomescu Mădălina, 2010, Ce înseamnă să fii profesor?, revista Euromentor a Universității Dimitrie Cantemir, București.

Cred că pandemia de Covid19, a fost și este încă o perioadă în care atât profesorii cât și elevii s-au adaptat și au învățat într-un timp scurt și într-un ritm alert. Exceptând cazurile aparte, cei implicați în activitatea didactică au utilizat mult mai mult aplicații și softuri pentru a crea lecții atractive și antrenante. Metodele de învățământ centrate pe elev vor aduce un ”aer proaspăt” orelor cu toate că se pot identifica și dezavantaje ale utilizării acestora precum *oboseală, timp insuficientpentru realizarea sarcinilor, feed-back mai mult de grup*.[14] Cu siguranță, utilizarea și adaptarea mijloacelor media în orele din sala de clasă vor avea un impact mult mai mare asupra orelor.

Revenind la dimensiunea vizibilă a profesorului, cred că un profesor consecvent, care are o activitate didactică constantă va fi invizibil în acel moment pentru elevi, însă va deveni vizibil când într-un anumit context elevul va utiliza informațiile transmise de acel profesor pe parcursul anilor de studiu. Revenind la învățământul tehnologic, în momentul integrării pe piața muncii a elevului, acesta punând în practică cunoștințele, abilitățile și atitudinile acumulate pe parcursul stagiilor de pregătire practică dar și a orelor de teorie cu siguranță va pune în evidență dimensiunea vizibilă a profesorului.

Profesor vizibil pentru părinți

Oare, mediile elevilor la o anumită materie sau notele acestora de la examenul de bacalaureat fac ca un profesor să fie vizibil pentru părinți? Este posibil. Dar să facem o comparație între rezultatele finale a elevilor de la liceele de top care au avut o medie de admitere mare și între rezultatele elevilor de la liceele tehnologice, elevi care au avut medii de admitere sub 5 (uneori 3 sau 4) dar au reușit să promoveze examenul de bacalaureat. Așadar, care dintre aceste două categorii de profesori este oare mai vizibil pentru părinți?

De cele mai multe ori profesorul ”bun” pentru elevi este acela care are o atitudine permisivă, care stă la discuții cu elevul, care trece în plan secund activitatea didactică iar pentru părinți este acela care le dă teme, care este consecvent la ore și se preocupă de formarea elevului.

Profesor vizibil pentru comunitate

Punând în discuțe din nou liceele tehnologice, profesorii de specialitate trebuie să aibă o legătură strânsă cu comunitatea locală deoarece agenții economici din comunitate sunt parteneri în activitatea de formare a elevilor. La aceste licee activitatea practică este la fel de importantă ca cea teoretică deoarece elevii se pregătesc pentru paracticarea unei meserii. Profesorul poate deveni vizibil pentru comunitata locală prin activitățile realizate în parteneriat cu diverse instituții sau agenți economici și prin implicarea activă în activitățile desfășurate.

În concluzie, consider că un profesor, devine ”vizibil” pentru elevi, pentru părinții acestora și pentru comunitate prin modul în care abordează activitatea didactică, prin muncă și consecvență.

[14] Cucoș C., 2009, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a, Ed. Polirom, Iași.

ȘCOALA CARACTERULUI

Prof.înv.preșcolar Olaru Luminița Rozaura
Școala Gimnazială „Sfânta Maria”, Botoșani

„Educația are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale.”

Educația are un rol foarte important în dezvoltarea personalității omului, în dezvoltarea intelectuală, emoțională.

Încă de la cea mai fragedă vârstă, educația copilului se realizează în familie, la școală, în societate și astfel se formează trăsăturile de caracter.În educația copilului intervin mai mulți factori.Temperamentul, inteligența sunt factori individuali ereditari cu care copilul se naște. Familia, susținerea acesteia, societatea sunt factori externi.

Educarea copiilor trebuie să fie dirijată spre formarea unui caracter puternic, care să se descurce în viață. Caracterul unui copil se construiește în timp, acesta nu există de la naștere și nu este moștenit genetic ca și temperamentul. El perfecționează pe parcursul creșterii până la varsta de 18 ani sau mai târziu. Caracterul se dobândește prin modelare socio – culturală. El debutează în copilărie în procesul învățării sociale prin diferite metode.

În această perioadă scopul educației este de a transforma copiii în cetățeni responsabili din punct de vedere moral, cu stăpânire de sine. Școala și profesorii au menirea de a – i învăța pe copii că bunătatea, cinstea, generozitatea, iubirea, respectful sunt valori umane de bază. Aceste trăsături îi pregătesc pe copii pentru o viață armonioasă în societate. Profesorul, prin activitatea sa desfășurată în școală are un rol esențială în evoluția și dezvoltarea sa fizică, cognitivă și emoțională.

Încă din grădiniță, copilul își formează trăsăturile de caracter pozitive prin activitățile desfășurate. Poveștile cu și despre viețuitoare îi transpun pe copiii de vârstă preșcolară într – o lume în care binele învinge tot timpul răul. Ei învață să fie buni, să ajute, să spună adevărul.

Profesorul trebuie să găsească cele mai bune metode pentru a stimula aptitudinile elevilor , să îi laude, să îi pună în situații în care ei se simt importanți. Dar elevii trebuie să asculte de educatorii săi, să depună efort pentru îndeplinirea cerințelor. Toate aceste activități au scopul de a achiziționa cunoștințe cognitive dar și emoționale specifice particularităților de vârstă ale fiecărui copil.

Un rol important în formarea caracterului și în educația copiilor îl are parteneriatul dintre școală și familie. Activitățile desfășurate în cadrul orelor de curs trebuie să aibă continuitate și acasă, iar părinții să ofere sprijinul cadrelor didactice oricând este nevoie.

Familia este primul mediu unde se pot modela trăsăturile de caracter ale copiilor.Bunele maniere în familie îi ajută pe aceștia să le pună în practică în societate. Părinții trebuie să lupte pentru a le oferi copiilor un orizont moral și intelectual cât mai larg. Ei își doresc pentru copiii lor să fie

capabili să judece ce e bine și ce e rău, să le pese și să acționeze după niște valori etice esențiale. Copiii trebuie implicați în activități care le dezvoltă gândirea critică, care să îi inspire și să le ofere oportunități de a exersa aceste tipuri de comportament.

Astfel învățarea școlară trebuie organizată de părinți pentru dezvoltarea voinței copilului. Ei vor realiza toate activitățile din colectivul din care fac parte. Un mediu familial bine închegat are o influență majoră în formarea caracterului. De asemenea un copil este influențat nu numai de ceea ce i se spune ci de ceea ce vede. Așadar exemplele din jurul său îl ajută să acționeze și să ia anumite decizii.

Pe lângă activitățile desfășurate în școală care au ca scop însușirea de noi cunoștințe și deprinderi, modelarea caracterului elevilor se realizează prin activitățile extrașcolare. Acestea sunt foarte plăcute, atractive pentru elevi, îi fac să se simtă în largul lor și îi pun în situația de a interacționa cu ceilalți copii, de a - și exprima cu încredere părerile. Ei trebuie să respecte reguli, să împartă cu ceilalți, să – I ajute pe cei care au nevoie.În timpul activităților extrașcolare, copiii devin mai buni, mai sincere, mai îndrăzneți.

Școala are rolul nu doar de a transfera cunoștințe copiilor ci și de a–I pregăti pe tineri să devină membri responsabili ai societății, formarea caracterului tinerilor devenind principalul obiectiv al învățământului.

Pricipalele valori se însușesc în primii ani de viață, continuând în perioada școlară, iar pe parcursul vieții să pună în practică ce au învățat și să fie deschiși la tot ce e nou.

PORTRETUL DASCĂLULUI CONTEMPORAN

Prof. Olaru Mihaela
Școala Gimnazială Nr 8 Suceava

Cum ar putea cineva să realizeze cu o acuratețe cât mai mare portretul unui dascăl, pe care mulți dintre noi și-l doresc perfect? Și cum ar arăta acest portret în aceste vremuri tulburi în care toată omenirea trăiește?

Un lucru este cert încă de la început: este destul de dificil să ne punem în postura unui profesor, mai ales în aceste momente. Dar dacă e să facem acest lucru, portretul dascălului ar trebui să se ivească din mai multe perspective în același timp. Doar așa am putea avea o imagine mai clară a ceea ce înseamnă să ai această profesie.În consecință, pentru a descrie un dascăl al zilelor noastre, e nevoie de însăși perspectiva acestuia și experiența pe care o poartă cu sine. În același timp, e nevoie și de imaginea acestuia conturată din unghiul elevilor și din cel al părinților. La părerile tuturor acestor actori se adaugă și cea a societății, care, după cum bine se știe, are și ea un rol important în discuția în cauză.

Așadar, cum putem defini profesorul contemporan și de ce acesta poate fi considerat uneori vizibil, alteori invizibil? Se impune aici o precizare importantă și anume că explicațiile care urmează se vor centra pe ideea invizibilității profesorului văzută din perspectiva muncii depuse de acesta,în condițiile în care truda sa nu e vizibilă elevilor, părinților sau societății, ci doar sie însuși. Profesorul vizibil, în concepția mea, se materializează prin tot ceea ce dăruiește elevilor săi în scopul de a-i educa pe aceștia.

În decursul carierei sale dascălul este mereu supus provocărilor și schimbărilor care au loc deopotrivă în sistemul de educație și în cadrul societății. Aceste schimbări s-au dovedit recent a fi drastice, neașteptate. Astfel, cea mai mare dintre provocările de până acum poate fi considerată ‘școala online’. Aceasta este una fără precedent, la care sistemul românesc de învățământ încă nu îi poate găsi o rezolvare clară.

Drept urmare, profesorul, în circumstanțele desfășurării învățământului online, a trebuit să se adapteze brusc necunoscutului. A trebuit să găsească energia, forța și determinarea de a descoperi cele mai bune metode și mijloace pentru ca actul educativ să nu aibă de suferit.

Acesta este profesorul invizibil, care până acum, de cele mai multe ori vizibil la școală, printre elevii săi, a trebuit acum să treacă în mediul online, în spatele unui ecran, de după care să își desfășoare cu succes activitatea. E o muncă titanică tot ce acest tip de profesor trebuie să facă. Munca lui trece de multe ori neobservată de către ceilalți, dar, dimpotrivă, ceea ce face el acum e mult mai important decât înainte.

Activitatea sa e consumatoare de timp și de energie, el trebuie să fie mereu la curent cu modul de funcționare al platformelor de pe care lucrează cu elevii săi, trebuie să ofere feedback permanent prin corectarea sutelor de teme care se adună în fiecare zi în conturile fiecăruia. Este evident că atribuțiile sale s-au extins și acoperă o gamă largă și variată.

Mai mult de atât, orele în spațiul online sunt foarte diferite de cele din spațiul fizic, de la școală, așa că, profesorul a trebuit să reinventeze, să reconstruiască totul pornind de la zero. De ce de la zero? Pentru că, până în acest moment, nimeni nu l-a pregătit pentru o așa turnură a lucrurilor. Așadar, dascălul a pornit pe un drum care nu e cunoscut și pe care, de cele mai multe ori e nevoit să îl parcurgă singur. Și-a procurat materialele de care a avut nevoie, și-a reorganizat și planificat munca, a regândit parcursul orelor sale și, cu mult curaj a pornit la treabă.

Acesta este dascălul zilelor noastre, iar tot ceea ce face el, din punctul de vedere al celor din afara sistemului de învățământ și nu numai, nu este văzut. Și pentru că truda lui nu este văzută, adesea ea nu este apreciată. Auzim deseori: 'Nu e greu să faci ore online, meseria de profesor nu e grea.' Aceasta este o afirmație, pe cât de supărătoare, pe atât de neadevărată. În primul rând, a fi profesor nu e doar o simplă meserie, e o vocație. E nevoie să ai un anumit har, să fii creat pentru a putea educa elevii. Nu poate oricine să facă această muncă așa cum se cuvine, nu toți suntem potriviți pentru a fi profesori.

În al doilea rând, învățământul online le-a dovedit multora că nu e chiar ușor să modelezi copii, să știi să le formezi personalitatea, căci munca de profesor nu constă doar în a transmite informații, înseamnă mult mai mult.

Este esențial, ca dascăl, să știi cum să îi îndrumi să învețe, cum să transmiți informația, astfel încât elevii tăi să o poată înțelege și folosi. În caz contrat informația își pierde valoarea. Din acest punct de vedere învățământul online este o adevărată provocare, iar această provocare a scos la iveală și a conturat trăsăturile profesorului vizibil și în același timp invizibil.

În concluzie, așa după cum am putut observa, e greu de definit cele două ipostaze ale profesorului, cea vizibilă și cea invizibilă, iar perspectivele din care acest lucru poate fi făcut, sunt multiple.

În pofida acestui lucru, putem însă afirma că un adevărat dascăl va fi întotdeauna vizibil prin ceea ce au reușit să devină elevii săi, prin succesele și reușitele lor. Invizibilitatea sa se traduce prin vizibilitatea tuturor lucrurilor care îl ajută pe elev să reușească mai târziu în viață și să facă față celor mai grele încercări.

PORTRET DE DASCĂL

Oprea G. Florina

„Nu vă mândriți cu predarea unui număr mare de cunoștințe. Sprijiniți numai curiozitatea. Mulțumiți-vă să deschideți mințile, nu le supraîncărcați. Puneți în ele scânteia”. (Anatole France)

Meseria de dascăl este una nobilă, deoarece se spune că educația trebuie să fie în primul rând umană și numai după aceea profesională. „Valoarea educației asemenea celei a aurului, este prețuită pretutindeni”. (Epictet)

Dascălii sunt convinși că eficiența activității lor educative nu ține numai de volumul cunoștințelor, ci și de orizontul lor spiritual, de vibrația și tensiunea lor intelectuală, pe care o investesc și cu care își înzestrează munca, de prestanța și de noblețea lor sufletească. Elevii au nevoie de modele, de exemple, deoarece „Cuvintele învață, exemplele te pun în mișcare’’.

Acolo unde este dragoste de om, este și dragoste de meserie și de mult timp se știe, că pretutindeni o școală prețuiește atâta cât valorează învățătorul care lucrează în ea. Oricare educație oricum ar fi ea, depinde în mare măsură de valoarea personală a acelora care o realizează.

Pentru a avea o carieră de succes ca dascăl trebuie să ai suplețe în gândire și în comportament, pentru a te putea adapta ușor, la temperamentele și caracterele atât de diferite ale elevilor pe care îi vei educa. Un dascăl trebuie să aibă tact, toleranță și calm. Firile irascibile, impulsive, dacă ajung cadre didactice, nu se vor putea adapta acestei frumoase meserii, nu vor ști să lucreze cu copiii, provocându-le stresuri psihice, dificultăți la învățătură și tulburări de comportament.

Anii de școală - iată o etapă din viață care nu se uită.

Dacă generațiile tinere, în setea lor de cunoaștere și de afirmare se succed firesc prin clasele și laboratoare, așa cum apele râurilor curg, legănându-se între propriile maluri, dascălii își leagă întreaga lor existență de instituțiile de învățământ, presărate de-a lungul și de-a latul țării.

Dascălul are în față într-o singură clasă o mulțime de flori ce bat la porțile vieții. Dar el lucrează cu mai multe serii de elevi și fiecare „floare’’ are o istorie, reprezintă un univers: spațiu nelimitat de investigare și sugestii menite să-i pună în mișcare coardele sensibile ale sufletului.

În fiecare toamnă, în torentul de frunze ruginii care cad în ploaia de aramă a copacilor, gândul mă poartă la începerea primului an școlar. Printre prichindeii cu ghiozdanele noi și mari care se îndreptau spre clasa I, văd, după atâția ani, cu ochii minții și ai sufletului, pe copila de odinioară, pe care o așteaptă un nou drum în viață. Era ziua când priveam cu seriozitate viața, când simțeam că pe umerii mei firavi apasă o răspundere, gândind la felul în care voi reuși să-i fac față.

Prima învățătoare rămâne de-a pururi în amintirea fiecăruia dintre noi. Așa mi s-a întâmplat și mie. M-am bucurat când am văzut-o, tânără și surâzătoare, cu privirea blajină și plină de duioșie.

Ne-a trezit curiozitatea și interesul pentru lumea literelor și a cifrelor, în tainele cărora am pătruns treptat și care m-au ajutat să dezleg slovele basmelor, apoi pe cele ale științei. Ne-a făcut să înțelegem că școala este o poartă spre un viitor care ne va prilejui nenumărate bucurii. Ne-a arătat prin exemple luate din viață și din cărți că vom învăța să citim și să socotim că și prietenii noștri mai mari, că ne vom îndeplini visele, că vom construi și ne vom afirma, că vom deveni puternici, asemenea voinicului din poveste.

Copiii treceau prin soare, bâzâind ca niște gâze. Cu sufletul deschis se întorceau în voie către lumina binfăcătoare a cărții, unde fiecare literă era o dorință de viață și de reușită.

Pentru mine, din acel moment, învățătoarea a devenit cel mai bun și cel mai interesant om de pe pământ.

Ne spunea felurite povești și, cu intonații caracteristice, ne făcea să râdem, părând că se joacă de fiecare dată cu noi. Ne vorbea de gingășia florilor și de frumusețea costumelor populare. Tonurile înaripate aprindeau în inimile noastre vitejia voievozilor, dragostea de țară. Noi, țâncii, eram numai ochi și urechi și ne simțeam fericiți.

Lumea copilăriei nu e o feerie, cum cred că încăpățânare diversele cântece și povestiri roz-bombon. Este viață adevărată, efort, dar și dramă, derută, tristețe. Mi-am dat seama mai târziu că învățătoarea noastră înțelesese aceste lucruri, înțelesese că noi, copiii, nu suntem doar niște oameni în miniatură, oameni neîmpliniți, ci doar altfel de oameni. Ne-a ajutat să creștem, nu ca în eprubetă, nu fără probleme, dar fără presiunea deformantă a violențelor de tot felul. N-a încercat să ne scutească de drame, ci doar ne-a ajutat să nu avem mai mult decât ne trebuia.

Am străbătut împărăția minunată a literelor și a cifrelor, emoțiile în fața necunoscutului, înfiorându-mi mintea și întreaga ființă. Străbătând crânguri însorite, grădini de aur - legile, definițiile, lectura - drumul a început să fie mai frumos, dar și mai sinuos. Am părăsit valea plină de miresme de fân cosit și zumzet de albine a copilăriei și urc… urc mereu fără a obosi. Acum ar trebui să iau o hotărâre îndrăzneață. Ce voi fi? / Voi fi un ochi care va privi Universul / Fără a-l înțelege? / Sau voi fi însăși viața, lumina, iubirea?

Sunt întrebări ale unei conștiințe, iar răspunsurile nu sunt simple, nu vin de la sine. Școala și munca ne ajută pe fiecare să găsim răspunsul în enciclopedia vieții.

Când îmi puneam aceste întrebări mi-a ieșit în cale ,,zâna bună'' a copilăriei și mi-a dăruit ghemul fermecat luminându-mi poteca ce se cerea străbătută. Era dăscălița mea, învățătoarea care m-a învățat să citesc și să scriu, care m-a învățat să iubesc… să iubesc totul. Și codrul și oamenii și viața. Blândă și generoasă mi-a călăuzit pașii, dându-mi putere și încredere în mine, în frumusețile și satisfacțiile pe care mi le va dărui viitorul.

Acum, când ar trebui să-mi hotărăsc drumul, ce noi gânduri îmi străbat ființa? Sunt gânduri despre faptul că aș vrea să îmbrac haina de dascăl, iar catedra este pentru mine și acum un palat

minunat, plin de flori și zâne, de codri și izvoare fermecate, pe care copiii îl jinduiesc și îl doresc mereu deschis și primitor.

- PORTRET DE DASCĂL-
- MODALITĂȚI DE ÎNVĂȚARE ȘI RESURSE EDUCAȚIONALE UTILE ÎN PROCESUL DE PREDARE – ÎNVĂȚARE - EVALUARE ON-LINE, FĂRĂ A CREA DEPENDENȚE -

Prof.Inv.Presc. Oprescu Elena, Dambovita
Gradinita Cu Program Normal Voinesti
Liceul Tehnologic Voinesti

Fiecare an școlar vine cu noi provocări, pe diverse nivele, fie că ești prescolar, cadru didactic sau părinte. Provocările pot aduce plus valoare dacă sunt privite cu deschidere, creativitate, transformându-se în unelte cu care vom putea modela mintea și sufletul copilului care ne pășește cu sfială în clasă.

Învățarea la distanță din primul semestru este o astfel de provocare și la Gpn Voinesti, care am reușit să mă adaptez în scurt timp la cerințele actuale și am planificat, organizat și desfășurat activități educative folosindu-ne de mijloacele moderne de predare. Multe din activitățile zilnice au fost transformate și adaptate pe placul preșcolarilor ce frecventează – chiar dacă acum doar online – unitatea de învățământ. Comunicarea temelor de studiu a săptămânii în curs, sugestiile de activități, de experimente și materialele informaționale pe tema de studiu, au constituit la nivel de grupa de învățare principala preocupare a cadrului didactic. Selecția materialelor și a resurselor prezentate și propuse părinților s-a făcut având în vedere specificitatea învățământului preșcolar. Acolo unde a fost cazul, s-au propus materiale adaptate nu doar nivelului de vârstă, ci și nevoilor speciale ale copiilor cu CES.

Activitățile propuse de cadrul didactic au fost însoțite de explicații detaliate, folosindu-se imagini sugestive preluate de pe site-uri educaționale și adaptate tematicilor abordate. Invătarea sincron este cea mai utilă metoda , deoarece prescolarul comunică atat cu educatoarea, cat si cu ceilalti copii, in mod direct, avand beneficii asupra calitatii invatarii, folosind-o cu foarte mare succes .Sursele de inspirație au fost variate: precum medii colaborative de genul Google Meet, Google Classroom, Whatsapp, videoclipuri educative găsite ca sugestii în grupurile de discuţii ale educatoarelor la nivel naţional, materiale, aplicații, instrumente digitale propuse de digital.educred.ro (portal pus la dispoziție de Ministerul Educației și Cercetării).O altă provocare pe care o am este menținerea unei stări de spirit sănătoase a copilului și a familiei cu care își petrece acesta timpul. Activitățile de dezvoltare personală, care într-o zi de școală normală păreau o banalitate, s-au transformat în jocuri ce au același substrat: menținerea echilibrului emoțional. Feedback-ul și

produsele finale, sub formă de poze și filmulețe făcute și trimise de părinți, au fost postate pe grupul de discuție al părinților.

Diseminarea tuturor activităților se face atât în mediul online (pe diverse portaluri de specialitate) cât și în activitățile educative din comisiile metodice de specialitate, cercuri pedagogice. De asemenea, acestea constituie suport material pentru realizarea activităților din cadrul Zilei porților deschise. Părinții preșcolarilor noștri au avut întotdeauna un rol important și bine definit atât în crearea unui climat prietenos de învățare cât și în dezvoltarea relațiilor parteneriale, aceștia fiind permanent implicați în viața grădiniței. Acest parteneriat s-a materializat și de această dată prin deschiderea și receptivitatea părinților care au făcut ca în această perioadă comunicarea și colaborarea să fie în beneficiul copilului, fiecare implicându-se în măsura posibilităţilor, în realizarea a măcar o parte din activităţile sugerate, alături de copii. Unii dintre părinți au preluat inițiativa și au desfășurat activități în plus față de cele propuse de educatoare, fapt ce dovedește o colaborarea eficientă și încredere reciprocă. Părinții și-au luat în serios rolul de parteneri educaționali și au venit, în această perioadă, în sprijinul cadrului didactic prin tot ceea ce au întreprins, la sugestiile și îndrumările acestuia.

Consider că activitatea on-line, folosind instrumentele digitale pentru învățământul preșcolar, a fost realizată cu succes de către toți factorii implicați, cadru didactic, preșcolari și părinți!

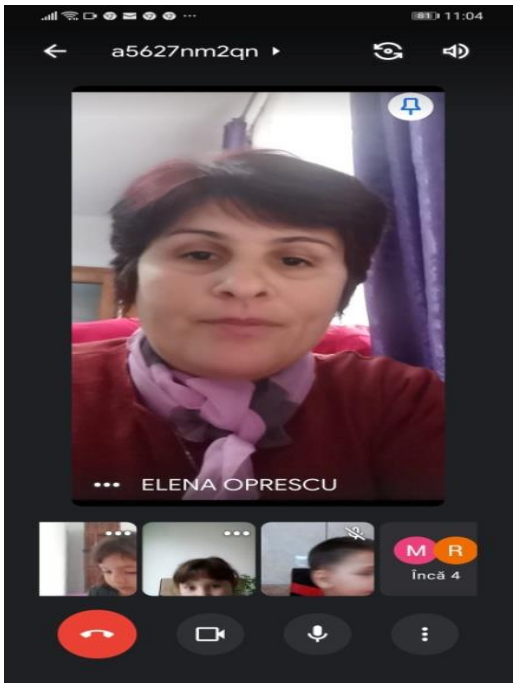

PROFESORUL ÎN ERA DIGITALĂ

Emil Pădureţu

Profesor, Colegiul Național „Alexandru Lahovari”, Rm. Vâlcea

În era digitală, profesorul joacă un rol cheie nu doar ca un coleg de învățare, ci și ca o legătură cu comunitatea cunoașterii sau cu stadiul tehnicii din această disciplină. Prin urmare, în completarea abilităților generale de predare, sunt necesare mai multe abilități încorporate într-un profesor pentru a-și juca rolul în mod eficient de facilitator al învățării.

• Abilități de rețea

Abilitățile în rețea facilitează învățarea colaborativă. Nu numai elevii, dar și profesorul învață și predă mai bine într-un mediu de învățare colaborativă. Mediul de învățare colaborativă al unui profesor constă din mai mulți indivizi și grupuri. În primul rând, este influențat de acei elevi la care predă. În al doilea rând, profesorii din același domeniu ar putea fi de mare ajutor. În același timp, profesorii care predau aceeași disciplină în alte școli ar putea fi utili în furnizarea de cunoștințe, deoarece în lumea digitalizată este ușor să se conecteze oriunde, oricând, folosind rețelele sociale. În plus, comunitățile științifice sunt o manifestare puternică a învățării informale.

• Aptitudini de comunicare

La abilitățile tradiționale de comunicare de a citi, a vorbi și a scrie în mod coerent și clar, este nevoie să se adauge la educație abilități de comunicare în rețelele sociale, în această eră digitală. Aceste abilități includ un număr de abilități tehnologice, cum ar fi capacitatea de a crea un scurt videoclip, realizarea de seminarii web, crearea unei biblioteci digitale online, pregătirea de documente online, pentru a surprinde demonstrația unui proces, abilitatea de a ajunge prin Internet la o comunitate largă de oameni cu ideile proprii, să împărtășească informații în mod adecvat, să ofere și să primească feedback și să identifice tendințe și idei de pretutindeni.

• Capacități de gândire

Dintre toate abilitățile necesare într-o societate bazată pe cunoaștere de către un profesor, abilitățile de gândire precum gândirea critică, rezolvarea problemelor, creativitatea, originalitatea și strategia sunt de cea mai mare importanță. Educația devine din ce în ce mai dependentă de crearea de noi cunoștințe, noi servicii și noi procese pentru a crește competitivitatea și a genera cunoștințe.

Profesorii se află într-un centru de cunoștințe în care depinde în totalitate de eficiența lui să aleagă datele fiabile și exacte din toate sursele disponibile.

• Abilități de educație

Se pune un accent puternic pe profesor, concentrându-se pe interesele elevului și oferind conținuturi de cunoștințe și convingându-i să se conecteze la lume prin empatia cu modul în care elevul abordează învățarea. Încurajarea în această legătură îi ajută pe elevi să crească cu subiectul, confruntându-se cu diferite provocări la diferite niveluri și înțelegând astfel spiritul subiectului, folosindu-l strategic.

• Managementul cunoștințelor

Cunoașterea este dinamică în toate aspectele. Nu numai că se schimbă rapid cu noi inovații, cercetări și dezvoltări în domeniul educației pe internet, dar și sursele de informații cresc, cu o mare variabilitate în ceea ce privește fiabilitatea sau validitatea surselor și informațiilor. Abilitatea cheie într-o societate bazată pe cunoaștere pentru un cadru didactic, precum și alte profesii, este gestionarea cunoștințelor, adică cum să găsești, să analizezi, să evaluezi, să folosești și să diseminezi informații, într-un anumit context din grupul de cunoștințe. Un profesor este centrul oricărui proces de învățare. În această eră digitală, un profesor a primit noi responsabilități, pe lângă rolul său anterior, de a ține pasul cu tehnologiile în schimbare și mediile de învățare în schimbare. Un profesor răspunde în fața societății care are încredere în el pentru modelarea generațiilor sale viitoare. Pentru a face față acestei responsabilități, un profesor trebuie să utilizeze cunoștințele TIC în mod eficient cu tehnicile sale tradiționale de predare-învățare-evaluare pentru a facilita gândirea critică și inovatoare în sălile sale de clasă și abia atunci se poate visa la o societate a cunoașterii și la o educație digitalizată mai bună.

Bibliografie:

1. Anderson, T. (ed.) (2008) The Theory and Practice of Online Learning Athabasca AB: Athabasca University Press.

2. Bates, A.W. (2005) Technology, e-Learning and Distance Education London/New York: Routledge. 3. Bates, T. (2011) Understanding Web 2.0 and Its Implications for e-Learning in Lee, M. and McCoughlin, C. (eds.) Web 2.0-Based E-Learning Hershey NY: Information Science Reference.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL „EU SUNT UN PROFESOR VIZIBIL!”

Prof. Pălănceanu Paula
Grădinița cu P.P. Nr. 23 Botoșani

„Copiii se nasc cu aripi, dascălii îi învață să zboare!” (Anonim)

Peste tot în lume, se consideră că profesia de dascăl este una dintre cele mai importante meserii, dascălul fiind nu doar cel care pregătește milioane de viitori specialiști și muncitori, ci și primul care modelează materialul cel mai de preț – copilul – dorind să realizeze din fiecare o ființă înzestrată cu cele mai frumoase trăsături și cu calitățile morale cele mai înalte

Dascălul este sufletul pereche al copilului la școală; el poate promova valori precum adevărul, toleranța, respectul reciproc și lipsa de prejudecăți. Este „grădinarul de suflete”; este acea „stea” care îți călăuzește mersul înspre autodepășire.

Atunci când un părinte se interesează să aleagă grădinița, școala și chiar liceul, se interesează în primul rând de profesori (dascăli) dacă sunt … buni.

Ce înseamnă însă un dascăl bun în opinia părinților sau chiar al specialiștilor? Un dascăl bun se caracterizează prin empatie, capacitatea de a sesiza și a înțelege nevoile și problemele elevilor, adaptându-și comportamentul didactic și afectiv la cerințele lor, bucurându-se odată cu ei de succesele obținute. Un dascăl bun trebuie să fie răbdător, sever și blând, capabil de dăruire neîncetată, hotărât și drept; un dascăl bun trebuie să dea dovadă de respect și încredere față de posibilitățile fiecărui copil și de dorința sinceră ca aceste posibilități să se dezvolte; trebuie să încurajeze elevii să-și atingă obiectul dorințelor lor, să îi aprecieze atunci când fac bine și să îi asculte.

Se vorbește mult despre ce înseamnă să fii un dascăl bun și ce calități ar trebui să deții. Și am încercat cu fiecare ocazie să fiu un dascăl bun pentru “copiii mei de la grădiniță”. Dar dacă sunt un profesor vizibil sau invizibil, trebuie să recunosc că, nu m-am gândit niciodată la acest aspect până acum.

„Sunt oare un profesor vizibil?!?”

Cred că da! Sunt un profesor vizibil, atât pentru copii, cât și pentru părinți, colegi, specialiști și oricine are ocazia să îmi pășească pragul grupei „Îngerașii”. Iar onoarea de a fi participat la Simpozionul „Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl” și de a scrie acest referat îmi oferă posibilitatea de a mă face vizibilă și celor care nu m-au cunoscut până acum.

Voi începe așadar cu ceea ce cred eu că e un început al profesiei mele de Dascăl.

De mic copil, atunci când cineva mă întreba ce vreau să mă fac când voi fi mare, răspundeam că vreau să fiu educatoare sau procuror. Nu prea știam eu pe atunci ce înseamnă să fii procuror, dar știam ce înseamnă să fii educatoare, pentru că mama este educatoare și o vedeam cu cât drag merge la serviciu și cu cât drag povestește despre copii. Știa o mulțime de povești, poezii, cântece, iar eu voiam să fiu la fel, să știu și să fac ce face ea.

Anii au trecut și uite că mă trezisem absolventă a Liceului Pedagogic, ultima promoție cu 5 ani de liceu, dar cu noi aspirații de viitor. Voiam să merg la facultate iar visul meu de a fi educatoare se stinsese. Am terminat și Facultatea de Asistență Socială și ca orice tânăr al acestei generații, am ales să plec din țară. Dorul de casă a fost cel care m-a făcut să revin pe meleagurile natale după 2 ani, iar mama a fost cea care m-a dus de mână la Inspectorat, pentru un post de educatoare în sat, care la data de 24 septembrie nu avea încă dascăl. Sigur, aveam de dat un examen și urma să lucrez ca suplinitor, dar ca să nu o supăr pe mama, am acceptat. Aveam 27 de ani la vremea respectivă și tot nu voiam să o supăr pe mama. Întâmplarea a făcut ca în urma examenului, domnul inspector de la resurse umane, fost profesor al liceului pe care îl absolvisem, să mă trimită să lucrez la o grădiniță din oraș, unde se înființase o grupă nouă cu program prelungit și era nevoie urgentă de personal. Așa se face că la data de 27 septembrie am pășit pragul grădiniței care avea să îmi fie ca a doua casă. Trebuie menționat însă că primirea nu a fost tocmai călduroasă sau plăcută, fiindu-mi prezentată o sală de grupă goală. Patru pereți goi, 20 de copii de grupă mică și o colegă cu care a trebuit să o luăm de la zero fără nici un ajutor din partea conducerii. După prima zi, în care ne-a găzduit o colegă la ea în grupă, ne-am apucat de treabă. Am găsit pe cineva să ne doneze 20 de paturi, am făcut rost de câteva mese și scaune, am adus tot ce s-a putut aduce de acasă, am adus soții să ne repare paturile, am cumpărat câteva materiale necesare primelor zile și ne-am mutat cu cei 20 de copii de grupă mică, la „casa noastră”! Și așa a început să funcționeze Grupa Îngerașii.

Sigur, au urmat zile și săptămâni în care venea mama să mă ajute să învăt cum se face o planificare, în care colindam librăriile și second-hand-urile în căutarea de materiale noi. Lucram în alternativa Step by Step și totul a fost făcut pas cu pas și am crescut pas cu pas. Am urmat cursurile necesare pentru a putea lucra în această alternativă, am urmărit toate cursurile posibile pentru a învăța cât mai repede care erau cerințele actuale, am colaborat cu câteva colege care m-au îndrumat, mi-au fost mentori și m-au ajutat să devin vizibilă, am colaborat cu parteneri externi în diverse proiecte care au fost apoi publicate în ziarul local. După un an mi-am dat definitivatul, iar după incă un an, un post a fost scos la titularizare cu valabilitate 4 ani. Era ocazia mea să dovedesc că merit să rămân în grădiniță, că îmi doresc să rămân la grupa mea și în colectivul care îmi devenise a doua familie. Însărcinată în luna a opta, am dat examenul de titularizare, am luat nota cea mare și am devenit titulară a grădiniței.

Sigur, nu am revenit imediat la grupă, ci abia după cei doi ani de concediu creștere copil. Am revenit cu un copil de 2 ani, la o grupă formată din peste 25 de copii cu vârste cuprinse între 2 și 3 ani și cu aceeași colegă care m-a așteptat cu brațele deschise. Și a fost greu! Și a fost minunat!

Am început iar cu activități, proiecte și parteneriate; am invitat copii ai primei generații (școlari deja) pentru a realiza activități cu cei mici; am susținut activități în cadrul cercurilor pedagogice, inspecții după inspecții pentru susținerea gradelor; am participat la cursuri; am devenit responsabilă a comisiei CEAC și membră a Consiliului de Administrație; m-am înscris și am și terminat un master în Management și Consiliere în Învățământul Primar la Universitatea Pedagogică de Stat din Chișinău; am participat la diverse consursuri și simpozioane unde mi-am făcut cunoscută activitatea... Am devenit tot mai vizibilă.

Astăzi, mă aflu în fața ultimei trepte în obținerea gradului I, cu o lucrare care mă încurajează să devin un om mai bun, un părinte mai bun, un dascăl mai bun și bineînțeles, un dascăl mai vizibil, prin publicarea ei – „Strategii de eficientizare e educației familiale a copiilor preșcolari!”

RELAŢIA PROFESOR – ELEVI ÎN ŞCOALA DE AZI

prof. Dragoş Pănescu,
Şcoala Gimnazială „Ion Creangă”, Craiova

În discuţia referitoare la coeziunea socială, parteneriatul şcoală-comunitate devine unul dintre aspectele cele mai importante ale ei, îndeosebi pentru că în cadrul acestui parteneriat toţi actorii comunităţii pot fi mobilizaţi şi pot acţiona pentru a sprijini elevii şi familiile lor pentru a depăşi problemele cu care se confruntă, fie ele sociale, economice sau culturale. Şcoala este unul dintre cele mai importante locuri în care colaborarea cu comunitatea se poate realiza, tocmai datorită faptului că ea se află în contact permanent atât cu elevii şi familiile lor cât şi cu ceilalţi actori sociali.

Relaţiile dintre profesor şi clasă se polarizează, în general, în sentimente de simpatie, încredere reciprocă sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere şi chiar ostilitate. Sunt şi cazuri când contactul spiritual dintre profesor şi elev nu trece de zona indiferenţei(clasa nu există pentru profesor şi nici profesorul pentru clasă).Iniţiativa trebuie să aparţină însă profesorului, care ţinând seama de legea esenţială a relaţiilor afective interumane potrivit căreia: „simpatia şi bunăvoinţa naşte simpatie şi bunăvoinţă, antipatia şi ostilitatea trezesc sentimente de aceiaşi calitate”, trebuie să conducă, să dirijeze aceste relaţii şi să le structureze pe relaţii de colaborare. În urma studiilor efectuate s-a constatat că o parte dintre profesori nu reacţionează adecvat nici în cazul răspunsurilor bune (corecte) ale elevilor şi nici în cazul răspunsurilor greşite (nule) ele elevilor

Indiferenţa faţă de personalitatea elevului ameninţă nevoile şi trebuinţele spirituale de bază ale acestuia faţă de sine, nevoia de răspuns afectiv din partea celor din jur, nevoia de securitate pe termen lung, de succes, precum şi nevoia de a aparţine unui grup şi a fi acceptat de acesta. Practica şcolară tradiţională ne-a lăsat imaginea profesorului care vrea să domine elevii şi să-i subordoneze. Într-un asemenea climat nimic nu se face din convingere şi pasiune. Este necesar să se facă trecerea de la vechiul tip de relaţii la relaţii în care profesorul colaborează cu elevii. Principala activitate a acestuia nu va fi predarea ci angajarea elevilor în investigaţii şi lucrări independente. Relaţiile bazate pe stimă şi respect reciproc reclamă şi un limbaj adecvat. Expresiile ironice şi jignitoare tulbură atitudinea elevilor faţă de profesorul lor şi îngreunează crearea unui climat favorabil muncii creatoare în clasă.

Este greşită părerea unor profesori că este suficient ca elevii să asculte explicaţiile şi doar atât. Este necesară participarea directă a elevilor în procesul de predare. O asemenea implicare devine posibilă doar atunci când predarea alternează cu perioade de întrebări-răspunsuri de verificare a conceptelor şi înţelesurilor, explicaţii şi discuţii destinate detalierii acestora. Un profesor care are o comunicare cât mai bună cu elevii trebuie să ştie să gândească modalităţi de înlăturare a unor

dificultăţi şi obstacole posibile. Deseori profesorii sunt tentaţi să poarte discuţii cu elevii buni, să le asculte explicaţiile, iar cei slabi să fie marginalizaţi. În acest caz, elevii, îndeosebi cei pasivi la lecţie întâmpină o serie de obstacole, mai ales în înţelegerea noţiunilor şi în interpretarea acestora. Comunicarea trebuie făcută cu toţi elevii, antrenându-i pe fiecare în parte, în funcţie de particularităţile şi caracterul fiecăruia. Depinde, în primul rând de conduita profesorului, pentru ca toţi elevii să fie implicaţi în actul didactic. De multe ori relaţia dintre profesor şi elevii mediocri lasă de dorit. În general aceştia sunt marginalizaţi şi suferă din cauza neantrenării lor în actul de comunicare pe timpul ascultării sau predării unei teme, plecând din clasă cu lecţia neînvăţată. Aceşti elevii, cu precădere cei timizi, trebuie încurajaţi, motivaţi, antrenaţi în cadrul unei lecţii. Profesorul care cunoaşte arta comunicării şi care a dobândit aptitudini pedagogice ştie că lecţia se poate preda împreună cu clasa, că informaţia nu trebuie să fie unidirecţională, doar ca un bagaj de informaţii pe care elevul trebuie să şi le însuşească.

Rezultatele obţinute în urma cercetărilor au scos în evidenţă faptul că, cu cât formele de penalizare (ironia, jignirea, ridiculizarea, notele proaste etc.) sunt mai des folosite, cu atât efectul lor scade. Profesorul care cunoaşte valoarea aprecierii pozitive nu se va feri de o uşoară supraapreciere a performanţelor elevului. Va aprecia pe elev mai mult decât merită, spre a-l face să merite pe deplin aprecierea, să se ridice la nivelul aprecierilor făcute. Experienţa ne arată că profesorul cu rezultate bune în activitatea lui didactică îşi îmbunătăţeşte relaţiile cu elevii slabi şi prin faptul că le acordă suficientă apreciere pozitivă. Chiar şi unele performanţe şcolare minore, profesorul care cunoaşte valoarea aprecierii pozitive, o foloseşte încercând să dezvolte în mod permanent încrederea elevilor în propriile lor forţe. Neacordând o atenţie mai mare modului de distribuire a formelor de intrare, balanţei pedepselor şi recompenselor, a aprecierii pozitive şi negative, se poate ajunge la o depreciere a personalităţii elevului, atunci când se foloseşte în mod exagerat dojana şi mai ales, atunci când dojana nu păstrează un caracter limitat („astăzi nu ai învăţat lecţia”), ci ia forma unei deprecieri globale („ce-o să iasă din tine” sau „degeaba cheltuiesc părinţii cu tine”). Nu este deloc întâmplător că profesorii ce impulsionează elevii mai mult prin laudă obţin rezultate mai bune în procesul de educaţie. Aceştia apreciază pozitiv „elevii dificili” chiar şi pentru unele progrese minore încercând în felul acesta să dezvolte, mod permanent, încrederea elevilor în propriile forţe.

În relaţia profesor-elev trebuie avut în vedere, nu în ultimul rând, şi personalitatea elevilor. Desigur, comportarea profesorului în clasă este condiţionată, în mare măsură, şi de atmosfera existentă, de comportarea elevilor. Contează, totodată, şi opiniile, valorile, atitudinile şi caracteristicile personale ale profesorului. De exemplu: nu este totuna dacă este sever sau nu, îngăduitor sau drastic cu elevii, flexibil sau rigid în raport cu aceştia, tolerant sau nu. Astfel spus, exercitarea rolului depinde de structura, personalitatea şi particularităţile psihice ale purtătorului

acestora. Ca dovadă, fiecare profesor personifică rolul într-o manieră originală şi ajunge în cele din urmă la un stil propriu în actul comunicării educaţionale.

Relaţia profesor-elev este reciprocă. Fiecare transmite mesaje-semnale, fiecare le percepe diferit dar se influenţează reciproc. Anumite cerinţe influenţează personalitatea fiecăruia putând deveni, cu timpul, constante ale personalităţii.

Bibliografie:

- Constantin Cucoş, *Pedagogie*, Editura POLIROM, Iaşi, 1998;
- Alois Gherguţ, *Management general şi strategic în educaţie- ghid practic,* Editura POLIROM, Iasi, 2007;
- Romiţă B. Iucu, *Managementul şi gestiunea clasei de elevi*, Editura POLIROM, Iasi, 2000;

EDUCAȚIA FIZICĂ ȘI LECȚIA DE TIP STEM

profesor Pantea Marinela
Liceul Teoretic „Jean Monnet”, București, Sector 1

Cuvinte cheie: *educație fizică, astronaut, echilibru, coordonare, nutriție.*

Digitalizarea lecțiilor și predarea online nu defavorizează și nu anulează complet lucrul practic (cu toată recunoașterea sinceră că nu poate fi exact ca lucrul natural, în spațiul corespunzător, cu siguranța materialelor utilizate și cu prezența fizică a profesorului), pentru că putem organiza lecțiile astfel încât să combinăm lucrul practic individual și colectiv, cu realizarea unor teme, indiferent dacă implică sau nu utilizarea calculatorului, iar temele pot fi cu realizare în lecția respectivă, dar și cu realizare tardivă, implicând căutarea de resurse informaționale cu aplicabilitate tematică practică și/sau teoretică.

Comunicare, Colaborare, Gândire Critică, Socializare, Interactivitate, Creativitate, Inovare, Găsirea individuală de soluții pentru rezolvarea problemelor sunt abilitățile secolului, astfel, pentru a pune accent mai mult pe stimularea participării elevului, dar și pe interactivitatea alegerii conținutului lecției, am ales transdisciplinaritatea, dar și interdisciplinaritatea și am ajuns la realizarea unei lecții de tip STEM (Science, Technic, Engineering, Maths), punând elevii să se interconecteze cu personalitatea și atitudinea unui astronaut în spațiu, alegând drept teme echilibru, coordonarea, stabilitatea, dar și noțiuni despre nutriție, alimentație sănătoasă.

Echilibrul și conștientizarea spațiului, împreună cu fitness-ul general, pot fi îmbunătățite prin practicarea exercițiilor simple care implică echilibru, mișcare, atenție. Elevii se vor pregăti ca într-o misiune de antrenament la fel ca astronauții, discutând, de asemenea, despre ceea ce ar trebui să mănânci înainte și după exercițiu.

Ei vor învăța diferite componente ale fitness-ului: coordonare, echilibru și agilitate. Elevilor li se vor acorda posibilitatea de a lucra la maximum și de a-și îmbunătăți nivelul de fitness. Ei vor trebui să persevereze atunci când obosesc sau atunci când găsesc o provocare greu și sunt încurajați să sprijine pe alții să facă același lucru. Elevii sunt rugați să ceară ajutor și să pună întrebări legate de subiectul pe care trebuie să-l pregătească, dar și de documentele pe care trebuie să le studieze înainte de aplicarea practică. Exercițiile și metodele de predare se bazează pe interactivitate, colaborare, comunicare, gândire critică, spirit de echipă și autoevaluare și vor conduce la o evaluare sumativă complexă. Activitatea se poate desfășura pe parcursul unei lecții de 120 minute sau poate fi fragmentată pe 3-4 lecții, punându-se, astfel, mai mult accent pe înțelegerea, discuțiile cu elevii, feed-

back-ul lor constructiv pentru evaluarea finală, ceea ce ese mult mai bine decât să se grăbească procesul educativ, doar pentru a încadra tot ceea ce este pus în plan pe o durată marcată de la început. Așadar, lecția va începe cu prezentări video a tehnicii de aruncare, a abilităților de realizare cât mai corectă, a ceea ce înseamnă echilibru pentru noi, dar și pentru oamenii plecați în spațiu și care duc lipsă de gravitație. Totodată, va fi vizionat un film despre necesitatea pregătirii în spațiu a acestora, deoarece, din cauza lipsei gravitației, densitatea osoasă a lor va scădea foarte mult, iar prin activitatea fizică zilnică, ei vor încerca să reducă această pierdere.

Pentru detensionarea atmosferei am ales utilizarea de aplicații care nu necesită acordarea unei durate mari de timp, de exemplu puzzle GĂSIȚI-VĂ ECHILIBRUL), (https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&pid=132ffb42f52d , precum și prezentarea unui poster reprezentativ pentru acțiunea clasei, poster realizat în aplicația CANVA - ECHILIBRU ȘI COORDONARE). Ceea ce am mai utilizat, în scopul implicării lor active au fost sondaje în MENTIMETEE, joc distractiv în Learningapps, opinii postate în PADLET și exprimări de acțiuni propria în JAMBOARD.

Subiectul scenariului ales de mine se poate încadra în curicullum național. Deoarece în timpul orelor de educație fizică se pune accent pe dezvoltarea calităților și abilităților de bază: îndemânare, coordonare, echilibru, stabilitate posturală corectă, aruncare, prindere, agilitate (ceea ce se lucrează în această lecție STEM). **Prin urmare, ele pot fi foarte ușor incluse în curriculum-ul național**, în cazul în care formarea fizică de bază are lecții speciale. Aceste subiecte apar în cantități diferite în partea de încălzire a corpului pentru efort, dar și ca subiecte independente, cu aplicabilitate bine-cunoscută în viața de zi cu zi, în situații adecvate.

Obiectivele învățării pentru această lecție sunt:

- dezvoltarea coordonării aruncării;
- efectuarea acțiunilor care dezvoltă agilitatea;
- finalizarea acțiunilor de dezvoltare a echilibrului;
- dezvoltarea controlul în timpul menținerii echilibrului;
- dezvoltarea puterii/forței, controlul și tehnica atunci când aruncă la distanță:
- lucrul în echipă, în colaborare, pentru a dezvolta abilități oficiale de măsurare, sincronizare și înregistrare.

Nu am omis nici obiectivele referitoare la elev: *emotional* (pentru a arăta determinarea de a realiza cele mai bune așteptări propria), g*ândirea critică* (să poată identifica domeniile în care s-a făcut cea mai mare îmbunătățire).

Lecția va avea ca rezultat dezvoltarea anumitor abilități specifice echilibrului, coordonării spatio-temporale și competențelor-cheie, ar fi:

1) *fizice:*coordonare, echilibru, agilitate, abilitățile de a arunca și de capturare mingea de perete.

2) *sociale*: sprijin reciproc și încurajare, lucru în echipă, colaborare

3) *Gândirea critică*: analizarea datelor

4) *Emotional*: perseverenta, determinare, implicare, incredere.

Și după activitatea fizică elevii fac observații cu privire la nivelul lor de fitness și progresul în ceea ce privește această activitate fizică.

Tendinţele actuale de am ținut cont sunt: învățarea colaborativă - un accent puternic pe munca de grup.**;** Flipped Classroom - elevii dezvoltă concepte de bază de subiect la domiciliu, iar timpul petrecut în clasă este folosit pentru a reflecta, discuta, dezvolta subiect;
învățarea bazată pe proiecte - elevii primesc sarcini bazate pe fapte, probleme de rezolvat și lucrează în grupuri. Acest tip de învățare transcende, de obicei, subiecte tradiționale.

Pentru MONITORIZARE/EVALUARE am adresat întrebarea problemă a misiunii înainte ca elevii să înceapă activitatea fizică., am rugat cursanții să folosească elemente descriptive pentru a-și exprima verbal răspunsurile, am utilizat întrebări deschise înainte, în timpul și după activitatea fizică pentru a ajuta elevii să facă observații cu privire la nivelul lor de fitness și progresul cu privire la această activitate fizică (prin integrarea de grup, team building, colaborare și comunicare, sprijin reciproc, consiliere reciprocă și îndrumare pe care și-au dat-o unul altuia). **Pentru a fi realizat Feedback-ul elevilor**: elevul va interacționa cu profesorul și colegii săi și va pune întrebări deschise, va face constatări, va oferi feedback exercițiilor, parteneriatului în echipă, dar și înțelegerii și realizării exercițiilor. Ei vor face, de asemenea, propuneri pentru adăugarea de conținut, în cazul în care doresc să-și exprime ideile lor și deschidereîn înțelegerea subiectului de lucru.

Astfel, constatăm că se pot digitaliza lecțiile și se poate lucra hibrid, pentru că se pot organiza lecțiile de așa natură încât să existe combinarea lucrului practic, atât individual, cât și colectiv, indiferent dacă implică sau nu utilizarea calculatorului temporar, temele putând fi cu realizare în lecția respectivă, dar și cu realizare ulterioară, implicând căutarea de resurse informaționale cu aplicabilitate tematică practică și/sau teoretică. (cu toată recunoașterea sinceră că prezența profesorului îndrumător lângă elev nu poate fi substituită de nimic, lucrul natural, în spațiul corespunzător, cu siguranța materialelor utilizate este de neconfundat). O pregătire suplimentară, o parcurgere a unor cursuri de digitalizare, plus abilitățile practice ale cadrului didactic, alături de aptitudinile acestuia de a conduce și organiza grupurile de lucru vor mai ușura un pic din impactul trecerii sistemului educațional complet la predarea online.

FORMAREA EDUCATIVĂ, REZULTAT AL COMPROMISULUI SOCIAL

Autor Camelia Maria Papuc
profesor LCCR, Granada, Spania

1. Introducere

Educaţia reprezintă misiunea de mediere dintre elev şi societate, modul prin care permitem ca primul să se integreze în ce de-a doua, minimizând riscul de a fi respins, risc absolut firesc. Această integrare care este deja prezentă în rândurile societăţii – vorbim aici de adulţi deja formaţi – implică pentru profesor rolul de a media între cele două părţi (copil şi societate), fapt ce determină felul în care părţile se relaţionează între ele, dar şi nivelul aşteptărilor pe care acestea le au. De aici, rezultă autoritatea şi marea responsabilitate pe care o are un profesor. Putem spune că profesorul este o fiinţă cu un rol decisiv în construirea nu doar a culturii, ci şi a modului în care elevul priveşte lumea, diversele perspective prin care o interpretează (societatea ca pe un întreg, propia existenţă social, ca individ cu un anumit rol în conservarea acesteia).

Atunci, cum îşi asumă profesorii această responsabilitate? Sunt aceştia pregătiţi pentru rolul pe care îl au în crearea unei viitoare mari societăţi? Ne pregătim pentru a conştientiza fiecare rolul pe care îl avem faţă de aceşti copii? Suntem conştienţi de ceea ce implică munca noastră în şcoală? În realitate, când alegem această meserie, conştientizăm care ne este menirea socială?
Voi prezenta în continuare, câteva reflecţii personale şi teoretice despre ceea ce cred eu că este rolul unui adevărat dascăl şi care este procesul acestuia de formare.

2. Educaţia ca fenomen social.

Faptul că educaţia este un fenomen social este deja o idee asumată de toţi cei care contribuie la activitatea educaţională. Vorbim despre construcţia unui spaţiu social, o realitate invizibilă, care nu poate fi arătată sau atinsă cu degetul, dar care reprezintă un sistem de organizare a tuturor celor ce îi aparţin. Această afirmaţie poate fi posibilă doar prin intermediul unui proces de transmitere a conceptelor vizate, de la o persoană la alta, un proces comunicativ prin intermediul căruia se încearcă explicarea şi înţelegerea a tot ceea ce suntem, a tot ceea ce ne înconjoară.

Educaţia reprezintă instrumentul de menţinere a ordinii sociale, urmând tradiţiile culturale ale fiecărei societăţi în parte. Pierre Bourdieu explică că spaţiul social sau organizarea unei societăţi are ca fundaţie un capital cultural, o moştenire culturală, un mod de a vedea lumea care poate fi diferit de la un grup social la altul. Astfel, fiecare grup social este construit în funcţie de perspectivele, priorităţile, ideologiile sau interesele pe care le are. Tocmai de aceea, apare educaţia ca un fenomen

social, privită din perspectiva rolului de a integra copilul într-un anumit grup social, dar privită şi ca o confirmare a realităţii sociale şi culturale pe care o trăim.

3. Formarea educativă şi compromisul social

Cum spuneam anterior, capitalul cultural nu se moşteneşte prin gene, ci este rezultatul unui proces complicat prin care o persoană este introdusă în cultură prin intermediul unei alte persoane, prin crearea unor relaţii de construcţie a cunoaşterii. Acest lucru poate fi aplicat şi în activitatea educativă. Profesorii ce vor fi responsabili cu îndrumarea şi educarea oferită elevului prin tot ceea ce implică acest fapt, sunt la rândul lor foşti elevi a unor foşti profesori de la care au primit noţiunile care le permit crearea de concepte proprii asupra rolului social pe care îl au. Desigur, avem două tipuri de profesori, cei ce repetă modelul social şi cei care decid schimbarea paradigmei, contribuind la îmbunătăţirea rolului educativ.

Formarea educativă nu poate rămâne la stadiul de revizuire permanentă a unui model didactic, ci trebuie să fie spaţiul în care să se răspundă la toate întrebările educative, cu rol bine stabilit în dinamica socială. Trebuie să fim conştienţi că formarea unui profesor nu se termină odată cu obţinerea specializării, ci se extinde de-a lungul tuturor anilor de profesie, modelându-se după transformările societăţii din care fac parte. În măsura în care profesorul învaţă să participe la propia formare, să conştientizeze schimbarea paradigmei individuale, va avea capacitatea de a arăta elevilor modul de integrare în societate, pentru ca fiecare dintre aceştia să obţină şi să construiască propia individualitate, fără a deveni o victimă a grupului social din care face parte.

4. Concluzii

În concluzie, putem spune că tot procesul educaţional nu este altceva decât o interacţiune extrem de complexă între persoane, această interacţiune făcând posibilă învăţarea, instruirea şi continuitatea viitoarei societăţi. Această învăţare şi instruire, privită în contextul uman, reprezintă ceva mult mai profund decât simpla repetare a informaţiei, reprezintă adaptarea unui ser natural la o realitate socială mediată de cultură, adoptarea unui mod de a vedea lumea şi universul, de a vedea şi înţelege persoanele din jur dar şi pe sine însuşi. Capitalul cultural moştenit de către o persoană, defineşte rolul acesteia în societate, îi dă aripi sau îl ţine pe loc, şcoala şi profesorul fiind formatorii decisivi în acest proces complex.

Într-o lume tot mai săracă spiritual, în faţa unei realităţi din ce în ce mai ostilă cu solidaritatea şi compromisul social, în faţa unui sistem educativ centrat pe individualism şi instrumentalizare, menirea noastră ca profesori este salvarea fiinţei umane ce se află în spatele fiecărui elev, oferindu-i controlul asupra propriei existenţe, în mod special la nivel intelectual şi, mai ales, la nivel spiritual.

Biliografie:

• ARENDT, Hanna, *La condición humana,* Editura Paidós, Barcelona, 1993

• BORDEAU, Pierre – *Capital cultural, escuela y espacio social,* Atrio de San Francisco, Mexic, 1998, en la pagina web:

https://www.u-cursos.cl/facso/2017/1/TS01023/1/material_docente/bajar?id=1700641

• COMSULEA Elena – *Dicţionar explicativ al limbii române.* Colecţia: *Dicţionarul elevului deştept,* Editura Litera, Bucureşti, 2017.

ASPECTE DE CARE TREBUIE SĂ ȚINEM CONT LA PREDAREA ONLINE

Prof. Paraschiv Camelia
Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani

Predarea online a adus multe provocări atât pentru elevi cât și pentru cadrele didactice: dificultățile inevitabile un control mai limitat al cadrului didactic asupra „atmosferei” din clasa virtuală, dificultăți de verificare a nivelului de atenție al copiilor și o mulțime de alte detalii care apar pe parcurs, în funcție de elevi, materie și conținutul predat.

Unul dintre cele mai importante aspecte ale predării online se leagă de motivația copiilor pentru învățare. Atenția copiilor în fața ecranului poate fi ușor distrasă în timpul lecțiilor online, oboseala intervine mai repede, iar implicarea copiilor în lecție poate fi mai dificilă decât în clasă, când cadrul didactic se află la doi pași distanță de elevi.

Astfel trebuie să se țină cont de:

- ✓ **Asigurarea unui climat emoțional sigur**

Oricât de inedite, interesate sau creative ar fi lecțiile online, copiii nu vor fi motivați să participe la ele dacă se simt stresați, speriați sau inhibați în timpul lor. Comunicarea online poate trezi un nivel mai ridicat de anxietate elevilor, de aceea este important ca profesorul să încurajeze o atmosfera relaxată și să formuleze reguli privind comunicarea online nonagresivă între elevi.

- ✓ **Prezența și feedback-ul rapid al profesorilor**

Elevii vor fi mai motivați să învețe dacă percep profesorul ca fiind disponibil și activ online. Răspunsurile la întrebări, feedback-ul rapid asupra temelor și testelor, transmiterea la timp a materialelor de învățare, participarea video la lecții sunt toate modalități prin care profesorul își face simțită prezența online.

- ✓ **feedback-ul rapid al profesorilor**

Elevii vor fi mai motivați să învețe daca percep profesorul ca fiind disponibil si activ online. Răspunsurile la întrebări, feedback-ul rapid asupra temelor si testelor, transmiterea la timp a materialelor de învățare, participarea video la lecții sunt toate modalități prin care profesorul își face simțită prezența online.

- ✓ **Posibilitatea de a alege**

Când elevii au libertatea de a alege, vor fi mai motivați să învețe. De exemplu, elevii pot alege ce tematica să abordeze într-un proiect, gradul de dificultate al exercițiilor rezolvate suplimentar sau modalitatea în care își prezintă tema sau proiectul (în scris, video, audio, de exemplu).

- ✓ **Sentimentul de apartenență la grup**

Distanța socială îi poate face pe copii să se simtă izolați în procesul de învățare. Sentimentul că se confruntă singuri cu probleme de învățare și lipsa interacțiunilor personale cu alți copii pot diminua motivația pentru învățare în predarea online. De aceea, cadrele didactice pot încuraja proiectele online de grup, discuțiile în timpul lecțiilor, crearea unei secțiuni de comentarii la care copiii să participe cu întrebări și răspunsuri sau jocuri care presupun participarea tuturor elevilor.

Tehnici specifice

Potrivit **studiilor**, activitățile în care copiii se bucură să se implice sunt cele care:

- le permit sa fie creativi
- le trezesc curiozitatea
- promovează relații pozitive cu alți copii

Rezolvarea de probleme reale

Pornind de la materia predata, profesorii pot propune copiilor diverse probleme reale pentru care aceștia sa găsească soluții inedite. De exemplu, profesorii de chimie pot întreba copiii cum putem reduce poluarea, profesorii de biologie pot întreba copiii cum ne putem proteja mai eficient de viruși.

Proiecte care pornesc de la personalitatea copiilor

Tehnologia le permite copiilor sa se exprime si sa învețe in același timp. De exemplu, profesorii de matematica pot îmbină nevoia de originalitate si de exprimare a preadolescenților si adolescenților cu lecții despre procentaje, propunându-le un proiect in care elevii sa calculeze timpul dedicat diferitelor activități (școala, hobby-uri, sport etc.) si sa îl reprezinte printr-un grafic. Profesorii de biologie pot da copiilor proiecte prin care aceștia să își înțeleagă mai bine caracteristicile fizice (culoarea ochilor, culoarea parului, de exemplu), profesorii de limbi străine pot propune copiilor lecturi ai căror protagoniști sunt de varsta apropiata, pentru ca elevii sa analizeze apoi ce lucruri au in comun cu aceștia si ce lucruri ii diferențiază, profesorii de geografie ii pot încuraja pe copii sa afle mai multe despre tara pe care ar dori sa o viziteze etc. Copiii de vârste mai mici pot fi si ei implicați in proiecte potrivite vârstei lor, in care sa aplice noțiunile învățate la școală (de exemplu, la matematica, elevii pot numără și clasifică diferite tipuri de jucării, la limbi străine sau limba romana, pot filma o descriere sau o compunere despre cel mai bun prieten sau despre personajul preferat de desene animate, la biologie, pot filma sau fotografia evoluția unei plante etc.).

Teme pentru acasă

În învățarea online, temele pentru acasă pot lua forme facilitate de tehnologie. Copiii își pot prezenta temele înregistrându-se audio sau video sau sub forma unei postări de blog. De exemplu, profesorul poate crea un blog al clasei, la care toți elevii sa contribuie cu articole si prezentări. Temele pentru acasă devin responsabilități creative, pe care copiii si le asuma si pe care le pot arata si altor persoane. Blogul clasei este potrivit pentru aproape orice materie, de la arte si literatura pana la științe.

Invitați online interesanți

Întâlnirile online cu specialiști din domenii de interes pentru copii, cărora aceștia pot sa le adreseze întrebări, webinariile gratuite la care pot participa si copiii, ateliere online inedite sunt modalități prin care tehnologia poate trezi interesul copiilor pentru învățare.

Jocuri de rol si de imaginație

Nu este vorba de jocuri de rol clasice, in care copiii interacționează direct imaginându-și că sunt o alta persoana sau ca se afla într-o anumită situație, ci de jocuri care permit copiilor sa folosească internetul si tehnologia pentru a se informa si a-si pune imaginația la contribuție. De exemplu, copiii își pot imagina cum arata o zi din viață unui om de știință, a unui scriitor sau artist preferat. Mai întâi, vor folosi internetul pentru a afla cat mai multe despre acesta, apoi pot scrie o pagina de jurnal imaginar. Daca personalitățile alese de copii sunt încă în viață, copiii pot fi încurajați să îi contacteze pe aceștia înainte de realizarea proiectului sau după încheierea acestuia, pentru a-si exprima admirația si aprecierea fata de munca acestora.

Webografie:

Captarea atentiei în cursuri online și offline I Video (life-university.ro)

Fenomenul atenției și rolul acesteia în reușita școlarului mic (Studiu) – EDICT

DASCĂLII DIN VIAȚA MEA

Profesor Anca-Nicoleta Pârvan
Școala Gimnazială Sascut, județul Bacău

Motto: *„Un profesor știe. Un profesor bun explică. Un profesor superior demonstrează. Un profesor responsabil atrage elevii, îi motivează, îi activează, îi încurajează. Un profesor eminent este un profesor bun, superior și responsabil.”* ***W. Word***

Pandemia venită deodată peste noi și școala on-line mi-au amintit de profesorii mei și de importanța contactului personal cu aceștia. Relația cu profesorul nu înseamnă doar informația transmisă, ci și relația interumană, modelul pe care îl propune, modul personalizat în care prezintă informația, relația de la om la om care se stabilește. Zâmbetul de încurajare când ești pe drumul cel bun sau o încruntare a sprâncenelor când greșești... o glumă care să destindă atmosfera prea încărcată.

Modul în care se îmbracă, vorbește, se exprimă, zâmbește celălalt, pășește, chiar și gestul de a-ți întinde creta sau carioca poate deveni un model de viață. Bineînțeles, nelipsitele glume la adresa domnului sau doamnei profesoare despre noua coafură sau vestimentație, sau despre pronunția acestora fac viața de elev un pic mai picantă.

Îmi amintesc de sacoul roșu al doamnei învățătoare, pe care la purtat, ani de zile, o recunoșteam de la distanță, spuneam ” Uite, vine doamna!”, îmi sună încă în urechi glasul blând al doamnei mele învățătoare, îmi amintesc primele zile de școala din clasa I, dar și serbarea de sfârșit de clasa a IV-a. Pe vremea aceea se mai dădeau mărțișoare și buchete de flori învățătorilor și profesorilor, fără să considere cineva că îi mituiești.

Apoi, de la gimnaziu îmi amintesc cu drag de domnul diriginte, profesor de limba și literatura română, recunoscut pentru severitatea sa, dar care nouă ne spunea ”iepurași”, parcă nu mai era așa de ”dur” cu asemenea apelativ, dar trebuie să recunosc, toată gramatica de la dumnealui o știu.

Cel mai tare era profu de mate, cel care ne-a deslușit tainele numerelor și figurilor geometrice, care mai dădea băieților câte o ”castana” când erau la tablă și nu știau, dar nu se lăsa niciodată până nu înțelegem lecția, punând multă pasiune în tot ceea ce făcea, care ne spunea în clasă pe numele de familie, în rest ne striga cu numele de botez, mai târziu peste ani, de fapt și în momentul acesta suntem colegi, profesori în aceeași școală.

Îmi amintesc aerul grav și coafura doamnei de franceză, micile neînțelegeri cu profu de chimie/ fizică, discuțiile interesante cu profu de istorie și geografie, obiecte pe care le-am iubit

întotdeauna cât timp am fost elevă.. Și întrebările incitante precum și micile divergențe pe care le aveam cu profa de biologie.

Îmi amintesc de profesorul de geografie care nu preda niciodată lecția, dar ne purta în fiecare oră pe tot globul, din generală știind țările și capitalele lumii.

Îmi amintesc de liceu și de profa de chimie, doamna dirigintă, căreia îi plăcea să îi faci complimente despre coafură și îmbrăcăminte, de la una din cele mai slabe eleve, venită din mediul rural, în scurt timp am ajuns una dintre cele mai bune doar pentru că știa cum să ne facă să vedem dincolo de formule, și formulele căpătau viață în mod misterios... erau însăși viața care curge în vene.

Îmi amintesc de profa de filosofie, cu care îmi plăcea să mă contrazic, și de modul în care mă privea pe sub ochelari.

Îmi amintesc de modul în care își mișca mustața profu' de latină și încă mai știu fragmentele din Shakespeare pe care m-a pus să le învăț profu' de engleză cel mai cool și tânăr prof din liceu, cel mai apropiat de vârsta noastră cu care stăteam ore în șir de vorbă despre viață și tot ceea ce era "important" la vârsta aceea.

Îmi amintesc de profa de franceză din clasa a XI-a (în fiecare an am avut alt profesor) și de modul în care am înțeles dintr-o dată altfel *Micul prinț* din care nu pricepeam nimic când l-am ascultat prima oară.

Am dat bacul la limba și literatura română, chimie, istorie și geografie și la toate m-am descurcat foarte bine.

La facultate, îmi amintesc cu drag de fiecare din profesorii mei. Am urmat cursurile Facultății de Biologie cu un singur scop, să lucrez în învățământ, mi-am dorit lucrul acesta indiferent de obiectul pe care l-aș fi predat, drept dovadă faptul că, de-a lungul anilor am predat și alte obiecte, cu aceeași pasiune și dragoste față de elevi și școală.

Mi-aduc aminte cu drag de activitățile practice pe care le făceam, la Iași în Copou, la munte sau la mare, unde am reușit să ne cunoaștem mai bine între noi, dar să descoperim și profesorii mai umani, mai calzi, oameni, dincolo de "amfiteatru".

Cei mai buni profesori pe care i-am avut au reușit să îmi creeze iluzia lumii reale, cu tot cu plasa de siguranță care să mă țină după cădere. Mă raportez adesea la metafora „plasă de siguranță" când mă gândesc la parcursul meu intelectual și personal. În esență, parcursul fiecărui om reprezintă o ascensiune și, la fel ca în cazul unui traseu de alpinism, pericolul căderii este iminent. Părinții, mentorii și profesorii sunt cei care țin plasa de siguranță pentru tânărul alpinist neexperimentat, care confundă adesea stânca fermă cu cea care se poate disloca la cea mai mică atingere. Profesorul adevărat știe unde să țină această plasă, suficient de jos încât elevul să învețe ce înseamnă căderea și că aceasta poate produce suferință și frustrare, dar suficient de sus încât aceasta să nu lase urme de

neșters. Scopul ultim al mentorului este ca elevul său să poată urca, în cele din urmă, muntele singur, fără nici o structură de siguranță.

ȘI MAI APOI, LA RÂNDUL MEU, AM DEVENIT **PROFESOR** PENTRU CĂ AM AVUT **PROFESORI!!”**

PROFESORUL VIZIBIL PENTRU CEI INVIZIBILI (INTEGRAREA COPIILOR CU NEVOI SPECIALE ÎNTR-O ȘCOALĂ DE MUZICĂ)

Pastor Elisa

Educația incluzivă este un concept multidimensional care include celebrarea și valorizarea diferenței și diversității, luarea în considerare a drepturilor omului, a justiției sociale precum și a modelului social al dizabilității și a unui model sociopolitic de educație. De asemenea cuprinde procesul de transformare a școlii și concentrarea asupra drepturilor copiilor și a accesului la educație.[15] Integrarea copiilor cu nevoi speciale într-o școală de masă presupune un efort considerabil atât din partea elevilor, cât și a profesorilor.[16]

Pentru ca acești copii să devină vizibili mai târziu în societate, profesorul de azi trebuie să facă să se facă *vizibil* în școala în care se găsește. Ca în orice sistem de învățământ, într-o școală cu profil de muzică acest lucru este solicitant, dar folosirea muzicii ca unealtă primară în procesul de integrare face ca acest drum să fie mai ușor de parcurs.

Orice cadru didactic care are în clasa lui un copil cu nevoi speciale trebuie să aibă în vedere mai multe aspecte. Profesorul trebuie să fie capabil ca în procesul de educație să utilizeze pentru motivarea interioară a fiecărui copil punctele forte și interesele acestora. Un alt lucru pe care trebuie să-l facă este să pună în aplicare evaluarea diferențiată și să stabilească obiective ambițioase în funcție de capacitatea fiecărui elev. Această abilitate a cadrului didactic permite tuturor elevilor să devină membri ai clasei, ai şcolii cât și a societății. Profesorul trebuie să utilizeze un stil de predare bazat mai mult pe activităţi decât pe intervenţia de la catedră și să ofere zilnic condiţii pentru ca fiecare elev să aibă parte de un succes.[17] Toate aceste calități trebuie să fie prezente în pedagogia oricărui profesor. În cele ce urmează subiectul se concentrează asupra intervențiilor profesorului de muzică.

Studierea unui instrument muzical aduce numeroase beneficii în viața unui copil. Pentru a cânta la un instrument se cere o concentrare puternică pentru o perioadă de timp mai îndelungată. Un proces benefic în învățarea unei melodii constă în audierea și descifrarea acesteia. Cu o adaptare potrivită și cu ajutorul profesorului și a părintelui, copii cu nevoi speciale reușesc să se bucure de studiul unui instrument și de beneficiile ce vin în urma acestuia.[18]

---

[15] Garry Hornby, *Inclusive Special Education: Evidence-Based Practices for Children with Special Needs and Disabilities* (New York, NY: Springer, 2014), 61.

[16] Louise Porter, *Educating Young Children with Additional Needs*, 2020 23, https://www.taylorfrancis.com/books/9781003115472.

[17] "EDUCATIA ELEVILOR CU NEVOI SPECIALE," accessed February 9, 2021, https://www.eduform.snsh.ro/campanie-online/educatia-elevilor-cu-nevoi-speciale.

[18] Kimberly McCord and Margaret Fitzgerald, "Children with Disabilities Playing Musical Instruments," *Music Educators Journal* 92, no. 4 (March 1, 2006): 46–52, https://doi.org/10.2307/3401112.

Folosirea muzicoterapiei în grup sau individual în cadrul școlii este o altă unealtă benefică în viața copiilor care au nevoie de o atenție sporită. Muzicoterapia este un proces interpersonal în care terapeutul folosește muzica și toate fațetele ei - fizice, emoționale, mentale, sociale, estetice și spirituale pentru a ajuta copilul (clientul) să îmbunătățească, să restabilească sau să își mențină sănătatea. Nevoile copilului sunt abordate direct prin elementele muzicale sau prin relațiile interumane care se dezvoltă între copil și terapeut. Muzica utilizată în terapie poate fi creată special de terapeut sau poate fi extrasă din literatura existentă în diferite stiluri și perioade.[19]

Muzica produsă în comun realizează o coeziune socială slujind la promovarea sentimentului de unitate și sincronie a unei clase.[20] Prezența corului în școală face mai ușor integrarea copiilor cu nevoi speciale în programul educațional de masă. Cântatul s-a dovedit că îmbunătățește sentimentul de fericire și bunăstare. Cercetătorii au descoperit că starea de bine a copilului se îmbunătățește semnificativ în momentul în care se implică activ în muzică (prin cânt) mai mult decât în momentul în care o ascultă în mod pasiv. Starea de spirit îmbunătățită provine, în parte, direct din eliberarea de substanțe neurochimice pozitive, cum ar fi β-endorfina, dopamina și serotonina.[21].

Școala este cel mai eficient mediu de combatere a atitudinilor de discriminare. În acest mediu încolțește sămânța pentru planta care mâine ia forma unei societății care va lua atitudinea potrivită pentru copiii cu nevoi speciale. Un profesor excelent de muzică nu numai că își lasă o amprentă vizibilă în viața acestor copii, dar le oferă și lor posobilitatatea de a fi vizibili.

Bibliografie:

Bruscia, Kenneth E., ed. *Case Studies in Music Therapy*. Phoenixville, PA: Barcelona Publishers, 1991.

"EDUCATIA ELEVILOR CU NEVOI SPECIALE." Accessed February 9, 2021. https://www.eduform.snsh.ro/campanie-online/educatia-elevilor-cu-nevoi-speciale.

Hornby, Garry. *Inclusive Special Education: Evidence-Based Practices for Children with Special Needs and Disabilities*. New York, NY: Springer, 2014.

Levitin, Daniel J, and Dana-Ligia Ilin. *Creierul nostru muzical: ştiinţa unei eterne obsesii*. Bucureşti: Humanitas, 2013.

McCord, Kimberly, and Margaret Fitzgerald. "Children with Disabilities Playing Musical Instruments." *Music Educators Journal* 92, no. 4 (March 1, 2006): 46–52. https://doi.org/10.2307/3401112.

[19] Kenneth E. Bruscia, ed., *Case Studies in Music Therapy* (Phoenixville, PA: Barcelona Publishers, 1991), 5.

[20] Daniel J Levitin and Dana-Ligia Ilin, *Creierul nostru muzical: ştiinţa unei eterne obsesii* (Bucureşti: Humanitas, 2013), 288.

[21] Rosie Stacy, Katie Brittain, and Sandra Kerr, "Singing for Health: An Exploration of the Issues," *Health Education* 102, no. 4 (August 2002): 156–62, https://doi.org/10.1108/09654280210434228.

Porter, Louise. *Educating Young Children with Additional Needs*, 2020. https://www.taylorfrancis.com/books/9781003115472.

Stacy, Rosie, Katie Brittain, and Sandra Kerr. “Singing for Health: An Exploration of the Issues.” *Health Education* 102, no. 4 (August 2002): 156–62. https://doi.org/10.1108/09654280210434228.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL!

Prof. Pătrășcoiu Ana-Maria,
Liceul de Arte „Constantin Brăiloiu”, Tg-Jiu

Ca profesor de științe exacte(fizica, chimie) într-un liceu vocațional, de arte înseamnă o provocare. Pentru a se face vizibil în domeniul științelor un profesor trebuie să dispună de metode și mijloace didactice moderne, dinamice care să transmită elevilor cunoștințele, să le dezvolte capacități, priceperi, deprinderi, abilități prin arta, arta fiind astfel concepută ca o activitate umană conștientă în care o persoană își manifestă pe deplin capacitatea de a interveni, observa, manipula forme,idei sau experiențe proprii, cît și ca o valoare de a cultiva frumosul la elevi prin impactul asupra rezultatelor școlare, a stării de bine, a atitudinii față de școală și față de învățare. Teme din științe din

activitățile școlare precum ar fi: formarea curcubeului în laborator, dispersia luminii cu ajutorul substanțelor chimice, formarea culorilor în eprubetă, armonicele din fizică și vibrațiile moleculelor în vulcanul chimic muzical sunt doar câteva exemple care pot face vizibil profesorul de științe în lumea artelor (arte plastice, vizuale, muzică). De asemenea activitățile extrașcolare de tipul simpozioanelor, expozițiilor, concursurilor completează și ele vizibilitatea profesorului de științe în domeniul artelor. Proiecte interjudetene cum ar fi: Universul, Arta, Știința și Tehnologia,ce cuprind concursuri cu întrebări de cultură generală din domeniul științelor, artelor, tehnologiei, expoziții de desene, picturi, realizări de machete, întâlniri cu diverse personalități din domeniul artelor, astronomiei, astrofizicii reflectă interesul vizibil al elevilor pentru științe și arte.

În concluzie, profesorul este vizibil prin:rolul său educativ în diferite accepții ale conceptului modern de formare inter, trans-disciplinar al elevilor, accepții a căror evoluție să surprindă dimensiuni privind dezvoltarea sa personală, prin creativitate, respectiv integritate socială.În acest context putem afirma că portretul artistic al dascălului de științe poate fi definit pe scurt printr-o sumă de achiziții ale mijloacelor moderne de învățare a științelor cu

ajutorul artelor, prin obiectivele, competențele de conștientizare, exprimare, comunicare artistică astfel încât să fie ușurată înțelegerea, cunoașterea, conștientizarea informațiilor transmise. De asemenea cadrul didactic trebuie să fie centrat pe o formare permanentă, continuă în domeniul teoriei și practicii științelor prin educație artistică, în ceea ce privește aprecierea, înțelegerea, evaluarea și crearea temelor științifice în colaborare cu cele artistice, predarea interdisciplinară, în vederea îmbogățirii limbajului artistico- științific pentru exprimarea diferitelor concepte specifice celor două domenii.

Să fii un profesor vizibil înseamnă să dai un sens la ceea ce faci, sa stârnești mereu curiozități (intrebări, mirări, în mintea elevului), să provoci elevul prin jocuri, prin transmiterea culturală a informațiilor, prin transcedență!.

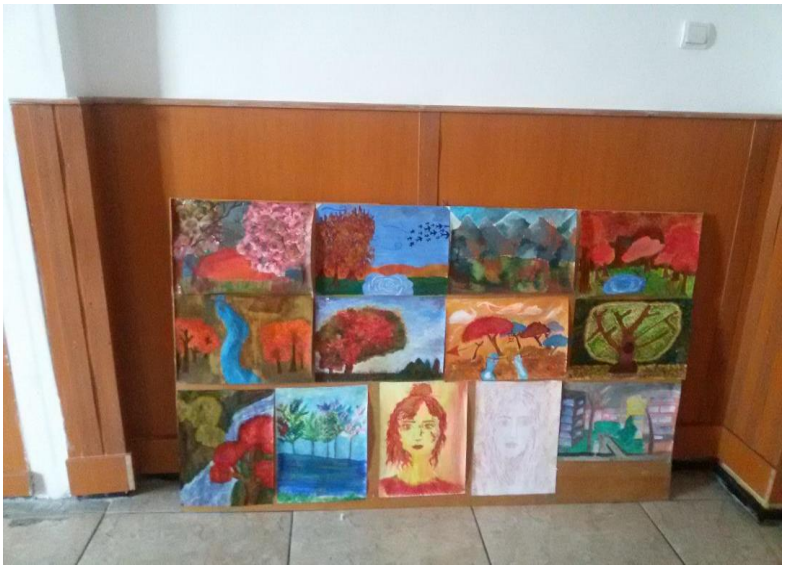

VIZIBILITATEA – VARIABILĂ A PERSONALITĂȚII PROFESORULUI

Prof. Penu Iuliana
Şcoala Primară „Junior”, Iaşi

„Întreaga operă educativă, precizează L. Stan, citându-l pe A. Binet, atârnă de personalitatea învăţătorului: ea valorează ceea ce valorează el.”[1] Personalitatea cadrului didactic a constituit obiectul de studiu a multor pedagogi, care urmăresc identificarea unor trăsături sau a unor criterii potrivit cărora educatorul poate fi considerat bun, competent. Se constată, de-a lungul timpul că unele calităţi definitorii ale cadrului didactic rămân neschimbate, reprezentând, prin analogie, adevăraţi piloni pe care se pot construi alte competenţe, solicitate de modificările provocate de evoluţia societăţii.

S-a crezut mult timp, arată R. Gherghinescu, că ceea ce se numeşte „competenţa” cadrului didactic este o trăsătură unică şi în acest sens se consideră că acela care era capabil să stimuleze la maximum pe elevi, dezvoltându-le aptitudinile, era capabil să-i facă să promoveze şi în alte direcţii (cum ar fi de pildă aptitudinea elevului de a se adapta social). Trebuie să recunoaştem, continuă autoarea, că „termenul de *competenţă pedagogică* este multidimensional, că există diferite tipuri de eficacitate pentru diferite tipuri de profesori, elevi, programe etc.”[2]

Preluând ideile exprimate de U. Şchiopu, M.D.Văduva defineşte **competenţa** drept „capacitatea remarcabilă profesională izvorâtă din cunoştinţe şi practică” care conferă „randament, precizie , siguranţă şi permite rezolvarea de situaţii dificile în direcţia în care s-au format.” [3]

Nu există un tipar al profesorului competent, arta acestuia de a educa fiind influenţată de anumite variabile, surprinse de Potolea (1983) în formula pe care o propune:

C= f (R,P, Sed), în care C- comportamentul cadrului didactic
P- însuşiri de personalitate
Sed- situaţia educaţională
R- relaţia dintre învăţător şi elevi care influenţează relaţiile dintre elevi

Deşi codificată într-o formulă ce seamănă cu funcţiile matematice, competenţa didactică nu cunoaşte un şablon, o expresie precisă faţă de care profesorii se pot aprecia. Profesorul competent se

[1] Stan, L., Andrei, A., *Ghidul tânărului profesor*, Editura Spiru Haret, 1997, p.147
[2] Gherghinescu, R., *Conceptul de competenţă didactică*, în volumul *Competenţa didactică*, coord. S. Marcus, Editura All Pedagogic, 1999, p. 16
[3] Văduva, M.,D., *Formarea interculturală a profesorului şi capcanele implicitului psiho-socio-cultural*, în volumul *O nouă provocare pentru educaţie: interculturalitatea*, Coord. T. Cozma, Editura Polirom, Iaşi, 2001, p.211

adaptează situaţiei concrete de învăţare, orientând acţiunea diferiţilor factori obiectivi sau subiectivi spre desăvârşirea personalităţii copilului în concordanţă cu cerinţele societăţii.

Adaptabilitatea profesorului la particularitățile de vârstă, la caracteristicile grupului, la nevoile acestuia îi asigură vizibilitatea în fața elevilor, condiție ce îi va permite să îi modeleze pentru ca aceștia să atingă performanța în dezvoltarea personalității lor. Asemenea unei oglinzi, reflectă munca, perseverența, creativitatea cadrului didactic prin rezultate: competențe, atitudini, rezultate, premii ceea ce aduce vizibilitate profesorului în comunitate. Investind valoare în educația copiilor, profesorul nu poate rămâne invizibil, chiar dacă și-ar propune acest lucru.

CUM POATE FI UN PROFESOR VIZIBIL/INVIZIBIL? PORTRET DE DASCĂL

Peța Critina, Profesor învățământ preșcolar
Grădinița „100 Dalmații”, sector 4, București

„Ai toată viața în față un școlar pe care să nu îl pierzi din ochi: tu însuți.” (Nicolae Iorga)

Mi-am propus redactarea acestui articol plecând de la următoarele ipoteze:

a). Profesorul este vizibil/ invizibil:

1. Pentru elev
2. Pentru părinți
3. Pentru colegi/ comunitatea din care face parte

b). Portret de dascăl- „În anul învățământului online- Anul pandemiei COVID-19”

A fi vizibil este o dovadă de curaj din partea fiecarui cadru didactic. Ce presupune „vizibilitatea” profesorului? În găsirea răspunsului la această întrebare este necesar să se țină cont de cele trei premise enunțate:

1. vizibil pentru elev
2. vizibil pentru părinți
3. vizibil pentru comunitatea din care aparține.

Să le luăm pe rând.

A fi vizibil pentru elev, presupune ca: elevul să îți recunoască autoritatea; presupune ca, în timpul desfășurării orelor/activităților cu elevii, aceștia să îl poată identifica cu ușurință persoana dascălului, să poată identifica locul/poziția în sala de curs, locul/poziția pe ecran în cadrul orelor online; implicarea în activitățile propuse de către profesor, cât și feebackul elevilor.

Prin sintagma ***„A fi vizibil pentru părinți”,*** înțeleg: recunoașterea autorității profesionale a profesorului; implicarea părinților alături de acesta în organizarea și desfășurarea activităților școlare, extrașcolare propuse de către profesor, destinate bunului mers al actului educațional al elevilor; feedback-ul permanent din partea părinților.

„A fi vizibil pentru comunitate”, de cele mai multe ori este greu. Nu pentru că nu merităm, ci doar pentru că, de cele mai multe ori, nu avem curajul de a ne face vizibili. Modestia caracteristică cadrelor didactice!

Da, este un adevărat act de curaj „să te faci vizibil” colegilor, comunității didactice din care faci parte. Nu este ușor. Nici imposibil.

A fi vizibil pentru comunitate, presupune următoarele:

- să îți fie recunoscute meritele în urma acțiunilor tale directe prin implicarea în activități, în proiecte și programe educaționale, desfășurate la nivelul unității de învățământ sau nu

- să postezi materiale didactice/articole prin utilizarea diferitelor platforme educaționale, grupuri educaționale specifice. Chiar și acest material, prin publicarea lui, mă face vizibil.
- Utilizarea platformelor online, de tipul Facebook, Instagram, etc.
- Sprijinirea și îndrumarea constantă a colegilor.

Este lesne de înțeles faptul că, ***a fi invizibil***, în concepția mea, desemnează opusul celor enunțate până în acest moment.

Este mult mai ușor să fi invizibil. Este și confortabil. Însă de multe ori, această invizibilitate ne apasă, ne influențează demersul personal și profesional. De aceea, este de dorit să se accentueze nevoia de a ne face vizibili pentru toti factorii implicați în activitatea didactică, la nivelul fiecărei unitați de învățământ, la nivelul comunității noastre. Directorilor/managerilor unităților de învățământ le revine această responsabilitatea, de a încuraja pe fiecare profesor „să se facă vizibil".

Este adevarat și faptul că, „a fi vizibil" aduce și responsabilitatea asumării tuturor faptelor tale. Și profesorii nu duc lipsă de responsabilitate.

În privința **„Portretului de dascăl"**, doresc să aduc în prim-plan abordarea ortretului de dascăl- *„În anul învățământului online- Anul pandemiei COVID-19".*

A fost și încă este un demers de restructurare a fundamentelor educaționale, nu numai a sistemului educațional din România- prin trecerea învățământului în online, cât și a profesorului, a omului care a fost pus într-un contex nou de a-și desfășura activitățile educative (pentru cei mai mulți profesori).

„A învăța pe tot parcursul vieții" este specific tuturor oamenilor. Profesorii mai cu seamă, au fost forțați să asimileze cantități uriașe de informații, pe care ulterior le-au aplicat și le-au interiorizat și personalizat conform propriilor nevoi. Parcă, mai mult ca oricând, profesorii au șiut și si-au dorit să fie vizibili.

Da, portretul profesorului *„În anul învățământului online- Anul pandemiei COVID-19",* poate cuprinde următoarele caracteristici:

- Adaptabilitate
- Sârguinciozitate
- Ingeniozitate
- Perfecționare
- Empatizare
- Colegialitate
- Curaj

Închei tot cu un citat, pe măsura temei abordate:

„Cine îndrăznește să îi învețe pe alții nu trebuie să înceteze niciodată să învețe el însuși."

John Cotton Dana

PORTRET DE DASCĂL … TRECUT-PREZENT-VIITOR

Prof. pentru înv. primar, Petec Carmen-Nicoleta
Școala Gimnazială Nr.1 Onești, jud. Bacău

,,M-am întrebat adesea cine-s eu?
Și inima mi-a spus:tu ești o mamă…
Tu-alinți cu mâna ta copiii ce te-ndeamnă
La joc, la cântece și la povești,
Tu lumea lor cu ochii o privești
Și cânți cu ei când sufletul îți plânge,
Mângâi un suflet mic care se frânge
De dorul unui tată ce-a plecat…"
(Munteanu Gabriela - CINE-S EU?...O ÎNVĂȚĂTOARE)

De ce noi,dascălii,suntem importanți în viața elevilor noștri? Oare putem noi contura în bine existența lor? Cum le putem îndruma pașii spre un viitor împlinit și cum îi putem ajuta să-și făurească o viață frumoasă? Răspunsurile la toate aceste întrebări vin de undeva din străfundul inimii lor. Meseria de dascăl modelează suflete pentru toată viața. Copilul din bancă vede în noi, în primul rând,omul în care poate avea încredere, care îl înțelege în toate privințele,îl ajută să înțeleagă tainele vieții.

Dacă sunt întrebați, ei răspund cu sinceritatea proprie vârstei,că "doamna e bună,, și ochii li se luminează ca de un licăr venit din sufletele lor,ca și cum de "doamna" depinde întreaga lor existență.

Te privesc cu încredere și emoție din prima zi de școală. Dascălul devine din acea zi călăuzitorul de care se agață cu încredere și speranță. Din acel moment toate zilele lor sunt în funcție de ce "a zis doamna...". Încep să te descopere și să îți pătrundă în suflet, cuibărindu-se cuminți și nemaiplecând de acolo niciodată. Învățătorul are în suflet generațiile lui de copii și îi poartă cu el până la ultima suflare. Încet , cu răbdare și măiestrie începem să modelăm. Iată de ce consider că a fi dascăl este mai mult decât o meserie. Nu putem fi simpli intermediari între carte și elevi. Fără suflet, fără dăruire, fără plăcere e greu să îndeplinești această misiune.

Firește, e important să fim bine pregătiți științific,dar mai important este să avem vocație. Și nu doar atât. Înseamnă să avem capacitatea de a ne adapta nu doar la alte generații de copii,ci și la alte și variate cerințe. Este important să fim dascăli buni, cu dăruire? Desigur. Un dascăl bun face sufletele să rezoneze .

Noul mileniu ne-a adus schimbări majore in toate compartimentele sociale și nu doar în bine. Adesea auzim replica ,, Ce fac așa mare lucru învățătorii? Lucrează 4 ore și gata…". Da , însă în cele 4 ore noi facem ,,magie". Reușim să îi facem pe copii să lucreze mai mult decât cred ei că pot să o facă, îi facem să fie atenți la noi 35-40 minute, când acasă nu pot sta 5 minute fără un iPod, SmarthPhone, Game Cube …Îi facem să pună întrebări, să își ceară scuze și să spună adevărul, să

aibă respect și să își asume responsabilitatea pentru acțiunile lor… Îi învățăm să scrie și să citească, îi provocăm să-și folosească creierul , nu calculatorul….Facem din clasă un loc unde toți copiii să se simtă în siguranță. Îi facem să înțeleagă că dacă vor folosi darurile ce le-au fost oferite, muncesc din greu și își urmează inimile, pot avea succes în viață. Rămânem noi ,dascălii acestui mileniu, în amintirile copiilor precum domnul Trandafir sau bădița Vasile? Eu cred că da…căci după 30 de ani de „doamna!!!" nu o dată mi s-a întâmplat să-mi reîntâlnesc foști elevi schimbați,maturizați, dar privindu-mă cu același zâmbet candid și spunând: „Știți eu sunt ... mi-ați fost învățătoare...". Și-atunci înțeleg și mai bine menirea noastră. Primești în schimbul muncii tale o recunoștință mută și totuși grăitoare,ce nu poate fi măsurată niciodată. Aparent, cu toții suntem convinși că astăzi lumea nu mai vrea școală,că nimeni nu mai e interesat de învățătură. Și totuși nu putem generaliza. Îmi place să cred că un dascăl adevărat rămâne dascăl în orice societate,în orice comunitate atâta timp cât înțelege ce așteaptă cei din fața lui, așezați cuminți în bănci, cu ochii larg deschiși de curiozitate. Ochii care în fiecare dimineață se luminează la vederea ta. Inimile care te întâmpină cu candoare și dorința de a le fi în jur.

S-a schimbat profilul dascălului de la bădița Vasile al lui Ion Creangă și până astăzi? Oarecum... S-au schimbat structurile organizatorice, obiectele de studiu, metodele, obiectivele sunt într-o permanentă metamorfoză. Însă…un dascăl trebuie să fie în egală măsură OM, PĂRINTE, EDUCATOR, PSIHOLOG și PEDAGOG.

Lista atribuțiunilor și a rolurilor unui dascăl ar putea continua, ilustrând astfel complexitatea profesiei didactice precum și multiplele funcții și roluri asociate statutului dascălilor. Importante nu sunt însă niște înșiruiri sterile de îndatoriri, ci mai degrabă cum și în ce măsură le ducem la bun sfârșit.

,,M-am întrebat adesea cine-s eu?
Și Dumnezeu mi-a spus întotdeauna:
Ești omul peste care-am pus eu mâna!
……
De-atunci eu știu: eu sunt învățătoare!
Un om menit să dea, nu să primească!
Un om ce-a fost trimis să dăruiască
În fiecare zi din eul său!
Tu cel ce judeci aspru-a mea menire,
Aminte să-ți aduci c-o-nvățătoare
Te-a învățat să scrii prima scrisoare
Și-a pus în tine-un pic din Dumnezeu!"
(Munteanu Gabriela - CINE-S EU?...O ÎNVĂȚĂTOARE)

PROFESOR, AZI

Prof. Narcisa Petrescu,
Școala Gimnazială nr. 49, București

Explozia tehnologică din ultima vreme a cuprins toate domeniile de activitate și a fost intensificată de condițiile generate de criza pandemică. Așa s-a întâmplat și în educație, iar noi profesorii a trebuit să ne adaptăm din mers și foarte repede. Mă simt norocoasă deoarece această situație nu m-a găsit nepregătită, dar, cum spune o veche zicală, ”norocul și-l face omul cu mâna lui”. Ceea ce vreau să spun este că m-au ajutat să fiu pregătită atât interesul pentru noile tehnologii aplicate în predare, cât și interesul pentru dezvoltarea profesională.

Prima dată când am luat contact cu o variantă modernă de predare a fost în urma unui curs de perfecționare în 2011 pentru folosirea tablei interactive în educație, o noutate pentru acea perioadă. Am fost încântată de noua modalitate de a preda fizica folosind sistemul interactiv Mimio, pe care l-am aplicat cât am putut de repede la clasă, în laboratorul de fizică. Lecțiile au devenit mai atractive pentru elevi, iar elevii din ce în ce mai dornici să participe la aplicațiile pe care acest sistem le oferă.

Apoi, în 2015, am participat la un proiect pilot de utilizare a suitei Google în educație, iar în 2016 am început să folosesc Google Classroom la clasele la care predam. A fost o provocare pentru mine și pentru elevii mei să folosim această suită: am început să le postez documente, materiale video, imagini și teme, chiar teste folosind formularele Google, iar ei au primit cu entuziasm și cu interes aceste activități.

Așa că, în momentul închiderii școlilor din cauza pandemiei, eu și elevii mei, nu am pornit de la zero. Pasul următor, folosirea conferințelor video Google Meet, a fost făcut firesc și ne-am regăsit cu bucurie în mediul virtual. Consider că adaptabilitatea la condițiile date este o abilitate obligatorie a profesorului modern: oricât de dificilă este predarea online, trebuie să ne adaptăm și să ne străduim să obținem cât de mult putem din acest sistem de predare, care diferă atât de mult de cel clasic.

În ultimul an, am învățat pe repede-înainte să utilizez în activitatea didactică multe alte instrumente digitale:

- website-ul de simulări interactive PhET (Physics Education Technology) al Universității Colorado Boulder, care creează și găzduiește auxiliare educaționale oferit gratuit online, pentru a explora și a explica elevilor diferitele fenomene prin experimente virtuale;
- aplicația web LearningApps.com, cu ajutorul căreia mi-am creat propriile exerciții interactive, pe care le folosesc în procesul de predare:

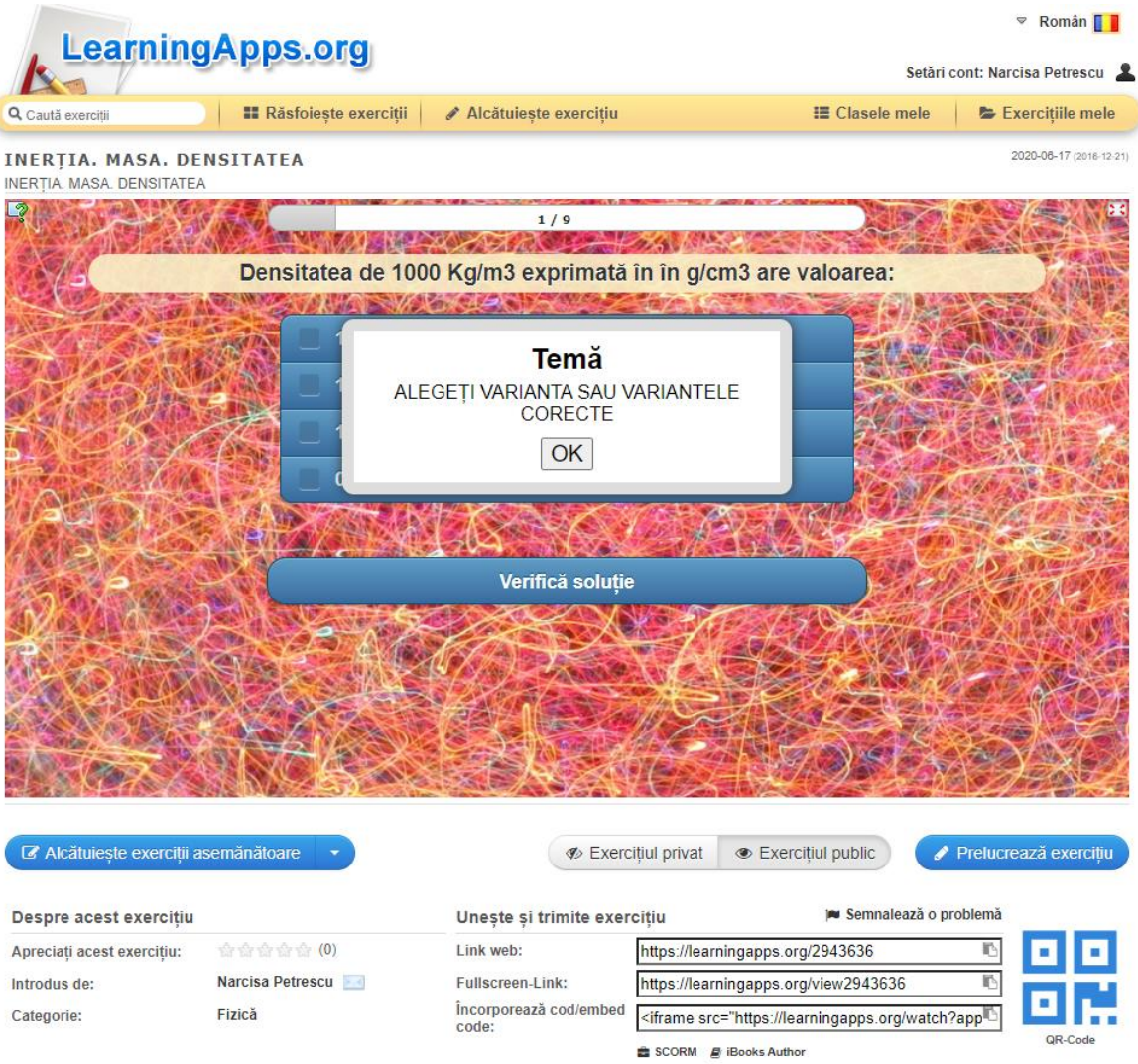

Un alt instrument digital pe care-l utilizez pentru a le oferi elevilor posibilitatea de a realiza proiecte, este Book Creator, o aplicație web cu ajutorul căreia eu și elevii mei putem crea cărți sau lucrări digitale având diferite teme. Elevii pot lucra individual sau în grup.

Una dintre cele mai importante sarcini pe care noi, profesorii, le avem este aceea de a ne motiva în permanență elevii. Sunt foarte multe metode de a iniția și a menține această motivație, iar pentru elevii de astăzi, educația asistată de software are un efect motivant.

A EDUCA ŞI NOBILA MISIUNE DE DASCĂL

Profesor: Pîrvoaica Tatomirescu Dorina-Georgiana
Şcoala Gimnazială „Alexandru Ştefulescu“, Tg-Jiu, Gorj

Educația este foarte importantă în viața oricărei persoane, deoarece la fiecare pas ne lovim de puterea ei. Este necesar să fi educat, ceea ce înseamnă că trebuie să ai un anumit comportament, care îți va defini caracterul.

Educația, putem spune că este, „mama" maturității şi casa reușitei în viață. De educație se leagă întreaga viață a omului. În fiecare zi toți învățăm câte ceva nou, ne educăm sau educăm pe alții. Educația începe încă din copilărie, prin învățăturile date de părinți și continuă la gradiniță, școală, liceu, facultate, iar apoi cu această educație se poate porni pe lungul drum al vieții.

În viaţa fiecărui om există dascălul (educatorul, învăţătorul, profesorul) care îi luminează cu migală şi dragoste mintea, îi modelează personalitatea, îl învaţă să devină bun, drept, cinstit, lăsându-şi amprenta omeniei în sufletul lui pe tot parcursul vieţii.

Deseori, năpăstuiţi de soartă, cu salarii modice, supuşi mizeriilor vieţii cotidiene, oamenii catedrei nu şi-au abandonat misiunea lor nobilă, nu şi-au schimbat profesia. Au ales să slujească școala, să aprindă în mințile și sufletele copiilor și ale tinerilor torța cunoașterii și a adevărului. Sunt săraci și, totodată, neînchipuit de bogați. Sunt de multe ori triști, dar nespus de fericiți. Fericiți de reușitele actualilor și foștilor elevi și îmbogățiți de recunoștința exprimată simplu și profund: „Mulţumesc, domnule profesor! Fără dumneavoastră n-aş fi fost ceea ce sunt“.

În contextul schimbărilor rapide ce au loc în societatea noastră, dascălul român, fie că trăieşte în marile ori micile centre urbane, fie în cele mai mici cătune ale ţării, este nevoit să-şi adecveze prestaţia didactică la noul spirit al veacului şi să-şi stabilească cele mai potrivite strategii de acţiune, privind spre viitor.

Dascălul este fiinţa nevoită să progreseze mereu, să-şi menţină trează curiozitatea spirituală, să fie foarte atent la demersul educativ pe care-l practică. El nu doar se integrează în timpul său, ci îl depăşeşte, căci el este cel chemat să pregătească şcolarii de astăzi ca indivizi care îşi vor trăi maturitatea în lumea de mâine.

Dascălul este acela care caută, găseşte şi nu se mulţumeşte cu atât. El deschide noi drumuri, modelează suflete, seamănă înţelepciune şi dragoste, risipindu-se în fiecare din elevii săi, pentru ca apoi să se recunoască în reuşitele şi zâmbetele lor.

Adevărații dascăli sunt cei care reușesc să te facă să-i iubești pe ei , dar și materia predată de ei. Meseria de profesor este o mare și frumoasă profesiune, care nu seamănă cu nici o alta, o meserie care nu se părăsește seara odată cu hainele de lucru. O meserie aspră și plăcută, umilă și mândră,

exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, unde pregătirea excepțională este abia satisfăcătoare, o meserie care te epuizează și înviorează, care te dispersează și exaltă, o meserie în care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, în care dragostea e sterilă fără forța spirituală, o meserie când apăsătoare, când implacabilă, ingrată și plină de farmec.

În ziua de astăzi, dascălul trebuie să-și joace foarte bine rolul pe scena școlii, deoarece rolurile sale sunt multiple: expert al actului de predare-învățare-evaluare, lider, consilier, model, manager. Dar toate acestea le poate realiza doar un dascăl bun, un profesor de excepție.

Ce anume ne face pe noi, dascălii, importanți în viața elevilor noștri? Cum putem marca în bine existența lor? Cum le putem îndruma pașii spre un viitor împlinit și cum îi putem ajuta să-și făurească o viață frumoasă? Cred că răspunsurile la toate aceste întrebări se află undeva în străfundul inimii lor.

A fi profesor înseamnă a te ridica deasupra tuturor elevilor și, totuși, a te coborî la mintea lor; a-ți găsi mai mult timp pentru alții decât pentru tine.

A fi profesor înseamnă a veni la muncă chiar și când ești bolnav, înseamnă a preda unei clase de copii care nu vor să învețe, înseamnă a păstra un loc special în inima ta pentru copiii care nu sunt ai tăi, înseamnă a înțelege toate frământările prin care trec cei aflați în dificultate.

Cine poate să înțeleagă toate acestea, acela înseamnă că e profesor și drumul lui, cu bucurii și cu dezamăgiri, se va împleti cu destinul copiilor pe care îi va educa și îi va pregăti pentru viață.

DOCENDO DISCIMUS

Profesor Plugaru Rodica

Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Medgidia

Învățând pe alții, învățăm noi înşine! Poate că nicodată nu a fost mai acuală această maximă din limba latină, căci perioada de predare-învățare-evaluare în format online ne-a făcut să ne reinventăm.

Dacă acum 26 de ani, când eram în primul an de practicare a acestei nobile meserii – cea de dascăl, scriam zilnic planuri de lecție într-un caiet studențesc pe care mi-l verifica directorul unității la care predam, în ultimul timp, totul se petrece doar in online: directorul intră la asistență online, şedințele cu părinții se țin pe platformă, am făcut cursuri, urmăresc webinarii, descopăr aplicații pe care le „testez” la clasă pentru a vedea care sunt pe placul elevilor, corectez online, transmit sarcinile de lucru la fel, intru la ore în fața unui ecran dincolo de care se află elevi, dar şi părinți sau rude (e.g. la o clasă de-a IX-a, un tătic, nemulțumit că fiica dumnealui nu-mi putea spune ce înțelege prin “Mens sana in corpore sano”, a intervenit şi a răspuns în locul fiicei, parcă scuzându-se de scăparea ei) etc.

Fiind profesor de limba latină, am fost preocupată mereu de găsirea unor mijloace şi metode eficiente de lucru. Am făcut cursuri: Utilizarea eficientă a calculatorului în activitatea didactică” (CCD Constanţa), noiembrie - decembrie 2015; Curs online „Moodle pentru profesori – Nivel iniţiere”, octombrie – noiembrie 2015; ECDL Profil didactic, anul şcolar 2016-2017, „[Go eLearning] Develop engaging online courses based on free, open and innovative web based tools” – octombrie 2016, curs urmat în Ilion, Atena, Grecia în cadrul proiectului KA1 „Şcoală europeană rpin valori locale”, “Utilizarea Miclosoft în şcoală” noiembrie-decembrie 2020 etc. Astfel, credeam că activitatea online nu va fi o problemă. Şi totuşi, încă mai învăț. Am început cu WhatApp, apoi cu Classroom, Discord (agreată de elevi), scoala365.ro şi Adservio. Acum folosesc ultimele două platforme, având în vedere faptul că predau la două licee.

Astfel, reuşsesc să devin un profesor vizibil pentru elevii mei. I-am atras prin modalitatea de predare, căci am folosit aplicațiile de pe platformele scoala365.ro (Teams, Forms, PPT, Ntream, Note one etc.) şi Adservio, unde, cu ajutorul elevilor, am predat la o clasă de a X-a de filologie războiele punice chiar prin intermediul jocurilor online (figura 1). Totodată, am folosit şi aplicația Mozabook, cu prezentările 3D de pe Mozaik. Rezultatul a fost neaşteptat: elevii au reținut TOT, toate informațiile prezentate în format 3D care se refereau fie la arhitectura romană (casa romană - figura 2, Colosseum, drumuri şi apeducte, îmbrăcămintea romanilor, Circus Maximus, Cele 7 minuni ale lumii antice, Legenda lui Dedal şi Iacar, Zei şi zeițe etc.). Totodată, la clasa a VII-a am lucrat doar cu manualul digital, fie că am fost prezenți fizic la şcoală, fie că am fost în online, lucru foarte agreat de elevii mei.

Am redescoperit aplicația Kahoot.it, utilă pentru fixarea unor cunoştințe de gramatică şi literatură latină. Elevilor le place şi îşi dezvoltă şi spiritul de competiție. Testele făcute de mine cuprind maximum 10 întrebări şi abordează teme diferite: verbul – tema prezentului şi a perfectului, Titus Livius, Petronius, Vergilius, sintaxa propoziției, lumea zeilor. Ele sunt publice pe aplicație. Am folosit şi Quizz.

La două clase de a XI-a, am lucrat pe grupe (rooms) în Teams. Au fost fost foarte încântați. Eu puteam intra la ei în grupă şi îi puteam sprijini în îndeplinirea sarcinilor sau puteau ei să mă invite. Închipuiți-vă o sală de curs mare împărțită în 6-7 săli mai mici. Eu, profesorul, îi pot vedea şi auzi pe toți, însă grupele nu se pot vedea şi auzi între ele. La finalul ore, am "spart" grupele (lucrul acesta îl pot face şi elevii prin părăsirea "camerei" şi întoarcerea în clasă) care au prezentat rodul muncii lor. E o experiență minunată pe care o voi mai aplica.

Figura 1

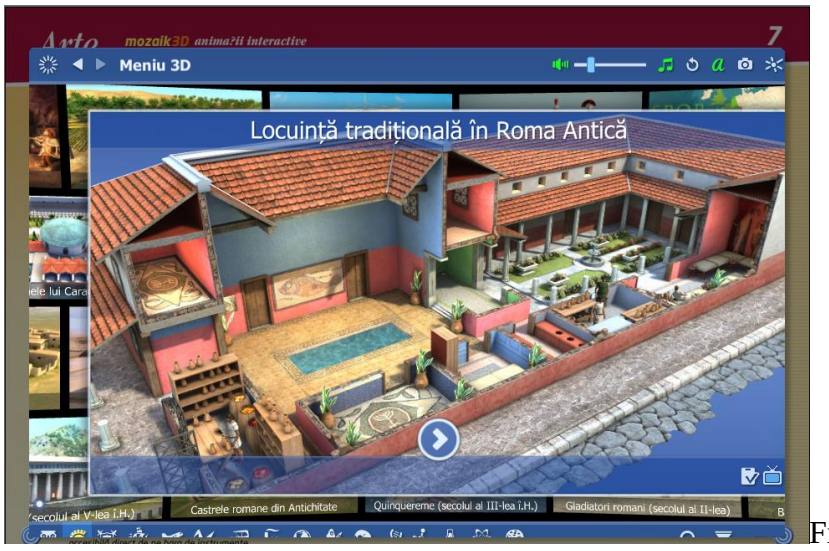

Figura 2

Aşadar, dacă vrei, poți! Poți fi un profesor vizibil într-o lume virtuală, invizibilă. Poți face ca disciplina ta să fie îndrăgită de elevi, prin multitudinea de aplicații pe care ni le oferă astăzi internetul. E adevărat că se munește mai mult, că pregătirea lecțiilor, evaluarea sarcinilor de lucru, a testelor ne ia mai mult timp, însă, atunci când vezi că elevii abia aşteapă să înceapă ora ta, uiți de efortul depus.

Mă ghidez după dictonul latin "Per aspera, ad astra" – Pe căi grele, căre stele, ştiind că lucrurile frumoase, vizibile se pot realiza doar prin muncă.

ROLUL PROFESORULUI ÎN EDUCAȚIE

Popa (Szabo) Judith Alicia
GPP Nr.53, Oradea

Trăim într-o lume în care, din punctul meu de vedere, educația e mult lăsată în urmă, aceasta nefiind o prioritate pentru cei „sus puși”. Trăim vremuri în care, găsim scuze de orice fel, indiferent de e pandemie sau nu, în care educația nu mai reprezintă o prioritate. Ca și cadru didactic, îmi privesc micile minuni, cum îmi place mie să le spun, copiilor care sunt sub aripa mea protectoare timp de trei ani, cu sufletul îndurerat, pentru că sunt ținuți la distanță fizică unii de alții. Îi învățăm și încercăm să îi educam să știe ce înseamnă prietenia, împărțirea de jucării, încurajarea și susținerea reciprocă ca, din senin, să ni se impună să îi învățăm să fie străini, unii față de ceilalți, totul cu scopul, consider eu, de a crește o generație de „proști”, care să se supună și să aplece capul ca și ghiocelul, fără ca măcar să aibă dreptul la propria opinie.

Sunt de părere că miniștrii educației care au fost până în prezent, nu au fost dornici să aprecieze sudoarea muncii care stă în spatele unui cadru didactic dedicat, care dorește să se oglindească munca lui, prin generațiile de copii care ies de pe mâinile lui, ci dimpotrivă, au tot schimbat programa și structura anului școlar, în așa fel încât, să fie confuzi și să se simtă dezamăgiți, toți actorii participanți la actul educațional.

Calitatea învățământului românesc, se degradează de la o zi la alta, lucru care se vede de câțiva ani, însă am certitudinea că „omul sfințește locul” iar Dumnezeu lucrează prin oameni, oameni care iubesc meseria de dascăl și oferă tot ce au ei mai bun și mai valoros din punct de vedere educațiv, creând Rai din ce au, prin originalitatea, creativitatea și iubirea față de meseria pe care o au și pe care doresc să le-o transmit, elevilor lor. La vârtă preșcolară și școlară, educația copiilor are un rol important și decisiv aș zice eu, pentru formarea lor ulterioară, pentru viață.

Copiii pot avea șanse mari să devină adulți de succes, atunci când îi creștem și îi educăm astfel încât să fie fericiți și sănătoși din punct de vedere emoțional, pentru că, educația emoțională și iubirea, sunt de la sine înțelese, cele mai importante moșteniri pe care le lăsăm copiilor noștri, atât în calitate de părinți, cât și în calitate de dascăli, moșteniri pe care el, la rândul său, elevul, le va transmite mai departe. Modul în care comunicăm cu ei, ne ajută să determinăm felul în care ei învață să își gestioneze emoțiile, trăirile și impulsurile.

Succesul copiilor noștri depinde în foarte mare măsură de implicarea noastră a părinților și a profesorilor, prin modul în care ne raportăm la ei, pentru că ei, devin ceea ce noi, adulții, vedem în ei. Nu doar învățământul trebuie să investească în copiii, ci și noi, părinții care avem datoria de a suda baza temeliei pusă acasă, de familie, cărămidă cu cărămidă, în cei șapte ani de acasă. E foarte adevărat

că fără educația dobândită prin școală, nu putem evolua ca oameni, pentru că fiecare profesor în parte, lasă o părticică din el, fiecărui elev pe care îl educă, dar revenind la sistemul de învățământ din zilele noastre, educația se realizează strict în parteneriat cu familia, în cazul meu, predând în învățământul preșcolar. Fără o colaborare strânsă cu familia, preșcolarii nu ar putea realiza sarcinile și fișele de lucru propuse de cadrul dicactic, în primul rând pentru că nu se pretează activitățile online la această vârstă.

Consider că indiferent de modul de realizare al activității sau al predării la clasă, profesorul este mereu prezent, indirect prin intermediul unor activități realizate în mediul online, realizate de către părinți sub îndrumarea cadrului didactiv și prezent prin intermediul activităților realizate fizic - prezent în clasă - și online, prin intermediul platformelor puse la dispoziție atât profesorilor, cât și elevilor.

În încheiere aș dori să menționez cu un citat de Mahatma Gandhi, care pe mine personal mă motivează să fiu acolo, prezentă, pentru copilul meu și copiii mei, care duc dorul socializării, al îmbrățișărilor doamnei educatoare/ învățătoare și al tărâmului magic, ce îl reprezintă grădinița și școala pentru ei:

„Fii tu, schimbarea pe care o vrei de la lume!”

PROFESORUL, AMPRENTA GENERAŢIILOR VIITOARE

Prof înv. primar Popescu Cristina
Şcoala Gimnazială „Adrian V. Rădulescu” Murfatlar, Constanţa

„Un profesor isi pune amprenta asupra eternitatii, el nu poate sti niciodata cat de departe ajunge influenta lui." (Henry Brooks Adams)

„Didactică a fost și rămâne coloana vertebrală pentru un sistem social sănătos. Viitorul unei țări și - la nivel global - lumea în care vom trăi mâine depind, în mare parte, de truda de zi cu zi de la catedră.

Chiar dacă nu poate fi făcut singurul responsabil pentru ceea ce se întâmplă cu generațiile de elevi gestionaţi de către școală, cadrul didactic este factorul central în tot acest demers.

Profesorul stă aşadar centrul efortului de dezvoltare educațională. Uneori el este trambulina care propulsează copilul pe o treaptă superioară (de motivație, de cunoaștere, de evoluție), alteori poate să fie un obstacol pentru toate acestea.

Profesorul trebuie să aibă următoarele caracteristici esențiale:

- să fie de încredere
- să aibă abilitatea de a comunica opinii și idei într-un mod convingător
- să prezinte realizări care merită admirație și respect
- să demonstreze un stil carismatic care antrenează emoții și îi face pe elevi să urmeze indicațiile dascălului
- să pună în practică idei puternice și atractive
- să debordeze de entuziasm și dedicare pentru muncă
- să aibă încredere în sine
- să facă dovada unei energii molipsitoare”.

Din punctul meu de vedere, un cadru didactic competent trebuie să fie vizibil şi invizibil în acelaşi timp. Cele două condiţii formează portetul de dascăl. Vzibil trebuie să fie ceea ce transmitem atât referitor la cunoştinţe cât şi la comportamente. Consider că un profesor se face vizibil prin dragoste, adaptare, perseverenţă, răbdare, calm, implicare, responsabilitate, empatie, cooperare, creativitate. Toate acestea demostrează că profesorul are cu adevărat vocaţie. Atunci când toate acestea le ai ca om şi le faci cu plăcere şi din pasiune pe tot parcursul activităţii la catedră înseamnă că eşti un cadru didactic adevărat.

Nu reuşeşti niciodată să transmiţi ceva copiilor dacă nu ai toate aceste calităţi. Copilul trebuie să realizee actul educaţional de plăcere şi nu din obligaţie sau de frică. Invizibile trebuie să fie rezultatele şi recunpştinţa în urma actului educaţional.

Un profesor trebuie să se facă vizibil prin dorinţa lui de a ţine pasul cu progresul generaţiilor de azi şi de mâine. El trebuie să sădească în inimile copiilor aceleaşi valori pe care el însuşi le întruneşte, în primul rând ca om şi apoi ca dascăl.

Vizibilă trebuie să fie amprenta asupra fiecărui copil în parte îndiferent în ce măsură. Fiecare elev trebuie să rămână cu un minin bagaj de cunoştinţe, dar cu un bagaj mare de amitiri fumose din vreamea şcolarităţii.

Bibliografie:

- Ion-Ovidiu Panisoara, *Ghidul profesorului*, Editura Polirom, Iaşi, 2017;

ȘCOALA ÎN TIMPUL PANDEMIEI

Popescu Emanuela Cornelia
Liceul Tehnologic „P.S. Aurelian”, Slatina- Olt

Şcoala este cea mai mare investiţie a unei naţii, menită să instruiască şi să educe generaţii succesive capabile să asigure toate cele necesare unui viitor în care să troneze bunăstarea ca rezultat al unei munci bine făcute indiferent de domeniul în care activează ca individ. Fiecare contribuie prin pregătirea şi dăruirea sa la mai binele lui şi al celorlalţi. Tinerii reprezintă premisa unei dezvoltări sustenabile pentru orice societate.

Pandemia de coronavirus a adus o mulţime de probleme şi griji, de la cele legate de sănătate şi viaţă, la cele economice şi de supravieţuire. Mai este însă un factor important care îşi pune amprenta tot mai mult şi asupra a tot mai multor persoane, nu numai asupra celor în vârstă, ci și asupra tinerilor care și-au pierdut locul de muncă sau a elevilor care trebuie să învețe în condiții restrictive, de distanțare socială sau izolare, în sistem hibrid sau online.

Indiferent din ce generaţie fac parte dascălii au aceeaşi menire – menirea de a educa şi a deschide ferestrele sufletului şi minţii învăţăceilor săi. Ca dascăl trebuie să îndrăgeşti profesia, să o exerciţi cu pasiune, dragoste, blândeţe, toleranţă, sinceritate, optimism, tact, consecvenţă în cerinţe, creativitate, înaltă moralitate, modestie, profesionalism, dăruire şi deschidere către nou. Aş mai adăuga: naturaleţe, diplomaţie, intuiţie... apoi altruism, bunătate, generozitate faţă de elevi şi faţă de colegi.

Pandemia şi efectele sale s-au suprapus peste o serie de vulnerabilităţi preexistente şi chiar şi înainte de pandemie, iar accesul la o educaţie de calitate a copiilor din România era departe de a fi asigurat.

Astfel, din cauza dificultăţilor tot mai mari de a merge la şcoală sau de a urma cursurile online, tot mai mulţi elevi fie vor abandona şcoala, fie vor avea un decalaj educaţional de nerecuperat având în vedere că mulţi dintre elevi nu au resursele necesare pentru a participa la cursurile online.

Adolescenţa este etapa cea mai dinamică a dezvoltării umane, care excelează prin multitudinea, diversitatea şi complexitatea modificărilor la care este supus organismul. Acesta se transformă din punct de vedere fizic, din punct de vedere psihic, din punct de vedere social.

Dezvoltarea psihică şi formarea personalităţii este, bineînţeles, determinată nu atât de procesele de maturizare biologică, cât de situaţia socială nouă de dezvoltare a adolescenţilor. La această vârstă se rezolvă problema autodeterminării sociale şi personale, care reprezintă atât o detaşare, cât şi o apropiere de lumea adulţilor prin alegerea propriului loc şi rol în viaţă. Lumea interioară, propriile trăiri emoţionale, gânduri, capacităţi devin, pentru adolescent, principala

realitate, pe când realitatea fizică obține semnificaţia unui fundal pe care, în această perioadă, se desfăşoară experienţa subiectivă a personalităţii.

Profesorii s-au adaptat situației într-un timp foarte scurt și chiar dacă multe cadre didactice au bune abilități digitale, iar mulți copii au la dispoziție telefoane smart, tablete și laptop-uri, sarcina de a realiza un proces educațional calitativ și eficient nu este deloc ușoară.

În zilele noastre, când ” școala este la distanță” iar volumul de informație este mare, platformele e-learning își fac destul de repede loc în sistemul de învățământ, deoarece permit utilizarea mai eficientă a resurselor materiale și umane. Platformele de învăţare online, sau așa-numitele platforme e-learning, sprijină procesul de învăţare individuală şi permit utilizatorilor să acceseze o serie de surse de informare sau de medii online de dezbatere, pe teme diverse.

Profesorii trebuie să găsească acele resurse web și, în funcție de dotarea școlilor cu sisteme și echipamente TIC vor putea gestiona materialele didactice și vor facilita accesul elevilor la informație.

Avantajele utilizării platformelor educaționale și a aplicaților web la ore:
– pentru profesori: îmbunătățirea calității actului de predare-învățare-evaluare; ridicarea standardelor la nivelul competențelor digitale; dezvoltarea creativității în proiectare; accesibilitatea și simplitatea utilizării metodei; permite lucrul concomitent cu toți elevii, indiferent de capacitățile acestora; posibilitatea aplicării la diferite etape ale lecției, la elevi de vârstă diferită.
– pentru elevi: studierea geografiei prin alte metode; îmbunătățirea abilităților digitale; învățarea reciprocă; învățarea vizualizată; dezvoltarea încrederii de sine; dezvoltă interesul față de obiectul de studiu .

În concluzie, platformele educaţionale oferă oportunităţi de învăţare, instruire şi programe cu ajutorul mijloacelor electronice, care sunt pe placul elevilor. De asemenea, platformele e-learning sunt uşor accesibile, stimul pentru învăţare, interacțiune și colaborare.

PROFESORUL, UN MODEL VIZIBIL ÎN VIAȚA ELEVILOR SĂI

Prof. Popescu Lucia Despina
Școala Postliceală Sanitară Dr. Tr. Severin

Motto: „Singurul mod rezonabil de a educa este acela de a fi o pilda de urmat.” (Einstein)

Când îți alegi un model, ai în vedere și o comparație între propria persoană și persoana aleasă, care poate fi o persoană dragă din familie sau un dascăl din timpul școlii.

O persoană care educă este o persoană care oferă , în primul rând, dragoste, fără de care nu poate exista nici o legătură, nici viitor, nici colaborare pozitivă . Fiecare elev simte nevoia să fie prețuit, iubit.

Profesorul trebuie să emane în jur caldură sufletească, bunătate , să iubească profund și sincer copiii, să se apropie cu simplitate de ei, să poarte grija fiecărui elev, să dovedească o mare răbdare cu aceștia.

Nu oricine poate îmbrățișa cariera didactică. Profesia de cadru didactic cere sinceritatea marii arte și repudiează simularea.

Profilul omului-dascăl este unul special; formația sa psihologică nu se poate concepe fără o bogată afectivitate. Este necesară o dragoste față de profesie , izvorâtă dintr-o adâncă dragoste față de copii. Când între catedră și clasă se construiește un minunat pod afectiv se realizează una dintre condițiile de bază ale învățării- entuziasmul! Cine știe să entuziasmeze, cucerește inimile! Profesorul nu-și poate împlini menirea decât devenind un cuceritor de inimi, căci cunoștințele au nevoie de suflet pentru a se lăsa absorbite de către elevi.

Optimismul pedagogic trebuie să fie o altă trăsătură a dascălului. El trebuie să aibă încredere în elevi, în posibilitățile lor de dezvoltare , în reușita acțiunilor educative pe care le desfășoară cu elevii. Nu contează ceea ce li se spune elevilor, înclinația lor este să imite ceea ce văd, mai ales în clasele mici. De aceea, profesorul trebuie să fie un model de comportament pentru elevii săi. Trebuie să fie pătruns de un înalt spirit de dreptate, să știe să aprecieze obiectiv și nepărtinitor sârguința la invățătură , purtarea disciplinară a elevului. Este bine să recunoască meritele elevilor, ori de câte ori este nevoie.

Spiritul de inițiativă, stăpânirea de sine, spiritul de disciplină, cinstea și modestia, dăruirea în muncă, exigența față de sine, o voință puternică și un caracter ferm și prseverent dau distincție personalității profesorului care devine un ideal pentru elevii săi.

Profesorul trebuie să posede o temeinică pregătire profesională psiho-pedagogică și didactico-metodică. Trebuie să dea dovadă de competență profesională. Poate să-și iubească foarte mult elevii,

să fie cinstit, corect, pregătit la cote înalte, din punctul de vedere al cunoștințelor asimilate, dar dacă nu va ști cum anume să lucreze cu ei, cum să aplice aceste cunoștințe, nu va putea ajunge la rezultatele așteptate. Măiestria pedagogică ajută la obținerea celor mai bune rezultate în pregătirea și educarea elevilor.

Omul-dascăl nu lucrează cu lutul, ci cu viața însăși. Intrând intr-o sală de clasă cu aproape 30 elevi, având la îndemână proiectul lecției muncit în timpul său de acasa.

Un aspect important în alegerea unui model este admirația. Un model în viață pe care îl admir este mama. Mama mea a fost profesor de fizică și deși lecțiile de fizică erau grele, ea reușea prin combinația dintre teorie și practică, prin intermediul experimentelor să le facă atractive. Am admirat la ea ținuta, seriozitatea, zâmbetul, capacitatea de transmitere și înțelegere a cunoștințelor, puterea de dăruire, felul în care interacționa cu clasa de elevi.

Sunt mândră de mama mea și acum când mergem împreună pe stradă o salută mulți foști elevi și îi zâmbesc cu recunoștință.

Pot spune că experiența pozitivă a unor cadre didactice din anii de școală precum și exemplul mamei, au avut un impact important asupra alegerii carierei de dascăl și ii mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Este foarte important ca în această meserie să te faci înțeles, să fii vizibil.

Consider că un dascăl devine vizibil prin intermediul activităților cu elevii, prin publicații și simpozioane, prin intermediul proiectelor pe care le derulează cu elevii, prin imaginea pe care și-o promovează. Educația devine vizibilă prin munca profesorului, prin autentictatea acestuia.

Este foarte ușor să fii un profesor vizibil dacă te implici în munca de echipă . Profesorul vizibil trebuie să fie întodeauna fresh, să schimbe strategia, să se adapteze la nou, să surprindă elevul, să îl motiveze. Să aibă calități cum ar fi empatia, respectul, bunătatea, cinstea,devotamentul, implicarea în relația umană, să predea cu inima. (Chițulescu, Oprea, Sănătescu, 2006)

Pentru a fi profesor vizibil, nu este suficient să cunoști materia de predat, trebuie să ai intuiție, cultură și experiență. Cadrul didactic nu este doar un agent care se supune unui sistem de norme, ci și un actor care se investește în ceea ce face, conferă semnificații, trăiește activitatea cu elevii, cu un indice de intervenție personală importantă.

Prin activitatea cu elevii, profesorul îndeplinește multe roluri: instructor, actor , mediator, facilitator, moderator, autoritate instituțională, consilier, terapeut, lider de opinie.(Neacșu, Pânișoară, Potolea, 2008)

În concluzie, putem spune că un dascăl este, de fapt, un artist care modelează elevul și personalitatea acestuia.

Bibliografie:

1.Chițulescu Niculina, Oprea Aneta, Sănătescu Maria, Pași pe drumul educației, Ed. Măiastra, 2006

2. Neacșu Ioan, Pânișoară Ion-Ovidiu, Potolea Dan, Romiță B. Iucu, „ Pregătirea Psihopedagogică- Manual pentru definitivat și gradul didactic II”, Ed.Polirom, 2008

PROFESORUL ÎN SISTEM - MERITOCRATIC SAU SUPORTIV?

Liliana Poştan, dr. conf. univ.
Universitatea de Stat din Tiraspol (cu sediul la Chişinău)

Profesorul este angajatul sistemului educațional. „Personalul didactic, ştiinţifico-didactic, ştiinţific şi de conducere din învăţământ are misiunea să asigure realizarea standardelor educaţionale de stat de educaţie generală şi de formare profesională iniţială şi continua", iar calificarea și formarea prifesională continuă sunt primele cerințe cu referire la resursele umane în sistemul de învățământ din Republica Moldova [2, Art. 131].

Stipulările cu referire la etica și deontologia profesională a personalului didactic, ştiinţifico-didactic, ştiinţific şi de conducere sunt tratate ca obligațiuni. Aplicarea *legii* în *litera și spiritul* ei conduce spre dezvoltarea culturii meritocratice a resurselor umane din sistemul educațional.

Meritocrația apare ca o strategie de alocare, realocare, dezvoltare a resurselor umane în opziție cutumei nepotismului, cumătrismului și corupției. Totodată, semantica termenului „meritocrație", inițial a avut nuanțe peiorative-de avetizare (Michael Young), referitoare la determinarea poziției sociale a persoanei de coeficientul de inteligență (IQ), plus efort și la arogantă, care poate deveni o trasătură de caracter. [apud 3]

În această ordine de idei, fără a analiza conceptul de meritocrație în sentul său pozitiv, competițional, vom argumenta oportunitatea dezvoltării culturii profesionale suportive a cadrelor didactice. Accentele semanticii comportamentale suportive sunt plasate pe asigurarea suportului, încurajare, susținere, ghidare, mentorat și pot fi regasite în teoria constructivismului social a lui Lev Vygotsky și a unuia dintre conceptele cheie ale acestei teorii - Zona Proximei Dezvoltări (ZPD).

Dezvoltatea potențală, raportată, în primul rând, la particularitățile de vârstă ale celui care învață, conform teoriei ZPD, se produce prin realizarea de către profesor a rolul său suportiv.

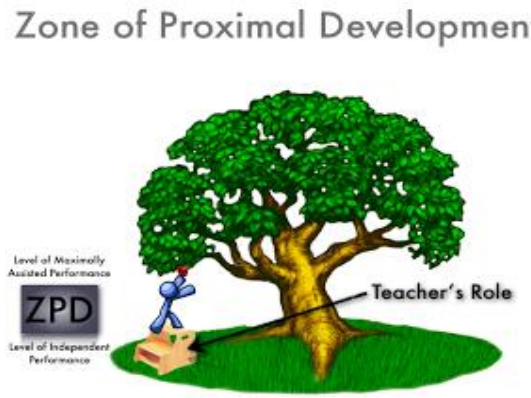

Imaginea 1. Rolul suportiv al profesorului

Interacțiunea suportivă, pozitivă prin esența sa, care creditează omul cu încredere și exclude abordările infantilizante, trezeste o varietate de procese de dezvoltare interna a celui care învată: copil, tânâr, adut.

Daca, profesorul meritocratic este un profesor liberal, axat pe procesele de dezvoltare personală, de obținere a rezultatelor sociale prin competență profesională personală, apoi profesorul suportiv este orientat spre procese de dezvoltare prin interacțiune socială, prin leadership și valorificare a potențialului social.

Profesorul suportiv este identificat la nivelul sistemului educațional din pespectiva obligațiunilor deontologice, stabilite în codul de etică al cadrului didactic.De exemplu, Codul de etică al cadrului didactic din Republica Moldova „funcţionează atît ca un contract moral între părinţi/alți reprezentanți legali, elevi, copii, comunitatea locală şi diferitele categorii de personal din sistemul de învățământ general și profesional tehnic responsabile de instruire şi educaţie, cît şi ca un sistem de standarde de conduită profesională, capabile să contribuie la coeziunea instituţională şi a grupurilor de persoane implicate în activitatea educaţională prin formarea şi menţinerea unui climat bazat pe cooperare și competiţie după reguli corecte" [1]. La nivelul procesului de învățământ, acținule suportive ale cadrului didactic sunt esențiale și se exprimă prin managementul suportiv al clasei de elevi, comunicarea suportivă, aplicarea metodelor didactice interactive cu accent pe rolul de organizator și facilitator al profesorului, evaluarea suportivă prin oferirea feedback-ului și evaluarea din perspectiva ZPP.

În concluzie menționăm că, la nivel de sistem, profesorul suportiv este puțin vizibil, fiind promovată perspectiva meritocratică a traseului profesional de succes în educație. Dar, la nivel de sociatate este solicitată funcția suportivă a profesorului, care asistă oamenii în procesele lor de învățare. Profesorul suportiv este un iliminist, care desigur este competent și meritocratic, urmărind învățarea pe parcursul vieții.

Referințe bibliografice:

1. Codul de etică al cadrului didactic, aprobat prin Ordinul ministrului educaţiei nr. 861 din 07 septembrie 2015, Chișinău, 2016 https://mecc.gov.md/sites/default/files/document/attachments/codul_de_etica_ro_4.pdf
2. Codul educației al Republicii Moldoca, Chișinău, 2014 http://lex.justice.md/index.php?action=view&view=doc&lang=1&id
3. Michael Dunlop Young *The Rise of the Meritocracy,* Thames and Hudson, Londra, 1958, republicată de Transaction Publishers, 1994, ISBN 1-56000-704-4

PRIMA ZI DIN RESTUL VIEȚII MELE

Preoteasa Adina Gabriela
Scoala Gimnazială Nr 2 Catelu

„Nu vă supărați, știți cumva unde este catalogul clasei a VI-a B?”

O doamnă blondă, al cărei coc japonez m-a impresionat când am intrat în cancelarie, m-a privit pe deasupra ochelarilor în formă de semilună. Gestul ei m-a făcut să o asociez instantaneu cu Albus Dumbledore, din „Harry Potter”. Fără a scoate vreun cuvânt, mi-a arătat un dulăpior albastru acoperit de un macrameu, așezat direct pe podea.

„Caută prin oceanul acela de cataloage. Eu n-am umblat cu el.”

În secunda aceea m-am felicitat pentru alegerea mea vestimentară dedicată primei mele zile oficiale de școală. Rochia vaporoasă, lungă până în pământ, mi-a permis să mă aplec fără vreo problemă pentru a scotoci în dulăpiorul fără fund. Nu l-am găsit imediat, așa că a trebuit să suport privirea doamnei blonde care mă analiza, probabil, cu cel mai mare interes, pentru ceva timp. Știam că era inevitabil să fiu privită ca un extraterestru. Ca o străină. Dar mă hotărâsem încă de acasă că nu cancelaria era definitorie pentru călătoria mea, ci sala de clasă. *„Există viață și după interacțiuni stânjenitoare...”*

Într-un final, l-am găsit. M-am simțit ca un tânăr rezident care își ia în primire primul stetoscop. Știam că venise momentul, iar soneria m-a făcut să simt și mai profund ghemul din stomac. Clasa a VI-a B, mă aștepta, îmi imaginam eu, cuminte în băncuțe, iar eu urmam să pun în aplicare toată pedagogia pe care o absorbisem în liceul pedagogic și în facultate cu cea mai mare dragoste față de copii. I-am mulțumit doamnei pentru indicație și am plecat spre clasă strângându-mi dosarul plin ochi de planificări și fișe la piept. Sufletul meu începuse să dactilografieze un bildungsroman veritabil, iar fiecare pas pe care îl făceam către copiii de la a VI-a B mă aducea mai aproape de menirea mea.

Ușa sălii de clasă proteja holul pustiu de zumzetul vesel din interior, devenind o graniță clară nu numai între copilăria ce popula sala și liniștea matură a întregii școli, ci și între ucenicia în învățământ pe care o dusesem la capăt și noul meu statut pe care aveam să îl absorb, cel de călăuză în fața a treizeci de suflete la început de drum. Nu îmi era simplu să păstrez o ritmică normală a respirației. Știam că acela avea să fie un moment definitoriu în cariera mea, ca drept dovadă detaliile îmi sunt clare chiar și astăzi, 20 de ani mai târziu.

Am pășit peste pragul ușii, iar tranziția s-a făcut de la sine. Treizeci de perechi de ochișori m-au privit mirate, semnalând o confuzie clară în rândul copiilor. Domnișoara tânără cu ochelari este de la o clasă mai mare? M-am grăbit puțin, recunosc, să îmi stabilesc statutul în societatea clasei a VI-a

B. Noua profesoară de limba engleză la clasa lor. Un vuiet însoțit de un zgomot asurzitor, nemaiauzit de mine până în clipa aceea m-a frapat: *„Buuuuună ziiiiiua!”.* Am știut, atunci, ca aceea avea să fie viața mea. Mi-a plăcut de ei instantaneu și am făcut ceea ce am știut eu mai bine: am povestit. Am povestit despre mine, despre ei, despre viață, despre griji și speranțe, despre felul în care am descoperit eu limba engleză, despre felul în care m-am hotărât să învăț să le predau lor limba engleză...

Se spune că prima generație nu se uită niciodată. Eu încerc să nu uit nicio generație. Toți elevii mi-au fost la fel de dragi ca primii, dar să răscolesc o amintire ca aceasta mă face să mă înfior de fiecare dată. Știam eu ce știam când mi-am spus că vreau să devin dascăl, în adevăratul sens al cuvântului. Sper că și elevii clasei a VI-a B știu.

PORTRETUL UNUI PROFESOR DE EXCEPȚIE

Prof. Prihoancă Diana-Mirela

Încă din antichitate se vorbea despre ,,maestru,,, ,, mentor,,,înțelept... adică despre profesorul care oferă mai mult decât niște simple informații celor numiți ,,învățăcei".

De profesor depinde formarea, informarea dar uneori reformarea și conformarea... .Profesorul bun este ușor de recunoscut dar uneori dificil de descris în cuvinte deoarece schimbă vieți ajutând copiii să devină adulți responsabili, de succes, atât pe plan personal cât și profesional.Orice copil simte nevoia să fie iubit,prețuit, înțeles,evidențiat,să se simtă în siguranță. De aceea, toți copii trebuie tratați ca ființe unice.

De-a lungul timpului ,specialiștii în psihopedagogie au creat portretul unui profesor bun. Teoriile sunt numeroase dar evidențiază câteva calități esențiale,dezirabile,native și învățate care fac un profesor să fie excepțional :

- constructivist - pune mai puțin accentul pe instruirea elevilor și mai mult pe construirea competențelelor cognitive,fizice,atitudinale,emoționale și sociale ale copiilor;.asta implică curaj,pregătire specială, perfecționare continuă ,dar rezultatele pot fi extraordinare.
- echitabil - se menține la standardele impuse elevilor săi,consolidând relația cu copiii .
- adaptabil (găsește permanent modalități de a adapta activitățile și lecțiile în funcție de nevoile copiilor, știind că multe conținuturi pe care sunt obligați să le învețe nu au aplicabilitate)
- atent la nevoile individuale ale copiilor, introducând componente distincte care să ajute cu adevărat copii să învețe și să se dezvolte.
- promovează lucrul în echipă,având abilitate de a colabora eficient cu ceilalți profesori,cu părinții și cu alte părți implicate direct sau indirect în formarea elevilor, bazându-se pe încredere,comunicare,consecvență, organizare, flexibilitate , respect și sprijin reciproc;
- creativ - va fi mereu capabil să capteze atenția copiilor;
- empatic - sensibil la dificultățile cu care se confruntă elevul , reușind să privească lucrurile din perspectiva copiilor,devenind de fapt mentorul lor. Profesorii de excepție îi ajută pe copii să-și exprime emoțiile, nu să le reprime, îi învață să aibă respect pentru sentimente, să le accepte dar să nu se lase conduși de ele atunci când devin distructive, negative;
- o altă calitate este aceea care se referă la perfecționarea constantă, găsirea unor resurse uriașe de voință în a evolua pentru îmbunătățirea metodelor didactice și de relaționare cu copiii.

Profesorul de excepție știe cum să-i facă vizibili pe copii în clasă,îi încurajează cu multă afecțiune să se autoaprecieze, să-și conștientizeze propria valoare, talent, sau potențial....descoperă, identifică și promovează calitățile, aptitudinile speciale atunci când copiii nu sunt conștienți de ele.

Un alt lucru excepțional pe care un profesor îl poate transmite este refuzul de a accepta părerea proastă pe care unii copii o au despre ei, încurajând nevoia de demnitate, dreptate și autoapreciere a copiilor.

Profesorul este un regizor dar și un actor deoarece zi de zi joacă un rol în fața elevilor dar pune în scenă și spectacolul fiecărei ore. Atunci când unui profesor îi este frică să comunice cu elevii sau să aibă viziuni diferite asupra lumii în general , devine o certitudine că și-a ales greșit profesia. Pentru a fi profesori buni, trebuie să ne dorim cu adevărat și să avem capacități de comunicare, de inteligență, de afectivitate și de voință care să ne permită să învățăm continuu, să ne reinventăm, să ne transformăm continuu, în funcție de nevoile copilului.

Profesorul care nu se poate adapta, este un profesor invizibil,un profesor „robot”... De aceea, din propria experiență de profesor am învățat că este esențial să am înțelepciunea de a fi corectă, imparțială, cinstită, responsabilă, să nu evidențiez criticile, să învăț copiii să pună accentul pe colaborare nu pe competiție, să nu le fie rușine de ceilalți atunci când greșesc,pentru că și greșelile fac parte din evoluția noastră. Adică, să fiu un model pentru elevii mei cărora trebuie să le explic zi de zi că scopul educației nu este „nota” ci evoluția, pregătirea complexă pentru viitoarea viață de adult. Concluzia este că un profesor adevărat, poate schimba cu adevărat viața oricărui copil! Și eu, profesorul de azi, am avut la rândul meu profesori excepționali, cărora le mulțumesc încă o dată, pentru că mi-au schimbat viața și care alături de părinții mei m-au ajutat să devin ceea ce sunt azi.

Sper ca și eu, la rândul meu, să devin pentru elevii mei „profesorul care schimbă vieți și să rămân alături de sufletul lor, prin valorile transmise, toată viața.

PORTRETUL DASCĂLULUI MODERN

Prof. Înv. Primar, Pușcașu Mirela-Simona
Școala Gimnazială Tg.Trotuș, Jud.Bacău

,,Dacă te gândești la un doctor,un avocat sau un dentist care ar avea la ușă 40 de oameni în același timp,fiecare dintre ei cu diferite nevoi,printre ei aflându-se și unii care nu sunt doriți și dau naștere la tot felul de probleme,iar doctorul,avocatul sau dentistul trebuind să îi trateze pe toți cu toată competența sa profesională timp de nouă luni,atunci poate că ai putea să îți dai seama ce înseamnă slujba de profesor." (Donald D.Quinn)

Profesorii buni reprezintă o investiție pentru o țară care dorește să facă progrese, lor li se încredințează nu numai sarcina de a educa copiii, ci și sarcina de a-i instrui uneori, din păcate, în lipsa parțială sau totală a familiei. **Un profesor bun își lasă definitiv amprenta asupra dezvoltării armonioase a elevilor săi, printr-o sumă de calități esențiale care îl ajută să facă cinste vocației îmbrățișate. Orice părinte își dorește pentru copilul său un dascăl desăvârșit, însă știm oare să recunoaștem cu adevărat un profesor bun?** Un astfel de dascăl se menține el însuși la standardele impuse elevilor săi,aplică reguli pe care le respectă la rândul său,tocmai pentru a stabili o legătură apropiată,sinceră în vederea unei comunicări eficiente(profesor-elev).

Probabil că un cadru didactic modern,iubit și bun are o perspectivă modernă asupra metodelor tradiționale de predare, când este empatic,adaptabil,creativ,echitabil,se perfecționează constant și nu în ultimul rând își iubește elevii. Să fii un astfel de profesor implică mult curaj, o pregătire aparte și o perfecționare continuă, însă rezultatele obținute sunt excepționale. Copiii vin la școală cu plăcere, deoarece nici măcar o zi nu se aseamănă cu alta, fiind expuși unei schimbări permanente a stimulilor de învățare. Ei învață să exploreze realitatea, să fie autonomi, să-și exprime opiniile și dorințele, să pună întrebări și să obțină informațiile de care au nevoie. Totodată, curricula favorizează dezvoltarea individuală a copiilor,ritmul lor de învățare fiind stabilit în funcție de stadiul de dezvoltare al fiecărui elev.

Dacă ar fi să creionez profilul concret al unui dascăl bun,desăvârșit și modern aș spune că reprezintă un demers complex, atât datorită evoluției științelor educației cât și a cerințelor din ce în ce mai complexe exprimate de către beneficiarii actului educațional – elevii și părinții acestora.
Profesorul are un rol crucial în viața elevului. Atât abilitățile profesorale cât și însușirile de personalitate au repercusiuni profunde în inima elevilor,provocând reverberații,încă mulți ani după terminarea studiilor. Prin comportamentul său,prin modul de a fi sau de a nu fi reușește să-și apropie sau să îndepărteze copiii: motivând,blamând,povățuind,pedepsind,încurajând etc. Profesia didactică are o dimensiune umană extrem de puternică,fapt care implică nu doar competențe,cunoștințe,ci și

valori,atitudini,adică o conștiință profesională. Elevul își dorește să găsească în învățătorul său nu doar un mentor,un specialist competent într-un domeniu sau altul,dar și un sprijin în situații oficiale,între ei fiind necesar un parteneriat,bazat pe cunoașterea personalității elevului. Sufletul oricărui copil este unic și prin urmare fiecare reprezintă, în materie de educație,un caz particular.

În procesul de predare cadrul didactic selectează şi dozează informaţia pe care o transmite elevilor spre a fi asimilată bazându-se pe posibilităţile acestora de asimilare , posibilităţi neuniform repartizate; nu poate preda nici pentru „vârfuri”, pentru cei cu abilităţi înalte, nici numai pentru cei care trebuie aduşi la un nivel măcar minim de pregătire. Munca diferenţiată, soluţia cerută de diferenţele individuale presupune cunoaşterea empatică a elevilor.

Menirea profesorului modern nu este doar aceea de a educa,ci și de a deveni model, sfătuitor, partener, creator al unui climat de securitate și încredere în grupul de elevi,prin încurajarea succeselor fiecărui elev, prin crearea unei relații de prietenie, simpatie între cadrul didactic și elev.

Profesorul ideal este înzestrat cu excelente abilități de comunicare,răbdare,simțul umorului,este prietenos și drept, stimulator, energic, vesel, pasionat de lectură și povești, capabil să acorde încredere în forțele proprii ale elevilor, cu o fantezie bogată, și de asemenea bine pregătit în specialitatea sa. El transmite o energie și un entuziasm molipsitor. Cultura generală bogată, dublată de o cultură pedagogică și psihologică sunt caracteristici ale unui profil apropiat de cel ideal pentru profesorul modern. Empatia educatorului este o modalitate spontană şi rapidă de pătrundere în starea de spirit a elevului,așadar constituie o calitate a acestuia care își dovedește utilitatea în toate momentele contactului pe care acesta îl are cu elevii săi.

În zilele noastre, elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un volum mare de informații,să le analizeze,să ia decizii,să-și dezvolte cunoștințele legate de utilizarea tehnologiei,pentru a putea face față provocărilor actuale. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativității,dar le dezvoltă și o atitudine critică și reflexivă față de informația disponibilă.

Predarea se bazează pe utilizarea metodelor activ-participative solicitându-le școlarilor creativitatea,imaginația,implicarea,interesul,participarea în vederea însușirii cunoștințelor noi.

În concluzie, profesorul zilelor noastre(dascălul desăvârșit) este prieten,îndrumător și mediator al activității de învățare parcurse de școlari. Are o mentalitate deschisă,este dornic să exploreze noi alternative care să-i faciliteze procesul de predare, dar mai ales relaționarea cu elevii.El încearcă să-i determine pe școlarii săi, să înțeleagă că intenţia noastră este cea mai bună, aceea de a-i creşte și educa cât mai bine. Caută provocări care să-l scoată din zona de confort, se înscrie la cursuri , descoperă multe aplicații, cu unele deja se joacă, devine ,,informatician" în familie,concepe și trimite tot soiul de materiale,jocuri, teste și își surprinde, acum, în online, elevii cu tot felul de creații,cu un salut transmis altfel, cu un joc,un îndemn ivit de pe vreun norișor,o imagine frumos colorată care-i mobilizează pentru o nouă activitate.

Bibliografie:

1. Portretul robot al profesorului modern-sesiune de mentorat didactic și coaching cognitiv-comportamental în cadrul Proiectului POCU/73/6/6/107134 QualForm – Asigurarea CALităţii educației prin FORMare profesională continuă(2018) ; https://www.qualform.snsh.ro/articole/portretul-robot-al-profesorului-modern

2. Profilul profesorului ideal-CURS DIDACTICĂ(011) an universitar 2017-2018-Universitatea Alexandru Ioan –Cuza din Iași; https://www.studocu.com/ro/document/universitatea-alexandru-ioan-cuza-din-iasi/didactica/eseuri/134497531-eseu-profesorul-ideal/2532100/view

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof. Răceanu Danubia-Ileana
Liceul Tehnologic Bâlteni, Gorj

„Ceea ce scrie un profesor pe tabla vieții, nu poate fi șters niciodată.” (Anonim)

Mi se umple și acum sufletul de emoție și de satisfacție, gândindu-mă că, încă din perioada copilăriei, visul meu era să devin profesor. În concepția mea, profesorul se afla pe un piedestal ocupând un loc deosebit, obținut prin multă muncă și dăruire. Eu divinizam meseria de dascăl și acest lucru se datora și modelelor pe care le-am avut în anii de școală (de la educatoare la doamna învățătoare care mi-a deslușit tainele cititului și ale scrisului). Idealul meu de profesor dedicat elevilor săi și care făcea totul din pasiune și dragoste, a fost și va rămâne profesoara de limba franceză din ciclul gimnazial, cu ajutorul căreia ” am vizitat ” Parisul, Turnul Eiffel și mi-am însușit cu ușurință tot ce are legătură cu limba Franței.

Așa cum spuneam, doamna profesoară reprezintă pentru mine figura maternă a unui dascăl care a reușit să depășească granițele dintre cadru didactic și elev, ajungând la sufletele învățăceilor cu blândețea, eleganța ce o caracterizează, precum și cu sfaturile părintești oferite în cele mai dificile momente din viața unui copil ce se afla în pragul adolescenței. Prețioasele sfaturi oferite de „madame professeur” mi-au dat încredere în propriile forțe, reușind astfel să depășesc numeroasele bariere întâlnite de-a lungul vieții. Aici aș menționa un citat ce îi aparține lui Carl Gustav Jung, fost medic, psiholog și psihiatru elvețian, fondatorul psihologiei analitice: „Ne amintim cu apreciere de strălucitii noștri profesori, însă cu gratitudine de acei profesori care au atins simțămintele noastre umane. Lucrurile ce trebuie a fi învățate sunt în mod necesar o materie brută, însă căldura este elementul vital pentru creșterea plantelor și a sufletelor copiilor.”

Iată că și visul meu de a deveni cadru didactic s-a împlinit, dar, din păcate, profesorul nu se mai bucură de același prestigiu. Spun „din păcate ”, deoarece constat cu tristețe că educatorul de odinioară nu mai este atât de apreciat nici de elevii săi, nici de părinți. Să fi dispărut oare acea „căldură ” despre care vorbea ilustrul psiholog elvețian Carl Gustav Jung? Să fi devenit oare profesorul invizibil? Eu cred că răspunsul se află în sufletul fiecăruia dintre noi.

În aceste momente dificile pe care le traversăm cu toții, cea mai importantă este comunicarea, chiar dacă este realizată la distanță. Eu pot afirma că încep fiecare oră prin a discuta cu elevii mei despre problemele pe care le au sau despre starea lor de sănătate, care este cea mai de preț. Este important să ne apropiem de ei și să le fim alături în această perioadă, să simtă că au sprijin și, de ce nu…, un confident.

Cea mai mare satisfacție pentru un dascăl este să își vadă elevii realizați și să știe că a contribuit la temelia formării lor. Ce bucurie, ce emoție am simțit acum doi ani când am participat cu un elev la Olimpiada de Limba și literatura română de la Iași! Aceeași emoție am văzut-o și în ochii lui, reușind astfel să ducem mai departe prestigiul școlii.

Noi, în calitate de dascăli, deschizători de drumuri, trebuie să ajutăm copilul să acționeze singur, să gândească singur. Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, lăsându-le libertatea de a examina faptul real ori de analiză critică a conținutului unui text; independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

Un cadru didactic trebuie să dea dovadă de vocație profesională, să vină cu exemple și cu argumente din realitatea cotidiană.

În concluzie, el are un rol deosebit în orientarea elevului către succes. Devine atât regizorul, cât și actorul pe scena educației, care își propune formarea unei personalități capabile să se adapteze continuu la condițiile date și să înregistreze reușite și satisfacții în tot ceea ce își propune.

PROFESOR VIZIBIL VS. PROFESOR INVIZIBIL

Prof.Radu Elena-Iuliana

Grădinița „Dumbrava Minunilor” Sector 6, București

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională și morală.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități:

- profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în legislația în vigoare;

- profesorul, ca expert al actului de predare-învățare: el poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul educativ;

- profesorul, ca model: prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile, comportamentul său este un exemplu pozitiv pentru elevi;

- profesorul, ca profesionist reflexiv, se străduiește tot timpul să înțeleagă și să reflecteze asupra întâmplărilor inedite din clasă, să studieze și să analizeze fenomenele psihopedagogice cu care se confruntă;

- profesorul, ca manager, supraveghează întreaga activitate din clasă, asigură consensul cu ceilalți profesori, cu părinții și cu ceilalți factori.

Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri unele vizibile, altele invizibile parintelui/ copilului.

Cel mai mare impact asupra elevilor provine din mentalitatea profesorului, deoarece profesorii sunt „agenți ai schimbării”. Profesorul ar trebui, să te facă să găsești tu răspunsurile. Și apoi să-ți mai pui niște întrebări și să o iei de la capăt. Despre asta cred eu că este educația. Despre căutarea răspunsurilor. Noi, profesorii, ar trebui să-i ajutăm pe elevi să-și construiască această abilitate de gândire critică, asta te face din punctul meu de vedere, vizibil. Și de aici se construiesc toate celelalte competențe. De multe ori le spunem copiilor „Nu îi întrerupe pe cei cu vârsta mai înaintată, nu este frumos!”, de fapt ar trebui găsită soluția potivită de a ne spune opinia și de a o susține cu argumente.

În funcție de necesități, de gradul de autonomie sau semiautonomie a învățării, el poate interveni din când în când, canalizând energiile partenerilor săi. Astfel, el este cel care oferă explicații, dă lămuriri, răspunde la întrebări, îi ajută să utilizeze corect anumite materiale, instrumente sau utilaje, caută să-i ajute să evite devierile inutile, încercările fără obiect, eventualele erori și pierderi de timp. Profesorul este cel care, ținând seama de logica învățării, orientează ceea ce elevii au de

făcut, devine ghid al demersului lor euristic, canalizându-i în direcția obținerii rezultatelor așteptate, în loc de a le impune într-o manieră directă, dinainte stabilită cu mai multă sau mai puțină rigurozitate. Asumându-și o multitudine de roluri, profesorul trebuie să conștientizeze că exercitarea lor depinde de personalitatea pe care și-o modelează. În acest sens, un rol deosebit în exercitarea acestei profesiuni îl au anumite componente ale personalității: cultura profesională, calitățile atitudinale și cele aptitudinale. De fapt, pentru ca anumite cunoștințe să fie transmise de la o persoană la alta și acceptate, trebuie întotdeauna ca între ele să existe un schimb afectiv format din încredere și dispoziție receptivă dintr-o parte și din alta.

Având în vedere valorile societății contemporane (libertate, responsabilitate, toleranță, cooperare), se impune o nouă abordare a relației profesor-elev: asumarea de către profesor și elevi a unei responsabilități morale comune în cadrul relației educaționale, conducând la angajarea afectivă și efectivă în procesul educațional; recunoașterea reciprocă a „dreptului de a fi altfel" și valorizarea fiecărei ființe umane în parte, indiferent de cât și de cum este diferită; încrederea în posibilitățile fiecărei ființe umane de a progresa; recunoașterea faptului că toți elevii și profesorii sunt parteneri sociali cu funcții complementare, dar cu responsabilitate comună; considerarea școlii ca mediu de construcție culturală; renunțarea la principiul „căii optime unice" și conștientizarea faptului că majoritatea problemelor sociale și umane au mai multe soluții echi-finale și echivalente; promovarea autenticității și sincerității – a fi tu însuți este mai important decât a avea dreptate.

Un alt rol nou ar putea fi acela de meditator în procesul cunoașterii sau de consiliere, alături de rolul tradițional de transmițător de informații, la care nu se renunță, dar a cărui pondere este, vizibil, în scădere în cadrul învățământului modern, centrat pe competențe. De asemenea, profesorul este astăzi un veritabil agent al schimbării, pregătindu-și elevii în această perspectivă, care se constituie tot mai mult într-o dimensiune a omului contemporan.

Copilul este vital să învețe despre valoarea ființei umane și pentru profesori este fundamental să predea cu inima deschisă pentru a crea spațiul necesar elevilor de a fi creatori de fericire; conform DEX "vizibil" poate fi vazut cu ochiul, evident, asa este pentru mine activitatea didactica si incerc sa le explic si parintilor ca roadele profesiei noaste de dascali vor fi vizibile dar nu imediat.Acestea sunt principiile care îmi ghidează transformarea continuă alături de copii și pornind de la acestea încerc să dezvolt și obiceiuri ale fericirii. Fericirea la școală, accesibilă și familiară copiilor și profesorilor, a devenit firul de legatura intre profesori care au crezut în educația care creează ferestre și nu ziduri. Principiile fericirii au ca sursă primară valoarea ființei umane.

Cum pot „să fac vizibil invizibilul" (Paul Klee)? Un răspuns minimalist ar fi să fac vizibil faptul că un câmp vizual ascunde și pretinde părți invizibile care depind de ochiul care le privește. "Pandemia ne-a găsit ca profesori într-o poziție dificilă, prinși între așteptările părinților, demotivarea elevilor, atacurile societății și propriile limite. Dacă părinții așteptau ca școala să le transforme copiii

în cineva sau ceva funcțional, în schimb elevii navigau, glisau, scanau ecrane și înainte cu o prezență absentă din propria viață, rătăcind prin școală fără sens, dar cu scopul clar de a trece examene.” (Elvira Groza)

Să învațăm să ne facem din invizibili vizibili prin întreaga noastră activitate!

PROFESORUL, MANAGERUL CLASEI DE ELEVI

Prof. Răţoi Otilia
Liceul Tehnologic „Petre Baniță”, Călărași

„Trebuie să te faci respectat de copii tăi, prin virtutea și iscusința ta, iar vrednic de iubit, prin bunăvoința și blândețea felului tău de a fi.”

Michael de Montaigne

În procesul instructiv – educativ, profesorul constituie figura centrală pentru elevi, poziția primordială în clasă dobândind – o acesta, chiar dacă pe măsura organizării activității școlare elevii primesc noi statute.

Profesorul este persoana care educă și învață altă persoană, este expert al actului de predare – învățare, lider, agent motivator, consilier, model, manager.

În concepția personală, dascălul nu este numai omul de la catedră, este omul pe care Dumnezeu l – a înzestrat cu: Dragoste, Răbdare, Creativitate, Inteligență.

Persoanele care aleg să pătrundă în cariera didactică sunt mai degrabă motivate de motive intrinseci decât de motive extrinseci.

Principala motivaţie intrinsecă este importanţa lucrului cu copiii şi a ajutorului oferit acestora pentru a învăţa. O astfel de motivaţie se păstrează şi atunci când nu mai vorbim despre atragerea spre cariera didactică, ci despre acele lucruri care îi fac pe cei care au ales deja o carieră didactică să o păstreze şi să participe la programe de formare continuă. Persoanele cele mai tentate să părăsească o carieră în învăţământ sau să participe la stagiile de pregătire doar fiindcă sunt obligate de legislaţia în vigoare sunt cele care nu au posibilitatea de a avea un deplin sentiment al autoeficacităţii, a rezultatelor pozitive şi a succesului în munca la clasă.

Informațiile cuprinse în manualele și programele școlare au rol foarte important atât pentru profesor cât și pentru elevi, însă profesorul rămâne cheia actului educativ. Din multitudinea de mijloace de învățare fie ele moderne sau tradiționale, profesorul este cel care le descoperă pe cele eficiente în formarea fiecărui elev.

Activitățile extrașcolare contribuie la formarea personalității elevului, au ca scop învățarea nonformală și petrecerea în mod plăcut a timpului liber, însă tot dascălul este cel care alege felul acestor activități.

Când vorbim de activitățile extrașcolare ne referim la acel program la care participă toți elevii, fiecare elev are ceva special.

Profesorul este cel care trebuie să descopere talentul, domeniul în care ei excelează, aceste activități trebuie să contribuie la dezvoltarea personalității elevului.

Fiind managerul clasei de elevi, profesorului îi revine şi sarcina de a media relaţia şcoală-elevi- familie prin intermediul şedinţelor cu părinţii, a lectoratelor cu părinţii, precum şi alte activităţi specifice. El trebuie să aibă profesionalism, dar şi inspiraţie, chiar talent.

Un profesor foarte bine instruit în tehnica predării va fi mai valoros dacă dispune de înclinaţie, vocaţie, har.

Vocația de dascăl se dobândește pe parcurs prin muncă conștiincioasă, prin creativitate, prin voință și prin pregătirea profesională permanentă. Și elevii sunt cei care contribuie la dezvoltarea dascălului, un bun dascăl se întoarce mereu în sala de clasă cu drag, cu nerăbdare, cu metode noi, cu informații noi, cu pasiune pentru ceea ce face.

Profesorul este acea persoană alături de care elevii învață să râdă și să plângă, este cel care răspândește în jurul lui dragoste, bunătate, calm, cinste, admirație, sinceritate, este cel care oferă un exemplu pozitiv, demn de urmat, este cel care își învață elevii ce înseamnă respectul de sine și respectul față de ceilalți, cel care descifrează împreună cu elevii săi o parte din tainele vieții de școlar și de om.

Bibliografie:

Gliga L. (coord.) (2002) *Standarde profesionale pentru profesia didactică,* ediție online

Joița, Elena, *Management școlar,* Editura Gheoghe Câțu Alexandru, Craiova, 1998

Jucu B. Romiță, Managementul clasei, Editura Polirom, Iași 2006

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL

Prof. Roiban Maria Nicoleta
Liceul Teoretic „David Voniga" Giroc
Structură Grădinița cu Program Prelungit Giroc
Județul Timiș

Educaţia, etimologic provine de la „educatio" – creştere, formare; dar îşi are sorgintea şi în „educo-educare" – a creşte, a forma, a instrui, respectiv „educo-educere" – a ridica, a înălţa.
Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator şi educabil (a căror rol este şanjabil) în vederea formării şi autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalităţii şi sădirii unei mentalităţi pozitiv-contructiviste[22] .

După M. Ionescu şi V. Chiş, „prin educaţie desemnăm un ansamblu de influenţe care contribuie la formarea omului ca om, respectiv acţiunea de modelare a naturii umane în direcţia realizării unor finalităţi în temeiul unor valori sociale acceptate"[23].

A fi dascăl este o artă. "Meseria de profesor este o mare și frumoasă profesiune, care nu seamănă cu nici o alta, o meserie care nu se părăsește seara odată cu hainele de lucru. O meserie aspră și plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, unde pregătirea excepțională este abia satisfăcătoare, o meserie care epuizează și înviorează, care te disperă și exaltă, o meserie în care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, în care dragostea e sterilă fără forța spirituală, o meserie când apăsătoare, când implacabilă, ingrată și plină de farmec[24]."

A fi vizibil ca profesor se poate defini printr-o sumă de elemente: importanța profesorului ca model de personalitate, reputația, relaţiile pe care le are cu comunitatea, imaginea pe care o are față de elevi și de părinți, modul în care face față multitudinilor de provocări profesionale, dictate, printre altele de dezvoltarea tehnologiilor, de adaptarea la noile paradigme ale educației dar și la reinventarea modului de predare prin metode digitale atractive în perioada școlii online.

Un profesor vizibil este și acel cadru didactic care își creează o imagine profesională, își stabilește obiective clare pentru crearea branding-ul personal sau de ce nu, crearea unui brand asociat clasei de elevi sau grupei de preșcolari.

Printre aceste obiective putem enumera desfășurarea activităților didactice cu dăruire. Adevăraţii dascăli sunt cei care reuşesc să te facă să-i iubeşti pe ei, dar şi materia predată de ei. O altă

[22] Colceriu Laura, *Psihopedagogia învățământului preşcolar- sinteze de material,* 2008, p.6 .
[23] Ionescu,M., Radu.,I, *Didactica moderna,* Cluj-Napoca Editura Dacia, 1995, p. 22.
[24] Chircev A., Dăscălescu R., Salade D., *Contribuții la orientarea școlară și profesională,* Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.

calitate care ne-ar face vizibili este de a fi îndrăzneț, de a ne crea relații, de a acționa, de a ne implica în diverse proiecte.

Pe de altă parte, dimensiunea invizibilă a unui profesor este o componentă a muncii sale. Timpul alocat pregătirii actului educațional nu este vizibil și cunoscut de nimeni în afară de ei înșiși. Cadrul didactic poate fi invizibil în rândul educabililor săi și în momentul în care se dorește respectarea la literă a programelor școlare, actul de predare însemnând doar transmiterea de informații și nu îi orientăm pe elevi să gândească, să analizeze, nu apreciem suficient creativitatea elevilor.

Suntem invizibili și atunci când nu observăm fragilitatea emoțională a elevilor, când nu educăm emoția ci suntem axați doar pe predarea de conținut.

Pe de altă parte, pe lângă indicatorul general al eficienței școlare, care poate fi imediat vizibil, impactul pe care un profesor îl are asupra elevilor săi va apărea mai târziu. De exemplu, formarea personalității ca indivizi și cetățeni, integrarea și adaptarea socială a acestora sunt rodul acțiunilor invizibile ale unui profesor în timp.

În încheiere, doresc să transmit stimaților profesori vizibili sau mai puțini vizibili următorul fragment: „ *...nici o profesiune nu cere posesorului ei atâta competenţă, dăruire şi umanism ca cea de educator, pentru că în nici una nu se lucrează cu un material mai preţios, mai complicat şi mai sensibil decât este omul în devenire... Ancorat în prezent, întrezărind viitorul şi sondând dimensiunile posibile ale personalităţii, educatorul instruieşte, educă, îndeamnă, dirijează, cultivă şi organizează, corectează, perfecţionează şi evaluează neîncetat procesul formării şi desăvârşirii calităţilor necesare omului de mâine*” [apud: 2, Salade D.]

Bibliografie:

1. Bezede, Rima, *Valenţele imaginii şi statutului cadrului didactic în context actual. Sinteză de politici,* Revista Ex Cathedra.
2. Chircev A., Dăscălescu R., Salade D., *Contribuții la orientarea școlară și profesională*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.
3. Colceriu, Laura, *Psihopedagogia învățământului preșcolar- sinteze de material,* 2008.
4. Ionescu,M., Radu.,I, *Didactica moderna,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995.
5. Isac, Ștefania, *Profesionalizarea procesului de formare pentru cariera didactică,* Revista Univers Enciclopedic, Republica Moldova, 2019.

PORTRET DE DASCĂL

Profesor înv. Preşc. Roman Cristina
Grădinița cu PP. Nr. 18 Iași

„A educa înseamnă a fi un artizan al personalității, un poet al inteligenței, un semănător de idei”.

Portret de dascal…..Gândul mă duce la ”Domnu Trandafir”, poveste care m-a impresionat încă din copilărie. Domnul Trandafir reprezintă modelul învățătorului ideal, cel care este devotat elevilor săi și profesiei. Învățătorul rămâne pentru totdeauna în amintirea elevilor pe care i-a format.

Noi, educatorii trebuie să acționăm în mod eficient în mica lume a personalității copiilor. Trebuie să fim educatori mult deasupra mediei, dacă vrem să formăm ființe umane și inteligente și fericite, capabile să supraviețuiască într-o societate stresantă.

Un educator excelent nu e o ființă umană perfecta, ci o persoană care dispune de suficientă pace lăuntrică pe care să o insufle copiilor din jurul său. Profesorii fascinanți transformă informația în cunoaștere și cunoașterea în experiență. Educația spre care ne-am tot îndreptat, pe care am construit-o este una care alterează progresiv calitatea dascălilor. Nu numai salariile, demnitatea profesorilor, dar și sănătatea lor a fost și va fi alterată dacă educatorul nu va fi pus în valoare de către societate.

Un educator vizibil ajunge la inteligența și puterea de a vorbi inimii copiilor pe care îi educă. Să vorbim cu un glas care exprimă emoție pentru a putea deveni vizibili în inimile copiilor noștri. Să fim capabili să ne ducem copiii într-o călătorie, fără să fie necesar a ne mișca din loc. Să privim educația cu ochii unui vulture, din diferite unghiuri. Noi, dascălii nu suntem doar un stâlp al școlii clasice, ci și un stâlp al școlii vieții. Important este să le transmitem emoție copiilor, să stimulăm copilul să gândească înainte de a reacționa, să nu-i fie teamă de ”frică”, să-și fie propriul lui lider, autor al propriei sale povești. Un dascăl bun e prezent în amintirea copiilor, pe tot parcursul anilor în care are loc educația, dar poate deveni și un maestru de neuitat.

Un profesor minunat va fi căutat de către copii, va fi admirat, va fi iubit de către copii. Să formăm ființe umane care vor putea schimba lumea. Însusirile morale ale unui dascăl sunt cele mai importante. Amintindu-ne de domnul Trandafir, acesta le transmite elevilor dragostea pentru patrie. Tot el îi învață să iubească literatura, citindu-le din poveștile lui Creangă. Mai importantă decât lecțiile de gramatică, aritmetica…. este învățătura sufletească pe care Domnu Trandafir le-o dă copiilor. El îi formeaza pe elevi ca viitori oameni buni și drepti. Domnu Trandafir se ocupa de toti copiii, chiar dacă nu era plătit corespunzător. Nu poți deveni dascăl dacă nu iubești copiii. Elevii și-au iubit și si-au apreciat învățătorul. Ei îl reşpectau mult si sufereau când erau certati. O dovadă a

priceperii învățătorului este suferința copiilor, atunci când se află că el trebuia să plece din sat. Ceea ce m-a și făcut să aleg această profesie: dragostea față de copii și dorința de a aduce o mică schimbare societății în care trăim. Și această dragoste pentru ei crește datorită iubirii ce mi-o dăruiesc și ei mie…necondiționat.

A fi dascăl, pentru mine, înseamnă responsabilitate, empatie, dragoste de copii și dar și puterea a fi un bun psiholog. Educația reprezintă principala modalitate prin care se transmit valorile și tradițiile unei nații. Suntem acolo să fim oameni, să transmitem această latură umană și copiilor noștri. Dascălul este garantul educației de calitate, este un profesionist în domeniul său, dar este și un model pentru elevii săi, un bun psiholog, un părinte. El are rolul de a forma și dezvolta deprinderi și abilități multiple.

Profesia de dascăl – indiferent de timpul la care ne raportăm –nu e una oarecare; ea modelează suflete pentru toată viața. Copilul din bancă vede în noi, în primul rând, omul în care să poată avea încredere, care să-l înțeleagă în toate privințele, să-l ajute să înțeleagă tainele vieții. Dacă-i întrebi, îți răspund cu sinceritatea proprie vârstei, că ”doamna e bună,,. Dascălul devine încă din prima zi călăuzitorul de care se agață cu încredere și speranță, modelul lui pentru anii ce vor urma. Din acel moment toate zilele lor sunt în funcție de ce ”a zis doamna...”. Și ce zice doamna e lege, e mai important decât ceea ce zic părinții. Și asta trebuie să ne facă pe noi, dascălii, conștienți de imensa responsabilitate ce o avem față de aceste mlădițe pe care avem datoria să le modelăm cu răbdare și măiestrie.

Fără suflet, fără dăruire, fără plăcere e greu să îndeplinești această misiune. Firește, e important să fim bine pregătiți științific, dar mai important este să avem vocație. Adesea ne simțim părinți adoptivi ai copiilor rămași acasă, fără o familie adevărată. Sunt copii care-și caută alinarea alături de noi, dascălii. E ușor să-i ghicești căci au mereu ceva să te întrebe, să-ți arate, să-ți povestească, și totul pentru a câștiga o fărâmă de afecțiune după care tânjesc atât de mult! Vom rămâne noi, dascălii acestui mileniu, în amintirile copiilor precum domnul Trandafir?

Îmi place să cred că un dascăl adevărat rămâne dascăl în orice societate, în orice comunitate atâta timp cât înțelege ce așteaptă cei din fața lui, așezați cuminți în bănci, cu ochii larg deschiși de curiozitate. Un dascăl trebuie să fie în egală măsură om, părinte, educator, psiholog și pedagog. Michael Scriven spune: ”Acei care pot face aceste sute de lucruri predau bine; acei care predau bine pot schimba lumea pe durata vieții”.

Profesorii vizibili sunt promotori ai respectului de sine. În spatele fiecărui copil este o lume care așteaptă să fie descoperită. Să-i învățăm pe copii să fie autorii propriilor vieți, să-și asume responsabilitatea propriilor decizii.

Aș dori, la fel ca Augusto Cury să pot spune și eu: ”Noi, profesorii vrem doar să avem condiții ca să educăm emoția elevilor noștri, să formăm tineri liberi și fericiți, pentru ca ei să nu se îmbolnăvească și să trebuiască să fie tratați de doctori”.

Visez….îmi doresc să devin un profesor vizibil pentru fiecare copil care îmi va trece pragul grupei mele. Visez și îmi doresc ca educația să devină prioritară și în țara noastră.

Îmbrățișarea, dăruirea de sine, sărutul, dialogul, relaxarea, jocul cu copiii pot să nu coste bani, dar pot fi extrem de importante pentru formarea personalității. Noi ne obișnuim repede cu elevii noștri și pierdem gustul a ceea ce trebuia să fie izvor de plăcere.

Noi, educatorii n-ar trebui să ne ocupăm numai de ceea ce se știe, ci și de ceea ce nu se știe. Ar trebui să-i învățăm faptul că, la fiecare zece ani, multe dintre adevărurile științifice se schimbă. Trebuie să-i stimulăm să devină ei cei însetați de cunoaștere. Adevărul este inepuizabil. Fiecare copil are o istorie, o personalitate cu conflicte și caracteristicile ei. Copiii trebuie învățați că întrebarea este mama creativității, iar conflictul, tatăl ideilor noi. Nu trebuie să ne fie teamă de întrebare, nici să ne tulburăm în fața conflictelor.

Educatorii cu experiență nu sunt aceea care stimulează depășirea barierelor exterioare, ci depășirea obstacolelor secrete. Nu sunt cei care-și transformă elevii într-un depozit de informații, ci cei care le stimulează apetitul intelectual și-i încurajează să asimilize aceste informații.

Un educator experimentat stimulează aspirația exterioară, dar un educator fascinant merge dincolo de aceasta, stimulând aspirația interioară. Trebuie să stimulăm, să ajutăm, să contribuim la perfecționarea copiilor, dar fără să exagerăm.

Să avem răbdare să educăm copiii care ne trec pragul clasei, să-i învățăm, dar să învățăm și noi de la ei.

UTILIZAREA TIC ÎN CONTEXTUL ACTUAL AL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof. Roxana Romcescu
Liceul „Constantin Brâncoveanu”, Horezu

În contextul actual al desfășurării procesului de învățământ, fie online, fie față în față, este necesar să descoperim sau să dezvoltăm noi tipuri de activități atractive și, mai ales, utile, pentru succesul demersului didactic.

Contextul social și cel global suferă suficiente schimbări de ordin funcțional și structural. În condițiile libertății de expresie, ale democratizării vieții sociale, ale liberei circulații, ale dispariției unor granițe concrete, educației îi revin sarcini dificile și inedite. Prin structură, obiective și conținut, educația este datoare să răspundă exigențelor cerute de evoluția realității naționale și internaționale.

Problematica lumii contemporane, caracterizată prin universalitate, globalitate, complexitate și caracter prioritar, demonstrează tot mai clar că soluțiile cele mai eficiente nu pot fi găsite prin demersuri și angajări secvențiale și fracționate, ci este necesară o viziune de ansamblu în studierea celor mai eficiente mijloace de rezolvare a marilor probleme cu care se confruntă omenirea: conflicte între națiuni, degradarea mediului etc.

Cunoașterea, ca resursă cheie, reprezintă un factor de dezvoltare economică și socială. În ultimul timp, interesul pentru managementul cunoașterii în domeniul educației și formării profesionale a crescut. În România, M. Drăgănescu a prefigurat în 1986 sintagma de *societate a cunoașterii*, cunoscută mai ales prin intermediul lucrărilor lui P. Drucker. Generând valoare adăugată, cunoaşterea influenţează domeniile cheie, cum ar fi educaţia. De la paradigma clasică a educaţiei ca activitate socio-umană s-a trecut la reinterpretarea esenţei ei şi la acceptarea mai multor paradigme.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Societatea cunoașterii a impus utilizarea TIC ca punct de referință al schimbărilor de fond în sistemele de învățământ, iar provocările s-au conturat, la început, pe trei direcții majore, având ca punct de plecare summit-urile de la Lisabona și Feira: dotarea școlilor, pregătirea cadrelor didactice și asigurarea resurselor necesare. Ulterior, conjugându-se cu alte direcții prioritare, cum ar fi asigurarea calității în educație, învățarea pe tot parcursul vieții, profesionalizarea meseriei didactice, aceste trei direcții au fost detaliate și completate. Se vorbește tot mai mult de o accelerare a procesului, dar premisele se modifică sensibil, spre formarea de competențe transferabile, spre o regândire a strategiilor de predare-învățare și a sistemului de educație în sine.

O pledoarie pentru schimbare în educație nu ar putea începe, în zilele noastre, decât cu afirmarea rolului principal care revine cadrelor didactice în asumarea acestei schimbări și cu sublinierea necesității de recuperare a principiilor pedagogiei aplicate, în contextul actual dinamic, marcat de utilizarea noilor tehnologii pe toate palierele sociale, culturale și profesionale.

De câțiva ani, documentele de politici educaționale la nivel european reafirmă statutul cadrelor didactice de actori-cheie ai oricăror strategii care vizează stimularea și dezvoltarea socio-economică. Spre exemplu, ca parte din strategia europeană pentru dezvoltare până în 2010, Raportul Consiliului European asupra obiectivelor concrete ale sistemelor de educație și formare (Bruxelles, 14 februarie 2001) menționează pe primul loc în lista de priorități *creșterea calității și eficienței sistemelor de educație și formare din Uniunea Europeană și îmbunătățirea programelor de formare inițială și continuă a cadrelor didactice*, cu următoarele elemente fundamentale: sprijinirea adecvată a cadrelor didactice și a formatorilor astfel încât să poată răspunde provocărilor societății bazate pe cunoaștere; formarea abilităților și competențelor în domeniul TIC; asigurarea accesului pentru toți la noile tehnologii.

Așadar, creșterea calității programelor de formare a cadrelor didactice și, implicit, a procesului de învățământ are efecte pozitive pentru economie și societate. Însă relația dintre sistemul socio-economic și sistemul de învățământ este biunivocă. Provocările construirii societății bazate pe cunoaștere, în perspectiva utilizării noilor tehnologii, au, la rândul lor, un impact direct asupra sistemelor de educație și formare, determinând evoluții specifice – de transformare, corelare, adaptare sau corectare – la nivel de legislație, management, bază materială, curriculum și structură de învățământ. Pe de altă parte, implementarea tehnologiei informației și comunicării în educație este un răspuns adecvat la cererea socială, efect al creșterii nivelului de responsabilizare și angajare al indivizilor în societățile democratice.

Un aspect important al politicilor naționale în direcția formării noilor generații este folosirea computerului ca suport pentru învățare. TIC nu trebuie considerat doar ca un element de conținut al învățământului, ci și ca un mijloc didactic (integrat în predarea diverselor discipline), cu rol important în îmbunătățirea calității predării și ameliorarea procesului instructiv-educativ. Se dezvoltă aptitudini de creare, tratare, obținere, selecționare și recuperare a informației, se dezvoltă creativitatea și capacitatea de gândire structurată. Însă introducerea TIC nu vizează doar familiarizarea elevilor cu prelucrarea informației, ci și cu însușirea unor procese de învățare mai puțin pasive și mai autonome. De asemenea, prin intermediul TIC, se creează noi medii de învățare individuală și în grup. Un alt efect este convertirea modelului interacțiunii educator-elev într-un model triunghiular educator-calculator-elev. Atât educația în manieră tradițională, cât și instruirea asistată de calculator oferă unele oportunități specifice, care nu pot fi transferate.

Devenind instrumente curente în școala românească, tehnologiile informației și comunicării au dus la apariția necesității dezvoltării unei atitudini specifice și unui mod nou de gândire, care au permis din partea cadrelor didactice un răspuns adecvat oricăror noi cerințe. Competențele TIC cerute profesorilor se pot clasifica în următoarele categorii: operații de bază, tehnologia informației, evaluarea softului educațional, aspecte pedagogice ale utilizării noilor tehnologii în instruire.

În contextul strategiei de informatizare a învățământului românesc, lecțiile pe suport electronic încep să devină un instrument uzual al profesorului care dorește să ofere un plus de calitate procesului de predare-învățare. Aspectele-cheie ale competențelor de instruire asistată de calculator sunt mai degrabă de ordin pedagogic decât tehnic. Rolul noilor tehnologii în învățare și al softului educațional, în special, variază de la oferirea accesului la informații și cunoaștere la facilitarea înțelegerii fenomenelor, instruire individualizată etc. Pentru a putea utiliza eficient diverse aplicații în format electronic în activitatea didactică, alături de inițierea tehnologică în utilizarea calculatorului, cadrele didactice au nevoie de o (re)inițiere pedagogică adecvată noilor cerințe, care, din păcate, de multe ori este privită cu reticență.

Până la utilizarea deplină a tuturor aspectelor inovatoare și care dau plus-valoare procesului de instruire, accentul trebuie pus pe fundamentarea pedagogică a demersurilor de instruire cu componentă TIC și pe formarea adecvată a cadrelor didactice, într-un proces reformator de lungă durată, ai cărui actori suntem.

Bibliografie:

1. Cerghit Ioan, *Perfecţionarea lecţiei în şcoala modernă,* Editura Didactica şi Pedagogică, București, 1983.
2. Iucu Romiță, *Managementul clasei de elevi – Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iaşi, 2000.
3. Stanciu Gh. Ion, *Școala şi doctrinele pedagogice în secolul XX*, Editura Institutul European, Iași, 2006.
4. Cucoș Constantin, *Pedagogie*, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, București, 2006
5. *Commission of the European Communities. The concrete future objectives of education system*, Brussels, 2001.

PORTRET DE DASCĂL... ÎMPLINIT

Rusnaciuc Carmen-Sanda
Liceul Teoretic „Carmen Sylva”
Eforie, jud. Constanța

Nu de mult, în cadrul unui curs, am fost provocată să particip la un joc de dezghețare bazat pe rune. Iată ce am creat pe moment, având la dispoziție un set de nouă cuvinte și câteva minute:

„Sunt Rusnaciuc Carmen-Sanda, profesor pentru învățământ primar la Liceul Teoretic „Carmen Sylva” Eforie. Viața mea, atât personală, cât și profesională, se aseamănă foarte bine cu un puzzle, cu bune și cu rele. Am urcat și am coborât pe scara vieții, am avut atât reușite cât și eșecuri, din care am învățat ce înseamnă să te descurci.

Semințele înțelepciunii au dat rod de timpuriu, fiind nevoită să îmi croiesc singură drumul vieții, de la 19 ani. Am călătorit de-a lungul timpului prin castele pline cu oameni minunați și lucruri utile. Pașii m-au călăuzit prin câteva școli, unde m-am comportat ca un pirat, furând idei și informații. Ulterior, acestea m-au condus la reușite, în timp ce parcurgeam încetișor harta vieții.

În călătoria mea am fost însoțită, ca toată lumea, atât de norișori, cât și de soare, iar aceste momente au fost surprinse cu aparatul de fotografiat și rememorate ori de câte ori ajungeam într-un impas.”

Pornind de la relatarea de mai sus, pot afirma că sunt o persoană activă, curajoasă și mai ales, ambițioasă. Mi-am dorit să fiu învățătoare, îmi plac copiii și caut permanent să mă aflu în mijlocul lor, aceștia încărcându-mă de energie pozitivă. Sunt extrem de dedicată, încercând să le dau încredere în ei și să îi motivez, provocându-i să exploreze realitatea și să-și exprime propriile opinii, cu argumente, bineînțeles. Activitățile mele sunt presărate cu jocuri, deoarece iubesc să aduc bucurie și să văd zâmbete, iar lecțiile să aibe un gust dulce-acrișor.

Pun mare preț pe comunicare, respect, flexibilitate și ajutor reciproc. Așa cum am spus, am fost nevoită să merg prin mai multe școli, fiecare dintre ele punându-și amprenta asupra carierei mele. Am terminat Liceul Pedagogic București, însă am ajuns, prin căsătorie, din capitală...la țară. Astfel, am petrecut 18 ani într-un colectiv dedicat, la Școala cu clasele I-VIII Dulcești, un sat unde făceam naveta mai mult pe jos decât cu mașina. Împreună cu colegii mi-am adus aportul la educarea copiilor de acolo, am depus eforturi de a aduce cât mai mulți elevi la școală și de a le insufla încrederea că se poate. Da, am reușit să îi implicăm în activități frumoase, ore desfășurate în aer liber, concursuri cu premii, excursii și tabere. Toate acestea au contribuit la recunoașterea noastră, a dascălilor din acea școală, ca fiind profesori vizibili....pentru elevi și comunitate. Peste ani, am fost surprinsă plăcut când

am fost căutată, pe rețelele de socializare ,de către primii mei elevi, nerăbdători să îmi arate ce au devenit. Aceste gesturi contează foarte mult pentru mine, le consider o mare satisfacție profesională.

A urmat apoi transferul în școala unde activez și la momentul actual, în Eforie. Și aici am găsit un colectiv minunat, mult mai numeros decât cel anterior, dar la fel de unit. A fost puțin mai greu să mă integrez, eram la oraș acum și trebuia să demonstrez cine sunt. Bazându-mă pe ambiție, perseverență, dedicare, am reușit să progresez, implicându-mă în activități diverse.

Și aici am avut sprijinul colegilor și, în același timp, pe cel al părinților.Nu am să uit prima ședință, în care aceștia mă așteptau cu flori, spunându-mi că știau cine vine la clasă (am preluat clasa a II-a)....unul dintre ei avea un nepoțel, ce îmi fusese elev odinioară. Erau încântați datorită portretului făcut de acel băiețel și părinții lui....ce mică e lumea!

Am continuat cu implicarea elevilor în concursuri, activități de voluntariat, activități extrașcolare (unde părinții abia așteptau să participe). În paralel, m-am preocupat si de progresul meu profesional, urmând cursurile unei facultăți de Psihologie, apoi participând la numeroase cursuri de formare, pentru a fi în tandem cu noile tendințe. Și în situația actuală, ne-am adaptat foarte bine, atât eu, cât și elevii mei. Nu ne place , dar nici nu dăm înapoi, interesul comun este de a merge mai departe, vizând ceea ce ne-am propus.

Așadar, pot afirma că sunt un profesor vizibil, datorită atitudinii mele și comunității în care mă integrez.

PROFESOR VIZIBIL - PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Rusu Mariana Ramona
Școala Gimnazială Nr. 1 Chijic, Jud. Bihor
Profesor De Limba Și Literatura Română

Omul se desăvârșește prin cunoaștere și prin educație.Educația presupune, în egală măsură, asimilarea unor valori și dobândirea unor cunoștințe.Educația urmărește dezvoltarea unor calități umane și explorarea orizonturilor, fiind predominant orientată spre pregătirea pentru viață.

Educația poate fi valoroasă pentru desăvârșirea personalității individuale, dar atât timp cât ea nu se împletește prin fapte, rămâne asemeni unui pom căruia nimeni nu-i culege fructele.

Școala este cea care pregătește toți oamenii: și pe cei care ajung părinți și pe cei care vor ocupa diferite funcții. Asupra tuturor își pune amprenta educația. Prin urmare, cu toții își datorează cariera evoluției școlii. Prin școală se pune temelia societății în care vom trăi mâine. Literatura ne oferă și ea destule exemple de sacrificii pe care familia le-a făcut pentru educația copiilor. În „ Amintiri din copilărie", Smaranda e în stare să învețe cu Nică să citească, numai să-și vadă băiatul„ popă". Ilie Moromete face excepție de la un principiu de viață atunci când decide să vândă pământ pentru a putea plăti internatul lui Niculaie și exemplele pot continua.

Copilăria, vârsta dintâi, lipsită de griji, anii de școală, dascălii constituie în anii maturității pentru scriitori tot atâtea prilejuri de evocare. Alecu Russo, Ion Ghica, Ion Creangă, Mihai Eminescu, Mihail Sadoveanu, Ionel Teodoreanu, Lucian Blaga, Mircea Sântimbreanu, Grigore Băjenaru etc. sunt doar câțiva dintre scriitorii care evocă, în pagini memorabile, personalitatea de neuitat a dascălilor lor.

Îndrumătorul primilor pași ai „titanului prozei românești" este evocat în volumul „Anii de ucenicie", în persoana domnului Busuioc. Pornind de la acest personaj real, domnul Busuioc, povestirea „ Domnu Trandafir" evocă personalitatea de neuitat a primului dascăl. Lectura ia forma unei lungi confesiuni epistolare către un posibil interlocutor. Formulele de adresar – „frate dragă", „prietine"- sunt revelatoare în acest sens. Atât de puternică este personalitatea personajului principal încât Sadoveanu dă numele lui lecturii. Domnu Trandafir este un personaj central, individual, pozitiv, dinamic simbolic, complex, vizibil, pornind de la model real.

Un profesor ca să fie vizibil trebuie să fie înarmat temeinic cu cunoștințe științifice. Pentru aceea este necesar să se cultive în permanență. Pedagogia modernă solicită tot mai mult creșterea rolului elevilor în comunitate, retagerea discretă a profesorului din planul comunicării nemijlocite, acesta din urmă punând tot mai mult accentul pe procedeele de simulare și monitorizare. Comunicarea didactică se dovedește a fi extrem de complexă, nu nu ai prin faptul că implică numeroase

comportamente (mimica, gesturile, comunicarea verbală, modalități directe de la distanță, intervențiile sociale și culturale mai mult sau mai puțin antrenate), relații complexe între elemente menționate, cât și un anumit dezechilibru între potențialul și modalitățile de comunicare ale profesorului, pe de o parte, și cele ale elevului pe de altă parte.

Un scriitor francez, Andree Gide, spune că: „un bun profesor are această grijă statornică: îi învață pe discipoli să se lipsească de el". Nu este un paradox: un profesor bun te determină într-adevăr să fii tu însuți și să pornești în viață cu un pas sigur.

Profesorul model și vizibil este cel care reușește să facă materia pe care o predă simplă, indiferent de dificultatea ei. Este cel care poate să-ți modeleze caracterul, punându-ți întrebări nu pentru a arăta ceea ce nu știi, ci pentru a-ți deschide ochii asupra lucrurilor pe care le știi.

Profesorul este cel care te strigă pe numele mic și îți vorbește blând și calm, cel care găsește calea de a-ți câștiga încrederea și respectul prin ceea ce face cu pasiune oră de oră, cel care îți zâmbește atunci când drumurile cunoașterii ți se par anevoioase. Este cel care te stimulează să te cunoști mai mult, mai bine, dar îți și „predă" și lecții de comportament prin felul lui de a fi.

Profesorul model și vizibil te pregătește pentru viață și nu doar pentru un examen, având puterea nu în catalog, ci în caracterul său. Este cel care te fascinează, nu doar cu prezența lui luminoasă și care cu siguranța te va aștepta peste ani și ani în pragul școlii cu brațele deschise. Profesorul model și vizibil este Omul.

Bibliografie selectivă:

1. Mihăilescu, Dumitru (coord.) - *Literatura română*, Editura Nomina, București, 2008.
2. Sandu, Elena – *Compuneri școlare pentru gimnaziu*, Editura Polirom, Iași, 2004.
3. Orțan, Florica – *Comunicare interpersonală în mediile școlare*, Editura Universității din Oradea, Oradea, 2005.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Autor: Prof. Șandru Mihaela Ioana
G.P.P. „Maria Clara Kindergarten" Sibiu

Nu puteam începe altfel, decât cu întrebarea „Ce înseamnă profesor vizibil?". „Profesor vizibil" înseamnă cunoștințele de bază pe care le are profesorul și se pune accentul pe ce știe acesta și ce poate oferi, nu pe ceea ce îi oferă societatea. Toate aceste cunoștințe și deprinderi ale dascălului, duc la performanțele elevilor, evaluarea critică și la autoevaluarea profesorului.

Atunci când profesor evaluează elevii săi, acțiunea devine vizibilă, iar dascălul devine vizibil în fața elevilor, iar munca sa se evidențiază în rezultatele elevilor.

Profesorul/ dascălul când își evaluează elevul, indiferent de nivelul de vârstă al acestuia vede prin el sistemul de gândire al acestuia, planul de desfășurare pe mai departe al activităților, beneficiile sale asupra elevului.

Atunci când ești un profesor vizibil, poți învăța și ajuta în același timp și alți profesori/ dascăli, prin schimbări de ideei, opinii despre proiectare didactică, succesuri, progresul în învățarea propie, etc.

Așa cum mă întrebam la început despre ce înseamnă „profesor vizibil", acum îmi pun singură întrebarea ce înseamnă „profesor invizibil?". „Profesor invizibil" este cadrul didactic care începe să aibă anumite simpatii față de un alti elevi, ignorându-i pe ceilalți participanți la ore. Profesorul care suprasolicită capacitatea elevilor sau este pur și simplu retras, transparent.

Profesorul care devine invizibil în fața elevilor prin preferințieri, stârnește în ceilalți elevi o stare de ignoranță asupra ființei și a ceea ce predă acesta. De asemenea și suprasolicitarea duce la ignoranța elevilor sau la cedarea acestora atât fizic cât și psihic.

Decizia unui profesor să devină „invizibil"/ transparent, apare atunci când acesta nu dorește să-și expună (să etaleze) cunoștințele, proiectele, opiniile pe care le are pentru a ieși în evidență ci pentru a da rezultate în rândul elevilor.

Făcând o parelală între perioada pandemică și cea de dinainte, profesorii în perioada pandemică în mare parte au devenit „invizibili" datorită tehnologiei aplicate în școala online, iar înainte abilitățile profesorului erau expuse „vizibil" adică fizic în școală.

În ceea ce privește termenii „vizibil" și „invizibil" asociați termenului „profesor" reprezintă portretul de dascăl, deoarece în ziua de astăzi profesorul înfățișează mai multe portrete.

Așa că aș vrea să închei cu o concluzie: „Profesorul este portretul elevului așa că el ar trebui să învețe elevii să nu învețe ceea ce să gândească, ci cum să gândească.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Săndulache Ioana Lidia,
Liceul de Arte „Regina Maria” Alba Iulia

Giovanni Ruffini ”*Profesorul este ca o lumânare care luminează pe alții, consumându-se pe sine”*

Din păcate, profesorii din ziua de azi sunt foarte vizibili, datorită publicității negative apărute în media, pentru că media este interesată doar de cazuri cu impact major în societate. Munca profesorilor din spatele orelor de curs nu este contabilizată, chiar dacă aceasta este foarte importante pentru a putea deveni un profesor vizibil dar, dacă ai disponibilitate și drag pentru elevii pe care îi ai, atunci acest lucru este unul ușor de realizat.

Pentru a putea fi un profesor vizibil trebuie să ai dragoste pentru copii, empatie, să fi un profesor creativ, bine pregătit profesional, deschis spre nou, să ai o atitudine pozitivă, să îți aloci timp pentru crearea lecțiilor atractive și active. De cele mai multe ori, nu este important ce spune un profesor, ci felul în care acesta o spune. Este o muncă titanică dar satisfacția pe care o ai atunci când elevii îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru ei, te caută după ce au terminat liceul să îți vorbească despre realizările lor, nu te poate face decât fericit și să îți întărească convingerea că munca pe care ai depus-o nu a fost în zadar.

Sunt profesor de specialitate muzică - Istoria muzicii și Forme muzicale, la un liceu vocațional, iar relația pe care o avem noi ca dascăli de specialitate este una foarte importantă și specială. Lucrând cu elevii individual, pe grupe sau cu clasa, ajungi să îi cunoști foarte bine, să cunoști modalitatea prin care poți să îi ajuți, să îi faci să iubească materia, să îi motivezi să își dorească să acumuleze cât mai multe cunoștințe, să le insufli seriozitate dar să fi și parte din familie. Recunosc că elevii mei, majoritatea elevi de liceu, sunt foarte deschiși pentru cunoaștere iar pentru acest lucru eu îmi doresc tot timpul să mă perfecționez, să găsesc lucruri interesante pentru ai provoca.

Ultimul an a fost o provocare pentru toți profesorii, dar contrar așteptărilor relațiile cu elevii s-au îmbunătățit prin folosirea mijloacelor moderne apropiate de trendul dezvoltării tehnologiei. Încă din primele săptămâni de predare online am reușit să creez lecții interactive, să integrez link-uri cu audiții, să integrez partituri pe care să le lucrez sincron cu elevii. Este adevărat, uneori am fost ajutată chiar de elevi cu aptitudini în It. Asta este o dovadă clară că dacă conlucrăm cu elevii vom face întotdeauna o echipă bună, bazată pe sprijin și încredere.

Pentru a respecta tema dată, voi vorbi despre dascălul vizibil sau invizibil dar, susțin cu tărie că dascălul nu poate fi invizibil. El este acolo dacă îl cauți, el este acolo pentru a oferi informații, sprijin în probleme de orice fel, dar, cel mai important profesorul este creator de caractere. Poate în

primul rând profesorul ar trebui să fie om iubitor de oameni care zi de zi luptă pentru un viitor pe care nu îl cunoaște , dar luptă neobosit, autodepășindu-se, punând cărămidă peste cărămidă pentru realizarea dezideratului „*Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea,, Nelson Mandela.*

VOCAŢIA DE DASCĂL

Prof. Sângeap Nadia-Mihaela
Liceul Tehnologic „Ion Creangă” Pipirig

Educatorul este cel care are un rol semnificativ în viaţa copiilor.Prin felul său de a fi sau a nu fi, prin comportamente şi atitudini, educatorul apropie ori îndepărtează copiii: motivează, pedepseşte, povăţuieşte, încurajează.

Cadrul didactic trebuie să aibă abilitatea de a motiva elevii, acţionând prin intermediul a trei factori: valoarea disciplinei percepută de copii şi relevanţa practică a informaţiilor vehiculate, încrederea copiilor în propriul succes, abilitatea lor de a oferi feed-back permanent şi de a dirija procesul educaţional. O altă abilitate de care trebuie să dea dovadă profesorul este aceea de a realiza un management eficient al clasei, iar pentru aceasta, el trebuie să fie atent la comportamentul copiilor şi la reuşita lor şcolara, utilizând un spectru larg de tehnologii de predare-învăţare.

Abilitatea de a crea şi a menţine o ambianţă plăcută, de susţinere şi cooperare o realizează educatorul dacă transformă atmosfera din clasă în una agreabilă. Problemele de disciplina sau disensiunile care apar sunt rezolvate în mod constructiv. Fiecare dintre elevi sunt apreciaţi pentru rezultatele lor, atât în public cât si în particular, iar educatorul îi încurajează să coopereze şi să se susţină reciproc. Abilitatea cadrului didactic de a preda în manieră interdisciplinară se realizează atunci când o cere contextul şi când este posibil, educatorul transferând cunoştinţele şi abilităţile achiziţionate de copiii în cadrul unei discipline, la alta.

Orice copil are nevoie de iubire, respect şi apreciere necondiţionate de anumiţi factori mai mult sau mai puţin obiectivi. A-l creşte pe copil arătându-i respect este o condiţie esenţială în relaţia cadru didactic-elev, o dovadă incontestabilă a respectului de sine, a seriozităţii şi simţului de răspundere . Că elevul poate învăţa, dar nu oricum, este un fapt binecunoscut ce ţine de stilul de muncă al educatorului, fără a ignora ceilalţi factori.

Cu siguranţă, orice cadru didactic trăieşte momente de maximă satisfacţie când vede boabe de lacrimi pe obrăjorii copilului fericit că Făt-Frumos l-a biruit pe Zmeu, tresaltă de bucurie când, sub privirea ei atentă, a răsărit pe pagină primul semn grafic conturat cu mânuţa tremurândă a copilului, trăieşte intens satisfacţia datoriei împlinite când, asemenea Domnului Trandafir de peste ani, dă şcolarilor săi „cheia” cu care pot pătrunde în lumea mirifică a cărţilor.Puterea educatorului de a alege şi a inventa poate merge până la plus infinit. Personalităţile deosebite se remarcă prin stilul lor, prin amprenta pe care şi-o pun pe ambianţa locului unde lucrează, prin armonia pe care o vor crea în jurul lor, prin aportul la dezlegarea „misterului” educaţiei.

Pe lângă profesionalismul firesc, educatorul trebuie să aibă o vastă cultură, eleganţă şi discreţie, să-şi însuşească mărunte, dar esenţiale aspecte comportamentale cum ar fi: punctualitate, respect faţă de ceilalţi, toleranţă, sinceritate, deschidere spre nou, diplomaţie , creativitate, prietenie, înţelegere, dăruire, afectivitate, siguranţă şi încredere.

Dascălul, conştient de menirea sa, este cel căruia universul copilăriei îi este aproape, care priveşte şi interpretează mişcările, actele, operaţiile evenimentele şi cu ochi de copil. Altfel spus, reuşeşte să desprindă de general particularitatea cea mai pe înţelesul copilului, ce-i luminează calea spre achiziţii imediat superioare.

Am întâlnit copii care încearcă să-şi exprime iubirea faţă de noi, profesorii lor, dar le-am simţit fiorul cu care căutau să se exprime, cu care încercau să pătrundă dincolo de vorbe în sufletele noastre. Unii ne-au măgulit, iar alţii au cerut, au căutat, au aşteptat ajutor.Mulţi copii au nevoie de noi, iar în fiecare dintre noi, există o pasăre albă cu aripile larg deschise spre zbor, PASĂREA CUNOAŞTERII. Descifrând şi încurajând aspiraţiile ei secrete, o pregătim pentru zborul neîntrerupt spre lumina înţelepciunii.

Tactul pedagogic se înscrie ca o componentă esenţială şi specifică a aptitudinii pedagogice, o abilitate de a înţelege elevii, de a fi omenos, de a aprecia şi a nota corect, de a da dovadă de exigenţă şi severitate moderate, de a sprijini şi îndruma elevul, de a-i ierta greşelile minore, de a fi drept în acordarea recompensei şi a pedepsei, de a pedepsi fapta, nu persoana, de a nu-l persecuta, de a nu-i aminti mereu o greşeală. Tactul pedagogic solicită inteligenţă, ingeniozitate şi afectivitate în sensul de a acţiona adecvat, suplu şi creator în vederea reuşitei depline a actului educaţional. Copiii apreciază omenia, însuşirea de bun psiholog, înţelegerea problemelor personale, ignorarea micilor abateri, renunţarea la pedeapsă când elevul şi-a recunoscut vina, discreţia, evaluarea obiectivă, imparţialitatea, corectitudinea, simţul umorului etc. Aptitudinile organizatorice întregesc structura aptitudinii pedagogice. Munca la catedră necesită programarea timpului pentru fiecare lecţie, dar şi pentru fiecare semestru sau an şcolar. Trebuie organizată evidenţa şi controlul activităţii copiilor, precum şi corecta evaluare a rezultatelor acestei activităţi. O altă componentă importantă a aptitudinii pedagogice este capacitatea de a comunica cu clasa. Acest act comunicaţional priveşte mai întâi abilitatea dascălului de a transmite pe cale verbală sistemul de cunoştinţe şi priceperi astfel ca actul comunicării să fie viu, activ, dinamic, expresiv. De conţinut şi de fluenţa verbală depinde în mare măsură calitatea predării cunoştinţelor. Dar dascălul nu transmite copiilor doar informaţii. El stabileşte cu clasa un contact psihologic, realizează cu copiii o comunicare cognitivă şi una afectivă. Dacă stăpâneşte temeinic materialul de predat, pe parcursul lecţiei el urmăreşte îndeaproape modul cum sunt recepţionate informaţiile, cum reacţionează copiii, observându-le privirea, mimica şi gesturile. Are mereu un feed-back al activităţii instructiv - educative pentru a păstra permanent sub control bunul mers al acesteia. Cunoaşte psihologia copilului, structurile lui cognitive, metodele şi

procedeele potrivite vârstei şi particularităţilor individuale. Calitatea de dascăl nu este înnăscută. Ea se câştigă şi se formează în liceul pedagogic, în universitate şi se perfecţionează în procesul instructiv-educativ. Un dascăl se perfecţionează şi se formează continuu. Susţine astfel ideea de a învăţa mereu, indiferent de vârstă sau de profesie. Educaţia permanentă permite o mai bună adaptare la cerinţele societăţii, societate aflată în continuă transformare.

Bibliografie:

1. Ezechil, Liliana – *Comunicarea educaţională în context şcolar*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2002
2. Faber, A. ; Maylish, Elaine – *Comunicarea eficientă cu copiii, acasă şi la şcoală*, Editura „Curtea Veche", Bucureşti, 2002

SCRISOARE CĂTRE DOAMNA ÎNVĂȚĂTOARE

prof. Sarosi Irina
Școala Gimnazială „Vasile Conta” Iași

Se dorește această scrisoare să fie o aducere în amintire a unui om important din copilăria mea.

Aș dori ca dumneavoastră, cea care mi-ați arătat cât poate fi de plăcut să înveți, să citiți aceste gânduri scrise cu drag de unul dintre mulții elevi pe care i-ați făcut să se simtă importanți.

Doresc acum, când sunt mare, să vă mulțumesc că ați făcut din venirea la școală o sărbătoare pentru noi toți care vă sorbeam cuvintele cu atenție, cu drag și respect.

Ați fost pentru generații de elevi un om de încredere la care se poate apela ori de câte ori viața ne încearcă.

Pentru fiecare aveați timp câtă nevoie avea pentru a-l călăuzi în aventura cunoașterii.

Sub îndrumarea dumneavoastră am devenit niște curioși pe drumul vieții, pentru ai urma pe marii înțelepți, gânditori și visători ai lumii.

Îmi amintesc cu emoție și cu drag de entuziasmul, încurajările și bunătatea dumneavoastră!

Ați găsit mereu responsabilitățile potrivite fiecărui elev, trăind alături de fiecare tristețea , exuberanța și bucuria.

Cum să nu vă mulțumim pentru că ne-ați arătat să învățăm din eșecuri, cum să găsim bunătate în tot și-n toate?

Câte întrebări nu ne treceau nouă, copiilor prin minte?Sfaturile dumneavoastră ne-au făcut să nu ne temen de nici o întrebare și că fiecare valorează mult pentru cei pe care el îi iubește.

Îmi amintesc cu drag de glasul cu intonații diferite cu care ne citeați lucrările , de explicațiile făcute clar și de zâmbetele cu care ne încurajați de fiecare dată, la lecții sau la joacă.

Cum reușeați să observați toate strădaniile noastre, să găsiți cuvintele potrivite pentru o laudă sau o dojană ca nouă celor din fața dumneavoastră să ni se însenineze și cea mai neagră zi din viața noastră de elevi.

Cum reușeați să înțelegeți tot ce am vrut să scriem sau să rostim , chiar dacă spusele noastre erau un ghem încâlcit de cuvinte?!

Am fost părtaș cu dumneavoastră într-o aventură a învățării pe care am parcurs-o pas cu pas!

De la dumneavoastră am învățat că avem nevoie unii de alții, indiferent de timp și spațiu unde ne aflăm.

Am aflat, în anii petrecuți împreună că viața este ca o foaie de hârtie pe care o completăm cu faptele și gândurile noastre.

Este oare ceva în viața fiecăruia dintre foștii elevi pentru care să nu fi primit un sfat, o încurajare de la dumneavoastră, doamna și draga noastră învățătoare?!

Ați ținut la distanță de noi urâțenia și lăcomia lumii, pentru ca să prindem puteri și să ne apărăm singuri! Ne-ați învățat ce înseamnă forța răbdării, a curajului!

Ați observat când unul dintre noi se străduia chiar dacă rezultatele nu apăreau imediat!

Sub îndrumarea atentă a dumneavoastră, fiecăruia îi venea rândul la îndatoririle plăcute , dar și la cele nesuferite! Ați știut că o laudă poate însenina ziua unui copil!

Vă mulțumește pentru tot, un fost învățăcel!

PROFESOR VIZIBIL/PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Înv. Primar: Scutar Angelica
Școala Gimnazială Băișești / Jud. Suceava

MOTTO: „ Un profesor își pune amprenta asupra eternității, el nu poate ști niciodată cât de departe ajunge influența lui.”
Henry Brooks Adams

Odată cu trecerea timpului, atunci când elevii părăsesc școala și încearcă să zboare spre îndeplinirea propriilor vise, amprenta pusă de profesori asupra dezvoltării lor se întrezărește împletită în ambițiile și năzuințele fostului învățăcel.

Profesorul vizibil este acel profesor care rămâne în mintea și în sufletul elevilor cu care, într-un anumit moment al vieții, cărările li se intersectează cu un scop bine definit. Dar, pentru a fi capabil de a lăsa urme adânci în sufletul copiilor pe care îi educi, ca profesor trebuie să ai anumite calități, și anume: abilități sociale de a pătrunde în interiorul grupului de elevi, abilitatea de a înțelege copiii și de a pătrunde în lumea lor, de a privi lumea prin ochii lor, de a deține valori superioare, deoarece profesorul este un model pentru elevii săi. Dar, calitatea esențială este dragostea pentru copii. Atitudinea față de copii pune amprenta asupra activității didactice de la clasă. Dacă elevilor le este arătată dragoste, respect, înțelegere, procesul didactic este mult facilitat.

Să nu uităm de tactul și talentul pedagogic, de capacitatea de a modela mintea tinerilor, de a preda în mod creativ evitând un monolog plictisitor care nu stârnește interesul elevilor ci îi deranjează. De cele mai multe ori, nu este important ceea ce spune un profesor ci modul cum o spune.

Dar, elevii apreciază profesorul care devine un partener de învățare și nu o autoritate în procesul instructiv-educativ. În timpurile actuale, când informația este la îndemâna tuturor, la un click distanță, provocarea fiecărui profesor este de a aduce valoare contextului și procesului învățării. Acest lucru se realizează ușor prin interacțiunea și relația care se stabilește între profesori și elevii săi. Astfel, cadrul didactic poate descoperi, gestiona și adapta stilul fiecărui individ dintr-o clasă.

De altfel, învățarea elevilor cum să gândească și nu ce să gândească, de a-i încuraja să găsească soluții pentru viață, de a-i pregăti pentru eventualele eșecuri și de a vedea în ele o nouă oportunitate, de a greși și a învăța din aceste greșeli este modalitatea de a rămâne în inima copiilor.

Însă toate acestea nu pot fi realizate fără pasiunea cadrului didactic pentru profesie. Un profesor pasionat pentru ceea ce face, realizează o serie de conexiuni cu toate celelalte calități pe care trebuie și este necesar să le dețină pentru a realiza o educație de calitate, de excepție. Pe tot parcursul devenirii sale în profesia de dascăl, cadrul didactic învață tot timpul să realizeze și să urmeze vocația aleasă. Are mereu în vedere prioritățile elevilor ci nu pe cele personale, pune pe primul plan interesele și nevoile copiilor și nu pe ale lui, este mereu atent la îndeplinirea dorințelor celor pe care îi coordonează în activitatea de învățare.

Din punctul de vedere al elevilor, profesorul vizibil este profesorul care se încadrează în următoarele tipuri: este cel care îi ajută să reușească, îi ajută să conștientizeze și să valorifice propriile disponibilități, îi privește pe elevi cu respect, este cel care preferă metodele democratice bazate pe cooperare, comunicare și manifestare autentică, creează o atmosferă permisivă.

Dacă pot îndeplini condițiile elevilor, dar menținând cursul impus de idealurile și finalitățile educației, orice profesor se poate declara vizibil, un bun educator și un vizionar care a încercat și a reușit să-și îndrume elevii spre îndeplinirea dorințelor acestora.

Educația nu înseamnă doar dezvoltare cognitivă. Elevii au nevoie și de formare completă a personalității, de dezvoltare morală și afectivă, iar acestea se concretizează prin urmărirea unor modele adulte. Uneori, profesori au nevoie de o privire exterioară pentru a conștientiza importanța și influența pe care o exercită asupra tinerilor. Acest lucru poate deveni o motivație puternică pentru profesori de se perfecționa, de a evolua.

Bibliografie:

1.Bontaș, I. – „Pedagogie. Tratat, ediția a V-a revăzută și adăugită”, Editura BIC ALL, București, 2001;

2. Popovici, D. – „Didactica. Soluții noi la probleme controversate”, Editura Aramis, București, 2000.

PROFESIA DE CADRU DIDACTIC

Profesor pentru învățământul primar Șerban Cristina
Școala Gimnazială Nr. 5, București

Profesia presupune existența unui ansamblu de cunoștințe și competențe specifice, structurate într-un model profesional, iar meseria solicită asimilări intuitive și imitative, fără o bază de cunoștințe specifice integrate într-un tot autonom.

De- a lungul timpului au existat anumite prejudecăți în legătură cu profesia didactică , și anume: pentru a fi profesor este suficient să cunoaștem materia de predat, să ai talent, intuiție și o oarecare experiență. Stăpânirea materiei de predat nu este suficientă pentru a fi profesor, deoarece , doar aceasta nu oferă persoanei în cauză schemele de gândire, de decizie și de acțiune solicitate de profesia de cadru didactic. Schemele acestea se dobândesc printr- un proces de formare sistematică teoretică și practică. Unele voci pledează pentru încadrarea profesiei în discuție în categoria semiprofesiilor, fapt care decurge din specificul și particularitățile activității didactice. Activitatea didactică implică nu doar cunoștinte și competențe, care pot fi descrise în standarde de performanță, ci și atitudini, valori, moralitate, elemente greu de standardizat, aceasta având și un indice de intervenție personală semnificativ.

Definirea și legitimarea profesiei didactice reclamă existența unei bazei de cunoștințe specifice acesteia, care ar trebui identificată și delimitată prin studierea sistematică a activităților cadrelor didactice, pentru a cunoaște specificul acestora în raport cu alte activități.

Se recomandă a fi acordată o atenție deosebită pertinenței modalităților de formare a competențelor indispensabile profesiei didactice. Este bine sa existe o sincronizare a pregătirii inițiale și continue cu solicitările profesiei, influențate de dinamica economică, socială , științifică.

Profesorul îndeplinește roluri multiple în activitatea cu elevii: instructor, actor, mediator, autoritate instituțională, terapeut, lider de opinie științifică, manager, etc. „ Complexitatea atribuțiilor pe care le îndeplinește și rolul de conducere pe care îl exercită în desfășurarea activităților didactice atribuie profesorului însușirea de principală resursă umană a activității de instrucție și educație ” (Potolea Dan, 2008, p. 429).

Comunitatea educațională europeană a impus noi standarde , prin care se solicită noi competențe profesionale referitoare la o gamă variată de relații interumane, semnificative fiind cele socioeducaționale, care să sprijine legăturile multifuncționale ale școlii cu mediul comunitar și social.

Competențele cheie pentru cadrele didactice ar fi următoarele: să fie capabile să lucreze cu informația, tehnologia și cunoștințele ; să poată lucra cu persoanele din anturajul apropiat profesiei:

elevi, colegi, parteneri educaționali școlari și neșcolari; să lucreze în societate la diferite nivele: regional, național, european, global .

Standardele pentru pregătirea personalului didactic sunt de obicei afirmații calitative, dar pot avea la bază date concrete cantitative . „ Ele sunt ținte, descriu ceea ce se așteaptă. În raport cu acestea se proiectează atât programele individuale de formare, cât și cele organizaționale" (Potolea Dan, 2008, p. 433).Calitatea pregătirii personalului didactic se concretizează în performanțele elevilor. Este unanim acceptată ideea conform căreia un învățământ de calitate are la bază competența și gradul de implicare ale gradul de implicare a personalului didactic.

Dependența dintre personalitatea profesorului și eficiența procesului de predare prezintă un interes deosebit pentru literatura de specialitate, stilurile didactice de conducere fiind direct implicate în această ecuație. Activitatea psihopedagogică solicită capacități psihosociale precum: capacitatea de a stabili ușor relații cu elevii, capacitatea de a influența ușor grupul și indivizii, capacitatea de a comunica ușor și eficient cu grupul și cu indivizii, capacitatea de a adopta ușor diferite stiluri de conducere.

Personalitatea educatorului are nevoie de o structură mobilă și flexibilă, parțial polivalentă și conține două dimensiuni majore: personalitatea reală și aptitudinea psihopedagogică. Flexibilitatea profesorului trebuie înțeleasă în sensul dezvoltării capacității acestuia de a combina și adapta competențele profesionale/ personale la situații noi.

Bibliografie:

1. Cucoș Constantin – Educația. Experiențe, reflecții, soluții, Editura Polirom, 2013
2. Paun Emil, Potolea Dan – Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative, Editura Polirom, 2002
3. Potolea Dan – Pregătirea psihopedagogică. Manual pentru definitivat și gradul didactic II, Editura Polirom, 2008

PROFESORUL - INIŢIATOR ŞI COORDONATOR DE PROIECTE DEDICATE ELEVILOR

Şerbănescu Carmen Cristina
Şcoala Superioară Comercială „Nicolae Kretzulescu”

Trăim în secolul XXI. Suntem martori şi actori într-o lume a paradoxurilor: pe de o parte, dezvoltarea tehnologică a ajuns la un nivel de neimaginat acum o sută de ani, uşurându-ne viaţa, pe de altă parte conflictele şi violenţa sub diverse forme fac parte din cotidianul nostru, urâţindu-ne viaţa: pe stradă, în şcoală, la serviciu, în mass-media asistăm la multe manifestări violente. De aceea este necesar sa creăm o cultură antiviolenţă şi să încercăm să aducem în prim plan armonia, empatia, toleranţa, respectul. Proiectele europene de tipul Erasmus+ reprezintă o oportunitate de a descoperi puncte vulnerabile ale societăţii contemporane, de a acţiona într-o echipă formată din adolescenţi din mai multe ţări europene şi de a încerca împreună să găsească soluţii pentru a crea o lume mai bună. Tema proiectului „Violență-un fenomen al societății noastre europene” a trebuit să senzibilizeze elevii participanți asupra faptului că violență a devenit în societatea noastră europeană aproape un fenomen cotidian și să-i facă să observe că violență a sporit în ultimii ani. Elevii au conștientizat posibilele cauze și multitudinea de aspecte ale violenței în diverse domenii ale vieții și au învățat cum să prevină şi să combată acest fenomen atât de extins.

Această temă a proiectului a fost abordată şi tratată de elevi și profesori din 7 ţări europene. Schimbul de elevi între școlile partenere a necesitat abilități deosebite de comunicare în mai multe limbi străine, cunoștințe TIC, precum şi o multitudine de competențe sociale. În grupuri de lucru naționale și internaționale, prin participarea elevilor, părinților și profesorilor, elevii s-au familiarizat cu experiența experților și prin propriile cercetări și colaborări au ajuns la experiențe proprii. Prin colaborarea cu şcolile partenere, elevii şi-au perfecţionat cunoștințele de limbi străine şi au făcut cunoştinţă cu sistemele de învăţământ din alte ţări europene.

În cadrul acestui proiect, elevii au iniţiat şi derulat contacte cu autoritățile regionale şi s-au informat despre violență ca fenomen social în Europa, și-au prezentat rezultatele cercetărilor în fața reprezentanților autorităților locale, părinților și altor elevi. De asemenea, au publicat rezultatele activităților de proiect în revista liceului, în presă regională și pe site-urile școlilor participante.

Prin tema proiectului „Violența-un fenomen al societății noastre europene" s-a urmărit atingerea următoarelor a numeroase obiective de diverse tipuri.

Din punct de vedere al conţinuturilor s-a dorit conștientizarea şi sensibilizarea asupra fenomenului violenței care se acutizează în societatea europeană, aprofundarea cunoștințelor despre cauzele agresiunii şi violenței cu ajutorul teoriilor psihologice, socio-psihologice, cunoașterea și

înțelegerea fundalului socio-economic al violenței în rândul tinerilor, cunoașterea aprofundată a manifestărilor violenței în diverse sectoare ale vieții (școală, familie, sport, mass-media), cunoașterea, înțelegerea și aplicarea medierii ca un mijloc de prevenire a violenței

Din punct de vedere didactico-metodic s-a urmărit introducerea rezultatelor cercetărilor în cadrul orelor de curs, înființarea de cercuri extrașcolare care să aprofundeze această temă, cunoașterea și folosirea metodelor moderne de comunicare pentru a permite un schimb permanent al rezultatelor, perfecționarea și folosirea cunoştinţelor de limbi străine, promovarea studiului interdisciplinar (psihologie, pedagogie, limbi străine, științe sociale, limba maternă)

Din punct de vedere social s-a urmărit: implicarea elevilor care sunt defavorizați socio-economic sau geografic (şomeri, emigranți, mediul rural etc), dezvoltarea spiritului de echipă prin participare în comun la activitățile proiectului și la mobilități, cunoașterea și înțelegerea multitudinii de culturi europene, egalitatea şanselor de gen în participarea la proiect, sensibilizarea populației, a școlilor din apropiere și a autorităților asupra fenomenul violenței în societate, precum și necesitatea prevenției violenței în școli.

S-a realizat permanent diseminare la nivel local şi regional. Toți participanții au făcut cunoscute în școală rezultatele proiectului cu ocazia diverselor întruniri şi au prezentat proiectul (dimensiunea europeană, parteneri, scopuri, rezultate parțiale, finale) cu ocazie Zilei Porților deschise/Târgurilor de oferte educaționale întregului liceu, părinților, viitorilor elevi și reprezentanţilor autorităţii locale, cu ajutorul imaginilor, colajelor, prezentărilor, videoclipurilor.

Pentru a atrage și mai mult atenția asupra proiectului și a realiza o și mai eficientă diseminare, s-au publicat articole de presă despre activitățile locale (aprobarea proiectului, Ziua Porților Deschise, Ziua Europei) și național (întâlnirea coordonatorilor, mobilitatile elevilor), iar diseminarea la nivel național a fost realizată prin prezentarea proiectului pe site-ul liceului.

Elevii au purtat numeroase dezbateri asupra posibilităţii de a diminua acest flagel mondial. Au oferit un model de atitudine proactivă şi spirit civic, fiind conştienţi de faptul că lucrurile nu se schimbă peste noapte şi că e nevoie de implicare constantă şi perseverentă pe termen lung pentru a avea succes în demersul proiectat.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL - PORTRET DE DASCAL

Profesor Nona Serghiac
Liceul Teoretic ,,Alexandru Ioan Cuza" - Iași

„Un bun profesor este asemenea unei lumanari.El se mistiuie pe sine insuși pentru a lumina calea altora,,.(Mustafa Kemal Atartuk)

Profesorul este o persoană care educă și își pune amprenta asupra eternității,trebuie sa probeze nu numai o bună pregătire de specialitate,ci și o pregătire metodică,o experiență in materie de predare.Menirea unui profesor este sa destepte in inima copilului interesul pentru învățătura,,este cel care trebuie să obțină un dozaj armonios între dragoste autentică pentru materia pe care o predă,empatie și simpatie pentru elevii săi, seriozitate și rigoare temperată.

Un profesor care se face vizibil prin orizontul de cunostințe ce depășește hotarele specialității sale este creativ și original,mereu în căutare de căi mai bune de a ajunge la sufletul elevilor săi,este comunicativ,bine dispus,capabil să găsească proporția justă între sobrietate și camaraderie.

Un profesor vizibil va avea suficienta libertate in a inventa noi situatii,noi secvente instructive,dand cur creativitatii sale pedagogice.Succesul unui profesor vizibil este garantat de pregatirea buna dee specialitate . Profesorul vizibil este cel care-si doreste ca elevul sa aiba realizari in plan intelectual,emotional si afectiv care-l va insoti mereu in dezvoltatrea sa.

Constantin Noica spunea,, De învațat înveti multe și de la toți.Dar profesor nu e decat cel care te învața să înveți,,.

Transmiterea mesajului educațional comportă o activitate fluidă și polimorfă a numeroase aspecte ale comportamentului verbal, tonal, gestual, corporal ,contextual,fiecare dintre acestea modelandu-se reciproc.

Un profesor vizibil are pasiune pentru profesie,vocație și care impartașeste elevilor săi ,,învațatura cea de toate zilele,,are tact pedagogic, are talent didactic ,are bunătate, blăndete și multă iubire și aduce în sufletul elevilor săi lumina cunoștințelor necesare întregii vieți.

Bibliografie:

Ion Dragan, Pavel Petroman , Dorina Margineanu, Educatia noastra cea dde toatee zilele,Editura Eurobit,Timisoara,1992

PROVOCĂRI ÎN PERIOADA ȘCOLII ONLINE

Prof. Silaghi Valentina Gela
Școala Gimnazială Nr.1 Roșia

„Profesorul influențează întru eternitate; nici chiar el nu poate ști unde se oprește influența sa.”
Henry Brooks Adams

O să prezint în cele ce urmează experiența trăită de mine în această perioadă, de la momentul susăpendării cursurilor și până la momentul acesta, când am revenit la cursuri.

Am fost pusă în fața unor noi provocări, am fost nevoită să mă adaptez, să rezolv probleme pe care nici macar nu mi le-am închipuit că le voi întâmpina.

O data problemele întâmpinate erau cele care vizau calitatea de manager al unei instituții de învățământ, dar nu în ultimul rând probleme întâmpinate în calitate de profesor de istorie și geografie.

Voi prezenta în primul rând cele care au vizat pria situație.Auzisem cu toții despre epidemie, iar mai apoi pandemia de CO-VID 19, dar cred că niciunul dintre actorii educaționali nu ne-am fi imaginat ceea ce va urma.

Oarecum suspendarea cursurilor în 11 Martie 2020 pentru o perioadă de două săptămâni a fost firească, existase în unele părți ale țării situații similare când datorită vremii sau a altor factori școlile erau închise. Până în acest moment relativ mergeam pe cărări bătătorite în ceea ce privește suspendarea.

Problema,sau hai să-i spun ineditul, apare abia după 15 Martie, când tot mai mult se contura ideea de stare de urgență, de suspendare pe o perioadă mai mare de timp a cursurilor.

Fiecare dintre colegii mei se afla acasă, eram conectați doar prin grupul WhatsApp al școlii creat de mine in 2017, pentru a facilita comunicarea între noi în termini reali.

Fără să avem idee legat de ceea ce va urma, gândindu-ne fiecare la elevii noștri, la faptul că trebuie să luăm legatura cu ei, si fiecare la clasa sau material lui să își continue învățarea.

Deși ceea ce primeam de la Minister și Inspectoratul școlar sau din presa era contradictoriu, împreună cu colegii mei am gândit și urmat pașii care am considerat ca pot să-i fac, pentru ca să-i aducem pe elevii nostril alături de noi.

Cred că am uitat să precizez faptul că școala noastră se află în mediul rural, într-o comună aflată la confluența dintre Dealurile Pădurea Craiului cu Munții Pădurea Craiului din Carpații Apuseni, fiind o zonă montană elevii parcurg distanțe de până la 10 km până la școală.

Firesc și logic, am început prin a afla care sunt dotările TIC de care dispun elevii noștri.

Am centralizat la nivelul fiecărei clase câți dintre elevii noștri au acces la internet, prin smartphone-uri, laptop-uri, calculatoare cu conexiune la intenet, practic o modalitate de a lua legătura cu ei online.

Din centralizarea noastră , situația arăta încurajator pentru noi. Doar 10% dintre copii nu aveau posibilitatea conectării online.În acest moment, în calitate de manager trebuia să găsesc soluții rapide.

Am apelat la autoritatea publică locală, am primit un răspuns ezitant, apoi am căutat sponsori, oameni din comunitate care să ofere acestor copii, câte un smartpone și cartela cu date mobile, și, da, am găsit, iar problema a fost rezolvată .

Am gândit apoi pe baza discuțiilor colegilor cu elevii și părinții, care aplicație este cea mai ușor aplicabilă, evident cu toții avuseseră tangență cu Whats-app și astfel am creat grupuri pt fiecare clasă, iar mai apoi , pt fiecare disciplină de studiu.

O provocare pentru noi a fost programul după care derulam aceste lecții, durata lor, modul în care reușam să ne facem înțeleși, evitând totodată suprîncărcarea. În calitate de manager a trebuit să trasez o direcție, să gândesc un program realist, pentru fiecare nivel de studiu din școala noastra. Au urmat ședințe, în care trebuiau hotâte concret durata orelor și a pauzelor, și am reușit , comunicând, consultându-ne am reușit să creem un program adecvat fiecărui nivel de studiu.

A urmat apoi să abordăm o nouă provocare, adaptarea lecțiilor online, adaptare care a însemnat în primul rând mai mult timp alocat identificării resurselor, a metodelor și strategiilor aplicate la clasă.

Cursurile de perfectionae au fost o necessitate, cursuri care ne-au învățat să lucrăm cu platformele educaționale, platforme pe care apoi i-am învățat pe elevii noștri să le utilizeze. Ce mai, împreună am învățat, unii pe alții și unii de la alții.

Legislația care trasa după momentul 21 aprilie directii clare în ceea ce privește obligativitatea cursurilor, ne-a găsit pe noi lucrând deja, și nu a făcut decât să ne ofere posibilitatea aplicării unor instrumente de monitorizare a relizării acttivității online, dar și centralizări modalităților de lucru .

În concluzie aș vrea să spun,da, a fost greu, dar se poate. Se poate acolo unde există dorința de a realize ceva, acolo unde exista devotement față de meseria de dascăl și față de elevii noștri.

Nu știu cât am reușit să fiu un dascăl atât de bun, care să rămână întipărit în memoria elevilor mei, dar știu ca mi-am dat toată silința să-mi respect locul și profesia în aceste vremuri care ne-au pus pe toți la încercare.

STIMULAREA INTERESULUI PENTRU LECTURĂ ȘI A PLĂCERII DE A CITI A ELEVILOR

Profesor Sîrbu Simona- Manuela,
Școala Gimnazială „General Grigore Baștan" Buzău

Aşa cum soarele încălzeşte pământul şi dă viaţă tuturor vieţuitoarelor, aşa cum apa şi aerul hrănesc clipă de clipă tot ce creşte pe pământ – aşa lumina cărţii dă viaţă oamenilor. Fără de această viaţă – cea interioară,omenirea n-ar putea exista. De aceea este necesară reînnoirea gândurilor despre carte, a importanţei ei în toate domeniile, dragostea pentru a păstra cartea, biblioteca personală, bibliotecile publice şi şcolare.

Pentru fiecare dascăl, sădirea respectului şi dragostei pentru cuvântul tipărit înseamnă truda sa temeinică. Cel ce renunţă la alte plăceri pentru a procura o carte, cel ce mângâie filele cu dragoste şi apără cu străşnicie o carte, cel ce aleargă să găsească o carte, cel ce respectă pe făuritorii de cărţi, acela se cultivă neîncetat pe el însuşi.

Orice copil vine pe lume cu un strigăt, un ţipăt. El reprezintă un miracol al vieţii pe pământ. În evoluţia omenirii, chiar apariţia tiparului a constituit un adevărat miracol, un strigăt al minţii, o victorie a cunoaşterii.

Nu aș putea spune cu exactitate când am citit prima mea carte, dar imi amintesc și acum de fascinația cu care priveam cărțile din bibliotecă, coperțile lor colorate si sugestive și chiar dacă, atunci când le deschideam, vedeam doar semne fără sens, cât de nerabdătoare eram să aflu comorile din interior. Îmi aduc aminte cu drag de poveștile mamei pe care le ascultam cu sufletul la gură, captivată de tărâmurile în care mă purtau și personajele lor uimitoare. Mai târziu, când am învațat să citesc, am fost curioasă să văd dacă ele erau așa cum mi le spunea mama și dacă, poate, mai existau și altele pe care ea uitase să mi le spună.

O carte nu este un obiect oarecare, ci este o fiinţă vie alături de noi. Dacă înţelegi că ea este viaţă, atunci o vei apăra, o vei îngriji, nu o vei rupe, nu o vei mâzgăli. Comportarea cu cartea dezvăluie trăsăturile celui ce o are în grijă. Pornind de la această idee, putem ajunge la cele mai diferite pasiuni ale copiilor prin carte.

Ştim că micii şcolari sunt vrăjiţi de carte, fiind purtaţi din aceasta pe tărâmul minunat al cunoaşterii. Învăţătorul este dator să îndrume paşii acestor mlădiţe, spre un drum nou, plin de neprevăzut. El este cel care, prin intermediul cărţii, face cunoscute copiilor muzicalitatea şi farmecul deosebit al limbii române.

Privind în urmă, gustul pentru lectură se dobândește din frageda copilărie, cu îndrumarea părinților și mai târziu a dascălilor, pornind de la cele mai simple întâmplări, basme și, pe măsură ce

creștem, ajungând la intrigi mai complicate, personaje formate, însă din ce in ce mai captivante și mai pline de sens. Și asa, încetul cu încetul, învățăm despre lumea care ne înconjoară, despre viață, despre oameni și noi înșine, căci „nu există cunoaștere înnăscută, pentru motivul că nu există copac care să iasa din pământ cu frunze și fructe”. (Voltaire).

Lectura ne dezvoltă imaginația și creativitatea, trezește în noi sentimente diverse și profunde, ne arată experiențe variate, personaje cu care uneori ne identificăm și de care ne legăm sufletește, crâmpeie din vieți trecute, dar care ne fac să întelegem cine suntem, de unde ne tragem. Mai mult decât atât, prin lectură, învățăm să gândim, dobândim curajul de a hotărî ce și cum vrem să fim, să evoluăm. „Omul nu poate descoperi noi oceane, câtă vreme nu are curajul de a pierde din vedere țărmul”. (Andre Gide) Însă toate acestea se întâmplă gradual, pe măsură ce mintea noastră fragedă se dezvoltă. Dacă la început suntem capabili doar să memorăm sau să reproducem conținutul, mai tarziu, dascălii noștri ne învață cum să îl înțelegem, cum să-l interpretăm și cum să extragem din el adevăratele învățăminte, cum să ne formăm convingeri și concepții. Datoria îndrumătorilor noștri, a școlii este de a ne dezvolta gândirea, de a ne ghida și canaliza eforturile, de a ne trezi curiozitatea, astfel încât să experimentăm și singuri lumea cărților și să fim capabili să ne selectăm propriile zone de interes. Dascălul este cel care ne largește orizontul cultural, cel care ne poate dezvolta sau spori atracția spre lumea cartilor, cel care ne învață să gândim singuri, asa cum spune si John Amos Comenius: „A instrui pe tineri cum se cuvine nu constă în a le vârî în o cap mulțime de cuvinte, fraze, expresiuni si opiniuni din diferiți autori, ci a le deschide calea cum să priceapă lucrurile”.

Baltasar Gracian spunea: „Frecventarea prietenilor să-ți fie ca o școala și convorbirea cu ei învățătură. Fă-ți din prietenul tău un învățator și unește prin el foloasele instrucției cu plăcerea conversației”. Și, când mă gândesc la copilărie și adolescență, îmi aduc aminte de lungile conversații pe care le aveam cu colegii sau prietenii mei pe marginea unei cărți, cum ne întreceam în evocarea altor opere cu tipologii sau teme asemănătoare și cum ne străduiam să găsim o modalitate nouă prin care am fi putut noi, la rândul nostru, să ilustrăm aceeași idee.

Este adevărat, este vorba de cu totul o alta generație, ce nu se mulează pe tendințele generației secolului XXI. Însă, dacă ne gândim mai bine, acest secol ne oferă și mai multe posibilități de a ne lărgi orizontul cultural. Prin intermediul audiobook-urilor, tinerii din zilele de azi pot asculta cărțile copilăriei noastre, oriunde, oricând, fără constrângeri de spațiu și timp. Filmele pe care le putem urmări la televizor sau cinema sunt, de cele mai multe ori, ecranizări ale romanelor clasice sau contemporane, ce pot trezi interesul și curiozitatea spre opera originală, mult mai completă și complexă, ilustrată doar parțial în aproximativ două ore de peliculă. Astfel, datoria noastră, ca părinți și ca dascăli, rămâne, astăzi, de a învăța la rândul nostru cum sa facem uz de progresul tehnologic și cum să-l folosim în beneficiul unei educații cuprinzătoare.

O altă lecție valoroasă primită de la profesorii mei este ca și cartea are vârstele ei. Pentru fiecare vârstă există cartea potrivită; sunt cărți al caror farmec îl trăim doar la anumite vârste, sunt cărți a căror valoare crește cu timpul, pe măsura ce creștem, ca un vin ce devine mai bun cu fiecare an ce trece. De fiecare dată când citim o carte sensurile ei capătă profunzimi, căci „o carte este mai mult decat o structură verbală sau o serie de structuri verbale, este un dialog stabilit cu cititorul, este tonul pe care il impune cititorului si este imaginea schimbătoare sau durabilă pe care i-o impune memoriei sale.” (Jorge Luis Borges)

Dascălul are astfel dificila misiune de a-l întoarce pe cititor la carte folosind diverse metode, cât mai active, mai antrenante și mai atractive. Datoria noastră rămâne promovarea unor soluţii directe de stimulare a lecturii și, prin acest proiect, încercăm sa ne optimizam demersul educativ prin realizarea unui schimb de idei, de metode, de activităţi, de materiale didactice in sprijinul dezvoltării sferei motivaţionale a elevului.

Trezirea **interesului** pentru lectură este punctul de plecare pe tărâmul cunoaşterii şi în acelaşi timp chezăşia succesului în activitatea şcolară pentru fiecare profesor cât şi pentru elevii săi. Copilul în general este lipsit de încredere în forţele lui. Efortul pe care îl face în primele clase pentru a parcurge câteva pagini este uriaş. Adulţii uită de obicei acest lucru, de aceea nici nu-i acordă la timp atenţia cuvenită.

Lectura propriu-zisă nu începe însă decât după ce copilul reuşeşte singur să descifreze cu uşurinţă ideile ascunse în spatele semnelor grafice, odată cu descifrarea enigmei acestor hieroglife care adesea îi înspăimântă pe copii.

Uneori elevul nu are la îndemână cărţile cele mai potrivite cu vârsta, preocupările şi preferinţele lui, alteori indiferenţa mediului înconjurător faţă de lectură determină această atitudine. În astfel de cazuri intervenţia profesorului este necesară, el va indica lista lecturilor pe care elevul le va citi mobilizându-l în vederea canalizării sale spre o lectură plăcută şi interesantă. Este deosebit de important, ca elevul să înţeleagă bine ceea ce citeşte, apoi să fie în măsură să analizeze, să deosebească ceea ce este bun, util, instructiv şi educativ de ceea ce este rău, inutil, dăunător, ca în final să-şi poată formula clar o opinie despre cartea citită.

Cartea bine aleasă poate fi un bun tovarăş într-o călătorie, într-o zi de odihnă la munte sau la mare, sau în orele de destindere petrecute la bunici. Cartea este un prieten care nu deranjează pe nimeni, nici nu plictiseşte, nici nu cere condiţii speciale pentru a fi citită. Este suficient să avem dragoste de carte , s-o avem la noi, s-o deschidem şi s-o citim.

Odată format, gustul pentru lectură se poate transforma într-o adevărată pasiune. Această dragoste de carte şi lectura ei este nespus de benefică oricărui cititor. Cartea răsplăteşte generos dragostea ce i-o purtăm, ea te instruieşte chiar şi fără să i-o ceri.

Prin calitatea pe care o avem, prin orele închinate cărţii, bibliotecii, dar şi prin întreaga activitate desfăşurată în clasă şi în afara ei, vom folosi cele mai variate metode şi procedee: aducem pliante, albume, ilustrate cu biblioteci, expoziţii de carte, vizitarea unor librării şi biblioteci, cumpărarea unei cărţi ca amintire, invitarea unui autor de carte care locuieşte în satul nostru sau în apropiere, chiar a unuia care locuieşte la o distanţă mai mare. Toate ne vor ajuta să creăm pasiunea pentru cultivarea şi apărarea cărţii.

Nicolae Iorga spunea: *„Lectura joacă un rol mare în viaţa copiilor, un rol mult mai mare decât în viaţa celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viaţa. Din cărţile pe care le citesc, copiii îşi formează o anumită concepţie asupra lumii, cărţile formează la ei anumite norme de conduită".*

Bibliografie:

1. Oprea, Crenguţa- Lăcrămioara, *Strategii didactice interactive: repere teoretice şi practice,* Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică, 2007.
2. Module pentru dezvoltarea profesională a cadrelor didactice. Proiect pentru învăţământ rural. *Modulul- Recuperarea rămânerii în urmă la lectură*.
3. GAGEA, Adriana ; POPESCU, Virgil. Contribuţii la Istoria Culturii Româneşti. Cartea şi biblioteca: Bibliografie Dan Simionescu. Bucureşti : s.n., 1990. 48 p. III 29.779

PORTRET DE DASCĂL – DECALOGUL UNUI DASCĂL BUN

Prof. Aurora Slivilescu
Grădinița cu P.P. Nr. 8 Tg-Jiu, Gorj

Un dascăl vizibil este sau ar trebui să fie un dascăl bun. Un dascăl bun influențează definitiv dezvoltarea armonioasă a discipolilor săi printr-o sumă de calități esențiale care îl ajută să facă cinste carierei îmbrățișate. În spiritul timpurilor, specialiștii au construit și reconstruit portretul unui dascăl bun. Oare este de preferat să fie sever, autoritar sau tolerant și flexibil? Ar trebui să pună accent pe memorare sau pe aplicarea cunoștințelor? Orice părinte își dorește pentru copilul său un dacăl desăvârșit, însă știm oare să recunoaștem cu adevărat un profesionist? Teorii au curs nenumărate, surprinzând câteva calități esențiale, dezirabile, native sau învățate, care fac un dascăl să fie bun. Iată câteva dintre acestea:

1. **Un dascăl bun are conștiința datoriei!**

Prima calitate a unui dascăl este să aibă această conștiință. Dacă este pătruns de ideea datoriei, aceea de a face educație, atunci toate acțiunile lui le va subordona acestui interes. Nu îi va păsa de alte influențe, dificultăți sau de imaginea proprie.

2. **Un dascăl bun este constructivist!**

În teoria educaţiei, constructivismul se fundamentează pe datele psihologiei genetice şi epistemologiei şi susţine rolul activ al subiectului în construirea cunoaşterii. În esenţă, învăţarea de tip constructivist este un proces activ şi constructiv, care are loc întotdeauna într-un context specific. Înţelegerea constructivistă a învăţării depăşeşte condiţia viziunii tradiţionale care echivala învăţarea, în primul rând, cu transmitere de cunoştinţe şi certitudini; presupune întrebări şi îndoieli, provizorat şi nesiguranţă. Toate aceste caracteristici sunt constatate, de fapt, în viaţa cotidiană a copiilor şi adulţilor deopotrivă. Astfel, dascălii constructiviști integrează în procesul didactic multe componente spontane, cum ar fi învățarea prin descoperire, jocul, curriculumul la alegere, lucrul în echipă, experimentele etc.

Să fii un astfel de dascăl implică mult curaj, o pregătire aparte și o perfecționare continuă, însă rezultatele obținute sunt excepționale. Așadar, portretul dascălului constructivist implică dragoste pentru oameni, învățare motivantă și semnificativă, înțelegere în profunzime a proceselor și fenomenelor, lucrul în echipă, gândirea creativă (laterală), multă imaginative, excelente abilități de comunicare, pasiune pentru povești și lectură, răbdare, simțul umorului.

3. **Un dascăl bun este echitabil!**

Acesta se menține el însuși la standardele impuse discipolilor săi. El aplică reguli și coordonate pe care le respectă la rândul său, pentru a consolida o legătură apropiată și sinceră cu copiii.

4. **Un dascăl bun este adaptabil!**

Performanța profesională se obține și printr-o adaptabilitate sporită, schimbând discursul didactic spontan, pe fondul unei situații imprevizibile. Dacă copiii par să nu înțeleagă un conținut nou, de pildă, dascălul trebuie să identifice pe loc modalitatea mai bună prin care să-l facă inteligibil, cognoșcibil.

5. **Un dascăl bun este atent la nevoile individuale!**

Este important ca un dascăl să descopere personalitatea și interesele fiecărui învățăvel și să introducă în actul pedagogic acele componente distincte care să ajute cu adevărat copiii să învețe și să se dezvolte.

6. **Un dascăl bun știe să lucreze în echipă!**

Abilitatea de a colabora eficient cu celelalte cadre didactice, cu părinții, cu comunitatea locală și cu alte părți implicate direct sau indirect în formarea copiilor este o altă calitate esențială a unui dascăl bun.

7. **Un dascăl bun este creativ!**

A prelua un conținut și a-l contura într-o activitate originală, interactivă și dinamică este o altă aptitudine de bază pe care un cadru didactic bun o deține. Un astfel de dascăl va fi întotdeauna capabil să capteze atenția copiilor și să-i facă să își dorească repetarea acestor experiențe.

8. **Un profesor bun este empatic!**

A fi sensibil la dificultățile cu care se confruntă copiii, deși la o primă vedere nu intră în atribuțiile profesionale, este o calitate excepțională a unui cadru didactic. Atunci când un dascăl reușește să privească lucrurile din perspectiva discipolilor săi, devine cu adevărat un mentor pentru aceștia în drumul lor către succes.

9. **Un dascăl bun se perfecționează constant!**

Proverbul“Omul cât trăiește, învață” are o importanță deosebită în vocația de dascăl. Un cadru didactic bun se preocupă în permanență de propria sa perfecționare, găsind în sine resurse infinite de

voință în a evolua. Iar această instruire continuă nu se referă doar la stăpânirea disciplinei predate, ci și la îmbunătățirea metodelor didactice și de relaționare cu copiii, ca un bun psiholog care știe ce abordare să adopte la nivel comportamental.

10. Un dascăl bun este unic!

Oricât am căuta, nu există tipul dascălului ideal. Suntem aici să le vorbim copiilor și de unicitatea persoanei, deci nu trebuie să adoptăm nici un model din nicio carte pseudo-psihologică care ne descrie un tip singular. În pedagogia științifică, nimic nu este ”legiferat” la modul prea specific. Ideea este să fim cea mai bună variantă posibilă a noastră.

ROLUL PROFESORULUI ÎN FORMAREA ELEVULUI

Prof. Înv. Prim. Sotirescu Daniela
Şcoala Gimnazială Trivalea-Moşteni, Teleorman

„Mintea curată, inimile curate ale copiilor noștri vă stau în mână. Și tot cuvântul dumneavoastră e o sămânță care prinde și va da rodul.” (Alexandru Vlahuță- Către învățători)

A educa pe cineva nu înseamnă doar a transmite cunoștințe și a monta mecanisme. În acest sens, educația depășește instrucția, cu atât mai mult cu cât obiectivul ei este de- a învăța să înveți.Din aceleași motive se poate afirma că procesul educativ dezvoltă creativitatea, copilul fiind văzut ca un individ al societății de care îl leagă comunicarea.

Factorii educativi trebuie să acționeze asupra formării copilului din perspectiva priceperii și concepțiilor actuale de care dispunem , dar pregătit pentru viitorul în care va trăi ca adult capabil să facă fața provocărilor progresului.Legătura strânsă dintre grădiniță, școală, familie, societate duce la construirea universului de dezvoltare a elevului, univers în care acesta să se regăsească și să- și formeze încredera în sine și în ceilalți.

Şcoala românească este supusă unei abordări cu totul diferite care vizează atingerea unor obiective privind curriculumul, resursele materiale, dezvoltarea relaţiilor de comunicare, obiective înscrise într-o strategie complexă în care se regăsesc metode ale predării, învăţării- evaluării online.

Aceasta a dus la o adaptare ,,din mers,, la noi metode didactice care sa permită transmiterea fluentă a mesajului de la cadrul didactic la elev şi invers. Copiii trebuie ţinuţi aproape de învăţare în această perioadă ca, atunci când vor reveni la şcoală, readaptarea să fie mai uşoară. Studiile au arătat că după o perioadă lungă de timp petrecută numai în mediul online motivaţia dispareşi reconectarea în activităţi a elevilor devine un proces dificil.

În aceste momente, şcoala trebuie să se prezinte la un standard avansat deoarece mijloacele de care dispune facilitează învăţarea online.Suntem oaspeţi în casele elevilor noştri şi putem demonstra că suntem instituţia potrivită a se ocupa de configurarea viitorului copiilor .

Activităţile care combină elementele online cu cele tradiţionale, faţă în faţă, au o eficienţă mult mai mare în actul învăţării. Colaborarea dintre diverşii factori ai instruirii este mai bună în această perioadă. Datorită unei interacţiuni productive între şcoala unde predau şi consiliul local, elevii şi cadrele didactice au beneficiat de mijloacele electronice necesare predării online. Acest fapt a atras aprecierea comunităţii locale şi îmbunătăţirea imaginii şcolii.

Cum am constat cu toţii , şcoala online este pentru noi , dascălii, o provocare, o stimulare a creativităţii şi a dăruirii profesionale. Stau dovadă multele lecţii virtuale, teste, chestionare, materiale şi platforme de învăţare. Mediul online a dvenit un izvor al inspiraţiei. Accesul la internet al tuturor

elevilor şi utilizarea unei game bogate de instrumente de învăţare au facilitat dobândirea deprinderilor şi cunştinţelor.

Cunoaşterea unei şcoli este realizată şi prin participarea la concursurile, simpozioanele, proiectele care au fost adaptate desfăşurării în mediu virtual. Am observat că elevii mei dovedesc un interes crescut pentru astfel de activităţi.

În concluzie, elevul este produsul factorilor educativi pe care se bazează societatea în care trăim, ca și propriul său produs. Reușita este condiționată de buna colaborare dintre toate aceste verigi.

Bibliografie:

1. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educaţie*”,Editura Aramis Print, Bucureşti, 2004
2. Stoica, Marin:„ *Psihologia personalității*”, Ed. Didactică și Pedagogică, București,1996

PROFESOR VIZIBIL ȘI ÎN ON LINE

Spătaru Carmen, prof. educație fizică și sport
Școala Gimnazială ,,Ștefan cel Mare" Zemeș

În contextul actual al schimbărilor survenite din cauza pandemiei de COVID 19, devine tot mai evidentă nevoia de utilizare a noilor tehnologii în educație și valorificarea resurselor digitale în beneficiul învățării, în beneficiul copiilor/elevilor. Fenomenul e-learning devine tot mai des întâlnit, cadrele didactice au nevoie de pregătire adecvată în sfera tehnologiei informației și comunicării, astfel încât trebuie să dobândească și să stăpânească competențe digitale pentru desfășurarea activității didactice cu suport TIC.

Pentru a înţelege specificitatea procesului de instruire on line, pentru a-l putea organiza, conduce şi controla este importantă cunoaşterea de către profesori a unor termeni specifici digitalizării instruirii care se desfăşoară prin intermediul unui calculator conectat la o reţea, conţinutul educaţional putând fi sub forma unei lecţii moderne sau a unei sesiuni de lucru colaborativă, realizată cu ajutorul tehnologiilor de comunicaţie.

Proiectul Şcoala On line oferă resurse gratuite utile elevilor, studenţilor, profesorilor, persoanelor dornice de instruire şi informare: dicţionare, biblioteci, eseuri, referate, cursuri, consiliere pentru e-learning şi altele. Acest site este conceput pentru a fi o platformă deschisă, oricine putând să contribuie la dezvoltarea şi la distribuirea lui pe Internet. A fost realizat prin colaborarea unei echipe formate din elevi, studenţi şi profesori.

Profesorul care deține competențe de comunicare on-line și lucru în echipă la distanță reușește cu succes să proiecteze situații de învățare on-line, să coreleze concepte pedagogice cu noile abordări și practici educative, să creeze resurse în format digital care să susțină optim obiectivele de învățare la disciplina predată.

Pregătirea continuă și participarea la cursuri, simpozioane, webinarii, meeting-uri organizate de MEN și alte instituții abilitate în această perioadă, ajută profesorul să înțeleagă specificul, potențialul și perspectivele utilizării TIC în educație, să cunoască elementele cheie, avantajele și limitele integrării noilor tehnologii în activitatea la clasă, să înțeleagă beneficiile pentru copiii ce vor fi pregătăți pentru viitor.

Materialele educaţionale pot fi prezentate sub formă de text, grafice, materiale audio, video. Termenul de sistem de instruire online desemnează un ansamblu de tehnologii, proceduri, mijloace, participanţi care conlucrează pntru atingerea obiectivelor procesului de instruire. Platforme de e-Learning Open Source Platforma Moodle Modular Object-Oriented Dynamic Learning Environment (Moodle) este un pachet software destinat producerii de cursuri bazate pe Internet, oferind un bun

suport pentru securitate şi administrare şi având conturată o comunitate amplă de utilizatori şi dezvoltatori.

Alături de Google Classroom, Teams, Zoom, E-Twinning, Digital.educred.ro, Socrative și alte platforme, care sunt utilizate frecvent în această perioadă pentru interconectivitate și suport în susținerea activității didactice on-line, Proiectul Școala Online oferă cele mai importante şi utile secţiuni amintid: lecţii virtuale, referate online, jocuri, download gratuit a unor prezentări didactice multimedia şi programe, forum sau ajutor în utilizarea sitului. Având un aspect clar şi atractiv, conţinutul sitului se îmbogăţeşte permanent cu ajutorul numeroşilor colaboratori, orice profesor putând să adauge noi referate sau programe cu caracter cultural sau educaţional. Trebuie subliniat, însă, că realizatorii sitului nu garantează corectitudinea tuturor informaţiilor.

Învățarea interactivă, colaborarea cu elevi din alte școli similare europene, exersarea limbilor străine, dezvoltarea gândirii critice, a abilităților TIC și a lucrului în echipă sunt doar câteva din avantajele pe care le are un elev care studiază online.

Concluzii: Profesorul reușește să demonstreze beneficiile învățării on line pentru elevi: instrumentele inovatoare de lucru, abordare inter și transdisciplinară a temelor alese, munca în echipă, stimularea interesului și a gândirii critice, ocazia de a purta un dialog constructiv, aprofundarea cunoștințelor altfel decât clasic, valorificarea aptitudinilor și a creativității participanților la educație, etc.

Bibliografie:

1. www.manuale.edu.ro
2. Resurse educaționale deschise:
   EN: lreforschools.eun.org, globaldimension.org.uk/resources/browse/ .
   RO: portal.edu.ro/primar , portal.edu.ro/gimnaziu , portal.edu.ro/bacalaureat
3. https://iteach.ro/resurse/
4. http://www.e-scoala.ro/ Proiectul Şcoala Online etwinning.ro/eTw_RO12_raport_preliminar.pdf www.1educat www.edu.ro

PROFESOR VIZIBIL > PROFESOR INVIZIBIL
PORTRET DE DASCĂL

Educatoare Spătaru Claudia-Simona
Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu" Comănești, Bacău

„Un profesor își pune amprenta asupra eternității, el nu poate ști niciodată cât de departe ajunge influența lui."(Henry Brooks Adams)

Încă din cele mai vechi timpuri profesorul a fost un element crucial în sistemul educațional și în viața copiilor și tinerilor. Atât abilitățile profesorului, cât și personalitatea acestuia își pun amprenta în sufletul învățăceilor și în evoluția lor ca oameni. Prin felul său de a fi sau de a nu fi, de a vorbi, de a explica, prin comportamentul și abilitățile sale profesorul motivează, încurajează, povățuiește, prețuiește, dojenește și inspiră copiii. Profesia didactică are o încărcătură umană deosebit de puternică, deoarece aceasta nu implică doar cunoștințe și competențe, ci valori, sentimente și atitudini.

Profesorul a îndeplinit întotdeauna una dintre cele mai importante misiuni ale profesiei lui, și anume formarea, pregătirea personalității tinerelor generații de copiii și pregătirea lor profesională în instituțiile de învățământ. Omul din spatele cadrului didactic este adânc impregnat în personalitatea și în parcursul profesional al copiilor noștri.

Trăim vremuri în care nu aș fi crezut că ne vom regăsi vreodată, în care vizibilitatea profesorului este marcată de schimbări majore care-l aduc în fața unei adevărate provocări. Cu toții ne amintim profesorul ca omul care e în fața clasei, în fața noastră și ne spune lecția. Ei bine, profesorul acum nu mai este atât de vizibil în fața unei clase pline de copiii însetați de cunoaștere. Profesorul acum este invizibil. Profesorul este în spatele unui ecran, încercând din răsputeri să mențină relația dintre elev- profesor la fel de strânsă ca atunci când totul eram real.

În contextul unei societăți care se află într-o continuă schimbare și supusă unor fenomene și evenimente inevitabile și greu de gestionat, cu noi provocări, un context în care tehnologia este în plină ascensiune, iar digitalizarea educației este un lucru prioritar, profesorul este *homo interneticus,* este omul virtual, invizibil care pledează din fața monitorului pentru a se reîntoarce la catedră. Această digitalizare face ca profesorul să se convertească de la omul vizibil la cel invizibil (profesor vizibil> profesor invizibil).

Educația modernă și digitalizată are drept scop dezvoltarea conștientă a potențialului uman, iar activitatea didactică a profesorului modern, care trăiește într-o lume tehnologizată, depășește evidențierea unor calități personale ale acestuia. Explozia de informații și inovația permanentă și continuă a tehnologiei solicită o schimbare a sistemului educațional și a procesului de predare și învățare.

Astăzi portretul dascălului nu mai este acela pe care îl cunoaștem cu toții. Dascălul nu mai ține o prelegere în fața clasei, în fața elevilor, ci este un mediator, un îndrumător al tinerei generații. Pe lângă competențele metodologice, cele de comunicare și cele psiho-sociale ale profesorului acesta are nevoie de bune competențe în procesarea informației și a materialului didatic digitalizat. Profesorul ideal astăzi în concepția noii generații și a specialiștilor din domeniul tehnologiei este acest profesor invizibil, așa-numitul *homo interneticus* care indiferent de contextul digitalizat sau predarea față în față este în continuare un mentor care ghidează generațiile către performanță prin vocație, talent și bune practici.

În mod sigur, elementul cheie în educația modernă și în cea a viitorului va rămâne mereu relația și conexiunea dintre elev și profesor, indiferent de vizibilitatea sau invizibilitatea mentorului, a cadrului didactic, a profesorului de la clasă. Creativitatea, imaginația, dedicarea, talentul, vocația, bunele practici, răbdarea, pasiunea, implicarea și participarea activă vor da întotdeauna ***vizibilitate*** omului responsabil de formarea elevilor în activitatea didactică. Portretul dascălului va fi mereu un portret ce poate fi retușat, reactualizat și adus la forma ideală a profesorului, formă pe care tinerele generații o vor consolida în procesul educațional.

PROFESORUL, DASCĂL PENTRU VIAȚĂ

prof. Sprîncenatu - Urecheanu Ionela
Liceul Tehnologic „Mircea Vulcănescu” București

Fideli pedagogiei anilor 60 sau în pas cu noile tendințe? Accent pe rezultate calitative sau cantitative? Îndemnarea către memorarea de informații sau aplicarea unor noțiuni în viața reală? Teme pentru acasă sau nu? Talent înnăscut sau perfecționare continuă?...Răspunsurile la toate aceste întrebari pot face diferența între un profesor apreciat și, deci vizibil în comunitatea sa și unul invizibil, a cărui contribuție nu face diferența.

Desigur că încă mai sunt profesori care cred că dețin adevărul absolut, că educația se face doar în stil autoritar, ca în secolul trecut, dar din păcate pentru ei, aceste lucruri nu-i fac vizibili în clasă, nu-i fac să conteze într-o școală în care trebuie să devii din ce în ce mai implicat, angrenat pentru a valorifica și valoriza calitățile elevilor tăi. Acest profesor care consideră că reprezintă principala sursă de informații și care, prin urmare este orientat doar spre transmiterea unei științe întâmpină o perioadă dificilă în contextul pandemiei actuale. Azi comunicarea nu se mai realizează nemijlocit, ci prin intermediul tehnologiei, care a pus profesorul într-un con de umbră, devenind cel puțin invizibil din punct de vedere fizic.

Un profesor vizibil este acel profesor cu o atitudine proactivă, care vine în întâmpinarea nevoilor elevilor săi fără a ține cont de confortul învățământului clasic. El are întotdeauna ca scop rezolvarea nevoii naturale de cunoaștere a tinerilor. El este acela care insuflă curaj, dorință și susținere. Pe el se pot bizui copiii pentru a-i mentora și dirija la momentul alegerilor cele mai importante.

Vizibilitatea profesorului poate fi îmbunătățită prin renunțarea la practicile învechite, la prejudecățile pe care le menține o atitudine conservatoare și prin dezvoltarea relației profesor-elev. Se uită de multe ori că actul educativ reprezintă în cea mai mare măsură relații interpersonale bazate pe simpatie, încredere reciprocă și inițiativă. Prin urmare, relațiile bazate pe stimă, respect reciproc și un limbaj adecvat crează un climat favorabil pentru o muncă creatoare în care profesorul și elevul sunt actori vizibili și participativi deopotrivă.

PORTRETUL MEU DE DASCĂL

Prof. Stan Gabriela
Școala Gimnazială Nr.7 Petroșani

,,Educația nu este răspunsul la întrebare. Educația este calea spre răspunsul la toate întrebările." William Allin

Tema aleasă de mine este o temă de suflet, are o profunzime aparte. Încă din copilărie ne dorim să facem anumite lucruri, ne dorim să semănăm cu un actor, un cântăreț, ne dorim să fim ,,cineva". Cred că pentru majoritatea dintre noi doamna (tovarășa) învățătoare, iar mai apoi un anume profesor își pune amprenta. Nutrim sentimente de simpatie pentru cea care ne-a învățat să ținem stiloul, să facem primele litere, să citim pe silabe, să socotim. Da, față de doamna învățătoare apar primele sentimente de iubire, ceea ce ne spune dumneaei este literă de lege, e mai presus de ceea ce ne spun părinții. Niciodată, dar niciodată în clasele primare, tema nu e prea multă, nu e prea mult de citit.

La gimnaziu, lucrurile se schimbă. Începem să simpatizăm anumiți profesori, în timp ce alții nu ne plac. De ce se întreabă oamenii? Personal, cred că acest lucru se datorează empatiei cu care elevii sunt tratați, felului de a fi al profesorului. Elevă fiind, mi-a plăcut foarte mult profesoara de engleză (care îmi era și dirigintă); era o femeie foarte frumoasă, calmă, cu zâmbetul pe buze, foarte bine pregătită profesional, întotdeauna avea o vorbă bună, era răbdătoare, explica lecția ori de câte ori era nevoie. Noi, elevii, o adoram! Nu am fi mers nepregătiți deoarece nu doream să o supărăm. Aș putea spune că din acel moment am început să mă gândesc la a fi profesor de engleză. Draga mea, doamnă dirigintă și-s pus amprenta asupra mea, m-a făcut să-mi doresc să urmez acestă profesie, să-mi doresc să fiu ca ,,ea".

Timpul a trecut, am ajuns la liceu. Aici, profesorul de engleză era considerat (de cei mai mari) ca fiind foarte exigent. Era exigent în sensul în care dorea ca elevii să stăpânească tainele limbii engleze. Având o bază solidă, nu am avut nicio problemă în a mă adapta la stilul domnului profesor. Îmi plăceau orele de engleză, deoarece ca și doamna dirigintă, ne trata pe toți la fel, toți eram egali.

Pe măsură ce timpul a trecut, pasiunea mea pentru limba engleză creștea, știam sigur că voi urma cariera didactică. Îmi doream să-i fac mândrii pe profesorii mei, să fiu empatică cu elevii, să depășesc bariera pusă de catalog, catedră, note. Pot spune cu mândrie că am reușit acest lucru.

În anii studenției am predat engleză la grădință ceea ce m-a ajutat să fiu sigură de drumul pe care aveam să-l urmez.

Primii ani ai carierei mele didactice au reprezentat o provocare pentru mine, mă vedeam pusă în diferite situații ce nu puteau fi anticipate, dat întotdeauna am reușit să trec cu bine și să rezolv în

mod favorabil orice situație. Pot spune că am fost și sunt norocoasă deoarece de fiecare dată am reușit să-mi apropii elevii, să depășesc acea barieră de care îmi era teamă, am reușit să fiu eu!

Am reușit să-mi adaptez stilul de predare la nivelul fiecărei clase, respecând particularitățile de vârstă ale copiilor.

Le mulțumesc profesorilor mei de engleză, dar și celorlalți profesori pentru tot ceea ce sunt azi și sper să rămân la fel și în anii ce vor urma.

Adeseori mă întrebam dacă eu mi-am pus amprenta asupra elevilor mei și răspunsul nu a întârziat să apară. În prezent, o fostă elevă căreia i-am predat în primii mei ani, este colegă cu mine (a terminat Facultatea de Litere, specializarea engleză- franceză); îmi spunea că a îndrăgit engleza datorită mie, că întotdeauna eram zâmbitoare, făceam glume și eram oricând pregătită să explic din nou. De asemenea, la o altă școală din Valea Jiului, o fostă elevă este profesoară de limba engleză; ea îmi spunea că fără să vrea mi-a copiat stilul de predare a gramaticii. Alți elevi care lucrează în diferite domenii îmi spun că deși uneori li se părea că vreau foarte mult de la ei, acum realizează cât de util le-a fost ceea ce i-am învățat, atât la limba engleză, cât și în viața de zi cu zi.

Pot spune că mă număr printre acei profesori care și-au pus amprenta asupra elevilor, indiferent că aceștia erau buni la limba engleză sau nu. Cred că înainte de a le transmite cunoștințele noastre elevilor, trebuie să-i învățăm să fie oameni, să empatizeze cu cei din jur.

Cred că fiecare dintre noi, dascălii, suntem la un moment dat profesori vizibili pentru unii dintre elevii noștri și invizibili pentru alții. Totul depinde de felul nostru de a fi, dar și de interesul pe care elevii îl manifestă față de disciplina predată. În zilelele nostre cu predarea online poate fi mai greu să fim vizibili, dar nu imposibil. Consider că prin natura disciplinei predate, fac parte dintre profesorii vizibili pentru majoritatea elevilor; folosesc metode variate, site-uri, platforme, aplicații care să le stimuleze interesul spre cunoștere.

„Există vreun miracol mai mare decât acela de a privi prin ochii celuilalt pentru un moment?” - Henry David Thoreau

MANAGEMENT CONSTRUCTIV PENTRU PROFESORUL VIZIBIL

Prof. State Claudia Gheorghița
Școala Gimnazială Pătroaia Vale

În activitatea didactică avem in permanență nevoie de un management constructiv pentru ca profesorul să fie vizibil pentru elevii săi. Cum poate manageria un profesor in mod corespunzător acest proces? Cum poate organiza procesul de învățare în așa fel încat procesul didactic de predare-învățare-evaluare să fie unul de success?

Un răspuns adecvat ar fi prin organizarea permanentă a acțiunilor și activităților zilnice. De felul în care ne organizăm timpul, atat ca profesor cat și ca adult, depinde succesul întregii noastre activități. Ne întreb adesea de ce devenim invizibili pentru elevii noștri, de ce aceștia ne ignoră în timpul orelor. Acest lucru se întamplă în momentul în care pierdem interesul elevilor pentru materia pe care o predăm, pentru tehnicile prin care predăm această materie. Metodele didactice folosite la clasă pun amprenta pe felul în care ne percep elevii. Dacă folosim,in cadrul lecțiilor, metode interactive, participativ demonstrative, nu vom avea niciodată probleme în a deveni invizibili în fața elevilor. Managementul organizării clasei de elevi, o lecțiilor, a spațiului, este elementul crucial care face diferența dintre profesorul vizibil și cel invizibil.

Predarea clasică, cu creta si buretele, a devenit de mult istorie. Elevii nostri au nevoie de tehnologie, de aplicații, de nou. Tehnologia a crea elevul curios care are in permanență nevoie de nou, de inventivitate, de creativitate. Dezvoltarea creativității presupune un efort constant atat din partea elevului cat și din partea profesorului a cărui datorie este de a forma și de a îndruma în mod corespunzător abilitățile elevului. Așa cum afirmă Bernard Baruch “capacitatea de a exprima o idee este aproape la fel de importantă ca ideea însăși”.

Profesorul vizibil este creator de comportamente, el este creatorul și inventatorul elevului de astăzi care va deveni adultul de maine. Profesorul vizibil este cel care pune piatra de temelie a societății de maine.

PROVOCĂRILE EDUCAȚIEI ACTUALE: MODERNITATE, FLEXIBILITATE, APLICABILITATE

Prof. Stătescu Angelica
Liceul Tehnologic „Ion Podaru”, Ovidiu

Este cunoscut faptul că educația a devenit un domeniu de interes, controversat și des discutat în mediile cele mai diverse ale societății contemporane (elevi, părinți, decidenți, oameni de știință, jurnaliști etc.), de aceea s-a urmărit cu precădere înlocuirea învățământului tradițional cu unul modern, adaptat nevoilor reale ale elevilor de a se integra în societate, respectiv în câmpul muncii la finalul perioadei de școlarizare. Astfel, se poate vorbi de o răsturnare a priorităților din triada tradițională a finalităților educaționale, unde sistemul Cunoștințe – Aptitudini – Atitudini a fost înlocuit de Atitudini – Aptitudini – Cunoștințe.

Fie că se discută modificările survenite în psihologia elevilor sau competențele și abilitățile dascălilor, fie că există discuții despre cine este responsabil pentru a putea să afirmăm cu tărie că avem o educație de calitate, dascălul rămâne actorul care trebuie să-și joace rolul până la final, asumat, responsabil, să răspundă noilor abordări în procesul de învățare, să fie flexibil și totuși să ofere siguranță celor care se încred în el.

Într-un sistem de învățământ în care „a ști” și „a face” sunt etaloane ale formării individului, modul în care profesorul își proiectează și desfășoară activitatea este fundamental pentru reușita procesului de educare. Modernizarea activităților din acest domeniu este preocuparea principală a decidenților, astfel că, din nou, se face apel la flexibilitatea profesorului de a face învățarea vizibilă, de a trezi curiozitatea și entuziasmul elevilor, fără ca aceștia să se simtă constrânși de respectarea unor șabloane rigide, de obținerea unor note care să-i plaseze pe o anumită poziție în ierarhia clasei. Profesorul vizibil este cel care face învățarea vizibilă prin stimularea gândirii elevului și nu a egoului acestuia, prin evidențierea creativității și nu a pasivității și a respectării șablonului și nu în ultimul rând, stimularea facultăților critice, dar nu încurajarea vanității și discriminării.

Un profesor care pune accent exclusiv pe informare, pe transmiterea de cunoștințe prin metode tradiționale va constata, dacă își va analiza demersul, că elevii săi asistă pasiv la o expunere pe care știu să o repete, își notează informațiile pe care le reproduc în situațiile de evaluare, fără a implica gândirea și găsirea unor explicații autentice prin activități de cercetare și descoperire, aceștia fiind conduși spre adevăruri absolute prin cuvântul profesorului. Trezirea spiritului de competiție, asimilarea unor informații și rezolvarea corectă a sarcinilor de lucru sunt insuficiente pentru o educașie durabilă și formativă.

Profesorul vizibil creează activități de învățare bazate pe inovație și transformă elevul în obiect și subiect al propriei formări, facilitează învățarea pe grupe, permite relaționarea fiecărui participant cu membrii grupului său, stimulând comunicarea dezinhibată, imaginația, creativitatea, gândirea divergentă. Renunțând la a cataloga răspunsurile corecte sau greșite, chiar și elevii mai puțin implicați în învățare devin activi și cooperanți deoarece simt că pot, că sunt auziți, valorizați, iar resemnarea în fața eșecului se diminuează considerabil.

Conchidem prin ideea că, pentru sporirea componentei formative a procesului instructiv-educativ și pentru stimularea interesului elevilor pentru studiu, este necesară o abordare inovativă, neuniformă care să răspundă nevoilor de cunoaștere ale elevilor și să conducă la descoperiri personale și la formarea unor experiențe. Așadar, se impune diversitate în organizarea activităților didactice și transformarea învățării într-un proces activizant și cooperant, în care elevul nu mai este un simplu destinatar al actului de predare, ci un beneficiar conștient al acestuia.

Bibliografie:

- Cerghit Ioan, 1983, *Perfecţionarea lecţiei în şcoala modernă*, EDP, București.
- Cucos Constantin,1998, *Pedagogie generală*, Editura Polirom, Iași.
- Pavelescu Marilena, 2010, *Metodica predării limbii şi literaturii române*, Editura Corint, București.
- Sânmihăian Florentina, Norel Mariana, 2011, *Didactica limbii şi literaturii române*, București.
- Stanciu Mihai, 2003, *Didactica postmodernă*, Editura Universităţii, Suceava.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII UN PROFESOR VIZIBIL?

prof. Monica Ștefan
Liceul „Regina Maria”, Dorohoi, județul Botoșani

A fi profesor înseamnă mai mult decât simplul act fizic sau on line al predării. A fi profesor înseamnă a fi un cursant pe tot parcursul vieții și un suflet curios. Trebuie să fim modele pentru elevii noștri și dacă un profesor nu învață și nu se adaptează continuu, atunci nu poate avea așteptări ca elevii săi să dobândească abilități și competențe.

Profesorii sunt factorii cu cea mai mare influență asupra învățării, ei trebuie să fie conștienți de ce gândește fiecare elev și de cât știu aceștia, să fie apți să construiască experiențe relevante pe baza cunoștințelor elevilor, să aibă o pregătire solidă și o înțelegere a conținuturilor școlare pentru a putea oferi un feedback semnificativ.

Există un set de așteptări , obligații și responsabilități pe care fiecare profesor le poartă pe umerii săi în momentul în care vorbim de îmbunătățirea învățării. Directorii de școli, doresc ca profesorii să se asigure că elevii se comportă bine la examene, îndeplinesc o mulțime de activități administrative și se comportă cât mai bine în orice moment. Părinții doresc să-și vadă copiii realizați din punct de vedere profesional și să aibe comportamentul caracteristic “copilului bun”. Guvernul se așteaptă ca profesorii să-și îmbunătățească calitatea predării, să urmeze sesiuni de instruire care să sporească performanța elevilor și această listă poate continua.

Ceea ce uităm adesea este faptul că profesorii “ideali” din mintea noastră nu sunt roboți programabili sau supereroi care pot aborda sarcini imposibile. Fiecare profesor are păreri, îngrijorări, aspirații, ambiții și lupte atât în contextul lor personal cât și în cel profesional. Toate acestea, împreună cu educația, mediul educațional și socio-cultural contribuie la modalitățile de a se identifica ca profesor.

Ce înseamnă să fii un profesor vizibil? Cunoștințele, competențele, pregătirea de specialitate sunt importante. Cu toate acestea, un profesor ar trebui să fie mai mult decât acreditări, experiență, inteligență. Împărtășesc aici câteva caracteristici pe care le-am găsit cele mai esențiale indiferent de vârsta elevilor.

Un profesor vizibil este:

- profesorul care iubește copiii, construiește lecții interactive și angajate, predă cu pasiune, se distrează împreună cu elevii și mai ales se bucură din plin de orice moment al predării.
- profesorul care are o influență pozitivă în viața elevilor, reușind să-i facă să se simtă speciali, protejați, în siguranță

- profesorul pozitiv, fericit, zâmbitor, capabil să-și lase bagajele personale în afara ușilor școlii
- profesorul care respectă elevii iar aceștia la rândul lor învață să-și exprime sentimentele, să-i respecte și să-i asculte pe ceilalți
- profesorul cald, accesibil, entuziast, grijuliu, persoana la care elevii apelează mereu în orice problemă, îngrijorare sau chiar pentru a împărtăși o situație amuzantă
- profesorul care se reînoiește constant ca profesionist și caută să ofere elevilor cea mai înaltă calitate a educației; caută să învețe noi strategii de predare sau să introducă noi tehnologii în lecții și este întotdeauna cel care este dispus să împărtășească colegilor ceea ce el a învățat
- un lider priceput, care se concentrează pe luarea deciziilor și pe munca în echipă și transmite acest sentiment de leadership elevilor săi, oferind oportunități fiecăruia dintre ei să își asume rolul de lider
- profesorul flexibil, atunci când o lecție nu funcționează, capabil în orice moment să-și evalueze predarea pe parcursul lecției și să găsească modalități noi de a prezenta materiale
- profesorul care cere ajutor sau sugestii și folosește criticile sau sfaturile constructive ca o oportunitate de a crește ca educator
- un OM plăcut și autentic

Profesorii intră în domeniul educației în speranța de a face diferența în lume.Ei trebuie să facă eforturi constante pentru a da o nouă viață acestei profesori. De asemenea, ar trebui să fie conștienți de faptul că orice cuvânt rostit sau orice acțiune întreprinsă de ei pot lăsa o impresie durabilă în mintea elevilor.

„*Am ajuns la o concluzie care mă sperie. Sunt un element hotărâtor în clasă. Felul în care mă comport creează climatul clasei. Dispoziția mea zilnică influețează întreaga atmosferă. Ca profesor, posed o putere uriașă de a face elevilor mei viața frumoasă sau insuportabilă. Pot fi un instrument de tortură sau o sursă de inspirație*.**” (Haim Ginot)**

Bibliografie:

John Hattie- Învăţarea vizibilă- ghid pentru profesori, Editura TREI, Bucureşti 2014

Sitografie: http://www.edutopia.org/discussion/11-habits-effective-teacher)

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL

Prof. Învățământ Preșcolar Stoica Adriana Elena
Scoala Gimnazială nr. 1, Micești (Purcăreni) Argeș

Pornind de la întrebarea:„Cum este bine sa fim? ” (vizibili sau invizibili), am acceptat provocarea și am redactat acest articol. În primul rând, pentru reușita unei lecții, cadrul didactic trebuie să pună în centrul atenției copiii din clasă.

Un cadru didactic trebuie să creeze mai întâi un mediu educational adecvat, o stimulare continuă a învățării spontane a copilului. În atenția oricărui cadru didactic trebuie să stea modalitățile de organizare a lecțiilor iar copiii vor fi sprijiniți,să manifeste interes și curiozitate pentru cunoștințe noi, să primească și să înțeleagă informația, să lucreze independent, să analizeze datele primite, să exprime independent opinii și stări sufletești pe care să le motiveze.

Dacă se va ține cont de toate acestea, un profesor va fi vizibil în orice moment. Materialul didactic trebuie să fie atractiv și diversificat de la o lecție la alta. Este posibil ca unii dintre elevi să nu fie atenți la lecție și să se preocupe cu altceva. Pentru ei profesorul este considerat invizibil, deoarece preocuparea lor este alta. De aceea profesorul trebuie să folosească tot timpul metoda observației și a conversației, precum și alte metode. Deci, trebuie să observe permanent comportamentul copiilor, să pună întrebări și să corecteze răspunsurile copiilor dacă sunt greșite.

Pentru ca un profesor să nu fie invizibil în clasă, trebuie să solicite toți copiii prin comunicare și prin folosirea unor materiale atractive.

Dacă într-o clasă există copii care se află într-o stare de apatie, se poate desfașura o lecție în care să se folosească jocul didactic. Pentru acești copii, profesorul poate să fie invizibil sau neinteresant. Există tipuri de jocuri prin care profesorul consolidează, precizează și verifică cunoștințele predate copiilor, și le îmbogățește sfera de cunoștințe.

Așa cum este specificat in metodică, „jocul este distracție, este învățătură, este muncă, mijloc prin care se educă, mijloc eficient de cunoaștere a lumii inconjurătoare și de educare a limbajului”. Dacă noi ca profesori îi copleșim pe copii cu informații multe, automat se instalează plictiseala și neatenția și ajungem să devenim niște profesori invizibili. Noi trebuie să îi ajutăm pe elevi să se îndrepte și să le insuflăm bucuria învățării, folosind un ton blând și dând dovadă de multă răbdare și înțelegere. Zâmbetele de pe buzele noastre nu ar trebui să lipsească niciodată și ar fi foarte bine dacă am deveni modelul lor preferat.

Pentru a fi în centrul atenției, trebuie mereu să venim in fața copiilor cu ceva nou, cu materiale atractive și soluții noi. Sunt unii copii care se simt uneori singuri și deprimați, iar noi ca profesori ar trebui să îi scoatem din această stare, folosind comunicarea într-o manieră expresivă. Un cadru

didactic trebuie să se afle în centrul schimbarii, să devină deschis unei transformari profunde și continue, să fie în permanență bine informat. Totodată cadrul didactic trebuie să faciliteze accesul la informații, să descopere dificultățile copilului, să îl orienteze, să lucreze individual și pe grupe mici.

De o mare importanță în acest proces al învățării îl constituie colaborarea dintre școală și familie, care presupune o comunicare afectivă, eficientă, o unitate de cerințe și acțiuni în interesul copiilor. Când părinții sprijină acasă prin diverse activități, actul învățării, se constată o creștere a eficienței acestuia, iar informațiile se păstrează mai mult timp.

În cei aproape 25 de ani de carieră didactică în care am profesat, am constatat că părinții sunt dornici să discute despre copii și să contribuie la formarea acestora. Au existat cazuri izolate în care parinții cu nivel cultural scăzut nu s-au implicat în educația propriilor copii.

Referitor la „Scoala în online", inițial am crezut că o să fie un dezastru deoarece a fost foarte greu să ne adaptăm la multitudinea de cerințe. Cautând soluții cât mai multe, am reușit să mă integrez și eu și copiii. Am devenit din ce în ce mai vizibilă prin prezentarea de materiale cât mai variate și cât mai atractive. Am fost uimită de fiecare dată să îi aud pe copii întrebându-mă: „Astazi ce mai facem doamna? Ce mai lucrăm?" Am fost încântată de nerabdarea și entuziasmul lor de fiecare dată.

Pentru a fi cadre didactice vizibile, trebuie să dăm dovadă de creativitate în orce moment al lecției și să arătăm copiilor dragostea noastră pentru ei.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL, PORTRET DE DASCĂL

Prof. Limba engleză Stoica Ancuța Lavinia
Școala Gimnazială Nr 5, București

În societatea zilelor noastre, aș putea spune că profesorul este mai mult invizibil decât vizibil și acest lucru se datorează în primul rând multitudinii de informații pe care elevii le pot gasi, foarte simplu, accesând internetul , urmând ca spusele profesorului să nu mai prezinte interes odată ce au aflat de pe internet tot ceea ce aveau nevoie.

Pe de altă parte, profesorul poate fi invizibil dacă vine la școală doar ca să bifeze că a facut orele de curs, să umple tablele și să ofere explicații zeci de minute în șir. Mai mult, consider că învățarea invizibilă, este acel tip de învățare în care în funcție de simpatii, poți crede că un elev este mai perspicace și să îl favorizezi. Sau este aceea învățare în care „distrugi" cu pretenții orce urmă de curiozitate și entuziasm. Acel tip de învățare în care elevul nu gândește, deoarece nu e încurajat sau stimulat, în care evaluările sunt doar pe hârtie, căci eșuează în a departaja studenții medicrii de cei interesați. Este învățarea care gâdilă egoul elevului, însă el nu știe mare lucru și nici nu își dă seama de asta.

Uitându-mă în jurul meu, îmi amintesc faimoasa remarcă făcută de Mark Twain: „In the first place God made idiots. This was for practice. Then he made school boards". Dacă suntem invizibili e cu siguranță și vina noastră. Iar dacă stăm nepăsatori și nu facem nimic pentru a ieși din conul de umbră în care suntem, atunci cu siguranță ni se aplică remarca de mai sus.

Un profesor care vrea să devină vizibil, trebuie să își depășească condiția, trebuie să devină un actor care zilnic joacă un rol sau mai multe, astfel încât să reușească să capteze atenția și să-i facă pe elevi să spună: „Ne mai spuneți odată? Ne mai jucăm odată?"

Un profesor vizibil, este un profesor bine pregătit, capabil să se adapteze în permanență schimbărilor, dă dovadă de flexibilitate pedagogică și se autoevaluează în mod corect.

O învățare vizibilă se referă la felul în care procesul de învățare e perceput de toată lumea implicată în actul educațional. Asta înseamnă și o predare vizibilă, în sensul că, elevul va deveni propriul său profesor. Va studia singur, va alege un subiect și va realiza un mic eseu, iar asta fară să copieze paragrafe întregi din carți. Accentul se pune, deci, pe abilitatea autodidactă și pe dorința de învățare.

Ca profesor de limba engleză, încerc să aduc noutate și diversitate la fiecare oră. Deși orele de muncă din spate nu sunt vizibile, faptul că la sfârșitul zilei, când elevii merg acasă, povestesc părinților și primesc mesaje cu, „i-a placut foarte mult ora Dianei", îmi demonstrează că munca din spate nu este în zadar și am reușit să captez atenția cuiva, deci, sa fiu vizibilă.

Mi-am dat seama că sunt vizibilă nu numai atunci când îmi fac bine datoria, ci și atunci când încerc să fiu în aceeași masură și capabilă să înțeleg nevoile elevilor mei, când încerc să descifrez la timp potențialele lor dificultați și să reperez corect stadiul de dezvoltare atins de aceștia la limba engleză. Prin încurajarea elevilor de a participa la diverse concursuri și olimpiade sau pur și simplu, prin realizarea diverselor activitați extrașcolare, am reușit de multe ori să fiu vizibilă atât in rândul elevilor cât și în rândul părinților.

Putem fi vizibili doar atunci când ne straduim să devenim astfel, când muca noastră e vazută de alții, când devenim mai mult decât niște simpli profesori pentru elevii noștrii.

LITERATURA PENTRU COPII

Rebus de Alexandra Veronica Stroe
Colegiul „Mihail Cantacuzino”, oraşul Sinaia

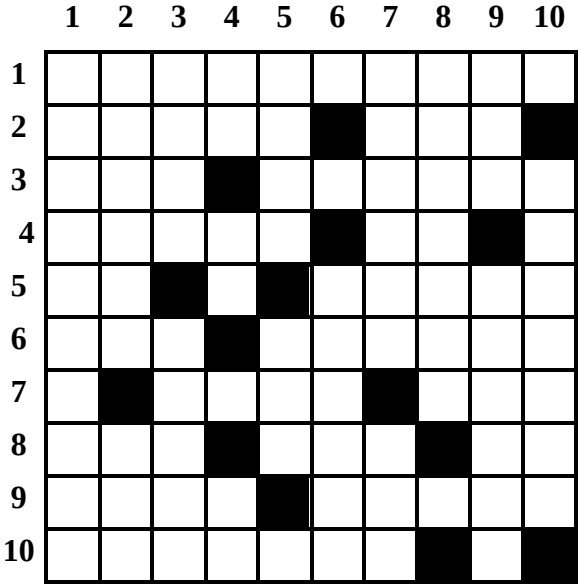

ORIZONTAL: 1) Celebru roman al lui Victor Hugo, considerat una dintre capodoperele literaturii franceze, care urmăreşte destinul ocnaşului Jean Valjean, condamnat la 19 ani de pedeapsă pentru furtul unei pâini (neart.) **2)** „...copilăriei” este un roman al lui Ionel Teodoreanu, ce precede mai cunoscutul „La Medeleni”, în care scriitorul prezintă drumul spre adolescenţă şi maturizare (pl.) – În nuvela istorică „Mihnea Vodă cel ...” , Alexandru Odobescu îl prezintă pe necruţătorul fiu al lui Vlad Ţepeş, domnitor al Ţării Româneşti la începutul secolului al XVI-lea (pl.). **3)** Omătul care acoperă tot oraşul în încântătorul roman al lui Cezar Petrescu, „Omul de zăpadă” – Surioara lui Hansel din basmul fraţilor Grimm. Cei doi copii se rătăcesc în pădure şi ajung la o căsuţă din turtă dulce, locuită de o vrăjitoare. **4)** „... junglei” este un minunat roman scris de Rudyard Kipling, în care acesta prezintă povestea micuţului Mowgli, un băieţel crescut în jungla indiană de lupi, de ursul Baloo şi de pantera Bagheera (neart.) – La urma urmei! **5)** Hain, fără suflet! – Scriitoare franceză de origine rusă, pe numele real Sofiya Feodorovna Rostopchina, dar cunoscută sub numele de „Contesa de ...”, autoarea celebrelor „Poveşti cu zâne”, care au cucerit generaţii de copii. **6)** Association of American Publishers (siglă) – „Examen …” este titlul celui de-al treilea volum din seria pentru copii şi adolescenţi „Şcoala fricoşilor” a scriitoarei americane Gitty Daneshvari (fem., pl.). **7)** Guvernatori şi prinţi ai ţărilor musulmane, întâlniţi frecvent în basmele persane şi arabe, precum „O mie şi una de nopţi” (sing.) – Egal cu zero. **8)** În povestea „Păcală în … lui”, scriitorul Ioan Slavici prezintă aventurile celebrului personaj, renumit pentru umorul şi isteţimea de care dă dovadă (neart.) – „Capra cu trei …” este una dintre cele mai îndrăgite poveşti ale lui Ion Creangă şi prezintă răzbunarea mamei după ce lupul i-a omorât cei doi copii mai mari (sing.). – Bluza ţărănească din povestirea lui Ion Creangă „Inul şi cămeşa”. **9)** „… Dima dintr-a şaptea” este unul dintre cele mai îndrăgite romane pentru adolescenţi din literatura română, scris de Mihail Drumeş. Urmăreşte întâmplările prin care trec tânărul Grigore Dima şi colegii săi liceeni. (neart.) – Romanul „Zece … mititei” al scriitoarei britanice Agatha Christie, are la bază o poezie pentru copii, conform căreia personajele sunt omorâte rând pe rând, vacanţa acestora pe insulă transformându-se într-un

adevărat coşmar. **10)** Căţeluş întâlnit în versurile scriitoarei Laura Cristina Sărăcin, ale cărui aventuri sunt foarte îndrăgite de copii.

VERTICAL: 1) Renumitul baron al scriitorului german Rudolf Erich Raspe, considerat un mincinos fără pereche, atunci când povesteşte celor din jur aventurile şi întâmplările prin care a trecut. **2)** Tânără extrem de frumoasă din basmele populare româneşti, cunoscută sub numele de Cosânzeana, care este răpită şi închisă de zmei într-un turn şi salvată apoi de Făt-Frumos – „...., 112? L-au furat pe Moş Crăciun!!!" este o povestire pentru copii a scriitorului contemporan Petre Crăciun, în care băieţelul Bogdan sună la poliţie pentru a raporta răpirea bătrânului în seara de Ajun. **3)** Publicaţie cotidiană – Mic păstor elveţian, prieten şi tovarăş de joacă al lui Heidi, care locuieşte cu mama şi cu bunica sa oarbă într-o căsuţă din munţii Alpi. **4)** În îndrăgitul roman pentru adolescenţi „Cişmigiu ... comp", scriitorul Grigore Băjenaru rememorează cu mult umor anii petrecuţi la liceul „Gheorghe Lazăr" din Bucureşti – „Din Ţara lui Eu-Împărat în Ţara lui ... – Împărat" este un roman pentru copii al scriitoarei contemporane Mersine Vigopoulou, din Grecia – Zvon din centru! **5)** „... tuturor sălbăticiunilor" este una dintre cele mai iubite poveşti din întreaga lume, scrisă de americanul Maurice Sendak. Personajul central este băieţelul Max, care face o năzbâtie şi se trezeşte în mijlocul animalelor sălbatice, devenind conducătorul acestora (neart.) – „Ţugulea, ... unchiaşului şi al mătuşei" este un cunoscut basm al lui Petre Ispirescu, în care un tânăr sărac şi olog reuşeşte să o învingă pe Zmeoaica pământului (neart., pl.). **6)** „Mica ... " este o încântătoare poveste a lui Hans Christian Andersen, în care prinţesa Ariel doreşte să renunţe la viaţa subacvatică şi să devină muritoare, după ce se îndrăgosteşte de un prinţ (pl.). **7)** În basmul fraţilor Grimm „Muzicanţii din ..." , un măgar, un câine, o pisică şi un cocoş urmează să fie omorâţi, pentru că au devenit bătrâni şi nefolositori. Aceştia pleacă de la fermele lor şi pornesc la drum prin pădure, adăpostindu-se în casa unor hoţi şi reuşind să-i sperie pe aceştia – Localitate în Iran. **8)** Sabie turcească cu două tăişuri, menţionată de Vasile Alecsandri în poezia „Peneş Curcanul". **9)** Versuri din folclorul românesc, amintite de acelaşi Vasile Alecsandri în „Legenda ciocârliei": „...., ..., / Ciocârlie,/ Zbori în soare/ Cântătoare/ Şi revină/ Din lumină/ Pe pământ/ Cu dulce cânt" – Surprindere. **10)** Fermecător roman al iubirii scris de Ionel Teodoreanu, titlul fiind un alt prenume al personajului principal feminin, Lucia Novleanu, alintată şi Lucica, Luli sau Luli-Boy.

Dicţionar: AAP, DEL.

DASCĂLUL CU VOCAȚIE – ÎNTRE REALITATE ȘI SUBIECTIV

Prof. Sultana Eliza Irina

Colegiul Național „Constantin Carabella”

„Un profesor este asemeni unei lumânări. El se mistuie pe sine pentru a lumina calea altora.”

Suntem toți de acord că rolul unui adevărat dascăl este de a face ca „ochiul să vrea să vadă, urechea să vrea să audă, piciorul să vrea să meargă, iar mâna să apuce...La fel inima vrea să creadă şi să iubească, spiritul vrea să gândească”.

În şcoală dascălul este conducătorul activităţii didactice ce şi cel care imprimă un sens şi o finalitate educativă tuturor premiselor şi condiţiilor, obiective şi subiective, participante şi implicate în procesul de învăţământ. Privite în sine, informaţiile cuprinse în programele şi manualele şcolare constituie doar premise latente din punct de vedere al formării personalităţii umane, ele capătă, însă, valenţe educative ca urmare a prelucrării şi transmiterii lor de către profesor. Tot aşa se întâmplă şi cu mijloacele de învăţământ. Oricât de performante ar fi ele, numai utilizarea lor de către profesor prin integrarea lor într-o situaţie de învăţare le asigură valenţele educative scontate. Sunt un ajutor pentru cadrul didactic dar el rămâne cel care conferă acestor mijloace un sens pedagogic prin modul cum le foloseşte şi prin rezultatele la care ajunge. Relaţia pedagogică rămâne, oricât s-ar tehniciza, o relaţie umană. Prin personalitatea sa amplifică valenţele educative ale tuturor cunoştinţelor transmise. Rolul conducător al dascălului în activitatea didactică rămâne una din coordonatele de bază ale misiunii sale. Pentru a-şi îndeplini rolul, cadrul didactic trebuie să fie permanent în mijlocul elevilor, să constituie pentru fiecare dintre ei o personalitate dinamică, entuziasmată. Calitatea educaţiei oferite de unitatea de învăţământ depinde de prestaţia peedagogică a cadrelor didactice, de atitudinea lor faţă de schimbare, de calitatea metodelor interactive şi procedeelor didactice practicate. În condiţiile actuale, educaţia de calitate rămâne în totalitate pe seama cadrelor didactice. Învăţăm mereu şi niciodată nu vom şti tot! Talentul de dascal ne permite să le insuflăm copiilor dorinţa de a şti, curajul de a spune ce gândesc, puterea de a gândi drept, de a nu judeca pe nimeni şi puterea de a schimba în bine lumea din jurul lor. Talentul de a fi dascăl ne ajută să gestionăm situaţiile critice, să îndrumăm cu dăruire copiii către excelenţă sau copiii cu nevoi speciale. Latura umană subiectivă şi fragilă trebuie cunoscută şi stăpânită. Munca în educaţie înseamnă acumulare de tensiune, presiune, concentrare, stres, înseamnă responsabilitate pentru o clasă întreagă de elevi dar şi pentru fiecare elev în parte, reponsabilitate în fiecare oră, în fiecare pauză, la fiecare activitate extraşcolară. Impactul factorului uman, cu toate consecinţele ce decurg din aceasta, nu este deloc neglijabil în această profesie.Suntem oameni, avem suflet şi facem această meserie din pasiune, din dorinţa de a lăsa moştenireÎn condiţiile marilor transformări care au loc în societatea noastră cresc exigenţele faţă de activitatea şi conduita oamenilor în toate împrejurările, în societate şi în profesie. În educaţie,

atitudinea şi conduita profesorului în sistemul educativ trebuie să se ridice la cota cea mai înaltă. Profsorul este persoana care realizează o misiune de importanţă majoră, de formare şi dezvoltare a personalităţii tinerei generaţii, precum şi de instruire profesională în cadrul instituţiilor de învăţământ în concodanţă cu necesităţile vitale socioprofesionale, morale şi cetăţeneşti. Prin aceste activităţi profesorul contribuie la realizarea celui mai important produs al societăţii – **omul.** El trebuie să fie instruit, calificat, capabil să se integreze prin activităţi social-utile, contribuind astfel la progresul societăţii. Cadrul didactic este principalul factor al educaţiei şi instruirii tinerilor. Având rolul de îndrumător, acesta contribuie la pregătirea omului pentru activitate şi creaţie independentă. În învăţământul contemporan profesorul are un rol din ce în ce mai important, este fundamentul formării personalităţii umane. Personalitatea sa reprezintă factorul decisiv pentru reuşita elevilor, filtrul care imprimă direcţii şi finalităţi nuanţate întregului demers educativ.

Tactul pedagogic solicită inteligenţă, ingeniozitate şi afectivitate în sensul de a acţiona adecvat, suplu şi creator în vederea reuşitei depline a actului educaţional. Elevii apreciază omenia, însuşirea de bun psiholog, înţelegerea problemelor personale, ignorarea micilor abateri, renunţarea la pedeapsă când elevul şi-a recunoscut vina, discreţia, evaluarea obiectivă, imparţialitatea, corectitudinea, simţul umorului etc. Profesorii cu experiență și-au format o structură de cunoaștere care le îngăduie să se adapteaze repede la orice situație din clasa și să propună cele mai adecvate soluții de moment. Ei au o viziune clară despre elevi și despre școala, știu să lucreze cu toate categoriile de elevi. Profesorii experimentați și eficienți iubesc mai mult copiii, se dovedesc mai implicați și au credința că pot influența performanțele elevilor. În privința utilizării timpului, o resursă extrem de importantantă în cadrul lecțiilor , sunt capabili să recupereze, fără să se abată prea mult de la planul inițial. Ei nu alocă mai mult timp decât novicii sarcinilor administrative, dar le acordă atenția cuvenită și obțin, de aceea, rezultate mai bune. Profesorul nu uită niciodată că trebuie să zâmbească, să lase la uşa clasei toate problemele personale şi să fie mentor şi prieten pentru elevii săi. Dacă zâmbeşte, zâmbetul se va întoarce aproape mereu. Am învăţat în ani de activitate la catedră generaţii după generaţii că unde e mintea, acolo e şi comoara. Ceea ce facem pentru noi înşine moare odată cu noi. Ceea ce facem pentru alţii şi pentru lumea întreagă rămâne şi este nemuritor!

Rămâneţi implicati! Modelaţi personalităţi şi suflete, îndrumaţi copiii pe drumul cel bun al vieţii şi veţi rămâne nemuritori! A trăi în lume fără a deveni conştient de sensul ei este ca şi când rătăceşti într-o bibliotecă fără a atinge nicio carte!

Bibliografie:

- Neculau, A, O perspectiva psihopedagogica asupra stilului de munca al profesorului, Editura Didactică și Pedagogică Bucuresti
- Popescu-Neveanu Paul, Dicționar de psihologie, Ed. Albatros, București. 1978
- Truță, Elena, Mardar, Sorina, Relația profesor – elev, Ed. Aramis, București , 2007

„DACĂ NU A APĂRUT PE FACEBOOK, NU S-A ÎNTÂMPLAT!”

Prof. Taloș Crina
Liceul cu Program Sportiv, Baia Mare

Vizibilitatea este o condiție aproape obligatorie în zilele noastre. Într-o zi de luni, ducând testele corectate la școală, o elevă – una dintre cele mai bune, de altfel – mi-a cerut să îi dau un punct în plus la notă, nemaiavând în acel moment alte bonusuri, ca un credit pentru o viitoare participare la o activitate culturală în cursul acelei săptămâni. I-am spus că nu e corect față de ceilalți colegi, care nu au beneficiat de acest credit. Ea a motivat că a avut intenția să meargă, dar în timpul săptămânii a fost ocupată cu meciurile, fiind sportivă de performanță, iar în week-end nu a avut loc niciun eveniment cultural. I-am răspuns că a avut loc cel puțin un eveniment cultural, la care am participat și eu, un concert de colinde cu intrarea liberă. Atunci eleva, cu care eram prietenă pe Facebook, a răspuns, cu o vădită șiretenie, că și ea a fost la acel concert. Fiindcă despre bilet nu putea fi vorba, i-am cerut să îmi arate o poză - așa cum le ceream întotdeauna, de la orice eveniment - ca dovadă că a fost acolo. Evident, nu avea nicio poză. Dar discuția nu s-a încheiat aici, eleva mi-a spus că nici eu nu puteam dovedi că am participat la concert, fiindcă nu postasem nimic pe Facebook... Era adevărat. I-am replicat că aveam totuși niște poze în telefon, dar ea mi-a răspuns pe un ton cât se poate de serios: „Doamna profesoară, dacă nu a apărut pe Facebook, nu s-a întâmplat.” Vorbim de o elevă de liceu care oscila între Drept și Medicină. Sigur că toată discuția a avut un caracter hilar, respectiva elevă a înțeles de la primul meu răspuns că nu va primi punctul pe credit, dar mi-a rămas în minte replica ei finală, ca o sentință a generației pe care o educăm acum. Pentru ei, care au crescut pe rețelele de socializare, o stare de fapt există doar în măsura în care este vizibilă.

De partea cealaltă, noi, generația celor care preferăm realitatea fizică celei virtuale, am crezut înotdeauna că a face ceva este suficient și că nevoia de a face vizibil acel lucru este mai degrabă o chestiune de orgoliu. Am meditat adesea la cuvintele elevei mele, ca să înțeleg sensul lor.

În calitatea mea de profesor, dar și de om, am considerat întotdeauna că modestia este cea mai importantă calitate a unei persoane. Cred că meseria de profesor a devenit în perioada postrevoluționară sinonimă cu modestia, atât din punct de vedere material, cât și social, cele două aspecte fiind, de altfel, interdependente. M-am simțit „invizibilă” ori de câte ori mi s-a cerut să scriu hârtii, rapoarte, statistici, care am constatat că valorează mai mult decât realitatea. De când am intrat în învățământ (se fac în curând 20 de ani) am tot auzit expresia „decongestionarea materiei” pusă în relație cu „simplificarea programei” și câțiva ani am crezut că cineva ține cont de aceste sugestii ale profesorilor. Au trecut ani buni până când mi-am dat seama că pentru sistem, noi, profesorii, suntem invizibili, ceea ce contează sunt sloganurile cu care se defilează, fiindcă atât programele, cât și

materia, sunt tot mai încărcate, deși o spunem ori de câte ori suntem întrebați. Starea aceasta de „invizibilitate” în fața sistemului, ne-a atras același statut și în fața opiniei publice, care, în general, vede în profesori purtătorii înainte ai unui sistem de învățământ perimat și ineficient, în care nu mai cred nici elevii, nici părinții, nici profesorii, uneori; părinții și elevii invocând irelevanța conținuturilor predate și stresul notelor, iar profesorii, supraaglomerarea materiei printr-o programă inadecvată și pierderea autorității cadrului didactic.

În fața elevilor, a părinților, a școlii, am observat, însă, că fiecare profesor este atât de vizibil sau de invizibil, cât îi permite caracterul. Sunt profesori care preferă să treacă neobservați în orice situație școlară: atât în fața clasei, cât și a colegilor care ar putea să îi atragă într-o activitate sau a conducerii care analizează critic rezultatele profesorilor. Ei au o invizibilitate conjuncturală asumată: nu excelează niciodată, dar nici nu riscă să aibă probleme.

O altă categorie interesantă o reprezintă aceea a dascălilor care strălucesc în orice situație ermetic închisă, adică fără posibiliatea vizibilității publice și fără riscuri implicate. Mi-a rămas în minte o scenă în care o d-nă profesoară, suprasaturată de tonul dur folosit de către un director vis-a-vis de munca profesorilor din școala respectivă, a avut o reacție de revoltă, s-a ridicat în picioare și a strigat: „Eu nu mai suport să fiu certată! Gata!”. Asta după ce ședința s-a încheiat, iar directorii și majoritatea profesorilor părăsiseră sala profesorală... Discutând cu profesoara respectivă, mi-am dat seama că și-ar fi dorit să poată spune ceea ce a simțit chiar în timpul ședinței, dar s-a temut de repercusiuni și mai ales de faptul că, tot din teamă, niciunul dintre colegi nu o vor susține. Acești profesori care știu tot timpul ce ar trebui făcut, dar nu acționează decât într-un mediu securizant pentru ei, au nevoie de modele de acțiune și să fie sprijiniți în demersurile lor, pentru a nu li se irosi energia. Ei trebuie ajutați să devină vizibili.

Am întâlnit însă și cadre didactice vizibile, care nu doar „se văd”, ci răspândesc efectiv lumină în jurul lor: prin atitudinea deschisă față de orice persoană cu care interacționează; prin entuziasmul cu care abordează atât situațiile banale, cât și situațiile noi, provocatoare; prin faptul că reușesc să dea glas gândurilor și opiniilor personale sau colective - având întotdeauna o atitudine asertivă - în situații în care acest lucru contează și poate să influențeze viitorul; prin faptul că transmit iubire în modul în care fac educație, și nu aroganță; prin generozitatea cu care dăruiesc timp oricui le cere; prin puterea lor de a scoate ce e mai bun din elevi, în special, din oameni, în general; prin modestia cu care se prezintă în orice situație, oricât de vizibilă. Acești dascăli sunt ca niște faruri care luminează viitorul învățământului nostru, dincolo de toate barierele care există.

Ce face diferența între profesorii vizibili și cei invizibili? După părerea mea, dorința fiecăruia de implicare, de dăruire și de asumare și curajul de a te expune, pentru că a fi vizibil înseamnă a fi expus și riscurile sunt inerente.

RELAŢIA EDUCATOARE - COPIL, FACTOR DE STIMULARE A COMUNICĂRII

Prof. Talpai Enikő

Actul instruirii se realizează încă din primele zile de grădiniţă, în contextul unei relaţii complexe şi foarte dinamice de atitudini şi relaţii reciproce între educatoare şi copii, între copii şi copii, între copii şi grupa de copii. Acestea sunt relaţii multidimensionale, cu o pronunţată încărcătură psihologică, sociologică şi pedagogică.

Privite din perspectiva pedagogică, asemenea interacţiuni determină constituirea unui anumit climat psiho-social în cadrul activităţilor, care pot favoriza sau defavoriza optimizarea comunicării didactice şi pot contribui la maximalizarea rezultatelor instructiv-educative sau dimpotrivă.

Atmosfera generală ce predomină în cadrul colectivului unei grupe sau alteia condiţionează modul de organizare şi conducere a activităţii acelei grupe, adaptarea copiilor şi comportamentele acestora, optimizarea strategiilor didactice, rezultatele învăţării, formarea concomitentă a unor însuşiri morale şi trăsături de caracter.

Este ştiut că tactul pedagogic poate să devină un factor ce stimulează geneza unei motivaţii pentru învăţătură şi comunicare. Avându-se în vedere acestea, educatoarea va urmări să promovez relaţiile de simpatie între ea şi copii pentru a obţine rezultate bune în actul de comunicare;va încuraja interesul pentru conţinutul predării pentru evitarea apariţiei unor antipatii ce ar fi putut frâna dezvoltarea acestui interes.

Se vor accentua bunele relaţii între educatoare şi copil oferindu-le acestora din urma sentimentul de siguranţă şi de ocrotire în mediul în care îşi desfăşoară activitatea. Eficienţa întregii activităţi didactice este determinată în mod substanţial de relaţiile pedagogice existente. De aceea se vor monitoriza atent dificultăţile în comunicare, lipsurile în pregătirea şi educarea copiilor, pentru a se putea acţiona eficient acolo unde este nevoie de îndreptarea acestora. acestea se vor putea realiza evitând relaţiile deficitare sau încordate dintre educatoare şi copil. Datorită faptului că aceste raporturi au un efect pedagogic multilateral ele nu pot fi ignorate, dimpotrivă, în didactica modernă sunt privite cu cea mai mare atenţie, sunt interpretate ca fiind una din condiţiile fundamentale ale organizării şi funcţionării procesului de învăţământ. Ele sunt considerate parte integrantă din structura de ansamblu a procesului de predare-învăţare, un element de bază al vieţii şcolare. Dacă relaţiile nu satisfac nevoile afective ale copiilor, atunci devine iluzorie îmbunătăţirea programelor şi materialelor de instruire.

În calitatea lor de fenomene psio-sociale cu caracter subiectiv, aceste relaţii pot să devină un factor dintre cei mai puternici de întărire a caracterului educativ al procesului de învăţământ. De aici

preocuparea susţinută de a cultiva şi folosi în mod conştient aceste relaţii, ca factor educativ şi mijloc de creştere a eficienţei comunicării.

Abilitatea empatică constituie cea mai importantă componentă a profesiei de educator. Orice copil are nevoie de iubire, respect şi aprecieri necondiţionate de anumiţi factori mai mult sau mai puţin obiectivi. A-l creşte pe copil arătându-i respect este o condiţie esenţială în relaţia educatoare – copil, o dovadă incontestabilă a respectului de sine, seriozităţii şi simţului de răspundere.

Cu copilul se comunică nu doar prin mesaje verbale ci şi prin mesaje nonverbale, afectiv-emoţionale, gesturi vizibile sau abia perceptibile, reacţii impersonale complexe care contribuie la înţelegera mesajului comunicării. O privire absentă sau, dimpotrivă, plină de interes, un zâmbet cald sau unul ironic, un gest de tandreţe sau unul de nerăbdare, completează comunicarea, o potenţează sau o diminuează producând efecte diferite. De aceea, este necesar să se urmărească realizarea unui climat armonios unde să se pună accent pe conturarea relaţiilor dintre cadru didactic-copil, pe fondul relaţiilor stabilite între copii. În calitatea pe care o avem, aceea de „grădinari de suflete umane" nu e suficient să încărcăm zeci de table cu mii de cunoştinţe, ci să ştim a pătrunde eficient în mintea şi inima celui pentru care ne-am pregătit şi am ars continuu asemenea unei flăcări. Prin tot ceea ce întreprinde şi prin exemplul său personal, cadrul didactic este un modelator al structurii personalităţii umane, într-o perioadă hotărâtoare a devenirii sale.

EXPERIENȚA MEA ONLINE

Profesor Tănăsescu Ortenzia
Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu”, Tg. Jiu, Jud. Gorj

Această pandemie ne-a făcut pe fiecare dintre noi dascălii, dar de asemenea și pe elevi să învățăm să găsim cele mai bune surse de informare și să le folosim. Nu am fost pregătiți pentru învățământ online, nimeni nu ne-a pregătit pentru a fi profesori online. În martie am avut în față o situație inedită pe care nu am anticipat-o, dar a trebuit să dăm dovadă de adaptabilitate la acest mediu nou. A trebuit să regândesc și să modific modul în care trebuie să fac predare, sistemul de teme și modalitățile de evaluare. De asemenea am încercat să îmi asum responsabilitatea pentru a face tot ce pot eu să fac mai bine pentru a mă dezvolta. Am fost pusă în situația de a mă pune la punct singură cu particularitățile școlii online. Am avut mijloacele tehnice necesare, am accesat resurse pentru predare, aplicații, platforme, tutoriale, astfel încât să pot face lecții cât mai reușite. Am descoperit că este o mare diferență între a cunoaște, de a avea informațiile teoretice și de a le transpune în practică. O problemă a învățământului online este și evaluarea, aceasta fiind diferită de cea clasică, deoarece nu se poate face o verificare corectă a pregătirii elevilor. Nu există teste reale de evaluare și nu avem siguranța că notele pe care le iau elevii sunt în conformitate cu cunoștințele lor. Am căutat să dau mai multă atenție nevoilor elevilor, să dovedesc empatie în ceea ce îi privește. Am încercat să văd elevii dincolo de matematică, dincolo de programa școlară, de teme și de note. Am învățat de la elevi foarte multe lucruri, am încercat să am cu ei o colaborare deschisă, o relație bazată pe încredere, să le înțeleg problemele și nevoile. A trebuit să îmi gestionez propriile emoții, pentru a-mi putea desfășura cât mai bine activitatea.

Consider că o mare diferență între orele desfășurate online și offline este legată de interacțiunea umană. Am pierdut în perioada online comunicarea, de aceea eu consider că interacțiunea față în față este extrem de importantă pentru o dezvoltare sănătoasă.

În luna septembrie ne-am reîntors la clasă cu toții. Chiar dacă acest lucru s-a făcut cu multe recomandări și multe restricții și doar pentru o scurtă perioadă de timp, copiii au fost bucuroși și entuziasmați să se revadă, și-au dorit să revină la școală. A trebuit să fie respectate măsurile de precauție sanitară recomandate de autorități. Am avut emoții în ceea ce privește interacțiunea cu ei. Deși era ca și recomandare să nu scoatem elevii la tablă, eu am trecut peste aceasta și am considerat necesar să procedez ca și înainte de declanșarea pandemiei. Astfel că i-am implicat în lecție și am observat că orele au avut acea normalitate pe care așteptam cu toții. Acest lucru a dus la rezultate mai bune și le-a dat încredere în forțele lor. Nu trebuie să uităm și eu nu am uitat că fără colaborarea elevilor nu putem progresa, ei sunt partenerii noștri educaționali.

Mi-am planificat activitatea astfel încât timp de patru săptămâni să fac la fiecare din clasele mele recapitularea materiei din perioada de online a clasei anterioare. Abia după ce am făcut această recapitulare am trecut la predarea materiei aferente clasei respective. În acest fel am reușit să le aduc cunoștințele la zi pentru a putea continua cu predarea noilor noțiuni.

Profesorul trebuie să predea în orice condiții, fie că face acest lucru online sau offline. Evident că nu este suficient să avem instalații performante, consider că avem nevoie să preluăm din experiența altora, din bunele practice ale altor țări, pentru ca sistemul nostru de educație să progreseze, să se dezvolte. Avem nevoie de modele de la care să ne inspirăm, să putem alege variante. De asemenea sunt necesare planuri noi de învățământ și programe noi. Avem nevoie în continuare de resurse educaționale, de oferte de seminare online, cursuri și tutoriale video. De asemenea avem nevoie de continuitate, de încredere, de creșterea nivelului de respect al profesorului în societate. Să nu uităm că profesorul este un formator de caractere, un creator de viitor.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL

Prof. Țăranu Vlad
Şcoala Gimnazială Nr.1 Glina, Ilfov

„Şcoala cea bună e aceea în care şi şcolarul învaţă pe profesor ” Nicolae Iorga

Încep prin a scrie aceste randuri cu mulţumirile aduse domnişoarei Prof. Petcu Irina Elena, care mi-a acordat şansa de a face parte din acest proiect şi care a fost un mentor şi un îndrumător pentru mine. În primul meu an de învăţământ, un tanăr fără experienţă în acest domeniu, într-o şcoală situată în „zona 0 a capitale*”* , cu elevi bine pregătiţi, cu cadre didactice dedicate pe măsură şi o conducere de nivel european, consider ca am reuşit să mă ridic la nivelul acestora.

Am încercat tot timpul să ţin cont de sfaturile, ideile şi părerile colegelor mele de catedră, „să fur meserie*”* de la fiecare şi să aplic la clasele cu care lucram în funcţie de particularităţile fiecarui elev.

În tot acest timp petrecut în şcoală, eu eram un model pentru elevii mei, iar colegii mei erau un model pentru mine şi incercam să ajung la nivelul acestora. Consider că în cariera de dascăl, pentru a putea evolua si modela viitorul elevilor, comunicarea şi lucrul în echipă nu trebuie să lipsească.

Vreau să subliniez faptul că şi profesorii sunt oameni normali, cu emoţii şi trăiri normale, cu anumite probleme şi supărări, dar atunci cand sună clopoţelul şi se întalnesc cu elevii, aceştia lasă problemele la uşă şi intră în sala de clasă unde natural aceştia îşi schimbă starea pentru a putea trasmite fiecărui elev siguranţa şi confortul de care au nevoie pentru a putea progresa.

Reîntorcandu-mă la titlul nostru *Profesor vizibil, profesor invizibil; Portret de dascăl,* fiecare dintre noi direct sau indirect contribuim la evoluţia elevilor noştri. Am observat pe parcursul drumului meu în şcoală, că orice lucru cat de mic şi poate lipsit de importanţă pentru noi adulţii, dacă este făcut cu sinceritate şi din suflet, aduce o schimbare elevului atat pe partea mentală cat şi pe cea practică. Tot timpul am încercat să transmit cele mai eficiente informaţii prin cele mai profesioniste metode pentru a fi sigur ca mesajul transmis de mine este perceput de elevi intr-un mod cat mai simplu si cat mai clar.

Acum ceva timp, un prieten m-a întrebat ce m-a determinat să aleg această meserie şi nu alta, iar eu i-am răspuns: „ O satisfacţie foarte mare pentru mine, este atunci cand termin programul şi în drumul spre casă, rememorez bucuria şi fericirea fiecarui elev atunci cand descoperă şi rezolvă anumite situaţii pe care înainte nu îndrăznea nici măcar să le viseze*”* . Consider că şi noi , profesorii avem multe lucruri de învăţat de la elevii noştri, dar probabil că în această agitaţie a vieţii, probabil că nu realizăm.

În încheiere doresc să mulţumesc Irinei şi Magdei pentru ceea ce fac pentru fiecare dintre noi, pentru munca pe care o depun în timpul lor liber şi am mare încredere că prin seriozitatea şi profesionalismul lor, vor pune educaţia pe ON!

PROFESORUL DIN PEDAGOGIA CURATIVĂ ȘI PANDEMIA

Professor psihopedagogie specială: Tătaru Aureliana Florica
Şcoala: CSEI „Rudolf Steiner" Hunedoara

În pedagogia curativă un profesor, pentru a-l ajuta pe elev în dezvoltarea sa, are nevoie de ascultare, uimire și entuziasm, iar acestea se pot desfășura doar în munca față-n față. Într-o școală unde învață elevi cu nevoi speciale, profesorul întotdeauna este vizibil pentru elevii lui, fiind motorul, ghidul, ajutorul, sprijinul, modelul, prietenul, dascălul, părintele acestor copii deosebiți.

Copiii sunt ajutați să-și descopere comorile nebănuite, aici ei se simt cel mai bine, școala este locul unde se pot desfășura în voie. Acești copii ne învață că „nu poți vedea bine decât cu inima" și că „esențialul este invizibil pentru ochi".

Venind pandemia peste noi ne-a bulversat și ne-a schimbat traiectoria. Noi, dascălii, ne rugăm să nu se piardă munca depusă în atâția ani, copilul să nu facă regrese însemnate, iar copiii neînțelegând de ce stau atât timp acasă, iar orele se desfășoară diferit, se roagă de noi să îi primim înapoi la școală. Noi dascălii, am fost cam invizibili pentru părinții neimplicați în viața școlii, iar pentru cei care se interesau despre cum se desfășoară activitățile și care sunt nevoile sau cum se descurcă copilul la școală, am fost vizibili mereu.

În perioada pandemiei, a predării online, părinții au devenit extensia noastră, ajutorul și totodată parteneri în educația copilului. Vizibilitatea profesorului a fost evidențiată, s-a înțeles cum trebuie lucrat cu copilul și cât de împortantă este și implicarea părintelui în viața copilului, doar că unii părinți au rămas la stadiul de întrebare „Când începe școala? Eu nu pot face nici o activitate cu copilul." Părinții abia așteaptă să își trimită copiii la școală pentru că nu mai pot să facă față cerințelor, sarcinilor, mulți schimbându-și părerea despre școală, fiind mult mai îngăduitori cu noi, profesorii.

Profesorul de pedagogie curativă mereu își dă silința să își facă copiii observați și acceptati de societate. Diferitele activități extracuriculare, în care sunt implicați copiii, aduc în atenția oamenilor calitățile lor, dându-le încredere, speranță și convingerea că vor fi și ei acceptați de cei din jur, dar mai ales de copiii de vârstra lor. Este important să evidențiem posibilitatea copilului, să îl facem să fie util, să se simtă important, să îi dăm încredere. Societatea să le ofere un viitor , un loc de muncă, să le facă și pe aceste persoane vizibile, deoarece ei există și au nevoi, dar și posibilități, dar mai presus de toate SUNT OAMENI.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL

Prof. Violeta Telescu
Liceul Tehnologic Costești, jud. Argeș

Dacă privim prin prisma anilor petrecuți în învățământ, pe măsură ce anii au trecut, din profesori vizibili am început să devenim tot mai invizibili pentru prea mulți elevi cărora statutul de profesor le dă fiori reci, așa cum fiori reci le dă însuși conceptul de școală. Vizibilitatea este cumva corelată cu respectul acordat cadrelor didactice, respect care a scăzut nu neapărat din vina elevilor ci din cauza modului eronat în care părinții înțeleg să discute despre școală sau cu profesorii ca și cum ar fi cei mai mari experți în educație. Sunt părinții singurii vinovați de scăderea vizibilității? Nicidecum, statul pare mereu să aibă orice altă prioritate decât învățământul și profesorii înșiși sunt veșnic împărțiți în tabere pro și contra. În comunitățile locale, de prea multe ori școala este considerată entitatea aceea care înghite bani și nu aduce nimic la buget, care funcționează în clădiri pentru care nu se alocă fonduri pentru reparații și investiții deoarece *merge și așa*, școala în care profesorii sunt vizibili doar dacă ceva nu *merge* bine căci dacă merge, merge și nu au nevoie de laude.

Interesant este că pe măsură ce trece timpul, provocările la care trebuie să răspundă cadrele didactice sunt tot mai numeroase: lipsa dotărilor cabinetelor și laboratoarelor, digitalizare, învățământ online, birocratizare excesivă a învățământului și profesorii fac eforturi să se ridice deasupra acestor provocări. Poate nu fac exact toți ceea ce trebuie însă marea majoritate se luptă zilnic cu morile de vânt și deși lupta este acerbă și își fac datoria cu dăruire li se spune că învățământul online a fost concediu pentru ei, că nu le trebuie salarii mai mari deși au nevoie de cărți, au nevoie de cursuri ce au ajuns la prețuri exorbitante, au nevoie de laptop-uri ori tablete grafice.

Sunt mult mai vizibili profesorii de la liceele de top din țară deoarece vorbesc rezultatele elevilor la diferite concursuri și olimpiade, dar oare este exact doar meritul acelor profesori? Să nu aibă nicio relevanță faptul că marea majoritate au acasă majoritatea lucrurilor pe care și le doresc?

Au devenit tot mai invizibili profesorii din mediul rural și de la licee tehnologice care au elevi ce provin din familii cu venituri la limita existenței, din familii destrămate sau din familii în care părinții au plecat în străinătate. Pentru toți acești elevi, ca și pentru familiile lor, școala nu este o prioritate ci traiul zilnic. Sunt elevi care vin la școală ca să mai scape de munca de acasă, sunt obosiți și unii le arată profesorilor mâinile crăpate de muncă. Este extrem de greu să îi privești în ochi și să-i convingi că școala îi va ajuta mai târziu pentru că nu-i interesează decât prezentul, acel prezent cu care se confruntă și care lasă urme dureroase în sufletul lor. Devii vizibil pentru acești elevi nu prin ceea ce îi înveți ci prin cum încerci să le răspunzi unor întrebări, prin cum îi îndrumi pentru mai departe. Știi că ai încercat tot ce ai putut ca să-i determini să facă eforturi pentru un viitor mai bun și

te doare că, peste ani, îți spun cât de rău le pare că nu te-au ascultat mai mult când ai vrut să îi ajuți. În sufletele acestor elevi ai rămas vizibil pentru că, fie și mai tîrziu, au înțeles ce ai vrut să faci pentru ei. Iar cel mai vizibil ai fost pentru acei elevi cărora le-ai fost model și au ales să devină cadre didactice sau psihologi.

Cu cât școala are un număr mai mic de cadre didactice cu atât crește numărul responsabilităților, al procedurilor de făcut, al registrelor riscurilor de întocmit, ale planurilor manageriale cu viziune, misiune și planuri operaționale musai de făcut că vine ARACIP și nu-s dosarele beton, cu situații ce au termen limită de te gândești că vrei să fii clonat, cu tabele care de care mai importante și urgente. În aceste condiții, dacă alegi să fii corect sigur nu alegi să fii vizibil!

Vizibile sunt acele cadre didactice care reușesc să îi atragă pe elevi prin metodele de predare - învățare - evaluare alese, care îi implică permanent în lecție și care îi încurajează și pentru cea mai mică realizare. Sunt și mai vizibile cadrele didactice care le oferă elevilor posibilitatea de a participa în proiecte eTwinning sau proiecte de mobilități prin Erasmus+, pentru unii elevi fiind prima lor ieșire din țară și prima experiență culturală care le va rămâne mereu în memorie. Elevii simt când profesorilor le pasă de ei și apreciază că le sunt modele în toate activitățile, mai ales în cele extrașcolare.

Sigur că în fiecare școală sunt acei elevi pentru care profesorii devin brusc *vizibili* când se apropie încheierea situației școlare după o lungă relaxare preț de un semestru cu chiuluri pentru a socializa cu gașca. Sunt acei elevi pentru care ești *super* sau *nașpa* în funcție de ce alegi să faci!

Fiecare cadru didactic, prin tot ceea ce face, poate deveni mai mult sau mai puțin vizibil. Pe unii modestia și faptul că au aprecierea elevilor îi mulțumește și nu își doresc o mai mare vizibilitate, alții aleg afirmarea publică. Este o alegere a fiecărui cadru didactic și fiecare are satisfacția că face școală cu pasiune, că face educație fără limite de spațiu și timp. Despre fiecare cadru didactic ar trebui să se spună că face diferența și muncește în profesia sa pentru a face posibile toate celelalte meserii, deci cine înțelege importanța muncii unui cadru didactic va reuși să-l *vadă.*

Cred că vizibil ești, când după mulți ani, te salută și te opresc să te întrebe despre ce mai faci, oameni în toată firea, pe care nu-i mai recunoști și care ar fi putut trece cu nepăsare pe lângă tine. Sunt foști elevi care îți reamintesc și locul în bancă și vreo trăznaie de pomină, dar care nu uită să îți spună: *la dumneavoastră nu învăța decât cine nu vroia* sau *dacă nu erați dumneavoastră nu mai terminam liceul și nu făceam o facultate.*

Cumva, printre rânduri, s-a conturat un portret de dascăl care a intrat în învățământ din dragoste pentru oameni și știință, care credea că principala sa grijă vor fi elevii și a ales să rămână într-un sistem care nu a evoluat ci doar a fost cosmetizat cu fond de ten și parfum pentru a părea altfel.

PROFESORUL VIZIVIBIL

Prof.înv.presc.Țifrea Doina Florica
Gradinița cu program prelungit ,nr.14,Arad

Fiind profesor pentru învățământul preșcolar ,cu o experiență de aproape 20 de ani, la o grădiniță de aplicație, consider că profesia didactică are o dimensiune umană extrem de puternică, fapt care implică nu doar cunoştinţe şi competenţe, ci şi atitudini, valori, într-un cuvânt o conştiinţă profesională. Profesorul vizibil are un rol crucial în viaţa elevilor. Atît abilităţile sale de profesor cît şi însuşirile de personalitate au repercusiuni profunde asupra sufletului și psihicului elevilor. Profesorul este situat intr-un sistem de relaţii ce depăşesc incinta şcolii incluzând părinţii elevilor, şi în general, membrii grupului social în mijlocul căruia traieste şi munceşte, el este obligat să răspundă şi solicitărilor acestora, adesea, trebuind să vinăchiar în întampinarea lor.

Un profesor vizibil nu este doar un angajat, care se supune unui sistem de norme, ci şi un actor, care se investeşte în ceea ce face, conferă semnificaţii, trăieşte activitatea cu elevii, cu un indice de intervenţie personală importantă. Pentru ca actul educativ să fie eficient şi în acelaşi timp plăcut, inegalitatea dintre profesor şi elev trebuie depăşită. Elevul vrea să găsească în profesorul său un sprijin şi nu un specialist cu competenţă specifică într-un domeniu ştiinţific sau altul, el are nevoie de cooperarea profesorului. Cerinţa unei relaţii pedagogice de parteneriat se poate construi numai pe baza respectării unei condiţii fundamentale şi anume cunoaşterea personalităţii elevului. Raportarea profesorului la elev presupune din partea celui dintâi înţelegerea unui ansamblu de idei. În primul rând, unicitatea sufletului copilului din care rezultă concluzia că "în materie de educaţie fiecare elev constituie un caz particular". De asemenea, trebuie respectată inductibilitatea copilului la adult, ca şi faptul că preșcolaritatea,copilăria și adolescența sunt "momente" ale vieţii.

Ca organizator al învăţării, un profesor vizibil, ,,un profesor bun" , îmbină aspectele obiectiv-logice ale transmiterii cunoştinţelor cu aspectele psihologice. Este, deci preocupat atât deaplicarea principiilor didactice, a teoriei instruirii în transmiterea conţinutului învăţământului, cât si de implicaţiile psihologice ale actului transmiterii: psihologia evoluţiei copilului, psihologia învăţării, strategiile comunicării.

Profesorul vizibil nu ar trebui să fie doar un transmiţător de informaţii care se rezumă la a da indicaţii elevilor în privinţa modului de rezolvare a sarcinilor propuse în activitățile de invățare,ci şi un antrenor care prin întrebări analitice stimulând gândirea elevilor,creează premise pentru ca aceştia, prin aflarea independentă a răspunsurilor, să ajungă la o mai bună înţelegere a problemelor.Un profesor vizibil trebuie să fie un partener al educaţiei .Când spun profesor –partener al educației ,mă refer la relațiile și raporturile stabilite între profesor și alţi factori educativi,

îndeosebi cu părinţii şi la concepţia conform căreia profesorii şi elevii formează împreună o comunitate şcolară. Şcoala este a doua modalitate de socializare, după familie, iar un profesor vizibil trebuie să colaboreze cu toţi factoriieducativi, să armonizeze educaţia formală cu cea nonformală şi informală. El poate juca rolul de consultant al părinţilor, împarte răspunderea formării copiilor cu familia.

Dintre însuşirile afective necesare cadrului didactic vizibil consider că dragostea faţă de copii este esențială. Profesorul care îşi iubeşte elevii are o atitudine caldă, atentă, delicată faţă de fiecare dintre ei, este sensibil la toate succesele şi insuccesele lor. Faţă de acest profesor elevii devin deschişi şi sinceri, iar faţă de cel distant şi indiferent, ei devin închişi şi neîncrezători. Doar cine iubeşte copiii şi ştie să şi-i apropie găseşte mai uşor drumul spre inima lor şi-i poate influenţa profund. Optimismul pedagogic este o altă trăsătură caracteristică unui profesor vizibil . Încrederea în elev, în posibilităţile lui de dezvoltare, încrederea în reuşita acţiunilor educative şi recuperative stau la baza întregii activităţi didactice.Procesul de învăţare, în special cu copiii de vârstă mică, solicită multă răbdare. Totodată profesorul trebuie să fie drept, obiectiv, întrucât elevii respectă mai mult pe cei care-i apreciază obiectiv decât pe cei care manifestă indulgenţă.Tactul şi măiestria pedagogică sunt calităţi pe care trebuie să le posede profesorul pentru a proiecta şi organiza actul educaţional, pe lângă buna pregătire de specialitate. Măiestria pedagogică se constituie ca ştiinţă şi artă. Ea este rezultatul atât al pregătirii cât şi al experienţei didactice îndelungate, bazate pe pregătire şi interacţiunea tuturor calităţilor personalităţii profesorului.

Totodată, profesorul vizibil, manifestă preocuparea de a se adapta la diversitatea elevilor prin selecţionarea unor strategii de instruire şi a unor materiale de învăţare care sunt adecvate vârstei, pregătirii anterioare, valorilor culturale şi nevoilor individuale de educaţie ale elevilor, creează şi menţine în sala de clasă un climat de lucru care favorizează învăţarea, motivaţia intrinsecă a învăţării şi dorinţa de a realiza sarcinile de lucru propuse ,are dezvoltate competenţe de management al clasei, începând cu cele legate de aranjarea mediului fizic al clasei, astfel încât să se înlesnească interacţiunea dintre profesori şi elevi, stabilirea împreună cu elevii a unor limite rezonabile în care trebuie să se înscrie comportamentul fiecăruia şi terminând cu cele legate de crearea unei atmosfere de lucru, destinse, încurajarea preocupării elevilor de a se autocontrola continuu şi competenţele de tratare corespunzătoare a manifestărilor de indisciplină.

În concluzie, consider că profesorii vizibili ar trebui să dea dovadă de multă răbdare în relațiile cu elevii, să încurajeze interacţiunea socială a elevilor prin antrenarea acestora in discuții despre modul de desfășurare şi realizare a diverselor activităţi de învăţare legate de o temă supusă studiului, ar trebui să le ofere elevilor o structură de lucru de natură să ghideze activitatea de învăţare a elevilor şi comportamentul lor în timpul lecţiei, să înlesnească elevilor prelucrarea și procesarea intelectuală

a informaţiilor punându-i în situaţia de a desfăşura activităţi care implică procese cognitive ce îi vor ajuta să înveţe şi să-şi reamintească informaţia,trebuie să-i arate elevului că absolut tot în lume poate fi pus în discutie, trebuie să fie un model pentru toţi elevii şi să respecte intimitatea şi confidenţialitatea unor informaţii cu privire la viaţa personală a elevului.

Bibliografie:

Roco, M.,*Creativitate şi inteligenţă emoţională*,Iaşi: Editura Polirom,2001

S Marcus, R Gherghinescu Competenţa didactică- București: Editura All, 1999

ROLUL PROFESORULUI ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

Prof.înv.primar Țipluică Speranța
Școala Gimnazială Nr.1 Urdari, jud.Gorj

„De învățat înveți multe și de la toți. Dar profesor nu e decât cel care te învață să înveți.”
C. Noica

În contextul actual al dezvoltării fără precedent a societății, în fața oricărui cadru didactic stau reale provocări, expresie a luptei cu inerția și a manifestării libere a competenței profesionale. Procesul de învățământ, în realizarea sa intimă, concretă, practică, tocmai pentru a atinge eficiența acțiunilor sale de predare, de dirijare a învățării , de aplicare a metodelor, de utilizare a mijloacelor, de relationare cu elevii, de control și evaluare, are nevoie de reevaluarea locului și rolului normelor, regulilor didactice.

Rolul profesorului, în societatea contemporană, se evidențiază prin câteva trăsături și funcții specifice:

- profesorul nu e doar o simplă sursă de informații, este o personalitate ce amplifică și nuanțează valențele educative ale acestor cunoștințe, el este cel care conduce activitatea didactică;
- profesorul este organizator al procesului de învățământ, educator, partener al educației;
- fiecare cadru didactic dispune de o cultură generală, care trebuie să fie cât mai vastă, de cultură de specialitate temeinică, în confornitate cu cerințele disciplinei predate, precum și de o cultură psihopedagogică ce include cunoștințe, tehnici de lucru, modalități de acțiune.

Unui cadru didactic modern i se cere competență profesională, o îmbinare armonioasă a cunoștințelor, deprinderilor și aptitudinilor profesionale în vederea obținerii rezultatelor așteptate. A fi competent în profesia didactică înseamnă, pe lângă a aplica cunoștințele de specialitate și a folosi deprinderi specifice, a analiza și a lua decizii se impune a face față situațiilor neprevăzute, a soluționa conflicte, a te autoevalua continuu.

Relația dintre profesor și elev este unică pentru că implică două elemente fundamental umane: învățarea și comunicarea.

În opinia mea, învățarea este definitorie pentru om deoarece ea implică atât adaptarea naturală la condiții străine copilului, cât și înțelegerea experienței la nivel rațional și emoțional.

Elevul trebuie pregătit și cum să continue învățarea o dată cu obținerea statutului de elev, cu începerea organizată a instruirii, progresiv se afirmă și dimensiunile autoinstruirii și autoeducației, intensiv și extensiv. De-a lungul școlarității, profesorul trebuie să-l susțină deliberat pe elev, în a-l

conștientiza, inița, a-i oferi condiții și modele, a-l evalua continuu, a-i armoniza influențele cu propriile posibilități, a-i coordona procesul de interiorizare a valorilor.

Profesorul nu trebuie să impună limite elevului dincolo de materia pe care o prezintă, nu oprește din a explora viața și din a pune întrebări. Îl încurajează și găsește o modalitate să se apropie de el, îl orientează către un viitor frumos, pătrunde în viața interioară a copilului, acceptă nevoile și preocupările sale, are capacitatea deosebită de a-l iubi.

Fiind un model în viața copilului, el este cel care-l învață să facă primii pași în lungul drum al experienței, revenindu-i sarcina de a influența educația și evoluția lui.

„Profesorul te învață un mod de a descuia biblioteca și a descifra!" G.Călinescu

Bibliografie:

1. Ilica Anton 2009, Paradigme pedagogice , Editura Universității Aurel Vlaicu Arad
2. Ilica Anton , 2009, O pedagogie modernă, Editura Universității Aurel Vlaicu Arad
3. Ionescu Miron, 2003, Instruire și educație, Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca

ROLUL PROFESORULUI ŞI PERFORMANŢELE ŞCOLARE

Profesor pentru învăţământul primar şi preşcolar Tofan Cristina Elena
Grădiniţa „Dumbrava Minunată”, sector 4, Bucureşti

Atingerea finalităţilor învăţământului depinde în mare măsură de competenţele cadrelor didactice, de măsura în care acestea le stăpânesc.

De asemenea, atingerea finalităţilor învăţământului defineşte ideea profesor „vizibil”, care îşi pune amprenta în devenirea copiilor şi unul „invizibil” care nu aduce schimbare, evoluţie sau îmbunătăţire a performanţei. Profesorul „invizibil” este acela care, deşi se prezintă la locul de muncă, nu are un impact semnificativ asupra niciunui aspect din viaţa şcolară sau personală a copilului. Pentru a fi un profesor prezent, „vizibil”, acel cadru didactic trebuie să aibă competenţe ştiinţifice, metodice şi psihopedagogice, competenţe manageriale, competenţe de evaluare, competenţe decizionale, competenţe de relaţionare, competenţe de formare. Este dificil să ne pronunţăm care dintre acestea, stăpânite mai bine, fac distincţia dintre un cadru didactic „vizibil” şi un cadru didactic mediocru, care dintre acestea sunt mai importante. Se poate afirma că toate acestea trebuie aprofundate, stăpânite cât mai bine de toţi profesorii.

Aplicarea de către profesor a cunoştinţelor de pedagogie, de metodică şi de psihologie care orientează demersul didactic spre calitate, folosirea unor instrumente de evaluare eficiente, formarea unor competenţe cheie la copii şi valorificarea potenţelor acestora duc către un nivel de performanţă crescut, conduc procesul instructiv-educativ spre atingerea obiectivelor propuse pe termen scurt, mediu şi lung.

Nivelul de stăpânire al competenţelor pe care le poate avea un profesor diferă de la cadru didactic la cadru didactic în funcţie de pregătire, experienţă, aptitudini dar şi de personalitate. Stăpânirea în totalitate a tuturor competenţelor ar transforma orice cadru didactic în ideal.

Dintodeauna s-a dezbătut şi s-a încercat o clasificare a competenţelor după importanţa acestora în activitatea didactică. Acest lucru devine imposibil deoarece aceste competenţe se împletesc neîntrerupt pe parcursul unei zile, unei săptămâni, unui semestru, unui an şcolar, unei generaţii. Fiecare competenţă reprezintă o provocare. Aceasta trebuie dobândită, exersată, aprofundată, dezvoltată, stăpânită.

Pentru profesia de profesor pentru învăţamântul preşcolar, printre altele, standardul ocupaţional face următoarea descriere: “ instruieşte şi educă prin joc, sprijină şi promovează dezvoltarea copiilor de vârstă preşcolară , urmărind obiective cognitive şi de limbaj, psiho-motorii, de educare a afectivităţii, ale educaţiei estetice şi ale educaţiei pentru societate. Menirea educatoarei

este de a facilita fiecărui copil să-şi urmeze drumul său personal de evoluţie, oferindu-i suport pentru integrarea în viaţa socială şi activitatea şcolară .”

Competenţele profesionale ale profesorului îmbină armonios şi eficient cunoştinţele, deprinderile şi atitudinile în vederea obţinerii rezultatelor aşteptate şi creşterii nivelului de performanţă al copilului. Un cadru didactic implicat şi dedicat meseriei sale va încerca să stăpânească cât mai bine toate competenţele. Pentru aceasta cadrul didactic trebuie să fie interesat în a se forma continuu, în a desfăşura activităţi ce urmăresc calitatea, în a evolua pe toate planurile. Doar în acest mod un profesor poate aduce schimbare, poate îmbunătăţi situaţia şcolară a unor copii, poate menţine sau chiar duce către excelenţă nivelul altora.

A fi competent într-o ocupaţie înseamnă: a aplica cunoştinţe de specialitate, a folosi deprinderi specifice, a analiza şi a lua decizii, a folosi creativitatea, a lucra cu alţii ca membru al unei echipe, a comunica eficient, a se adapta la mediul de muncă specific, a face faţă situaţiilor neprevăzute, a soluţiona conflicte, a se autoevalua continuu, a se perfecţiona permanent.

Având aceste competenţe, profesorul poate face o declaraţie plină de adevăr: Sunt aici, priveşte-mă, ascultă-mă, învaţă, reuşeşte!”.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL; PORTRET DE DASCĂL ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL SPECIAL

Profesor-educator: Toma Mihaela
Centrul Şcolar pentru Educaţie Incluzivă Târgu Neamţ

În cadrul orelor de terapii complexe şi integrate, în calitate de profesor-educator, activităţile propuse pentru eleviii cu cerinţe educaţionle speciale(CES), trebuie avute în vedere mai multe aspecte, cum ar fi: adaptarea sarcinilor în raport cu gradul de înţelegere a fiecărui elev, respectiv individualizate pe nivele-maximal, mediu şi minim, conform tipului şi gradului dficienţelor, dar şi potenţialului şi particularităţilor individuale, ţinând cont de decalajul dintre vârsta cronologică şi cea mintală. În rezolvarea acestor cerinţe propuse pentru elevi, un rol important îl au părinţii, de aceea este absolut necesar un parteneriat şi o colaborare eficiente între profesori-elevi-părinţi, pentru a-i ajuta efectiv la finalizarea temelor, explicarea conţinutului, oferirea de sprijin direct în utilizarea corectă a instrumentelor de lucru.Acest lucru relevă faptul în cadrul procesului educaţional on-line, părinţii pot înlocui de multe ori cadrul didactic, iar e se simt suprasolicitaţi,deoarece unii dintre ei au un loc de muncă,iar aceste responsabilităţi zilnice în plus, care nu le aveau înainte,poate transforma profesorul din vizibil în invizibil.De asemenea, părinţii elevilor cu CES,sunt mai sensibili,au tendinţa de a se autoînvinovăţi pentru deficienţa copiilor şi au nevoie de mult sprijin şi consiliere educaţională şi psihologică, pentru a putea face faţă acestei provocări, de a le insufla speranţă şi puterea de a merge mai departe şi a-i încuraja şi ei la rândul lor pe copiii lor şi a-şi îmbunătăţi relaţia dintre ei. Unii dintre ei, chiar mi-au împărtăşit că în perioada pandemiei, au organizat şi au participat toţi membrii familiei la multe activităţi comune, care i-au apropiat, au început să le înţeleagă mai bine nevoile copiilor cu CES, se înţeleg mai bine cu ceilalţi fraţi şi surori.

Cadrul didactic pentru a se face cât mai vizibil trebuie să fie prezent în viaţa copiilor, chiar dacă este on-line, li se citeşte pe faţă bucuria şi emoţia revederii video, împărtăşesc toate momentele petrecute în familie, povestind în detaliu şi cu părere de rău că nu sunt alături de ei, mai ales că ei au nevoie de stimulare continuă, aprecieri verbale, ei simt dacă se creează o diferenţiere din partea cadrelor didactice între elevi sau a părinţilor între ceilalţi fraţi sau surori. De asemenea, trebuie avute în vedere în contextul epidemologic actual şi al digitalizării educaţiei când oricine poate avea acces la tot felul de informaţii, dar important este ca profesorii şi eleviii să aibă capacitatea de a selecta doar pe cele educative şi utile atât în formarea şi dezvoltarea intelectuală, cât ţi în viaţa de zi cu zi. Un alt aspect în cadrul acestui tip de activităţi este păstrarea confidenţialităţii, respectul reciproc, nealterarea

imaginii cadrului didactic, dar şi a elevilor prin interzicerea publicării sau distribuirii de fotografii sau înregistrări video din timpul acestora.

Comunicarea este baza acestui proces digitalizat, iar orice problemă poate fi discutată în vederea găsirii unei soluţii optime. De aceea, eleviii cu CES trebuie să se simtă în siguranţă, părinţii oferindu-le un mediu propice de învăţare, iar cadrul didactic să aibă o relaţie strânsă cu ei, deschisă, să fie conştienţi că oricând primi ajutor şi suport.

Elevilor cu CES le lipsesc activităţile faţă în faţă, contactul direct cu cadrele didactice, socializarea cu ceilalţi colegi de clasă, activităţi extracurriculare cu eleviii tipici din învăţământul de masă cu care desfăşuram împreună evenimente deosebite în cadrul proiectelor educaţionale implementate între instituţiile de învăţământ.

Într-o societate în continuă schimbare trebuie să ne adaptăm pe parcurs şi să pregătim eleviii cu CES pentru o viitoare integrare socio-profesională.

POVESTEA DASCĂLULUI INVIZIBIL ȘI A ELEVULUI VIZIBIL

Tonț Anamaria-Bianca
Colegiul Economic „Partenie Cosma" Oradea

În urmă cu 6 ani am dat peste un articol intitulat *Atenție părinți! Obrăznicia la copii poate ascunde o boală gravă* (Mareș, 2011). Deși nu aveam prea multă experiență, fiind debutantă în învățământ, în timp ce citeam articolul am avut sentimentul că pot face ceva pentru cel puțin un elev de-al meu. Era vorba despre D., care își petrecuse primii 6 ani într-un orfelinat, apoi în grija unui asistent maternal. La școală, cei mai mulți dintre profesori îi pedepseau comportamentul; probabil și „acasă" era la fel. „Boala gravă" dezbătută în articolul citit este ADHD-ul – „Avem mare nevoie de creşterea nivelului de cunoaştere în legătură cu afecţiunea ADHD pentru că există date care arată că, nediagnosticată şi fără o consiliere sau un tratament corespunzător, această afecţiune poartă riscul unor repercusiuni tardive asupra copilului, familiei şi societăţii" (Mareș, 2011), afirmație care m-a determinat atunci să aprofundez subiectul.

Având în vedere cazul lui D., întrebarea pe care mi-am pus-o a fost dacă D. este sau nu un copil „special". Doream doar să aflu dacă felul în care D. se comporta poate fi justificat. În acest sens, am parcurs cu un real interes criteriile de diagnostic pentru această tulburare (Iancu, 2007) și am ajuns la concluzia că D., „copilul obraznic", are ADHD. Primul impuls a fost să îmi adaptez activitățile de la clasă nevoilor lui D. M-am mulțumit pentru moment cu ideea că voi găsi o soluție ca la orele mele D. să fie un elev în afara tiparului de obrăznicie. În atingerea acestui deziderat, primul lucru pe care l-am făcut a fost să observ comportamentul lui D. și să îmi notez într-un carnețel indici ai ADHD-ului. Lucruri cărora până atunci nu le dădeam importanță sau dacă le observam mă iritau, acum deveniseră cheia soluționării acestui *mister*.

Îmi era greu să nu reacționez nervos la un astfel de comportament, dar remarca lui D. (m-a întrebat odată de ce eu nu îl pedepsesc așa cum fac ceilalți profesori) m-a făcut să înțeleg că sunt omul potrivit la locul potrivit. Nu eram eu în măsură să pun un diagnostic, dar după 6 luni de observare atentă a comportamentului lui D. am ajuns la concluzia că acest elev are un ADHD de tip combinat, „cel mai comun tip al acestui sindrom, care manifestă toate simptomele care definesc ADHD: lipsa atenției și a puterii de concentrare,hiperactivitatea și impulsivitatea" (Popenici, Fartușnic, Târnoveanu, 2008, p. 9). Aflasem că semnele ADHD-ului trebuie să se manifeste în contexte diferite; întrucât am avut unele rețineri în a contacta familia, am purtat totuși mici discuții despre D. cu un „frate" de-al său, elev de-al meu și el, și, din spusele sale, am intuit că D. este la fel și acasă.

Demersul meu nu era nici pe departe a se fi terminat, problema centrală fiind identificarea unor strategii didactice eficiente. Studiind *Managementul clasei pentru elevii cu ADHD. Ghid pentru*

cadrele didactice din preuniversitar (Popenici, Fartușnic, Târnoveanu, 2008). În consecință, am început să aplic din ceea ce ghidul amintit îmi propunea. După ce m-am asigurat că există în clasă atmosfera, valorile, cunoştinţele, deprinderile şi atitudinile adecvate pentru ca D. să-și poată atinge potenţialul maxim de învăţare şi de dezvoltare personală, mi-am stabilit câteva obiective în ceea ce priveşte realizările şi progresul lui D. Urmând o abordare individualizată (în predare, sarcini de lucru, metode de evaluare etc.), mi-am propus dezvoltarea unor abilităţi şi reducerea/eliminarea unor comportamente problematice, cultivarea plăcerii de a învăţa şi angajarea lui D. în interacţiuni sociale pozitive. În atingerea acestui deziderat, am pornit cu pași mici. Uneori aveam impresia că tot demersul meu e zadarnic, dar fiecare realizare a acestuia, fiecare contribuţie la lecţie a lui D. și observația colegilor mei că D. s-a schimbat mă ambiționau. Vizita la școală a „mamei" lui D. e memorabilă pentru mine. Astfel, după jumătate de an „mama" lui D. îmi devenise un aliat în această aventură. Cea mai curajoasă acțiune față de D. a fost când i-am oferit rolul principal într-o piesă de teatru, la un festival județean. Deși pare ireal, D. a strălucit, a fost ziua în care a arătat că poate, a fost ziua în care am simțit că totul a meritat. D. a ajuns să iubească materia pe care o predau și nu numai: azi este un om cu capul pe umeri, care a reușit să-și găsească un loc în societate.

Bibliografie:

Iancu, Mirela (2007). *Tulburarea hiperactivitate/deficit de atenție (ADHD) la copil (II. Diagnostic pozitiv. Diagnostic diferențial. Comorbidități).* În: *Revista Romană de Pediatrie pentru secțiunea EMC pediatrie*, septembrie, http://emcb.ro/article.php?story=20070912150029779, accesat la 20.12.2020.

Mareș, Ioana (2011). *Atenție părinți! Obrăznicia la copii poate ascunde o boală gravă*, https://romanialibera.ro/societate/utile/atentie-parinti--obraznicia-la-copii-poate-ascunde-o-boala-grava-220190, accesat la 01.12.2020.

Popenici, S., Fartușnic, C., Târnoveanu, N. (2008). *Managementul clasei pentru elevii cu ADHD. Ghid pentru cadrele didactice din preuniversitar*. București: Didactica Publishing House.

DASCĂLUL VIITORULUI ÎNTRE TOLERANŢĂ ŞI AUTORITATE

Prof. Trăistaru Daniela
Şcoala Gimnazială nr. 1 Băileşti

„A educa pe alţii înseamnă a te educa pe tine însuţi”.

În contextul transformărilor survenite într-o arie vastă a societăţii, domeniul educaţional nu poate fi exclus restructurării în ansamblu; se oferă soluţii variate, vizând educaţia într-o continuă perfecţionare sub raportul tuturor segmentelor: forme, conţinut, metode, fără a se omite încă un aspect esenţial: relaţia stabilită între cei angajaţi direct în acţiunea educativă. În cazul educaţiei ca produs instituţionalizat, relaţia profesor-elev, fără minimalizări sau absolutizări de prisos, se înscrie pe fondul unor trăsături pedagogice fundamentale, derivate din imperativul educaţional. Alternativele ce s-ar impune astfel, constau într-o promovare a educaţiei prin toleranţă – cu anumite restricţii în accepţie sau a educaţiei exclusiv autoritare. Eliminarea discordanţei între exigenţă şi independenţă, depăşirea contradicţiei ascultare – libertate a îmbrăcat în timp forme distincte de concretizare. Se vehicula într-o perioadă mai îndepărtată ideea oportunităţii excesului de autoritate bazat, în special, pe frică şi pedepse drastice. Nu este absolut necesar să negăm valoarea tradiţiei, căci nu putem tăgădui că tradiţia face parte din educaţia pe care au primit-o cei mai mulţi şi se cuvine să recunoaştem că ea întruneşte şi calităţi. Chiar dacă sistemele de educaţie şi deprinderile familiei de ieri nu mai sunt potrivite pentru copiii de azi, ele nu-şi pierd în întregime din valoarea pe care au avut-o în trecut. Evocarea tradiţionalismului nu constă în acceptarea tradiţiei, ci în faptul că ne lăsăm sclavii ei, că o impunem, ca şi cum am vrea să ne întoarcem la atmosfera şcolară şi familială de odinioară pe care nimic nu o mai poate reînvia. Dar există şi o greşeală faţă de inovaţii, echivalentă cu acceptarea lor în bloc, fără o alegere critică şi discernământ.

Într-adevar, nu e deloc uşor să te apropii de elev, să găseşti măsura justă între familiarism concesiv şi severitatea acerbă, să elaborezi adevărate tactici când acesta devine un adversar.

În educaţia şcolară, statutul cadrului didactic contrastează izbitor cu rangul de elev şi de-aici discrepanţele care se ivesc. Şi când primul doreşte a-şi păstra cu orice preţ superioritatea, prin dispensarea de orice atitudine democratică, iar al doilea să zădărnicească această autoritate iritantă, e uşor de imaginat ce scenă încărcată de contradicţii se impune. Dar există şi o altă variantă, nu mai puţin condamnabilă: profesori la care hipertrofierea eului devine hipotrofiere şi miopi la greşelile elevului, afişează acea seninătate, care, aparent, nu mai incomodează pe nimeni. Şi totul este sortit eşecului dintr-o deficitară înţelegere a esenţei conceptelor de toleranţă şi exigenţă, ce dimpotrivă nu se exclud, ci au o contribuţie educativă complementară.

Fiecare cadru didactic îşi personifică, rolul de educator într-o manieră , originală şi ajunge în cele din urma la un stil propriu de activitate educativă; calităţile şi defectele sale nu pot fi privite în mod izolat, ci întotdeauna în funcţie de clasa sa, dar aceasta nu înseamnă că nu se poate apropia de ceea ce am numi profesor ideal în orice clasă de elevi. Cunoaşterea unor exemplare şcolăreşti diverse îi verifică abilităţile posedate de tratare şi totodată i le completează. La clasele mici, prin natura lor, tipurile de elevi variază în mod contrastant: sunt copii greoi din fire care suportă mai uşor tratamentul învăţătorului şi acceptă resemnaţi sancţiunile; alţii dimpotrivă, plini de viaţă, nu ştiu să îşi ascundă pornirile sufleteşti. A sesiza stările emoţionale ale elevilor, a avea pentru acestea o anumită înţelegere, a fi capabil să te transpui în sufletul copilului, să-l priveşti pe acesta din interior sau cel puţin să-ţi propui un asemenea ţel, reprezintă o variantă a educaţiei prin toleranţă .

Situaţia se schimbă în cazul preadolescentului: amator de şotii împotriva profesorilor, nu mai acceptă să fie personaj secundar şi are, prin urmare, el însuşi are o atitudine mai subtilă, mai personală. Sunt chiar frecvente conflictele între un anumit elev şi profesor, dobândind în viziunea celor mai mulţi, caracterul unei „probleme personale". Adolescenţii devin şi mai necruţători, pretind să li se ofere posibilitatea de exprimare, de dezbateri legate de temele lecţiilor. Cum trebuie înţeleasă aici toleranţa? Acceptarea compromisului oricând şi oriunde este o cale tristă, iar înţelegerea tradusă prin indiferenţă la tot ce e abatere şi lipsa sancţionării juste nu şi-ar atinge scopul. Elevii ocupă imediat terenul lăsat liber şi aduc în favoarea lor un răspuns la replică formulat în mod explicit ca un reproş: „Dacă nu e nici o ordine, de ce unul dintre noi ar face excepţie?" O toleranţă controlată, corelată cu personalitatea deschisă, dar puternică a profesorului ar putea stăvili din agresivitatea vârstei. Atitudinea poliţienească ar fi ridicolă şi infructoasă, vizând un adolescent de optsprezece ani. Necesitatea de autoafirmare şi de tratare de pe un plan apropiat este mai viu resimţită acum, comparativ cu perioadele anterioare. A oferi elevului adolescent dreptul la opinie, la susţinerea propriilor idei fără impertinenţă constituie o alternativă ce-şi dovedeşte eficienţa. Dezaprobarea părerilor elevilor, fie dintr-o neraţinală aversiune faţă de mediul în care s-a format, fie şi motive întemeiate, rareori duce la discuţii utile. Să încurajeze discuţia, să nu refuze să recunoască temeinicia opiinilor elevilor, să recunoască propriile înfrângeri sunt dovezi de înţelegere justă a personalităţii elevului adolescent. Indulgenţa nu trebuie însă să degenereze în favoritisme sau să încarce cu sentimente de frustrare pe cei rămaşi în afara „graţiei".Tânărul are încredere în profesorul exigent, dar imparţial, demn de el însuşi şi care-şi demonstrează ataşamentul printr-o autoritate reală (conferită de pregătirea sa, tactul pedagogic) şi nu formală (bazată pe intimidare).

O greşeală fundamentală perpetuată de-a lungul generaţiilor visează educarea atitudinii elevilor faţă de diversele obiecte de învăţământ: dacă în clasa a VIII-a, matematica şi limba română (de curând istoria şi geografia) îşi dovedesc supremaţia în preocupările elevilor, defavorizând celelalte discipline, în învăţământul liceal, nota cinci la materia neinclusă în concursul de bacalaureat

este mulţumitoare, doar pentru că este „ de trecere ”. A susţine o probă scrisă decisivă la absolvirea unei trepte şcolare, într-adevăr, nu exclude o pregătire mai temeinică la materiile înscrise în programele examenelor, dar nu trebuie să anuleze interesul pentru celelalte obiecte de învăţământ, catalogate acum; toată această atitudine este mai degrabă rezultatul unui handicap de mentalitate dominată exclusiv de perspectiva examenelor.

Copilul nu este singurul vinovat de ceea ce este şi cum este, iar educaţia familială vine să-l justifice mai timpuriu decât educaţia şcolară. Părinţii exercită autoritatea încă din momentul naşterii şi treptat, pe măsură ce copilul creşte, o exercită tot mai conştient, fiind adesea în dilemă când se pune problema unei opţiuni. Desigur, însuşi statutul lor de părinţi le justifică atitudinea. Forma de autoritate corelată cu o anumită înţelegere nu poate să se desfiinţeze vreodată. Nu e cazul unei îngăduinţe traduse în suspendarea cerinţelor, nepăsare faţă de felul cum creşte, de neamestec, ci o relaţie echilibrată, întemeiată pe respect şi prietenie, o purtare atentă faţă de copil, cumpănire în cerinţe, sprijin, dragoste fără toane, măsurată şi-n acelaşi timp exagerată. Cum floarea are nevoie de soarele ceresc, aşa şi copilul are nevoie de soarele încrederii părinteşti, de căldura ei întremătoare fără să devină pară dogoritoare, deformându-i caracterul. Intoleranţa părinţilor parcurge un drum sinuos, presupunând în anumite puncte adevărate zone de rezistenţă, iar vârsta adolescenţei se poate număra printre aceste momente critice. Atingând pragul de vârstă ingrat, negativismul tânărului se accentuează în mod revoltător, îndărătnicia în faţa sfaturilor devine manifestarea voinţei care ţine să se afirme cu orice preţ, săvârşeşte greşeli condamnabile şi atunci încrederea adultului e trădată ; întregul edificiu e în prăbuşire dacă părintele nu e dispus la o abilă concesie. Cum? Printr-un procedeu simplu care nu costă decât timp şi tenacitate: acordarea unei valori mai mari dialogul cu propriul copil. Ştiind că părerile îi sunt contrazise pe baza unei discuţii obiective, tânărul va câştiga în uşurinţa de a reflecta şi de a raţiona şi-şi va forma o mentalitate diferită decât cea opusă adultului.

Noile alternative educaţionale îşi vor găsi aplicabilitate şi condiţionate de un discernământ sănătos pot oferi soluţii optime pentru veritabila educaţie completă şi modernă.

Bibliografie:

- John Locke, Scrisoare despre toleranţă, 1689
- George Văideanu,UNESCO – 50 – EDUCAŢIE, Editura DidacticăşiPedagogică RA., Bucureşti, 1996, p. 79
- GeorgeVăideanu, Educaţia la graniţa dintre milenii, EdituraPolitică, Bucureşti, 1988

„PORTRETUL DASCĂLULUI ÎN SCHIMBARE”

Tudor Elena-Adelina

Grădinița „Strop de rouă” București

În secolul XXI, într-o societate aflată mereu în schimbare, educația trebuie să se adapteze în această lume, să devină vizibilă și acest fenomen este posibil doar cu ajutorul celor care participă la acest proces. Profesorul este personalitatea care are rolul de a ajuta la formarea personalității celor care vor deveni peste ani membrii cu drepturi depline ai societății, dar acesta nu este singurul care sprijină viitorii adulți, familia și societatea ocupă și ele un rol foarte important în această formare.

Profesia de dascăl ar trebui să fie îmbrățișată de cei care simt această chemare către educație, de cei care sunt pasionați de tot ceea ce presupune educația. Părintele Constantin Necula afirma că dacă nu te-ai îndrăgostit pe veșnicie de copii atunci când ești cadru didactic, atunci ar trebui să-ți cauți altă muncă. Dragostea pentru copii și dorința de a fi parte a schimbării în societatea actuală reprezintă două calități ale unui profesor.

Portretul dascălului din zilele noastre nu mai corespunde cu cel al domnului Trandafir, societatea este în schimbare, provocările cadrului didactic au crescut, astfel dascălul trebuie să se adapteze vremurilor, pentru a putea modela personalitățile aflate în formare. Pentru a putea să-i modeleze pe copii, profesorul trebuie să se cunoască foarte bine pe sine și apoi să-i cunoască pe aceștia. De asemenea, profesorul pe tot parcursul carierei didactice trebuie să se dezvolte, să se perfecționeze pentru a putea ține pasul cu schimbarea care se produce în societate.

Profesorul devine vizibil prin tot ceea ce face alături de elevii săi, prin experiențele pe care le împărtășește cu cei care fac parte din domeniul educației, prin ceea ce transmite celor din exterior care sunt implicați în formarea copiilor. Ceilalți memebrii ai societății au și ei acest rol de a-i face vizibili pe profesori pentru că uneori cadrele didactice dau dovadă de foarte multă modestie, iar munca lor nu este cunoscută și apreciată la adevărata valoare.

Un profesor devine vizibil de-a lungul timpului, atunci când elevii săi își amintesc cu plăcere de activitățile desfășurate împreună, de sfaturile oferite de profesor, astfel imaginea profesorului străbate timpul, rămâne în amintirea celor care l-au cunoscut și pe care i-a îndrumat. La această imagine a profesorului vizibil contribuie și societatea, în special cei care se află în apropierea celor educați.

În sociatatea actuală, profesorul nu mai este unicul deținător al informației, rolul său s-a schimbat, el este cel care îndrumă elevul spre informație, îl ajută să se descopere și mai mult decât atât fiecare profesor trebuie să-l pregătească pentru viață. Scrierile de specialitate subliniază că

profesorii, dar și ceilalți factori implicați în procesul de formare al viitorilor adulți ar trebui să urmărească dezvoltarea armonioasă a acestora din punct de vedere emoțional, social și profesional.

Profesorul reprezintă un model pentru elevii săi, este cel care reușește prin metodele sale să pună în centrul acțiunii elevii, este cel care contribuie la formarea personalității acestora.

Bibliografie:

Colceag, Florian, Alexandru, Florin, *Copilul tău este un geniu,* editura Tikaboo, 2016

https://doxologia.ro/parintele-constantin-necula-trei-sfaturi-pentru-educatori-invatatori-profesori, 09.02.2021

PORTRET DE DASCĂL

Profesor: Udriștioiu Alina
Colegiul Tehnic Mătăsari, Județul Gorj

Profesorul, făuritorul destinelor, își lasă definitiv amprenta asupra dezvoltării armonioase a elevilor săi.

Este binecunoscut faptul că specialiștii și psihopedagogii au realizat portretul dascălului model: constructivist, iubitor, înțelegător, imaginativ, abil, răbdător, pasionat de meserie, profund, adaptabil, creativ, empatic, perfecționist.

Eu l-aș considera pe dascăl drept o personalitate complexă capabilă să descopere individul din spatele elevului, să-i perceapă unicitatea pentru că omul este o ființă complexă și unică.

Aș completa acest portret de dascăl cu alte câteva calități: lider, partener bun de învățare locvace, constant în căutarea oportunităților de colaborare cu cei din jurul său. Prin fața lui se perindă valorile societății, el are acces la personalitatea copilului – viitor adult.

Este adevărat că profesorul poate fi „vizibil" sau „invizibil", în funcție de modul în care este perceput de către învățăceii săi. Atunci când este vizibil, la un moment dat, apar întrebările: ce este dincolo? Am mai putea descoperi ceva? Cu siguranță, s-ar mai putea descoperi: o iubire neîmpărtășită pe deplin, un gram de respect păstrat doar pentru el, o trudă, nu sisifică, pe care și-o dozează cum știe mai bine. „Dincolo" nutrește satisfacția că eforturile lui nu sunt zadarnice, că ucenicii săi au ajuns oameni onorabili.

Există și posobilitatea de a fi invizibil. Din punctul meu de vedere este vorba de o nedetectare fizică, dar de o vizibilitate spirituală. Zvâcnesc în el senzații, mirări, surprize, aprobări, căutări, uneori frică, amânare, negare, competiție. Negarea invizibilității, frica de a nu-și putea manifesta cuvântul pentru că, în viziunea lui, cuvântul anulează întunericul minții.

Profesorul, indiferent de modul în care este văzut sau nevăzut, El, acest demiurg al cuvântului, eliberează orice prizonier al minții încețoșate, deschide labirintul științei și desface pânza de păianjen în care copilul este prins uneori. Pentru că învățătura pe care o oferă vindecă, eliberează omul din întuneric și alungă frica. Gesturile lui sunt precise, curajoase, ludice, deblochează și anihilează temerile.

Consider că omul – ființă vizibilă - ar izvorî din ivizibil. Pentru că, în viziunea creștinilor, el este viața, lumina și iubirea lui Dumnezeu care se manifestă într-o formă umană. De pe tărâmul invizibil al Ființei sale radiază o unduire energetică.

Prin urmare, noi, dascălii, putem fi atât vizibili cât și invizibili, însă trebuie să continuăm a modela, a-i conecta pe copii la cerințele unei societăți moderne, la diversitate.

SĂ FII: PROFESOR VIZIBIL, INVIZIBIL? SĂ FII UN DASCĂL!

Prof. Ujoc Maria
Școala Gimnazială Nr. 1 Roșia

„Meseria de profesor este o mare și frumoasă profesiune care nu seamănă cu nicio alta, o meserie care nu se părăsește seara, odată cu hainele de lucru. O meserie aspră și plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, unde pregătirea excepțională este abia satisfăcătoare, o meserie care epuizează și înviorează, ingrată și plină de farmec." (Victor Hugo)

Dar ce calități trebuie să dețină o persoană pentru a putea practica o astfel de meserie? De-a lungul timpului a fost construit și reconstruit profilul unui profesor. Din această „construcție" se evidențiavă câteva calități esențiale: constructivismul, adaptabilitatea, munca în echipă, creativitatea, empatia și nu, în ultimul rând, perfecționarea, că vorba ceea „omul cât trăiește învață". Și acestea sunt doar câteva „cărămizi" ale acestei construcții, dar indispensabile pentru a fi performant și eficient, a fi competent. Sintetic, în imaginea alăturată este redat „profesionistul" din învățământ.

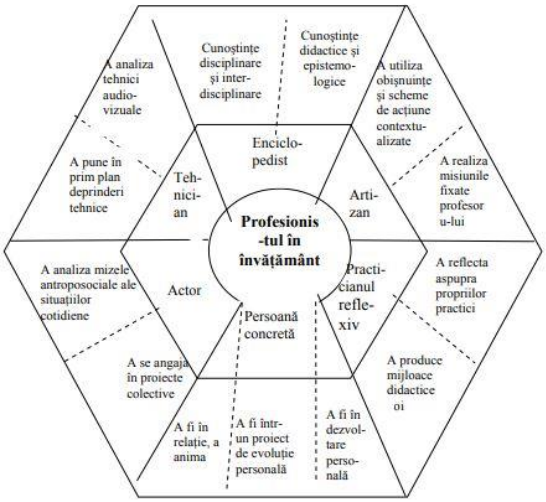

Dar oare câte din aceste „cărămizi" pot fi vizibile? Câte sunt invizibile? De ce e nevoie pentru a fi vizibile sau e necesar a fi vizibile? Sau, de ce să fie vizibile?

Să ne gândim? Pentru a fi *enciclopedist, tehnician, actor* profesorul trebuie să se informeze, să studieze, aș putea spune zi de zi, să investească timp, bani în propria formare. Dar este acesta oare un lucru vizibil? În aparență, nu. Dar când rezultatele acestei munci asidue se concretizează în *artizanul* actului didactic, în *practicianul* reflexiv, sigur devine vizibil pentru că prin toate acestea profesorul „instruiește, educă, îndeamnă, dirijează, cultivă și organizează, corectează, perfecționează și evaluează neîncetat procesul formării și desăvârșirii calităților necesare omului de mâine". Altfel spus, „munca" profesorului devine vizibilă prin performanțele elevilor săi, prin modul în care reușesc să se integreze în următoarea etapă, și în cele din urmă în societate fiindcă „Omul trebuie format dacă vrea să devină om"(Comenius).

Pare, atât de ușor, dar de multe ori uităm că fiecare elev este unic și nu toți răspund acelorași metode de predare. Și, de multe ori cu toată „vechimea" și numeroasele ore de studiu simți că ești

într-o situație fără ieșire. Și soluția salvatoare vine din experiențele personale pozitive ale altor cadre didactice, dar pentru a avea acces la ele, trebuie să fie vizibile.

Și am putea continua cu exemple pro și contra. Cred însă, că înainte de toate ar trebui să reflectăm la cele spuse de Nicolae Iorga: „Fă-ți datoria oricând. Totdeauna va fi cineva care să te vadă: tu însuți.” Fiindcă dacă suntem împăcați cu propria conștiință, dacă ne vom respecta pe noi înșine vizibilitatea muncii noastre de dascăl va veni de la sine Dar mai ales să nu renunțăm, să ne dorim mai mult, cum o poetic o spune Tudor Arghezi: „Aceasta-i legea frumuseții vie,/ Un pas de-ai cucerit, te-așteaptă altul,/ Căci niciodată nu-i sfârșit înaltul/ Spre care porți a inimii făclie”.

Bibliografie:

Florentin Remus Mogonea, *Pedagogie pentru viitorii profesori*,
http://cis01.ucv.ro/DPPD/seminar_mogonea_remus.pdf

NEVĂZUŢI

Vascan Nicoleta
C.N. ,,Ferdinand I" Bacău

„Profesor vizibil, profesor invizibil" - recunosc că titlul simpozionului m-a incitat….m-am gândit ce fel de profesor sunt….m-am gândit la profesorii mei….dacă sunt profesor azi, lor le datorez asta - domnului profesor Ţuţuianu Constantin, doamnei profesoare Vasiliu Elena, doamnei profesoare Stan Angela... oameni care cu profesionalism, răbdare şi dragoste au sădit în mine dorinţa de a continua activitatea lor cu alţi copii, în alte condiţii ….

Acum, în condiţii de pandemie, suntem nevăzuţi…vorbim în faţa unor ecrane pe care sunt nişte buline cu iniţiale. Pot spune că sunt fericită pentru că existã o interacţiune dar, de asemenea, mă gândesc că nu pot asocia acelor iniţiale un chip…..uneori mă gandesc că m-aş putea întâlni pe stradă cu elevi şi nu i-aş recunoaşte pentru că nu-i ştiu.. Îmi place activitatea cu elevii, îmi dă senzaţia de dilatare a timpului, alături de elevi simt că timpul a stat în loc, învăţ de la ei şi ei -sper- de la mine... Calculatorul nu pot spune că e cel mai bun prieten al meu… îmi lipseste interacţiunea umanã, cele mai frumoase ore de acum mi se par la clasa a VI-a, copiii sunt atât de prezenţi, atât de curioşi, dornici de afirmare, calzi, în ciuda ecranului …

Portret de dascăl ?

Profesorul actual are o multitudine de roluri: educator, agent motivator, consilier, prieten, substitut al părintilor. Astăzi profesorii trec prin situații noi, la care trebuie să găsească rapid soluții, să se adapteze, să se autodepășească. Nimeni nu a fost pregătit pentru asta, oricât de bună ar fi fost școala pe care a urmat-o.

Închişi între patru pereti, copiii pe care încercăm să-i educăm pot avea o multitudine de probleme: izolare, anxietate, depresie, probleme de atenţie şi gândire. Astăzi, mai mult ca oricând trebuie să facem eforturi pentru a simti un sprijin în noi, să le canalizăm atenţia către dorinţa de a învăţa, de a fi curioşi cum se produce învăţarea, devenind astfel autonomi. Pentru asta, noi, trebuie să facem tot ce putem pentru binele comun, stiut fiind faptul că elevii copiază comportamente deci trebuie să le dăm exemple bune

Timpul va spune dacă a contat tot efortul depus, toate acţiunile, toate deciziile luate acum în condiţii de criză.

Pentru cei mai multi profesori cred că sunt valabile cuvintele lui Nicolae Titulescu:

„Și chiar de nu voi fi un far, ci o candelă, ajunge. Și chiar de nu voi fi nici candelă, tot ajunge, fiindcă m-am străduit să aprind lumina*."*

CUPONUL DE TEME – INOVAŢIE ÎN ABORDAREA INTERACTIVĂ A TEMELOR DE ACASĂ

Prof. înv. primar, Vida Daniela

Şcoala Gimnazială Nr. 25 Braşov

Pe tot parcursul a doi ani am folosit *„cuponul de teme”* în activitatea la clasa cu care lucrez și la o clasă paralelă. Ideea este preluată din sistemul de învățământ din Italia, de la o școală din Florența, unde era folosit în activitățile în aer liber pentru a-i motiva pe elevi să fie disciplinați și să respecte regulile stabilite la începutul excursiilor, drumeţiilor, spectacolelor etc.

Am realizat șase astfel de cupoane pe care le-am prezentat elevilor și am stabilit împreună cu ei regulile privind modul de obținere și de utilizare ale acestora. Cupoanele au putut fi obținute la orice disciplină ca recompensă pentru elevii activi, care s-au remarcat prin participarea intensă la orele desfășurate, care au demonstrat o bună înțelegere și receptare a conținuturilor, dar și dacă au manifestat curiozitate, implicare și interes pentru activitățile școlare. Elevul care a obținut un cupon îl putea folosi oricând, la orice disciplină, în locul unei teme pe care avea dreptul să nu o lucreze. La clasa I C, cupoanele nu au avut „termen de valabilitate”, însă elevii de clasa a II-a B au primit termen de folosire a cuponului de teme o săptămâna de la obținerea acestuia, altfel își pierdea valabilitatea.

Pentru stabilirea impactului asupra modului în care se raportează părinții și elevii la acest tip de abordare, am inițiat un sondaj de opinie în rândul acestora, la finalul primului semestru de utilizare.

Î. Cum ați apreciat folosirea cuponului de teme și ce impact considerați că a avut asupra activității școlare?

În *opinia elevilor* cuponul de teme a constituit un factor motivațional, au fost foarte încântați de idee, manifestându-și dorința de a continua această practică. Unele dintre cele mai interesante afirmații ale lor au fost:

- *„Eu nu am primit niciodată, tocmai eu ...că nu îmi place să am teme.”;*
- *„Nu m-au lăsat părinții să îl folosesc, pot să îl fac cadou unui coleg?”*
- *„Vreau și eu să primesc, dar cred că trebuie să mă străduiesc mai mult!”;*
- *„L-am pierdut și nu mai știu unde este, îl mai pot folosi?”;*
- *„ Nu vreau să îl dau, îl țin pentru când am o temă grea.”;*
- *„Mai continuăm și anul viitor?”;*
- *„Mie mi se pare o idee bună acest cupon că ne dăm mai mult silința și suntem mai atenți.”;*
- *„Eu oricum ador şoala, dar nu pot primi un cupon în fiecare zi.”;*

Impresiile părinților despre această practică au fost în majoritate pozitive, apreciind faptul că elevii au fost mai motivați să participe la ore, au avut de mai multe ori inițiativa să își înceapă singuri temele. Cele mai sugestive afirmații ale părinților au fost:

-*„Am observat că… este mai atent la școală și știe ce are de făcut la lecțiile pentru acasă.”;*

-*„Este în regulă dacă nu folosește cuponul acesta? Aș preferă să își lucreze toate temele, că să nu piardă nimic.”;*

-*„Discutăm cu soțul că ar fi o idee bună să facem și noi niște cupoane pentru treburile de acasă...”;*

-*„Ingenioasă idee. Mă întreb cum v-ați gândit la asta?”;*

-*„S-a ambiționat să câștige cele mai multe cupoane din toată clasa.”;*

Cu toate că majoritatea părinților au observat o îmbunătăţire a participării la ore și la teme în rândul elevilor și au considerat că a avut un impact pozitiv asupra activității școlare, au existat şi 4 părinţi care nu au fost de acord cu această metodă de stimulare a elevilor.

În concluzie, în urmă folosirii „cuponului de teme”, am constatat următoarele aspecte:

- s-a îmbunătățit activitatea elevilor în timpul orelor de curs;

- cei mai mulți elevi au simțit că prin munca lor la școală reușesc și să învețe mai repede și să câștige timp pentru alte activități;

- elevii care au primit cupoane s-au bucurat să fie valorizați și să li se recunoască meritele și efortul depus;

- am descoperit că un elev din clasa I nu își folosise cuponul de teme nici în luna decembrie din clasa a II-a, motivând că nu l-au lăsat părinții;

- câțiva elevi care nu au fost lăsați de părinți să își folosească cuponul au devenit mai abătuți și nu au mai fost la fel de activi la lecții;

- doi elevi cu stimă de sine scăzută nici măcar nu au încercat să obțină un cupon, susținând că „nu le trebuie”;

- unii părinți reticenți la început au descoperit că elevii au capacitatea de a se mobiliza dacă sunt încurajați și li se dă posibilitatea să se afirme și să își câștige prin muncă unele drepturi.

PORTRET DE DASCĂL

Voicea Elena Madalina
Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” Bailesti

Motto: „Arta supremă a profesorului este de a trezi bucuria exprimării creatoare şi bucuria cunoaşterii...” Albert Einstein

Conform dicţionarul explicativ al limbii române cuvântul profesor/profesoară este definit astfel: persoană cu o pregătire specială într-un anumit domeniu de activitate și care predă o materie de învățământ ; persoană care îndrumă, educă, învață pe cineva.

„Meseria de profesor este o mare şi frumoasă profesiune, care nu seamănă cu nici o alta, o meserie care nu se părăseşte seara odată cu hainele de lucru. O meserie aspră şi plăcută, umilă şi mândră, exigentă şi liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, unde pregătirea excepţională este abia satisfăcătoare,o meserie care epuizează şi înviorează, care te dispersează şi exaltă, o meserie în care a şti nu înseamnă nimic fără emoţie, în care dragostea e sterilă fără forţa spirituală, o meserie când apăsătoare, când implacabilă, ingrată şi plină de farmec.”

Mulţi cred că a fi profesor înseamnă doar a prezenta informaţiile în faţa elevilor sau a studenţilor, a evalua nivelul acestora şi a-i ierarhiza prin note. Profesia de cadru didactic este însă mult mai profundă, solicită calităţi speciale, care se pot forma şi dezvolta doar dacă persoana respectivă doreşte, cu adevărat, să fie profesor. Aceasta pentru că a fi profesor înseamnă să te dedici celor pe care-i educi, să ai sentimente pozitive faţă de ei, să le oferi respectul tău, să fii conştient că le influenţezi viaţa şi eşti răspunzător pentru asta în faţa lor, a părinţilor, a societăţii. Un profesor adevărat nu se gândeşte numai la stăpânirea disciplinei lui, ci, în primul rând, la felul în care studentul sau elevul foloseşte în mod independent ceea ce profesorul l-a învăţat.

Ce înseamnă un profesor bun? Păi, în primul rând, un profesor bun își lasă definitiv amprenta asupra dezvoltării armonioase a elevilor săi, printr-o sumă de calități esențiale care îl ajută să facă cinste vocației îmbrățișate. La fel de important este ca un dascăl să descopere personalitatea și interesele fiecărui elev și să introducă în actul pedagogic acele componente distincte care să ajute cu adevărat copiii să învețe și să se dezvolte.

Abilitatea de a colabora eficient cu ceilalți profesori, cu părinții, administratorii școlii și cu alte părți implicate direct sau indirect în formarea elevilor este o altă calitate esențială a unui profesor bun. A prelua un concept și a-l contura într-o lecție originală, interactivă și dinamică este o altă aptitudine de bază pe care un profesor bun o deține. Un astfel de dascăl va fi întotdeauna capabil să capteze atenția elevilor săi și să-i facă să își dorească repetarea acestor experiențe la clasă. A fi sensibil la dificultățile cu care se confruntă elevii, deși la prima vedere nu intră în atribuțiile de la clasă, este o calitate

excepțională a unui profesor. Atunci când un dascăl reușește să privească lucrurile din perspectiva elevilor săi, devine cu adevărat un mentor pentru aceștia în drumul lor către succes.

Proverbul “Omul cât trăiește, învață” are o importanță deosebită în vocația de dascăl. Un profesor bun se preocupă în permanență de propria sa perfecționare, găsind în sine resurse infinite de voință în a evolua. Iar această instruire continuă nu se referă doar la stăpânirea disciplinei predate, ci și la îmbunătățirea metodelor didactice și de relaționare cu copiii, ca un bun psiholog care știe ce abordare să adopte la nivel comportamental. Un profesor bun este întotdeauna un om care învață pe tot parcursul vieții. Pentru că înțelege mai bine ca oricine că învățarea este un proces continuu prin care evoluăm, ne inventăm și reinventăm pe tot parcursul vieții. Pentru că știe că fiecare elev este o oglindă, fiecare interacțiune este unică și revelatoare, fiecare lecție este o oportunitate de creștere personală și profesională dacă este valorificată la potențialul ei. Este ușor să insufli entuziasmul de a învață elevilor tăi dacă tu însuți ești un model de învățare continuă și o arăți cu pasiune, naturalețe și modestie. Și este rolul profesorului să ii ajute pe elevi să capete fluiditate și perseverență în această abilitate de a învăța toată viață.

Care sunt satisfacțiile cadrului didactic? Cea mai mare satisfacţie este aceea de ai vedea oameni realizați profesional, să știi că această meserie frumoasă, dar dificilă a contribuit la formarea „puiului de om”.

MENIREA DE DASCĂL…

Voloc Dumitrița Camelia
Școala Profesională „Gheorghe Burac” Vlăsinești

„Copiii sunt mâinile cu ajutorul cărora atingem cerurile”. Henry Ward Beecher

„Când învăţătorul reuneşte în inima sa dragostea de profesiune şi dragostea de elevi, putem spune că este un învăţător desăvârşit. **Lev Tolstoi**

Domnu Trandafir era un om blând, delicat și foarte atașat de copii, cărora, pe lângă învățătura din carte, dorea să le ofere și o bogată învățătură sufletească, adică să le insufle dragostea pentru muncă, dreptate, adevăr și frumos, dar mai presus de toate, dragostea de țară.

Cât de frumoasă este imaginea domnului învățător Trandafir! Îmi doresc să reușesc a oferi elevilor mei aceste principii !

Ce înseamnă să fii învățatoare?

A fi învățătoare este o artă. E nevoie de dăruire și talent. E nevoie de talent ca să le insuflăm copiilor dorinţa de a învăța, curajul de a spune ce gândesc, puterea de a gândi drept, de a nu judeca pe nimeni şi puterea de a schimba în bine lumea din jurul lor. Talentul ne ajută să gestionăm situaţiile critice, să îndrumăm cu dăruire copiii către excelenţă sau copiii cu nevoi speciale.

A fi învățătoare nu e o meserie ca oricare alta.Ea nu lucrează cu lemn, plastic, mătase. Ea modelează suflete. De aceea este foarte importantă în viața unui copil.

Ea are o menire grea, dar și foarte frumoasă - formarea unor personalități care să se integreze în societate. Când aud cuvântul învățătoare, primul gând îmi zboară către învățătoarea mea. Mi-o amintesc cum intra în fiecare zi zâmbitoare în clasă, cum ne vorbea cu vocea ei blândă și duioasă. Mi – am iubit învățătoarea. Iubeam cum ne sfătuia, cum ne învăța atâtea lucruri frumoase.

Nu poți fi învățătoare dacă nu iubești copiii. În acestă meserie trebuie să pui suflet, să consideri copiii din clasă precum proprii copii, să–i asculți, să–i mângâi. Consider că o învățătoare nu transmite doar informații copiilor. Ea le transmite emoții, bucurie. În ochii copiilor ea pare plină de farmec.

Trebuie să nu uite niciodată să zâmbească, să lase la uşa clasei toate necazurile şi să fie prieten pentru elevii săi.

M-am gândit bine înainte să urmez această carieră. Știu că prezența mea în clasă nu înseamnă doar a preda, a asculta și a pune calificative. Sunt conștientă de importanța meseriei, știu că trebuie să mă dedic celor mici, să le ofer dragostea și respectul meu. De asemenea nu poți să nu ai sentimente pentru ei. Și drept răsplată sunt sigură că voi avea multe bucurii, satisfacții și dragoste necondiționată.

Dar pentru a primi acestea trebuie să fiu sinceră cu elevii mei, cu părinții, dar mai ales cu mine însumi. Nu îmi doresc să fiu o învățătoare rigidă, să umplu catalogul cu Suficient. Mi–aș dori ca elevii

să vină la școala cu bucurie și să aștepte orele cu nerăbdare,să îmi pună întrebări despre tema predată, să facem jocuri care să întregească o zi perfectă la școală. Mi–aș dori de asemenea părinți înțelegători, care să fie alături de copiii lor în orice activitate, să îi sprijine și să îi înțeleagă.

Munca în sala de clasă nu înseamnă doar zâmbete și clipe minunate. Tensiunea, presiunea, concentrarea, stresul înseamnă responsabilitate pentru o clasă întreagă de elevi dar şi pentru fiecare elev în parte. O reponsabilitate ce ține tot programul și nu numai - în fiecare oră, în fiecare pauză, la fiecare activitate extraşcolară.

Pe lângă acestă relație strânsă și frumoasă între învățătoare și elevii săi, cadrul didactic trebuie să fie mereu pregătit pentru activitățile ce se desfășoară la clasă. Trebuie să conceapă planificarea anuală, semestrială, pe unități de învățare ținând cont de particularitățile fiecărui elev, de nivelul de dezvoltare al fiecăruia, de stările lor emoționale. Pe lângă stăpânirea disciplinelor predate, trebuie să stăpânesc și strategiile de conducere, curriculum-ul școlar.

Pentru a-și îndeplini rolul, învățătoarea trebuie să fie mereu în mijlocul elevilor. Ea știe să integreze în situații de învățare diferite mijloace de învățământ, pentru a le facilita elevilor înțelegerea diverselor lucruri.

Faptul că lucrăm cu copii – oameni mari în devenire, nu este deloc neglijabil în această meserie. Vreau să fac această meserie din pasiune, din dorinţa de a lăsa moştenire ceva generațiior de copii pe care ii voi avea - dragostea de carte, corectitudinea, seriozitatea, dorinţa de a fi mai bun, de a reuşi. Vreau să contribui la educaţia pentru o viaţă de calitate a unei persoane şi a colectivităţii. Îmi doresc să promovez încrederea, respectul reciproc, gândirea pozitivă, să pun în valoare aspectele pozitive şi rezultatele elevilor și să îi sprijin în eforturile lor şi să aibă încredere în forţele proprii.

O bună învățătoare modelează mintea copiilor cu care lucrează. Îi formează, îi învață cum și nu ce să gândească. De aceea are nevoie nu numai de răbdare, știință și inteligență dar mai ales de dăruire. Copiii din ziua de azi nu mai au nevoie să li se ofere doar simple informații ci au nevoie de oameni care să le descopere comorile ascunse și le scoată la suprafață.

În activitatea mea de învățătoare vreau să sădesc în sufletele elevilor sentimente ca încrederea în sine, fără de care elevul nu poate avea succes în învățare.

Îmi doresc ca alegerea meseriei de învăţătoare să fie cea mai bună alegere! Şi sper ca în cariera mea să întâlnesc copii curioși, dornici de cunoaștere,veseli și visători. Și îmi mai doresc ca în inimile lor să rămân o frumoasă amintire.

MENTORATUL ÎN EDUCAȚIE INTRE NOU ȘI VECHI

Profesor Vrânceanu Irina-Cătălina
Școala Gimnazială ,,Mihai Drăgan" Bacău

Cuvinte-cheie: mentor, debutant, sprijin

Din punct de vedere etimologic, cuvântul mentor provine din greaca veche de la numele lui Mentor, fiul lui Hercule, un personaj celebru din Odiseea lui Homer. Mentor era prietenul lui Ulise, căruia eroul grec îi lăsase în grijă pe fiul Telemac, dar şi averea de la Ithaca, pe perioada în care el era plecat în război. De aici, deducem istoria instructivă a termenului: mentorul trebuie să fie înţelept, să fie prieten, să fie catalizator şi bun partener. Un mentor „este pur şi simplu o persoană care ajută altă persoană să înveţe ceva ce în alte condiţii nu ar fi învăţat mai prost, mai lent sau nu ar fi învăţat deloc, mentorii nu sunt figuri autoritare" (Bell, 2010). Totodată, se cunoaște faptul că își are rădăcinile în Statele Unite ale Americii, fenomenul caracterizând iniţial sfera economică şi industrială din prima jumătate a secolului XX-lea. Activitatea de mentorat (mentoringul) depăşeşte transmiterea experienţei profesionale a mentorului acumulată de-a lungul timpului, presupunând identificarea punctelor comune, a dimensiunilor care să asigure succesul novicelui în cariera profesională. Într-o astfel de relaţie este foarte important ca persoanele implicate să conştientizeze punctele tari, dar şi vulnerabilităţile celor două entităţi implicate în acest proces.

Mentoratul, prin excelență, constituie o conexiune care se desfășoară într-un cadru propice şi în deplină armmonie, în care învăţarea şi experimentarea au loc prin analiză și examinare chiar prin reflecţie asupra experienţelor, asupra situaţiilor şi problemelor, asupra erorilor sau succeselor pentru a depista oportunităţile de învăţare. Altfel spus, reprezintă procesul prin care mentorul susține debutantul să se definească, să devină autonom şi să poate găsi propriu traseu care să-l definească, ori să-l poate modela, apelând la propriile resurse profesionale și emoționale. Cu timpul se creează o relaţie specială, la bază căreia se află atribute ca loialitatea, corectitudinea, respectul, mai bine spus un cadru unde fiecare poate fi el însuşi. Conexiunea se dovedește a fi sensibilă, în unele situații, iar pentru a oferi solide rezultate, relaţia de mentorat trebuie să fie net superioară. Sunt cazuri când nu se există empatie, şi una sau ambele părţi nu se pot simți confortabil și atunci nu va avea loc nici procesul de învăţare, nici mentoratul. Din studii minuțioase, s-a arătat faptul că, pentru a avea o legărută fructuoasă trebuie să fie amintită latura de dezvoltare personală. Este bine cunoscut că, la începutul unei astfel de relaţii, debutantul este ușor dependent de mentor, iar acseta trebuie să-i ofere sprijin și să-l încurajeze pentru ca acesta treptat să se formeze, să se echilibreze, apoi să demonstreze că a învățat.

Un bun mentor arată împărtăşeşte unui debutant din experienţa sa, oferă acestuia un model de conduită, de profesionalism şi sprijin în tot ceea ce înseamnă demers didactic, de la proiectare, predare şi evaluare. Atuurile unui mentor sunt, implicit, cunoștințele profesionale și aptitudinile care conduc către îndeplinirea cu succes a sarcinilor. Cu toate că, a fi un priceput profesor este o condiție pentru a ajunge un priceput mentor, nu înseamnă că orice bun profesor va deveni, implicit, un bun mentor.

În studiile de specialitate, sunt amintite următoarele tipuri de sprijin: informaţional, instrumental, evaluativ și de tip emoţional cu sarcinile și criteriile clar definite.

Ca mentor mi-am propus să aduc în spijinul profesorului debutant instrumentarul folosit în cunoaşterea personalităţii elevilor, capacităţile şi stilurile de învăţare ale acestora, considerând că acesta este primul pas pe care trebuie să-l facă profesorul în activitatea la clasă pentru a reuşi să adopte cele mai bune metode şi stategii didactice în funcţie de cunoaşterea clasei de elevi cât şi a particularităţilor individuale ale acestora. Un bun ,,sfătuitor'' proiectează activitatea de cunoaştere a elevului găsind modalităţile şi instrumentele cele mai potrivite, venind în sprijinul debutantului cu probe psihologice prin care se pot surprinde manifestări ale conduitei psihofizice ale elevului. Pentru cunoaşterea individualităţii elevului mentorul îl poate iniţia pe debutant în elaborarea studiului de caz ca metodă şi etapele pe care trebuie să le parcurgă in vederea elaborării acestuia.

În caliate de profesor-mentor trebuie să am o personalitate bine creionată, o temelie sigură ce se reflectă într-o imagine de sine pozitivă, fără vreo mască, transpusă în trasee constructive stabilite cu membrii la programul de mentorat, astfel că voi dialoga cu uşurinţă cu cei implicați, voi cerceta posibilităţile şi limitele de care dispun, voi cunoaşte drepturile şi voi anunța cum să le folosească. Nu departe de a fi un exemplu de mentor optimist, activ, încrezător în propriile forţe care nu se lasă invins sau descurajat de eşecuri, un mentor care îşi asumă responsabilitatea pentru faptele sale șă îşi exprimă clar propriile păreri etc.

Activitatea de mentorat constituie un complex proces de îndrumare, relaţionare între două sau mai multe persoane care are ca scop dezvoltarea aptitudinilor și a cunoştinţelor. Mentorul furnizează constant încredere, suport şi aduce aport tânărului mentorat. Din punct de vedere socio-uman, mentorul se definește drept o persoană care sfătuiește și acordă sprijin unei alte persoane în vederea evoluției în carieră. De pildă, mentorul are cunoștințele profesionale și aptitudinile utile pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor. Din punct de vedere profesional, un mentor este extrem de necesar în a coordona și dezbate atât moduri de comportament, cât şi transferul de cunoştinţe. Așadar, mentoratul nu reprezintă doar împărtășirea experienţei profesionale, ci presupune depistarea împreună a punctelor comune care să conducă spre un deznodământ demn de aprecieri.

Un mentor trebuie să aibă cunoștințele, calitățile personale și aptitudinile necesare pentru a răspunde nevoilor cadrelor didactice debutante și de a crea o legătură colegială care să stimuleze pe

cel mentorat, în mod pozitiv. Se consideră a fi un model de personalitate umană şi de comportament profesional, care dispune de o flotă de calități care îl deosebeşte de ceilalţi colegi din respectivul cerc de practică. Profesorul mentor utilizează metode moderne şi eficiente de comunicare, este un izvor viu de informaţii, asigură coeziunea comunității formate, comunică date specifice activităţii pedagogice, oferă feed-back-ul în comunicare, identifică sursele de disfuncţionalitate potenţiale. Pentru ca toți acești factori să funcționeze, mentoratul educaţional presupune o relație bazată pe profesionalism, încredere şi deschidere între mentor şi profesorul debutant, pionii unei cariere de succes.

Conchid acest material cu mențiunea că mentorii eficienți demonstrează flexibilitate și își aleg rolul în funcție de nevoile noului profesor. „„Mentoratul" constituie o relaţie de sprijin stabilită între două persoane unde sunt împărtăşite cunoştinţe şi experienţe edificatoare, sunt activizate aptitudini specifice profesiei. Mentorul, pe baza unei relaţii de încredere şi răspundere reciprocă, sfătuieşte şi supervizează un debutant în profesia didactică. El oferă supot profesional şi personal, este un modelator şi un autentic sfătuitor în tot ceea ce reprezintă dezvoltarea competenţelor didactice ale debutantului.

Mentorul nu este o cârjă şi nu trebuie să îl facă pe debutant dependent de el, ci mai degrabă să-i dezvolte acestuia autonomia pentru ca în final să-l poată chiar depăşi pe mentor.

Bibliografie:

1. Buell, C. (2004). Models of Mentoring in Communication. Communication Education, 1479-5795, Volume 53, Issue 1, Page 1.
2. Constandache, M. (2001). Formarea iniţială pentru profesia didactică prin colegiile universitare de institutori. Constanţa: Editura Muntenia & Leda.
3. Lazăr, Emil, Leahu, Gabriel, Mentoratul în educație. Context facilitator și modalitate de sprijin pentru cariera didactică, Ed. Universitară, București, 2020
4. Păun, E. & Potolea, D. (coord.), (2002). Pedagogie. Fundamentări teoretice şi demersuri aplicative. Iaşi: Editura Polirom.
5. Păun, E., Ezechil. L. (2013). Metode şi tehnici de coaching folosite pe perioada practicii pedagogice. Bucureşti: Matrix Rom.
6.Ion-Ovidiu Pânișoară , Marin Manolescu, Pedagogia învățământului primar și preșcolar. Vol. I, Editura Polirom, Iași,2019

Sitgorafie:

1. https://iteach.ro/pg/file/maria.traistaru/read/68950/chestionar, accesat la 19.01.2021
2. http://www.edu-mentoring.eu , accesat la https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/initial-education-teachers - accesat la 12.01.2021

PORTRET DE DASCĂL

Prof. înv. primar, Zaim Georgeta
Școala Gimnazială Filipești, județul Bacău

Copiii reprezintă o lume aflată la hotarul nestatorniciei, iar paradisul lor se deschide neîncetat spre nou și frumos. La hotarul acestei lumi slujește cu dăruire, profesorul.

Profesorul asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească. Profesorul ia asupra lui povara dulce, dar greu de purtat a cărților și încearcă să dăruiască înțelepciune, dragoste și suflet asupra celor care își încredințează mintea și voința harului de dascăl. Spre profesor ațintesc privirile copiilor pline de candoare și jovialitate căutând cu ardoare și nestăvilită dorință răspunsuri la întrebările ce îi frământă. Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Cadrul didactic își asumă o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare. Profesorul, cunoaşte conţinutul ştiinţific şi se străduieşte să-l mânuiască cu pricepere, dezvoltă, învaţă şi foloseşte conţinutul ştiinţific (se preocupă de „cum” să predea fiecare temă), stabileşte explicit standarde pentru învăţare şi pentru mediul şcolar, facilitează şi ghidează (dar nu oferă toate răspunsurile şi exemplele), **e**ste un antrenor şi un facilitator (nu o carte de învățătură sau o maşină de răspunsuri), îi învaţă pe elevi cum să înveţe, reflectă mai mult la propriul lor mod de predare.

Cadrul didactic este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text, independență în activitate, operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice), deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

Asumându-și o multitudine de roluri, profesorul trebuie să conștientizeze că exercitarea lor depinde de personalitatea pe care și-o modelează. Reuşita activităţii educaţionale depinde de talentul sau abilitatea profesorului de a selecta strategiile şi metodele optime de predare astfel încât elevul să trăiască o experienţă de învăţare pozitivă şi semnificativă din punct de vedere al propriilor nevoi educaţionale şi interese. Opţiunile strategice sunt doar un pas în rezolvarea unei probleme educaţionale. Poziţia intermediară în etapele acestei rezolvări implică faptul că strategiile sunt

întotdeauna determinate de context şi finalităţile educaţionale. În acelaşi timp, strategiile stabilesc o modalitate clară de rezolvare, epuizând, din punct de vedere practic, partea euristică, creativă a rezolvării.

Atitudinea profesorului față de copii pune amprenta asupra relațiilor în clasă, iar dacă acesta le arată elevilor săi dragoste, respect și înțelegere, procesul didactic va fi mult simplificat. Empatia este și ea foarte importantă când se vorbește despre calitățile unui bun profesor. Trebuie să cunoască psihologia tinerilor, să știe cum funcționează mintea lor și în primul rând să poată să îi înțeleagă pe copii. Empatia înseamnă intuiție, înțelegere, a putea să pătrunzi în lumea interioară a copilului sau a tânărului și a putea să privești lucrurile din perspectiva sa..

Un profesor model ar trebui astfel să își formeze un stil pedagogic democratic și nu autoritar, să țină cont de nevoile elevului, nu numai de obligațiile lui, să aibă acea vocație pentru carieră, vocatie ce înseamnă atât motivație interioară, cât și dragoste pentru copii. Copiii au nevoie de afecțiune, securitate și de stimă de sine, iar aceste nevoi trebuie asigurate atât în mediul familial, cât și în cel școlar, pentru o dezvoltare personală armonioasă a viitorului adult.

PROFESORUL FACTOR DECISIV ÎN SUCCESUL COPILULUI

Profesor pentru învăţământul primar şi preşcolar
Zissulescu Ianculescu Enache Ioana Cristina
Grădiniţa „Dumbrava Minunată”, sector 4, Bucureşti

Profesorul reprezintă un factor decisiv în succesul copilului, în devenirea acestuia, pe tot parcursul şcolar. A fi cadru didactic presupune o serie întreagă de calităţi, determinate de specificul şi complexitatea muncii desfăşurate. Comunicarea, empatia, capacităţile manageriale, nivelul de cunoştinţe sunt câteva dintre cele mai importante aspecte profesionale ale cadrului didactic. Modul în care interacţionează cadrul didactic cu copiii din grupă în general şi cu fiecare copil în particular determină calitatea relaţiei dintre cei doi actori ai actului educaţional. A fi un profesor „vizibil” necesită aplicarea şi îmbunătăţirea continuă a acestor calităţi sau competenţe.

Interacţiunea dintre cadrul didactic, prezent permanent în mediul instituţiei şcolare, şi copil are nu numai rol de transmitere şi decodificare şi transmitere a mesajului şi informaţiilor ci şi un înalt rol social şi de formare a personalităţii şi a caracterului acestiua. Intrarea în grădiniţă influenţează într-un mod determinant formarea copilului şi pregătirea acestuia în vederea succesului şcolar. Activităţile specifice noului mediu sunt factorii cei mai importanţi care generează schimbările semnificative în planul personalităţii şi cogniţiei de-a lungul acestui stadiu.

Capacităţile formate anterior se dezvoltă, generând altele, sub influenţa activităţilor sistematice de durată, a cerinţelor şi exigenţelor progresive, pe parcursul străbaterii treptelor de şcolarizare.

Imaginea de sine, definită ca o expresie concretizată a modului în care se vede un individ sau se reprezintă pe sine, este un factor decisiv în succesul copilului. În ceea ce priveşte construirea imaginii de sine, rolul cadrului didactic, ca adult dominant în viaţa copilului, este de a crea situaţii pozitive şi de a valoriza pozitiv acţiunile copiilor, ajutând la pozitivarea imaginii de sine şi creşterea încrederii în forţele proprii. Succesele şi eşecurile din copilărie definesc imaginea pe care o are copilul despre sine.

Modul în care cadrul didactic face judecăţi de valoare la adresa unui copil îşi pune amprenta asupra formării imaginii de sine. În acest sens, relaţia cadru didactic-copil constituie, între altele, o bază reală de formare a personalităţii, de pozitivare a imaginii de sine şi de creştere a încrederii în sine şi în forţele proprii ale copilului şi are un rol hotărâtor în reuşita sau eşecul acestuia în viaţa de şcolar, student şi, mai târziu, adult.

Perioadă preşcolară este, o perioadă în care copilul construieşte bazele personalităţii sale, prin relaţiile sociale pe care le întreţine, atât de necesare devenirii şi împlinirii lui ca om. Însuşi succesul

său în viaţa de adult depinde, în mare parte, de modul în care se adaptează lumii în care trăieşte fiind capabil să activeze ca parte a acesteia.

Întreaga experienţă instructiv-educativă din grădiniţa are un scop fixat, acela de a fii un ghid şi un sprijin pentru copil în procesul său de devenire, de împlinire. Grădiniţa, ca etapă de pregătire ce îşi are locul înaintea învăţământului primar, pregăteşte copilul preşcolar pentru şcoală, oferindu-i sprijin în adunarea acelui „bagaj" de cunoştinţe şi deprinderi de care, în etapa următoare de instituţionalizare, va avea nevoie.

Cadrul didactic este una dintre „instanţele" care participă la formarea individului. Cunoaşterea şi înţelegerea psihicului celui supus acţiunii educative, capacitatea intuitivă, pătrunderea şi sesizarea rapidă a particularităţilor psihice individuale, contactul permanent cu copiii, compensat cu o pregătire continuă sunt puncte cheie pe care un cadru didactic trebuie să le urmărească pentru a asigura o pistă de lansare către un viitor de succes, pentru a deveni un cadru didactic „vizibil" cu impact semnificativ în viaţa copilului.

Pentru o pregătire cât mai bună a copilului pentru şcoală şi pentru viaţă, în perioada copilăriei timpurii este deosebit de importantă atenţia acordată dezvoltării sale din toate punctele de vedere. Astfel, finalitatea educaţiei în perioada copilăriei timpurii este dezvoltarea globală a copilului, care urmează să îi asigure un start bun în viaţă.

Educaţia timpurie include toate formele de sprijin sau suport necesare copilului foarte mic pentru a-şi realiza dreptul la supravieţuire, protecţie şi pentru a ne îngriji să îi fie asigurată dezvoltarea.

Cadrele didactice îndeplinesc rolul de formatori și le revine sarcina de a organiza și de a planifica experiențele copiilor de vârstă preşcolară de a creea un mediu educaţional favorabil, stimulativ şi interesant pentru învăţare.

SECȚIUNEA III

VISIBILE O NON VISIBILE? QUESTO È IL PROBLEMA

Chiara Audia

Docente di scuola primaria

Istituto Comprensivo Carducci Gramsci Bagheria

Prima di tutto mi voglio presentare,sono una docente di scuola Primaria e insegno da quasi 38 anni.

Nel mio paese,l'Italia,sono cambiate tante cose nell'ambito del mio ordine di scuola in questi lunghi anni e tali cambiamenti hanno avuto una ricaduta proprio sulla "visibilità" e sulla "percezione" che la società al di fuori,se così si puo' dire,dalla scuola e dentro l'Istituzione stessa hanno avuto del ruolo docente. Iniziamo con le componenti esterne al personale scolastico e quindi genitori e alunni e cittadini in generale. Quando ho iniziato,nel 1983,ero insegnante unico e l'orario settimanale era di 24 ore sia per il docente che per gli alunni. Non vi erano insegnanti specialisti né specializzati e io,così come tutti i docenti Italiani,insegnavo tutte le materie previste agli alunni di una classe sola. il docente aveva un rapporto esclusivo con un solo gruppo di alunni quindi quel gruppo era come se ruotasse intorno a te e tu,docente,ruotavi intorno a loro. Se facevi bene questo lavoro diventavi una sorta di seconda mamma,una guida riconosciuta da alunni,genitori e di conseguenza per tutta la società. Eri quindi "visibile" ed eri un punto di riferimento.

A tal proposito potrei citare anche articoli scritti da giornalisti di calibro nazionale riguardo a sentimenti di affetto e di riconoscenza nei confronti di insegnanti di scuola primaria che allora si chiamava Elementare e il docente era chiamato Maestro. Sì,proprio Maestro il cui corrispondente in lingua Ebraica è Rabbì ed è come veniva chiamato Gesù.E' ovvio che non intendo paragonarmi o paragonare i miei colleghi a Gesù,non voglio essere blasfema,ma siamo stati chiamati allo stesso modo proprio perché guide e punti di riferimento.

Nel 1990 con la legge 148, approvata dalla Camera il 23 maggio, si avviava una delle più profonde trasformazioni di assetto didattico organizzativo che la scuola italiana abbia mai conosciuto.La scuola elementare cambia radicalmente e si passa dal modello di docente unico alla combinazione di 3 insegnanti su 2 classi,un modello che è stato positivo perché gli insegnanti hanno avuto la possibilità di specializzarsi in un determinato ambito di insegnamento(linguistico,logico matematico e antropologico) dall'altro è cambiato l'assetto e vi è stata un co-conduzione della classe e/o delle classi ergo tre insegnanti su due classi o tre su quattro con uguale "visibilità" e peso specifico.

Nel 2008 assistiamo al ritorno dell'insegnante prevalente così come previsto dall'articolo 4 della legge 30 ottobre 2008,n.169 comma 1, cambia di nuovo l'assetto,nasce l'insegnante prevalente

che insegna Italiano e qualche altra materia,a torto considerata minore, in una classe e altri docenti che invece lavorano su due classi,come si usava dire all'epoca,a cavallo tra due classi.

Ecco che cambia ancora una volta l'indice di visibilità e cambiano i rapporti tra i docenti,i rapporti tra docenti e alunni e tra docenti e genitori.

Adesso ci troviamo in una situazione diversa, molto eterogenea in cui vi è un insegnante coordinatore in ogni classe e altri che insegnano materie diverse.

Un altro genere di "visibilità" si è invece manifestata per quanto riguarda il ruolo che alcuni docenti hanno rivestito nel sistema più grande dell'Universo scuola rispetto alla classe ossia i ruoli rivestiti proprio al di fuori delle classi,ma sempre all'interno dell'Istituzione. Sto parlando dello staff di dirigenza che nasce supportato dall'articolo 28 del CCNL del comparto scuola che ha introdotto, a partire dall'anno scolastico 1999/2000, l'istituto delle "funzioni obiettivo" quale strumento per la realizzazione delle finalità istituzionali della scuola, in coerenza con specifici piani dell'offerta formativa.

Sono state individuate dal legislatore quattro aree di intervento che sono state affidate a quattro docenti che avevano maturato delle esperienze di formazione e che erano disponibili a implementare la loro formazione nell'area prescelta.

E' nato lo staff di dirigenza quindi all'interno del corpo docente nascono dei docenti che all'attività di insegnamento affiancano funzioni specifiche e quindi acquisiscono una nuova "visibilità".

Tale "visibilità" è acquisita sia all'interno dell'Istituzione che all'esterno ossia nel territorio perché si viene citati nel sito web,nelle brochure che pubblicizzano la scuola ecc.

In qualità di docente che ha attraversato tutti i mutamenti descritti e che ne è stata parte attiva mi pongo spesso delle domande sui vantaggi e svantaggi della "visibilità" che hai avuto all'interno e all'esterno dell'istituzione. Mi rimane un dubbio amletico "Visibile o non visibile?Questo è il problema!"

TEACHERS - VISIBLE OR INVISIBLE

Drăniceanu Oltița – Leonida

Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși”, Craiova

’’The teacher isn’t at the front of the room talking, because the teacher is everywhere, interacting with individual students, working at their level with their skills, and challenging them to keep pushing and expanding the boundaries of their knowledge. The teacher is always in motion, adjusting to each student’s or each group’s needs.’’ (Jane Healey) Visible teaching and learning occurs when teachers see learning through the eyes of students and help them become their own teachers.

Someone used to say that ’’*What a teacher writes on the life blackboard can’t ever be cleaned’’.* My childhood dream was to become a teacher. To me, a teacher was someone above the others, a God-like person who worked a lot to gain the respect and admiration of the people around her/him. I have to confess that I had real models during my school years, people who inspired and motivated me to become a teacher, too.

A teacher becomes more than a teacher when in front of his/her class. He / She empathizes with his/her class, becomes like a parent who teaches his/her students more than a subject, he/she teaches them how to behave, how to become reliable human beings. A teacher’s advice is of utmost importance for the future development of a person life, a good piece of advice can offer wings to a pupil, can give him/her trust in his/her own forces. The warmth of a teacher is of vital importance for the good growth of a child soul stated the Swiss psychologist Carl Gustav Jung.

My own dream of becoming a teacher has fulfilled and, I want to think that somehow I managed to polish the minds and the personality of some of my students, as, I have already mentioned, a teacher is meant to transmit more than knowledge, he/she has to reach the inner nature of the pupil.

I still want to think that the respect I once had for my teachers is the same or more. But, unfortunately, the children and their parents seem not to show the initial attitude. Has the warmth, Jung talked about, disappeared ? Has the teacher become invisible? I believe the answer can be found in the soul of each of us. Our kindest thoughts for our greatest teachers are preserved in ourselves and await for the moment to be released.

During these difficult moments, the most important thing is communication, even if we meet virtually. I usually start my classes by asking them how they are and, I do not leave the meet session without asking them if they still have any questions. It is very important to be close to them and make them feel this, to make them aware of our support, even to become their confident.

The highest accomplishment for a teacher is to see his/her students have achieved their goals and he/she managed to put a stone to the foundation of their future career.

VISIBLE AND INVISIBLE TEACHERS, HOW TEACHERS ARE PERCEIVED IN SCHOOL COMMUNITIES

Margarida Marques, Agrupamento Escolas Miguel Torga
Rute Gaspar, Agrupamento Escolas Miguel Torga

Abstract

The constant evolution of technology leads to changing paradigms in society and in education. Students as "digital natives" expect school to prepare them for their future as happy and successful human beings and to develop their skills and competencies. With the advent of the digital society, school doesn't have the same role anymore and teachers' role has shifted from knowledge "owners" to "facilitators" and "mediators of knowledge". As a result, they became less visible in the teaching and learning process.

***Keywords*: digital era, teachers' role, invisible teachers**

1. Introduction

School has always been of enormous importance in human and societal development. Nevertheless, its role and the role of teachers has been changing at a fast pace. If before the digital era, teachers were knowledge "owners", at present, students have access to all kinds of information, pushing the teachers to different tasks demanded by the digital society they live in, resulting in teachers becoming less visible and students being ones visible and in whom all the attention is concentrated.

With this work we intend to analyse the changing role of teachers in the digital society and the still existent "digital divide" between teachers and students.

2. Students in the digital era

Students were born surrounded by digital technologies that influence their behaviour and attitudes. Being "digital natives" (Prensky, 2001), they are used to surfing the Internet and browsing social media, spending a large amount of time using digital technology. As a result, the way they think and learn has changed in the last decades, mainly because they are "used to receiving information really fast" and they "like to parallel process and multi-task" (Prensky, 2001).

As to school, "these generations expect to be engaged in their learning and they do not do well being passive learners" (Hashim, 2018). They feel there are many differences between them and the teachers who still were not able to make the shift to the "digital climate" (Fitria & Suminah, 2020).

3. Teacher's role in the digital era

Nowadays, “knowledge is everywhere” (Chong, 2020) and to face students’ needs in the digital era, teachers are now “critical mediators of knowledge” (Mason, 2000). They need to apply “multy channel learning” so that students can learn “anywhere, anytime, from anyone and from various sources”. Teachers act as facilitators who show the competencies that should “be possessed by students, and open opportunities for them to be able to learn from various digital learning resources in the global world”. The role of teachers has to be reoriented so that they can be “agents of change, knowledge renewal and learning consultants”. Nevertheless, teachers need to go “faster, less step-by step, more in parallel, with more random access” (Prensky, 2001) because “Education has changed from the teaching paradigm to the learning paradigm” (Fitria & Suminah, 2020).

4. Conclusions

In the digital era teachers need to: adapt, innovate, be creative, focus on construction and discovery and work collaboratively and interactively. They have the power to provide the best education environment being conscious of the importance of the students physical and social needs (Audley-Piotrowski, Singer, & Patterson, 2015) and, despite seeming, invisible, teachers are of utmost importance for the evolution of society.

References:

Audley-Piotrowski, S., Singer, A., & Patterson, M. (2015). The Role of the Teacher in Children’s Peer Relations:Making the Invisible Hand Intentional. *American Psychological Association*, Vol. 1, No. 2, 192–200. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/279771619_The_Role_of_the_Teacher_in_Children's_Peer_Relations_Making_the_Invisible_Hand_Intentional

Chong, C. S. (2013). *Making the shift: 'teacher as knowledge owner' to 'teacher as facilitator'*. Retrieved from English Teaching professional: https://www.etprofessional.com/making-the-shift-teacher-as-knowledge-owner-to-teacher-as-facilitator

Fitria, H., & Suminah. (2020). Role of Teachers in Digital Instructional Era. *Journal of Social Work and Science Education*, 70–77.

Hashim, H. (2018). Application of technology in the digital era education. *The International Journal of Research in Counseling and Education (IJRiCE)*, 1-5.

Mason, M. (2000). Teachers as Critical Mediators of Knowledge. *Teachers as Critical Mediators of Knowledge*. Retrieved from http://hub.hku.hk/bitstream/10722/54294/2/59226.pdf

Prensky, M. (2001). Digital Natives, Digital Immigrants. *On the Horizon, Vol. 9 No. 5*. Retrieved from https://www.marcprensky.com/writing/Prensky%20-%20Digital%20Natives,%20Digital%20Immigrants%20-%20Part1.pdf

WHAT IS A VISIBLE TEACHER?

Profesor, Sandu Laura
Colegiul Național „Roman-Vodă”

”The whole purpose of education is to turn mirrors into windows”.

S. J. Harris

The society we live in is a critical one. Most people assume that they know better than even experts, no matter the domain. Consequently, the education system is no longer an authority in its own right. Parents pretend to be more accurate concerning the mark their children should obtain in a certain subject. Moreover, they even ” know” what a teacher should teach, how he should do it and even how he should assess. And they express their opinions either in front of the children who are still students or via mass-media. Hence, no wonder teachers' hard work is questioned, contested and most of the time demoted. How many times haven't you heard statements such as “ Teachers do not know what hard work means. They only teach 4 classes a day and have such long holidays…” ? What they do not know, is all the work a teacher has to do every day in order to prepare for those “four classes a day”, or all those holidays when he/she had to prepare for mandatory exams or courses.

And yet, “why would people say such a thing about teachers?”, you might wonder. Well, the answer might lie in the fact that teachers do not make their work visible. Too well-behaved, afraid not to seem conceited and vain, they do their work and even more than this and keep quiet, not making the others aware of the prizes his or her students obtained in different contests, competitions and Olympiads. They do not crave for getting visible as teachers, yet they do need the recognition of their hard work. And most of the times this happens when former students come to express their gratitude during the first day of each school year. Statements such as ” I would never have got where I am now, if it had not been for you”, ” You were a reference point in my life…, thank you” or ” Thanks to you I managed to be admitted as….”, are those proofs that teachers are visible and they will always have a special place in the heart of those students. This is what motivates them, teachers, to keep doing their work.

Nevertheless, the online teaching system brought some advantages teachers would have never thought that might appear. Thus, parents, willingly or not, were forced to take some of the responsibilities teachers had and monitor their kids' learning. What did they find out as a result of the current situation? Well, they found out that the kid they used to think that was a “misunderstood genius”, is not a genius after all, and that they might have made a mistake when they blamed a particular teacher for being unfair to their kid. What else did they learn? They learned that teaching is not as easy a job as they used to think it was, and they had the chance to witness how teachers

teach. Thus, all teachers' work became visible and suddenly, most parents started to long for the day school would begin as it used to before the lockdown period.

However, some of the young generation of teachers understood the importance of being a visible teacher. Thus, they started to make all their activities visible via nowadays technology. They look for and ask for recognition as visible teachers. They started to implement different projects and to make themselves visible through those projects. Or, more than this, they even started to work on what is nowadays called " personal branding". Consequently, they get immediate recognition and they feel that their hard work is appreciated. This motivates them to work harder and become better. And yet, this might raise a problem. Will they become visible as well-prepared specialists and forget a teacher's main purpose, that of making their students visible in society? As, what truly matters, is to work not to assert oneself as a teacher, but to work so as students assert themselves as valuable assets in today's society.

All in all, no matter if a teacher is part of the old generation who does its work silently, without looking for instant recognition, or part of the new generation who wants to be praised and get visible as soon as possible, there is one common feature that will always make teachers stand out: their students' reflection on their work, once they graduate from highschool and enter adulthood world. Because, as Alexander the Great said " I am indebted to my father for living, but to my teacher for living well.".

Bibliography:

Arruda, William(2019), ***Digital You***, Association for Talent Development;

Hattie, John (2011), ***Visible Learning for Teachers***, Routledge Publishing Press;

Kang, Karen (2013), ***Branding Pays***, BrandingPays Media.

PROFESOR VIZIBIL, PROFESOR INVIZIBIL – PORTRET DE DASCĂL
LOVE MAKES US VISIBLE

ȘTEFURĂ IULIANA-IRINA
Colegiul Național Catolic „Sf. Iosif" Bacău

In his book *How to teach English*, Jeremy Harmer, one of the most illustrative authors of English teaching methodology books, raises o very interesting question when referring to teaching. He asks himself and suggests the readers to ask themselves as well probably, whether teaching is `art or science`[25]. His conclusion is that it is both and this obviously constitutes a very suitable balanced answer. I would go further and add that they cannot go one without another. Art alone or science alone can only lead to mediocrity. A successful piece of teaching needs both. Sometimes there is more need of craft and inner call, other times science is what turns a teaching situation into a successful teaching situation. The answer is personal and it may differ from one class to another, from one group to another.

Therefore, I wonder what being a teacher is. Is it a job? Is it a passion? Is it a duty?

Is it a mechanism or a routine moving the same way every day? Is it a path to a kind of inner perfection? Is it a form of help? Helping whom? Why do people do it? Is it an escape when no better job comes up? I guess there is no universal answer. There are individual answers. For me, being a teacher is necessarily a call. The past 18 years of experience have proved me that this is my call. That is what I have always wanted to do and that is what I still want to do. In order to accomplish my mission I make permanent efforts to do my job at high standards.

Different aspects of classroom management can influence student achievement.

If while teaching a certain kind of lesson to similar students (according to their results at the initial tests) in different classes, we change a certain aspect regarding classroom management, the results could be different. Is it because we manage to make ourselves more or less *visible* to our students? The concept of classroom management includes a variety of constituting elements, usually described in methodology books but I have always believed that giving a more personal definition to each of them is the key. The definitions should always combine research with personal opinions and experience. Thus, besides all the pedagogical concepts, it is well worth considering topics such as **love** (of the job in the case of the teacher, of the subject, in the case of the learner), **involvement** or **well-being in schools (homes),** as I consider them important elements for a proper definition of success and classroom management.

[25] Harmer, Jeremy (2007): *How to teach English*, Longman Pearson Education Limited, Horlow Essex, p.32.

Distance teaching/learning or online school or whatever it has been called during this pandemic, often made me feel invisible. Although I have shown my students love and dedication, trying to get to their hearts more than to their minds, I still felt powerless and useless sometimes. I was afraid I simply had not succeeded in teaching them anything for real. All this until one day when I had a conversation class with my tenth graders that I had only seen for 6 weeks in the previous 9 months. Or that is what I thought, that we had only seen each other for 6 weeks only. Their beautiful, fluent or just a bit improved speeches came as an epiphany to me, the worried teacher. I may have not seen them because, often, they did not turn their cameras on, but they surely saw me. I felt more visible than I had ever felt before. All the hard work was definitely paying off. My dear students DID SEE and HEAR me all this time...sometimes with their family around, other times while still being in bed probably, but I had not been invisible, I had been PRESENT.

Teaching with love and involvement is what makes us visible, sending more than knowledge and information, being THERE for them is what truly matters to children/adolescents. Lesson learnt!

SECȚIUNEA IV

PROFESOR VIZIBIL / PROFESOR INVIZIBIL

Benedek-Bloju Maria, profesor în învățământul primar
Școala Gimnazială Tulgheș, jud. Harghita

Școala zilelor noastre a fost din nou în situația de a alege noi căi, dar și eficiente în același timp, pentru a stimula și asigura creșterea ritmului de însușire a cunoștințelor în perioada pandemiei. Prezența elevilor în sala de clasă nu a fost posibilă pentru lungi perioade de timp, ceea ce ar fi putut însemna fie un blocaj masiv pe ani de studiu prin înghețarea de an școlar, fie o alternativă convenabilă, eficientă pentru a continua lecțiile într-o maieră accesibilă masei de elevi și cadre didactice.

Lecțiile, prin profunzimea mesajului, gradul de acesibilitate la informație și nivelul de realizare motivațională, artistică, reușesc să creeze o relație între elevi și profesor, contribuind la educarea școlarilor, lărgirea universului de cunoaștere, modelarea personalității, deprinderea elevilor cu noi forme de lucru, moderne, în cadrul cărora dezvoltăm cunoaștera, gândirea creatoare, normele de comportament,respectul pentru muncă, curajul.

În cadrul învățământului de acest tip, on-line, profesorul devine vizibil prin intermediul ecranelor de calculatoare, prin lecțiile pe care le desfășoară pe platforma unde se vede cu grupul de elevi.

Câtă vreme profesorul este invizibil pentru elevi el se ocupă de pregătirea pentru lecție prin studiu profesional, consultarea surselor de informare, adaptarea unor metode și tehnici de lucru la nevoile grupului.

Regulile după care se ghidează acest tip de activitate sunt cele clasice în mare măsură: respectul reciproc, punctualitatea, responsabilitatea, buna pregătire. Pentru o mai bună disciplinare a elevilor mici este indicat să cuprindem și părinții în grupul de pe platformă. În acest fel, ei se vor ocupa mai atent de copii, îi vor ajuta unde este cazul, vor cunoaște necesitățile copilului privind materialele de lucru necesare, capacitățile lui, activitățile la care participă, temele pe care le rezolvă, absențele, respectiv notele obținute.

Colaborarea cu familia elevului chiar și în cadrul activităților sincron și asincron, duce la o autodisciplină, prin activitatea sistematică, pauză, program adaptat nevoilor copilului, urmărirea cu atenție a materialelor pe care copilul le postează ca rezultat al activității sale asincrone.

Profesorul devine creativ prin adaptarea activității în online, începând de la jocurile didactice la clasele pregătitoare, clasa întâi, situația fiind delicată la această vârstă deoarece gradul de concentrare sau de focusare pe o sarcină este mai scăzut, ritmul lecției trebuie să fie susținut, altfel elevii se plictisesc.

Timpul de interacțiune sincron cu elevii diferă de la un grup la altul, cu precizarea că se respectă caracteristicile de vârstă și psihopedagogice ale grupului, dar există forma asincron ca o continuare prin exersare și punerea în practică a cunoștințelor dobândite.

Instrumentele de predare alese în această situație trebuie să fie ușor de manevrat, utile, suficiente: CD-uri; PPT-uri; biblioteca digitală; lecții video; manualul digital.

Personal am utilizat metode și tehnici de predare interactive care au asigurat participarea activă a elevilor la însușirea cunoștințelor, dezvoltarea inteligenței, a stimei de sine, satisfacerea curiozității, creșterea succesului prin voință, răbdare și respectarea programului de lucru.

Învățământul online consider că a fost un traseu important în dezvoltarea personalității elevilor care au continuat prin diferite strategii, autoreglarea emoțională, comportamentală, cognitivă, punerea în valoare a inteligenței, iar părinții observă direct evoluția copilului lor, modul în care a reacționat sau a muncit și rezultatele obținute.

Activitatea profesorului indiferent de perspectiva din care o analizăm este una de implicare, muncă și abnegație, căutare și apoi analiză a rezultatelor obținute de elevii pe care îi îndrumă.

PROFESOR VIZIBIL/PROFESOR INVIZIBIL
COMUNICAREA: DE LA TRIUNGHIUL DRAMATIC LA TRIUNGHIUL ÎNVINGĂTORILOR

prof. Cojocea Magda – Școala Gimnazială Nr.5 București
prof. Petcu Irina-Elena – Școala Gimnazială Nr.5 București

Una din provocările din viața de profesor este dată de blocajele de comunicare cu părinții, elevi și colegii. Comunicarea asertivă este dificil de realizat - chiar și în condiții normale. Realitatea acestui an școlar fiind una excepțională, adaugă și mai multă presiune pe fiecare participant la educație în parte, generând conflicte cu mai multă ușurință.

Pentru a explica dinamica de comunicare profesor-părinte-elev utilizăm două modele: triunghiul dramatic și triunghiul învingătorilor.

Triunghiul dramatic - sau triunghiul Karpman, după numele celui care l-a propus - vorbește despre trei roluri - victimă, persecutor și salvator. Acest model a fost un pas înainte pentru a înțelege dinamica de comunicare, dezvăluind nuanțe care înainte nu erau vizibile.

Relevanța acestui model este dată de faptul că aduce în lumină responsabilitatea fiecărui actor în procesul de comunicare. Triunghiul dramatic este un exemplu al modului în care oamenii caută repetitiv un anume tip de interacțiuni cu ceilalți, un model cu care ei sunt familiari și care le aduce un beneficiu.

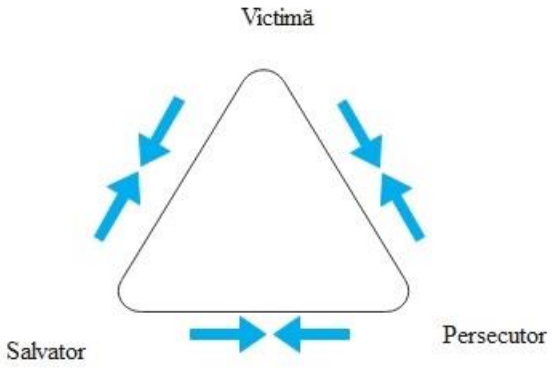

Oricât de straniu pare, dacă cineva e obișnut să comunice cu ceilalți din postura de victimă va căuta inconștient acele situații de viață în care să re-experimenteze această postură. Fiind poziția lui favorită, ceea ce cunoaște, va încerca să o repete, în ciuda faptului că până atunci i-a creat probleme sau l-a pus în situații neplăcute. Este parte din realitatea lui cunoscută, și astfel se simte, paradoxal,

in siguranță în acel rol. Știe că la final va putea să spună "bietul de mine, uite, am încercat și nu mă descurc singur…"

O caracteristică a unui triunghi dramatic este faptul că la final toți participanții pot simți că au fost nedreptățiți, că efortul lor nu a fost recunoscut de ceilalți. Nu există astfel învingători – toată lumea pierde. Victima se simte fără putere (*nu mă descurc singură*), salvatorul se simte neapreciat (*sper că data următoare să faci ce îți spun eu, mai din timp*), persecutorul simte că a fost pus în acest rol din cauza acțiunii celorlalți (*uite ce m-au obligat să fac, e numai vina lor, cineva trebuia să ia măsuri*).

Așadar o caracteristică a unui triunghi dramatic este ceea ce participanții experimentează la final, indiferent de rolul pe care l-au ocupat - sentimentul că au pierdut ceva sau că au fost nedreptățiți. Față de cei din jur pot simți nevoia de a justifica necesitatea intervenției lor *(nu am avut de ales, a trebuit să cer ajutorul/ să îl persecut/ să îl salvez).*Observăm că nici unul dintre ei nu își prea asumă responsabilitatea pentru propriile acțiuni. Ceilalți sunt de vină.

O altă caracteristică este schimbarea rapidă a rolului în triunghi. Participanții nu își păstrează poziția inițială, ci se repliază și continuă comunicarea dintr-o noua perspectivă. Triunghiurile dramatice sunt în general repetitive - intrăm în noi și noi triunghiuri, pentru a supraviețui, emoțional vorbind, atunci când nu știm cum să comunicăm altfel.

Asemeni unui elev care nu știe cum să ne atragă atenția altfel decât vorbind neîntrebat - deși știe că va fi atenționat - comunicarea în triunghiul dramatic are rolul ei - ne ajută să rămânem în relație cu ceilalți. În mod evident, ar fi de preferat să găsim alte modalități, mai eficiente și mai oneste de relaționare. O problemă este că de multe ori nu știm cu ce altceva să înlocuim modelul disfuncțional.

Înainte de a exemplifica cum poate arăta o comunicare în triunghi dramatic, vom detalia fiecare rol. Vă invităm la un exercițiu de imaginație . Cu ce rol rezonați? De ce?

Victima

Este acea persoană care se simte lipsită de ajutor, fără putere, persecutată pe nedrept. Mesajul constant pe care îl transmite este "*săraca de mine, uite ce am pățit, uite ce neajutorată și lipsită de putere sunt"*. În școală este acel elev care se plânge că nu poate face nimic singur (dar nici nu l-a văzut cineva încercând de prea multe ori) sau acel profesor/părinte care în permanență se simte nedreptățit, plângându-se că numai el nu are parte de noroc, nimic nu îi merge bine, nu se descurcă etc. Victima invită inconștient ca celelalte persoane să intre în triunghi ca salvator sau persecutor.

Salvatorul

Asemenea unui supererou, Salvatorul este întotdeauna gata să ajute. Este acea persoana care intervine imediat atunci când află că cineva are probleme. De multe ori nu este nevoie să îi ceri

ajutorul, fiindcă se oferă singură sau rezolvă probleme pe care nici nu știai că le ai. Mesajul pe care îl transmite este *Sunt aici ca să te ajut!* Cum recunoști un salvator? De obicei se simte vinovat dacă nu poate salva și deși își oferă entuziast ajutorul, crede în secret că efortul lui va fi în zadar/nemeritat.

Persecutorul

Este rigid, se simte îndreptățit să se poarte autoritar cu ceilalți și își justifică atitudinea bazându-se pe comportamentul nepotrivit al victimei care nu făcut ce trebuie. Mesajul ei poate fi "*Tu ești de vină că am reacționat așa!"* De exemplu, un părinte care țipă la director pentru că legea nu permite ca acesta să îi aprobe un transfer, sau un profesor care țipă la un copil mic că a întârziat, desi știe că acesta nu vine singur la școală.

Vom exemplifica cum functionează un truiunghi folosind o situație de comunicare ipotetică

Într-o școală sunt doi profesori de engleză, Marian și Alexandru. Marian are experiență și grad didactic I. Alexandru este debutant, în primii ani de activitate.

I.Atunci când are timp, Marian obișnuiește să intre la orele lui Alexandru. Îi dă materiale, îi indică platforme, îi face observații și uneori, când consideră că este cazul, îi corectează pronunția (care i se pare prea influențată de filmele americane).

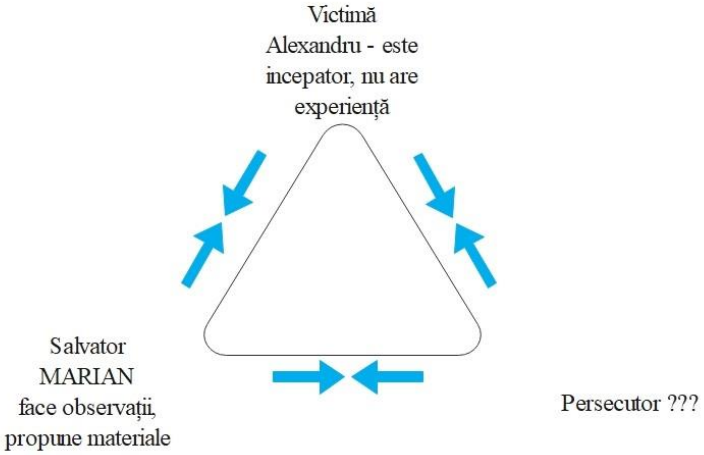

Observăm că Marian a ocupat din proprie inițiativă rolul de salvator, invitându-l pe Alexandru în cel de victimă. Deocamdată nu există un persecutor vizibil.

II. Marian este chemat într-o zi de directorul școlii care îi spune ca Alexandru s-a plâns că este persecutat de colegul lui și că va depune o reclamație. Acesta îi deranjează orele și îl corectează în fața elevilor, subminându-i autoritatea. Pentru că Alexandru este acum inițiatorul reclamației, triunghiul s-a schimbat.

În urma acestui conflict, cei doi profesori nu își mai vorbesc. Fiecare se simte *victima* celuilalt. Fiecare își justifică acțiunile (ajutorul nesolicitat și respectiv reclamația) ca singura opțiune posibilă.

Atunci când directorul face încadrarea pentru anul școlar următor, le cere părerea profesorilor. Marian dorește să ia el clasele mai solicitante, adică acele clase care au engleză ca limbă principală. Lui Alexandru i-ar rămâne clasele considerate mai ușoare, în care engleză este limba a doua de studiu. Alexandru intervine spunând că își dorește șansa de a preda la o clasa cu limba engleză ca prima limbă de studiu. Marian se declară șocat și afirmă că vor aparea curând probleme cu părinții, pentru că Alexandru este nepregătit pentru această sarcină.

În triunghiul Karpman, Marian se poziționează din nou în postura de salvator. În mod evident îl consideră pe Alexandru neputincios, incapabil să se descurce singur și având nevoie de ghidaj. Din punctul lui de vedere, Alexandru este așadar în postura de victimă. Alexandru se simte victimă, însă îl consideră pe Marian un abuzator și se bucură că directorul l-a pus la punct și i-a permis să ia una din clasele mult visate. In imaginea lui, directorul este salvatorul lui iar Marian persecutorul. Astfel, fiecare trăiește o proprie realitate a comunicării, fără să o confrunte cu ceilalți.

În prima lună a anului scolar următor Marian află că Alexandru a primit o reclamație. Este furios si se simte obligat să protejeze copii din acea clasa (care ar fi trebuit să fie a lui). Îl abordează astfel pe Alexandru

- Ți-am spus ca nu o sa te descurci. Sper ca la anul să mă asculți…

Aexandru e tentat să treacă din nou din rolul de victimă în cel de persecutor a lui Marian – implicând directorul, sau să rămână victimă și să apeleze la colegi (săracul de mine, uitați ce imi face monstrul …)...

Dar de data aceasta, Alexandru reacționează diferit. Nu mai continuă comunicarea în triunghi, ci se mută într-un nou model de comunicare, triunghiul învingătorilor.In primul rand, îi spune lui Marian că…

- înțelege de ce e îngrijorat și de ce vrea să se implice. (Știu că ai intenții bune și vrei să ajuți)
- îi vorbește despre experiența lui – (nu e ușor să fii la început, e o școala nouă, volum mare de muncă, e important să am sprijinul colegilor)
- îi cere să aibă încredere în el (voi continua ceea ce ai făcut tu la clasă).

In încheiere îi spune lui Marian că ar vrea ca această ceartă să nu se mai termine ca cea din vară. (Hai sa găsim o altă soluție, nu să nu ne vorbim tot anul școlar. Dacă am nevoie de ajutor mi-ar plăcea să pot veni la tine).

Deși Marian nu este convins, idea că ar putea să-I fie sprijin colegului îl atrage suficient cât să accepte o nouă abordare, în care Alexandru îi solicită sprijin.

Așadar, ce este triunghiul învingătorilor? Folosim exemplul dat ca să arătăm cum se poate face trecerea de la un triunghi dramatic de comunicare la un triunghi al învingătorilor. Triunghiul învingătorilor a fost conceput de Acery Choy in 1990. El oferă un mod de a ieși din pozițiile noastre favorite din triunghiul dramatic ca să putem dezvolta relații mai productive cu ceilalți. Prețul unui triunghi dramatic este că oferă în primul rând multă dramă și nu ceea ce ne dorim cu adevărat sau am intenționat să se întâmple. Choy a publicat triunghiul învingătorilor ca un model terapeutic de reflecție.

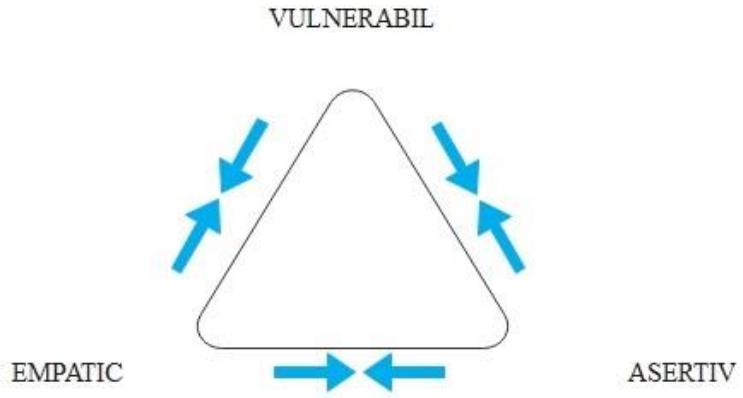

SALVATOR - **EMPATIC**

Dacă poziția noastră preferată de intrat în triunghiul dramatic este cea de salvator, ceea ce putem face este să verificăm dacă ni s-a cerut ajutorul în mod explicit. Un salvator trebuie încurajat

în a-și arăta preocuparea și grija pentru ceilalți, respectându-le limitele. El nu are de ce să intervină atunci când ajutorul nu îi este cerut direct iar celălalt nu este în pericol.

Observați diferențele mici, dar importante între două situații asemănătoare

- Nu știu să scriu tabelul in Word
- Bine, te ajut în pauză.
- Nu știu să scriu tabelul in Word.
- Ai ceva urgent de făcut?
- Da, până mâine trebuie să predau proiectul.
- Ai nevoie de ajutorul meu?
- Nu, ți-aș fi spus, știu că te pricepi. Chiar vreau să îl fac singură.
- Doamna, colegul meu m-a împins!
- Alex, vino aici! De ce l-ai împins? Ți-am spus să te joci frumos!
- Doamna, colegul meu m-a împins!
- Îmi spui ca să știu, sau ai vrea să fac ceva?
- Îți spun ca să știi. Cred că a fost din greșeală. Suntem prieteni de ieri!
- Nu așa se hrănește copilul! Nu știu ce v-ați face fără mine.
- Bine că ești tu singura capabilă!
- Nu așa se hrănește copilul! Nu știu ce v-ați face fără mine…
- Eu chiar imi doresc să învăț să îi dau să mănânce. Nu mi-e ușor dacă strigi la mine. Înțeleg că ceva nu e bine. Ce să schimb?

VICTIMĂ - VULNERABIL

O victimă trebuie să fie încurajată în a-și accepta propria vulnerabilitate și totodată în a-și dezvolta abilitatea de a găsi singură soluții.

PERSECUTOR - ASERTIV

Un persecutor poate deveni asertiv întrebându-i pe ceilalți ce s-a întâmplat, ce își doresc sau au nevoie și lăsând spațiu pentru un dialog onest, depășind astfel impulsul de a pedepsi.

Și dacă simțim că tocmai ce am experimentat un triunghi dramatic, ce putem face? Este important să facem un pas înapoi, să ne distanțăm mental de situație și să ne întrebăm:

- Cum ne simțim, ce ne atrage atenția la ceea ce s-a întâmplat?
- În ce rol am fost invitați? E un rol cunoscut? Ce răsplată am primit pentru că am jucat acel rol? (întotdeauna există una, altfel nu am juca rolul…)
- Cum putem să intrăm într-un triunghi al învingătorilor?

Ce putem schimba, până la urma?

Niciodată nu putem controla ce vor face sau spune ceilalți. Întotdeauna însă putem schimba cum vom reacționa noi, iar acest lucru este de ajuns...

Bibliografie:

https://nextmecoaching.com/moving-from-the-drama-triangle-to-the-winners-triangle/

https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1177/036215379002000105

https://www.moreyoucounselling.co.uk/counselling-aylesbury-article-the-winners-triangle/

https://www.metasysteme-coaching.eu/english/the-drama-triangle/

https://lindagraham-mft.net/triangle-victim-rescuer-persecutor-get/

ISBN 978-973-0-33896-6

edumi
Punem educația pe ON